Sfântul apostol şi evanghelist Ioan

(26 septembrie / 8 mai)

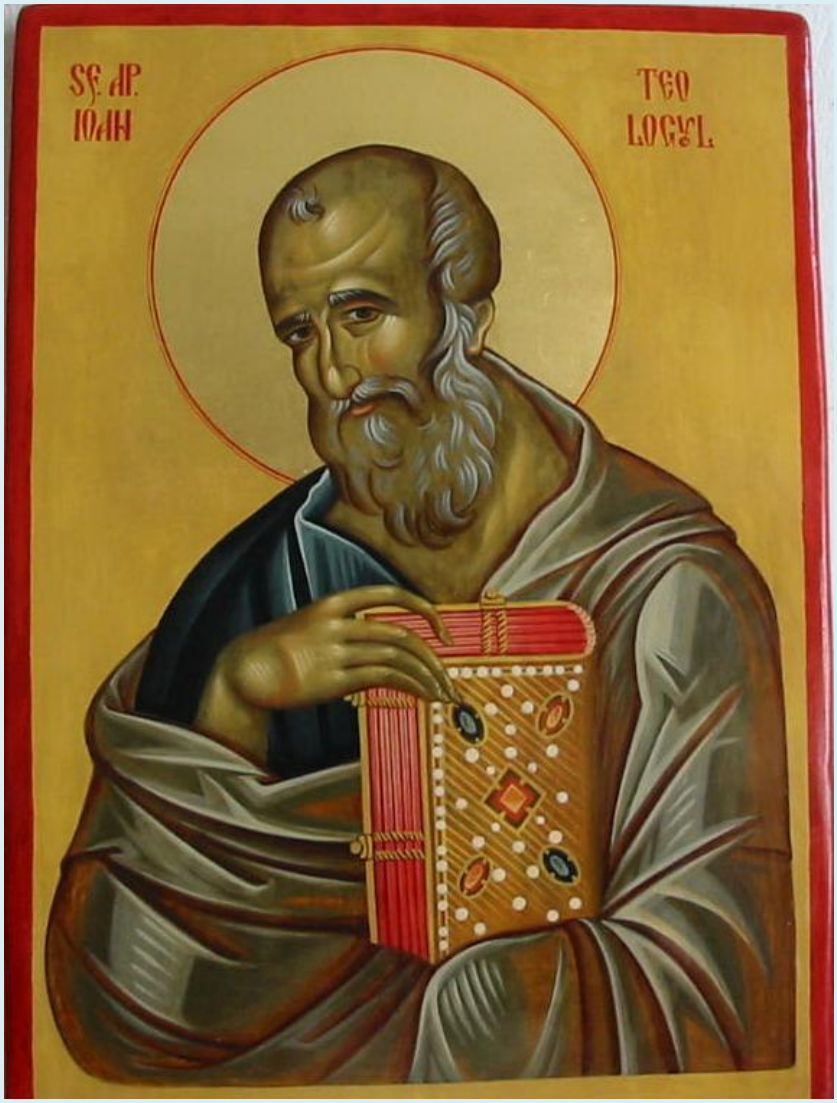

Sfântul apostol şi evanghelist Ioan este prăznuit în Biserica ortodoxă pe 26 septembrie (ziua trecerii sale la cele veşnice) şi pe 8 mai (pomenirea minunii ce se petrece la mormântul său).

Index

Evanghelia şi Apostolul zilei 7
În această lună (septembrie), ziua a douăzeci și șasea - mutarea Sfântului şi prea lăudatului apostol și evangelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu (Minei).....10

În această lună (mai), ziua a opta - Sfântul măritul apostol şi evanghelistul Ioan de Dumnezeu cuvântătorul, şi cuviosul părintele nostru Arsenie cel mare (Minei) 48
Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea adormirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan .. 75
Canon de rugăciune la sărbătoarea adormirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan (1) 81
Canon de rugăciune la sărbătoarea adormirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan (2) 89
Canon de rugăciune către Sfântul apostol şi evanghelist Ioan (8 mai) 98
Acatistul Sfântului apostol şi evanghelist Ioan 105
Rugăciune 116
Acatistul Sfântului Ioan, bogoslovul 118
Acatistul Sfântului slăvitului apostol Ioan evanghelistul 131
Sfânta Scriptură 141
Sfânta Evanghelie după Ioan 141
Capitolul 1 - Prolog: Dumnezeu-Cuvântul a devenit trup. Mărturia lui Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu!“ Cei dintâi ucenici ai lui Iisus. Chemarea lui Filip şi Natanael 141
Capitolul 2 - Nunta din Cana. Izgonirea vânzătorilor din templu. Iisus îl cunoaşte pe omul lăuntric 143
Capitolul 3 - Convorbirea lui Iisus cu Nicodim. Ioan mărturiseşte despre Hristos 144
Capitolul 4 - Convorbirea lui Iisus cu femeia samarineancă. Iisus tămăduieşte pe fiul unui slujitor regesc 146
Capitolul 5 - Vindecarea slăbănogului de la scăldătoarea Betezda. Iisus vorbeşte despre puterea Sa dumnezeiască 148
Capitolul 6 - Săturarea celor cinci mii. Iisus umblă pe mare. Iisus, Pâinea vieţii: credinţa; Pâinea vieţii: Euharistia. Cuvintele vieţii veşnice 150
Capitolul 7 - Necredinţă şi viclenie la rudele lui Iisus. Iisus la sărbătoarea Corturilor. Este Acesta Hristosul? Despre sâmbătă. Încercarea de a-L aresta pe Iisus. Duhul Sfânt, râuri de apă vie. Iisus, piatră de scandal în popor ... 154
Capitolul 8 - Şi s-a dus fiecare la casa lui. Femeia păcătoasă. Iisus, Lumina lumii. „Unde Mă duc Eu, voi nu puteţi veni“. „Adevărul vă va face liberi“. „Tatăl vostru este Diavolul“. „Înainte de Avraam sunt Eu“ 156
Capitolul 9 - Vindecarea orbului din naştere 159
Capitolul 10 - Iisus, Păstorul cel bun. Iisus respins de Iudei. 161

Capitolul 11 - Învierea lui Lazăr. Arhiereii pun la cale uciderea lui Iisus. Apropierea Paştilor 163
Capitolul 12 - Ungerea din Betania. Sfat împotriva lui Lazăr. Intrarea triumfală în Ierusalim. Fiul Omului trebuie să Se înalţe. Necredinţa Iudeilor 165
Capitolul 13 - Iisus spală picioarele ucenicilor; prevesteşte trădarea lui Iuda. Porunca cea nouă: iubirea. Petru se va lepăda de Iisus 167
Capitolul 14 - Cuvântarea de despărţire (I): Iisus, Calea către Tatăl. Făgăduirea Duhului Sfânt 169
Capitolul 15 - Cuvântarea de despărţire (II): Iisus, viţa cea adevărată; porunca iubirii; ura lumii; Mângâietorul, Duhul Adevărului 170
Capitolul 16 - Cuvântarea de despărţire (III): prigonirile viitoare; ajutorul Mângâietorului; întristarea schimbată în bucurie; rugăciunea în numele lui Iisus; „Eu am biruit lumea“ 172
Capitolul 17 - Cuvântarea de despărţire (IV): rugăciunea lui Iisus 173
Capitolul 18 - Prinderea lui Iisus. Aducerea la arhiereii Anna şi Caiafa. Lepădarea lui Petru. Iisus în faţa lui Pilat. Osândirea la moarte 175
Capitolul 19 - Patimile Domnului. Răstignirea şi moartea lui Iisus. Punerea în mormânt 177
Capitolul 20 - Învierea lui Iisus. Iisus i Se arată Mariei Magdalena, apoi ucenicilor. Iisus şi Toma 179
Capitolul 21 - Iisus Se arată la şapte dintre ucenicii Săi. Iisus şi Petru. Iisus şi ucenicul Său cel iubit 180
Întâia epistolă sobornicească a Sfântului apostol Ioan 183
Capitolul 1 - Cuvântul Vieţii. Dumnezeu este lumină 183
Capitolul 2 - Hristos, Mijlocitorul nostru. Porunca cea nouă. Antihrist. Copii ai lui Dumnezeu 184
Capitolul 3 - Copii ai lui Dumnezeu (continuare). Iubiţi-vă unul pe altul! Încrederea în Dumnezeu 185
Capitolul 4 - Duhul lui Dumnezeu şi duhul lui Antihirist. Dumnezeu este iubire 186
Capitolul 5 - Credinţa e biruinţă asupra lumii. Întreita mărturie despre Fiul. Cunoaşterea vieţii veşnice 188
A doua epistolă sobornicească a Sfântului apostol Ioan 190
Capitolul 1 - Salutare. Adevăr şi iubire 190
A treia epistolă sobornicească a Sfântului apostol Ioan 192
Capitolul 1 - Salutare. Colaborare şi împotrivire 192

Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul 194
Capitolul 1 - Introducere. Salutare către cele şapte Biserici. Vedenie pregătitoare. 194
Capitolul 2 - Trimiteri către Bisericile din Efes, Smirna, Pergam şi Tiatira .. 195
Capitolul 3 - Trimiteri către Bisericile din Sardes, Filadelfia şi Laodiceea ... 197
Capitolul 4 - Tronul lui Dumnezeu şi corul ceresc 198
Capitolul 5 - Cartea cu şapte peceţi şi Mielul 199
Capitolul 6 - Primele şase peceţi 199
Capitolul 7 - Cei 144.000 de pecetluiţi ai lui Israel 200
Capitolul 8 - Pecetea a şaptea şi cădelniţa de aur. Primele patru trâmbiţe 201
Capitolul 9 - Trâmbiţele a cincea şi a şasea 202
Capitolul 10 - Îngerul şi cartea cea mică 203
Capitolul 11 - Cei doi martori. A şaptea trâmbiţă 204
Capitolul 12 - Cele şapte semne. Primul: Femeia şi balaurul 205
Capitolul 13 - Al doilea semn: Fiara mării. Al treilea: Fiara pământului 206
Capitolul 14 - Al patrulea semn: Mielul şi feciorelnicii. Al cincilea: cei trei îngeri. Al şaselea: un Fiu al Omului. Secerişul 207
Capitolul 15 - Al şaselea semn: îngerii celor din urmă plăgi. Cele şapte cupe 209
Capitolul 16 - Cele şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu 209
Capitolul 17 - Babilonul, Desfrânata cea mare; Fiara 210
Capitolul 18 - Căderea Babilonului 211
Capitolul 19 - Căderea Babilonului (continuare). Cina nunţii Mielului. Călăreţul calului alb 213
Capitolul 20 - Mia şi miile de ani. Înfrângerea Satanei. Judecata la marele tron alb 214
Capitolul 21 - Cerul cel nou şi pământul cel nou. Noul Ierusalim 215
Capitolul 22 - Noul Ierusalim (continuare). Venirea lui Hristos 217
Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi ostenelile Sfântului, slăvitului şi întru tot lăudatului apostol şi evanghelist Ioan (26 septembrie) 219
Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului slăvitului apostol şi evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu (8 mai) 241
Sinaxar - Pomenirea mutării la Domnul a Sfântului slăvitului apostol şi evanghelist Ioan Teologul (26 septembrie) 244
Sinaxar - Pomenirea Sfântului măritului apostol şi evanghelist Ioan, rezemătorul pe piept şi iubitorul de feciorie, de Dumnezeu cuvântătorul (8 mai) 252

Sinaxar - Sfântul apostol și evanghelist Ioan Teologul - 8 mai.....254
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul; Sfântul cuvios Arsenie cel mare (8 mai).....256
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Mutarea Sfântul apostol şi evanghelist Ioan; Sfântul voievod Neagoe Basarab (26 septembrie).....258
Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul; Sfântul cuvios Arsenie cel mare (8 mai) 260
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Mutarea Sfântului apostol și evanghelist Ioan; Sfântul domnitor Neagoe Basarab; Dreptul Ghedeon (26 septembrie).....263
Proloagele - Pomenirea Sfântului şi slăvitului apostol şi evanghelist Ioan, ucenicul cel iubit şi iubitor de feciorie, de Dumnezeu cuvântătorul (8 mai).....267
Proloagele din 26 septembrie 269
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea mutării Sfântului şi prea lăudatuluii apostol şi evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu (26 septembrie).....275
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Ioan (8 mai).....281
Viaţa şi încercările Sfântului apostol şi evanghelist Ioan Teologul a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 8 mai şi pe 26 septembrie 282
Vasílios Mustákis - Sinaxar - Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul 346
Sfântul apostol și evanghelist Ioan s-a arătat în vedenie dumnezeiască Sfântului Grigorie Palama 350
Sfântul ierarh Serafim (Sobolev) - Salvat de la otrăvire prin semnul Sfintei Cruci - minunea cu omul izbăvit de la moarte și din sărăcie 352
Din viaţa Sfântului Ioan Teologul ştim, iubiţii mei copii, că unul dintre bunii creştini a ajuns în sărăcie şi, neputând să-şi plătească datoriile, a vrut să-şi pună capăt zilelor. 352
În acest scop, a mers de mai multe ori la un vrăjitor evreu, să ia de la el otravă. Dar de fiecare dată când ajungea acasă, mai înainte s-o bea, o însemna cu semnul Crucii, după care bea otrava. Şi puterea semnului Crucii îl menţinea în viaţă şi nevătămat. 352
Când acest lucru a ajuns la cunoştinţa vrăjitorului evreu, pe acesta l-a cuprins o frică sfântă, a venit la marele apostol Ioan Teologul, s-a lepădat de păgânătate, a primit credinţa creştină şi s-a botezat. 352

Iar creştinului sărac Sfântul apostol Ioan i-a cerut să-i aducă un braţ de fân, a însemnat acest fân cu semnul Crucii, l-a transformat într-o grămăjoară de aur, pe care i-a dat-o săracului să-şi plătească datoriile şi să se întreţină. 352
Părintele Cleopa Ilie - Despre o vizită specială în Rai 353
Părintele Sofian Boghiu - Predică la Sfântul apostol şi evanghelist Ioan..... 365
Preotul martir Constantin Sârbu – Sfântul apostol şi evanghelist Ioan, "Fiul iubirii" - Pe pieptul lui Iisus..... 373
PS Flavian Ilfoveanul - Predică la Sfântul apostol şi evanghelist Ioan..... 375
Sfântul Ioan, evanghelistul "fiul tunetului" - Predici la sărbătoarea adormirii Apostolului iubirii, chipul Bisericii cereşti: "Aşadar, cum să-l iubim şi să-l cinstim pe Ioan, fraţilor? Să nu iubim numai din gura..." 385
Pr. Ciprian Negreanu - Cuvânt în ziua prăznuirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan 385
Părintele Arhimandrit Andrei Coroian: Sărbătoarea adormirii Sfântului evanghelist Ioan, apostolul iubirii 391
Pr. Roger Coresciuc - Ziarul Lumina: Fiul tunetului 395
Sfântul apostol Ioan evanghelistul, autorul cărţii profetice Apocalipsa 398
Meditaţii duhovniceşti - Sfântul apostol şi evanghelist Ioan: "Copilaşilor, iubiţi-vă unii pe alţii!" 401
Pr. Eugeniu Rogoti - Sfântul Ioan evanghelistul, apostolul profet 407
Ora de religie - Sfântul Ioan evanghelistul..... 410
Sfântul Ioan Teologul, apostolul şi evanghelistul..... 413
Sfântul apostol Ioan - Insula Patmos 415
Maria Chirculescu - Pe urmele Sfântului apostol Ioan - Insula Patmos 415
Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul din Patmos..... 420
Mănăstirea Sfântul Ioan şi Peştera Apocalipsei din Patmos 433
(Foto) Mănăstirea „Sfântul apostol şi evanghelist Ioan" din Insula Patmos.. 458
Radu Alexandru - Biserica Sfântul Ioan Teologul din Efes 486
(Foto) Locul unde a fost înmormântat Sfântul apostol Ioan - Biserica Sfântul Ioan Teologul din Efes, Turcia 491
Mihai-Alex Olteanu - Icoanele Sfântului apostol şi evanghelist Ioan..... 513
Icoane..... 518

Evanghelia şi Apostolul zilei

Evanghelia

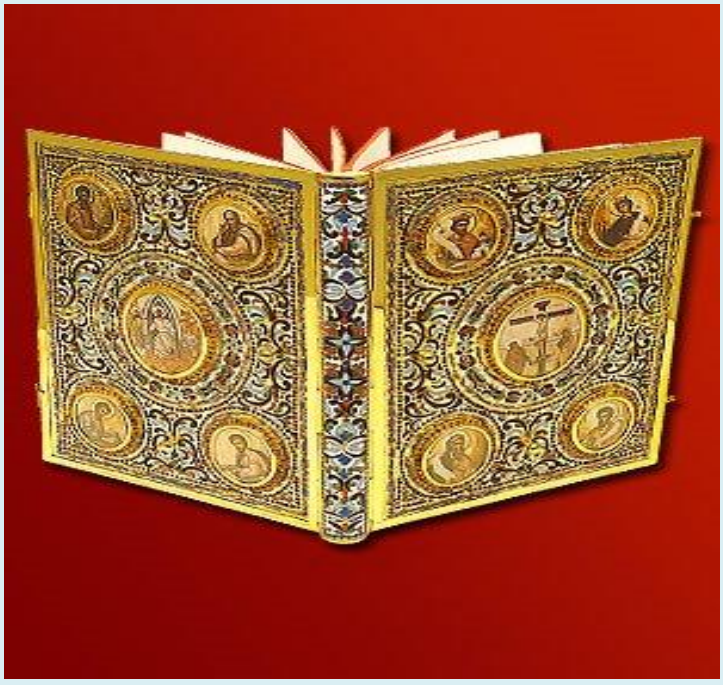

Ev. Ioan 19, 25-27; 21, 24-25

25. Şi stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa şi Maria Magdalena.

26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!
27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.

24. Acesta este ucenicul care mărturiseşte despre acestea şi care a scris acestea, şi ştim că mărturia lui e adevărată.
25. Dar sunt şi alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus şi care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărţile ce s-ar fi scris. Amin.

Apostol

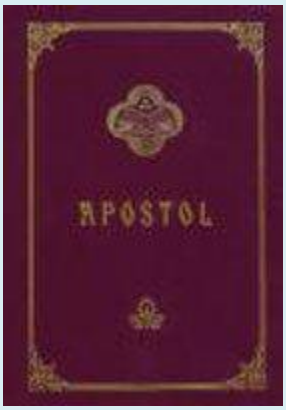

Întâia epistolă sobornicească a Sfântului apostol Ioan

I Ioan 4, 12-19

Fraţilor,
12.Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, dar de ne iubim unul pe altul, Dumnezeu rămâne întru noi şi dragostea Lui în noi este desăvârşită.
13. Din aceasta cunoaştem că rămânem în El şi El întru noi, fiindcă ne-a dat din Duhul Său.
14. Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii.
15. Cine mărturiseşte că Iisus este fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne întru el şi el în Dumnezeu.
16. Şi noi am cunoscut şi am crezut iubirea, pe care Dumnezeu o are către noi. Dumnezeu este iubire şi cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne întru el.

17. Întru aceasta a fost desăvârşită iubirea Lui faţă de noi, ca să avem îndrăznire în ziua judecăţii, fiindcă precum este Acela, aşa suntem şi noi, în lumea aceasta.
18. În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârşită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârşit în iubire.
19. Noi iubim pe Dumnezeu, fiindcă El ne-a iubit cel dintâi.

I Ioan 1, 1-7

Fraţilor,
1. Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul vieţii,
2. Şi Viaţa s-a arătat şi am văzut-o şi mărturisim şi vă vestim Viaţa de veci, care era la Tatăl şi s-a arătat nouă
3. Ce am văzut şi am auzit, vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi împărtăşire cu noi. Iar împărtăşirea noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Iisus Hristos.
4. Şi acestea noi vi le scriem, ca bucuria noastră să fie deplină.
5. Şi aceasta este vestirea pe care am auzit-o de la El şi v-o vestim: că Dumnezeu este lumină şi nici un întuneric nu este întru El.
6. Dacă zicem că avem împărtăşire cu El şi umblăm în întuneric, minţim şi nu săvârşim adevărul.
7. Iar dacă umblăm întru lumină, precum El este în lumină, atunci avem împărtăşire unul cu altul şi sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curăţeşte pe noi de orice păcat.

În această lună (septembrie), ziua a douăzeci şi şasea - mutarea Sfântului şi prea lăudatului apostol şi evangelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu (Minei)

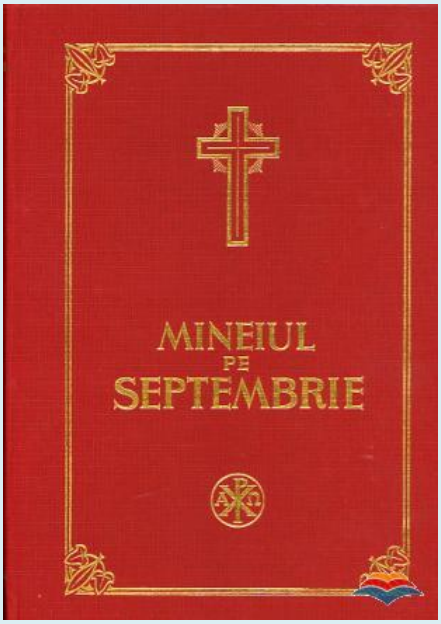

La Vecernia mică

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 4, glasul al 2-lea:

Podobie: Când Te-ai pogorât...

Veniţi credincioşii, să încununăm cu cântări dumnezeieşti pe adâncul înţelepciunii, şi scriitorul dogmelor celor ortodoxe; pe Ioan slăvitul şi iubitul. Că acesta a tunat nouă, că Cuvântul era întru început. Pentru aceea Fiul tunetului s-a arătat, ca unul ce bunavestire lumii o a scris cu multă înţelepciune, cel prea lăudat. (de două ori)

Cu adevărat tu te-ai arătat prieten mare învăţătorului Hristos, căci pe pieptul Lui te-ai rezemat. De unde ai şi primit dogmele înţelepciunii, cu care şi îmbogăţeşti tot împrejurul pământului, ca un grăitor de Dumnezeu. Pentru ceasta ţinând aceste dogme Biserica lui Hristos, acum veselindu-se se bucură.

Bucură-te, de Dumnezeu cuvântătorule adevărate; bucură-te, fiule prea iubite al Maicii Domnului; căci tu stând înaintea Crucii lui Hristos, ai auzit dumnezeiescul glas al Stăpânului, care a strigat către tine: Iată acum Maica Ta! Pentru aceasta după vrednicie toţi pe tine, ca pe un apostol al lui Hristos mare şi iubit, te fericim.

Slavă..., glasul al 2-lea.

De Dumnezeu cuvântătorule, iubitorule de feciorie, ucenice iubite al Mântuitorului! Prin rugăciunile tale rugămu-ne, mântuieşte-ne pe noi de toată vătămarea, că a ta turmă suntem.

Şi acum..., al Născătoarei

Ca un măslin roditor, Fecioara Te-a odrăslit pe Tine, Rodul vieţii, ca să aduci rod lumii, mare şi bogată milă.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 6-lea.

Podobie: A treia ai înviat Hristoase...

Pomenirea cinstitului ucenic al lui Hristos Împăratului nostru, după vrednicie să o lăudăm credincioşii. Că acesta luminat a propovăduit cunoştinţa Treimii tuturor neamurilor.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor, şi la marginile lumii cuvintele lor.

Viforul înşelăciunii idoleşti, l-a prefăcut acum apostolul lui Hristos întru linişte, şi lumea povăţuind la credinţa dreptmăritoare, se roagă pentru noi toţi.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor lui o vestește tăria.

Mare sprijinitor ai dăruit Hristoase pe apostolul tău efesenilor, pe înţeleptul şi dumnezeiescul cuvântător de Dumnezeu; pe care şi acum îl lăudăm, ca pe un locuitor şi păzitor cetăţii acesteia.

Slavă..., Şi acum..., asemenea.

Treime nemărginită în putere, Unime în trei feţe! Pentru rugăciunile cinstitului de Dumnezeu cuvântătorului, şi ale pururea Fecioarei, şi singurei Născătoarei de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi cei ce Te lăudăm pe Tine.

Troparul, glasul al 2-lea: Apostole al lui Hristos Dumnezeu iubite, grăbeşte de mântuieşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către Dânsul,

cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptu-i; pe care roagă-L de Dumnezeu Cuvântătorule, şi norul vrăjmaşilor cel căzut asupra noastră să se risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei; Învierii.

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt prea slăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăţia fiind pecetluită şi cu fecioria păzită, cu adevărat Maică te-ai cunoscut, născând pe Dumnezeu cel adevărat; pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

La Vecernia cea mare

După obişnuitul Psalm, citim: Fericit bărbatul... La Doamne strigat-am... Stihirile pe 8, glasul 1.

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Văzătorul descoperirilor celor negrăite, şi tâlcuitorul tainelor lui Dumnezeu celor de sus, fiul lui Zevedeu, scriind nouă Evanghelia lui Hristos Dumnezeu, ne-a învăţat a mărturisi pe Tatăl, şi pe Fiul, şi pe Duhul Sfânt. (de trei ori)

Alăuta cea de Dumnezeu mişcată a cereştilor cântări, scriitorul tainelor, gura cea de Dumnezeu grăitoare, buzele avându-le ca nişte strune, iar limba mişcându-o ca un arcuş, viersuieşte cu dulceaţă cântarea cântărilor, şi se roagă ca toţi să ne mântuim. (de trei ori)

Cu limba ta cea glăsuitoare ca tunetul, vestind Cuvântul înţelepciunii lui Dumnezeu cel ascuns, de Dumnezeu iubite, strigi pururea, mişcând cu buzele adesea: Întru început era Cuvântul, şi înveţi pe tot omul spre cunoştinţa de Dumnezeu. (de două ori)

Slavă..., glasul al 2-lea.

A lui Ghermano; iar după alţii zic a lui Vizantie.

Pe Fiul tunetului, şi temelia dumnezeieştilor cuvinte pe începătorul cuvântării de Dumnezeu, şi propovăduitorul cel mai întâi al dogmelor adevăratei înţelepciunii lui

Dumnezeu, pe iubitul Ioan şi păzitorul de feciorie, neamul omenesc după datorie să-l lăudăm. Că acesta având întru sine pe Dumnezeu de-a pururea a glăsuit: Că întru început era Cuvântul, şi nedespărţit de Tatăl, şi întocmai la Fiinţă cu Dânsul, şi împreună Ziditor şi de viaţă purtător, şi Lumină adevărată. Arătându-ne prin aceasta învăţătura dreaptă a Preasfintei Treimi, pe acelaşi Fiu ni L-a arătat. O minune înfricoşată şi lucru înţelept! Că plin fiind de dragoste, plin s-a făcut şi de dumnezeiască cuvântare. Cu mărirea şi cu cinstea şi cu credinţa, întemeietor fiind curatei noastre credinţe; prin care vom câştiga veşnicele bunătăţi în ziua judecăţii.

Şi acum..., a Născătoarei; Învierii.

Trecut-a umbra legii, şi darul a venit. Că precum rugul n-a ars fiind aprins, aşa Fecioară ai născut, şi Fecioară ai rămas. În locul stâlpului celui de foc, a răsărit Soarele dreptăţii; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

Ieşire: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei şi citirile.

Din Sobornicească întâia carte a Sfântului apostol Ioan citire:

Cap. 3, Vers 21.

Iubiţilor, de nu ne va arăta nouă vină inima noastră, îndrăznire avem către Dumnezeu, şi orice vom cere vom lua de la Dânsul, căci poruncile Lui păzim, şi cele plăcute înaintea Lui facem, şi aceasta este porunca Lui: Ca să credem în numele Fiului Său, Iisus Hristos, şi să ne iubim unul pe altul, precum ne-a dat nouă poruncă, şi cela ce păzeşte poruncile Lui, într-însul locuieşte, şi Acesta întru el. Şi întru aceasta cunoaştem că locuieşte întru noi, din Duhul care ne-a dat nouă. Iubiţilor, nu pe tot duhul credeţi, ci ispitiţi duhurile de sunt de la Dumnezeu, că mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume. Întru aceasta să cunoaşteţi Duhul Dumnezeu. Tot duhul care mărturiseşte pe Iisus Hristos că a venit în trup, de la Dumnezeu este. Şi tot duhul care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos că a venit în trup, de la Dumnezeu nu este, şi acesta este al lui antihrist, care aţi auzit că vine, şi acuma în lume este. Voi de la Dumnezeu sunteţi fiilor, şi aţi biruit pe acela, că mai mare este Cela ce este întru voi, decât cela ce este în lume. Aceştia din lume sunt, pentru aceasta din lume grăiesc, şi lumea de dânşii ascultă. Noi de la Dumnezeu

suntem. Cela ce ştie pe Dumnezeu ascultă de noi, iar care nu este de la Dumnezeu, nu ascultă de noi.

Din Sobornicească întâia carte, a Sfântului Apostol Ioan citire:

Cap. 4, Vers 11.

Iubiţilor, dacă ne-a iubit aşa Dumnezeu pe noi, şi noi datori suntem unul pe altul să iubim. Pe Dumnezeu nimenea nici odinioară nu L-a văzut. De vom iubi unul pe altul, Dumnezeu întru noi petrece, şi dragostea Lui desăvârşită este întru noi. Întru aceasta cunoaştem, că locuim într-însul, şi El întru noi, că din Duhul său ne-a dat nouă. Şi noi am văzut, şi mărturisim, că Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor lumii. Oricare va mărturisi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu întru dânsul petrece, şi acela întru Dumnezeu. Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea care are Dumnezeu întru noi. Dumnezeu dragoste este, şi cela ce petrece în dragoste, întru Dumnezeu petrece, şi Dumnezeu întru dânsul.

Din Sobornicească întâia carte a Sfântului Apostol Ioan citire:

Cap. 4, Vers 20.

Iubiţilor, de ar zice cineva că iubeşte pe Dumnezeu, şi pe fratele său urăşte, mincinos este; căci cel ce nu iubeşte pe fratele său pe care vede, pe Dumnezeu pe Care nu L-a văzut, cum poate să-L iubească ? Şi această poruncă avem de la el, ca cela ce iubeşte pe Dumnezeu, să iubească şi pe fratele său. Tot cel ce crede că Iisus este Hristos, de la Dumnezeu este născut. Şi tot cela ce iubeşte pe cel ce a născut, iubeşte şi pe cel născut dintr-însul. Întru aceasta cunoaştem că iubim pe fiii lui Dumnezeu, când iubim pe Dumnezeu, şi poruncile Lui păzim. Că aceasta este dragostea lui Dumnezeu ca poruncile Lui să păzim, şi poruncile Lui grele nu sunt. Că tot cel născut de la Dumnezeu biruieşte lumea; şi aceasta este biruinţa ceea ce biruieşte lumea, credinţa noastră. Cine este cela ce biruieşte lumea ? Numai cela ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu.

La Litie

Cântăm **Stihirile** pe glasul 1:

A lui Ghermano singur glasul.

Râuri de Dumnezeu cuvântătoare, au izvorât apostole din cinstită gura ta; din care Biserica lui Dumnezeu adăpându-se cu dreaptă credinţă, se închină Treimii celei de

o fiinţă; pe care şi acum roagă-o Ioane de Dumnezeu Cuvântătorule, să întărească şi să mântuiască sufletele noastre.

Al lui Andrei Pirul, glasul acelaşi:

Pomul curăţiei, mirul bunei miresme iarăşi ne-a răsărit nouă întru acest praznic de acum. Să strigăm către dânsul: Cela ce te-ai rezemat pe pieptul Stăpânului, şi lumii ai rourat Cuvântul, Ioane apostole, cela ce pe Fecioară ai păzit ca lumina ochiului, cere nouă de la Hristos mare milă.

Ucenice al Mântuitorului iubitorule de feciorie, şi de Dumnezeu cuvântâtorule! Ţie ca unui împodobit cu fecioria, pe Fecioara şi de Dumnezeu Născătoarea o a încredinţat Hristos Dumnezeu răstignit fiind, pe care o ai păzit ca lumina ochiului. Pentru aceasta roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

Ca un singur văzător al tainelor celor negrăite, şi ca cela ce te-ai rezemat pe pieptul lui Hristos, ca un prieten al Lui adevărat, ai strigat glăsuind: Că Cuvântul cel prea veşnic întru început era la Dumnezeu, Ioane apostole, îndulcirea Treimii, a Efesului şi a Patmosului, întărirea cea neclintită, şi ajutorul nostru. Roagă-te de Dumnezeu Cuvântătorule prea fericite, să se izbăvească poporul de vrăjmaşii cei necuraţi, simţitori şi gânditori, cel ce pururea cu credinţă, săvârşeşte pomenirea ta.

Glasul al 2-lea, a lui Teofan.

Lauda apostolilor, trâmbiţa cuvântării de Dumnezeu, pe duhovnicescul mai marele ostaş, pe cel ce a supus lui Dumnezeu lumea; veniţi credincioşii să fericim pe Ioan pururea slăvitul, pe cel ce de pe pământ s-a mutat, şi de pământ nu s-a depărtat. Ci viază şi aşteaptă a doua venire a Stăpânului cea înfricoşată şi cere ca fără osândă să o întâmpinăm, prietene cel de taină; cel ce te-ai rezemat pe pieptul lui Hristos, noi cei ce săvârşim cu dragoste pomenirea ta.

Slavă..., glasul al 4-lea.

A lui Vizantie.

Rezemându-te pe pieptul învăţătorului tău Hristos, la cina Domnului, iubite ucenice, de acolo ai cunoscut cele înalte, şi cerescul glas tuturor ai tunat: Întru început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul. Lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce vine în lume, Hristos Dumnezeu, şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi acum..., al Născătoarei, asemenea.

Fiul Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Duhul, este slăvit în Cer de heruvimi, vrând iarăşi să zidească pe cel întâi zidit, pe sine însuşi negrăit S-a smerit în pântecele tău, de Dumnezeu Născătoare prea lăudată. Şi din tine răsărind a luminat toată lumea cu dumnezeirea, scăpându-o de nebunia idolească, şi întru sine îndumnezeind omenirea, la ceruri o a ridicat Hristos Dumnezeu, şi Mântuitorul sufletelor noastre.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 4-lea.

Podobie: Cel ce de sus eşti chemat...

Pe Fiul Celui Preaînalt, Dumnezeu l-ai propovăduit cu Tatăl împreună veşnic şi de o fiinţă lumină din lumină neschimbată, şi chipul statului Părintelui, pe Cel ce fără de ani, şi fără de patimă a strălucit dintr-însul. Pe Ziditorul şi Domnul tuturor veacurilor, iubite, tu l-ai mărturisit lumii, pe Cel ce a strălucit lumină celor dintru întuneric, Hristos Dumnezeul nostru; pe care roagă-L să mântuiască şi să lumineze sufletele noastre.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor, şi la marginile lumii cuvintele lor.

Cu lumina Mângâietorului fiind luminat, ai mărturisit că Duhul din Tatăl a purces, şi prin Fiul omenirii S-a arătat, întocmai cinstit şi pe scaun împreună şezător, şi de o fiinţă cu Tatăl Cel fără de început şi cu Cuvântul lui Dumnezeu, iubite, tuturor l-ai propovăduit. Pentru aceasta întru cântări pe tine te cinstim, ca pe un temei dumnezeiesc al credinţei. Pe care neclintită o păzeşte, prin rugăciunile tale cele către Dumnezeu.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria.

La înalta cuvântare de Dumnezeu suindu-te, te-ai învăţat tainele lui Dumnezeu cele negrăite. O Fiinţă a, Dumnezeirii, o slavă şi o Împărăţie, şi o Domnie, cea în trei Staturi pururea împărţită, iar după Fiinţă nedespărţită, şi împreunată întru neamestecata Dumnezeiasca Unime; aşa slăvind ai propovăduit de Dumnezeu cuvântătorule, Treimea a fi nedespărţită. Pe care roagă-o să mântuiască, şi să lumineze sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea.

A lui Ioan Monahul: Apostole al lui Hristos, evangheliste de Dumnezeu cuvântătorule, tăinuitor de cele negrăite fiind, dogmele cele negrăite ale înţelepciunii, ca un tunet le-ai vestit nouă, şi cum că, întru început era Cuvântul, luminat ai arătat credincioşilor. Iar tăgăduirea ereticilor, adică cum că nu era dintr-un început, lepădându-o, nu ai primit cuvintele lor. Rezemător pe piept arătându-te, şi prieten iubit; ca şi Isaia marele glăsuitor, şi ca Moise de Dumnezeu văzătorul, îndrăzneală având către Dumnezeu, cu dinadinsul roagă-te pentru sufletele noastre.

Şi acum..., al Născătoarei

Făcătorul şi Mântuitorul meu, prea curată, Hristos Domnul, din pântecele tău ieşind, întru mine îmbrăcându-se, din blestemul cel dintâi pe Adam la izbăvit. Pentru aceasta ţie prea curată, ca Maicii lui Dumnezeu şi Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul, bucură-te! Bucură-te Stăpână, folositoarea şi acoperământul, şi mântuirea sufletelor noastre.

La binecuvântarea pâinilor, Troparul de 2 ori

Apostole al lui Hristos Dumnezeu iubite, grăbeşte de mântuieşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către Dânsul, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptu-i; pe care roagă-L de Dumnezeu cuvântătorule, şi norul vrăjmaşilor cel căzut asupra noastră să se risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

Şi Născătoare de Dumnezeu... O dată.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... Troparul Sfântului de două ori, şi al Născătoarei.

După întâia Catismă, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Tu fiu te-ai chemat al dumnezeiescului tunet, ca să asurzeşti urechile celor necredincioşi, şi mai dulce decât trâmbiţa ai glăsuit întruparea Cuvântului, în inimile cele drepte, o prea înţelepte! şi ca un prieten adevărat, pe piept te-ai rezemat. De unde învăţându-te cunoştinţa lui Dumnezeu, tuturor ai propovăduit pe Cel împreună fără început cu Tatăl, Ioane apostole! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

Pe Înţelepciunea şi Cuvântul, în pântecele tău zămislindu-l fără de ardere, Maica; lui Dumnezeu ai născut lumii pe Cela ce ţine lumea, şi în braţe ai avut pe Cela ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul firii. Pentru aceasta te rog pe tine Preasfântă Fecioară, şi cu credinţă te slăvesc, ca să mă izbăveşti de greşale, când voi vrea să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, al tău ajutor atunci să-mi dăruieşti; pentru că poţi câte le voieşti prea lăudată.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 8-lea, Podobie: asemenea:

Adâncul vânării lăsându-l, cu trestia Crucii pe toate neamurile către credinţă, ca pe nişte peşti le-ai vânat; că precum ţi-a spus Hristos, vânător de oameni te-ai arătat, vânându-i spre credinţă. Pentru aceasta semănând, şi cunoştinţa cuvântului, Patmosul şi Efesul cu cuvintele tale roditoare le-ai arătat. De Dumnezeu cuvântătorule apostole roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce cu dragoste prăznuiesc sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

Aducându-mi aminte de judecată, mă înfricoşez, ca unul ce fapte vrednice de ruşine am făcut eu smeritul. Şi mă rog Născătoare de Dumnezeu, prea lăudată, mai-nainte până a nu mă întâmpina noaptea morţii, să mă întorci, la calea pocăinţei povăţuindu-mă, ca cu mulţumire închinându-mă, să laud puterea ta cea nemăsurată şi dumnezeiasca sprijineală; Preasfântă dumnezeiască Mireasă, rugându-te lui Hristos Dumnezeu, să-mi dăruiască curăţire de păcate şi mare milă.

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în

braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Rezemându-te pe pieptul lui Iisus, îndrăzneală ai dobândit, ca un ucenic întrebând: Cine este vânzătorul Tău Doamne? Iubit foarte fiind, preal ăudate, prin pâine, pe acesta l-a arătat ţie. Deci ca un tăinuitor al celor negrăite fiind, de întruparea Cuvântului înveţi marginile, de Dumnezeu cuvântătorule apostole! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

Preasfântă Fecioară, Maica lui Dumnezeu! Patimile sufletului meu cele cumplite, vindecă-le rogu-mă, şi-mi dă mie iertare de greşalele cele ce fără de minte am făcut, spurcându-mi sufletul şi trupul meu eu ticălosul. Vai mie, ce voi face în ceasul acela, când îngerii vor despărţi sufletul meu de pătimaşul meu trup! Atuncea Stăpână, să-mi fii mie ajutătoare şi folositoare caldă; că pe tine te am nădejde eu robul tău.

Deci Antifonul cel dintâi al glasului al patrulea. Apoi :

Prochimen, glasul al 4-lea: În tot pământul a ieşit vestirea lor...

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria.

Toată suflarea să laude...

Evanghelia de la Ioan, a Învierii a 11-a.

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât

zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea.

Pentru rugăciunile apostolului tău Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Şi acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu Milostive, curăţeşte mulţimea greşalelor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Deci **Stihira**, glasul al 6-lea: De Dumnezeu cuvântătorule, iubitorule de feciorie, ucenice iubite al Mântuitorului ! Prin rugăciunile tale rugămu-ne, mântuieşte-ne pe noi de toată vătămarea, că suntem turma ta.

Canoanele

De va fi Duminică, cântăm Canonul Învierii cu Irmosul pe 4, și al Născătoarei de Dumnezeu pe 2, şi ale Apostolului amândouă Canoanele pe 8. Iar de nu se va întâmpla Duminică, cântăm Canonul Născătoarei de Dumnezeu cu Irmosul pe 6, şi ale Sfântului, Canoanele pe 8, Canonul Născătoarei de Dumnezeu. Ale căruia slovele de pe la începutul troparelor la margine, la Greci este pe Alfa-Vita înapoi citind.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

facere a lui Alfa-Vita

Cântarea 1

Irmos: În adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon, puterea cea prea întrarmată; iar întrupându-Se Cuvântul a pierdut păcatul cel prea rău, Domnul cel Preamărit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Dumnezeu alegându-te ca pe o frumoasă, ca pe o împodobită, şi ca pe cea cu totul fără prihană între femei, în pântecele tău cel prea curat S-a sălăşluit. Pe care roagă-L Fecioară, de vina greşalelor să se mântuiască toţi cei ce te laudă pe tine.

Precum zice psalmistul stătut-ai Fecioară împărătească de-a dreapta Împăratului Celui ce a răsărit din pântecele tău, pe care roagă-L mireasă a lui Dumnezeu, ca să mă învrednicească stării celei de-a dreapta în ziua răsplătirii.

Ceea ce ai născut pe Hristos ploaia cea cerească, care a înnoit firea omenească cea înţelenită prin cele netrebnice! Arată şi sufletul meu cel înţelenit, a fi roditor, dumnezeiască mireasă.

Canonul cel dintâi al Sfântului

facere a lui Teofan

Cântarea 1

Irmos: În adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon, puterea cea prea întrarmată; iar întrupându-Se Cuvântul a pierdut păcatul cel prea rău, Domnul cel Preamărit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Împărăţia Cerurilor cea propovăduită de tine dobândind, fericite, şi împreună cu Cuvântul locuitor ceresc făcându-te, prin rugăciunile tale, păzeşte pe cei ce cred cinstitei tale propovăduiri, şi cuvântării de Dumnezeu.

Toate cele pământeşti, chiar şi legăturile firii cu cuget viteaz le-ai defăimat, lipindu-te de Cuvântul, prea înţelepte, izbăvind de necuvântare pe cei ce vieţuiau dobitoceşte.

Înţelegerea celor cereşti câştigând, pe Cuvântul lui Dumnezeu ai binevestit: Întru început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Părintele Său, şi Dumnezeu era Cuvântul; bine-vestind, L-ai propovăduit de Dumnezeu înţelepte.

Al Născătoarei

Pe tine cea împodobită cu dumnezeiască frumuseţe, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, te laudă ceata fecioarelor cu dumnezeieşti cântări. Căci pe Cuvântul cel făcător de frumuseţe, mai presus de cuvânt L-ai născut.

Alt Canon, al Sfântului

facere a lui Iosif

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel cu urmele prin adânc, pe priginitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Luminându-te la cuget, ai cunoscut adâncurile Duhului cuvântătorule de Dumnezeu, şi ne-ai vestit naşterea cea înfricoşată, strigând: Întru început era Cuvântul lui Dumnezeu.

Împilaţi fiind de mulţimea ispitelor, şi a patimilor şi a necazurilor, şi a năvălirilor celor rele, cu credinţă năzuim la tine, cuvântătorule de Dumnezeu: Fii ajutător robilor tăi.

Slavă...

Ca un doctor prea ales înţelepte, vindecând patimile sufletelor noastre cele cumplite, prin mijlocirea ta, izbăveşte-ne de osânda şi de focul cel veşnic.

Şi acum..., al Născătoarei

Ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu cel ce S-a făcut om pentru noi, pe Acela roagă-L, Preacurată, ca în ziua judecăţii să se milostivească spre noi cei ce mult i-am greşit Lui.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maice şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta; întru care s-a întărit inima mea.

Întru mine omul îmbrăcându-se, Ziditorul, a ieşit din pântecele tău, Preacurată, dăruind haina nestricăciunii, celor ce s-au golit prin fapte netrebnice.

Născut-ai Stăpână pe Dumnezeu Cuvântul cel prea cinstit, pe care neîncetat roagă-L, ca să se milostivească spre smeritul meu suflet, cel mâhnit de necinstele dezmierdărilor.

Vindecă, Preacurată rănile sufletului meu, şi smerită inima mea cea otrăvită de veninul şarpelui, tămăduieşte-o cu doctoria ta cea lucrătoare.

Canonul cel dintâi al Sfântului

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta; întru care s-a întărit inima mea.

Cu limba ta cea de Dumnezeu grăitoare, ai arătat cea mai presus de minte taină a Treimii, întru care s-a întemeiat inima mea, Ioane, de Dumnezeu fericite.

Limba ta s-a făcut condei ca un scriitor Preasfântului Duh, însemnând cu dumnezeiasca scrisoare, cinstita şi dumnezeiasca Evanghelie.

Cu dumnezeiască îndrăzneală rezemându-te de Izvorul înţelepciunii, ai scos adâncul înţelepciunii, şi al acesteia te-ai făcut dumnezeiesc propovăduitor, prea înţelepte.

Al Născătoarei

Pe tine singură Fecioară şi Maică, ca pe una ce te-ai făcut nouă pricină de mântuire, şi ai mântuit lumea cu rugăciunile tale, te cinstim prea curată.

Alt Canon, al Sfântului

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Cu cuget luminat şi curat vorbind cu Cuvântul, în taină te-ai învăţat de la Dânsul cele mai presus de cuvânt, şi toată făptura arătat o ai luminat cuvântătorule de Dumnezeu, de trei ori fericite.

Dezleagă-mă de cumplitele legături ale păcatului, legându-mă pe mine de dragostea Stăpânului şi Dumnezeu. Pe care iubindu-L cu fierbinţeală, te-ai făcut de Dumnezeu cuvântător al Lui, de trei ori fericite.

Slavă...

Datu-te-ai nouă apărător, şi mijlocitor şi mântuitor, şi către Domnul rugător, şi de minuni însuţi făcător, şi izvor de tămăduiri. Pentru aceasta te cinstim pe tine de Dumnezeu cuvântătorule.

Şi acum..., al Născătoarei

Cuvântul cel ce negrăit S-a întrupat din tine Născătoare de Dumnezeu, când era înălţat pe lemnul Crucii, atunci pe tine ca pe o Fecioară prea curată, te-a încredinţat ucenicului celui iubitor de feciorie.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când

va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Rezemându-te pe pieptul înţelepciunii, şi învăţându-te cunoştinţa Cuvântului, dumnezeieşte ai tunat: Întru început era Cuvântul; bine scriind întâi naşterea Lui cea fără de început, şi ai propovăduit tuturor întruparea Cuvântului, pentru aceasta şi cu limba ca cu o mreajă vânând neamurile, cu darul Duhului înveţi marginile, de Dumnezeu cuvântătorule apostole! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., al Născătoarei

Ca ceea ce ai întrupat pe Cuvântul cel milostiv şi îndurat, Stăpâna tuturor mi-luieşte, pe toţi cei ce aleargă la tine, şi-i izbăveşte de ispite şi de boli şi de toată răutatea, şi de focul cel veşnic; ca cu mulţumire să mărim bogăţia îndurărilor tale celor multe, şi, mila cea nemăsurată, şi să strigăm către tine totdeauna: Nu înceta rugându-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşale să dăruiască celor ce laudă naşterea ta prea curată.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol nici înger, ci Tu Însuţi Domnul Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta strig Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Rourează-mi mie Stăpână picătura umilinţei, ca să scoată toată arderea inimii mele, şi să potolească pornirile cele înşelătoare ale nedumeririi mele.

Pe mine cel vătămat cu arma desfătării, şi care zac rănit, nu mă trece cu vederea Preacurată, ci mă vindecă cu suliţa, şi cu sângele Fiului tău şi Dumnezeului nostru, Celui ce S-a răstignit.

Ceea ce te-ai îmbogăţit cu stăpânia a toată făptura, pe mine cel cumplit sărăcit, învredniceşte-mă dumnezeiescului dar, ca să te măresc pe tine ca pe o bună a mea folositoare, Preacurată.

Canonul cel dintâi al Sfântului

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol nici înger, ci Tu Însuţi Domnul Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta strig Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cuvântul tăinuit învăţându-te Dumnezeirea Sa, şi arătându-ţi cea negrăită rânduiala întrupării Lui, după vrednicie te-a arătat pe tine cuvântător de Dumnezeu.

Cuget dumnezeiesc şi trup fecioresc câştigând, mărite, te-ai făcut Biserică vie şi însufleţită, şi lăcaş Prealăudatei Treimi, prea sfinţite.

Cu primirea de fiu a prea curatei Fecioare, te-ai cinstit iubitorule de feciorie, fericite, şi frate te-ai arătat al Celui ce te-a ales pe tine, şi ucenic de Dumnezeu cuvântător, te-a săvârşit.

Al Născătoarei

Ca să vindece călcarea de poruncă cea de demult a Evei, întru tine Preacurată şi prea sfântă S-a sălăşluit Dumnezeu cel Preaînalt, înnoindu-mă pe mine tot omul cel căzut.

Alt Canon, al Sfântului

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cântă cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă, strigând din cuget curat, întru Domnul prăznuind.

Cu picăturile cuvântului ai adăpat toată lumea, cu buna credinţă uscând apele cele tulburi ale păgânătăţii; pentru aceasta te cinstim, mărite.

Sufletul meu cel slăbănogit de toate bântuielile vrăjmaşilor celor necuraţi, ca pe cel ce scapă la acoperământul tău, rogu-mă încinge-l cu tărie şi cu putere, prea înţelepte.

Slavă...

Făcându-te Biserică Dumnezeiescului Duh, pe cei ce pururea cu credinţă năzuiesc la dumnezeiască Biserica ta, prin mijlocirea ta arată-i Biserici lui Dumnezeu, de Dumnezeu cuvântătorule.

Şi acum..., al Născătoarei

Să lăudăm pe ceea ce este dumnezeiesc şi cinstit lăcaş al lui Dumnezeu, şi să fericim pe Preasfânta Fecioară toţi cei ce ne-am îndumnezeit printr-însa, şi ne mântuim de cele cumplite.

Catavasie: Dumnezeiescul sfat cel neurmat al Celui Preaînalt, al întrupării Tale celei din Fecioară, proorocul Avvacum înţelegându-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, către Părintele Tău, Începătorul Luminii, din noaptea necunoştinţei aducere am aflat.

Ceea ce ai născut calea vieţii, la calea cea dreaptă povăţuieşte-mă Preacurată, pe mine cel ce fără de pricepere acum sunt abătut şi căzut în prăpastia cumplitelor căderi.

Cu minte nemulţumitoare înstrăinându-mă pe mine de la Dumnezeu, şi rătăcindu-mă în latura patimilor cea depărtată, cu desfrânare am vieţuit. Ci mă întoarce, şi mă mântuieşte prin rugăciunile tale, Fecioară.

Cu apele tale cele de viaţă curgătoare, adapă pe robul tău cel aprins de văpaia păcatelor, şi ars de năvălirile dracilor, Fecioară Maică prea curată.

Canonul cel dintâi al Sfântului

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumnezeule. Că prin Tine, Stăpâne, către Părintele Tău, Începătorul Luminii, din noaptea necunoştinţei aducere am aflat.

Făcându-te cu totul lumină, cu apropierea către Începătorul luminii, şi cu neîncetată privirea ta la Dânsul îndumnezeit fiind, minte cerească prin dar te-ai arătat, cuvântătorule de Dumnezeu.

Cu minte curată şi cu sfinte buze, şi cu prea curată gură ai propovăduit Evanghelia ta. Şi tuturor credincioşilor ai pus înainte, mântuire de Dumnezeu insuflate.

Din pruncie locuind împreună cu Hristos, te-ai pus de Dânsul organ darului, şi mai presus de fire cunoscând prin taină mărirea Treimii, te-ai învăţat cuvântarea de Dumnezeu.

Al Născătoarei

Aducându-ne aminte de cuvintele tale Preacurată, te fericim pe tine acum, noi cei ce cu adevărat ne-am îmbogăţit prin tine, cu fericirea cea negrăită, şi cu viaţa cea veşnică.

Alt Canon, al Sfântului

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu Dumnezeiască Strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, luminează-le, mă rog Ţie; ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, Cel ce chemi pe toţi din negura greşelilor.

Ca un luceafăr de dimineaţă ai strălucit celor de pe pământ apostole, propovăduind Răsăritul cel înţelegător, care a venit în lume cu trup, şi a risipit întunericul mulţimii dumnezeilor.

Tot sufletul ai adăpat, cu cuvântările de Dumnezeu cele sfinţite, sfinţite învăţătorule apostole! Pentru aceasta strig către tine, adapă inima mea cea înţelenită de păcate.

Slavă...

Rănitu-m-am de săgeţile vrăjmaşului, ci mă rog înţelepte, cu venirea ta vindecă-mă pe mine cu totul, şi mă îndreptează pe căile lui Dumnezeu, pe cel ce pururea sunt rătăcit în căi neumblate.

Şi acum..., al Născătoarei

Când ai stătut cu iubitul ucenic lângă Crucea Fiului tău, Preacurată, suspinai lăcrimând, şi te mirai de multă milostivirea Lui cea către oameni.

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Să nu mă arăţi dracilor bucurie la judecata ce va să fie Stăpână; ci îmblânzeşte pe Judecătorul şi Fiul tău, ca cu bunătate să caute spre mine.

Cu cugetele şi cu faptele mele cele viclene, şi fărădelege, pe Tine Doamne, pornindu-Te spre mânie, îţi aduc pe Maica Ta spre îmblânzire, îndurându-Te dar mântuieşte-mă.

Scapă-mă de osândă, Stăpână, pe mine cel ce sunt osândit cu greşalele mele; ca ceea ce ai născut pe Judecătorul şi Dumnezeul tuturor, prea lăudată.

Canonul cel dintâi al Sfântului

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Iisus Dumnezeul meu şi Domnul, primind a ta curăţie şi sfinţirea cea desăvârşită, te-a ales a-i fi frate, pe tine cuvântătorule de Dumnezeu.

Cu sfinţenie încununându-ţi viaţa, şi întru aceea nădăjduind, te-ai rezemat pe pieptul înţelepciunii, şi de acolo ai luat darul, mărite.

Strălucirile cele mari şi dumnezeieşti ale teologiei tale, toată lumea au luminat, mărite, şi cu lumina cea întreit luminătoare o au strălucit.

Al Născătoarei

Cel ce cu voirea sa a întins Cerul, alt cer pământesc pe tine te-a întins, Maica lui Dumnezeu prea curată, şi din tine răsărind s-a arătat.

Alt Canon, al Sfântului

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la Limanul Tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Limba ta cea de Dumnezeu grăitoare, cu adevărat a fost ca un condei degrab scriitor, bine scriind cunoştinţa cea adevărată, şi legea cea prea nouă, în lespezile inimilor noastre, cuvântătorule de Dumnezeu.

Cela ce din rădăcină ai uscat sadurile necredinţei, ca un prea ales lucrător de pământ, sădeşte în sufletul meu frica lui Dumnezeu, care înfloreşte bună rodire de fapte bune, mărite.

Slavă...

Numitu-te-a pe tine arătat fiu al Fecioarei, Cel ce S-a născut dintr-însa; cu care dimpreună roagă-L, pururea pomenite, ca să se facă după dar, fii lui Dumnezeu, toţi cei ce fac cele plăcute Lui.

Şi acum..., al Născătoarei

Întru asemănarea trupului s-a cunoscut oamenilor Dumnezeu din tine Preacurată. Pe care roagă-L totdeauna prea sfântă, ca să omoare cugetele trupului nostru cele pierzătoare.

Catavasie: Cugetătorilor de Dumnezeu, săvârşind acest praznic dumnezeiesc, şi cu totul cinstit al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să plesnim cu mâinile slăvind pe Hristos, Cel ce S-a născut dintru dânsa.

Condac, glasul al 2-lea: Măririle tale iubitorule de feciorie, cine le poate spune; că verşi minuni, şi izvorăşti tămăduiri, şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un cuvântător de Dumnezeu, şi prieten al lui Hristos.

Icos: Îndrăzneţ şi necuprins lucru este a şti cineva înălţimile cereşti, şi a cerca adâncurile mării. Că precum nu este cu putinţă a număra stelele şi nisipul mării, aşa nici este vrednic cineva a spune cele ale cuvântătorului de Dumnezeu. Cu atâtea cununi a încununat pe dânsul Hristos, pe care a iubit, Căruia şi pe piept s-a rezemat şi la cina cea de taină cu Dânsul a cinat. Ca un cuvântător de Dumnezeu, şi prieten al lui Hristos.

Sinaxar

Întru această lună în 26 de zile, mutarea Sfântului slăvitului apostol şi evanghelist Ioan, teologul.

Stih: Înaintea iubitului Cuvânt al Tatălui ai stătut,
Iubite decât toţi ucenicii mai mult.
Şi către Dumnezeu fiule al tunetului, la douăzeci şi şase te-ai mutat,
Şi cuvântarea ta cea de Dumnezeu insuflată nouă ne-ai lăsat.

Acesta a fost fecior lui Zevedei şi Salomi, care a fost fată logodnicului Iosif. Pentru că acesta avea patru feciori: pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda şi pe Iosif şi trei fete: pe Estir, pe Marta şi pe Salomi, care a fost femeie lui Zevedei, şi maica lui Ioan. De aici se vede că Domnul nostru Iisus Hristos a fost unchi lui Ioan şi frate Salomiei fetei lui Iosif.

Acesta este cela ce s-a rezemat pe pieptul lui Hristos, ca cel ce era foarte iubit de dânsul. Pentru că şi la vânzare a fost cu dânsul, şi la răstignire, când a luat şi pe Născătoarea de Dumnezeu la casa sa, slujindu-o până la adormirea sa.

Iar după adormire aruncând sorţi Sfinţii apostoli unde era să meargă fiecare dintr-înşii şi să propovăduiască, a căzut lui Ioan soarta, ca să meargă în Asia. Se mâhnea de aceasta că cunoştea mai-nainte că o să aibă nevoie pe mare, care şi ucenicului său lui Prohor l-a spus mai înainte.

Deci, umblând patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi pe mare purtându-se de sila valurilor, căci se mâhnise pentru sorţi, şi (fiindcă n-a nădăjduit la puterea lui Dumnezeu cea nebiruită) pentru aceasta s-a îngăduit de la Dumnezeu ca să cadă în ispită, ca prin acea ispită să i se ierte greşeala sa cea omenească.

Şi s-a dat într-o parte de loc al Asiei, ce se cheamă Marmareonda şi acolo află pe Prohor căzut şi el în primejdii, şi abia scăpând la Seleucia, unde după furtuna mării îl întâlni şi pe Prohor această bântuială. Fiind dispreţuit de oamenii ce erau acolo,

şi părându-se că este fermecător, zicând încă şi pentru Ioan, că a furat galbeni din corabie şi a fugit, dintru ale cărora mâini scăpând cu nevoie, sosi la locul ce s-a zis mai sus.

***

Deci mergând la Efes i-a aflat pe ei o femeie anume Romana însemnată şi vestită în răutate până şi la Roma. Aceasta plătindu-le i-a silit să slujească la baie apostolii neştiind meşteşugul băii, îi necăjea rău atâta cât i-a făcut pe amândoi ca nişte robi, însă Ioan era rânduit să facă foc, să încălzească baia, iar Prohor să pornească apa la baie în toată viaţa lor.

Deci locuia într-acea baie un drac cumplit, care de trei ori într-un an sugruma înlăuntru câte un tânăr şi câte o tânără, ca pentru ca să răsune bine baia, gătise satana pricină. Când se zidea săpând temelia, a pus un tânăr şi o tânără într-însele, şi dintru această pricină începuse a face moarte.

Deci, când a fost a treia lună intrând Domnus, feciorul lui Dioscorid într-acea baie, s-a sugrumat de demon, şi făcând Romana multă plângere, se auzi în tot oraşul Efesului şi la tatăl său Dioscorid, care auzind aceasta, de mare întristare şi de multă scârbă muri şi el.

Deci Romana rugând foarte pe Artemida, ca să învieze pe Domnus, rupându-şi carnea ei nu folosea nimic.

Deci, întrebând Ioan pe Prohor, ce era aceea ce se întâmplase? Îndată ce-l văzu Romana vorbind apucă pe Ioan şi strâmtorându-l îi zicea alte multe; năpăstuindu-l că este fermecător, şi mai în scurt îi zise: Că de nu va învia pe Domnus îi va despărţi sufletul de trup.

Deci făcând apostolul rugăciune şi înviind pe copil, se spăimântă cu duhul Romana, şi zise: Că este ori Dumnezeu, ori fiul lui Dumnezeu, şi crezu în Hristos, mărturisindu-şi multe lucruri mai de înainte către Ioan. Înviind şi pe Dioscorid, crezu şi el împreună cu fiul său Domnus, şi se mărturisiră toţi, botezându-se Dioscorid, Domnus şi Romana, şi rupse Romana înscrisul de robie. Ioan depărtă şi duhul cel viclean din baie.

Deci, pe când efesenii prăznuiau pe Artemida, apostolul suindu-se stătu într-un loc înalt, unde era acel idol spurcat: Poporul înfuriindu-se pentru aceasta, aruncă cu pietre asupra lui Ioan, şi ele nu se atingeau de dânsul, ci mai vârtos zdrobeau pe idol, de-l făcu fărâme. Apostolul le spunea multe pentru credinţă iar ei întărâtându-

se iarăşi aruncau cu pietre asupra lui, dar nu-l lovea nici una, ci se întorceau de loveau iar pe cei ce aruncau rupându-le hainele şi pe ei din dumnezeiasca voie. Deci, făcând apostolul rugăciune se făcu o fierbere mare din pământ şi căzură jos la pământ din popor ca vreo două sute de oameni de muriră; iar ceilalţi abia dezmeticindu-se şi izbăvindu-se dintr-acea groază, se rugau Sfântului să-i miluiească de vreme ce venise atâta cutremur, rugându-l ca să învieze şi pe cei morţi. Deci rugându-se şi înviindu-i şi pe aceia, şi iarăşi făcându-se fierberea aceea a pământului, căzură la Ioan toţi şi se botezară.

***

Deci, stând Sfântul într-un loc ce se cheamă Tahi, tămădui pe un slăbănog ce zăcuse doisprezece ani; care sculându-se mărea pe Dumnezeu. Făcutu-s-au şi alte multe minuni de Ioan, de s-a dus pretutindenea vestea minunilor.

Văzând dar demonul ce se ținea în capiştea Artemidei, toate cele ce se făcuse de Sfântul şi cunoscând că şi pe el era să-l gonească de acolo, se închipuise în chip de ostaş, ca cum ar fi fost un cetaş, şi purtând cărți ședea într-un loc de plângea şi zicea că i-a fugit doi fermecători, care îi erau dați de la domnie pe seamă, şi pentru aceea îi era grijă de cap. Şi către cei ce zicea aceste cuvinte le arătă şi o legătură de galbeni de aur şi făgădui să o dea lor de se vor sili să omoare pe fermecătorii aceia.

De care lucru tulburându-se oraşul se porni popor mult la casa lui Dioscorid spăimântându-l, că-i va arde cu casă cu tot, de nu va da pe fermecători. Iar Dioscorid alese mai bine să-l ardă decât să dea pe apostolul.

Deci, cunoscând Ioan prin Duhul Sfânt, că pornirea poporului era să iasă spre bine, s-a dat pe sine şi de bunăvoie poporului împreună cu ucenicul său Prohor, pe care trăgându-i poporul până la capiştea Artemidei, se rugară lui Dumnezeu să cadă capiştea, dar să nu vatăme pe nimeni din cei ce erau acolo, şi aşa căzând capiştea,

Apostolul zise către demonul care se ţinea acolo: Ţie zic demone spurcate: Câtă vreme este de când locuieşti aici? Şi de ai pornit tu asupra noastră pe cetaşii aceştia şi pe popor, mărturisește!

Iar demonul strigă tare: Sunt de când locuiesc aici ani două sute patruzeci şi nouă, şi eu i-am învitat pe aceştia toţi asupra voastră.

Zise drept aceea Sfântul: Poruncescu-ţi în numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, să nu mai locuieşti întru acest loc. Şi îndată ieşi demonul din oraş. Atunci pe toţi i-a cuprins cutremur şi frică, şi cei mai mulţi dintr-înşii au crezut în Domnul.

Făcându-se şi alte multe semne şi minuni din mâinile apostolului, şi venind multă mulţime la credinţă, s-a dat ştire de lucrurile lui şi la ighemonul de atunci că poporul, ademenit de nişte învăţături fermecătoreşti grăite de apostol, părăseşte legile împăraţilor, şi calcă cinstea zeilor, încât şi capiştile cele mai bune ale lor au căzut de s-au sfărâmat.

De aceea au fost izgoniţi în ostrovul Patmos, de care i se arătase Domnul în vis lui Ioan spunându-i-se că are să pătimească mult şi să fie izgonit la un oarecare ostrov ce se cheamă Patmos, fiind celor de acolo de mare folos mergerea lui.

Mergând pe mare la locul Exoriei, a înviat pe unul din slujitorii ce se înecase în mare, şi întoarse spre linişte şi furtuna, care ridicase asupra lor valul cel groaznic al mării. Pentru aceea s-au botezat toţi.

Iar Ioan mergând bucuros la Exoria ostrovului Patmos, a scăpat pe feciorul lui Miron, pe Apolonid, de dracul ce locuia într-însul. Şi îndată toată casa lui Miron a crezut în Hristos şi s-a botezat, împreună cu Lavrentie ighemonul, care avea mare putere în acel ostrov, şi femeia lui Hrisipia, fiica lui Miron, cu fiul său şi cu toate slugile sale.

***

Deci, era în părţile acelea un vrăjitor anume Chinops petrecând în loc pustiu, care cu mulţimea nălucirilor demonice minuna atâta pe cei fără de minte, încât era socotit ca un zeu.

Preoţii lui Apolon văzând îndrăznirea ce avea Ioan în învăţătura sa, au vorbit lui Chinops, pe dânsul rugându-l, să folosească meşteşugirile lui împotriva Sfântului. Acela, nevrând să meargă în cetate, căci petrecea în pustietăţi neumblate, a făgăduit că va trimite un duh viclean la casa lui Miron, ca să ia sufletul lui Ioan. A doua zi a trimis pe unul din duhurile cele viclene învăţându-l să-i aducă sufletul lui Ioan.

Mergând demonul la casa lui Miron, a stat în locul unde se afla Ioan, care simţind pe demon, i-a poruncit să nu se mai mute de acolo, ci să stea până va spune pricina pentru care a venit.

Iar duhul a zis: Preoţii lui Apolon au venit la Chinops, şi au vorbit multe lucruri rele despre tine, şi-l chemau să vină în oraş să-ţi rânduiască moarte; iar el s-a apărat zicând: nu vreau să mă ostenesc să merg în cetate pentru un om mic şi ticăit,

ci vă întoarceţi înapoi, că mâine voi trimite un duh şi voi lua sufletul lui şi-l va aduce la mine, şi-l voi da la judecată.

Iar Ioan zise: Ai mai fost trimis vreodată şi ai mai luat suflet de om să i-l duci.

Şi zise duhul: Am fost trimis de am omorât, dar suflet n-am luat.

Atunci Ioan zise: Pentru ce-l ascultaţi?

Şi zise duhul: Toată puterea satanei locuieşte acolo şi s-a tocmit ca toţi cei mai mari şi noi cu dânsul, şi ne ascultă Chinops pe noi, şi-l ascultăm şi noi pe el.

A zis Ioan: Ascultă duh viclean: Îţi porunceşte apostolul lui Dumnezeu Ioan să nu mai mergi niciodată să mai vicleneşti om, şi să ieşi afară dintr-acest ostrov, şi să umbli rătăcind, şi să nu ai loc nicăieri. Şi îndată duhul cel viclean a ieşit din ostrov.

Văzând Chinops că nu se mai întoarce duhul, a trimis pe altul, care păţind la fel a mai trimis şi alţi doi: unul să intre la Ioan şi altul să stea afară să-i aducă răspuns. Deci intrând acela şi păţind ca şi ceilalţi, s-a dus celălalt şi a spus lui Chinops ce s-a întâmplat.

Atunci Chinops, umplându-se de mânie, şi luând toată mulţimea demonilor a mers în cetate; iar cetăţenii au început a striga, şi toţi i se închinau. Găsind el pe Ioan unde învăţa, s-a umplut de multă mânie şi a zis către popor: Oameni orbi şi rătăciţi ascultaţi calea adevărului: de este drept Ioan şi sunt adevărate graiurile lui, şi va face cuvântul care voi zice, voi crede şi eu în cele ce zice. Şi apucând Chinops pe un tânăr îi zise: Tânărule, trăieşte tatăl tău ? Iar acela îi spuse că a murit. Chinops zise: Cu ce moarte ? Iar acela răspunse: A fost corăbier, şi spărgându-se corabia pe mare s-a înecat. Iar Chinops zise către Ioan: Iată, arată de grăieşti adevărat, şi scoate pe tatăl copilului din mare şi adu-l la fiul său, să-l vedem şi noi viu.
Iar Ioan zise: Nu m-a trimis Hristos ca să înviez morţii, ci ca să învăţ oamenii rătăciţi.

Deci zise Chinops către tot poporul ce sta acolo: Măcar acum să mă credeţi pe mine, oamenilor, că acest om este amăgitor şi vă înşeală cu farmece; ţineţi-l până ce voi aduce pe tatăl tânărului şi-l pun înaintea voastră viu. Şi l-au ţinut pe Ioan. Iar Chinops tinzându-şi mâinile şi lovind marea, şi făcându-se sunet în mare de a speriat pe toţi, s-a făcut nevăzut. Atunci au înălţat toţi glas, zicând: Mare eşti Chinops şi nu este altul afară de tine. Şi fără de veste ieşi Chinops din mare ţinând

precum a zis pe tatăl copilului, şi s-au minunat toţi. Deci zise către copil: Acesta este tatăl tău? Şi zise copilul: acesta este, Doamne, şi se închinară toţi lui Chinops.

Şi vrând ei să ucidă pe Ioan, nu i-a lăsat Chinops zicând: Dacă veţi vedea altele mai mari decât acestea, atunci va fi certat rău.

Şi întrebă pe unul din cei de faţă: Ai feciori? El zise: Am avut, dar l-a ucis oarecine cu vicleşug. Chinops s-a făgăduit să-l aducă şi pe acela la tatăl său, viu. Deci strigând tare, chema anume şi pe ucigaş şi pe cel ucis; iar ei îndată se arătară stând de faţă amândoi. Şi zise Chinops către omul acela: Acesta este fiul tău ? Şi acesta este cel ce l-a ucis. Şi zise omul: Aşa, Doamne. Iar Chinops zise către Ioan: Te miri de acestea ?

Iar Ioan zise: Nu mă mir, ci mi-e milă de sufletele ce pier prin tine.

Şi se lăuda Chinops că va face şi pe Sfântul să se mire de cele ce făcea el, speriindu-l, că în cele din urmă şi de viaţă îl va lipsi.

Iar apostolul a zis: Curând ţi se vor dezlega semnele şi ţie. Acestea auzind poporul şi pornindu-se asupra lui Ioan, până într-atât l-au bătut şi l-au zdrobit că l-au lăsat aproape mort; şi părându-le tuturor chiar şi lui Chinops cum că ar fi murit apostolul, nu l-au socotit vrednic de îngropare, ci din porunca lui Chinops l-au lăsat neîngropat, ca să-l mănânce fiarele şi păsările. Apoi s-a dus fiecare la casa lui, bucurându-se că au scăpat de Ioan, şi mirându-se de spurcatul Chinops.

După aceea, peste puţin, auzind Chinops că Ioan învaţă la locul ce se cheamă zvârlitura pietrei, a chemat pe demonul cu care făcea fermecătoriile, şi mergând în locul acela a zis către Ioan: Vrând să te fac de mai mare ruşine te-am lăsat atunci viu; dar vino să mergem la marginea mării, şi vei vedea puterea mea şi te vei ruşina. Deci au mers după dânsul şi cei trei demoni, care se arătaseră a fi înviat din morţi. Şi bătând Chinops tare din palme, sări în mare dispărând fără de veste din vederea tuturor. Iar poporul striga: Mare eşti Chinops şi nu este altul ca tine.

Iar Ioan, poruncind demonilor care se făceau că sunt oameni înviaţi din morţi să stea pe loc să nu se mişte de acolo, s-a rugat către Dumnezeu să nu mai lase viu pe Chinops. Şi îndată se făcu mare sunet în mare, şi învăluindu-se apa unde căzuse Chinops, n-a mai ieşit. Iar demonilor cărora se arătaseră că au înviat din morţi, le-a poruncit Ioan în numele lui Iisus Hristos cel răstignit să iasă din acel ostrov, şi s-au făcut nevăzuţi.

Aşteptând poporul pe Chinops trei zile şi trei nopţi pe marginea mării, de foame şi de răcnete şi de zăduf cea mai mare parte dintr-înşii leşinase, de zăceau fără glas, dintre care au şi murit trei copii. Dar făcându-i-se milă Sfântului, şi rugându-se pentru mântuirea lor şi mult învăţându-i pentru credinţă, a înviat pe copiii cei morţi. Atunci toţi cu o unire întorcându-se către Hristos, au primit Sfântul Botez.

Deci s-au întors toţi locuitorii ostrovului la propovăduirea Evangheliei şi venind către Hristos prin credinţă, au făcut rugăciune toţi către apostolul, să le dea scrisă toată mântuitoarea propovăduire.

Mergând apostolul Ioan într-un munte, împreună cu ucenicul său Prohor, a postit trei zile, rugându-se lui Dumnezeu pentru aceasta. Şi după a treia zi s-a făcut fulger mare şi tunet, că s-a cutremurat muntele şi Prohor a căzut la pământ, iar Ioan ridicându-l şi şezând de-a dreapta lui şi căutând la cer a început a zice: La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu... şi celelalte.

Şi săvârşind Sfânta Evanghelie, a dat-o în mâinile lor, şi de acolo s-a răspândit la toate marginile pământului.

***

Şi a petrecut acolo împreună cu Prohor; şi a aflat pe un tânăr într-un oraş aproape de Efes, pe care încă până a nu fi izgonit la Patmos, Sfântul îl dăduse pe mâna episcopului bisericii, dar fugind de la episcop, s-a făcut căpetenie de tâlhari. Pe acesta iarăşi l-a întors la pocăinţă, şi a izbăvit oraşul de moarte, şi l-a îndreptat către Hristos.

Şi aşa a trăit Sfântul evanghelist în Efes, şi făcând nespuse minuni a atras multă mulţime către Hristos. Acolo a mai trăit douăzeci şi şase de ani, şi mai înainte nouă ani; iar la Patmos cincisprezece ani. Iar când a mers la Efes de la Ierusalim era de cincizeci şi şase de ani şi şapte luni, încât s-au făcut anii lui peste tot o sută cinci ani şi şapte luni.

Şi trăgea în casa lui Domnus; de unde ieşind cu ucenicii săi, şapte fiind, şi mergând într-un loc le porunci să şadă acolo. Şi era pe la vremea Utreniei, şi dându-se puţin în lături de la dânşii îşi făcu rugăciune multă. Întorcându-se la dânşii, le-a poruncit să sape cruciş după statul său, şi făcând ei precum le poruncise, a mers şi a intrat în groapă, şi sărutându-i pe dânşii pentru despărţire şi ei foarte întristându-se, căci se lipseau de dascălul lor, şi vărsând lacrimi pentru dânsul, i-a învăţat să-l acopere cu pământ până la genunchi; după aceea iarăşi sărutându-i şi învăţându-i, l-au mai acoperit până la grumaji; după aceea, punându-şi o mahramă peste obraz, şi

punând pământ peste dânsul a fost acoperit de tot, şi răsărind soarele, şi-a dat duhul.

Ucenicii plângând mult, căci rămaseră lipsiţi de dascălul lor, se întoarseră şi povestiră celor din cetate despre petrecerea lui, şi auzind aceasta fraţii care erau în cetate au mers de au săpat şi n-au găsit nimic. Şi plângând mult şi rugându-se se întoarseră în cetate.

De aceasta şi Policrat, episcopul poporului Efesului, scriind către Victor, episcopul Romei, zise aşa: A adormit în Asia, mare Stihie, care va să se scoale la ziua cea de apoi a venirii Domnului. Ioan cel ce s-a rezemat pe pieptul lui Hristos.

Iar dumnezeiescul Ipolit povestind propovăduirea şi săvârşirea apostolilor, zice: Ioan, fratele lui Iacov, propovăduind în Asia cuvântul, a fost izgonit la ostrovul Patmos. Şi de acolo, iarăşi fiind chemat din izgonire de la Efes, s-a săvârşit acolo, în zilele lui Nero. Ale cărui moaşte căutate de locuitorii cetăţii cei credincioşi nu s-au aflat.

Iar Chesarie, fratele marelui Grigorie, întrebând la Constantinopol de aceasta pe vremea lui Sicret, i s-a răspuns aşa: Acest Ioan la sfârşitul Evangheliei sale a arătat aceasta: Şi aceasta zicând Iisus, zise lui (adică lui Petru): Vino după mine; şi întorcându-se Petru a văzut pe ucenicul pe care-l iubea Iisus urmând, şi zise: Doamne, dar acesta ce ? Şi zise lui Iisus: de voi vrea să rămână el până voi veni Eu, ce-ţi este ţie ? Drept aceea a ieşit cuvântul acesta între fraţi că ucenicul acela nu va muri. Pentru aceasta şi unii din pricina cuvântului acesta zic că Ioan nici până astăzi n-a gustat moarte, ci că s-a mutat.

Dar nu este aşa adevărul: De vreme ce aflând Hristos unde vâna peşte, poruncit-a numai lui Petru să-i urmeze. Iar el vrând ca să meargă şi Ioan împreună cu dânsul, zise: Doamne, dar acesta ce ? Iisus a poruncit lui Ioan să rămână la vânătoarea peştelui, zicând: De voi vrea să stea acesta aici până voi veni, să pescuiască până iarăşi mă voi întoarce, ce-ţi este ţie.

Numai că iubitul lui Hristos, Ioan, a murit, de vreme ce şi mormântul lui se ştie unde este. Însă o adeverează aceasta şi marele dascăl şi întocmai ca apostolii Ioan Gură de Aur, în tâlcuirea Epistolei către Evrei, a Evangheliei după Matei şi a Evangheliei după Ioan.

Tot în această zi, pomenirea Sfintei muceniţe Hira, care prin sabie s-a săvârşit, şi pomenirea dreptului Ghedeon, care mai înainte a văzut Naşterea lui Hristos, prin roua lânii.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; dar cinstitorilor de Dumnezeu tineri a trimis roua Duhului, Hristos, Cel ce este binecuvântat şi prea mărit.

Tăria mea şi lauda, şi mântuirea şi folositoare tare, şi zid nebiruit fiind Stăpână, bate pe dracii cei ce războiesc asupra mea, care totdeauna caută să mă omoare pe mine.

Din feciorescul tău sânge, întrupând pe Dumnezeu Fecioară, ai îndumnezeit neamul omenesc. Pentru aceasta prin rugăciunile tale, izbăveşte-mă pe mine cel spurcat de patimi, şi stricat de meşteşugirile vrăjmaşului.

Cuptorul mai înainte a închipuit naşterea ta Preacurată; căci pe tineri nu i-a ars, precum nici pântecele tău Focul cel nesuferit. Pentru aceasta mă rog ţie, scapă pe robul tău de focul cel veşnic.

Canonul cel dintâi al Sfântului

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; dar cinstitorilor de Dumnezeu tineri a trimis roua Duhului, Hristos, Cel ce este binecuvântat şi prea mărit.

Fiind strălucit cu dumnezeiască revărsare de lumină, arătat ai vorbit de Sfântul Duh, Cel ce purcede din Tată cel fără început, şi nedespărţit se odihneşte în Fiul ca Cel ce este de o Fiinţă.

Întru tine, fericite, și-a pus Soarele dreptății sălăşluire, Cel ce te-a făcut pe tine Cer pururea mişcător, şi cu limba ta cea de Dumnezeu grăitoare iubite, se propovăduiește Hristos Cel prea mărit.

Puterea şi dumnezeiasca vestire a cuvintelor tale prea fericite, la marginile lumii au ieşit, şi Evanghelia ta cea mai presus de lume, tot pământul a cuprins cu mărirea dogmelor.

Al Născătoarei

Preacurată zămislire şi fără stricăciune naştere numai tu ai arătat, Fecioară rămânând. Căci pe Dumnezeul tuturor l-ai zămislit prea curată, care S-a făcut om, spre mântuirea şi izbăvirea credincioşilor.

Alt Canon, al Sfântului

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri. Iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Să lăudăm pe cuvântătorul de Dumnezeu, cel ce ca un tunet a răsunat în toate marginile; prin care tot auzul cel smintit, cu adevărat s-a ridicat de pe pământ, şi se măreşte Hristos Ziditorul tuturor.

Luminează toată mintea prea mărită podoaba casei tale, întru care totdeauna adunându-ne cu dumnezeiască cuviinţă, lăudăm pe Ziditorul tuturor, şi pe tine te mărim cu credinţă, cela ce eşti folositorul nostru.

Slavă...

Ca pe o stea strălucitoare pe tine te cunoaştem ucenice al lui Hristos, şi ne rugăm, ca prin lumina razelor tale, să ne izbăvim de întunericul patimilor, şi de multe feluri de ispite, prin mijlocirea ta.

Şi acum..., al Născătoarei

Bine te cuvântăm Preacurată, pe tine ceea ce ai născut pe Domnul cel binecuvântat, care a încununat cu binecuvântările cele dumnezeieşti firea omenească cea blestemată, şi ne-a înnoit pe noi cei învechiţi întru stricăciune.

Catavasie: N-au slujit, făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci, groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau cântând: Prealăudate, Dumnezeul părinţilor şi Doamne, bine eşti cuvântat!

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit prin dumnezeiasca poruncă; pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Râvneşte celor bune, de cele rele depărtându-te, prin lucrarea dumnezeieştilor fapte, având pe Maica lui Dumnezeu, şi folositoarea tuturor cea neruşinată, rugătoare pentru tine, suflete al meu, ca pe o milostivă şi de oameni iubitoare.

Dezlegat-ai de legătura osândirii celei de demult omenirea, de Dumnezeu Născătoare, pentru aceasta mă rog ţie, dezleagă toată legătura răutăţii inimii mele prea curată, legându-mă de dumnezeiasca dragoste a Ziditorului.

Raza slavei Tatălui născându-o, luminează inima mea ceea ce se mâhneşte pentru necinstea greşalelor, Născătoare de Dumnezeu; şi slavei celei pururea veşnice, mă arată părtaş, ca cu credinţă să te slăvesc.

Canonul cel dintâi al Sfântului

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit prin dumnezeiasca poruncă; pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Ca un fulger al Luminii ai străbătut lumea, fericite, luminând cu strălucirea curăţiei şi cu razele fecioriei şi cu dogmele bunei credinţe, iubite al lui Hristos Dumnezeu.

Trupul şi sufletul şi mintea curăţindu-ţi, bine ai vestit cereasca Evanghelie a lui Hristos, şi cu îngerii împreună petrecător în ceruri fiind acum, strigi: Binecuvântaţi toate lucrurile pe Domnul.

Chip luminos te-ai făcut, şi dumnezeiesc prinos Bisericii cereşti, şi scaun simţirii, şi lăcaş înţelepciunii, organ al cuvântării de Dumnezeu, cântând: Preaînălţaţi toate lucrurile pe Domnul.

Al Născătoarei

Cuvinte al lui Dumnezeu, pentru ca să pierzi blestemul cel dintâi, şi osânda morţii cea de demult a strămoaşei, din Fecioara Născătoarea de Dumnezeu Te-ai născut, tuturor dăruind nemurirea cea nepieritoare.

Alt Canon, al Sfântului

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie ai izvorât rouă cuvioşilor tineri şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cu ritoricească limba ta, fericite, pe toţi cei omorâţi de răutate, primind sfinţită propovăduirea ta i-ai vânat vii. Pentru aceasta pe tine te cinstim, ca pe un tăinuitor al celor negrăite.

Dumnezeiască casa ta apostole, ca un alt rai s-a arătat cu minunile, ca cu nişte flori îndulcind sufletele tuturor, şi putoarea patimilor izgonind.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Dumnezeule Dumnezeul meu, având rugător pe dumnezeiescul tău ucenic, ia aminte şi mă izbăveşte de vrăjmaşii, care în toate zilele năvălesc asupră-mi, şi-mi zdrobesc smerită inima mea.

Şi acum..., al Născătoarei

Pe Iisus Mântuitorul, pe care L-ai întrupat din curate sângiurile tale Fecioară, de Dumnezeu dăruită; roagă-L să se milostivească spre noi robii tăi, şi din veşnica muncă să ne scoată.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, Întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată, o mărim.

Gustând Adam din rodul pomului celui oprit, moarte cu amărăciune a cules; iar Fiul tău pe lemn pironindu-se, a izvorât lumii dulceaţa nemuririi. Pentru aceasta te cinstim Preacurată.

Împărătească eşti Fecioară; ca ceea ce mai presus de cuvânt ai născut pe Împăratul şi Domnul, Cel ce a stricat împărăţiile iadului; pe care neîncetat roagă-L, să învrednicească împărăţiei celei de sus, pe toţi cei ce te cinstesc pe tine prea curată.

Îmbunează Stăpână, smerită inima mea, cea înrăutăţită de vătămarea dezmierdărilor, ca ceea ce ai născut pe Cel Bun, şi eşti cu totul bună, şi-mi deschide uşile cele bune ale pocăinţei.

Canonul cel dintâi al Sfântului

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, Întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată, o mărim.

Acum nu prin chipuri, ci faţă către faţă te-ai învrednicit a vedea pârâul desfătării, şi râul păcii, şi izvorul nemuririi, de care acum adăpându-te, te îndulceşti de Dumnezeire.

Cerut-ai de la Hristos a lua scaun pământesc, iar El ţi-a dăruit ţie pieptul Său, pe care rezemându-te de Dumnezeu cuvântătorule, te-ai îmbogăţit cu tare şi neclintită stare a binelui, cela ce eşti podoaba apostolilor.

Nedumnezeirea înţelepciunii elineşti o ai stins înţelepte, vestind: Întru început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi cu adevărat Dumnezeu era Cuvântul: Prin care s-au făcut toate cele văzute, şi cele nevăzute.

Al Născătoarei

Ca un luceafăr de dimineaţă te-ai aflat în noaptea vieţii cu razele fecioriei strălucind, şi răsăritul Soarelui dreptăţii Celui înţelegător, nouă arătându-ne, Maica lui Dumnezeu prea cinstită.

Alt Canon, al Sfântului

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat; pe care slăvindu-L cu Oştile îngereşti, pe tine te fericim.

Domn fiind ceasurilor şi vremilor, Mântuitorul S-a spânzurat pe lemn în amiază-zi, şi ţie ca unui iubitor de feciorie ţi-a încredinţat pe pururea Fecioara, dându-ţi mărire nerăpită, ca să te mărim pe tine, fericite.

Fiind împreună cu cele de sus dumnezeieştile puteri, şi cu dânsele strigând dumnezeiasca cântare; pe cei ce cântă în sfântă casa ta, şi măresc pe Cel prea bun, mântuieşte-i prin cinstitele mijlocirile tale, apostole al lui Hristos.

Slavă...

Pe noi cei ce cu credinţă te rugăm pe tine, mântuieşte-ne de toată nevoia, fericite, de Dumnezeu cuvântătorule, îndreptând prin Duhul mergerile noastre către Domnul, şi povăţuindu-ne pe noi, la calea păcii, poruncilor Atotţiitorului.

Şi acum..., al Născătoarei

Glas de mulţumire să aducem Maicii lui Dumnezeu, şi să strigăm: Bucură-te scaunul lui Dumnezeu Cel Preaînalt; bucură-te, norul luminii; bucură-te, raiule, prin care ne-am învrednicit desfătării Raiului.

Catavasie: Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Luminânda

Podobie: Femei auziţi...

Făcându-te fiu al tunetului apostole Ioane, pe oameni i-ai învăţat: Întru început era Cuvântul. Căci rezemându-te cu credinţă pe pieptul Stăpânului tău, de acolo scoţând izvoarele cuvântării de Dumnezeu, adăpi toată făptura.

Ca pe unul ce ai fost păzitor de feciorie, şi cu sufletul şi cu trupul, fericite, Cuvântul lui Dumnezeu te-a ales pe tine păzitor de feciorie şi minunată slugă, şi scriitor te-a arătat Dumnezeirii Lui, care nemurind, te-a mutat de pe pământ, şi întru Dumnezeu trăind, ai rămas nemuritor.

Şi acum..., al Născătoarei

Lângă Crucea Domnului tău stând prea curată, împreună cu ucenicul cel iubitor de feciorie: Femeie iată Fiul tău, ai auzit pe Ziditorul zicând. Şi către ucenicul, asemenea a zis: Iată Maica Ta. Cu care împreună pe tine toţi te lăudăm de Dumnezeu Născătoare Fecioară.

La Laude

Punem **Stihirile** pe 4, glasul al 8-lea.

Podobie: O prea mărită minune...

Fericite Ioane prea înţelepte, cu prisosul căldurii dragostei lui Hristos te-ai arătat iubit mai mult decât toţi ucenicii Cuvântului, Celui atotvăzător, Celui ce şi judecă cu drepte cumpene toată lumea. Ca cel ce ai fost strălucit la trup şi la cuget, cu frumuseţile curăţiei şi ale fecioriei, de Dumnezeu fericite.

Rezemându-te pe pieptul Înţelepciunii, de acolo ai scos apele cuvântării de Dumnezeu, şi lumea ai adăpat Ioane prea alesule! Cu cunoştinţa Treimii ai uscat marea nedumnezeirii, făcându-te stâlp şi nor însufleţit, povăţuindu-ne pe noi la moştenirea cea cerească.

Înflorirea fecioriei, lăcaşul cel primitor de cinstite fapte, organul înţelepciunii! Biserica Duhului! Gura darului cea purtătoare de lumină! Ochiul Bisericii cel prea luminat! Pe prea cinstitul Ioan cu cântări duhovniceşti acum să-l lăudăm, ca pe un slujitor al lui Hristos.

Dumnezeiescule evanghelişte, binevestind pe izvorul bunătăţilor, împărăţia cea neclintită, viaţa cea veşnică, şi bucuria cea negrăită; desfătarea dumnezeieştii priviri, şi darurile lui Hristos cele din destul date, care covârşesc mintea şi gândul omenesc, Fiule al tunetului, lumii ai strălucit.

Slavă..., glasul al 8-lea.

Evanghelistule Ioane cela ce eşti întocmai cu îngerii, iubitorule de feciorie, de Dumnezeu învăţate teologule, cu dreaptă credinţă ai propovăduit lumii, prea cinstita coastă, ceea ce sângele şi apa a izvorât, întru care dobândim viaţă veşnică sufletelor noastre.

Şi acum..., al Născătoarei

Stăpână primeşte rugăciunile robilor tăi, şi ne mântuieşte pe noi de toată nevoia şi necazul.

Slavoslovia (Doxologia) cea mare.

Şi se face ungere de la preot cu untdelemn sfânt, din candela Sfântului. Aşa se face totdeauna, când se face priveghere. Ecteniile şi Otpustul. Ceas 1. Şi Otpustul desăvârşit

La Liturghie

Fericirile din Canonul cel dintâi al Apostolului, Cântarea a 3-a, pe 4. Şi din Canonul al 2-lea Cântarea a 6-a pe 4. Prochimen, glasul 8-lea: În tot pământul au ieşit... Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu... Apostolul: Din sobornicească carte a lui Ioan: Pe Dumnezeu nimenea nici odinioară... Aliluia, glasul 1: Mărturisi-vor cerurile minunile Tale, Doamne; Stih: Dumnezeu se prea măreşte în

sfatul Sfinţilor... Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea stătea lângă Crucea lui Iisus mama lui... Chinonicul: În tot pământul a ieşit vestirea...

În această lună (mai), ziua a opta - Sfântul măritul apostol şi evanghelistul Ioan de Dumnezeu cuvântătorul, şi cuviosul părintele nostru Arsenie cel mare (Minei)

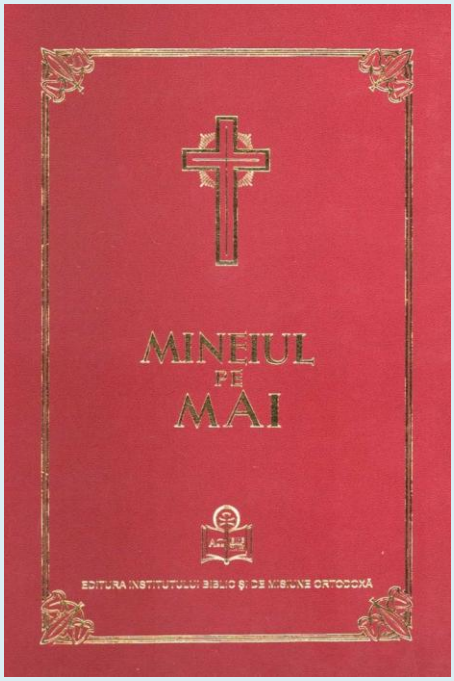

De va fi hramul, şi de va voi cel mai mare să facă Priveghere, să se caute Vecernia cea mică la septembrie în 26 de zile.

La Vecernia mare

După obişnuitul Psalm, citim Fericit bărbatul... Antifonul dintâi.

La Doamne strigat-am..., Stihirile pe 10: ale praznicului 3, ale apostolului 4 şi ale cuviosului 3.

Stihirile apostolului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Vezi: De se va întâmpla în Miercurea înjumătăţirii, punem Stihirile pe 8, şi cântăm Stihirile Praznicului pe 4, şi ale Sfântului pe 4. Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Praznicului. Iar de se va întâmplă Miercuri înaintea înălţării punem Stihirile pe 10,

şi cântăm 6 ale Orbului, glasul al 2-lea, singur glasul, şi 4 ale Sfântului. Slavă..., a Sfântului, Şi acum..., a Orbului: Cine va spune puterile tale... Asemenea de se va întâmpla şi la Praznicul înălţării, punem pe 6 ale Praznicului şi 4 ale Sfântului. Slavă... a Sfântului, Şi acum..., a Praznicului. Iar de se va întâmpla într-una din Duminici, adică a Mironosiţelor sau a Slăbănogului sau a Orbului; caută învăţătură pe larg la Penticostar.

Stihirile apostolului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Văzătorul descoperirilor celor negrăite, şi tâlcuitorul tainelor lui Dumnezeu celor de sus, fiul lui Zevedei, cel ce ne-a scris nouă Evanghelia lui Hristos, Dumnezeu a numi pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, ne-a învăţat. (de două ori)

Limba cea de Dumnezeu mişcată a cereştilor cântări, scriitorul de taină acesta, gura cea de Dumnezeu scriitoare, cântarea cântărilor, cântă cu dulceaţă, mişcându-şi buzele ca nişte strune, şi limba ca pe un arc, se roagă să ne mântuim noi.

Cu limba ta cea cu glas de tunet, vestind Cuvântul cel ascuns al înţelepciunii lui Dumnezeu, iubite de Dumnezeu, deschizându-ţi buzele adesea, strigi pururea: Întru început era Cuvântul, şi înveţi pe tot omul spre cunoştinţa de Dumnezeu.

Alte **Stihiri** ale cuviosului, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, Cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Părinte de Dumnezeu cugetătorule Arsenie, cu izvoarele lacrimilor, luminându-ţi gândul, cu Dumnezeu ai vorbit, prin curăţeniile cele neîncetate şi strălucirea, stâlp cu totul luminos şi ca focul strălucit al dumnezeieştii credinţe te-ai arătat, fericite, lauda călugărilor. Şi acum pe noi pe toţi păzeşte-ne cu rugăciunile tale.

Cuvioase părinte Arsenie, tu căutând pe Dumnezeu, şi cu bună credinţă dorind a te lumina, cu strălucirile cele cu raze luminoase, toată strălucirea măririi şi curţile

împărăteşti ai lăsat, şi moştenirea cea nemuritoare ai luat, împreună cu Hristos acum sălăşluindu-te, de Dumnezeu fericite.

Arătându-te plin de cuvânt şi de înţelepciune, mai mult decât toți, şi cu faptele bune împodobit fiind, plin te-ai făcut de toată mărirea cea de acolo, încă şi cu dumnezeiască râvnă aprins fiind, şi de cele negrăite dorind, ai fugit în Egipt, unde viață călugărească ai viețuit, schimbând mărirea pe greutate negrăită.

Slavă..., glasul al 2-lea, a lui Ghermano.

Pe fiul tunetului, pe temeiul cuvintelor celor dumnezeieşti, pe începătorul cuvântării de Dumnezeu, şi întâiul propovăduitor al dogmelor adevăratei înţelepciunii lui Dumnezeu, pe iubitul Ioan, şi păzitorul de feciorie, neamul omenesc după datorie să-l lăudăm; că acesta având întru sine neîncetat lucru dumnezeiesc, întru început, a zis, era Cuvântul; şi îndată şi nedespărțirea cea de Tatăl, şi după acestea întocmirea Fiinţei cu Tatăl, arătându-ne nouă prin sine dreapta slăvire a Sfintei Treimi, şi Făcător a fi împreună cu Tatăl şi purtător de viață şi Lumină adevărată, pe Acesta L-a arătat nouă. O minune înfricoşată, şi lucru înţelept! Că plin fiind de dragoste, plin s-a făcut şi de învățătură, cu mărirea şi cu cinstea şi cu credinţa, întemeietor fiind curatei noastre credinţe, prin care vom dobândi veşnicele bunătăţi în ziua judecăţii.

Şi acum..., al praznicului.

Vohod: Lumină lină a sfintei slave a Tatălui ceresc, Celui fără de moarte, a Sfântului, Fericitului, Iisuse Hristoase, venind la apusul soarelui, văzând lumina cea de seară, lăudăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Dumnezeu; vrednic eşti în toată vremea a fi lăudat de glasuri cuvioase, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce dai viaţă, pentru aceasta lumea Te slăveşte.

Prochimenul zilei, şi Paremiile.

Din Sobornicească întâia carte a Sfântului apostol Ioan citire:

Cap. 3, Vers 21.

Iubiţilor, de nu ne va arăta nouă vină inima noastră, îndrăznire avem către Dumnezeu, şi orice vom cere vom lua de la Dânsul, căci poruncile Lui păzim, şi cele plăcute înaintea Lui facem, şi aceasta este porunca Lui: Ca să credem în numele Fiului Său, Iisus Hristos, şi să ne iubim unul pe altul, precum ne-a dat nouă poruncă, şi cela ce păzeşte poruncile Lui, într-însul locuieşte, şi Acesta întru el. Şi

întru aceasta cunoaştem că locuieşte întru noi, din Duhul care ne-a dat nouă. Iubiţilor, nu pe tot duhul credeţi, ci ispitiţi duhurile de sunt de la Dumnezeu, că mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume. Întru aceasta să cunoaşteţi Duhul Dumnezeu. Tot duhul care mărturiseşte pe Iisus Hristos că a venit în trup, de la Dumnezeu este. Şi tot duhul care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos că a venit în trup, de la Dumnezeu nu este, şi acesta este al lui antihrist, care aţi auzit că vine, şi acuma în lume este. Voi de la Dumnezeu sunteţi fiilor, şi aţi biruit pe acela, că mai mare este Cela ce este întru voi, decât cela ce este în lume. Aceştia din lume sunt, pentru aceasta din lume grăiesc, şi lumea de dânşii ascultă. Noi de la Dumnezeu suntem. Cela ce ştie pe Dumnezeu ascultă de noi, iar care nu este de la Dumnezeu, nu ascultă de noi.

Din Sobornicească întâia carte, a Sfântului Apostol Ioan citire:

Cap. 4, Vers 11.

Iubiţilor, dacă ne-a iubit aşa Dumnezeu pe noi, şi noi datori suntem unul pe altul să iubim. Pe Dumnezeu nimenea nici odinioară nu L-a văzut. De vom iubi unul pe altul, Dumnezeu întru noi petrece, şi dragostea Lui desăvârşită este întru noi. Întru aceasta cunoaştem, că locuim într-însul, şi El întru noi, că din Duhul său ne-a dat nouă. Şi noi am văzut, şi mărturisim, că Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor lumii. Oricare va mărturisi că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu întru dânsul petrece, şi acela întru Dumnezeu. Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea care are Dumnezeu întru noi. Dumnezeu dragoste este, şi cela ce petrece în dragoste, întru Dumnezeu petrece, şi Dumnezeu întru dânsul.

Din Sobornicească întâia carte a Sfântului Apostol Ioan citire:

Cap. 4, Vers 20.

Iubiţilor, de ar zice cineva că iubeşte pe Dumnezeu, şi pe fratele său urăşte, mincinos este; căci cel ce nu iubeşte pe fratele său pe care vede, pe Dumnezeu pe Care nu L-a văzut, cum poate să-L iubească ? Şi această poruncă avem de la el, ca cela ce iubeşte pe Dumnezeu, să iubească şi pe fratele său. Tot cel ce crede că Iisus este Hristos, de la Dumnezeu este născut. Şi tot cela ce iubeşte pe cel ce a născut, iubeşte şi pe cel născut dintr-însul. Întru aceasta cunoaştem că iubim pe fiii lui Dumnezeu, când iubim pe Dumnezeu, şi poruncile Lui păzim. Că aceasta este dragostea lui Dumnezeu ca poruncile Lui să păzim, şi poruncile Lui grele nu sunt. Că tot cel născut de la Dumnezeu biruieşte lumea; şi aceasta este biruinţa ceea ce biruieşte lumea, credinţa noastră. Cine este cela ce biruieşte lumea ? Numai cela ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu.

La Litie

Stihira hramului sau a praznicului. Apoi a apostolului, glas 1, a lui Ghermano:

Râuri de Dumnezeu cuvântătoare, au izvorât din cinstită gura ta apostole; din care adăpându-se Biserica lui Dumnezeu, cu dreaptă mărire se închină Treimii Celei de o Fiinţă. Căreia şi acum roagă-te Ioane de Dumnezeu cuvântătorule, să se întărească şi să se mântuiască sufletele noastre.

A lui Andrei Pirul, glasul acelaşi.

Sadul curăţiei, mirul bunei miresme iarăşi ne-a răsărit nouă, întru acest praznic de acum. Să strigăm către dânsul: Cel ce te-ai rezemat pe pieptul Stăpânului, şi ai rourat lumii pe Cuvântul, Ioane apostole, cela ce pe Fecioară o ai păzit ca lumina ochiului, cere nouă de la Hristos mare milă.

Ca un însuţi văzător tainelor celor negrăite, ai strigat glăsuind, că Cuvântul cel prea veşnic, întru început era la Dumnezeu, şi El era Dumnezeu, Ioane apostole, cel ce te-ai rezemat pe pieptul lui Hristos, şi prietene de aproape, şi dulceaţa Treimii, întărirea Efesului şi a Patmosului cea neclintită, şi ajutorul nostru, roagă-te de Dumnezeu cuvântătorule, prea fericite, de vrăjmaşii cei păgâni, de cei trupeşti şi de cei netrupeşti, să se mântuiască poporul cel ce săvârşeşte pomenirea ta pururea cu credinţă.

Glasul al 2-lea.

Pe cel ales din apostoli trâmbiţa cuvântării de Dumnezeu, pe duhovnicescul mai marele ostaş, pe cel ce a supus lui Dumnezeu lumea, veniţi credincioşii să fericim, pe Ioan pururea măritul, pe cel ce de pe pământ s-a mutat şi de pământ nu s-a depărtat, ci viază şi aşteaptă a doua venire a Stăpânului cea înfricoşată. Care fără de osândă ca să o întâmpinăm roagă-te, prietene cel de taină, cela ce te-ai rezemat pe pieptul lui Hristos, pentru noi cei ce săvârşim cu dragoste pomenirea ta.

A cuviosului, glasul al 6-lea:

Cuvioase părinte Arsenie, în tot pământul a ieşit vestirea isprăvilor tale. Pentru aceasta în ceruri ai aflat plata ostenelilor tale; taberele drăceşti ai pierdut; cetele îngereşti ai ajuns. A căror viaţă fără prihană ai urmat, îndrăznire având către Domnul, cere pace sufletelor noastre.

Slavă..., glasul al 4-lea, al lui Vizantie.

Rezemându-te pe pieptul învăţătorului tău Hristos la cina Domnului, iubite ucenice, de acolo ai cunoscut cele negrăite, şi cerescul glas tuturor ai tunat: Întru început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul, Lumina cea adevărată, care luminează pe tot omul ce vine în lume, Hristos Dumnezeu, şi Mântuitorul sufletelor noastre.

Şi acum..., a praznicului.

La Stihoavnă

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Veniți credincioşilor astăzi să încununăm cu cântări dumnezeieşti adâncimea înțelepciunii, pe scriitorul dogmelor celor ortodoxe, pe măritul şi iubitul Ioan. Căci acesta a tunat: La început era Cuvântul. Pentru aceea s-a arătat cu glas de tunet, ca unul ce a strălucit în lume, Evanghelia, cu multă înţelepciune pururea pomenitul.

Stih: În tot pământul a ieşit vestirea lor şi la marginile lumii cuvintele lor.

Cu adevărat tu te-ai arătat prieten adevărat mare de pe pieptul lui Hristos învăţătorului, căci ai căzut pe pieptul Lui. Pentru aceea ai scos de la Dânsul dogmele înțelepciunii, cu care îmbogăţeşti toate marginile pământului, ca un propovăduitor al lui Dumnezeu. Drept aceea ținându-le pe dânsele Biserica lui Hristos cea de veselie, acum bucurându-se, se veseleşte de dânsa.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.

Bucură-te de Dumnezeu cuvântătorule adevărate, bucură-te fiule al Maicii Domnului prea iubite, căci tu stând aproape de Crucea lui Hristos, ai auzit dumnezeiescul glas al Stăpânului, care a strigat către tine: Iată acum Maica ta. Pentru aceea ca pe un dumnezeiesc apostol al lui Hristos, şi iubit, toți după vrednicie te fericim.

Slavă..., glasul al 6-lea, a lui Ioan Monahul.

Apostole al lui Hristos, evangheliste Ioane de Dumnezeu cuvântătorule, făcându-te învăţător celor tainice, ne-ai tunat nouă dogmele înțelepciunii celei negrăite, arătat descoperind credincioşilor cuvântul care zice, dintru început era Cuvântul şi lepădând cuvântul care zice, că nu a fost, ai izgonit cuvintele ereticilor, arătându-te rezemător pe piept şi prieten iubit, ca Isaia prea mare glăsuitorul, şi ca Moise de Dumnezeu văzătorul, îndrăzneală având către Dumnezeu, cu dinadinsul roagă-te pentru sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului.

Troparul apostolului, glasul al 2-lea: Apostole a lui Hristos Dumnezeu iubite, grăbeşte de mântuieşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către Dânsul, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptu-i; pe care roagă-L de Dumnezeu cuvântătorule, şi norul păgânilor cel pus asupra noastră să-l risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă. (de două ori)

Şi, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te! Ceea ce eşti plină de har, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău, că ai născut pre Mântuitorul sufletelor noastre. (o dată) Şi bine-cuvântarea pâinilor şi citire.

Iar de nu va fi priveghere, Troparul apostolului.

Slavă..., al cuviosului, glasul al 8-lea.

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-au făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Arsenie, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Şi acum..., a praznicului.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul..., Troparul Praznicului şi al apostolului,

Slavă..., al cuviosului. ***Şi acum...,*** al praznicului.

După întâia Catismă, **Sedealna** glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Rezemându-te pe pieptul lui Iisus, îndrăzneală ai dobândit ca un ucenic întrebând: Cine este cela ce va să Te vândă Doamne? Iubit foarte fiind prea lăudate. Prin pâine ți s-a arătat ție acela de față, pentru aceasta şi ca unul ce ai fost ucenic celor negrăite, înveţi marginile întrupării Cuvântului, de Dumnezeu cuvântătorule apostole, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli, celor ce cu dragoste săvârşesc sfântă pomenirea ta. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului.

După a doua Catismă, **Sedealna**, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvântul cel împreună...

Toţi să lăudăm cu cântări şi cu laude sfinţite pe apostolul şi ucenicul lui Hristos, pe prea cinstitul Ioan, care a propovăduit tuturor naşterea cea dumnezeiască cea din Tatăl a Mântuitorului şi Împăratului Hristos, căci neîncetat se roagă să se mântuiască sufletele noastre. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului.

După Polieleu, **Sedealna**, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi mai înainte până ce nu ne robim când vrăjmaşii Te hulesc pe Tine şi ne îngrozesc pe noi, Hristoase, Dumnezeul nostru, pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credinţa dreptmăritorilor, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Pomenirea apostolului să cinstim credincioşilor, căci astăzi a sosit la toate marginile lumii luminând pe toți, acesta adevăratul cuvântător de Dumnezeu, întru Evanghelie s-a arătat prieten Domnului; pentru aceasta celor ce-l cinstesc pe dânsul, le izvorăşte tămăduiri. (de două ori)

Slavă..., Şi acum..., a praznicului.

Antifonul dintâi al glasului al patrulea
Prochimen, glasul al 4-lea: În tot pământul a ieşit vestirea lor, şi la marginile lumii cuvintele lor.

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria.

Toată suflarea...

Evanghelia de la Ioan C. 21, V. 15: În vremea aceea, arătatu-s-a Iisus ucenicilor Săi după ce S-a sculat din morţi...

Psalmul 50

Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea, şi de păcatul meu mă curăţeşte. Că fărădelegea mea eu o cunosc, şi păcatul meu înaintea mea este pururea. Ţie Unuia am greşit, şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit, cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi, spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite. Întoarce faţa Ta de către păcatele mele, şi toate fărădelegile mele şterge-le. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi Duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi Duhul Tau cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, şi cu Duh stăpânitor mă întăreşte. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale, şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta. Că de-ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu, duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoirea Ta, Sionului, şi să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

Slavă..., glasul al 2-lea.

Pentru rugăciunile apostolului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum...
Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: ***Miluieşte-mă Dumnezeule după marea mila Ta, şi după mulţimea îndurărilor Tale, curăţeşte fărădelegea mea.***

Apoi **Stihira**, glasul al 2-lea: De Dumnezeu cuvântătorule iubitorule de feciorie, ucenice al Mântuitorului, prin rugăciunile tale, rugămu-ne, mântuieşte-ne pe noi de toată vătămarea, căci a ta turmă suntem.

Canoanele al praznicului cu Irmosul pe 4, și al apostolului pe 6, și al cuviosului pe 4.

Canonul apostolului

facere a lui Ioan Monahul

Cântarea 1-a

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta în căruţă l-a afundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel cel ce fugea, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Ca un curat iubit ai fost Luminii celei prea curate, şi pe pieptul Lui odihnindu-te, cu suflet îndrăzneţ din adâncul înţelepciunii ai scos lumina cunoştinţei, fericite Ioane apostole.

Mai presus de fire, de Dumnezeu grăind ai tunat, iubitule al lui Dumnezeu: Cuvântul era întru început, şi întru început era Cuvântul viu şi ipostatnic la Părintele Său, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi trup Cuvântul S-a făcut, şi Dumnezeu a rămas neschimbat.

A Născătoarei

Sub acoperământul tău Preacurată scăpând, ne păzim de toată năvala ispitelor prea curată, pentru aceasta şi acum ne rugăm, scoate pe cei căzuţi din adâncul greşelilor, curată, cu dumnezeieştile tale rugăciuni.

Alt Canon al cuviosului

[Glasul şi Irmosul acelaşi.]

Cântarea 1-a

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta în căruţă l-a afundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni de demult, în chipul Crucii lovind şi despărţind marea şi pe Israel cel ce fugea, mergătorul cel pedestru, l-a mântuit, pe cel ce cânta cântare lui Dumnezeu.

Poruncii Stăpânului celei dumnezeieşti plecându-te Arsenie, mărirea bogăţiei împărăteşti ai lăsat, ca şi dătătorul de lege Moise, şi fugind de la oameni, locuitor cu îngerii te-ai făcut, împreună cu dânşii veselindu-te.

Slavă...

Tu din valuri fugind Arsenie, ca din izvoarele păcatului, limba cu tăcere ţi-ai înfrânat; pentru aceasta întru linişte fără tulburare mintea ți-ai păzit, făcându-te după vrednicie cuvios locaş Dumnezeiescului Duh.

Şi acum..., a Născătoarei

Lucruri prea slăvite s-au grăit pentru tine în neamurile neamurilor, pe Dumnezeu Cuvântul în pântece încăpându-L, şi curată rămânând de Dumnezeu Născătoare Marie. Pentru aceasta toţi te cinstim pe tine, cea după Dumnezeu folositoarea noastră.

Catavasia Praznicului.

Canonul apostolului

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit Cerurile cu pricepere şi ai întemeiat pământul peste ape, întăreşte-mă pe piatra Bisericii, Hristoase, că nu este sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Din pescar, vânător de oameni şi cuvântător de Dumnezeu te-ai făcut înţelepte Ioane, neuitându-te la dragostea părintească şi lumească şi Stăpânului Cuvântului cu dumnezeiasca dragoste urmând.

Curăţit fiind la ochiul sufletului, o de Dumnezeu Cuvântătorule, ai văzut slava cea negrăită a Unuia-Născut din Tatăl, a Cuvântului şi Fiul lui Dumnezeu; prin care înţelepţeşte toate s-au făcut cu Dumnezeiescul Duh.

A Născătoarei

Sub mântuitoare scăparea ta alergând, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, mă izbăvesc de toată năvălirea vrăjmaşului, şi mă mântuiesc cu rugăciunile tale; încă şi de munca ce va să fie mă izbăvesc, curată.

Alt Canon al cuviosului

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit Cerurile cu pricepere şi ai întemeiat pământul peste ape, întăreşte-mă pe piatra Bisericii, Hristoase, că nu este sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Părinte Arsenie, cu îmbrăcămintea aspră şi proastă a sărăciei tale celei de Hristos următoare, ai acoperit haina dintâi cea mărită, care ți-a câştigat ție îmbrăcămintea slavei celei negrăite.

Slavă...

Năvălirile vrăjmaşilor şi ale duhurilor celor falnice, de la Dumnezeu luând ajutor, le-ai surpat cu inimă umilită Arsenie, purtător de biruinţă părinte, cu smerenia făcându-te.

Şi acum..., a Născătoarei

Decât Heruvimii şi Serafimii te-ai arătat mai înaltă, Născătoare de Dumnezeu; că tu una ai primit în pântecele tău pe Dumnezeu cel neîncăput, nespurcată. Pentru aceasta toţi credincioşii cu cântări pe tine te fericim, curată.

Condacul cuviosului, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi, pe Cel mai presus de fiinţă naşte şi pământul peştera Celui Neapropiat aduce. Îngerii cu păstorii slavoslovesc şi magii cu Steaua călătoresc. Că pentru noi s-a născut Prunc Tânăr, Dumnezeu, Cel mai înainte de veci.

De la Roma ca un soare mare ai strălucit, şi ai ajuns către cetatea împărătească, prea fericite, luminându-o pe aceasta cu cuvintele şi cu faptele tale, şi izgonind întunericul neînţelepciunii. Pentru aceasta te cinstim pe tine prea cuvioase Arsenie, lauda părinţilor.

Icos: Auzind glasul Domnului, prea cuvioase, şi lepădându-te de frumuseţile lumii, te-ai sihăstrit râvnind vieţii celei îngereşti, de Dumnezeu, înţelepţite. Drept aceasta te-ai şi arătat cu totul schimbat ca un înger în trup, aducând lui Hristos postire şi lacrimi şi rugăciune curată, şi stare de peste toată noaptea, pentru care te-ai şi făcut locaş Treimii, chip călugărilor, şi îndreptător bunătăţilor, şi pururea călduros rugător pentru cei ce te cinstesc pe tine. Pentru aceasta te cinstim pe tine Arsenie, lauda părinţilor.

Sedealna apostolului, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe pieptul înţelepciunii rezemându-te, şi cunoştinţei celor ce sunt învăţându-te, dumnezeieşte ai tunat: Întru început era Cuvântul; bine scriind tu întâi naşterea cea fără început, şi ai propovăduit tuturor întruparea Cuvântului. Pentru aceasta şi cu limba ca cu o mreajă vânând neamurile, cu darul Duhului înveţi marginile. De Dumnezeu cuvântătorule apostole, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., a cuviosului, glas şi podobie asemenea.

Din valurile lumeşti fugind, şi viaţă fără gâlceavă săvârşind, ai omorât patimile, şi mintea ţi-ai ridicat către Dumnezeu, şi stâlp de foc te-ai făcut, şi luminător tuturor credincioşilor celor ce te cinstesc pe tine. Şi cu ploile lacrimilor adăpându-te, te-ai arătat ca un pom roditor, de Dumnezeu purtătorule Arsenie. Pentru aceasta strigăm către tine: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Şi acum..., a prazniculuI.

Canonul apostolului

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat Sânurile Părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat; pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Pe tine fiu al tunetului Domnul te-a numit şi te-a învrednicit, a tuna cu duhul dumnezeiască şi necuprinsă naşterea Lui din Tatăl cea negrăită. Pentru aceasta de Dumnezeu cuvântătorule, pomenirea ta cea cu totul prăznuită, cu cântări după vrednicie o slăvim.

Tu la înălţimea faptelor bune te-ai suit apostole, tu ai văzut pe Cuvântul Unul-Născut, Cel fără de început strălucind cu slavă în trup, pe Cela ce şade în Sânurile Părinteşti, şi te-ai învrednicit a auzi glasul părintesc, mărturisind a Lui fiască Fiinţă.

A Născătoarei

Sub a ta sprijineală acum scap eu netrebnicul robul tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană, să nu mă ruşinez, că pe tine te am către Dumnezeu folositoare şi zid nebiruit. Rogu-mă ca să dobândesc pentru tine şi liniştea ce va să fie, şi dumnezeiască viaţă.

Alt Canon al cuviosului

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea, Doamne, Tu şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce n-ai lăsat Sânurile Părinteşti şi a noastră sărăcie ai cercetat; pentru aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Tu silitor firii te-ai arătat Arsenie, tu patimile, părinte, le-ai supus minții celei stăpânitoare, ca unei slugi poruncind somnului. Pentru aceasta şi întru privegherile de noapte ai strigat: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Tu pe Dumnezeu cuvioase cu dragoste L-ai căutat, tu de Cel ce S-a arătat mai mult ai dorit, şi pentru curăţenie dumnezeiesc tot făcându-te, cu Cel dorit ai vorbit, şi prin unire ai cunoscut pe Cel ce este mai presus decât toată cuprinderea, părinte Arsenie.

Şi acum..., a Născătoarei

Tu eşti lauda credincioşilor ceea ce nu ştii de mire, tu folositoarea, tu şi scăparea creştinilor, zid şi liman. Căci către Fiul tău duci rugăciunile, ceea ce eşti cu totul fără prihană, şi mântuieşti din primejdii pe cei ce cu credință şi cu dragoste te cunosc pe tine de Dumnezeu Născătoare curată.

Canonul apostolului

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul? Ci, mă întoarce şi la Lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Văzând lumina cea fără de ani care a strălucit întru întunericul lumii, şi amestecând cu dânsa prin dragoste, şi luminător creştinătății făcându-te, neamurile păgânilor cele de multe seminţii, cu lumina învățăturii Ioane le-ai luminat.

Cunoscând că legea cea umbroasă prin Moise s-a dat, iar dumnezeiescul dar prin Hristos Dumnezeul nostru s-a făcut, cu limba ta cea de Dumnezeu grăitoare fiule al tunetului iubite, bine ai vestit Dumnezeirea Lui.

A Născătoarei

Tu eşti acoperământul meu şi putere, Preacurată, şi tărie şi zid nemişcat, şi pe tine te chem noaptea şi ziua, păzește-mă de toată vătămarea lui veliar ce-mi vine asupra, ca cu credinţă şi cu dragoste să te slăvesc.

Alt Canon al cuviosului

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti Lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul? Ci, mă întoarce şi la Lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Pe silitorul călcării de poruncă celei dintâi a lui Adam celui întâi zidit, părinte ca un bine credincios l-ai gonit, bine văzând măiestriile vrăjmaşului. Pentru aceasta în livada desfătării cea prea curată dănţuind, pe Stăpânul Hristos roagă-L.

Slavă...

De tine însuţi te-ai lepădat, toată patima dulceţii lepădând, şi pe umeri Crucea purtându-ţi Arsenie, şi pe Hristos dorind, în ceruri împreună moştenitor cu Dânsul după vrednicie te-ai făcut.

Şi acum..., a Născătoarei

Ca o Maică îndrăzneală către Fiul tău câştigând prea curată, purtarea ta de grijă pentru noi cei de un neam nu o trece cu vederea, rugămu-ne; că pe tine una către Stăpânul, creştinii rugătoare milostivă te punem.

Canonul apostolului

Cântarea a 6-a

Irmos: Adâncul păcatelor şi viforul greşelilor mă tulbură şi întru adâncul deznădăjduirii celei silnice mă împing, ci întinde-mi şi mie mâna Ta cea tare, ca apostolului Petru, o, Îndreptătorule şi mă mântuieşte.

Cărbunele dumnezeiescului foc mai-nainte l-a văzut Isaia cu închipuire, şi curăţindu-şi buzele s-a învrednicit proorociei, iar tu te-ai arătat rezemător pe pieptul Cuvântului lui Dumnezeu, Celui ce S-a întrupat, fericite Ioane.

Cuvântul Unul-Născut, Cel ce şade în sânurile Tatălui, întrupat S-a văzut, Ioane fericite, şi ca unui tăinuitor iubit ţie ţi-a arătat; că pe Dumnezeu cel fără de trup, nimenea nu poate să-L vadă nici odinioară.

A Născătoarei

Luminează sufletul meu ceea ce ai născut raza slavei Tatălui Fecioară, de Dumnezeu Născătoare prea lăudată; că al tău dar având adunările cele adevărate, hulele au biruit.

Alt Canon al cuviosului

Cântarea a 6-a

Irmos: Adâncul păcatelor şi viforul greşelilor mă tulbură şi întru adâncul deznădăjduirii celei silnice mă împing, ci întinde-mi şi mie mâna Ta cea tare, ca apostolului Petru, o, Îndreptătorule şi mă mântuieşte.

Înţelepciunea trupească prin nepătimire omorându-o ca un binecredincios, nu ai iubit moştenirea pământească, cuvioase, dorind de desfătarea moştenirii celei cu Hristos întru înălţime, părinte Arsenie.

Slavă...

Soarele răsărind a mântuit starea ta cea de toată noaptea Arsenie, mai-nainte vestind strălucirea cea neasemănată a Soarelui celui înţelegător, care era să-ți lumineze ţie după ostenelile tale cele din noaptea vieţii.

Şi acum..., a Născătoarei

Ceea ce ai milostivire, ca ceea ce ai născut pe Cuvântul cel iubitor de bine, mântuieşte-ne pe noi de primejdia cea iute şi cumplită; că pe tine una prea curată Stăpână, folositoare nebiruită credincioşii te-am agonisit.

Condacul apostolului, glasul al 2-lea: Măririle tale iubitorule de feciorie, cine le va spune ? Că verşi minuni şi izvorăşti tămăduiri, şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un cuvântător de Dumnezeu, şi prieten al lui Hristos.

Icos: Înălţimile cereşti a le şti, şi adâncurile mării a le ispiti, îndrăzneţ lucru este şi necuprins, că precum stelele a le număra şi nisipul mării, nu este cu putinţă nici-

cum, aşa nici ale cuvântătorului de Dumnezeu a le spune nu este lucru îndestulat; cu atâtea cununi Hristos a încununat pe acesta pe care a iubit, căruia şi pe piept S-a rezemat şi la cina cea de taină cu Dânsul a mâncat, ca un cuvântător de Dumnezeu şi prieten al lui Hristos.

Sinaxar

Întru această lună în 8 zile, pomenirea Sfântului măritului apostol şi evanghelistului cel de pe piept iubit şi iubitorul de feciorie; Ioan de Dumnezeu cuvântătorul, adică adunarea sfintei pulberi ce iese din mormântul său, ce-i zic mană.

Stih: Nu hrană, ci întărire oamenilor împărţeşte.
Ucenice al Domnului, mana ceea ce din mormântul tău izvorăşte.
În a opta zi săvârşim cu adevărat.
Înflorirea fiului tunetului celui lăudat.

Preabunul Dumnezeu şi Iubitorul de oameni Domnul nostru, pe cei ce s-au nevoit cu osârdie pentru dânsul, pe sfinţii săi ucenici şi apostoli, prooroci şi mucenici, şi pe toţi cei ce bine au plăcut Sfinţiei sale, nu i-a învrednicit numai Împărăţiei Cerurilor şi veşnicelor bunătăţi, ci şi locurile întru care au strălucit şi s-au îngropat, le-a luminat cu multe minuni, arătându-le pline de daruri.

Că şi mormântul întru care se îngropase marele apostol şi evanghelistul Ioan de Dumnezeu cuvântătorul, când vru să se mute către Domnul, în toţi anii izvorăşte şi izbucneşte afară fără de veste întru a opta zi a lunii lui mai, din suflarea Sfântului Duh, praf şi pulbere sfântă, pe care locuitorii de acolo o numesc mană.

Şi aceasta luând-o cei ce vin acolo, o au de mântuirea tuturor bolilor, spre tămăduirea sufletelor şi sănătatea trupului, slăvind pe Dumnezeu şi pe sluga sa, Ioan cinstindu-l.

Din cuvântul de laudă a lui Sofronie, patriarhul Ierusalimului.

Se cuvine a şti, că tatăl cuvântătorului de Dumnezeu era Zevedei, iar maica sa Salomi, fiica lui Iosif, logodnicul Născătoarei de Dumnezeu. Pentru că Iosif a avut patru feciori: Pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda şi pe Iosif, şi trei fiice: Pe Estir, pe Marta şi pe Salomi care era femeie lui Zevedei şi maică lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. Deci Mântuitorul era unchiul lui Ioan, ca un frate ce era Salomiei fiicei lui Iosif.

Deci se cuvine să ştim, că în vremea când s-a vândut Domnul nostru iudeilor şi s-a răstignit, fugind toţi, Ioan ca un iubit s-a aflat de faţă la vânzarea sa, şi la răstignire, şi a venit şi la mormânt cu Petru. Luat-a şi pe Născătoarea de Dumnezeu întru ale sale.

Şi a avut trei maici pe pământ, întâi pe Salomi, dintru care s-a născut; a doua că s-a numit fiul tunetului, şi a treia pe Preasfânta de Dumnezeu Născătoarea, precum s-a zis de Domnul: Iată Maica Ta.

Şi a îngrijit-o Ioan pe dânsa până la adormirea sa, apoi a venit la Efes, şi a surpat jos prin rugăciunea sa capiştea Artemidei, şi a mântuit din rătăcire patru sute de mii de bărbaţi şi femei ce slujeau Artemidei, şi i-a adus la lumină.

Şi se numeşte Livaton muntele în care stă biserica cuvântătorului de Dumnezeu, şi despre apus zace Sfântul Timotei.

Iar Maria Magdalena, şi cei şapte coconi sunt în muntele ce se apropie de se cheamă Eleon.

Iar Sfânta Ermion, fiica lui Filip unuia din cei şapte diaconi, din cele patru proorociţe fiice ale lui, zace la acel munte aproape.

Şi Adeuct mucenicul şi fiica sa Calistena, şi alţi mucenici ce au fost episcopi: Ariston, Tiranos, Aristobul şi Pavel, cetăţeanul pustiului.

Şi se face prăznuirea lui în cinstita sa apostolească biserică, ce este la locul ce se numeşte Evdomon.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Arsenie cel mare.

Stih: Arsenie dorea a se tăinui în viaţă fiind.
Carele nu este cu totul neştiut şi din viaţă ieşind.

Acesta a fost din marea cetate a Romei născut şi crescut, păzit fiind din pruncie vas curat lui Dumnezeu, şi plin de toată bunătatea şi înţelepciunea dumnezeiască şi omenească, pentru aceasta s-a hirotonit şi diacon.

Şi ocârmuind atunci împărăţia Romanilor, marele Teodosie, şi punând multă nevoinţă, şi căutând om duhovnicesc şi cuvântăreţ, ca să dea procopseală, şi să-i înveţe pe fiii săi la învăţături, şi mai vârtos la aceea cu care se cinsteşte Dumnezeu,

află de acesta, şi scrise la împăratul Gratian, şi la Papa Inochentie, şi abia a putut dobândi ceea ce pofti.

Deci purcezând Arsenie de la Roma şi sosind la Constantinopol stătu înaintea lui Teodosie, şi-l văzu la faţă şi la fire om cinstit şi căutătura cu bună rânduială, gândul smerit, şi împodobit cu toată bunătatea. Şi umplându-se de multă bucurie şi dulceaţă, de atunci îl cinstea ca pe părintele său, şi i se smerea ca unui dascăl. Şi boierii sfatului văzându-l ca pe un odor mare, se mirau.

Iar el urând mărirea şi iubind pe Dumnezeu, socotea mărirea ca o pleavă, şi dorind de viaţa monahicească, în toate zilele se ruga lui Dumnezeu să-i plinească dorinţa. Şi îndată auzi un glas dumnezeiesc de sus, care zicea: Arsenie, fugi de la oameni şi te mântuieşte. Deci el nezăbovind, ci schimbându-şi portul, se duse şi sosi la Alexandria.

Şi călugărindu-se merse la Schit, dându-se spre toată petrecerea cea rea şi cu nevoie, şi rugându-se lui Dumnezeu, iarăşi se făcu glas dumnezeiesc către dânsul: Arsenie, fugi, taci, linişteşte-te şi te mântuieşte.

Pe marele acesta îl întrebă oarecând Teofil papa Alexandriei, suindu-se şi cu alţii către dânsul: Spune-ne o părinte cuvânt de folos; şi el zise: Dacă îl voi spune, ţinea-l-veţi? Iar ei ziseră: Aşa adevărat. Şi zise: Ori unde veţi auzi de Arsenie, nu vă apropiaţi acolo.

Şi iarăşi spun de acesta, că lucrând în toată vremea vieţii sale, avea un petec de rasă în sân de-şi sprijinea lacrimile. Şi era la trup minunat şi cuvios, peste tot cărunt, uscat şi lung, măcar că era puţin gârbov de bătrâneţe, îi era barba până la pântece, chipul îngeresc ca al lui Iacov. Drept aceea nici vrea să se arate cuiva de faţă. Priveghea mult, stând în picioare şi rugându-se şi neplecându-şi genunchii nicidecum de cu seară până la răsăritul soarelui. Drept aceea cu vărsarea lacrimilor a stins focul cel stricător de suflet.

Şi vrând el ca să se despartă de la trup, ajungând la adânci bătrâneţe, că era aproape de o sută de ani, îl întrebară ucenicii lui, unde şi cum se cade să-l îngroape. Iar el zise: Dar nu ştiţi, să puneţi o funie în picioarele mele, şi să mă ridicaţi în munte? Şi iar le zise: Vedeţi fiii mei, în câtă frică mă aflu vrând a ieşi din trup? Şi ei ziseră: Vedem. Iar el zise: De când m-am făcut monah n-a lipsit nicidecum de la mine frica aceasta. Şi îndată şi-a dat cu pace sufletul la Dumnezeu.

Tot în această zi, cuviosul Mil făcătorul de cântări, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: Pe Mil, făcătorul de cântări cel ce din viaţă s-a mutat,
Prin cuvântul a-l lăuda cu cuvinte, cuviincios lucru este cu adevărat.

Tot în această zi, întreaga mulţime (adică ceata) ostaşilor, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Taie-se capetele cetei celei de Hristos cugetătoare
Ceia ce n-au urmat cetei celei de Hristos ucigătoare.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Canonul apostolului

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat în Babilon oarecând; pentru aceasta tinerii în cuptor cu bucuros picior, ca într-o grădină verde săltând, au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cu toată voinţa ai ieşit din legătura trupului, o, prea fericite, ca un stătător de faţă înaintea lui Dumnezeu, şi fiind vestitor învăţăturii celei de Dumnezeu insuflate, ai învăţat a striga: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Ca nişte iarbă ai socotit aurul şi bogăţia, o, prea fericite, şi iarba în aur s-a prefăcut ţie, prin lucrare dumnezeiască, celui ce Dumnezeu cuvântai pe Ziditorul şi cântai: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe Duhul Sfânt cel ce purcede din Tatăl Cel fără de început, şi se socoteşte a fi de tine nedespărţit, Cuvinte al lui Dumnezeu, Unule-Născut, apostolilor l-ai vestit, ca să strige: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

A Născătoarei

Biserică şi cămară Împăratului Hristos te-ai făcut, tu una, şi pat al lui Solomon, pe care precum zice Scriptura, îl înconjură şaizeci de puternici, care acum strigă ţie Fecioară şi cântă: Bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Alt Canon al cuviosului

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat în Babilon oarecând; pentru aceasta tinerii în cuptor cu bucuros picior, ca într-o grădină verde săltând, au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Tămăduind stricăciunea miresmelor celor de demult, părinte Arsenie, ai suferit răul miros, şi bună mireasmă lui Hristos făcându-te prin mijlocirea darului, ai zis: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Întru dumnezeiescul nor cu trupul intrând, părinte Arsenie, şi întru Hristos învăţându-te cunoştinţa Tatălui Celui fără de început şi a Duhului, Unimea în Treime ai lăudat: Bine eşti cuvântat, Dumnezeul părinţilor noştri.

Slavă...

Pe Tine Domnul tuturor, Tatăl Unul al Unuia-Născut Fiului, Te vestim cu dreaptă mărturisire, Dumnezeu numindu-Te şi pe Unul, Duhul cel drept de o Fiinţă şi împreună veşnic, care din Tine iese ştiind.

Şi acum..., a Născătoarei

Prin negrăită naşterea ta, Născătoare de Dumnezeu, ne-ai făcut vrednici de lucruri înfricoşătoare şi negrăite. Pentru aceasta, izbăveşte-mă de osânda cea înfricoşătoare şi mă învredniceşte de bucuria cea negrăită, ca pururea să te laud pe tine, cea mult lăudată.

Canonul apostolului

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, muncitorul haldeilor l-a ars nebuneşte cinstitorilor de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia cu o putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Prea slăvită pomenirea ta, evanghelistule al Dumnezeirii lui Iisus, ca o cuvioasă şi binevestită, dumnezeieşte a strălucit, de mireasmă umplând Biserica; pentru aceasta bucurându-ne credincioşii, cântăm: Tinerii binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălţaţi-L pe El întru toţi vecii.

Pe cuvântătorul de Dumnezeu având-l începător de cete, pe tine Hristoase, Cel binecuvântat de dânsul, Dumnezeu te vestim, împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi psalmiceşte cântând, strigăm: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălţaţi-L pe El întru toţi vecii.

A Născătoarei

Pe Dumnezeu Cuvântul întrupat L-ai născut prea curată, pe Acesta roagă-L să mă izbăvească de foc, că iată viaţa mea toată s-a cheltuit, toată s-a robit de păcate cumplite; pentru aceasta la tine Fecioară alerg eu ticălosul, şi pe tine te chem cea cu dar dăruită.

Alt Canon al cuviosului

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, muncitorul haldeilor l-a ars nebuneşte cinstitorilor de Dumnezeu; iar văzându-i pe aceştia cu o putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Izbăvitorului a strigat: tineri bine-L cuvântaţi, preoţi lăudaţi-L, popoare prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Aprinderea dulceților cea stricătoare de suflet Arsenie, şi arderea gheenei cea muncitoare, înțelepțește o ai stins cu curgerile lacrimilor. Deci ca şi pe noi de amândouă să ne mântuiască, nu înceta rugând pe Mântuitorul lumii Hristos, pe care bine-L cuvântăm întru toți vecii.

De şapte ori cuvioase cuptorul Babilonului umilinţei ţie însuţi l-ai ars, întru care fiind rourat cu luminarea darului, Făcătorului şi Mântuitorului ai strigat: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălțați-L pe El întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

O, Dumnezeire întreit luminătoare, care arată o rază dintr-o fire cu trei ipostasuri, pe Tatăl Cel fără de început, şi pe Cuvântul cel de o fire cu Tatăl, şi pe Duhul cel de o Fiinţă, şi împreună împărăţitor: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, noroade prea înălțați-L pe El întru toți vecii.

Şi acum..., a Născătoarei

Fecioară ceea ce eşti viţa care ai născut Strugurul cel copt, cu băutura umilinţei adapă-mă pe mine acum, ridicându-mi beţia patimilor mele.

Canonul apostolului

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât Cerurile; pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Înaintea Crucii Stăpânului stând ucenicul cel iubit, şi organul cel curat al învăţăturii, Fecioara şi curata de Dumnezeu Născătoarea ca unui feciorelnic i s-a încredinţat, şi păzitor Născătoarei de Dumnezeu celei fără prihană fiind, acum după vrednicie se fericeşte.

După vrednicie iubind Cel Curat, cinstită şi curată viaţa ta, pe tine cel ce ai vieţuit îngereşte pe pământ, frate te-a primit fericite Ioane, Maicii Sale de Dumnezeu Născătoarei fiu a fi vestindu-te, cu care pe tine toţi te fericim.

A Născătoarei

Turn de mântuire fii mie Preacurată, taberele dracilor oprind, şi mulţimea ispitelor şi a primejdiilor gonind, şi năvălirea patimilor departe împrăştiind, curată, mântuire dându-mi, şi bogăţia dumnezeieştilor daruri dăruindu-mi.

Alt Canon al cuviosului

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat, că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât Cerurile; pentru aceasta, pe tine, de Dumnezeu Născătoare, începătoriile Cetelor îngereşti şi omeneşti te mărim.

Minunat s-a făcut Moise învrednicindu-se a vedea naşterea Fecioarei cu închipuire, rugul cel închipuit cu vedere de foc; iar tu cu Dumnezeiescul Duh prin adâncă gândire tot unindu-te, în chipul focului te-ai văzut. Pentru aceasta după vrednicie te fericim pe tine, Arsenie.

Slavă...

Răsăritu-ţi-a ţie Hristos lumina cea neapusă, şi veselia te-a primit în ceruri; că cu pomenirea morţii cea de-a pururea ţi-ai agonisit ţie cu osârdie viaţă nespurcată; pentru aceasta şi după vrednicie ai luat rodurile ostenelilor, prea fericite.

Şi acum..., a Născătoarei

Arătatu-te-ai, o Fecioară Maică lui Dumnezeu, mai presus de fire născând cu trup pe Cuvântul cel Bun, pe care din inima Sa, Tatăl L-a răspuns mai-nainte de toţi vecii ca un Bun; pe care acum şi mai presus de trupuri Îl cunoaştem, măcar că şi în trup S-a îmbrăcat.

Luminânda

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

De Dumnezeu grăind, ai tunat aceasta: Întru început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu, şi Dumnezeu era Cuvântul, apostole Ioane; că rezemându-te pe pieptul lui Hristos, şi de acolo umplându-te de bogoslovie, şi izvor de viaţă scoţând, învăţătorule, făptura toată adăpi, care te şi cinsteşte pe tine.

Slavă..., a cuviosului.

Podobie: Femei auziţi glas...

De patimile lumii, ca de spurcăciune depărtându-te, şi veştejindu-ţi trupul cu nemâncarea, ai înnoit tăria sufletului şi te-ai îmbogăţit cu mărirea cea cerească, prea cuvioase Arsenie; pentru aceasta nu înceta a te ruga Domnului pentru noi.

Şi acum..., a praznicului.

La Laude

Stihirile pe 6, ale praznicului, 3, și ale apostolului 3, glasul al 8-lea:

Podobie: O, prea slăvită minune! Izvorul vieţii în mormânt se pune, şi scară către Cer mormântul se face; veseleşte-te Ghetsimanì, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioşii, pe Gavriil având începător cetelor: cea plină de dar bucură-te, cu tine este Domnul, Cel ce dă lumii prin tine mare milă.

Fericite Ioane prea înţelepte, cu îndestulată căldura dragostei lui Hristos, mai mult decât toţi ucenicii iubit ai fost Cuvântului Celui atotvăzător, Celui ce şi judecă cu drepte cumpene toată lumea; cu frumuseţile curăţiei şi ale fecioriei strălucind fiind la trup şi la gând, de Dumnezeu fericite.

Înflorirea fecioriei, locaşul cel primitor de cinstite fapte, organul înţelepciunii, Biserica Duhului, gura darului cea purtătoare de lumină, ochiul Bisericii cel prea luminat, pe prea cinstitul Ioan cu cântări duhovniceşti acum să-l lăudăm, ca pe un slujitor al lui Hristos.

Pe pieptul Înțelepciunii rezemându-te, apele cuvântării de Dumnezeu ai scos, şi ai adăpat lumea, Ioane prea cuvioase; cu cunoştința Treimii marea nedumnezeirii o ai uscat, stâlp fiind şi nor însufleţit, povățuindu-ne pe noi la cereasca moştenire.

Stih: Scumpă este înaintea Domnului, moartea cuviosului Lui.

Apoi această **Stihiră** a cuviosului, glas şi Podobie aceiaşi.

Părinte de Dumnezeu înțelepțite Arsenie, din valul lumesc osebindu-te, la înălţimea cea mai presus de lume te-ai suit, de singur izvorul bunătăţilor dorind, la singură dorirea cea adevărată ai ajuns. Cu ale căreia străluciri, fericite, luminat fiind, din negura păcatelor cu rugăciunile tale, scoate-ne pe noi.

Slavă..., glasul ul 8-lea.

Evanghelistule Ioane, cela ce eşti întocmai cu îngerii, iubitorule de feciorie, de Dumnezeu cuvântătorule cel de Dumnezeu învăţat, cu dreapta credință lumii prea curata coastă, şi sângele şi apa ce au curs le-ai propovăduit, întru care viața veşnică dobândim sufletelor noastre.

Şi acum..., a praznicului.

Slavoslovia cea mare. Ecteniile şi Otpustul Ceas întâi şi Otpustul desăvârşit.

La Liturghie

Fericirile Praznicului din Cântarea cea de rând pe 4, şi ale Apostolului Cântarea a 6-a pe 4. Prochimen, glasul al 8-lea: În tot pământul a ieşit vestirea lor... Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu... Apostolul din Sobornicească Carte a lui Ioan: Care am auzit din început, care am văzut cu ochii noştri... Aliluia glasul 1: Mărturisi-vor cerurile minunile Tale, Doamne... Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea sta lângă Crucea lui Iisus... Chininicul: În tot pământul a ieşit...

Canon de rugăciune către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria la sărbătoarea adormirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan

Cântarea 1

Irmos: În adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon, puterea cea prea într-armată; iar întrupându-Se Cuvântul a pierdut păcatul cel prea rău, Domnul cel prea mărit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dumnezeu, alegându-te ca pe o frumoasă, ca pe o împodobită şi ca pe cea cu totul fără prihană între femei, în pântecele tău cel prea curat S-a sălăşluit. Pe Acela roagă-L, Fecioară, de vina greşelilor să mântuiască pe toţi cei ce te laudă pe tine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Precum zice psalmistul: stătut-ai, Fecioară Împărătească, de-a dreapta Împăratului Celui ce a Răsărit din pântecele tău. Pe Acela roagă-L, Mireasă a lui Dumnezeu, ca să mă învrednicească de şederea cea de-a dreapta în ziua răsplătirii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut pe Hristos, ploaia cea cerească, care a înnoit firea omenească cea înţelepţită prin cele netrebnice, arată şi sufletul meu cel înţelenit a fi roditor, dumnezeiască Mireasă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta; întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Întru mine, omul, îmbrăcându-Se Ziditorul, a ieşit din pântecele tău, Preacurată, dăruind haina nestricăciunii celor ce s-au golit prin fapte netrebnice.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Născut-ai, Stăpână, pe Dumnezeu Cuvântul cel prea cinstit. Pe Acela neîncetat roagă-L să se milostivească spre smeritul meu suflet, cel mâhnit de necinstirile dezmierdărilor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Vindecă, Preacurată, rănile sufletului meu şi smerită inima mea, cea otrăvită de veninul şarpelui, tămăduieşte-o cu doctoria ta cea lucrătoare.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol nici înger, ci Tu Însuţi Domnul Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta strig Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rourează-mi mie Stăpână picătura umilinţei, ca să scoată toată arderea inimii mele şi să potolească pornirile cele înşelătoare ale nedumeririi mele.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe mine, cel vătămat cu arma desfătării şi care zac rănit, nu mă trece cu vederea, Preacurată, ci mă vindecă cu suliţa şi cu Sângele Fiului tău şi Dumnezeului nostru, Cel ce S-a Răstignit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce te-ai îmbogăţit cu stăpânia a toată făptura, pe mine cel cumplit sărăcit învredniceşte-mă de dumnezeiescul dar, ca să te măresc pe tine ca pe o bună a mea folositoare Preacurată.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumne-zeule. Că prin Tine, Stăpâne, către Părintele Tău, Începătorul Luminii, din noaptea necu-noştinţei aducere am aflat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ceea ce ai născut Calea vieţii, la calea cea dreaptă povăţuieşte-mă, Preacurată, pe mine cel ce fără de pricepere sunt abătut şi căzut în prăpastie cumplită.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu minte nemulţumitoare înstrăinându-mă pe mine de la Dumnezeu şi rătăcindu-mă în latura patimilor cea îndepărtată, cu desfrânare am vieţuit. Şi mă întoarce şi mă mântuieşte prin rugăciunile tale, Fecioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu apele tale cele de viaţă curgătoare, adapă pe robul tău cel aprins de văpaia păcatelor şi ars de năvălirile demonilor, Fecioară Maică prea curată.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Să nu mă arăţi demonilor bucurie la judecata ce va să fie, Stăpână; ci îmblânzeşte pe Judecătorul şi Fiul tău, ca să caute cu bunătate spre mine.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cu cugetele şi cu faptele mele cele viclene şi fărădelegile, pe Tine, Doamne, pornindu-Te spre mânie, îţi aduc pe Maica Ta spre îmblânzire. Dar, îndurându-Te, mântuieşte-mă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Scapă-mă de osândă, Stăpână, pe mine cel ce sunt osândit cu greşelile mele, ca Una care ai născut pe Judecătorul şi Dumnezeul tuturor, prea lăudată.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; dar cinstitorilor de Dumnezeu tineri a trimis roua Duhului, Hristos, Cel ce este binecuvântat şi prea mărit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Tăria mea şi lauda şi mântuirea şi folositoare tare şi zid nebiruit fiind, Stăpână, bate pe demonii cei ce se războiesc asupra mea, care întotdeauna caută să mă omoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Din feciorescul tău sânge, întrupând pe Dumnezeu, Fecioară, ai îndumnezeit neamul omenesc. Pentru aceasta, prin rugăciunile tale, izbăveşte-mă pe mine cel spurcat de patimi şi stricat de meşteşugirile vrăjmaşului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cuptorul mai înainte a închipuit naşterea ta, Preacurată; căci pe tineri nu i-a ars, precum nici pântecele tău nu l-a ars Focul cel de neîndurat. Pentru aceasta mă rog ţie, scapă pe robul tău de focul cel veşnic.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit prin dumnezeiasca poruncă; pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Râvneşte celor bune, de cele rele îndepărtându-te, prin lucrarea dumnezeieştilor fapte, având pe Maica lui Dumnezeu şi folositoarea tuturor cea neruşinată, rugătoare pentru tine, suflete al meu, ca pe o milostivă şi de oameni iubitoare.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Dezlegat-ai de legătura osândirii celei de demult omenirea, de Dumnezeu Născătoare. Pentru aceasta mă rog ţie, dezleagă toată legătura răutăţii inimii mele, prea curată, legându-mă de dumnezeiasca dragoste a Ziditorului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Raza Slavei Tatălui născând-o, luminează inima mea ceea ce se mâhneşte pentru necinstirea greşelilor, Născătoare de Dumnezeu şi Slavei celei pururea veşnice, mă arată părtaş, ca să te slăvesc pe tine cu credinţă.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, Întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată, o mărim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Gustând Adam din rodul pomului celui oprit, moarte cu amărăciune a cules: iar Fiul tău pe Lemn pironindu-Se, a izvorât lumii dulceaţa nemuririi. Pentru aceasta te cinstim, Preacurată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Împărătească eşti, Fecioară, ca ceea ce mai presus de cuvânt ai născut pe Împăratul şi Domnul, Cel ce a stricat împărăţiile iadului. Pe Acela neîncetat roagă-L să

învrednicească de Împărăţia cea de sus, pe toţi cei ce te cinstesc pe tine, prea curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Îmbunătăţeşte, Stăpână, smerită inima mea cea înrăutăţită de vătămarea dezmierdărilor, ca ceea ce ai născut pe Cel Bun şi eşti cu totul bună şi-mi deschide uşile cele bune ale pocăinţei.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. Podobie: **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ca una care ai Întrupat pe Cuvântul cel Milostiv şi Îndurat, Stăpâna tuturor, miluieşte pe toţi cei ce aleargă la tine şi-i izbăveşte de ispite şi de boli, de toată răutatea şi de focul cel veşnic; ca să mărim cu mulţumire bogăţia îndurărilor tale celor multe şi mila cea nemăsurată şi să strigăm către tine întotdeauna: nu înceta a te ruga lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce laudă naşterea ta, prea curată.

Canon de rugăciune la sărbătoarea adormirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan (1)

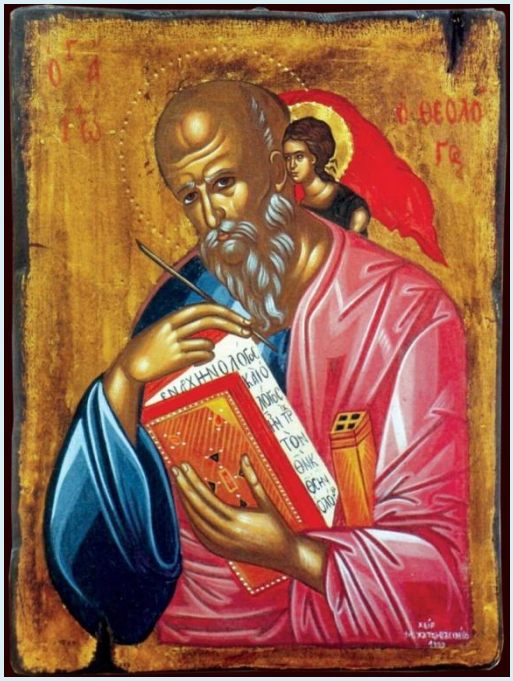

Tropar la Sărbătoarea adormirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan, glasul al 2-lea: Apostole iubite al lui Hristos Dumnezeu, grăbeşte de mântuieşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către Dânsul, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptul Lui: pe Acela roagă-L, de Dumnezeu cuvântătorule, ca norul vrăjmaşilor cel căzut asupra noastră să se risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

Cântarea 1

Irmos: În adânc a aşternut de demult toată oastea lui Faraon, puterea cea prea într-armată; iar întrupându-Se Cuvântul a pierdut păcatul cel prea rău, Domnul cel Preamărit, căci cu Slavă S-a prea mărit.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împărăţia Cerurilor cea propovăduită de tine dobândind, fericite şi împreună cu Cuvântul locuitor ceresc făcându-te, prin rugăciunile tale, păzeşte pe cei ce cred cinstitei tale propovăduiri şi cuvântări de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toate cele pământeşti, chiar şi legăturile firii, cu cuget viteaz le-ai defăimat, lipindu-te de Cuvântul, prea înţelepte, izbăvind de necuvântare pe cei ce vieţuiau dobitoceşte.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înţelegerea celor cereşti câştigând, pe Cuvântul lui Dumnezeu ai binevestit: la început era Cuvântul şi Cuvântul era la Părintele Său şi Dumnezeu era Cuvântul; binevestind, L-ai propovăduit, de Dumnezeu înţelepţite.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine cea împodobită cu dumnezeiască frumuseţe, Stăpână de Dumnezeu Născătoare, te laudă, ceata fecioarelor cu dumnezeieşti cântări. Căci pe Cuvântul cel Făcător de frumuseţe, mai presus de cuvânt, L-ai născut.

Cântarea a 3-a

Irmos: Înflorit-a pustiul ca şi crinul, Doamne, Biserica păgânilor cea stearpă prin venirea Ta; întru care s-a întărit inima mea.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu limba ta cea de Dumnezeu grăitoare, ai arătat Taina cea mai presus de minte a Treimii, întru care s-a întemeiat inima mea, Sfinte Ioan, de Dumnezeu fericite.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Limba ta s-a făcut condei ca un scriitor al Preasfântului Duh, însemnând cu dumnezeiasca scriere, cinstita şi dumnezeiasca Evanghelie.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu dumnezeiască îndrăzneală rezemându-te de Izvorul Înţelepciunii, ai scos adâncul înţelepciunii şi al acesteia te-ai făcut dumnezeiesc propovăduitor, prea înţelepte.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe tine singură, Fecioară şi Maică, ca pe una ce te-ai făcut nouă pricină de mântuire şi ai mântuit lumea cu rugăciunile tale, te cinstim, prea curată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Venit-ai din Fecioară, nu sol nici înger, ci Tu Însuţi, Domnul, Te-ai Întrupat şi m-ai mântuit pe mine, tot omul. Pentru aceasta strig Ţie: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvântul, tăinuit învăţându-te Dumnezeirea Sa şi arătându-ţi rânduiala cea de negrăit a Întrupării Lui, după vrednicie te-a arătat pe tine cuvântător de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuget dumnezeiesc şi trup fecioresc câştigând, mărite, te-ai făcut Biserică vie şi însufleţită şi locaş Prealăudatei Treimi, prea sfinţite.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu primirea de fiu a prea curatei Fecioare ai fost cinstit, iubitorule de feciorie, fericite şi frate te-ai arătat, al Celui ce te-a ales pe tine şi ucenic de Dumnezeu cuvântător te-a săvârşit.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca să vindece călcarea de poruncă cea de demult a Evei, întru tine, prea curată şi Preasfântă, S-a Sălăşluit Dumnezeu Cel Preaînalt, înnoindu-mă pe mine, omul cel căzut.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mijlocitor Te-ai făcut lui Dumnezeu şi oamenilor, Hristoase Dumne-zeule. Că prin Tine, Stăpâne, către Părintele Tău, Începătorul Luminii, din noaptea necu-noştinţei aducere am aflat.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Făcându-te cu totul lumină, cu apropierea către Începătorul Lumii şi cu neîncetată privirea ta la Dânsul îndumnezeit fiind, minte cerească prin dar te-ai arătat, cuvântătorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu minte curată şi cu sfinte buze şi cu prea curată gură ai propovăduit Evanghelia ta. Şi tuturor credincioşilor ai pus înainte mântuire, de Dumnezeu insuflate.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie, locuind împreună cu Hristos, ai fost pus de Dânsul organ al darului şi mai presus de fire cunoscând prin Taină, Mărirea Treimii, te-ai învăţat cuvântarea de Dumnezeu.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Aducându-ne aminte de cuvintele tale, Preacurată, te fericim pe tine acum noi, cei ce cu adevărat ne-am îmbogăţit prin tine cu fericirea cea negrăită şi cu viaţa cea veşnică.

Cântarea a 6-a

Irmos: În adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Iisus Dumnezeul meu şi Domnul, primind a ta curăţie şi sfinţirea cea desăvârşită, te-a ales a-I fi frate, pe tine, cuvântătorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu sfinţenie încununându-ţi viaţa şi în aceea nădăjduind, te-ai rezemat pe pieptul Înţelepciunii şi de acolo ai luat darul, mărite.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Strălucirile cele mari şi dumnezeieşti ale Teologiei tale toată lumea au luminat, mărite şi cu Lumina cea întreit luminătoare, au strălucit-o.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cel ce cu voirea Sa a întins cerul, alt cer pământesc pe tine te-a întins, Maica lui Dumnezeu prea curată şi din tine răsărind S-a arătat.

Condac, glasul al 2-lea: Măririle tale, iubitorule de feciorie, cine le poate spune? Că verşi minuni şi izvorăşti tămăduiri şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un cuvântător de Dumnezeu şi prieten al lui Hristos.

Cântarea a 7-a

Irmos: Porunca cea potrivnică lui Dumnezeu, a tiranului celui călcător de lege, înaltă văpaie a ridicat; dar cinstitorilor de Dumnezeu tineri a trimis roua Duhului, Hristos, Cel ce este binecuvântat şi prea mărit.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind strălucit cu dumnezeiască revărsare de lumină, lămurit ai vorbit de Sfântul Duh, Cel ce purcede din Tatăl Cel fără început şi în chip Nedespărţit, Se odihneşte în Fiul ca Unul care este de o Fiinţă.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru tine, fericite şi-a aşezat sălăşluire Soarele dreptăţii, Cel ce te-a făcut pe tine cer pururea mişcător şi cu limba ta cea de Dumnezeu grăitoare, iubite, este propovăduit Hristos cel Preamărit.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Puterea şi dumnezeiasca vestire a cuvintelor tale, prea fericite, la marginile lumii au ieşit şi Evanghelia ta cea mai presus de lume tot pământul a cuprins cu mărirea dogmelor.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Preacurată zămislire şi naştere fără stricăciune numai tu ai arătat, rămânând Fecioară. Căci pe Dumnezeul tuturor L-ai zămislit, prea curată, care S-a făcut Om spre mântuirea şi izbăvirea credincioşilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Cuptorul cel cu foc oarecând în Babilon, lucrările şi-a despărţit prin dumnezeiasca poruncă; pe haldei arzând, iar pe credincioşi răcorind, pe cei ce cântau: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un fulger al luminii ai străbătut lumea, fericite, luminând cu strălucirea curăţiei, cu razele fecioriei şi cu dogmele dreptei credinţe, iubite al lui Hristos Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trupul, sufletul şi mintea curăţindu-ţi, ai binevestit cereasca Evanghelie a lui Hristos şi cu îngerii împreună petrecător în ceruri fiind acum, cânţi: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Chip luminos te-ai făcut şi dumnezeiesc prinos Bisericii cereşti şi scaun simţirii, locaş înţelepciunii şi organ al cuvântării de Dumnezeu, cântând: prea lăudaţi, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cuvinte al lui Dumnezeu, pentru ca să pierzi blestemul cel dintâi şi osânda morţii cea de demult a strămoaşei, din Fecioara Născătoarea de Dumnezeu Te-ai născut, tuturor dăruind nemurirea cea nepieritoare.

Cântarea a 9-a

Irmos: Fiul Părintelui Celui fără de început, Dumnezeu şi Domnul, Întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă, ca să lumineze cele întunecate şi să adune cele risipite. Pentru aceasta, pe Născătoarea de Dumnezeu cea prea lăudată o mărim.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Acum nu prin chipuri, ci faţă către faţă, te-ai învrednicit a vedea pârâul desfătării, râul păcii şi izvorul nemuririi, de care acum adăpându-te, te îndulceşti de Dumnezeire.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cerut-ai de la Hristos a lua scaun pământesc, iar El ţi-a dăruit ţie pieptul Său, pe care rezemându-te, de Dumnezeu cuvântătorule, te-ai îmbogăţit cu tare şi neclintită stare a binelui, cel ce eşti podoaba apostolilor.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Necredinţa înţelepciunii elineşti ai stins-o, înţelepte, vestind că la început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi cu adevărat Dumnezeu era Cuvântul, prin care s-au făcut toate cele văzute şi cele nevăzute.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Ca un Luceafăr de dimineaţă te-ai aflat în noaptea vieţii cu razele fecioriei strălucind şi Răsăritul Soarelui dreptăţii cel înţelegător nouă arătându-ne, Maica lui Dumnezeu prea cinstită.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Rezemându-te pe pieptul Înţelepciunii şi învăţându-te cunoştinţa Cuvântului, dumnezeieşte ai tunat: la început era Cuvântul, bine scriind întâi naşterea Lui cea fără de început şi ai propovăduit tuturor Întruparea Cuvântului. Pentru aceasta şi cu limba, ca şi cu o mreajă vânând neamurile cu darul Duhului înveţi marginile, de Dumnezeu cuvântătorule apostole! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ca una care ai Întrupat pe Cuvântul cel Milostiv şi Îndurat, Stăpâna tuturor, miluieşte pe toţi cei ce aleargă la tine şi-i izbăveşte de ispite şi de boli, de toată

răutatea şi de focul cel veşnic; ca să mărim cu mulţumire bogăţia îndurărilor tale celor multe şi mila cea nemăsurată şi să strigăm către tine întotdeauna: nu înceta a te ruga lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce laudă naşterea ta, prea curată.

Canon de rugăciune la sărbătoarea adormirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan (2)

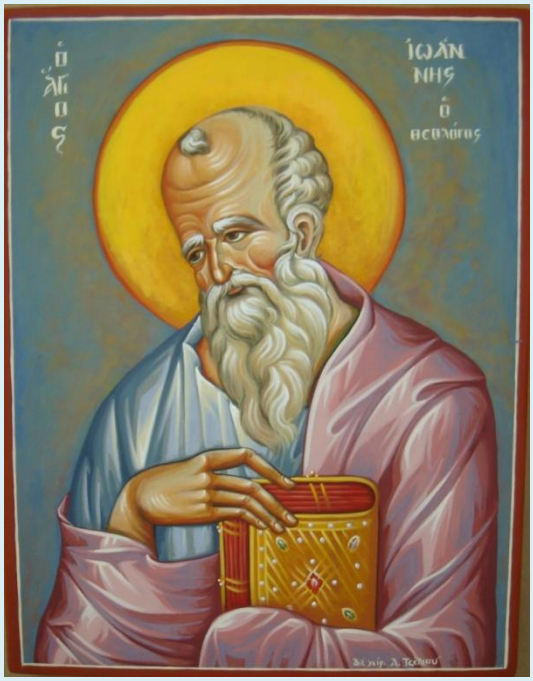

Tropar la sărbătoarea adormirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan, glasul al 2-lea: Apostole iubite al lui Hristos Dumnezeu, grăbeşte de mântuieşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către Dânsul, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptul Lui: pe Acela roagă-L, de Dumnezeu cuvântătorule, ca norul vrăjmaşilor cel căzut asupra noastră să se risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel cu urmele prin adânc, pe priginitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te la cuget ai cunoscut adâncurile Duhului, cuvântătorule de Dumnezeu şi ne-ai vestit naşterea cea înfricoşătoare strigând: la început era Cuvântul lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Împilaţi fiind de mulţimea ispitelor şi a patimilor, a necazurilor şi a năvălirilor celor rele, cu credinţă năzuim la tine, cuvântătorule de Dumnezeu: fii ajutător robilor tăi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca un doctor prea ales, înţelepte, vindecând patimile sufletelor noastre cele cumplite, prin mijlocirea ta, izbăveşte-ne de osânda şi de focul cel veşnic.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai zămislit pe Dumnezeu Cel ce S-a făcut Om pentru noi, pe Acela roagă-L, Preacurată, ca în ziua judecăţii să Se milostivească spre noi cei ce mult am greşit Lui.

Catavasie: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maice şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, care ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule şi ne-ai întărit pe noi pe piatra mărturisirii Tale.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuget luminat şi curat vorbind cu Cuvântul, în taină, te-ai învăţat de la Dânsul cele mai presus de cuvânt şi toată făptura vădit ai luminat-o, cuvântătorule de Dumnezeu, de trei ori fericite.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dezleagă-mă de cumplitele legături ale păcatului, legându-mă pe mine de dragostea Stăpânului şi Dumnezeu. Pe Acela iubindu-L cu aprindere te-ai făcut de Dumnezeu cuvântător al Lui, de trei ori fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Datu-te-ai nouă apărător şi mijlocitor şi mântuitor către Domnul rugător, de minuni însuţi făcător şi izvor de tămăduiri. Pentru aceasta te cinstim pe tine, de Dumnezeu cuvântătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul cel ce negrăit S-a Întrupat din tine, Născătoare de Dumnezeu, când era Înălţat pe Lemnul Crucii, atunci pe tine, ca pe o Fecioară prea curată, te-a încredinţat ucenicului cel iubitor de feciorie.

Catavasie: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, izvorul cel viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i întru dumnezeiască mărirea ta, cununilor măririi învrednicindu-i.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este Puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cântă cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă, strigând din cuget curat, întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu picăturile cuvântului ai adăpat toată lumea, cu buna credinţă uscând apele cele tulburi ale păgânătăţii. Pentru aceasta te cinstim, mărite.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sufletul meu, cel slăbănogit de toate bântuielile vrăjmaşilor celor necuraţi, ca pe cel ce scapă la acoperământul tău, te rog încinge-l cu tărie şi cu putere, prea înţelepte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcându-te Biserică, Dumnezeiescului Duh, pe cei ce pururea cu credinţă năzuiesc la dumnezeiască Biserica ta, prin mijlocirea ta arată-i biserici lui Dumnezeu, de Dumnezeu cuvântătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Să lăudăm pe ceea ce este dumnezeiesc şi cinstit locaş al lui Dumnezeu şi să fericim pe Preasfânta Fecioară toţi cei ce ne-am îndumnezeit printr-însa şi ne mântuim de cele cumplite.

Catavasie: Sfatul cel neurmat şi dumnezeiesc al Întrupării Tale, celei de sus, celei din Fecioară, proorocul Avacum avându-l în minte, a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască Strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce aleargă la Tine cu dragoste, luminează-le, mă rog Ţie; ca să Te vadă, Cuvinte al lui Dumnezeu, pe Tine Adevăratul Dumnezeu, Cel ce chemi pe toţi din negura greşelilor.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un luceafăr de dimineaţă ai strălucit celor de pe pământ, apostole, propovăduind Răsăritul cel înţelegător, care a venit în lume cu Trup şi a risipit întunericul mulţimii de zei.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tot sufletul ai adăpat, cu cuvântările de Dumnezeu cele sfinţite, sfinţite învăţătorule apostole. Pentru aceasta strig către tine: adapă inima mea cea înţelenită în păcate.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Rănitu-m-am de săgeţile vrăjmaşului, ci te rog înţelepte, cu venirea ta vindecă-mă pe mine cu totul şi mă îndreptează pe căile lui Dumnezeu, pe mine cel ce pururea sunt rătăcit în căi neumblate.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Când ai stat cu iubitul ucenic lângă Crucea Fiului tău, Preacurată, suspinai lăcrimând şi te mirai de multă milostivirea Lui cea către oameni.

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu Cel peste toate şi ai născut pe Fiul Cel fără de ani, Cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la Limanul Tău cel Lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viaţa mea, Mult Milostive.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Limba ta cea de Dumnezeu grăitoare cu adevărat a fost ca un condei degrab scriitor, bine scriind cunoştinţa cea adevărată şi Legea cea nouă, pe lespezile inimilor noastre, cuvântătorule de Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce din rădăcină ai uscat sadurile necredinţei, ca un prea ales lucrător de pământ, sădeşte în sufletul meu frica lui Dumnezeu, care înfloreşte bună rodire de fapte bune, mărite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Numitu-te-a pe tine lămurit fiu al Fecioarei, Cel ce S-a născut dintr-însa; cu care împreună roagă-L, pururea pomenite, ca să facă după dar fii lui Dumnezeu, pe toţi cei ce fac cele plăcute Lui.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Întru asemănarea trupului s-a făcut cunoscut oamenilor Dumnezeu din tine, prea curată. Pe Acela roagă-L totdeauna, Preasfântă, să omoare cugetele cele pierzătoare ale trupului nostru.

Catavasie: Înţelepţii de Dumnezeu, care faceţi acest praznic dumnezeiesc şi cu totul cinstit, al Maicii lui Dumnezeu, veniţi să batem din palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel ce s-a născut dintr-însa.

Condac, glasul al 2-lea: Măririle tale, iubitorule de feciorie, cine le poate spune? Că verşi minuni şi izvorăşti tămăduiri şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un cuvântător de Dumnezeu şi prieten al lui Hristos.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri. Iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a striga: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Să lăudăm pe Cuvântătorul de Dumnezeu, cel ce ca un tunet a răsunat în toate marginile; prin care tot auzul cel smintit cu adevărat s-a ridicat pe pământ şi se măreşte Hristos, Ziditorul tuturor.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminează toată mintea prea mărită podoaba casei tale, întru care totdeauna adunându-ne cu dumnezeiască cuviinţă, lăudăm pe Ziditorul tuturor şi pe tine te mărim cu credinţă, cel ce eşti folositorul nostru.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe o stea strălucitoare pe tine te cunoaştem, ucenice al lui Hristos şi ne rugăm, ca prin lumina razelor tale, să ne izbăvim de întunericul patimilor şi de multe feluri de ispite, prin mijlocirea ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Te binecuvântăm, Preacurată, pe tine, ceea ce ai născut pe Domnul cel Binecuvântat, care a încununat cu binecuvântările cele dumnezeieşti firea omenească cea blestemată şi ne-a înnoit pe noi cei învechiţi întru stricăciune.

Catavasie: N-au slujit, făpturii înţelepţii lui Dumnezeu, fără numai Făcătorului; ci, groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau cântând: Prealăudate, Dumnezeul părinţilor şi Doamne, bine eşti cuvântat!

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie ai izvorât rouă cuvioşilor tineri şi jertfa dreptului cu apă ai ars-o; că toate le faci, Hristoase, cu singură voirea; pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ritoricească limba ta, fericite, pe toţi cei omorâţi de răutate, primind sfinţită propovăduirea ta, i-ai vânat vii. Pentru aceasta pe tine te cinstim ca pe un tăinuitor al celor negrăite.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dumnezeiasca ta casă, apostole, ca un alt Rai s-a arătat cu minunile, ca şi cu nişte flori îndulcind sufletele tuturor şi izgonind duhoarea patimilor.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Dumnezeule, Dumnezeul meu, având rugător pe dumnezeiescul tău ucenic, ia aminte şi mă izbăveşte de vrăjmaşii, care în toate zilele năvălesc asupra mea şi-mi zdrobesc smerită inima mea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe Iisus Mântuitorul, pe care L-ai Întrupat din curate sângiurile tale, Fecioară, de Dumnezeu dăruită, roagă-l să se milostivească spre noi, robii tăi şi din veşnicul chin să ne scoată.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei binecredincioşi, în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum plinită, pe toată lumea ridică să-Ţi cânte Ţie: pe Domnul, lucrurile, lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre care nu cutează a căuta Oştile îngereşti; iar prin tine Preacurată, S-a arătat oamenilor Cuvântul Întrupat; pe care slăvindu-L cu Oştile îngereşti, pe tine te fericim.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Domn fiind al ceasurilor şi vremilor, Mântuitorul a fost spânzurat pe lemn în amiaza zilei şi ţie ca unui iubitor de feciorie ţi-a încredinţat pe pururea Fecioara, dându-ţi mărire nerăpită, ca să te mărim pe tine, fericite.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind împreună cu cele de sus dumnezeieşti Puteri şi cu dânsele strigând dumnezeiasca cântare, pe cei ce cântă în Sfântă biserica ta şi măresc pe Cel Preabun, miluieşte-i prin cinstitele mijlocirile tale, apostole al lui Hristos.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe noi cei ce cu credinţă te rugăm pe tine, miluieşte-ne de toată nevoia, fericite de Dumnezeu cuvântătorule, îndreptând prin Duhul mergerile noastre către Domnul şi povăţuindu-ne pe noi la calea păcii poruncilor Atotţiitorului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Glas de mulţumire să aducem Maicii lui Dumnezeu şi să strigăm: Bucură-te, scaunul lui Dumnezeu cel Preaînalt; Bucură-te, norul Luminii; Bucură-te, Raiule prin care ne-am învrednicit din nou de desfătarea Raiului.

Catavasie: Tot neamul pământesc să salte cu duhul, fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Rezemându-te pe pieptul Înţelepciunii şi învăţându-te cunoştinţa Cuvântului, dumnezeieşte ai tunat: la început era Cuvântul, bine scriind întâi naşterea Lui cea fără de început şi ai propovăduit tuturor Întruparea Cuvântului. Pentru aceasta şi cu limba, ca şi cu o mreajă vânând neamurile cu darul Duhului înveţi marginile, de Dumnezeu cuvântătorule apostole! Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ca una care ai Întrupat pe Cuvântul cel Milostiv şi Îndurat, Stăpâna tuturor, miluieşte pe toţi cei ce aleargă la tine şi-i izbăveşte de ispite şi de boli, de toată răutatea şi de focul cel veşnic; ca să mărim cu mulţumire bogăţia îndurărilor tale celor multe şi mila cea nemăsurată şi să strigăm către tine întotdeauna: nu înceta a te ruga lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce laudă naşterea ta, prea curată.

Canon de rugăciune către Sfântul apostol şi evanghelist Ioan (8 mai)

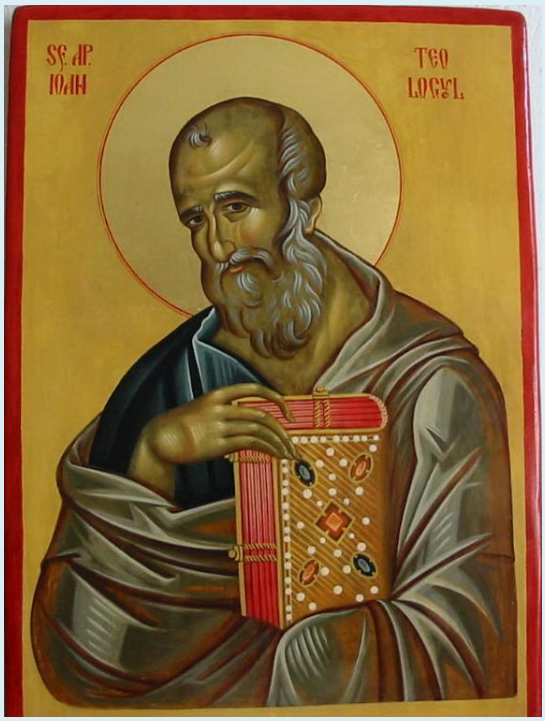

Troparul Sfântului apostol şi evanghelist Ioan, glasul al 2-lea: Apostole al lui Hristos de Dumnezeu iubite, grăbeşte de izbăveşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către El, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptu-I; pe care roagă-L, de Dumnezeu cuvântătorule, şi norul păgânilor cel pus asupra noastră să-l risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

Cântarea 1

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta în căruţă, l-a cufundat toiagul lui Moise, cel ce a făcut minuni oarecând, în chipul Crucii lovind, şi despărţind marea şi pe Israel cel ce a fugit, mergătorul cel pedestru l-a izbăvit. Pe cel ce cântă cântare lui Dumnezeu.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un curat iubit ai fost Luminii celei prea curate, şi pe pieptul Lui odihnindu-te, cu suflet îndrăzneţ din adâncul înţelepciunii ai scos lumina cunoştinţei, fericite, Ioane apostole.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mai presus de fire, de Dumnezeu grăind ai tunat, iubitule al lui Dumnezeu: Cuvântul era la început, şi la început era Cuvântul viu şi ipostatnic la Părintele Său, şi Dumnezeu era Cuvântul, şi trup Cuvântul S-a făcut, şi Dumnezeu a rămas neschimbat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pentru noi.***

Sub acoperământul tău prea curată scăpând, ne păzim de toată năvala ispitelor; pentru aceasta şi acum ne rugăm: scoate pe cei căzuţi din adâncul greşelilor, curată, cu dumnezeieştile tale rugăciuni.

Cântarea a 3-a

Irmos: Cel ce ai întărit din început cerurile întru pricepere, şi pământul pe ape l-ai întemeiat, pe piatra poruncilor Tale, Hristoase, mă întăreşte; că nu este sfânt afară de Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pescar, vânător de oameni şi cuvântător de Dumnezeu te-ai făcut, înţelepte Ioane, neuitându-te la dragostea părintească şi lumească, şi Stăpânului Cuvântului cu dumnezeiască dragoste urmând.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Curăţiţi fiind la ochiul sufletului, o, de Dumnezeu cuvântătorule, ai văzut slava cea de negrăit a unuia născut din Tatăl, a Cuvântului şi Fiului lui Dumnezeu; prin care lămurit toate s-au făcut cu dumnezeiescul Duh.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sub mântuitoarea scăpare a ta alergând, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, mă izbăvesc de toată năvălirea vrăjmaşului, şi mă mântuiesc cu rugăciunile tale; încă şi de chinul ce va să fie mă izbăvesc, curată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Tu eşti tăria mea Doamne şi puterea mea, Tu Dumnezeul meu, Tu bucuria mea, Cel ce nu ai lăsat sânurile părinteşti şi a noastră sărăcie o ai cercetat. Pentru

aceasta cu proorocul Avacum strig către Tine: Slavă puterii Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe tine fiu al tunetului Domnul te-a numit şi te-a învrednicit, a tuna cu Duhul dumnezeiască şi necuprinsă naşterea Lui din Tatăl cea de negrăit. Pentru aceasta de Dumnezeu cuvântătorule, pomenirea ta cea cu totul prăznuită, cu cântări după vrednicie o mărim.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu la înălţimea faptelor bune te-ai suit, apostole, tu ai văzut Pe Cuvântul, Unul-Născut, cel fără de început, strălucind cu slavă în trup, pe Cel ce şade în sânurile părinteşti, şi te-ai învrednicit a auzi glasul părintesc, mărturisind a Lui fiiască fiinţă.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pentru noi.***

Sub a ta sprijinire acum scap eu netrebnicul robul tău, ceea ce eşti cu totul fără prihană, să nu mă ruşinez. Că pe tine te am către Dumnezeu ocrotitoare şi zid nebiruit, rogu-mă ca să dobândesc pentru tine şi liniştea ce va să fie, şi dumnezeiască viaţă.

Cântarea a 5-a

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat de la faţa Ta, Cel ce eşti lumină neapusă şi m-a acoperit întunericul cel străin pe mine ticălosul? Ci mă întoarce şi la lumina poruncilor Tale îndreptează căile mele, rogu-mă.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând lumina cea nepătată, care a strălucit întru întunericul lumii, şi amestecând cu dânsa dragostea, şi luminător al dreptei credinţe făcându-te, neamurile păgâne cele de multe seminţii, cu lumina teologiei, Ioane, le-ai luminat.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cunoscând că legea cea umbroasă prin Moise s-a dat, iar dumnezeiescul har prin Hristos Dumnezeul nostru s-a făcut, cu limba ta cea de Dumnezeu grăitoare, fiule al tunetului iubite, bine ai vestit Dumnezeirea Lui.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pentru noi.***

Tu eşti acoperământul meu şi putere, prea curată, şi tărie şi zid nemişcat, şi pe tine te chem noaptea şi ziua, păzeşte-mă de toată vătămarea lui Veliar ce-mi vine asupra, ca să te slăvesc cu credinţă şi cu dragoste.

Cântarea a 6-a

Irmos: Adâncul păcatelor şi viforul greşelilor mă tulbură şi întru adâncul deznădăjduirii celei silnice mă surpă pe mine. Ci îmi întinde şi mie mâna Ta cea tare ca lui Petru, o Îndreptătorule, şi mă mântuieşte.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cărbunele dumnezeiescului foc mai înainte l-a văzut Isaia cu închipuire, şi curăţindu-ţi buzele s-a învrednicit de proorocie, iar tu te-ai arătat rezemător pe pieptul Cuvântului lui Dumnezeu, Celui ce S-a întrupat, fericite Ioane.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvântul, Unul-Născut, Cel ce şade în sânurile Tatălui, întrupat s-a văzut, Ioane fericite, şi ca unui tăinuitor iubit ţie ţi-a arătat, că pe Dumnezeu cel fără de trup, nimeni nu poate să-L vadă nici odinioară.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pentru noi.***

Luminează sufletul meu, ceea ce ai născut raza slavei Tatălui, Fecioară, de Dumnezeu Născătoare prea lăudată. Că al tău dar având credincioşii cei adevăraţi, hulele au biruit.

Condac, glasul al 2-la: Măririle tale, iubitorule de feciorie, cine le va spune? Că verşi minuni şi izvorăşti tămăduiri, şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un cuvântător de Dumnezeu şi prieten al lui Hristos.

Cântarea a 7-a

Irmos: De pogorârea lui Dumnezeu focul s-a ruşinat în Babilon oarecând; pentru aceasta, tinerii în cuptor, cu bucurie, ca într-o grădină verde săltând, au cântat: Binecuvântat eşti, Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu toată voinţa ai ieşit din legătura trupului, o prea fericite, ca un stătător de faţă înaintea lui Dumnezeu, şi fiind vestitor al teologiei celei de Dumnezeu însuflate, ai învăţat a striga: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nişte iarbă ai socotit aurul şi bogăţia, o prea fericite, şi iarba în aur ţi s-a prefăcut prin lucrare dumnezeiască, celui ce pe Dumnezeu ziditorul cuvântai şi cântai: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Duhul Sfânt, Cel ce purcede din Tatăl cel fără de început, şi se socoteşte a fi de Tine nedespărţit, Cuvinte al lui Dumnezeu, Unule-Născut, apostolilor L-ai vestit, ca să strige: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pentru noi.***

Biserică şi palat împăratului Hristos te-ai făcut, tu una, şi pat al lui Solomon, pe care, precum zice Scriptura, îl înconjură şaizeci de puternici, care acum strigă ţie Fecioară şi cântă: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: De şapte ori cuptorul, chinuitorul caldeilor l-a ars nebuneşte, pentru cinstitorii de Dumnezeu; dar, văzându-i pe aceştia de o putere mai bună mântuiţi, Făcătorului şi Mântuitorului a strigat: tineri, binecuvântaţi-L, preoţi, lăudaţi-L, popoare, prea înălţaţi-L întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Preaslăvită pomenirea ta, evanghelistule al Dumnezeirii lui Iisus, ca o cuvioasă şi binevestită, dumnezeieşte a strălucit, de mireasmă umplând Biserica; pentru

aceasta bucurându-ne credincioşii, cântăm: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi-L pe El întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe cuvântătorul de Dumnezeu avându-l începător de cete, pe Tine, Hristoase, cel binecuvântat de el, Dumnezeu Te vestim, împreună cu Tatăl şi cu Duhul şi psalmiceşte cântând strigăm: Tineri binecuvântaţi, preoţi lăudaţi, popoare prea înălţaţi-L pe El întru toţi vecii

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pentru noi.***

Pe Dumnezeu-Cuvântul întrupat L-ai născut, prea curată, pe Acesta roagă-L să mă izbăvească de foc, că iată viaţa mea toată s-a cheltuit, toată s-a robit de păcate cumplite; pentru aceasta la tine, Fecioară, alerg eu ticălosul, şi pe tine te chem ceea ce eşti cu har dăruită.

Cântarea a 9-a

Irmos: Spăimântatu-s-a de aceasta cerul şi marginile pământului s-au minunat; că Dumnezeu S-a arătat oamenilor trupeşte şi pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Începătoriile Cetelor Îngereşti şi omeneşti te slăvim.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Înaintea Crucii Stăpânului stând ucenicul cel iubit, şi organul cel curat al teologiei, Fecioara şi curata de Dumnezeu Născătoarea, ca unui feciorelnic i s-a încredinţat, şi păzitor Născătoarei de Dumnezeu celei fără prihană fiind, acum după vrednicie se fericeşte.

Stih: ***Sfinte apostole şi evanghelist Ioan, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

După vrednicie iubind Cel curat, cinstită şi curată viaţa ta, pe tine cel ce ai vieţuit îngereşte pe pământ, frate te-a primit fericite Ioane, Maicii Sale de Dumnezeu Născătoarei fiu a fi vestindu-te, cu care pe tine toţi te fericim.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pentru noi.***

Turn de mântuire fii mie prea curată, taberele demonilor oprind, şi mulţimea ispitelor şi a primejdiilor gonind, şi năvălirea patimilor departe împrăştiind curată, mântuire dându-mi şi bogăţia dumnezeieştilor daruri dăruindu-mi.

Sedelna, glasul al 8-lea. **Podobie:** Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind, lumii ai născut pe Cel ce ţine toate, Maica lui Dumnezeu, şi în braţe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor şi Făcătorul făpturii şi Domnul. Pentru aceasta, te rog, Preacurată Fecioară, şi cu credinţă strig către tine ca să mă izbăveşti de greşeli când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu. Stăpână Fecioară curată, ajutorul tău atunci să-mi dăruieşti, că toate le poţi, câte le voieşti.

Pe pieptul înţelepciunii rezemându-te, şi cunoştinţei celor ce sunt învăţându-te, dumnezeieşte ai tunat: la început era Cuvântul; bine scriind tu întâi naşterea cea fără de început, şi ai propovăduit tuturor întruparea Cuvântului. Pentru aceasta şi cu limba ca şi cu o mreajă vânând neamurile, cu harul Duhului înveţi marginile pământului lumii. De Dumnezeu cuvântătorule apostole, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Acatistul Sfântului apostol şi evanghelist Ioan

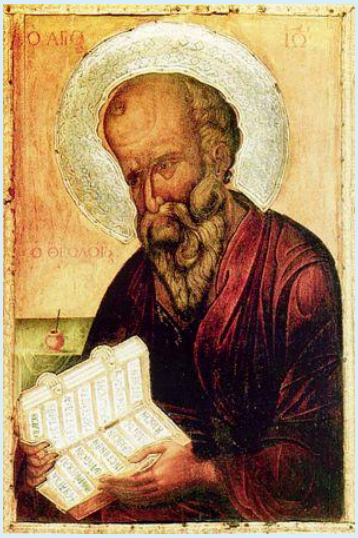

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşlueşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.

Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Veniţi toate popoarele creştineşti pe "fiul Tunetului" să-l lăudăm, pe apostolul şi evanghelistul Ioan, cel ce a scris şi a tunat dogmele dumnezeieşti în toată lumea, căruia cu credinţă şi cu evlavie din inimă să-i strigăm: ***Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!***

Icosul 1

Pe văzătorul tainelor cereşti, pe vasul cel prea curat al fecioriei care la Cina cea de Taină pe pieptul lui Iisus s-a rezemat şi din izvorul înţelepciunii Celui fără de margini s-a adăpat, să-l lăudăm cu toţii, cei iubitori de Hristos, şi cu dorire, aşa să-i strigăm:
Bucură-te, cel ce grija lumii ai lepădat;
Bucură-te, cel ce lui Hristos cu multă dragoste ai urmat;
Bucură-te, cel ce de la pescuire către Hristos ai fost chemat;
Bucură-te, cel ce cu mreaja cuvântului pe popoare le-ai mânat;
Bucură-te, că tunetul teologiei tale la toată lumea s-a auzit;
Bucură-te, că feciorelnica ta viaţă o ai cinstit;
Bucură-te, că pentru neprihănita ta viaţă, de Cuvântul Vieţii ai fost iubit;
Bucură-te, stâlp al Bisericii prea luminos;
Bucură-te, ucenicul cel iubit al lui Hristos;
Bucură-te, că toate minunile cele prea mari Hristos ţi le-a arătat;
Bucură-te, că tainele cele prea înalte ţie ţi le-a încredinţat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane Apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 2-lea

În muntele Taborului ai văzut slava lui Hristos, pe cât este cu putinţă omului a o vedea, şi din tainica descoperire, înţelegând că El este Stăpânul morţii şi al vieţii, din inimă I-ai cântat Lui lauda: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Ca un ucenic prea iubit şi ca un prieten prea cinstit al lui Hristos, pururea lângă El te afli şi pururea pe El din inimă îl iubeşti; pentru care şi noi te lăudăm şi zicem:
Bucură-te, că la învierea fiicei lui Iair, tu de Domnul ai fost chemat;
Bucură-te, că la răstignirea Domnului tu lângă crucea Lui ai stat;
Bucură-te, că la înfricoşatele taine ale Patimilor lui Hristos şi tu cu inima ai pătimit;
Bucură-te, că Patimile Domnului şi Stăpânului Vieţii, cu inima plină de durere le-ai privit;
Bucură-te, că pe Domnul până la a Sa moarte L-ai urmat;
Bucură-te, că Domnul de pe Cruce cu tine a vorbit;
Bucură-te, că pe tine, fiu al Maicii Lui te-a numit;
Bucură-te, că pe Sfânta Sa Maică, Domnul ţie ţi-a încredinţat-o;
Bucură-te, că tu spre pază şi îngrijire pe Preasfânta Sa Maică o ai luat;
Bucură-te, că la prea cinstita ei Adormire, cu mare evlavie ai slujit;
Bucură-te, că stâlparea cea adusă ei de Arhanghelul Gavriil ai purtat-o înaintea sicriului celei prea sfinte;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 3-lea

După Adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, împreună cu ucenicul tău Prohor, în Asia ai plecat şi acolo cuvântul Domnului ai propovăduit şi pe toţi cei ce au crezut i-ai învăţat să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Văzând mai înainte, cu ochii cei de gând, ispitele şi primejdiile ce te asteaptă în calea propovăduirii Evangheliei, prin credinţă fierbinte şi dragoste de Dumnezeu, asupra intristării şi mâhnirii care te împiedica de la alegerea ta ai îndrăznit; pentru aceasta te fericim şi zicem:
Bucură-te, că în Asia cuvântul Domnului ai predicat;
Bucură-te, că pentru mărturisirea adevărului multe primejdii şi multe scârbe ai răbdat;
Bucură-te, că împreună cu ucenicul tău, Prohor, în Efesul Asiei ai intrat;
Bucură-te, că acolo pe Romana cu toată casa ei o ai botezat;
Bucură-te, că pe Dominos cu puterea lui Hristos l-ai înviat;
Bucură-te, că pe Dioscorid, tatăl lui Dominos, la viaţă l-ai întors;
Bucură-te, că prin aceste minuni pre mulţi i-ai întors la Hristos;
Bucură-te, că şi alţi trei sute de oameni morţi ai înviat;
Bucură-te, că şi pe cel slăbănog de doisprezece ani l-ai făcut sănătos;
Bucură-te, că prin alte rugăciuni, capiştea Artemidei din temelie o ai dărâmat;

Bucură-te, că la căderea capiştei nici un om nu s-a vătămat;
Bucură-te, că din porunca împăratului Domiţian, la Roma ai plecat legat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 4-lea

Cu focul dragostei lui Hristos fiind foarte înfierbântat, porunca tiranului împărat pe tine nu te-a spăimântat, ci, cu mare bucurie primind legăturile pentru Domnul, din inimă îl lăudai pe El, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Legatu-te-au pe tine ostaşii cei tineri cu lanţuri şi cu cătuşe, ducându-te la corabie, sub paza lor, spre Roma, unde ai plecat şi proniei dulcelui tău Iisus cu blândeţe şi linişte te-ai supus, pentru care şi noi te lăudăm, zicând:
Bucură-te, că tu, prin legăturile celor tirani, Stăpânului tău te-ai asemănat;
Bucură-te, că El, pentru a noastră mântuire, de cei fărădelege a fost prins şi legat;
Bucură-te, că faţă de ostaşii cei păgâni şi tirani, cu multă dragoste te-ai purtat;
Bucură-te, că furtuna mării ce era să fie, mai înainte o ai arătat;
Bucură-te, că în acea călătorie, pe toţi din corabie cu minunile tale i-ai înspăimântat;
Bucură-te, că în a ta inimă pururea pe Hristos îl aveai;
Bucură-te, căci cu a Lui putere minuni mari săvârşeai;
Bucură-te, că icoana vieţii lui Hristos în tine foarte s-a închipuit;
Bucură-te, că tu din toată inima pe El L-ai iubit;
Bucură-te, că în calea suferinţelor, cu mare dorire Lui I-ai urmat;
Bucură-te, că, dorind dragostea Lui, spre chinuri cu bucurie ai călătorit;
Bucură-te, că pe tine, iubitul Său ucenic, puterea Domnului pururea te-a sprijinit;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 5-lea

Potolit-ai, cuvântătorule de Dumnezeu, furtuna cea înfricoşată a mării cu sfintele tale rugăciuni. Şi această minune văzând-o toţi cei de pe corabie, foarte s-au spăimântat, cunoscând puterea Adevăratului Dumnezeu ce era întru tine; iar tu pe toţi i-ai îndemnat să cânte lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

În ostrovul Patmos, din porunca păgânului împărat Domiţian, ai fost izgonit, căci acolo, prin pronia lui Dumnezeu cea bună, spre folosul multora ai venit, pentru care şi noi cu evlavie te lăudăm aşa:
Bucură-te, că de ostaşii cei tirani, cu lanţuri ai fost legat;

Bucură-te, că sub paza ostaşilor spre Patmos împreună cu ucenicul tău Prohor ai călătorit;
Bucură-te, că din această călătorie, pe tânărul cel înecat, cu rugăciunea tu l-ai înviat;
Bucură-te, căci cu această minune pe toţi i-ai spăimântat;
Bucură-te, că şi furtuna mării tot cu rugăciunea ta o ai liniştit;
Bucură-te, că pe ostaşul cel bolnav l-ai tămăduit;
Bucură-te, că şi apa mării cu rugăciunea ta o ai îndulcit;
Bucură-te, că pe cel ce murea de sete în corabie de moarte l-ai izbăvit;
Bucură-te, că Evanghelia lui Hristos în ostrovul Patmos o ai propovăduit;
Bucură-te, că pe Miron şi pe toţi ai casei lui i-ai creştinat;
Bucură-te, că şi capiştea lui Apelie cu cuvântul la pământ o ai răsturnat;
Bucură-te, că puterea cea drăcească a lui Chinops vrăjitorul, neputincioasă o ai arătat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 6-lea

La chemarea antipatului, pe femeia lui care foarte se chinuia a naşte, numai cu trecerea pragului lor o ai uşurat. Şi această minune văzând-o antipatul, casa lui a crezut în Hristos şi a dat slavă lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Petrecând în acest loc timp de trei ani şi ducându-te într-o cetate ai cărei locuitori erau foarte întunecaţi cu slujirea de idoli, foarte te-ai ostenit pentru propovăduirea cuvântului, spre a lor minunare, şi astfel ai adus mare mulţime la Hristos; drept aceea, cu dorire te lăudăm aşa:
Bucură-te, că pe locuitorii cetăţii aceleia cu cuvântul adevărului i-ai luminat;
Bucură-te, că pe tinerii cei legaţi spre jertfa diavolului de moarte i-ai scăpat;
Bucură-te, că pe diavolul cel în chip de lup, legându-l, l-ai întrebat;
Bucură-te, că prin puterea lui Hristos din acel ostrov l-ai alungat;
Bucură-te, că pe fiul jertfitorului lui Die l-ai înviat;
Bucură-te, că a idolului Dionis capişte cu rugăciunea o ai dărâmat;
Bucură-te, că pe Nuchian vrăjitorul l-ai biruit;
Bucură-te, că şi mâna antipatului o ai uscat;
Bucură-te, că prin uscarea mânii, antipatul a cunoscut pe Dumnezeul Cel adevărat;
Bucură-te, că şi Prochiana, crezând în Hristos, s-a botezat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 7-lea

Înainte de întoarcerea la Efes ai scris celor din ostrovul Patmos, Evanghelia lui Hristos şi înfricoşătoarele vedenii ale Apocalipsului, iar mulţimea credincioşilor de acolo au păstrat cele scrise spre a lor luminare şi mântuire, ca şi pe însăşi cuvintele lui Hristos, şi pentru bogăţia dogmelor celor din ele, slavă au dat lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Începutul Evangheliei tale, început al dogmelor celor prea înalte Bisericii lui Hristos au rămas, căci tu pe Cuvântul lui Dumnezeu L-ai mărturisit ca S-a întrupat şi între oameni a locuit. Minunându-ne dar, după cuviintă, de înălţimea cea duhovnicească a înţelepciunii tale, pe tine te lăudăm zicând aşa:

Bucură-te, că tu pe Cuvântul lui Dumnezeu L-ai mărturisit că este Dumnezeu adevărat;
Bucură-te, că ai mărturisit căci Cuvântul a fost la Dumnezeu dintru început;
Bucură-te, că tu ai arătat că nimic din cele ce sunt făcute, fără de El nu s-au făcut;
Bucură-te, că taina întrupării Cuvântului mai presus de toate tainele se arată a fi;
Bucură-te, că într-adevăr taina întrupării Cuvântului, pe toate tainele le covârşeşte;
Bucură-te, că tu cu o minte mai presus de teologia cea catafatică te-ai suit;
Bucură-te, că pe cele neînţelese de a ta minte, prin spaimă şi minune le-ai cinstit;
Bucură-te, că tu în chip apofatic, Taina întrupării Cuvântului, lumii o ai propovăduit;
Bucură-te, că taina înomenirii Cuvântului, nimeni din oameni nu o a tâlcuit;
Bucură-te, că taina iconomiei lui Dumnezeu, pururea rămâne tainã;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 8-lea

Prea luminat ai arătat în a ta învăţătură că Legea şi proorocii în porunca iubirii de Dumnezeu şi a iubirii de aproapele sălăşluieşte. Deci, ca pe un apostol al dragostei creştine, toată Biserica lui Hristos te laudă şi lui Dumnezeu îi cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Zis-ai, dumnezeiescule apostol al lui Hristos, că Dumnezeu dragoste este şi că cel ce petrece în dragoste, întru Dumnezeu petrece şi Dumnezeu întru el, prin aceasta arătându-ne nouă cele mai înalte ale Legii darului pentru care, după cuviinţă, zicem către tine:

Bucură-te, că tu pe Dumnezeu iubire L-ai numit;
Bucură-te, că tu ne-ai învăţat pe noi să-L iubim pe Dumnezeu, Care mai înainte de noi ne-a iubit;
Bucură-te, că de la tine dragostea lui Dumnezeu noi am cunoscut-o;
Bucură-te, că tu ai zis: Cel ce are dragoste, de la Dumnezeu este el născut;

Bucură-te, că tu ne-ai arătat cele spuse de Dânsul, că cel ce urăşte pe fratele său, ucigaş este;
Bucură-te, că învăţătura ta la iubire ne îndeamnă şi de ură ne fereşte;
Bucură-te, că tu dragostea lui Dumnezeu către lume ai arătat;
Bucură-te, că dragostea de aproapele de la tine o am învăţat;
Bucură-te, că tu ai zis că Dumnezeu pe noi ne-a iubit;
Bucură-te, că după a ta mărturisire, Dumnezeu din dragoste pentru lume, pe Fiul Său Cel iubit în lume L-a trimis;
Bucură-te, că după mărturisirea ta, din dragostea Sa pentru noi, moarte a suferit;
Bucură-te, că pe tine, după dreptate, Biserica lui Hristos, apostol al dragostei te-a numit;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 9-lea

Iubitorule de feciorie şi de Dumnezeu, iubite apostole şi evangheliste Ioane, ţie Domnul mari şi înfricoşătoare taine ţi-a descoperit, fiindcă tu viaţă fără de prihană ai petrecut şi pe El din toată inima L-ai iubit şi în a ta inimă I-ai cântat aşa: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Mintea ta cea curată întru uimire făcându-se şi de Duhul Sfânt într-o zi de Duminică răpindu-se, la cele mai de sus de a ta lucrare s-a suit şi de la Alfa şi Omega, taina cea prea mare i s-a descoperit, pe care noi te cinstim şi către tine zicem aşa:
Bucură-te, că la ostrovul Patmos, pe Domnul între şapte sfeşnice L-ai văzut;
Bucură-te, că de la El mari descoperiri ai avut;
Bucură-te, că de la El poruncă de a scrie ai primit;
Bucură-te, că scriind celor şapte Biserici, porunca Domnului ai împlinit;
Bucură-te, că slava Tronului lui Hristos ţi s-a descoperit;
Bucură-te, că în duh, pe cei douăzeci şi patru de bătrâni ai privit;
Bucură-te, că ai văzut şi cartea cea cu şapte peceţi;
Bucură-te, că ai privit la deschiderea acelei cărţi;
Bucură-te, că taina celor şapte peceţi ţie ţi s-a descoperit;
Bucură-te, că numărul celor feciorelnici, în chip simbolic, ţie, iubitorule de feciorie, ţi s-a arătat;
Bucură-te, că şapte îngeri şi şapte trâmbiţe înaintea lui Dumnezeu ai văzut;
Bucură-te, că la trâmbiţarea primilor îngeri, foc şi sânge pe pământ a căzut;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 10-lea

Dumnezeu, Cel Preasfânt şi Preacurat, întru tine, vasule cel ales al fecioriei, a turnat din Duhul Său şi de descoperirea tainelor celor prea înalte pe tine te-a învrednicit, pentru care şi noi pe tine te lăudăm şi lui Dumnezeu îi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Făcutu-te-ai biserică prea aleasă a lui Dumnezeu, prin viaţa ta cea nevinovată şi neprihănită, căci cu taină măsurarea Bisericii şi a Altarului lui Dumnezeu ţie ţi s-a încredinţat; primeşte, te rugăm, şi de la noi, smeriţii, aceste cântări:
Bucură-te, că Biserica şi Altarul cel din cer, tu, în descoperire le-ai măsurat;
Bucură-te, căci curtea Bisericii spre intrare a neamurilor o ai luat;
Bucură-te, că prigoana Bisericii de către antihrist, lumii tu o ai vestit;
Bucură-te, că pe fiara cea cu şapte capete şi zece coarne, lumii o ai descoperit;
Bucură-te, că şi vremea stăpânirii fiarei, de tine nu s-a tăinuit;
Bucură-te, că şi numele fiarei, cu taină, Bisericii l-ai arătat;
Bucură-te, că şi pe fiara cu coarne ca de miel o ai văzut luminat;
Bucură-te, că şi secerişul cel de apoi ţie Domnul ţi l-a arătat;
Bucură-te, că şi teascul cel mare al mâniei Domnului ţi s-a descoperit;
Bucură-te, că şi pe cei şapte îngeri cu cele şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu, tu lumii le-ai vestit;
Bucură-te, că taina Babilonului celui mare ţie ţi s-a arătat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 11-lea

Bucuria şi veselia cea mare a nunţii Mielului lui Dumnezeu, ţie de la Duhul Sfânt ţi s-a descoperit şi cântarea cea de biruinţă asupra fiarei, de la puterile cereşti tu o ai auzit, care cu glasuri de tunet cântau slavă lui Hristos Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Tu, ucenicul cel iubit al lui Hristos, graiurile dumnezeieştilor Scripturi prin fapte le-ai cinstit. De aceea şi Dumnezeu, a ta minte, de vedenia tainelor celor cereşti o a învrednicit şi cu înţelegere prea adâncă a strălucit. Pentru care noi, cei neputincioşi la înţelegerea celor bune, te lăudăm:
Bucură-te, că a ta minte de la Duhul Sfânt s-a luminat;
Bucură-te, că în a ta vedenie pe balaur l-ai văzut legat;
Bucură-te, că Judecata cea de apoi în vedenie o ai văzut luminat;
Bucură-te, că în a ta vedenie ai văzut Ierusalimul cel de sus, veşnicule moştenitor al lui;
Bucură-te, că pe Mireasa Mielului, tu o ai văzut împodobită;
Bucură-te, că pe cetatea ta cu douăsprezece temelii şi douăsprezece porţi o ai arătat că este prea strălucită;

Bucură-te, că douăsprezece mărgăritare în loc de uşi, cetatea aceea avea;
Bucură-te, că uşile ei cele de mărgăritare prea frumos străluceau;
Bucură-te, că una din aceste uşi pe tine cu taină te închipuiau;
Bucură-te, că şi temeliile cetăţii celei de piatră scumpă tu le-ai văzut;
Bucură-te, că una din cele douăsprezece temelii ale cetăţii aceleia pe tine Domnul te-a făcut;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 12-lea
Văzut-ai, apostole, de Dumnezeu iubite, răul cel curat şi limpede ca şi cristalul al Apei Vieţii de la Tronul lui Dumnezeu şi al Mielului izvorând, pentru care şi noi, nevrednicii, cinstim cele de taină arătate ţie şi cântăm lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea
Cu adevărat, Hristos, Pomul vieţii şi al veşnicei nemuririi este, căci prin El a luat fiinţă neamul omenesc cel mort de demult prin călcarea poruncilor, pe Care toate popoarele pământului îl slăvesc, iar pe tine, ucenicul Lui cel iubit, te fericesc, cântând aşa:
Bucură-te, că şi tu, unul din roadele cele tainice ale Pomului Vieţii ai fost;
Bucură-te, că tu, pom al vieţii cu douăsprezece roade ai văzut pe Hristos;
Bucură-te, că şi tu, pom al vieţii, după împărtăşirea darului, te-ai făcut;
Bucură-te, că prin a ta propovăduire, mulţi în Hristos au crezut;
Bucură-te, că prin a ta propovăduire, mulţi Cuvântul Vieţii L-au auzit;
Bucură-te, că prin propovăduirea Evangheliei, pe mulţi cu pâinea vieţii i-ai hrănit;
Bucură-te, că prin propovăduirea Cuvântului, cu Apa Vieţii pe mulţi i-ai adăpat;
Bucură-te, că prin cunoştinţa lui Hristos, Pomul Vieţii, neamurile de rana morţii s-au tămăduit;
Bucură-te, că tu din tulpina Pomului Vieţii ai răsărit;
Bucură-te, că tulpina Pomului Vieţii pe tine te-a hrănit;
Bucură-te, căci cu darul lui Hristos, Pomului Vieţii, ai adus rod însutit;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, dumnezeiescule apostole şi evangheliste al lui Hristos, Ioane, care de Domnul foarte ai fost iubit şi de vederea tainelor celor prea înalte de la El te-ai învrednicit, cu sfintele tale rugăciuni, ajută-ne ca în ziua cea mare a Judecăţii de apoi să luăm milă şi iertare de păcate de la Domnul nostru Iisus Hristos, Cel ce este Alfa şi Omega, Căruia să-I cântăm laudă aşa: ***Aliluia!***

Apoi iarăşi se zice:

Icosul întâi

Pe văzătorul tainelor cereşti, pe vasul cel prea curat al fecioriei care la Cina cea de Taină pe pieptul lui Iisus s-a rezemat şi din izvorul înţelepciunii Celui fără de margini s-a adăpat, să-l lăudăm cu toţii, cei iubitori de Hristos, şi cu dorire, aşa să-i strigăm:

Bucură-te, cel ce grija lumii ai lepădat;
Bucură-te, cel ce lui Hristos cu multă dragoste ai urmat;
Bucură-te, cel ce de la pescuire către Hristos ai fost chemat;
Bucură-te, cel ce cu mreaja cuvântului pe popoare le-ai mânat;
Bucură-te, că tunetul teologiei tale la toată lumea s-a auzit;
Bucură-te, că feciorelnica ta viaţă o ai cinstit;
Bucură-te, că pentru neprihănita ta viaţă, de Cuvântul Vieţii ai fost iubit;
Bucură-te, stâlp al Bisericii prea luminos;
Bucură-te, ucenicul cel iubit al lui Hristos;
Bucură-te, că toate minunile cele prea mari Hristos ţi le-a arătat;
Bucură-te, că tainele cele prea înalte ţie ţi le-a încredinţat;
Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!

Condacul întâi

Veniţi toate popoarele creştineşti pe "Fiul Tunetului" să-l lăudăm, pe apostolul şi evanghelistul Ioan, cel ce a scris şi a tunat dogmele dumnezeieşti în toată lumea, căruia cu credinţă şi cu evlavie din inimă să-i strigăm: ***Bucură-te, iubitorule de feciorie, Ioane apostole, de Dumnezeu iubite!***

După aceasta se zice această:

Rugăciune

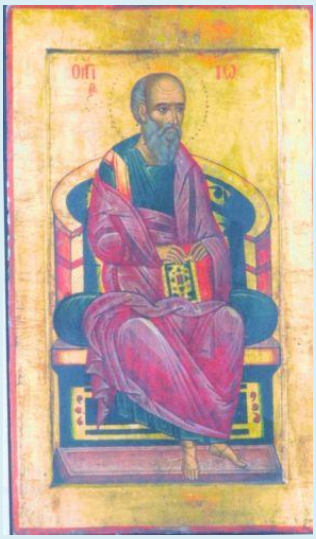

Cu credinţă, cu dragoste şi cu evlavie, din inimă venim către tine, Sfinte apostole şi evangheliste Ioane, de Dumnezeu cuvântătorule şi prietenul cel prea iubit al lui Hristos, şi cu toată umilinţa te rugăm să ne ajuţi nouă, nevrednicilor, cu sfintele şi prea puternicele tale rugăciuni, spre a trece cu linişte şi cu alinare peste toate valurile cele tulburi ale veacului celui de acum şi spre a nu cădea noi în laturile şi cursele cele prea meşteşugite ale răilor oameni şi ale viclenilor diavoli.

Pe tine, vulturule cel prea înalt zburător al teologiei, te rugăm să mijloceşti pentru noi către Preamilostivul Dumnezeu şi Mântuitorul nostru, Iisus Hristos, ca să lumineze cu al Său har minţile noastre cele întunecate de patimi, spre a primi şi noi înţelepciunea cea de la Duhul lui Dumnezeu şi a cunoaşte dogmele dreptei credinţe şi minunile cele din Legea Sa, şi spre a lucra şi noi, după putere, pe cele ce le vom înţelege.

Pe tine, ucenicul cel prea iubit al lui Hristos, care ai propovăduit lumii dragostea lui Dumnezeu şi dragostea de aproapele, te rugăm să ne ajuţi cu a ta mijlocire către Domnul, pentru ca şi noi prin darul lui Dumnezeu să ajungem a iubi pe Dumnezeu din toată inima, din tot cugetul şi din toată vârtutea noastră, iar pe aproapele nostru ca pe noi înşine.

Pe tine, vasul cel prea curat al fecioriei, te punem mijlocitor către Preabunul Dumnezeu, ca, prin ajutorul şi mila Sa să ne izbăvească de războaiele cele iuţi ale mâniei şi ale poftelor trupeşti, precum şi de potopul gândurilor celor necurate, care

pururea din inimă izvorăsc şi care, ca nişte nori ai întunericului, din adânc risipindu-se, mintea noastră o întunecă spre pierzarea sufletelor noastre.

Către tine, prea fericite ucenic şi apostol, care de către Domnul, fiu al Preasfintei şi Preacuratei Sale Maici ai fost numit, şi căreia până la ducerea ei din lumea aceasta i-ai slujit, cădem cu toată umilinţa şi zdrobirea inimii noastre, ca, împreună cu prea curata Născătoare de Dumnezeu şi pururea Fecioara Maria, care este şi Maica Domnului, Maica ta şi Maica noastră a tuturor celor ce au crezut în Hristos, să mijloceşti pentru noi către Preadulcele nostru Mântuitor ca, prin a Sa milă şi îndurare, să nu ne lase pe noi în toate zilele vieţii noastre, nici în ceasul sfârşitului nostru, atunci când vom sta înaintea Lui şi ne va judeca. Amin!

Acatistul Sfântului Ioan, bogoslovul

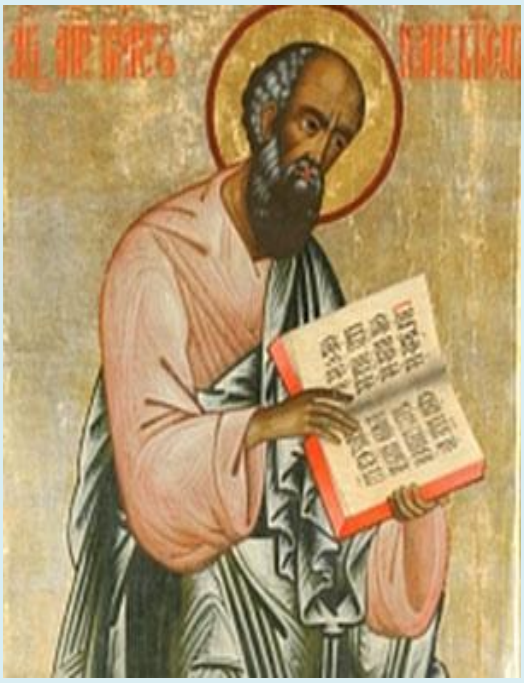

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condac 1

Arzătorule sfânt, rob al harului dulce nespus şi verhovnic al iubirii de smarald a lui Iisus, bătrân alb cu petalonul tainicei arhierii şi dascăl de tâlc al pecetluitei bogoslovii, primeşte-ne sub dreptarul crinului împărătesc. Punerea mâinilor în creştet ne-o luminează şi la virginitatea Cerului ne înfiază, ca să-ţi cântăm de tot istovul din sfinţenia lăudării: ***Bucură-te, Ioan, bogoslovul, părinte al binecuvântării!***

Icos 1

Binecuvânta-vom pe toţi cei ce ne urăsc sau iubesc, noianul binecuvântării totul să înece. Din binecuvântare lumile se-ndumnezeiesc, cel ce binecuvântează în Dumnezeu petrece. Binecuvântarea-i zăbavă bine dăruită, cât şi săgeată învăpăiată a marelui salt. Binecuvântarea, cruce peste creştet sădită, revarsă în noi harul Numelui Celui Preaînalt. Dar binecuvântarea îi şi adâncă plecare, genunche ce s-a închinat smereniei celuilalt, ca să ajungă aşijderi cea mai de sus închinare a îngerilor, Preacuratei şi Preasfântului Duh. Binecuvântează dar, ca să-mi cutez sfânta lucrare, ca dintr-un zbor să-ţi cânt, cu tot sufletul în văzduh:
Bucură-te, al inimii rugătoare bogoslovitor apostol;
Bucură-te, al minţilor cutezătoare oblăduitor prestol;
Bucură-te, al prezbiterilor celor albi centenar cunună;
Bucură-te, al Predaniei celei arcane verigă străbună;
Bucură-te, părintească bunătate cu sfânt iscusit dăruită;
Bucură-te, aloi de harismă la preoţie acoperită;
Bucură-te, lacrimă de pe mâinile sfinţitoare;
Bucură-te, belşug de blândeţe pentru lăuntrica aflare;

Bucură-te, străluminare de mir necesară înnoirilor;
Bucură-te, pecete de gnoză însemnată asupra fiilor;
Bucură-te, că dat ţi-e să păstrezi cheile şi sicriul lucrării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 2

Clari, cei douăzeci şi patru de bătrâni ai Cerului, din tronurile lor, larg inel în jurul Mielului, cu arcul minţii adunat inimii slăvitoare, la cel mai împlinitor mod de muzicalizare şi aplecaţi cu fruntea peste limpezi alăute, zic, furaţi de mierea rostirii lor neîncăpute: precum sfânta Răstignire în piscul pironirii, viaţa e o uimire la treptele dăruirii. Imnul acesta al lor, strălucitor mărgăritar, curge unduind ecoul firmamentului de cleştar. Şi alăutele sub arcuri îi cresc taluzul plin, ca o cascadă înzăpezită a marelui Amin. Iar noi, cutremuraţi, grăbim a ne alătura, lângă tine, Sfânt Ioane, cu acest: ***Aliluia!***

Icos 2

De dincolo de cerul minţii, zăpor luminos întru amiaza oglinzilor mele, Domnul Hristos, prea înnoitoarea Ta venire m-a însorit şi Te cetesc cu desluşire, ca orbul limpezit. De sub şapte coarne ale cununii Tale de spini, drept, lin, fără cusur, în straiul alb de lână şi in, deschis de sub şapte străluminări de răpire, rănile învierii şi stelara Ta privire, Te văd Agneţ luminos în dragoste de neînvins, în faţa tronului aievea, ca în Apocalips. Mă-nfaşă, scutec de lumină, Dumnezeirea Ta şi plin de dragoste îndrăznesc să strig: Maranata! Şi neîntinatei cuviinţe ca să nu-i luăm nimic, tot pentru Domnul să-l cinstim şi pe al Său ucenic!
Bucură-te, văzătorule, că ai sărutat şi păstrat Sfântul Chip;
Bucură-te, iconar iscusit, c-ai prins în scris Obrazul Arhetip;
Bucură-te, că înştiinţai Sfânta Faţă cu amănunt şi măsură;
Bucură-te, c-ai iscălit caligraf dumnezeiasca trăsătură;
Bucură-te, că din slova ta am înţeles rostul sfintei pecetluiri;
Bucură-te, că şi în noi ai trezit starea sfintei închipuiri;
Bucură-te, că peste mintea spălată, Sfântul Obraz înlăcrimăm;
Bucură-te, că-n inima curată cu Sfântul Trup ne cuminecăm;
Bucură-te, c-am sărăcit mintea în duh cei cinci trandafiri să-i primim;
Bucură-te, că pentru sfânta Icoană, toate icoanele zvârlim;
Bucură-te, c-am înhumat şi întru noi Sfântul Grăunţ al întrupării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 3

Evanghelist prea treaz, alăuta Dumnezeirii tu, Sfinte Ioane, alb ibovnic al străluciri, slavosloveşti măiestrit sfânta suită slavă, ce-a binevoit pe veac, smerind pe

oglinda-i gravă, aurul Sfântului Chip, Spic sfânt cu raze anume luminează în mir pe tot omul ce vine în lume. Acest sclipitor repeziş peste margini şi minte, răsăritul de sus al rugăciunii nesfârşite, pe acest cer al dimineţii înţelegătoare, ce ar trebui dorit cu nestinsă însetare, cântă-l ca din bogăţia bogosloviei tale în undele de har ale gândirii muzicale, de neprihănit auz să ni-l putem apropia şi sub taborica-I rouă să-I cântăm: ***Aliluia!***

Icos 3

Fără fundul cel de mătase din noaptea albastră, senin în creştet ne ţine, tâlc pe potriva noastră. Că vezi marea umbră de aur a Domnului plutind, prin Galileea stelarelor colburi strălucind. Şi-a trupului nostru casă cu candelă şi vatră, deschisă îl aşteaptă, cu şase vase de piatră. Sfinte Ioane, fii şi nouă marele înger nun, umple vasele goale, dă-ne al minunii zăbun. Domnul şi nouă să ne preschimbe apa simţirii, din izvoarele trezviei în porfira nuntirii. Sorbind paharul vieţii, nupţiala licoare şi în noi să rodească floarea preschimbătoare. Şi-ndumnezeindu-ne fiecare simţ în parte îţi cântăm podobii la stările încununate:
Bucură-te, c-ai umplut primul chip, simţul major al plinirii de Duh;
Bucură-te, melod la paradisiac auz şi inelar văzduh;
Bucură-te, c-ai umplut chip secund, simţul acvilin de agerime;
Bucură-te, ochi al vederilor de la teoretica înălţime;
Bucură-te, c-ai umplut chip terţin, măreţe simţ al sacrelor mâini;
Bucură-te, că te-ai hărnicit pe Dumnezeu din pipăit să-L aduni;
Bucură-te, c-ai umplut chiup cvadrig, simţul gustului euharist;
Bucură-te, că Sfânta Hrană are înţeles şi rost realist;
Bucură-te şi pentru chipul cuvânt, simţul rugăciunii cel de minte;
Bucură-te, că ne sui în melcul de parfum al cunoaşterii sfinte;
Bucură-te, că viem şi al şaselea simţ raic, centrul închinării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 4

Golul acel de mare preţ, prins în fericitul metal, acel giuvaer sfânt, cinstitul Pocal pascal al casei din Arimateea I L-au pus la cină Iisus Domnul, în el, cu un cuvânt de lumină, a preschimbat vinul în sfânt Sângele Său de taină, chiar viaţa lui Dumnezeu, sub a vinului haină. Sfinte Ioane, sfânt ceasul acela înveşnicit, când obrazul pe inima Domnului ţi-ai odihnit, adeverează minunea cum ultimul vin băut e întâiul sânge ce singur jertfa Şi L-a făcut. Şi înţelegând întâietatea liturgicei trăiri, ne-nspăimântăm de frumuseţea misticei dăruiri. Primeşte-ne dar, cereşte, iar a ne alătura lângă tine, Sfânt Ioane, cu acel: ***Aliluia!***

Icos 4

Hotărâtoare normă, cardinală mântuirii, urmează-n asemănare izvoadele iubirii. Umblarea aceasta-n dâra tălpilor strălucitoare cere totuşi şi trecerea prin marea strâmtoare. E drumuirea în noapte, dincolo de vămi şi vad pân-la cele trei catisme: la iesle, cruce şi iad. Un ceas e firav; trebuincios naşterii profunde, la fundul de neant al credinţei să ne scufunde. Un ceas e crud şi dezveleşte giulgiul cuvios, să ne-nspăimânte cu faţa de mormânt a lui Hristos. Şi-i ceasul demoniac, pân-la scrâşnirea dinţilor, la statornicia sfintei apatii trebuitor. Tu ne cunoşti lăuntricul apocalips, Părinte! învaţă-ne să-l biruim ca să-ţi cântăm fierbinte:
Bucură-te, c-ai cunoscut Puterea Domnului în Ghetsimani;
Bucură-te, că părtaş ai fost făcut potirului sfintei agonii;
Bucură-te, c-ai trăit crucea la cea mai dăruită amărăciune;
Bucură-te, că ai aflat durerii faţa ei de rugăciune;
Bucură-te, că ţi-ai dorit şi prin inima ta suliţa să spargă;
Bucură-te, că ai fost martor neumbrit la răstignirea întreagă;
Bucură-te, că te-ai plinit din milostivirea pogorământului;
Bucură-te, c-ai agonisit sfânta isihie a mormântului;
Bucură-te, că Domnul a coborât soare adânc de miezul nopţii;
Bucură-te, că Domnul trecu ca o primăvară prin ţara morţii;
Bucură-te, Avvă însoţitor la toate treptele încercării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 5

Iconomia sfântă a frângerii pâinii de har şi-a îmbătării treze din al altarului pahar îşi ia virtutea lucrării din Sfânta înviere, tipic când Liturghia cu mâini înalte o cere. În Trupu-I de slavă Domnul îşi dă dumnezeirea şi-n Sânge jarul harului ne aprinde nemurirea. Nestânjenit răspunsul la atâta prea mărire, nu-i decât desăvârşita potirului rodire. Harul ţinut sterp apune, ca mai sterpi să ne facă. Tainic vier, Sfânt Ioane, spre mine te apleacă, altoieşte-mă din nou mladă viţei în ruptură, să nu mă scrumească Domnul ca pe o uscătură. Prielnic să mă înfăşoare întru văpaia Sa nemistuit şi puternic să-i cânt: ***Aliluia!***

Icos 5

Jalea, rana, moartea, strâmta poartă, toate la un loc, în seninul Heruvim cu spadă în roată de foc, fac cheile trecerii la Sfânta împărăţie, sub balanţa subţire pusă de dreapta Pronie. Grozavă-i dragostea lui Dumnezeu în arătare! Cine-i poate purta bunătatea covârşitoare? Când însă coasta îi izvorăşte sânge şi apă vecia aleargă în potire să o încapă. Ci, Sfinte, Tu ne aduci aminte la ochi viitor, cum vor ieşi cei şapte Arhangheli ai potirelor, să verse dragostea pe pământ, dar ca de urgie roşu înec ne va fi a sângelui Său stihie. Bogoslovia lacrimilor dar, tu ne învaţă, să-ţi cântăm din limanul ce limpezimea-I răsfaţă:

Bucură-te, că te-a prisosit roua picată din geana Domnului;
Bucură-te, că lacrimi te-au prididit la auzirea vorbelor Lui;
Bucură-te, că porţi în pleoape diamant de apa sfintei Frumuseţi;
Bucură-te, că din muchea buzei sorbi sarea cereştilor tristeţi;
Bucură-te, că ai plâns şi din dulceaţa numelui ca mirul vărsat;
Bucură-te, că te-a gâlgâit năpada Celui prea dorit şi chemat;
Bucură-te, că ţi-ai umezit ochii de slava Schimbării la Faţă;
Bucură-te, c-ai privit judecata prin jarul lacrimii de gheaţă;
Bucură-te, că ne chemi la rănirea cu heruvică jelanie;
Bucură-te, că-ndemni la pocăinţă cu necurmată metanie;
Bucură-te, zelos învăţător întru ştiinţa înlăcrămării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 6

Locul inimii, Sionul, muntele sfintei vădiri, plin îmi răsuflă de vestea Celei de-a doua Veniri. Ca brâu în juru-I plutind, albi ca nişte nori ireali, o sută patruzeci şi patru de mii de sfinţi virginali, din alăute cereşti cântă şi-n mijlocul lor, cu chip leonin de Mesie, Mielul strălucitor. Sfinte Ioane şi tu domn virgin, dă-mi strai alb de in, sub arcaşul soborniciei să ne împlinim din simfonia de ocean, strună înmiit crescută creastă de nouă cântare, numai lor cunoscută. Şi pe numele Domnului meu cu glas de foc mi s-a dat să-1 duc în dar lui Dumnezeu, „înger de mare sfat". Şi-n roata rostirii curate Cerul ne va purta spre aminul aminurilor toate: ***Aliluia!***

Icos 6

Marea minţii măiestrie heruvică o râvnesc, ca destoinic omului meu lăuntric să-i iscusesc inelul clar din cleştarul cugetului ascuţit, la aur de vis şi simţire curată rostuit. Capetele de cruce ale făpturii unite şi rotund gândului întors în sine păsuite. Şi cum îţi sunt învăţăcel în arta pustnicească. pentru tine, Sfânt Ioane, Domnul să binevoiască să-mi pună în toarta inelului anume lucrat alba nestimată ce-I poartă numele: „Minunat" ce nu se poate ceti, fără numai de primitor, din fiecare făcând un de Dumnezeu purtător. Şi-mpodobit aşa a te lăuda să vin şi eu, bine rostind ca un nemincinos ucenic al tău:
Bucură-te, prin care ne însuşim paradoxele uşurinţei;
Bucură-te, că zvârlim uşurinţa ca frupt din pomul cunoştinţei;
Bucură-te, prin care primim dăruirea de sine ca un toiag;
Bucură-te, că lepădăm dăruirea de sine, că-i iadului prag;
Bucură-te, prin care destoinicim obiceiul, drept bun sfinţitor;
Bucură-te, că ne dezbărăm de obiceiul cel îndobitocitor;
Bucură-te, prin care zidim neştiinţa în cele vinovate;
Bucură-te, că nimicim neştiinţa, că-i fântână de păcate;

Bucură-te, prin care ne întemeiem mai tari pe piatra credinţei;
Bucură-te, că ucidem împietrirea că îi pieirea fiinţei;
Bucură-te, că fără voia lui ne dă folos şi duhul pierzării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 7

Numele Domnului, apriga doririi chemare, dar Numele Domnului de Slavă, cine îl are? Alb călăreţ cu arc, pe cal alb, este numele Său. Domnul îl dă cui voieşte ca un tare Dumnezeu. Sfinte Ioane, mare rănit al dragostei domneşti, dă-mi şi mie cuviinţa cu care tu îndrăzneşti şi ştiinţa ta întru arcăşia cugetătoare, la înaltul arc al rugăciunii săgetătoare. Nevăzutul război şi inima mea să-l cuteze şi la lupta Domnului, alb să se înfăţişeze. Dulceaţa de spangă sfântă şi pe ea să o străpungă şi la plânsoarea cântului necurmat să ajungă. Cu Sfinţii cerului şi pământului să pot cânta, ca un adevărat rănit al dragostei: ***Aliluia!***

Icos 7

Ochii oglindiţi la spada de văpaie a inimii, străjuitor afară şi-nlăuntru voi pâlpâi învierii, când îmi va înflori numele de dar, întru răsuflul tihnit al liniştii fără hotar, Domnul Păcii pune în noi voroava-i negrăită, ce nu o prinde decât urechea în duh trezită. Cele şapte tăceri ale rugăciunii curate, ce-s şapte tunete ale cerului încuiate, le-ai ascultat, Sfinte Ioane şi le-ai pecetluit, cu grijă tare, precum anume ţi s-a poruncit de acel mare arhanghel, cu glasul Leului sfânt văzut cu un picior pe mare şi altul pe pământ. Acest scump cuvânt numai Domnul îl poate dărui aleşilor Săi, pentru care îţi vom şi glăsui:
Bucură-te, că darul îndumnezeirii tăinuit îl învistierim;
Bucură-te, că tainicele Lui comori lumii le propovăduim;
Bucură-te, că a Lui sfinţenie păzim cu al limpezimii zid;
Bucură-te, c-ale Lui mărgăritare nu le dăm porcilor în blid;
Bucură-te, că neprihănirea Lui nimic nu poate s-o atingă;
Bucură-te, că în vasele sfinte nu vom lăsa câinii să lingă;
Bucură-te, că inimii i-am dat muzică de care nu te saturi;
Bucură-te, că de luptă 1-am luat glas cu tăiuş de două laturi;
Bucură-te, că taina-i stă în vileag şi din lumină e urzită;
Bucură-te, că grăirea-i fără văl e încă mai acoperită;
Bucură-te, că Numele de nespus ni-i şi roată neîntinării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 8

Plinitor de peste plinătatea plinătăţilor, gândirii zenit, „părinte al veacului viitor" fulger în catapeteasma frunţilor spornic oprit, odihnă, octavă sufletului meu învă-

luit. Cum să Te gângur, să Te zic, să Te chem, să Te numesc, cu ce lărgimi de aripi rostirii lin să cresc, până la Tine, Sfântul, marele lumilor Mire. Nu aflu în vorbe numelui Tău asemuire. Doar spusa minţii în inimă neglăsuitoare Te strigă în duh paşnic, lipită de răsuflare. Şi, Doamne, îndrăznind cu Sfântul Ioan năier, vâslim în ritmul marelui vultur, olăcar la cer. Vino la Ierusalimul nostru nou, la nunta Ta sub ramul întâmpinării să-Ţi cântăm: ***Aliluia!***

Icos 8

Rubinul, Ioane Sfinte, poartă-n limpezimea lui aprins Apocalips al patimii şi al vinului. Că mintea la tot omul, din rădăcini desfrânată, o închipuie semeaţă femeie înstemată, în ipostazic veşmânt de purpură stacojie, tălănind de-a călare, cu domnească dibăcie, fiara cea cu capete şi cu zece coarne, lumeasca ei împărăţie de poftă şi carne. Beată de a ei putere, potiru-i de curvie, mintea trufaşă, roabă la propria-i demonie, numai năpasta, ispita ne mai poate izbăvi că numai inima zdrobită nu se va urgisi. Ci, Sfinte, ajută-mă să mă dobor, să mă înfrâng şi la lauda de acum şi alte flori am să-ţi strâng:

Bucură-te, că ne umbrim sub şapte coarne ale cununii de spini;
Bucură-te, că ne primim discernământul din sita sfântului chin;
Bucură-te, că îndrăznim la asceza nopţilor deşertăciunii;
Bucură-te, că zorim la asprimea izvoarelor nestricăciunii;
Bucură-te, că ne dăruim celor trei voturi ale îngerilor;
Bucură-te, că dorim darul muceniciei şi al înfrângerilor;
Bucură-te, că ne silim la vrednicia înfierii virginale;
Bucură-te, că dorim şi brâul încingerii pectoral;
Bucură-te, că ne-am făurit candelă veghii fără încetare;
Bucură-te, că trudim să avem şi oloiul celor cinci fecioare;
Bucură-te, că râvnim nupţialele virtuţi ale aşteptării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 9

Smarald inelar e marele nimb al arătării, concentrată prezenţă de taină a depărtării, stranie nestemată a vederii Sfântului Tron, vârf virginal al lăuntricei suiri în Eleon. O undă a lui doar şi iată cer de viziune, deschis să vezi prin străvezimile de rugăciune, cum tot trupul Vavilonului prea tare cetate, cade şi piere în vâltoarea mărilor spurcate. Sfinţenia cu păcatul nu pot sta împreună, blândeţea cu atingerea doar scrumeşte, răzbună. Sub ocrotirea ta, Sfinte Ioane, să ne iscuseşti, să primim gingăşia puterilor dumnezeieşti. Şi întăriţi cu Duhul Stăpânitor să putem murmura, în amurgul extazului de smarald: ***Aliluia!***

Icos 9

Şi prin aura topazului, luminos, auriu, linia obrazului Fecioarei unduieşte viu. Şi cu palmele suite în semn de rugăciune, în doicul pântecelui ţine izbuc de minune. Soarele plin, orbitor şi ca într-un engolpion îndumnezeitor, Sfântul Prunc, împărat în Sion. Stă Maica Luminii şi a Lumii pe cornul lunii în marele semn anume suit înţelepciunii. Plânge Maica Luminii şi a Lumii în tăcere, că Fiul Omului se naşte în noi cu durere. Naşterea noastră din cristelniţă însufleţită, ce, Sfinte, tu ne-o creşti feciorie nenuntită. Tu, de Dumnezeu pe Cruce Fecioarei înfiat, vârf al îmbisericirii, ce te lăudăm curat:
Bucură-te, că Domnul Golgotei cu un cuvânt te-a numit fiul Său;
Bucură-te, pentru voroava ce te-a făcut frate al lui Dumnezeu;
Bucură-te, că Preacurata a primit să-ţi fie Mamă cerească;
Bucură-te, că ţi-ai plinit chip şi asemănare dumnezeiască;
Bucură-te, că ţi-ai descoperit Taborul din patima Mielului;
Bucură-te, că şi noi am ţintit scara de sus, cap al Betelului;
Bucură-te, că şi noi am pus bun început al duhovniceştii rodiri;
Bucură-te, că şi în noi a solit înger de dar al Buneivestiri;
Bucură-te, că ne vom primeni staulul minţii cât mai luminos;
Bucură-te, că şi în ieslea noastră se vrea în scutec Domnul Hristos;
Bucură-te, că şi în noi Betleemul şi-a deschis cerul cântării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 10

Treji muguresc trei luceferi ai logodnei de safir, fiicei ierusalimitene la umeri şi la mir. înfăşurată în zăpadă de in fără pată, stihar se înseamnă, sfinţenie înluminată, înaurită măreţie de Duhul aleasă, Mielului să îi fie sofianică Mireasă. Stă mâne-când cu tot alaiul cinstei nupţiale, aţintită veghei înalte a cununii sale. Sub înfă-ţişarea prezbiterului alb părinte, tu îi aduci năstrapa rugăciunii nesfârşite, în palme i-o pui ca pe o inimă de aur vie, plină de mirul Numelui Celui ce va să vie. Şi harul arzând în jarul năstrapei va inela, fumuind în lung crin, un mulţumitor: ***Aliluia!***

Icos 10

Ţintuit de sus, în miezul lui, ametistul a sclipit şi vederii şi-a deschis cristalinul larg năpădit. Dincolo de tot jocul de văluri şi de străluciri, tu ne arăţi prin spărtura fericitoarei luciri cum Domnul trimite modul înnoirii pe pământ, Ierusalimul ceresc, cu plutitor pogorământ. Din vârful cel mai sprinţar al muntelui cunoştinţei, tu creşti din aur şi cleştar, cetate, izvorul minţii, cum ochiului aievea niciodată n-a răsărit şi nici în oglinzile visului nu s-a mai ivit. Toată scumpătatea şi odoarele întrupării, aduse şi făcute semnele transfigurării. Şi măsura trestiei de aur datu-s-a ţie, pentru care îţi lăudăm a ta proorocie:
Bucură-te, că dăruit Paradis în noi a deschis Domnul cel drept;

Bucură-te, că Logos în jur nescris, în noi a sădit cel înţelept;
Bucură-te, că lumea nouă o inimă are, cea plină de dar;
Bucură-te, că în trăirea viitoare inima-i singur altar;
Bucură-te, că în mijloc stă Ierusalimul floare străvezie;
Bucură-te, că-i sunt doisprezece apostoli pietre de temelie;
Bucură-te, că numărul omului e analog celui de înger;
Bucură-te, că în loc de soare, Domnul va fi nămiezii vistier;
Bucură-te, că în El coboară şi suie treptele contemplării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 11

Uşa cerului deschisă şi în Duhul răpit, vezi în privelişte faţa împăratului nuntit, perindarea sfinţeniei pe cinuri coborânde, lunecând lumina din curba aripilor blânde. Toată alba curtenie a viului Dumnezeu purcesă la primirea ca mire a Fiului Său. La acest ceas opt sute optzeci şi opt de viori, în mâini sihăstreşti, cheamă în aşteptare de fiori. De însetare adâncă sufletele se desfac, înflorind la melodia celui de-al optulea veac. Chemarea Numelui, prezenţa Domnului în lipsă nu va aduce pacea zorilor fără eclipsă. Şi precum potiru-i plin, venirea Lui se va vărsa, cerurile toate pacea-I vor cânta: ***Aliluia!***

Icos 11

Veni-va veleat cu alt lut, alt cer, altă vecie, proaspăt viitor crescut, trup de biserică vie. Lumea întreagă va fi neţărmurit chivot, numai Sfânta Sfintelor, numai prestol sfânt peste tot. Şi cum viaţa în sine e veşnică Liturghie, taina lucrării de aici e taină de cununie. Doar vinul laudei fiind jertfa fără de Calvar, mintea având liturghisitor şi inima altar. La nunta Miresei pure cu Verbul lui Dumnezeu dat îi firii virginale să dăinuiască mereu. Din peştera din ostrov, Patmosul de surghiunire, tu ne scrii duminical vecia de nuntire. Cum marele înger ţi-a dat sul de slove, mâncare, de-ţi strig cu şapte biserici şi această cântare:
Bucură-te, că noi vom făuri mlădios alb alai cununiei;
Bucură-te, că noi toţi ne vom înfrăţi prinşi de dansul Isaiei;
Bucură-te, că în cor ne vom uni la muzicala unitate;
Bucură-te, că mistic ne vom însoţi Mielului Celui de departe;
Bucură-te, că în Hristos, Cel Unul în toţi şi noi toţi vom fi una;
Bucură-te, că fiecărui El va da inelul, brâul, cununa;
Bucură-te, că din edenic alămâi fruntea ne va încununa;
Bucură-te, că îmbrăcând şi pectoralul, ne vom revirgina;
Bucură-te, că ajungând îngeri în trup, toţi ne vom îndumnezei;
Bucură-te, că la stadia unitivă, treimic toţi vom hori;
Bucură-te, că Duhu-Şi va pune herb în aura inelării;

Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 12

Zvâcnitu-mi-a înfrigurat zăvodul sufletului un deget de gând 1-a picurat chiar în cumpăna lui. Dar n-am apucat întrebarea cine poate să fie? Ca smirna m-a năpădit a Domnului bucurie. Mi-e aici, în pragul făpturii, bunătatea stăpână, împietrirea mi-a ciocănit cu înstelata-i mână. Nu-s vrednic, Doamne Iisuse, să-mi intri în cămară, dar cum lăsa-Te-voi, Doamne, la uşa mea afară? Tăcerea din temeie şi rugăciunea răpită, îşi potrivesc ascuţişul spre clipa dăruită. Sfinte Avvă Ioane, povăţuieşte-mă bine, cum să-mi înveşnicesc odihna Domnului la mine, ca să mă întrepătrund în haric răsuflu cu ea, la rodnică isihie şi tainic: ***Aliluia!***

Icos 12

Întru nămiaza acelui mâine al minunii, de fi-vom în Rai la Amprorul înţelepciunii, glasul Domnului vom auzi în lina grădină, zefir al inimii, trezind harfele de lumină. Din psalmul său de soare, izvoarele frumuseţii curg în râul apa vie cât şi-n Pomul vieţii. Şi suie din trunchi în floare, din fruct la desfătare, în prea dulce pârg numele de binecuvântare, aşa gustând din mustos miez, cântecul nemăsurat, aşa chemând cu sfânt viers, numele neînserat, străluci-ne-va iar rourul zorilor făpturii. Şi cum Sfinte, tu ne scrii ultim adevăr Scripturii, „Vino, Doamne!", căruia Domnul răspunde: „Iată vin!" aşa şi noi vom rosti stihirea aceasta de Amin!
Bucură-te, că victorioasă flacără e numele Domnului;
Bucură-te, că veghea Lui stăruie trează şi în toiul somnului;
Bucură-te, că puteri de lecuire din zicerea numelui curg;
Bucură-te, că El ni-i cvintă credinţei, fără clintire sau amurg;
Bucură-te, că suprafirească prânzire sufletului meu îi cere;
Bucură-te, că-n buna-i rostire sorbim din duhul de înviere;
Bucură-te, că purpura dăruirii o sângeră singurul Sfânt;
Bucură-te, că pâinea nemuririi cinăm din arzătoru-I cuvânt;
Bucură-te, că numele e lumină ce dezvăluie, arată;
Bucură-te, că în El se izbăvesc toţi cei cu dorire curată;
Bucură-te, că-n El tu ne înveţi felul ceresc al cuminecării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 13 (de trei ori)

O, Ioane, Sfinte Avvă al chipului vulturesc, duhovnicesc al meu părinte şi ctitor sufletesc, iată-mă, acordat alăută drept-slăvitoare, nădăjduind tu să-mi veghezi sfânta înflăcărare. Apără-mă să-mi ţin tot viu văpaia arcană, litania Numelui de foc cu dulceţi de mană. Uriaş al Duhului grai cu furtuni de suspine, inima împăcându-L să-L zică cum se cuvine. Din cugetătorul arcuş al celor cinci cuvinte, arcuind pe

unitatea simţurilor strunite. Numai din cântare, răul din lume să se ducă, iureşul din suflul rostirii izgonindu-l nălucă. Iezerul de foc şi fântâna adâncului să-l bea, laolaltă cu cerurile toate când vom dura: ***Aliluia!***

După care se zic iarăşi:

Icos 1

Binecuvânta-vom pe toţi cei ce ne urăsc sau iubesc, noianul binecuvântării totul să înece. Din binecuvântare lumile se-ndumnezeiesc, cel ce binecuvântează în Dumnezeu petrece. Binecuvântarea-i zăbavă bine dăruită, cât şi săgeată învăpăiată a marelui salt. Binecuvântarea, cruce peste creştet sădită, revarsă în noi harul Numelui Celui Preaînalt. Dar binecuvântarea îi şi adâncă plecare, genunche ce s-a închinat smereniei celuilalt, ca să ajungă aşijderi cea mai de sus închinare a îngerilor, Preacuratei şi Preasfântului Duh. Binecuvântează dar, ca să-mi cutez sfânta lucrare, ca dintr-un zbor să-ţi cânt, cu tot sufletul în văzduh:
Bucură-te, al inimii rugătoare bogoslovitor apostol;
Bucură-te, al minţilor cutezătoare oblăduitor prestol;
Bucură-te, al prezbiterilor celor albi centenar cunună;
Bucurâ-te, al Predaniei celei arcane verigă străbună;
Bucură-te, părintească bunătate cu sfânt iscusit dăruită;
Bucură-te, aloi de harismă la preoţie acoperită;
Bucură-te, lacrimă de pe mâinile sfinţitoare;
Bucură-te, belşug de blândeţe pentru lăuntrica aflare;
Bucură-te, străluminare de mir necesară înnoirilor;
Bucură-te, pecete de gnoză însemnată asupra fiilor;
Bucură-te, că dat ţi-e să păstrezi cheile şi sicriul lucrării;
Bucură-te, Sfinte Ioane, bogoslovul, părinte al binecuvântării!

Condac 1

Arzătorule Sfânt, rob al harului dulce nespus şi verhovnic al iubirii de smarald a lui Iisus, bătrân alb cu petalonul tainicei arhierii şi dascăl de tâlc al pecetluitei bogoslovii, primeşte-ne sub dreptarul crinului împărătesc. Punerea mâinilor în creştet ne-o luminează şi la virginitatea Cerului ne înfiază, ca să-ţi cântăm de tot istovul din sfinţenia lăudării: ***Bucură-te, Ioan, bogoslovul, părinte al binecuvântării!***

Acatistul Sfântului slăvitului apostol Ioan evanghelistul

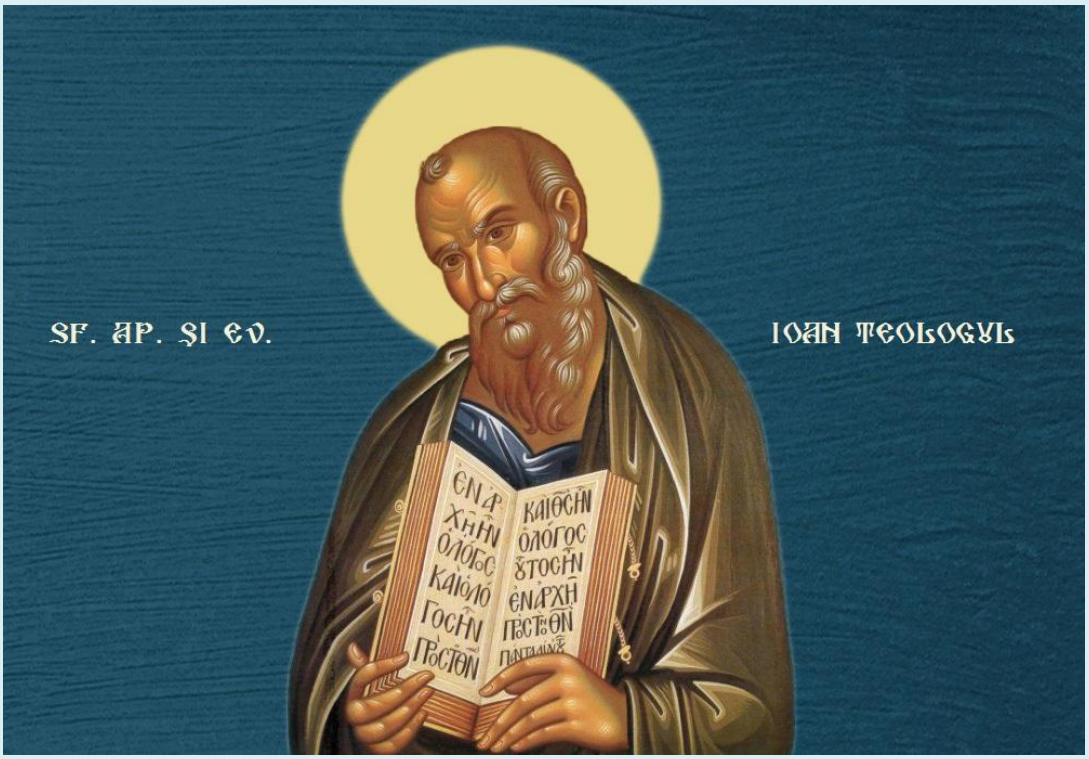

prăznuire la 8 mai şi 26 septembrie

Sfântul apostol Ioan evanghelistul este dintre cei 12 apostoli, cunoscut în mod deosebit ca Teologul, ca cel ce s-a ridicat la cea mai înaltă înţelegere de taină creştină. Este şi dintre cei patru evaghelişti. A mai scris o Epistolă şi vestită Apocalipsă. Evanghelia sa, privitoare la „întruparea Cuvântului lui Dumnezeu”, este temelia Teologiei şi misticii creştine. Mai este amintit şi ca apostolul „Iubirii dumnezeieşti”, care s-a învrednicit la „Cina cea de taină” să se aplece peste „Pieptul lui Hristos”, ca preînchipuirea celei mai înalte trăiri duhovniceşti. Este fundamentul Misticii creştine, ca „plecarea - închinarea faţă de chipul lui Hristos”, ca „unirea iconică, apropierea - atingerea dumnezeiască”, deosebită de mistica antică metafizică a „unirii-contemplative mentale, până la absorbirea de-personalizată”. În tradiţie se zice că nu s-a mai găsit trupul său în mormânt, de unde presupunerea că a fost „ridicat chiar cu trupul la Cer”. I se aduce o cinstire deosebită de către teologi, mistici şi de Biserică în general. Cei credincioşi îl iau adesea ca ocrotitor al lor.

După obişnuitul început, se zice:Troparul din Minei, apoi:

Condacul 1

„La început a fost Cuvântul ... şi Cuvântul era Dumnezeu... şi Cuvântul Trup S-a făcut”..., iată Teologia cea mai înaltă, care se descoperă prin tine, apostole, făcându-te vestitorul Tainei celei mai mari, a dumnezeirii ce se revarsă în lume, pentru care şi noi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!***

Icosul 1

Fiul dumnezeiesc din Cer a coborât şi în loc de Îngeri pe apostoli i-a ales ca însoţitorii Săi cei apropiaţi, între care şi tu, Ioane, eşti.
Bucură-te, cel ales să fii lângă Împăratul dumnezeiesc;
Bucură-te, noul chip al noii Împărăţii;
Bucură-te, apostole, propovăduirea cea de taină;
Bucură-te, cel între apostoli cu chipul Cuvântării;
Bucură-te, apostolul teologhisirii prea înalte;
Bucură-te, scânteia aprinderii luminii lui Hristos;
Bucură-te, steaua din negura cea veche;
Bucură-te, vestirea începerii „altei faceri a Lumii”;
Bucură-te, părtaşul la reînnoirea firii;
Bucură-te, lucrătorul din noua ţarină;
Bucură-te, credincioşia slujirii stăpânirii dumnezeieşti;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 2-lea

Văzându-te pe tine pământ bun şi vas curat, Fiul cel dumnezeiesc te-a chemat să-I fii însoţitor la tainica lucrare, de prefacere a întregii Lumi cea stricată de păcat, ca Raiul să reînvie cu chipul său de cântarea: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Văzându-te pământ bun şi vas curat, ai fost chemat să fii însoţitor la tainica lucrare, de prefacere a lumii cea stricată de păcat, în noul chip de Rai, în cântarea de: Aliluia!
Bucură-te, martorul celei mai mari taine;
Bucură-te, că ai primit cele ascunse;
Bucură-te, văzătorule de cele cereşti;
Bucură-te, înţelepciunea şi a celor pământeşti;
Bucură-te, tâlcuitorul dumnezeieşti întrupări;
Bucură-te, tunetul cuvântării de sus;
Bucură-te, fulgerul vestirii prea sfinte;
Bucură-te, alăuta darurilor minunate;

Bucură-te, cântarea celor nevăzute;
Bucură-te, fluierul duios al iubirii de Dumnezeu;
Bucură-te, bucium mângâietor al Iubirii făpturii;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 3-lea

Din tinereţe spre cele de Taină ai alergat, şi întâlnirea cu însuşi Făcătorul dumnezeiesc la limanul mult dorit te-a dus, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Fericită căutare sfântă aşa de repede ţi s-a descoperit, încât în Împărăţia cea nouă, cea peste hotarele vechi, ai intrat.
Bucură-te, cel de la „răscrucea de vremi”;
Bucură-te, cel de la „hotarele lumii”;
Bucură-te, cel de la „răsăriturile istoriei”;
Bucură-te, cel de la „prefacerile firii”;
Bucură-te, cel ales dintre oameni, pentru izbăvirea omului;
Bucură-te, cartea făpturii în care se „înscrie Dumnezeu”;
Bucură-te, cartea în care se „înscrie şi lumea”;
Bucură-te, mărgăritarul din ţarina părăsită;
Bucură-te, comoară din pământul uscat şi sterp;
Bucură-te, dar de sus revărsat;
Bucură-te, sămânţă de însuşi Hristos semănată;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 4-lea

Glasul tunător al marelui Botezător te-a pătruns până în adâncuri, şi ca un cerb ai sărit peste toate hăţişurile lumii şi spre Cel de taină ai pornit, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Ucenic credincios şi iubitor fiind, şi de Domnul ai fost mai apropiat, şi aşa de cele negrăite te-ai împărtăşit, ce nimeni până acum n-a primit.
Bucură-te, cel pecetluit cu darul dumnezeiesc ;
Bucură-te, cel născut ca sămânţă bună;
Bucură-te, cel crescut chiar printre spini;
Bucură-te, cel pregătit pentru „Lucrarea cea mare”;
Bucură-te, oglindirea celor nevăzute;
Bucură-te, milostivirea venită de sus;
Bucură-te, binecuvântarea peste cele de jos;

Bucură-te, dezlegarea de blestemul păcatului;
Bucură-te, iertarea cea de mult aşteptată;
Bucură-te, cel ales să fii vestitorul izbăvirii;
Bucură-te, cel ales ca apostol al mântuirii lumii;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 5-lea
Roata mersului lumii s-a schimbat, „altă Facere a Lumii s-a orânduit”, şi la această mare lucrare toţi iubitorii de Dumnezeu s-au chemat, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea
Ţarina lumii năpădită de spinii păcatului avea nevoie de mulţi secerători, şi însuşi Fiul dumnezeiesc seceră de taină a crucii a ales, de s-au înspăimântat Cerul şi Pământul.
Bucură-te, cel chemat la secerişul cel mare al lumii;
Bucură-te, cel chemat la curăţirea ţarinei umplute de spini;
Bucură-te, grădinarul răbdător;
Bucură-te, plivitorul de migală al buruienilor-patimi;
Bucură-te, săditorul cu grijă al răsadurilor bune;
Bucură-te, că ai luat greutatea de taină;
Bucură-te, că ai luat crucea Domnului;
Bucură-te, că te-ai făcut astfel deschizător spre Cer;
Bucură-te, că ai trecut peste prăpăstiile căderii;
Bucură-te, că ai mers pe calea multor osteneli;
Bucură-te, că ţi-ai adus prinosul cuvenit lui Hristos;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 6-lea
Puţini au văzut pe „Cel Nevăzut”, pe Fiul lui Dumnezeu cel totodată şi întrupat, şi fericit ai fost că ochi de lumină ţi s-au dăruit, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea
Păcatul cu ascunsă otravă lumea a stricat şi Fiul dumnezeiesc tot cu taină ascunsă l-a curăţat, şi aşa puţini L-au cunoscut, tu, fericite Ioane, fiind dintre aceştia.
Bucură-te, fericite al tuturor Fericirilor;
Bucură-te, fericirea de a vedea faţa lui Dumnezeu;
Bucură-te, fericirea de a-I auzi glasul;
Bucură-te, cel mai fericit ca Moise, căruia doar „spatele” i s-a descoperit;
Bucură-te, cel mai fericit ca Ilie, cel tare în credinţă;
Bucură-te, cel mai fericit decât toţi proorocii;

Bucură-te, înţelegătorule de cele prea înalte;
Bucură-te, că înşelarea din Rai ai ruşinat;
Bucură-te, că minciuna diavolului ai vădit;
Bucură-te, că din căderea în păcat ai ieşit;
Bucură-te, că izbăvirea ai câştigat;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 7-lea

Taine până acum neştiute ai primit; Lumina dumnezeiască pe Tabor ai văzut, la Cina cea de taină de însăşi „inima lui Dumnezeu" ţi-ai rezemat capul, chipul de icoană al lui Hristos până în adâncuri ţi s-a întipărit, şi aşa toate, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Cu adevărat „cunoscător de cele dumnezeieşti" ai devenit, ca şi mare cuvântător teolog de cele prea înalte, din care şi pe noi, cei însetaţi, ne adăpi.
Bucură-te, omul ce ai umblat cu Dumnezeu;
Bucură-te, fiul lui Adam, ce iarăşi cu Dumnezeu vorbeşte;
Bucură-te, omul care îşi recâştigă chipul umbrit de păcat;
Bucură-te, omul cu strălucirea „asemănării" dumnezeieşti;
Bucură-te, cel care te-ai îmbrăcat şi cu chipul cel nou;
Bucură-te, cel cu „haina întrupării lui Hristos";
Bucură-te, că te-ai putut „atinge de Cel mistuitor";
Bucură-te, că de iubirea Lui nu te-ai ars;
Bucură-te, că în El firea ţi s-a prefăcut;
Bucură-te, că în chipul Lui de acum te-ai înveşmântat;
Bucură-te, părtaşul la cele negrăite;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 8-lea

Măreţia peste fire a venirii lui Dumnezeu pe Pământ nu mai putea să fie amestecată cu patimile lumeşti, de aceea feciorelnicul deplin ai rămas şi părinte al Chipului de Sus, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Fecioara cea mare, deplina curăţie a Lumii, a născut pe Fiul dumnezeiesc, şi Maica Domnului S-a făcut, şi prin aceasta şi Maica lumii întregi, şi tu ca un fiu de aproape ai fost ales.
Bucură-te, taina fecioriei;
Bucură-te, fecioria, chipul omului întreg;

Bucură-te, fecioria, chipul în sine de fiu;
Bucură-te, fecioria, asemănarea chipului Fiului lui Dumnezeu;
Bucură-te, fecioria, coasta de fiu;
Bucură-te, fecioria, din care apoi se naşte chipul de mamă;
Bucură-te, fecioria, chipul cel dintâi al lui Adam;
Bucură-te, fecioria, firea de făptură;
Bucură-te, fecioria din care se naşte Lumea;
Bucură-te, slăvite Ioane, feciorelnicul apostol;
Bucură-te, chipul însuşi al „tainei facerii Lumii";
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 9-lea

Taina lui Hristos este: întruparea, crucea izbăvitoare şi Învierea - Trupul - Pâinea vieţii, şi acestora te-ai făcut marea teologhisire, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Și aceasta s-a încununat cu rodirea Împărăţiei lui Dumnezeu, prin coborârea Prea-Sfântului Duh, care chipul Bisericii a născut.
Bucură-te, apostolie, teologhisirea creştină;
Bucură-te, apostolie, zidirea Bisericii lui Hristos;
Bucură-te, apostolie, chipul coborârii Sfântului Duh;
Bucură-te, apostolie, preoţia cea nouă;
Bucură-te, apostolie, închinarea crucii;
Bucură-te, apostolie, purtarea crucii biruitoare;
Bucură-te, apostolie, noul cort al mărturiei;
Bucură-te, apostolie, noul Templu;
Bucură-te, apostolie, noua proorocie;
Bucură-te, apostolie, noua jertfă;
Bucură-te, apostolie, noul Altar;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 10-lea

„A doua facere a Lumii" s-a împlinit prin întruparea dumnezeiască şi prin taina Crucii păcatul s-a şters, noul Rai pe însuşi Hristos Îl are ca Pomul vieţii, rodul este prin Pogorârea Sfântului Duh şi pomii ca Sfinţii Lumii, şi aşa totul cântă: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Și Maica prea curată, Eva cea nouă ce capul „şarpelui" a zdrobit, cu fiul lui Adam îndumnezeit în braţe, este icoana Cerului şi a Pământului ce s-a descoperit, pentru închinarea cea adevărată.

Bucură-te, zugrăvirea icoanei, noua tablă a legii;
Bucură-te, apostolul icoanei - chipul întrupării de sus;
Bucură-te, mărturisitorul icoanei, Fecioara cu Pruncul dumnezeiesc în braţe;
Bucură-te, şi chipul icoanei făpturii;
Bucură-te, icoană de fiu, îngenuncherea sfântă;
Bucură-te, icoană de fiu, închinarea faţă de mamă;
Bucură-te, apostolul cinstirii depline;
Bucură-te, apostolul dăruirii sfinţite;
Bucură-te, slăvite Ioane, nume mare;
Bucură-te, nume binecuvântat;
Bucură-te, pomenire neuitată;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 11-lea

În avânt neoprit, cu ceilalţi apostoli şi tu, slăvite Ioane, în toată lumea ai pornit, să duci Vestirea cea mare şi totodată împlinirea ei, în cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Păgânătatea veche aprig se răzbuna, dar întunericul de lumina lui Hristos tot mai mult se risipea şi Cer nou şi Pământ nou cu nou chip s-au plămădit.
Bucură-te, râvnitorul vestirii lui Hristos;
Bucură-te, luptătorul cu duhurile întunericului;
Bucură-te, cel blând, dar şi cutremurător pentru demoni;
Bucură-te, cel iubitor, dar şi aspru cu cei vicleni;
Bucură-te, paharul dulcei băuturi a cuvântului evanghelic;
Bucură-te, izvorâtorul de Apa cea vie;
Bucură-te, pomul roadelor binecuvântate;
Bucură-te, iubitorule cel mare;
Bucură-te, vindecătorul nostru cel milos;
Bucură-te, al tinerilor şi al familiilor ocrotitor;
Bucură-te, apostolul părinte între Sfinţii părinţi;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 12-lea

La ce să ne oprim mai mult, la chipul tău teologhisitor, la slujirea ta credincioasă, la râvna apostoliei, la cântarea de: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Chip de înger în trup şi pământean următor al crucii lui Hristos, de cele cereşti te-ai bucurat, de suferinţele lumii muncit, dar acum în veşnicia lui Hristos te odihneşti:

Bucură-te, vulturul Teologiei prea înalte;
Bucură-te, pierzătorul idoleştilor patimi;
Bucură-te, al demonilor izgonitor;
Bucură-te, întăritor în credinţă;
Bucură-te, sprijinitorul în nevoi;
Bucură-te, „cel mare”, dar iubitor de „cei mici”;
Bucură-te, sfântul lui Hristos;
Bucură-te, omul lui Dumnezeu pe Pământ;
Bucură-te, cerescule, pentru cei de pe Pământ;
Bucură-te, bucuria ce copleşeşte suferinţa;
Bucură-te, veselia cea peste toată răutatea lumii;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul al 13-lea

Sfinte slăvite apostole Ioane, înălţimea Teologiei ne-ai descoperit, pe Hristos Dumnezeu ni L-ai propovăduit, şi ca cel ce încă de Apocalipsă - ultima prefacere a lumii ne-ai vorbit, ne fii şi nouă ajutător în nevoile noastre cele multe, în sfânta ta pomenire, să cântăm şi noi: ***Aliluia!***

Acest Condac se repetă de trei ori. Se citesc apoi din nou Icosul 1, Condacul 1.

Icosul 1

Fiul dumnezeiesc din Cer a coborât şi în loc de Îngeri pe apostoli i-a ales ca însoţitorii Săi cei apropiaţi, între care şi tu, Ioane, eşti.
Bucură-te, cel ales să fii lângă Împăratul dumnezeiesc;
Bucură-te, noul chip al noii Împărăţii;
Bucură-te, apostole, propovăduirea cea de taină;
Bucură-te, cel între apostoli cu chipul Cuvântării;
Bucură-te, apostolul teologhisirii prea înalte;
Bucură-te, scânteia aprinderii luminii lui Hristos;
Bucură-te, steaua din negura cea veche;
Bucură-te, vestirea începerii „altei faceri a Lumii”;
Bucură-te, părtaşul la reînnoirea firii;
Bucură-te, lucrătorul din noua ţarină;
Bucură-te, credincioşia slujirii stăpânirii dumnezeieşti;
Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!

Condacul 1

„La început a fost Cuvântul ... şi Cuvântul era Dumnezeu... şi Cuvântul Trup S-a făcut”..., iată Teologia cea mai înaltă, care se descoperă prin tine, apostole, făcându-te vestitorul Tainei celei mai mari, a dumnezeirii ce se revarsă în lume, pentru care şi noi cântăm: ***Bucură-te, Sfinte slăvite Ioane, apostolul tainei întrupării lui Hristos!***

(Extras din cartea: Ieromonah Ghelasie Gheorghe - Imnografie II - Acatistier ediţie îngrijită şi adăugită de Ierom. Ghelasie şi Ierom. Valerian - Editura Platytera, Colecţia Isihasm)

Imnografie

Tropar Sfântului apostol şi evanghelist Ioan: Apostole iubite al lui Hristos Dumnezeu, grăbeşte de mântuieşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către Dânsul, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptul Lui: pe Acela roagă-L, de Dumnezeu cuvântătorule, ca norul vrăjmaşilor cel căzut asupra noastră să se risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

Condac Sfântului apostol şi evanghelist Ioan: Măririle tale, iubitorule de feciorie, cine le poate spune? Că verşi minuni şi izvorăşti tămăduiri şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un cuvântător de Dumnezeu şi prieten al lui Hristos.

Sfânta Scriptură

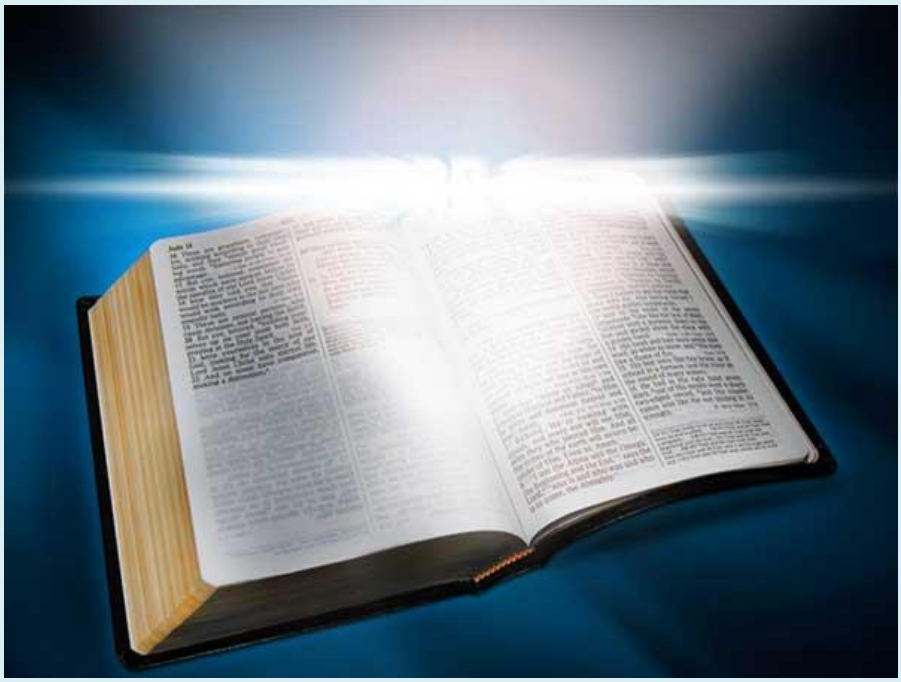

Sfânta Evanghelie după Ioan

Capitolul 1 - Prolog: Dumnezeu-Cuvântul a devenit trup. Mărturia lui Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu!“ Cei dintâi ucenici ai lui Iisus. Chemarea lui Filip şi Natanael

1. La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.
2. Acesta era întru început la Dumnezeu.
3. Toate prin El s-au făcut şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.
4. Întru El era viaţă şi viaţa era lumina oamenilor.
5. Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a cuprins-o.
6. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan.
7. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toţi să creadă prin el.
8. Nu era el Lumina ci ca să mărturisească despre Lumină.
9. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume.
10. În lume era şi lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.
11. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit.

12. Şi celor câţi L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu,
13. Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut.
14. Şi Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr.
15. Ioan mărturisea despre El şi striga, zicând: Acesta era despre Care am zis: Cel care vine după mine a fost înaintea mea, pentru că mai înainte de mine era.
16. Şi din plinătatea Lui noi toţi am luat şi har peste har.
17. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul şi adevărul au venit prin Iisus Hristos.
18. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.
19. Şi aceasta este mărturia lui Ioan, când au trimis la El iudeii din Ierusalim, preoţi şi leviţi, ca să-l întrebe: Cine eşti tu?
20. Şi el a mărturisit şi n-a tăgăduit şi a mărturisit: Nu sunt eu Hristosul.
21. Şi ei l-au întrebat: Dar cine eşti? Eşti Ilie? Zis-a el: Nu sunt. Eşti tu Proorocul? Şi a răspuns: Nu.
22. Deci i-au zis: Cine eşti? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui tu despre tine însuţi?
23. El a zis: Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: "Îndreptaţi calea Domnului", precum a zis Isaia proorocul.
24. Şi trimişii erau dintre farisei.
25. Şi l-au întrebat şi i-au zis: De ce botezi deci, dacă tu nu eşti Hristosul, nici Ilie, nici Proorocul?
26. Ioan le-a răspuns, zicând: Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru Se află Acela pe Care voi nu-L ştiţi,
27. Cel care vine după mine, Care înainte de mine a fost şi Căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg cureaua încălţămintei.
28. Acestea se petreceau în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.
29. A doua zi a văzut Ioan pe Iisus venind către el şi a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii.
30. Acesta este despre Care eu am zis: După mine vine un bărbat, Care a fost înainte de mine, fiindcă mai înainte de mine era,
31. Şi eu nu-L ştiam; dar ca să fie arătat lui Israel, de aceea am venit eu, botezând cu apă.
32. Şi a mărturisit Ioan zicând: Am văzut Duhul coborându-Se, din cer, ca un porumbel şi a rămas peste El.

33. Şi eu nu-L cunoşteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se şi rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt.
34. Şi eu am văzut şi am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu.
35. A doua zi iarăşi stătea Ioan şi doi dintre ucenicii lui.
36. Şi privind pe Iisus, Care trecea, a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu!
37. Şi cei doi ucenici l-au auzit când a spus aceasta şi au mers după Iisus.
38. Iar Iisus, întorcându-Se şi văzându-i că merg după El, le-a zis: Ce căutaţi? Iar ei I-au zis: Rabi (care se tâlcuieşte: Învăţătorule), unde locuieşti?
39. El le-a zis: Veniţi şi veţi vedea. Au mers deci şi au văzut unde locuia şi au rămas la El în ziua aceea. Era ca la ceasul al zecelea.
40. Unul dintre cei doi care auziseră de la Ioan şi veniseră după Iisus era Andrei, fratele lui Simon Petru.
41. Acesta a găsit întâi pe Simon, fratele său şi i-a zis: am găsit pe Mesia (care se tâlcuieşte: Hristos).
42. Şi l-a adus la Iisus. Iisus, privind la el, i-a zis: Tu eşti Simon, fiul lui Iona; tu te vei numi Chifa (ce se tâlcuieşte: Petru).
43. A doua zi voia să plece în Galileea şi a găsit pe Filip. Şi i-a zis Iisus: Urmează-Mi.
44. Iar Filip era din Betsaida, din cetatea lui Andrei şi a lui Petru.
45. Filip a găsit pe Natanael şi i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege şi proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret.
46. Şi i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino şi vezi.
47. Iisus a văzut pe Natanael venind către El şi a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleşug.
48. Natanael I-a zis: De unde mă cunoşti? A răspuns Iisus şi i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin.
49. Răspunsu-I-a Natanael: Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti regele lui Israel.
50. Răspuns-a Iisus şi i-a zis: Pentru că ţi-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Mai mari decât acestea vei vedea.
51. Şi i-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă, de acum veţi vedea cerul deschizându-se şi pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se şi coborându-se peste Fiul Omului.

Capitolul 2 - Nunta din Cana. Izgonirea vânzătorilor din templu. Iisus îl cunoaşte pe omul lăuntric

1. Şi a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileii şi era şi mama lui Iisus acolo.
2. Şi a fost chemat şi Iisus şi ucenicii Săi la nuntă.
3. Şi sfârşindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.

4. A zis ei Iisus: Ce ne priveşte pe mine şi pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.
5. Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceţi orice vă va spune.
6. Şi erau acolo şase vase de piatră, puse pentru curăţirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre.
7. Zis-a lor Iisus: Umpleţi vasele cu apă. Şi le-au umplut până sus.
8. Şi le-a zis: Scoateţi acum şi aduceţi nunului. Iar ei i-au dus.
9. Şi când nunul a gustat apa care se făcuse vin şi nu ştia de unde este, ci numai slujitorii care scoseseră apa ştiau, a chemat nunul pe mire,
10. Şi i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun şi când se ameţesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum.
11. Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii şi Şi-a arătat slava Sa şi ucenicii Săi au crezut în El.
12. După aceasta S-a coborât în Capernaum, El şi mama Sa şi fraţii şi ucenicii Săi şi acolo n-a rămas decât puţine zile.
13. Şi erau aproape Paştile iudeilor şi Iisus S-a urcat la Ierusalim.
14. Şi a găsit şezând în templu pe cei ce vindeau boi şi oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani.
15. Şi, făcându-Şi un bici din ştreanguri, i-a scos pe toţi afară din templu şi oile şi boii şi schimbătorilor le-a vărsat banii şi le-a răsturnat mesele.
16. Şi celor ce vindeau porumbei le-a zis: Luaţi acestea de aici. Nu faceţi casa Tatălui Meu casă de negustorie.
17. Şi şi-au adus aminte ucenicii Lui că este scris: "Râvna casei Tale mă mistuie".
18. Au răspuns deci iudeii şi I-au zis: Ce semn ne arăţi că faci acestea?
19. Iisus a răspuns şi le-a zis: Dărâmaţi templul acesta şi în trei zile îl voi ridica.
20. Şi au zis deci iudeii: În patruzeci şi şase de ani s-a zidit templul acesta! Şi Tu îl vei ridica în trei zile?
21. Iar El vorbea despre templul trupului Său.
22. Deci, când S-a sculat din morţi, ucenicii Lui şi-au adus aminte că aceasta o spusese şi au crezut Scripturii şi cuvântului pe care Îl spusese Iisus.
23. Şi când era în Ierusalim, la sărbătoarea Paştilor, mulţi au crezut în numele Lui, văzând minunile pe care le făcea.
24. Iar Iisus însuşi nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoştea pe toţi.
25. Şi pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, căci El însuşi cunoştea ce era în om.

Capitolul 3 - Convorbirea lui Iisus cu Nicodim. Ioan mărturiseşte despre Hristos

1. Şi era un om dintre farisei, care se numea Nicodim şi care era fruntaş al iudeilor.

2. Acesta a venit noaptea la Iisus şi I-a zis: Rabi, ştim că de la Dumnezeu ai venit învăţător; că nimeni nu poate face aceste minuni, pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el.
3. Răspuns-a Iisus şi i-a zis: Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva de sus, nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu.
4. Iar Nicodim a zis către El: Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale şi să se nască?
5. Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu.
6. Ce este născut din trup, trup este şi ce este născut din Duh, duh este.
7. Nu te mira că ţi-am zis: Trebuie să vă naşteţi de sus.
8. Vântul suflă unde voieşte şi tu auzi glasul lui, dar nu ştii de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul.
9. A răspuns Nicodim şi i-a zis: Cum pot să fie acestea?
10. Iisus a răspuns şi i-a zis: Tu eşti învăţătorul lui Israel şi nu cunoşti acestea?
11. Adevărat, adevărat zic ţie, că noi ceea ce ştim vorbim şi ce am văzut mărturisim, dar mărturia noastră nu o primiţi.
12. Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede cele cereşti?
13. Şi nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel ce S-a coborât din cer, Fiul Omului, Care este în cer.
14. Şi după cum Moise a înălţat şarpele în pustie, aşa trebuie să se înalţe Fiul Omului,
15. Ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.
16. Căci Dumnezeu aşa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică.
17. Căci n-a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca să se mântuiască, prin El, lumea.
18. Cel ce crede în El nu este judecat, iar cel ce nu crede a şi fost judecat, fiindcă nu a crezut în numele Celui Unuia-Născut, Fiul lui Dumnezeu.
19. Iar aceasta este judecata, că Lumina a venit în lume şi oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele.
20. Că oricine face rele urăşte Lumina şi nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească.
21. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârşite.
22. După acestea a venit Iisus şi ucenicii Lui în pământul Iudeii şi stătea acolo şi boteza.
23. Şi boteza şi Ioan în Enom, aproape de Salim, că erau acolo ape multe şi veneau şi se botezau.
24. Căci Ioan nu fusese încă aruncat în închisoare.

25. Şi s-a iscat o neînţelegere între ucenicii lui Ioan şi un iudeu, asupra curăţirii.
26. Şi au venit la Ioan şi i-au zis: Rabi, Acela care era cu tine, dincolo de Iordan şi despre Care tu ai mărturisit, iată El botează şi toţi se duc la El.
27. Ioan a răspuns şi a zis: Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s-a dat lui din cer.
28. Voi înşivă îmi sunteţi martori că am zis: Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimis înaintea Lui.
29. Cel ce are mireasă este mire, iar prietenul mirelui, care stă şi ascultă pe mire, se bucură cu bucurie de glasul lui. Deci această bucurie a mea s-a împlinit.
30. Acela trebuie să crească, iar eu să mă micşorez.
31. Cel ce vine de sus este deasupra tuturor; cel ce este de pe pământ pământesc este şi de pe pământ grăieşte. Cel ce vine din cer este deasupra tuturor.
32. Şi ce a văzut şi a auzit, aceea mărturiseşte, dar mărturia Lui nu o primeşte nimeni.
33. Cel ce a primit mărturia Lui a pecetluit că Dumnezeu este adevărat.
34. Căci cel pe care l-a trimis Dumnezeu vorbeşte cuvintele lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură.
35. Tatăl iubeşte pe Fiul şi toate le-a dat în mâna Lui.
36. Cel ce crede în Fiul are viaţă veşnică, iar cel ce nu ascultă de Fiul nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.

Capitolul 4 - Convorbirea lui Iisus cu femeia samarineancă. Iisus tămăduieşte pe fiul unui slujitor regesc

1. Deci când a cunoscut Iisus că fariseii au auzit că El face şi botează mai mulţi ucenici ca Ioan,
2. Deşi Iisus nu boteza El, ci ucenicii Lui,
3. A lăsat Iudeea şi S-a dus iarăşi în Galileea.
4. Şi trebuia să treacă prin Samaria.
5. Deci a venit la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de locul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său;
6. Şi era acolo fântâna lui Iacov. Iar Iisus, fiind ostenit de călătorie, S-a aşezat lângă fântână şi era ca la al şaselea ceas.
7. Atunci a venit o femeie din Samaria să scoată apă. Iisus i-a zis: Dă-Mi să beau.
8. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate, ca să cumpere merinde.
9. Femeia samarineancă I-a zis: Cum Tu, care eşti iudeu, ceri să bei de la mine, care sunt femeie samarineancă? Pentru că iudeii nu au amestec cu samarinenii.
10. Iisus a răspuns şi i-a zis: Dacă ai fi ştiut darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi zice: Dă-Mi să beau, tu ai fi cerut de la El şi ţi-ar fi dat apă vie.
11. Femeia I-a zis: Doamne, nici găleată nu ai şi fântâna e adâncă; de unde, dar, ai apa cea vie?

12. Nu cumva eşti Tu mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat această fântână şi el însuşi a băut din ea şi fiii lui şi turmele lui?
13. Iisus a răspuns şi i-a zis: Oricine bea din apa aceasta va înseta iarăşi;
14. Dar cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta în veac, căci apa pe care i-o voi da Eu se va face în el izvor de apă curgătoare spre viaţă veşnică.
15. Femeia a zis către El: Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez, nici să mai vin aici să scot.
16. Iisus i-a zis: Mergi şi cheamă pe bărbatul tău şi vino aici.
17. Femeia a răspuns şi a zis: N-am bărbat. Iisus i-a zis: Bine ai zis că nu ai bărbat.
18. Căci cinci bărbaţi ai avut şi cel pe care îl ai acum nu-ţi este bărbat. Aceasta adevărat ai spus.
19. Femeia I-a zis: Doamne, văd că Tu eşti prooroc.
20. Părinţii noştri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceţi că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm.
21. Şi Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veţi închina Tatălui.
22. Voi vă închinaţi căruia nu ştiţi; noi ne închinăm Căruia ştim, pentru că mântuirea din iudei este.
23. Dar vine ceasul şi acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, că şi Tatăl astfel de închinători îşi doreşte.
24. Duh este Dumnezeu şi cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh şi în adevăr.
25. I-a zis femeia: Ştim că va veni Mesia care se cheamă Hristos; când va veni, Acela ne va vesti nouă toate.
26. Iisus i-a zis: Eu sunt, Cel ce vorbesc cu tine.
27. Dar atunci au sosit ucenicii Lui. Şi se mirau că vorbea cu o femeie. Însă nimeni n-a zis: Ce o întrebi, sau: Ce vorbeşti cu ea?
28. Iar femeia şi-a lăsat găleata şi s-a dus în cetate şi a zis oamenilor:
29. Veniţi de vedeţi un om care mi-a spus toate câte am făcut. Nu cumva acesta este Hristosul?
30. Şi au ieşit din cetate şi veneau către El.
31. Între timp, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Învăţătorule, mănâncă.
32. Iar El le-a zis: Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o ştiţi.
33. Ziceau deci ucenicii între ei: Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?
34. Iisus le-a zis: Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis pe Mine şi să săvârşesc lucrul Lui.
35. Nu ziceţi voi că mai sunt patru luni şi vine secerişul? Iată zic vouă: Ridicaţi ochii voştri şi priviţi holdele că sunt albe pentru seceriş.
36. Iar cel ce seceră primeşte plată şi adună roade spre viaţa veşnică, ca să se bucure împreună şi cel ce seamănă şi cel ce seceră.

37. Căci în aceasta se adevereşte cuvântul: Că unul este semănătorul şi altul secerătorul.
38. Eu v-am trimis să seceraţi ceea ce voi n-aţi muncit; alţii au muncit şi voi aţi intrat în munca lor.
39. Şi mulţi samarineni din cetatea aceea au crezut în El, pentru cuvântul femeii care mărturisea: Mi-a spus toate câte am făcut.
40. Deci, după ce au venit la El, samarinenii Îl rugau să rămână la ei. Şi a rămas acolo două zile.
41. Şi cu mult mai mulţi au crezut pentru cuvântul Lui,
42. Iar femeii i-au zis: Credem nu numai pentru cuvântul tău, căci noi înşine am auzit şi ştim că Acesta este cu adevărat Hristosul, Mântuitorul lumii.
43. Şi după cele două zile, a plecat de acolo în Galileea.
44. Căci Iisus însuşi a mărturisit că un prooroc nu e cinstit în ţara lui.
45. Deci, când a venit în Galileea, L-au primit galileenii, cei ce văzuseră toate câte făcuse El în Ierusalim, la sărbătoare, căci şi ei veniseră la sărbătoare.
46. Deci iarăşi a mers în Cana Galileii, unde prefăcuse apa în vin. Şi era un slujitor regesc, al cărui fiu era bolnav în Capernaum.
47. Acesta, auzind că Iisus a venit din Iudeea în Galileea, s-a dus la El şi Îl ruga să Se coboare şi să vindece pe fiul lui, că era gata să moară.
48. Deci Iisus i-a zis: Dacă nu veţi vedea semne şi minuni, nu veţi crede.
49. Slujitorul regesc a zis către El: Doamne, coboară-Te înainte de a muri copilul meu.
50. Iisus i-a zis: Mergi, copilul tău trăieşte. Şi omul a crezut cuvântului pe care i l-a spus Iisus şi a plecat.
51. Iar pe când cobora, slugile lui, l-au întâmpinat spunându-i că fiul lui trăieşte.
52. Şi cerea, deci, să afle de la ele ceasul în care i-a fost mai bine. Deci i-au spus că ieri, în ceasul al şaptelea, l-au lăsat frigurile.
53. Aşadar tatăl a cunoscut că în ceasul acela a fost în care Iisus i-a zis: Fiul tău trăieşte. Şi a crezut el şi toată casa lui.
54. Aceasta este a doua minune pe care a făcut-o iarăşi Iisus, venind din Iudeea în Galileea.

Capitolul 5 - Vindecarea slăbănogului de la scăldătoarea Betezda. Iisus vorbeşte despre puterea Sa dumnezeiască

1. După acestea era o sărbătoare a iudeilor şi Iisus S-a suit la Ierusalim.
2. Iar în Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o scăldătoare, care pe evreieşte se numeşte Vitezda, având cinci pridvoare.
3. În acestea zăceau mulţime de bolnavi, orbi, şchiopi, uscaţi, aşteptând mişcarea apei.

4. Căci un înger al Domnului se cobora la vreme în scăldătoare şi tulbura apa şi cine intra întâi, după tulburarea apei, se făcea sănătos, de orice boală era ţinut.
5. Şi era acolo un om, care era bolnav de treizeci şi opt de ani.
6. Iisus, văzându-l pe acesta zăcând şi ştiind că este aşa încă de multă vreme, i-a zis: Voieşti să te faci sănătos?
7. Bolnavul I-a răspuns: Doamne, nu am om, care să mă arunce în scăldătoare, când se tulbură apa; că, până când vin eu, altul se coboară înaintea mea.
8. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă.
9. Şi îndată omul s-a făcut sănătos, şi-a luat patul şi umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă.
10. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă şi nu-ţi este îngăduit să-ţi iei patul.
11. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ţi patul şi umblă.
12. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ţi-a zis: Ia-ţi patul tău şi umblă?
13. Iar cel vindecat nu ştia cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulţimea care era în acel loc.
14. După aceasta Iisus l-a aflat în templu şi i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ţi fie ceva mai rău.
15. Atunci omul a plecat şi a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.
16. Pentru aceasta iudeii prigoneau pe Iisus şi căutau să-L omoare, că făcea aceasta sâmbăta.
17. Dar Iisus le-a răspuns: Tatăl Meu până acum lucrează şi Eu lucrez.
18. Deci pentru aceasta căutau mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu.
19. A răspuns Iisus şi le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând; căci cele ce face Acela, acestea le face şi Fiul întocmai.
20. Că Tatăl iubeşte pe Fiul şi-I arată toate câte face El şi lucruri mai mari decât acestea va arăta Lui, ca voi să vă miraţi.
21. Căci, după cum Tatăl scoală pe cei morţi şi le dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă celor ce voieşte.
22. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.
23. Ca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteşte pe Fiul nu cinsteşte pe Tatăl care L-a trimis.
24. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis are viaţă veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viaţă.
25. Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul şi acum este, când morţii vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor învia.

26. Căci precum Tatăl are viaţă în Sine, aşa I-a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine;
27. Şi I-a dat putere să facă judecată, pentru că este Fiul Omului.
28. Nu vă miraţi de aceasta; căci vine ceasul când toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui,
29. Şi vor ieşi, cei ce au făcut cele bune spre învierea vieţii şi cei ce au făcut cele rele spre învierea osândirii.
30. Eu nu pot să fac de la Mine nimic; precum aud, judec; dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut la voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.
31. Dacă mărturisesc Eu despre mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată.
32. Altul mărturiseşte despre Mine şi ştiu că adevărată este mărturia pe care o mărturiseşte despre Mine.
33. Voi aţi trimis la Ioan şi el a mărturisit adevărul.
34. Dar Eu nu de la om iau mărturia, ci spun aceasta ca să vă mântuiţi.
35. Acela (Ioan) era făclia care arde şi luminează şi voi aţi voit să vă veseliţi o clipă în lumina lui.
36. Iar Eu am mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrurile pe care Mi le-a dat Tatăl ca să le săvârşesc, lucrurile acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis.
37. Şi Tatăl care M-a trimis, Acela a mărturisit despre Mine. Nici glasul Lui nu l-aţi văzut vreodată, nici faţa Lui nu aţi văzut-o;
38. Şi cuvântul Lui nu sălăşluieşte în voi, pentru că voi nu credeţi în Cel pe care l-a trimis Acela.
39. Cercetaţi Scripturile, că socotiţi că în ele aveţi viaţă veşnică. Şi acelea sunt care mărturisesc despre Mine.
40. Şi nu voiţi să veniţi la Mine, ca să aveţi viaţă!
41. Slavă de la oameni nu primesc;
42. Dar v-am cunoscut că n-aveţi în voi dragostea lui Dumnezeu.
43. Eu am venit în numele Tatălui Meu şi voi nu Mă primiţi; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veţi primi.
44. Cum puteţi voi să credeţi, când primiţi slavă unii de la alţii şi slava care vine de la unicul Dumnezeu nu o căutaţi?
45. Să nu socotiţi că Eu vă voi învinui la Tatăl; cel ce vă învinuieşte este Moise, în care voi aţi nădăjduit.
46. Că dacă aţi fi crezut lui Moise, aţi fi crezut şi Mie, căci despre Mine a scris acela.
47. Iar dacă celor scrise de el nu credeţi, cum veţi crede în cuvintele Mele?

Capitolul 6 - Săturarea celor cinci mii. Iisus umblă pe mare. Iisus, Pâinea vieţii: credinţa; Pâinea vieţii: Euharistia. Cuvintele vieţii veşnice

1. După acestea, Iisus S-a dus dincolo de marea Galileii, în părţile Tiberiadei.
2. Şi a mers după El mulţime multă, pentru că vedeau minunile pe care le făcea cu cei bolnavi.
3. Şi S-a suit Iisus în munte şi a şezut acolo cu ucenicii Săi.
4. Şi era aproape Paştile, sărbătoarea iudeilor.
5. Deci ridicându-Şi Iisus ochii şi văzând că mulţime multă vine către El, a zis către Filip: De unde vom cumpăra pâine, ca să mănânce aceştia?
6. Iar aceasta o zicea ca să-l încerce, că El ştia ce avea să facă.
7. Şi Filip i-a răspuns: Pâini de două sute de dinari nu le vor ajunge, ca să ia fiecare câte puţin.
8. Şi a zis Lui unul din ucenici, Andrei, fratele lui Simon Petru:
9. Este aici un băiat care are cinci pâini de orz şi doi peşti. Dar ce sunt acestea la atâţia?
10. Şi a zis Iisus: Faceţi pe oameni să se aşeze. Şi era iarbă multă în acel loc. Deci au şezut bărbaţii în număr ca la cinci mii.
11. Şi Iisus a luat pâinile şi mulţumind, a dat ucenicilor, iar ucenicii celor ce şedeau; asemenea şi din peşti, cât au voit.
12. Iar după ce s-au săturat, a zis ucenicilor Săi: adunaţi fărâmiturile ce au rămas, ca să nu se piardă ceva.
13. Deci au adunat şi au umplut douăsprezece coşuri de fărâmituri, care au rămas de la cei ce au mâncat din cele cinci pâini de orz.
14. Iar oamenii văzând minunea pe care a făcut-o, ziceau: Acesta este într-adevăr Proorocul, Care va să vină în lume.
15. Cunoscând deci Iisus că au să vină şi să-L ia cu sila, ca să-L facă rege, S-a dus iarăşi în munte, El singur.
16. Şi când s-a făcut seară, ucenicii Lui s-au coborât la mare.
17. Şi intrând în corabie, mergeau spre Capernaum, dincolo de mare. Şi s-a făcut întuneric şi Iisus încă nu venise la ei,
18. Şi suflând vânt mare, marea se întărâta.
19. După ce au vâslit deci ca la douăzeci şi cinci sau treizeci de stadii, au văzut pe Iisus umblând pe apă şi apropiindu-Se de corabie, ei s-au înfricoşat.
20. Iar El le-a zis: Eu sunt; nu vă temeţi!
21. Deci voiau să-L ia în corabie şi îndată corabia a sosit la ţărmul la care mergeau.
22. A doua zi, mulţimea, care sta de cealaltă parte a mării, a văzut că nu era acolo decât numai o corabie mai mică şi că Iisus nu intrase în corabie împreună cu ucenicii Săi, ci plecaseră numai ucenicii Lui.
23. Şi alte corăbii mai mici au venit din Tiberiada în apropiere de locul unde ei mâncaseră pâinea, după ce Domnul mulţumise.
24. Deci, când a văzut mulţimea că Iisus nu este acolo, nici ucenicii Lui, au intrat şi ei în corăbiile cele mici şi au venit în Capernaum, căutându-L pe Iisus.

25. Şi găsindu-L dincolo de mare, I-au zis: Învăţătorule, când ai venit aici?
26. Iisus le-a răspuns şi a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Mă căutaţi nu pentru că aţi văzut minuni, ci pentru că aţi mâncat din pâini şi v-aţi săturat.
27. Lucraţi nu pentru mâncarea cea pieritoare, ci pentru mâncarea ce rămâne spre viaţa veşnică şi pe care o va da vouă Fiul Omului, căci pe El L-a pecetluit Dumnezeu-Tatăl.
28. Deci au zis către El: Ce să facem, ca să săvârşim lucrările lui Dumnezeu?
29. Iisus a răspuns şi le-a zis: Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, ca să credeţi în Acela pe Care El L-a trimis.
30. Deci I-au zis: Dar ce minune faci Tu, ca să vedem şi să credem în Tine? Ce lucrezi?
31. Părinţii noştri au mâncat mană în pustie, precum este scris: "Pâine din cer le-a dat lor să mănânce".
32. Deci Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Nu Moise v-a dat pâinea cea din cer; ci Tatăl Meu vă dă din cer pâinea cea adevărată.
33. Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer şi care dă viaţă lumii.
34. Deci au zis către El: Doamne, dă-ne totdeauna pâinea aceasta.
35. Şi Iisus le-a zis: Eu sunt pâinea vieţii; cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi cel ce va crede în Mine nu va înseta niciodată.
36. Dar am spus vouă că M-aţi şi văzut şi nu credeţi.
37. Tot ce-Mi dă Tatăl, va veni la Mine şi pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară;
38. Pentru că M-am coborât din cer, nu ca să fac voia mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine.
39. Şi aceasta este voia Celui ce M-a trimis, ca din toţi pe care Mi i-a dat Mie să nu pierd nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.
40. Că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.
41. Deci iudeii murmurau împotriva Lui, fiindcă zisese: Eu sunt pâinea ce s-a coborât din cer.
42. Şi ziceau: Au nu este Acesta Iisus, fiul lui Iosif şi nu ştim noi pe tatăl Său şi pe mama Sa? Cum spune El acum: M-am coborât din cer?
43. Iisus a răspuns şi le-a zis: Nu murmuraţi între voi.
44. Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.
45. Scris este în prooroci: "Şi vor fi toţi învăţaţi de Dumnezeu". Deci oricine a auzit şi a învăţat de la Tatăl la Mine vine.
46. Nu doar că pe Tatăl l-a văzut cineva, decât numai Cel ce este la Dumnezeu; Acesta L-a văzut pe Tatăl.

47. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine are viaţă veşnică.
48. Eu sunt pâinea vieţii.
49. Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit.
50. Pâinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare.
51. Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii este trupul Meu.
52. Deci iudeii se certau între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?
53. Şi le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi.
54. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.
55. Trupul este adevărată mâncare şi sângele Meu, adevărată băutură.
56. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el.
57. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu şi Eu viez pentru Tatăl şi cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine.
58. Aceasta este pâinea care s-a pogorât din cer, nu precum au mâncat părinţii voştri mana şi au murit. Cel ce mănâncă această pâine va trăi în veac.
59. Acestea le-a zis pe când învăţa în sinagoga din Capernaum.
60. Deci mulţi din ucenicii Lui, auzind, au zis: Greu este cuvântul acesta! Cine poate să-l asculte?
61. Iar Iisus, ştiind în Sine că ucenicii Lui murmură împotriva Lui, le-a zis: Vă sminteşte aceasta?
62. Dacă veţi vedea pe Fiul Omului, suindu-Se acolo unde era mai înainte?
63. Duhul este cel ce dă viaţă; trupul nu foloseşte la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh şi sunt viaţă.
64. Dar sunt unii dintre voi care nu cred. Căci Iisus ştia de la început cine sunt cei ce nu cred şi cine este cel care Îl va vinde.
65. Şi zicea: De aceea am spus vouă că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-i este dat de la Tatăl.
66. Şi de atunci mulţi dintre ucenicii Săi s-au dus înapoi şi nu mai umblau cu El.
67. Deci a zis Iisus celor doisprezece: Nu vreţi şi voi să vă duceţi?
68. Simon Petru I-a răspuns: Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieţii celei veşnice.
69. Şi noi am crezut şi am cunoscut că Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu.

70. Le-a răspuns Iisus: Oare, nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Şi unul dintre voi este diavol!
71. Iar El zicea de Iuda al lui Simon Iscarioteanul, căci acesta, unul din cei doisprezece fiind, avea să-L vândă.

Capitolul 7 - Necredinţă şi viclenie la rudele lui Iisus. Iisus la sărbătoarea Corturilor. Este Acesta Hristosul? Despre sâmbătă. Încercarea de a-L aresta pe Iisus. Duhul Sfânt, râuri de apă vie. Iisus, piatră de scandal în popor

1. Şi după aceea mergea Iisus prin Galileea, căci nu voia să meargă prin Iudeea, deoarece iudeii căutau să-L ucidă.
2. Şi era aproape sărbătoarea iudaică a corturilor.
3. Au zis deci către El fraţii Lui: Pleacă de aici şi du-Te în Iudeea, pentru ca şi ucenicii Tăi să vadă lucrurile pe care Tu le faci.
4. Căci nimeni nu lucrează ceva în ascuns, ci caută să se facă cunoscut. Dacă faci acestea, arată-Te pe Tine lumii.
5. Pentru că nici fraţii Lui nu credeau în El.
6. Deci le-a zis Iisus: Vremea Mea încă n-a sosit; dar vremea voastră totdeauna este gata.
7. Pe voi lumea nu poate să vă urască, dar pe Mine Mă urăşte, pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrurile ei sunt rele.
8. Voi duceţi-vă la sărbătoare; Eu nu merg la sărbătoarea aceasta, căci vremea Mea nu s-a împlinit încă.
9. Acestea spunându-le, a rămas în Galileea.
10. Dar după ce fraţii Săi s-au dus la sărbătoare, atunci S-a suit şi El, dar nu pe faţă, ci pe ascuns.
11. În timpul sărbătorii iudeii Îl căutau şi ziceau: Unde este Acela?
12. Şi cârtire multă era despre El în mulţime; unii ziceau: Este bun; iar alţii ziceau: Nu, ci amăgeşte mulţimea.
13. Totuşi, de frica iudeilor, nimeni nu vorbea despre El pe faţă.
14. Iar la jumătatea praznicului Iisus S-a suit în templu şi învăţa.
15. Şi iudeii se mirau zicând: Cum ştie Acesta carte fără să fi învăţat?
16. Deci le-a răspuns Iisus şi a zis: Învăţătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis.
17. De vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaşte despre învăţătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi.
18. Cel care vorbeşte de la sine îşi caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat şi nedreptate nu este în el.
19. Oare nu Moise v-a dat Legea? Şi nimeni dintre voi nu ţine Legea. De ce căutaţi să Mă ucideţi?

20. Şi mulţimea a răspuns: Ai demon. Cine caută să te ucidă?
21. Iisus a răspuns şi le-a zis: Un lucru am făcut şi toţi vă miraţi.
22. De aceea Moise v-a dat tăierea împrejur, nu că este de la Moise, ci de la părinţi, şi sâmbăta tăiaţi împrejur pe om.
23. Dacă omul primeşte tăierea împrejur sâmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mâniaţi pe Mine că am făcut sâmbăta un om întreg sănătos?
24. Nu judecaţi după înfăţişare, ci judecaţi judecată dreaptă.
25. Deci ziceau unii dintre ierusalimiteni: Nu este, oare, Acesta pe care-L căutau să-L ucidă?
26. Şi iată că vorbeşte pe faţă şi ei nu-I zic nimic. Nu cumva căpeteniile au cunoscut cu adevărat că Acesta e Hristos?
27. Dar pe Acesta Îl ştim de unde este. Însă Hristosul, când va veni, nimeni nu ştie de unde este.
28. Deci a strigat Iisus în templu, învăţând şi zicând: Şi pe Mine Mă ştiţi şi ştiţi de unde sunt şi Eu n-am venit de la Mine, dar adevărat este Cel ce M-a trimis pe Mine şi pe Care voi nu-L ştiţi.
29. Eu Îl ştiu pe El, căci de la El sunt şi El M-a trimis pe Mine.
30. Deci căutau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâna pe El, pentru că nu venise încă ceasul Lui.
31. Dar mulţi din mulţime au crezut în El şi ziceau: Hristosul când va veni va face El minuni mai multe decât a făcut Acesta?
32. Au auzit fariseii mulţimea murmurând acestea despre El şi au trimis arhiereii şi fariseii slujitori ca să-L prindă.
33. Dar Iisus le-a zis: Puţin timp mai sunt cu voi şi Mă duc la Cel ce M-a trimis.
34. Mă veţi căuta şi nu Mă veţi găsi; şi unde sunt Eu, voi nu puteţi să veniţi.
35. Deci au zis iudeii, între ei: Unde are să Se ducă Acesta, ca noi să nu-L găsim? Nu cumva va merge la cei împrăştiaţi printre elini şi va învăţa pe elini?
36. Ce înseamnă acest cuvânt pe care l-a spus: Mă veţi căuta şi nu Mă veţi găsi şi unde sunt Eu, voi nu puteţi să veniţi?
37. Iar în ziua cea din urmă - ziua cea mare a sărbătorii - Iisus a stat între ei şi a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea.
38. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecele lui.
39. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El. Căci încă nu era (dat) Duhul, pentru că Iisus încă nu fusese prea slăvit.
40. Deci din mulţime, auzind cuvintele acestea, ziceau: Cu adevărat, Acesta este Proorocul.
41. Iar alţii ziceau: Acesta este Hristosul. Iar alţii ziceau: Nu cumva din Galileea va să vină Hristos?

42. N-a zis, oare, Scriptura că Hristos va să vină din sămânţa lui David şi din Betleem, cetatea lui David?
43. Şi s-a făcut dezbinare în mulţime pentru El.
44. Şi unii dintre ei voiau să-L prindă, dar nimeni n-a pus mâinile pe El.
45. Deci slugile au venit la arhierei şi farisei şi le-au zis aceia: De ce nu L-aţi adus?
46. Slugile au răspuns: Niciodată n-a vorbit un om aşa cum vorbeşte Acest Om.
47. Şi le-au răspuns deci fariseii: Nu cumva aţi fost şi voi amăgiţi?
48. Nu cumva a crezut în El cineva dintre căpetenii sau dintre farisei?
49. Dar mulţimea aceasta, care nu cunoaşte Legea, este blestemată!
50. A zis către ei Nicodim, cel ce venise mai înainte la El, noaptea, fiind unul dintre ei:
51. Nu cumva Legea noastră judecă pe om, dacă nu-l ascultă mai întâi şi nu ştie ce a făcut?
52. Ei au răspuns şi i-au zis: Nu cumva şi tu eşti din Galileea? Cercetează şi vezi că din Galileea nu s-a ridicat prooroc.
53. Şi s-a dus fiecare la casa sa.

Capitolul 8 - Şi s-a dus fiecare la casa lui. Femeia păcătoasă. Iisus, Lumina lumii. „Unde Mă duc Eu, voi nu puteţi veni“. „Adevărul vă va face liberi“. „Tatăl vostru este Diavolul“. „Înainte de Avraam sunt Eu“

1. Iar Iisus S-a dus la Muntele Măslinilor.
2. Dar dimineaţa iarăşi a venit în templu şi tot poporul venea la El şi El, şezând, îi învăţa.
3. Şi au adus la El fariseii şi cărturarii pe o femeie, prinsă în adulter şi aşezând-o în mijloc,
4. Au zis Lui: Învăţătorule, această femeie a fost prinsă asupra faptului de adulter;
5. Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Dar Tu ce zici?
6. Şi aceasta ziceau, ispitindu-L, ca să aibă de ce să-L învinuiască. Iar Iisus, plecându-Se în jos, scria cu degetul pe pământ.
7. Şi stăruind să-L întrebe, El S-a ridicat şi le-a zis: Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintâi piatra asupra ei.
8. Iarăşi plecându-Se, scria pe pământ.
9. Iar ei auzind aceasta şi mustraţi fiind de cuget, ieşeau unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni şi până la cel din urmă şi a rămas Iisus singur şi femeia, stând în mijloc.
10. Şi ridicându-Se Iisus şi nevăzând pe nimeni decât pe femeie, i-a zis: Femeie, unde sunt pârâşii tăi? Nu te-a osândit nici unul?

11. Iar ea a zis: Nici unul, Doamne. Şi Iisus i-a zis: Nu te osândesc nici Eu. Mergi; de acum să nu mai păcătuieşti.
12. Deci iarăşi le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii.
13. De aceea fariseii I-au zis: Tu mărturiseşti despre Tine Însuţi; mărturia Ta nu este adevărată.
14. A răspuns Iisus şi le-a zis: Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine Însumi, mărturia Mea este adevărată, fiindcă ştiu de unde am venit şi unde Mă duc. Voi nu ştiţi de unde vin, nici unde Mă duc.
15. Voi judecaţi după trup; Eu nu judec pe nimeni.
16. Şi chiar dacă Eu judec, judecata Mea este adevărată, pentru că nu sunt singur, ci Eu şi Cel ce M-a trimis pe Mine.
17. Şi în Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată.
18. Eu sunt Cel ce mărturisesc despre Mine Însumi şi mărturiseşte despre Mine Tatăl, Cel ce M-a trimis.
19. Îi ziceau deci: Unde este Tatăl Tău? Răspuns-a Iisus: Nu mă ştiţi nici pe Mine nici pe Tatăl Meu; dacă M-aţi şti pe Mine, aţi şti şi pe Tatăl Meu.
20. Cuvintele acestea le-a grăit Iisus în vistierie, pe când învăţa în templu şi nimeni nu L-a prins, că încă nu venise ceasul Lui.
21. Şi iarăşi le-a zis: Eu Mă duc şi Mă veţi căuta şi veţi muri în păcatul vostru. Unde Mă duc Eu, voi nu puteţi veni.
22. Deci ziceau iudeii: Nu cumva Îşi va ridica singur viaţa? Că zice: Unde Mă duc Eu, voi nu puteţi veni.
23. Şi El le zicea: Voi sunteţi din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteţi din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.
24. V-am spus deci vouă că veţi muri în păcatele voastre. Căci dacă nu credeţi că Eu sunt, veţi muri în păcatele voastre.
25. Deci Îi ziceau ei: Cine eşti Tu? Şi a zis lor Iisus: Ceea ce v-am spus de la început.
26. Multe am de spus despre voi şi de judecat. Dar Cel ce M-a trimis pe Mine adevărat este şi cele ce am auzit de la El, Eu acestea le grăiesc în lume.
27. Şi ei n-au înţeles că le vorbea despre Tatăl.
28. Deci le-a zis Iisus: Când veţi înălţa pe Fiul Omului, atunci veţi cunoaşte că Eu sunt şi că de la Mine însumi nu fac nimic, ci precum M-a învăţat Tatăl, aşa vorbesc.
29. Şi Cel ce M-a trimis este cu Mine; nu M-a lăsat singur, fiindcă Eu fac pururea cele plăcute Lui.
30. Spunând El acestea, mulţi au crezut în El.
31. Deci zicea Iisus către iudeii care crezuseră în El: Dacă veţi rămâne în cuvântul Meu, sunteţi cu adevărat ucenici ai Mei;

32. Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi.
33. Ei însă I-au răspuns: Noi suntem sămânţa lui Avraam şi nimănui niciodată n-am fost robi. Cum zici Tu că: Veţi fi liberi?
34. Iisus le-a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun: Oricine săvârşeşte păcatul este rob al păcatului.
35. Iar robul nu rămâne în casă în veac; Fiul însă rămâne în veac.
36. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veţi fi într-adevăr.
37. Ştiu vă sunteţi sămânţa lui Avraam, dar căutaţi să Mă omorâţi, pentru că cuvântul Meu nu încape în voi.
38. Eu vorbesc ceea ce am văzut la Tatăl Meu, iar voi faceţi ceea ce aţi auzit de la tatăl vostru.
39. Ei au răspuns şi I-au zis: Tatăl nostru este Avraam. Iisus le-a zis: Dacă aţi fi fiii lui Avraam, aţi face faptele lui Avraam.
40. Dar voi acum căutaţi să Mă ucideţi pe Mine, Omul care v-am spus adevărul pe care l-am auzit de la Dumnezeu. Avraam n-a făcut aceasta.
41. Voi faceţi faptele tatălui vostru. Zis-au Lui: Noi nu ne-am născut din desfrânare. Un tată avem: pe Dumnezeu.
42. Le-a zis Iisus: Dacă Dumnezeu ar fi Tatăl vostru, M-aţi iubi pe Mine, căci de la Dumnezeu am ieşit şi am venit. Pentru că n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis.
43. De ce nu înţelegeţi vorbirea Mea? Fiindcă nu puteţi să daţi ascultare cuvântului Meu.
44. Voi sunteţi din tatăl vostru diavolul şi vreţi să faceţi poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni şi nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăieşte minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii.
45. Dar pe Mine, fiindcă spun adevărul, nu Mă credeţi.
46. Cine dintre voi Mă vădeşte de păcat? Dacă spun adevărul, de ce voi nu Mă credeţi?
47. Cel care este de la Dumnezeu ascultă cuvintele lui Dumnezeu; de aceea voi nu ascultaţi pentru că nu sunteţi de la Dumnezeu.
48. Au răspuns iudeii şi I-au zis: Oare, nu zicem noi bine că Tu eşti samarinean şi ai demon?
49. A răspuns Iisus: Eu nu am demon, ci cinstesc pe Tatăl Meu şi voi nu Mă cinstiţi pe Mine.
50. Dar Eu nu caut slava Mea. Este cine să o caute şi să judece.
51. Adevărat, adevărat zic vouă: Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac.

52. Iudeii I-au zis: Acum am cunoscut că ai demon. Avraam a murit, de asemenea şi proorocii şi Tu zici: Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va gusta moartea în veac.
53. Nu cumva eşti Tu mai mare decât tatăl nostru Avraam, care a murit? Şi au murit şi proorocii. Cine te faci Tu a fi?
54. Iisus a răspuns: Dacă Mă slăvesc Eu pe Mine Însumi, slava Mea nimic nu este. Tatăl Meu este Cel care Mă slăveşte, despre Care ziceţi voi că este Dumnezeul vostru.
55. Şi nu L-aţi cunoscut, dar Eu Îl ştiu şi dacă aş zice că nu-L ştiu, aş fi mincinos asemenea vouă. Ci Îl ştiu şi păzesc cuvântul Lui.
56. Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea şi a văzut-o şi s-a bucurat.
57. Deci au zis iudeii către El: Încă nu ai cincizeci de ani şi l-ai văzut pe Avraam?
58. Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam.
59. Deci au luat pietre ca să arunce asupra Lui. Dar Iisus S-a ferit şi a ieşit din templu şi trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

Capitolul 9 - Vindecarea orbului din naştere

1. Şi trecând Iisus, a văzut un om orb din naştere.
2. Şi ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învăţătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb?
3. Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.
4. Trebuie să fac, până este ziuă, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze.
5. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt.
6. Acestea zicând, a scuipat jos şi a făcut tină din scuipat şi a uns cu tină ochii orbului.
7. Şi i-a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuieşte: trimis). Deci s-a dus şi s-a spălat şi a venit văzând.
8. Iar vecinii şi cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce şedea şi cerşea?
9. Unii ziceau: El este. Alţii ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt.
10. Deci îi ziceau: Cum ţi s-au deschis ochii?
11. Acela a răspuns: Omul care se numeşte Iisus a făcut tină şi a uns ochii mei şi mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului şi te spală. Deci, ducându-mă şi spălându-mă, am văzut.

12. Zis-au lui: Unde este Acela? Şi el a zis: Nu ştiu.
13. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb.
14. Şi era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină şi i-a deschis ochii.
15. Deci iarăşi îl întrebau şi fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei şi m-am spălat şi văd.
16. Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ţine sâmbăta. Iar alţii ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Şi era dezbinare între ei.
17. Au zis deci orbului iarăşi: Dar tu ce zici despre El, că ţi-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este.
18. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a văzut, până ce n-au chemat pe părinţii celui ce vedea.
19. Şi i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceţi că s-a născut orb? Deci cum vede el acum?
20. Au răspuns deci părinţii lui şi au zis: Ştim că acesta este fiul nostru şi că s-a născut orb.
21. Dar cum vede el acum, noi nu ştim sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu ştim. Întrebaţi-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine.
22. Acestea le-au spus părinţii lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii puseseră acum la cale că, dacă cineva va mărturisi că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă.
23. De aceea au zis părinţii lui: Este în vârstă; întrebaţi-l pe el.
24. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb şi i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi ştim că Omul Acesta e păcătos.
25. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, nu ştiu. Un lucru ştiu: că fiind orb, acum văd.
26. Deci i-au zis: Ce ţi-a făcut? Cum ţi-a deschis ochii?
27. Le-a răspuns: V-am spus acum şi n-aţi auzit? De ce voiţi să auziţi iarăşi? Nu cumva voiţi şi voi să vă faceţi ucenici ai Lui?
28. Şi l-au ocărât şi i-au zis: Tu eşti ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise.
29. Noi ştim că Dumnezeu a vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L ştim de unde este.
30. A răspuns omul şi le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu ştiţi de unde este şi El mi-a deschis ochii.
31. Şi noi ştim că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoşi; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acesta îl ascultă.
32. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naştere.
33. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic.
34. Au răspuns şi i-au zis: În păcate te-ai născut tot şi tu ne înveţi pe noi? Şi l-au dat afară.

35. Şi a auzit Iisus că l-au dat afară. Şi, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?
36. El a răspuns şi a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El?
37. Şi a zis Iisus: L-ai şi văzut! Şi Cel ce vorbeşte cu tine Acela este.
38. Iar el a zis: Cred, Doamne. Şi s-a închinat Lui.
39. Şi a zis: Spre judecată am venit în lumea aceasta, ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi.
40. Şi au auzit acestea unii dintre fariseii, care erau cu El şi I-au zis: Oare şi noi suntem orbi?
41. Iisus le-a zis: Dacă aţi fi orbi n-aţi avea păcat. Dar acum ziceţi: Noi vedem. De aceea păcatul rămâne asupra voastră.

Capitolul 10 - Iisus, Păstorul cel bun. Iisus respins de Iudei.

1. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce nu intră pe uşă, în staulul oilor, ci sare pe aiurea, acela este fur şi tâlhar.
2. Iar cel ce intră prin uşă este păstorul oilor.
3. Acestuia portarul îi deschide şi oile ascultă de glasul lui şi oile sale le cheamă pe nume şi le mână afară.
4. Şi când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor şi oile merg după el, căci cunosc glasul lui.
5. Iar după un străin, ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul lui.
6. Această pildă le-a spus-o Iisus, dar ei n-au înţeles ce înseamnă cuvintele Lui.
7. A zis deci iarăşi Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt uşa oilor.
8. Toţi câţi au venit mai înainte de Mine sunt furi şi tâlhari, dar oile nu i-au ascultat.
9. Eu sunt uşa: de va intra cineva prin Mine, se va mântui şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla.
10. Furul nu vine decât ca să fure şi să junghie şi să piardă. Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale.
12. Iar cel plătit şi cel care nu este păstor şi ale cărui oi nu sunt ale lui, vede lupul venind şi lasă oile şi fuge; şi lupul le răpeşte şi le risipeşte.
13. Dar cel plătit fuge, pentru că este plătit şi nu are grijă de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine.
15. Precum Mă cunoaşte Tatăl şi Eu cunosc pe Tatăl. Şi sufletul Îmi pun pentru oi.
16. Am şi alte oi, care nu sunt din staulul acesta. Şi pe acelea trebuie să le aduc şi vor auzi glasul Meu şi va fi o turmă şi un păstor.
17. Pentru aceasta Mă iubeşte Tatăl, fiindcă Eu Îmi pun sufletul, ca iarăşi să-l iau.

18. Nimeni nu-l ia de la Mine, ci Eu de la Mine Însumi îl pun. Putere am Eu ca să-l pun şi putere am iarăşi ca să-l iau. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.
19. Iarăşi s-a făcut dezbinare între iudei, pentru cuvintele acestea.
20. Şi mulţi dintre ei ziceau: Are demon şi este nebun. De ce să-L ascultaţi?
21. Alţii ziceau: Cuvintele acestea nu sunt ale unui demonizat. Cum poate un demon să deschidă ochii orbilor?
22. Şi era atunci la Ierusalim sărbătoarea înnoirii templului şi era iarnă.
23. Iar Iisus umbla prin templu, în pridvorul lui Solomon.
24. Deci L-au împresurat iudeii şi Îi ziceau: Până când ne scoţi sufletul? Dacă Tu eşti Hristosul, spune-o nouă pe faţă.
25. Iisus le-a răspuns: V-am spus şi nu credeţi. Lucrările pe care le fac în numele Tatălui Meu, acestea mărturisesc despre Mine.
26. Dar voi nu credeţi, pentru că nu sunteţi dintre oile Mele.
27. Oile Mele ascultă de glasul Meu şi Eu le cunosc pe ele şi ele vin după Mine.
28. Şi Eu le dau viaţă veşnică şi nu vor pieri în veac şi din mâna Mea nimeni nu le va răpi.
29. Tatăl Meu, Care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi şi nimeni nu poate să le răpească din mâna Tatălui Meu.
30. Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem.
31. Iarăşi au luat pietre iudeii ca să arunce asupra Lui.
32. Iisus le-a răspuns: Multe lucruri bune v-am arătat vouă de la Tatăl Meu. Pentru care din ele, aruncaţi cu pietre asupra Mea?
33. I-au răspuns iudeii: Nu pentru lucru bun aruncăm cu pietre asupra Ta, ci pentru hulă şi pentru că Tu, om fiind, Te faci pe Tine Dumnezeu.
34. Iisus le-a răspuns: Nu e scris în Legea voastră că "Eu am zis: dumnezei sunteţi?"
35. Dacă i-a numit dumnezei pe aceia către care a fost cuvântul lui Dumnezeu - şi Scriptura nu poate să fie desfiinţată -
36. Despre Cel pe care Tatăl L-a sfinţit şi L-a trimis în lume, voi ziceţi: Tu huleşti, căci am spus: Fiul lui Dumnezeu sunt?
37. Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu credeţi în Mine.
38. Iar dacă le fac, chiar dacă nu credeţi în Mine, credeţi în aceste lucrări, ca să ştiţi şi să cunoaşteţi că Tatăl este în Mine şi Eu în Tatăl.
39. Căutau deci iarăşi să-L prindă şi Iisus a scăpat din mâna lor.
40. Şi a plecat iarăşi dincolo de Iordan, în locul unde Ioan boteza la început şi a rămas acolo.
41. Şi mulţi au venit la El şi ziceau: Ioan n-a făcut nici o minune, dar toate câte Ioan a zis despre Acesta erau adevărate.
42. Şi mulţi au crezut în El acolo.

Capitolul 11 - Învierea lui Lazăr. Arhiereii pun la cale uciderea lui Iisus. Apropierea Paştilor

1. Şi era bolnav un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei şi al Martei, sora ei.
2. Iar Maria era aceea care a uns cu mir pe Domnul şi I-a şters picioarele cu părul capului ei, al cărei frate Lazăr era bolnav.
3. Deci au trimis surorile la El, zicând: Doamne, iată, cel pe care îl iubeşti este bolnav.
4. Iar Iisus, auzind, a zis: Această boală nu este spre moarte, ci pentru slava lui Dumnezeu, ca, prin ea, Fiul lui Dumnezeu să Se slăvească.
5. Şi iubea Iisus pe Marta şi pe sora ei şi pe Lazăr.
6. Când a auzit, deci, că este bolnav, atunci a rămas două zile în locul în care era.
7. Apoi, după aceea, a zis ucenicilor: Să mergem iarăşi în Iudeea.
8. Ucenicii I-au zis: Învăţătorule, acum căutau iudeii să Te ucidă cu pietre şi iarăşi Te duci acolo?
9. A răspuns Iisus: Nu sunt oare douăsprezece ceasuri într-o zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se împiedică, pentru că el vede lumina acestei lumi;
10. Iar dacă umblă cineva noaptea se împiedică, pentru că lumina nu este în el.
11. A zis acestea şi după aceea le-a spus: Lazăr, prietenul nostru, a adormit; Mă duc să-l trezesc.
12. Deci I-au zis ucenicii: Doamne, dacă a adormit, se va face bine.
13. Iar Iisus vorbise despre moartea lui, iar ei credeau că vorbeşte despre somn ca odihnă.
14. Deci atunci Iisus le-a spus lor pe faţă: Lazăr a murit.
15. Şi Mă bucur pentru voi, ca să credeţi că n-am fost acolo. Dar să mergem la el.
16. Deci a zis Toma, care se numeşte Geamănul, celorlalţi ucenici: Să mergem şi noi şi să murim cu El.
17. Deci, venind, Iisus l-a găsit pus de patru zile în mormânt.
18. Iar Betania era aproape de Ierusalim, ca la cincisprezece stadii.
19. Şi mulţi dintre iudei veniseră la Marta şi Maria ca să le mângâie pentru fratele lor.
20. Deci Marta, când a auzit că vine Iisus a ieşit în întâmpinarea Lui, iar Maria şedea în casă.
21. Şi a zis către Iisus: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.
22. Dar şi acum ştiu că oricâte vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îţi va da.
23. Iisus i-a zis: Fratele tău va învia.
24. Marta i-a zis: Ştiu că va învia la înviere, în ziua cea de apoi.
25. Şi Iisus i-a zis: Eu sunt învierea şi viaţa; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.
26. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri în veac. Crezi tu aceasta?

27. Zis-a Lui: Da, Doamne. Eu am crezut că Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, Care a venit în lume.
28. Şi zicând aceasta, s-a dus şi a chemat pe Maria, sora ei, zicându-i în taină: Învăţătorul este aici şi te cheamă.
29. Când a auzit aceea, s-a sculat degrabă şi a venit la El.
30. Şi Iisus nu venise încă în sat, ci era în locul unde Îl întâmpinase Marta.
31. Iar iudeii care erau cu ea în casă şi o mângâiau, văzând pe Maria că s-a sculat degrabă şi a ieşit afară, au mers după ea socotind că a plecat la mormânt, ca să plângă acolo.
32. Deci Maria, când a venit unde era Iisus, văzându-L, a căzut la picioarele Lui, zicându-I: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.
33. Deci Iisus, când a văzut-o plângând şi pe iudeii care veniseră cu ea plângând şi ei, a suspinat cu duhul şi S-a tulburat întru Sine.
34. Şi a zis: Unde l-aţi pus? Zis-au Lui: Doamne, vino şi vezi.
35. Şi a lăcrimat Iisus.
36. Deci ziceau iudeii: Iată cât de mult îl iubea.
37. Iar unii dintre ei ziceau: Nu putea, oare, Acesta care a deschis ochii orbului să facă aşa ca şi acesta să nu moară?
38. Deci suspinând iarăşi Iisus întru Sine, a mers la mormânt. Şi era o peşteră şi o piatră era aşezată pe ea.
39. Iisus a zis: Ridicaţi piatra. Marta, sora celui răposat, I-a zis: Doamne, deja miroase, că este a patra zi.
40. Iisus i-a zis: Nu ţi-am spus că dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?
41. Au ridicat deci piatra, iar Iisus Şi-a ridicat ochii în sus şi a zis: Părinte, Îţi mulţumesc că M-ai ascultat.
42. Eu ştiam că întotdeauna Mă asculţi, dar pentru mulţimea care stă împrejur am zis, ca să creadă că Tu M-ai trimis.
43. Şi zicând acestea, a strigat cu glas mare: Lazăre, vino afară!
44. Şi a ieşit mortul, fiind legat la picioare şi la mâini cu fâşii de pânză şi faţa lui era înfăşurată cu mahramă. Iisus le-a zis: Dezlegaţi-l şi lăsaţi-l să meargă.
45. Deci mulţi dintre iudeii care veniseră la Maria şi văzuseră ce a făcut Iisus au crezut în El.
46. Iar unii dintre ei s-au dus la farisei şi le-au spus cele ce făcuse Iisus.
47. Deci arhiereii şi fariseii au adunat sinedriul şi ziceau: Ce facem, pentru că Omul Acesta face multe minuni?
48. Dacă-L lăsăm aşa toţi vor crede în El şi vor veni romanii şi ne vor lua ţara şi neamul.
49. Iar Caiafa, unul dintre ei, care în anul acela era arhiereu le-a zis: Voi nu ştiţi nimic;

50. Nici nu gândiţi că ne este mai de folos să moară un om pentru popor, decât să piară tot neamul.
51. Dar aceasta n-a zis-o de la sine, ci, fiind arhiereu al anului aceluia, a proorocit că Iisus avea să moară pentru neam,
52. Şi nu numai pentru neam, ci şi ca să adune laolaltă pe fiii lui Dumnezeu cei împrăştiaţi.
53. Deci, din ziua aceea, s-au hotărât ca să-L ucidă.
54. De aceea Iisus nu mai umbla pe faţă printre iudei, ci a plecat de acolo într-un ţinut aproape de pustie, într-o cetate numită Efraim şi acolo a rămas cu ucenicii Săi.
55. Şi era aproape Paştile iudeilor şi mulţi din ţară s-au suit la Ierusalim, mai înainte de Paşti, ca să se curăţească.
56. Deci căutau pe Iisus şi pe când stăteau în templu, ziceau între ei: Ce vi se pare? Oare nu va veni la sărbătoare?
57. Iar arhiereii şi fariseii dăduseră porunci, că dacă va şti cineva unde este, să dea de veste, ca să-L prindă.

Capitolul 12 - Ungerea din Betania. Sfat împotriva lui Lazăr. Intrarea triumfală în Ierusalim. Fiul Omului trebuie să Se înalţe. Necredinţa Iudeilor

1. Deci, cu şase zile înainte de Paşti, Iisus a venit în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morţi.
2. Şi I-au făcut acolo cină şi Marta slujea. Iar Lazăr era unul dintre cei ce şedeau cu El la masă.
3. Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat, de mare preţ, a uns picioarele lui Iisus şi le-a şters cu părul capului ei, iar casa s-a umplut de mirosul mirului.
4. Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui, care avea să-L vândă, a zis:
5. Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari şi să-i fi dat săracilor?
6. Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă de săraci, ci pentru că era fur şi având punga, lua din ce se punea în ea.
7. A zis deci Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării Mele l-a păstrat.
8. Că pe săraci totdeauna îi aveţi cu voi, dar pe Mine nu Mă aveţi totdeauna.
9. Deci mulţime mare de iudei au aflat că este acolo şi au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă şi pe Lazăr pe care-l înviase din morţi.
10. Şi s-au sfătuit arhiereii ca şi pe Lazăr să-l omoare.
11. Căci, din cauza lui mulţi dintre iudei mergeau şi credeau în Iisus.
12. A doua zi, mulţime multă, care venise la sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim,
13. Au luat ramuri de finic şi au ieşit întru întâmpinarea Lui şi strigau: Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!

14. Şi Iisus, găsind un asin tânăr, a şezut pe el, precum este scris:
15. "Nu te teme, fiica Sionului! Iată Împăratul tău vine, şezând pe mânzul asinei".
16. Acestea nu le-au înţeles ucenicii Lui la început, dar când S-a prea slăvit Iisus, atunci şi-au adus aminte că acestea I le-au făcut Lui.
17. Deci da mărturie mulţimea care era cu El, când l-a strigat pe Lazăr din mormânt şi l-a înviat din morţi.
18. De aceea L-a şi întâmpinat mulţimea, pentru că auzise că El a făcut minunea aceasta.
19. Deci fariseii ziceau între ei: Vedeţi că nimic nu folosiţi! Iată, lumea s-a dus după El.
20. Şi erau nişte elini din cei ce se suiseră să se închine la sărbătoare.
21. Deci aceştia au venit la Filip, cel ce era din Betsaida Galileii şi l-au rugat zicând: Doamne, voim să vedem pe Iisus.
22. Filip a venit şi i-a spus la Andrei şi Andrei şi Filip au venit şi I-au spus lui Iisus.
23. Iar Iisus le-a răspuns, zicând: A venit ceasul ca să fie prea slăvit Fiul Omului.
24. Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăuntele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă.
25. Cel ce îşi iubeşte sufletul îl va pierde; iar cel ce îşi urăşte sufletul în lumea aceasta îl va păstra pentru viaţa veşnică.
26. Dacă-Mi slujeşte cineva, să-Mi urmeze şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu. Dacă-Mi slujeşte cineva, Tatăl Meu îl va cinsti.
27. Acum sufletul Meu e tulburat şi ce voi zice? Părinte, izbăveşte-Mă, de ceasul acesta. Dar pentru aceasta am venit în ceasul acesta.
28. Părinte, prea slăveşte-Ţi numele! Atunci a venit glas din cer: Şi L-am prea slăvit şi iarăşi Îl voi prea slăvi.
29. Iar mulţimea care sta şi auzea zicea: A fost tunet! Alţii ziceau: Înger I-a vorbit!
30. Iisus a răspuns şi a zis: Nu pentru Mine s-a făcut glasul acesta, ci pentru voi.
31. Acum este judecata acestei lumi; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.
32. Iar Eu, când Mă voi înălţa de pe pământ, îi voi trage pe toţi la Mine.
33. Iar aceasta zicea, arătând cu ce moarte avea să moară.
34. I-a răspuns deci mulţimea: Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veac şi cum zici Tu că Fiul Omului trebuie să fie înălţat? Cine este acesta, Fiul Omului?
35. Deci le-a zis Iisus: Încă puţină vreme Lumina este cu voi. Umblaţi cât aveţi Lumina ca să nu vă prindă întunericul. Căci cel ce umblă în întuneric nu ştie unde merge.
36. Cât aveţi Lumina, credeţi în Lumină, ca să fiţi fii ai Luminii. Acestea le-a vorbit Iisus şi plecând, S-a ascuns de ei.
37. Şi, deşi a făcut atâtea minuni înaintea lor, ei tot nu credeau în El,

38. Ca să se împlinească cuvântul proorocului Isaia, pe care l-a zis: "Doamne, cine a crezut în ceea ce a auzit de la noi? Şi braţul Domnului cui s-a descoperit?"
39. De aceea nu puteau să creadă, că iarăşi a zis Isaia:
40. Au orbit ochii lor şi a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii şi să nu înţeleagă cu inima şi ca nu cumva să se întoarcă şi Eu să-i vindec
41. Acestea a zis Isaia, când a văzut slava Lui şi a grăit despre El.
42. Totuşi şi dintre căpetenii mulţi au crezut în El, dar nu mărturiseau din pricina fariseilor, ca să nu fie izgoniţi din sinagogă;
43. Căci au iubit slava oamenilor mai mult decât slava lui Dumnezeu.
44. Iar Iisus a strigat şi a zis: Cel ce crede în Mine nu crede în Mine, ci în Cel ce M-a trimis pe Mine.
45. Şi cel ce Mă vede pe Mine vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
46. Eu, Lumină am venit în lume, ca tot cel ce crede în Mine să nu rămână întuneric.
47. Şi dacă aude cineva cuvintele Mele şi nu le păzeşte, nu Eu îl judec; căci n-am venit ca să judec lumea ci ca să mântuiesc lumea.
48. Cine Mă nesocoteşte pe Mine şi nu primeşte cuvintele Mele are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus acela îl va judeca în ziua cea de apoi.
49. Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl care M-a trimis, Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să vorbesc.
50. Şi ştiu că porunca Lui este viaţa veşnică. Deci cele ce vorbesc Eu, precum Mi-a spus Mie Tatăl, aşa vorbesc.

Capitolul 13 - Iisus spală picioarele ucenicilor; prevesteşte trădarea lui Iuda. Porunca cea nouă: iubirea. Petru se va lepăda de Iisus

1. Iar înainte de sărbătoarea Paştilor, ştiind Iisus că a sosit ceasul Lui, ca să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubind pe ai Săi cei din lume, până la sfârşit i-a iubit.
2. Şi făcându-se Cină şi diavolul punând în inima lui Iuda fiul lui Simon Iscarioteanul, ca să-l vândă,
3. Iisus, ştiind că Tatăl I-a dat Lui toate în mâini şi că de la Dumnezeu a ieşit şi la Dumnezeu merge,
4. S-a sculat de la Cină, S-a dezbrăcat de haine şi luând un ştergar, S-a încins cu el.
5. După aceea a turnat apă în vasul de spălat şi a început să spele picioarele ucenicilor şi să le şteargă cu ştergarul cu care era încins.
6. A venit deci la Simon Petru. Acesta I-a zis: Doamne, oare Tu să-mi speli mie picioarele?
7. A răspuns Iisus şi i-a zis: Ceea ce fac Eu, tu nu ştii acum, dar vei înţelege după aceasta.

8. Petru I-a zis: Nu-mi vei spăla picioarele în veac. Iisus i-a răspuns: Dacă nu te voi spăla, nu ai parte de Mine.
9. Zis-a Simon Petru Lui: Doamne, spală-mi nu numai picioarele mele, ci şi mâinile şi capul.
10. Iisus i-a zis: Cel ce a făcut baie n-are nevoie să-i fie spălate decât picioarele, căci este curat tot. Şi voi sunteţi curaţi, însă nu toţi.
11. Că ştia pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: Nu toţi sunteţi curaţi.
12. După ce le-a spălat picioarele şi Şi-a luat hainele, S-a aşezat iar la masă şi le-a zis: Înţelegeţi ce v-am făcut Eu?
13. Voi Mă numiţi pe Mine: Învăţătorul şi Domnul şi bine ziceţi, căci sunt.
14. Deci dacă Eu, Domnul şi Învăţătorul, v-am spălat vouă picioarele şi voi sunteţi datori ca să vă spălaţi picioarele unii altora;
15. Că v-am dat vouă pildă, ca, precum v-am făcut Eu vouă, să faceţi şi voi.
16. Adevărat, zic vouă: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el.
17. Când ştiţi acestea, fericiţi sunteţi dacă le veţi face.
18. Nu zic despre voi toţi; căci Eu ştiu pe cei pe care i-am ales. Ci ca să se împlinească Scriptura: "Cel ce mănâncă pâinea cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea".
19. De acum vă spun vouă, înainte de a fi aceasta, ca să credeţi, când se va îndeplini, că Eu sunt.
20. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care primeşte pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primeşte; iar cine Mă primeşte pe Mine primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
21. Iisus, zicând acestea, S-a tulburat cu duhul şi a mărturisit şi a zis: Adevărat, adevărat zic vouă că unul dintre voi Mă va vinde.
22. Deci ucenicii se uitau unii la alţii, nedumerindu-se despre cine vorbeşte.
23. Iar la masă era rezemat la pieptul lui Iisus unul dintre ucenicii Lui, pe care-l iubea Iisus.
24. Deci Simon Petru i-a făcut semn acestuia şi i-a zis: Întreabă cine este despre care vorbeşte.
25. Şi căzând acela astfel la pieptul lui Iisus, I-a zis: Doamne, cine este?
26. Iisus i-a răspuns: Acela este, căruia Eu, întingând bucăţica de pâine, i-o voi da. Şi întingând bucăţica, a luat-o şi a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul.
27. Şi după îmbucătură a intrat satana în el. Iar Iisus i-a zis: Ceea ce faci, fă mai curând.
28. Dar nimeni din cei care şedeau la masă n-a înţeles pentru ce i-a zis aceasta.
29. Căci unii socoteau, deoarece Iuda avea punga, că lui îi zice Iisus: Cumpără cele de care avem de trebuinţă la sărbătoare sau să dea ceva săracilor.
30. Deci după ce a luat acela bucăţica de pâine, a ieşit nu mai decât. Şi era noapte.

31. Şi când a ieşit el, Iisus a zis: Acum a fost prea slăvit Fiul Omului şi Dumnezeu a fost prea slăvit întru El.
32. Iar dacă Dumnezeu a fost prea slăvit întru El şi Dumnezeu Îl va prea slăvi întru El şi îndată Îl va prea slăvi.
33. Fiilor, încă puţin timp sunt cu voi. Voi Mă veţi căuta, dar, după cum am spus iudeilor - că unde Mă duc Eu, voi nu puteţi veni - vă spun vouă acum.
34. Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiţi unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, aşa şi voi să vă iubiţi unul pe altul.
35. Întru aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii faţă de alţii.
36. Doamne, L-a întrebat Simon-Petru, unde Te duci? Răspuns-a Iisus: Unde Mă duc Eu, tu nu poţi să urmezi Mie acum, dar mai târziu Îmi vei urma.
37. Zis-a Petru Lui: Doamne, de ce nu pot să urmez Ţie acum? Sufletul meu îl voi da pentru Tine.
38. Iisus i-a răspuns: Vei pune sufletul tău pentru Mine? Adevărat, adevărat zic ţie că nu va cânta cocoşul, până ce nu te vei lepăda de Mine de trei ori.

Capitolul 14 - Cuvântarea de despărţire (I): Iisus, Calea către Tatăl. Făgăduirea Duhului Sfânt

1. Să nu se tulbure inima voastră; credeţi în Dumnezeu, credeţi şi în Mine.
2. În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc.
3. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiţi şi voi unde sunt Eu.
4. Şi unde Mă duc Eu, voi ştiţi şi ştiţi şi calea.
5. Toma i-a zis: Doamne, nu ştim unde Te duci şi cum putem şti calea?
6. Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.
7. Dacă M-aţi fi cunoscut pe Mine şi pe Tatăl Meu L-aţi fi cunoscut; dar de acum Îl cunoaşteţi pe El şi L-aţi şi văzut.
8. Filip I-a zis: Doamne, arată-ne nouă pe Tatăl şi ne este de ajuns.
9. Iisus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl?
10. Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl şi Tatăl este întru Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl - Care rămâne întru Mine - face lucrările Lui.
11. Credeţi Mie că Eu sunt întru Tatăl şi Tatăl întru Mine, iar de nu, credeţi-Mă pentru lucrările acestea.

12. Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.
13. Şi orice veţi cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul.
14. Dacă veţi cere ceva în numele Meu, Eu voi face.
15. De Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele.
16. Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac,
17. Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaşte; voi Îl cunoaşteţi, că rămâne la voi şi în voi va fi!
18. Nu vă voi lăsa orfani: voi veni la voi.
19. Încă puţin timp şi lumea nu Mă va mai vedea; voi însă Mă veţi vedea, pentru că Eu sunt viu şi voi veţi fi vii.
20. În ziua aceea veţi cunoaşte că Eu sunt întru Tatăl Meu şi voi în Mine şi Eu în voi.
21. Cel ce are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui.
22. I-a zis Iuda, nu Iscarioteanul: Doamne, ce este că ai să Te arăţi nouă şi nu lumii?
23. Iisus a răspuns şi i-a zis: Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu şi Tatăl Meu îl va iubi şi vom veni la el şi vom face locaş la el.
24. Cel ce nu Mă iubeşte nu păzeşte cuvintele Mele. Dar cuvântul pe care îl auziţi nu este al Meu, ci al Tatălui care M-a trimis.
25. Acestea vi le-am spus, fiind cu voi;
26. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.
27. Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoşeze.
28. Aţi auzit că v-am spus: Mă duc şi voi veni la voi. De M-aţi iubi v-aţi bucura că Mă duc la Tatăl, pentru că Tatăl este mai mare decât Mine.
29. Şi acum v-am spus acestea înainte de a se întâmpla, ca să credeţi când se vor întâmpla.
30. Nu voi mai vorbi multe cu voi, căci vine stăpânitorul acestei lumi şi el nu are nimic în Mine;
31. Dar ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl şi precum Tatăl Mi-a poruncit aşa fac. Sculaţi-vă, să mergem de aici.

Capitolul 15 - Cuvântarea de despărţire (II): Iisus, viţa cea adevărată; porunca iubirii; ura lumii; Mângâietorul, Duhul Adevărului

1. Eu sunt viţa cea adevărată şi Tatăl Meu este lucrătorul.

2. Orice mlădiţă care nu aduce roadă întru Mine, El o taie şi orice mlădiţă care aduce roadă, El o curăţeşte, ca mai multă roadă să aducă.
3. Acum voi sunteţi curaţi, pentru cuvântul pe care vi l-am spus.
4. Rămâneţi în Mine şi Eu în voi. Precum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneţi în Mine.
5. Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic.
6. Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădiţa şi se usucă; şi le adună şi le aruncă în foc şi ard.
7. Dacă rămâneţi întru Mine şi cuvintele Mele rămân în voi, cereţi ceea ce voiţi şi se va da vouă.
8. Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceţi roadă multă şi să vă faceţi ucenici ai Mei.
9. Precum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi; rămâneţi întru iubirea Mea.
10. Dacă păziţi poruncile Mele, veţi rămâne întru iubirea Mea după cum şi Eu am păzit poruncile Tatălui Meu şi rămân întru iubirea Lui.
11. Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi şi ca bucuria voastră să fie deplină.
12. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiţi unul pe altul, precum v-am iubit Eu.
13. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi.
14. Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce vă poruncesc.
15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu ştie ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.
16. Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi şi v-am rânduit să mergeţi şi roadă să aduceţi şi roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veţi cere în numele Meu.
17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiţi unul pe altul.
18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiţi că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceţi-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.

22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovăţire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiţi, pentru că de la început sunteţi cu Mine.

Capitolul 16 - Cuvântarea de despărţire (III): prigonirile viitoare; ajutorul Mângâietorului; întristarea schimbată în bucurie; rugăciunea în numele lui Iisus; „Eu am biruit lumea“

1. Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiţi.
2. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu.
3. Şi acestea le vor face, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.
4. Iar acestea vi le-am spus, ca să vă aduceţi aminte de ele, când va veni ceasul lor, că Eu vi le-am spus. Şi acestea nu vi le-am spus de la început, fiindcă eram cu voi.
5. Dar acum Mă duc la Cel ce M-a trimis şi nimeni dintre voi nu întreabă: Unde Te duci?
6. Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră.
7. Dar Eu vă spun adevărul: Vă este de folos ca să mă duc Eu. Căci dacă nu Mă voi duce, Mângâietorul nu va veni la voi, iar dacă Mă voi duce, Îl voi trimite la voi.
8. Şi El, venind, va vădi lumea de păcat şi de dreptate şi de judecată.
9. De păcat, pentru că ei nu cred în Mine;
10. De dreptate, pentru că Mă duc la Tatăl Meu şi nu Mă veţi mai vedea;
11. Şi de judecată, pentru că stăpânitorul acestei lumi a fost judecat.
12. Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteţi să le purtaţi.
13. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi va vorbi şi cele viitoare vă va vesti.
14. Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua şi vă va vesti.
15. Toate câte are Tatăl ale Mele sunt; de aceea am zis că din al Meu ia şi vă vesteşte vouă.
16. Puţin şi nu Mă veţi mai vedea şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.
17. Deci unii dintre ucenicii Lui ziceau între ei: Ce este aceasta ce ne spune: Puţin şi nu Mă veţi mai vedea şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea şi că Mă duc la Tatăl?

18. Deci ziceau: Ce este aceasta ce zice: Puţin? Nu ştim ce zice.
19. Şi a cunoscut Iisus că voiau să-L întrebe şi le-a zis: Despre aceasta vă întrebaţi între voi, că am zis: Puţin şi nu Mă veţi mai vedea şi iarăşi puţin şi Mă veţi vedea?
20. Adevărat, adevărat zic vouă că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.
21. Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-şi mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume.
22. Deci şi voi acum sunteţi trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi.
23. Şi în ziua aceea nu Mă veţi întreba nimic. Adevărat, adevărat zic vouă: Orice veţi cere de la Tatăl în numele Meu El vă va da.
24. Până acum n-aţi cerut nimic în numele Meu; cereţi şi veţi primi, ca bucuria voastră să fie deplină.
25. Acestea vi le-am spus în pilde, dar vine ceasul când nu vă voi mai vorbi în pilde, ci pe faţă vă voi vesti despre Tatăl.
26. În ziua aceea veţi cere în numele Meu şi nu vă zic că voi ruga pe Tatăl pentru voi,
27. Căci Însuşi Tatăl vă iubeşte pe voi, fiindcă voi M-aţi iubit pe Mine şi aţi crezut că de la Dumnezeu am ieşit.
28. Ieşit-am de la Tatăl şi am venit în lume; iarăşi las lumea şi Mă duc la Tatăl.
29. Au zis ucenicii Săi: Iată acum vorbeşti pe faţă şi nu spui nici o pildă.
30. Acum ştim că Tu ştii toate şi nu ai nevoie ca să Te întrebe cineva. De aceea credem că ai ieşit de la Dumnezeu.
31. Iisus le-a răspuns: Acum credeţi?
32. Iată vine ceasul şi a şi venit, ca să vă risipiţi fiecare la ale sale şi pe Mine să Mă lăsaţi singur. Dar nu sunt singur, pentru că Tatăl este cu Mine.
33. Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveţi. În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea.

Capitolul 17 - Cuvântarea de despărţire (IV): rugăciunea lui Iisus

1. Acestea a vorbit Iisus şi ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Prea slăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul să Te prea slăvească.
2. Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viaţă veşnică tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui.
3. Şi aceasta este viaţa veşnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis.
4. Eu Te-am prea slăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârşit.

5. Şi acum, prea slăveşte-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuţi, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea.
6. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau şi Mie Mi i-ai dat şi cuvântul Tău l-au păzit.
7. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine;
8. Pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit şi au crezut că Tu M-ai trimis.
9. Eu pentru aceştia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt.
10. Şi toate ale Mele sunt ale Tale, şi ale Tale sunt ale Mele şi M-am prea slăvit întru ei.
11. Şi Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt şi Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzeşte-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem şi Noi.
12. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat şi i-am păzit şi n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.
13. Iar acum, vin la Tine şi acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.
14. Eu le-am dat cuvântul Tău şi lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.
15. Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzeşti pe ei de cel viclean.
16. Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume.
17. Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul.
18. Precum M-ai trimis pe Mine în lume şi Eu i-am trimis pe ei în lume.
19. Pentru ei Eu Mă sfinţesc pe Mine Însumi, ca şi ei să fie sfinţiţi întru adevăr.
20. Dar nu numai pentru aceştia Mă rog, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor,
21. Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.
22. Şi slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem:
23. Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.
24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.
25. Părinte drepte, lumea pe Tine nu te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut şi aceştia au cunoscut că Tu M-ai trimis.
26. Şi le-am făcut cunoscut numele Tău şi-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei şi Eu în ei.

Capitolul 18 - Prinderea lui Iisus. Aducerea la arhiereii Anna şi Caiafa. Lepădarea lui Petru. Iisus în faţa lui Pilat. Osândirea la moarte

1. Zicând acestea, Iisus a ieşit cu ucenicii Lui dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, în care a intrat El şi ucenicii Săi.
2. Iar Iuda vânzătorul cunoştea acest loc, pentru că adesea Iisus şi ucenicii Săi se adunau acolo.
3. Deci Iuda, luând oaste şi slujitori, de la arhierei şi farisei, a venit acolo cu felinare şi cu făclii şi cu arme.
4. Iar Iisus, ştiind toate cele ce erau să vină asupra Lui, a ieşit şi le-a zis: Pe cine căutaţi?
5. Răspuns-au Lui: Pe Iisus Nazarineanul. El le-a zis: Eu sunt. Iar Iuda vânzătorul era şi el cu ei.
6. Atunci când le-a spus: Eu sunt, ei s-au dat înapoi şi au căzut la pământ.
7. Şi iarăşi i-a întrebat: Pe cine căutaţi? Iar ei au zis: Pe Iisus Nazarineanul.
8. Răspuns-a Iisus: V-am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi pe aceştia să se ducă;
9. Ca să se împlinească cuvântul pe care l-a spus: Dintre cei pe care Mi i-ai dat, n-am pierdut pe nici unul.
10. Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o şi a lovit pe sluga arhiereului şi i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus.
11. Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?
12. Deci ostaşii şi comandantul şi slujitorii iudeilor au prins pe Iisus şi L-au legat.
13. Şi L-au dus întâi la Anna, căci era socrul lui Caiafa, care era arhiereu al anului aceluia.
14. Şi Caiafa era cel ce sfătuise pe iudei că este de folos să moară un om pentru popor.
15. Şi Simon-Petru şi un alt ucenic mergeau după Iisus. Iar ucenicul acela era cunoscut arhiereului şi a intrat împreună cu Iisus în curtea arhiereului;
16. Iar Petru a stat la poartă, afară. Deci a ieşit celălalt ucenic, care era cunoscut arhiereului şi a vorbit cu portăreasa şi a băgat pe Petru înăuntru.
17. Deci slujnica portăreasă i-a zis lui Petru: Nu cumva eşti şi tu dintre ucenicii Omului acestuia? Acela a zis: Nu sunt.
18. Iar slugile şi slujitorii făcuseră foc şi stăteau şi se încălzeau, că era frig şi era cu ei şi Petru, stând şi încălzindu-se.
19. Deci arhiereul L-a întrebat pe Iisus despre ucenicii Lui şi despre învăţătura Lui.
20. Iisus i-a răspuns: Eu am vorbit pe faţă lumii; Eu am învăţat întotdeauna în sinagogă şi în templu, unde se adună toţi iudeii şi nimic nu am vorbit în ascuns.

21. De ce Mă întrebi pe Mine? Întreabă pe cei ce au auzit ce le-am vorbit. Iată aceştia ştiu ce am spus Eu.
22. Şi zicând El acestea, unul din slujitorii care erau de faţă, I-a dat lui Iisus o palmă, zicând: Aşa răspunzi Tu arhiereului?
23. Iisus i-a răspuns: Dacă am vorbit rău, dovedeşte ce este rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă baţi?
24. Deci Anna L-a trimis legat la Caiafa arhiereul.
25. Iar Simon-Petru stătea şi se încălzea. Deci i-au zis: Nu cumva eşti şi tu dintre ucenicii Lui? El s-a lepădat şi a zis: Nu sunt.
26. Una din slugile arhiereului, care era rudă cu cel căruia Petru îi tăiase urechea, a zis: Nu te-am văzut eu pe tine, în grădină, cu El?
27. Şi iarăşi s-a lepădat Petru şi îndată a cântat cocoşul.
28. Deci L-au adus pe Iisus de la Caiafa la pretoriu şi era dimineaţă. Şi ei n-au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce, ci să mănânce Paştile.
29. Deci Pilat a ieşit la ei, afară şi le-a zis: Ce învinuire aduceţi Omului Acestuia?
30. Ei au răspuns şi i-au zis: Dacă Acesta n-ar fi răufăcător, nu ţi L-am fi dat ţie.
31. Deci le-a zis Pilat: Luaţi-L voi şi judecaţi-L după legea voastră. Iudeii însă i-au răspuns: Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni;
32. Ca să se împlinească cuvântul lui Iisus, pe care îl spusese, însemnând cu ce moarte avea să moară.
33. Deci Pilat a intrat iarăşi în pretoriu şi a chemat pe Iisus şi I-a zis: Tu eşti regele iudeilor?
34. Răspuns-a Iisus: De la tine însuţi zici aceasta sau alţii ţi-au spus-o despre Mine?
35. Pilat a răspuns: Nu cumva sunt iudeu eu? Poporul Tău şi arhiereii Te-au predat mie. Ce ai făcut?
36. Iisus a răspuns: Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum împărăţia Mea nu este de aici.
37. Deci i-a zis Pilat: Aşadar eşti Tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici că Eu sunt împărat. Eu spre aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.
38. Pilat I-a zis: Ce este adevărul? Şi zicând aceasta, a ieşit iarăşi la iudei şi le-a zis: Eu nu găsesc în El nici o vină;
39. Dar este la voi obiceiul ca la Paşti să vă eliberez pe unul. Voiţi deci să vă eliberez pe regele iudeilor?
40. Deci au strigat iarăşi, zicând: Nu pe Acesta, ci pe Baraba. Iar Baraba era tâlhar.

Capitolul 19 - Patimile Domnului. Răstignirea şi moartea lui Iisus. Punerea în mormânt

1. Deci atunci Pilat a luat pe Iisus şi L-a biciuit.
2. Şi ostaşii, împletind cunună din spini, I-au pus-o pe cap şi L-au îmbrăcat cu o mantie purpurie.
3. Şi veneau către El şi ziceau: Bucură-te, regele iudeilor! Şi-I dădeau palme.
4. Şi Pilat a ieşit iarăşi afară şi le-a zis: Iată vi-L aduc pe El afară, ca să ştiţi că nu găsesc în El nici o vină.
5. Deci a ieşit Iisus afară, purtând cununa de spini şi mantia purpurie. Şi le-a zis Pilat: Iată Omul!
6. Când L-au văzut deci arhiereii şi slujitorii au strigat, zicând: Răstigneşte-L! Răstigneşte-L! Zis-a lor Pilat: Luaţi-L voi şi răstigniţi-L, căci eu nu-I găsesc nici o vină.
7. Iudeii i-au răspuns: Noi avem lege şi după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiu al lui Dumnezeu.
8. Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut.
9. Şi a intrat iarăşi în pretoriu şi I-a zis lui Iisus: De unde eşti Tu? Iar Iisus nu i-a dat nici un răspuns.
10. Deci Pilat i-a zis: Mie nu-mi vorbeşti? Nu ştii că am putere să Te eliberez şi putere am să Te răstignesc?
11. Iisus a răspuns: N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ţi-ar fi fost dat ţie de sus. De aceea cel ce M-a predat ţie mai mare păcat are.
12. Pentru aceasta, Pilat căuta să-L elibereze; iar iudeii strigau zicând: Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu eşti prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului.
13. Deci Pilat, auzind cuvintele acestea, L-a dus afară pe Iisus şi a şezut pe scaunul de judecată, în locul numit pardosit cu pietre, iar evreieşte Gabbata.
14. Şi era Vinerea Paştilor, cam la al şaselea ceas şi a zis Pilat iudeilor: Iată Împăratul vostru.
15. Deci au strigat aceia: Ia-L! Ia-L! Răstigneşte-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Arhiereii au răspuns: Nu avem împărat decât pe Cezarul.
16. Atunci L-a predat lor ca să fie răstignit. Şi ei au luat pe Iisus şi L-au dus ca să fie răstignit.
17. Şi ducându-Şi crucea, a ieşit la locul ce se cheamă al Căpăţânii, care evreieşte se zice Golgota,
18. Unde L-au răstignit şi împreună cu El pe alţi doi, de o parte şi de alta, iar în mijloc pe Iisus.
19. Iar Pilat a scris şi titlu şi l-a pus deasupra Crucii. Şi era scris: Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor!

20. Deci mulţi dintre iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Şi era scris: evreieşte, latineşte şi greceşte.
21. Deci arhiereii iudeilor au zis lui Pilat: Nu scrie: Împăratul iudeilor, ci că Acela a zis: Eu sunt Împăratul iudeilor.
22. Pilat a răspuns: Ce am scris, am scris.
23. După ce au răstignit pe Iisus, ostaşii au luat hainele Lui şi le-au făcut patru părţi, fiecărui ostaş câte o parte şi cămaşa. Dar cămaşa era fără cusătură, de sus ţesută în întregime.
24. Deci au zis unii către alţii: Să n-o sfâşiem, ci să aruncăm sorţii pentru ea, a cui să fie; ca să se împlinească Scriptura care zice: "Împărţit-au hainele Mele loruşi şi pentru cămaşa Mea au aruncat sorţii". Aşadar ostaşii acestea au făcut.
25. Şi stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa şi Maria Magdalena.
26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!
27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.
28. După aceea, ştiind Iisus că toate s-au săvârşit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete.
29. Şi era acolo un vas plin cu oţet; iar cei care Îl loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oţet, l-au dus la gura Lui.
30. Deci după ce a luat oţetul, Iisus a zis: Săvârşitu-s-a. Şi plecându-Şi capul, Şi-a dat duhul.
31. Deci iudeii, fiindcă era vineri, ca să nu rămână trupurile sâmbăta pe cruce, căci era mare ziua sâmbetei aceleia, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierele picioarelor şi să-i ridice.
32. Deci au venit ostaşii şi au zdrobit fluierele celui dintâi şi ale celuilalt, care era răstignit împreună cu el.
33. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu I-au zdrobit fluierele.
34. Ci unul din ostaşi cu suliţa a împuns coasta Lui şi îndată a ieşit sânge şi apă.
35. Şi cel ce a văzut a mărturisit şi mărturia lui e adevărată şi acela ştie că spune adevărul, ca şi voi să credeţi.
36. Căci s-au făcut acestea, ca să se împlinească Scriptura: "Nu I se va zdrobi nici un os".
37. Şi iarăşi altă Scriptură zice: "Vor privi la Acela pe care L-au împuns".
38. După acestea Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat ca să ridice trupul lui Iisus. Şi Pilat i-a dat voie. Deci a venit şi a ridicat trupul Lui.
39. Şi a venit şi Nicodim, cel care venise la El mai înainte noaptea, aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă şi aloe.

40. Au luat deci trupul lui Iisus şi l-au înfăşurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei.
41. Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină şi în grădină un mormânt nou, în care nu mai fusese nimeni îngropat.
42. Deci, din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus, pentru că mormântul era aproape.

Capitolul 20 - Învierea lui Iisus. Iisus i Se arată Mariei Magdalena, apoi ucenicilor. Iisus şi Toma

1. Iar în ziua întâia a săptămânii (duminica), Maria Magdalena a venit la mormânt dis de dimineaţă, fiind încă întuneric şi a văzut piatra ridicată de pe mormânt.
2. Deci a alergat şi a venit la Simon-Petru şi la celălalt ucenic pe care-l iubea Iisus, şi le-a zis: Au luat pe Domnul din mormânt şi noi nu ştim unde L-au pus.
3. Deci a ieşit Petru şi celălalt ucenic şi veneau la mormânt.
4. Şi cei doi alergau împreună, dar celălalt ucenic, alergând înainte, mai repede decât Petru, a sosit cel dintâi la mormânt.
5. Şi, aplecându-se, a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat.
6. A sosit şi Simon-Petru, urmând după el şi a intrat în mormânt şi a văzut giulgiurile puse jos,
7. Iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfăşurată, la o parte, într-un loc.
8. Atunci a intrat şi celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt şi a văzut şi a crezut.
9. Căci încă nu ştiau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morţi.
10. Şi s-au dus ucenicii iarăşi la ai lor.
11. Iar Maria stătea afară lângă mormânt plângând. Şi pe când plângea, s-a aplecat spre mormânt.
12. Şi a văzut doi îngeri în veşminte albe şezând, unul către cap şi altul către picioare, unde zăcuse trupul lui Iisus.
13. Şi aceia i-au zis: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus.
14. Zicând acestea, ea s-a întors cu faţa şi a văzut pe Iisus stând, dar nu ştia că este Iisus.
15. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauţi? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă Tu L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi eu Îl voi ridica.
16. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreieşte: Rabuni! (adică, Învăţătorule)

17. Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la fraţii Mei şi le spune: Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.
18. Şi a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul şi acestea i-a zis ei.
19. Şi fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica) şi uşile fiind încuiate, unde erau adunaţi ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus şi a stat în mijloc şi le-a zis: Pace vouă!
20. Şi zicând acestea, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul.
21. Şi Iisus le-a zis iarăşi: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi.
22. Şi zicând acestea, a suflat asupra lor şi le-a zis: Luaţi Duh Sfânt;
23. Cărora veţi ierta păcatele, le vor fi iertate şi cărora le veţi ţine, vor fi ţinute.
24. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus.
25. Deci au zis lui ceilalţi ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.
26. Şi după opt zile, ucenicii Lui erau iarăşi înăuntru şi Toma, împreună cu ei. Şi a venit Iisus, uşile fiind încuiate şi a stat în mijloc şi a zis: Pace vouă!
27. Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios ci credincios.
28. A răspuns Toma şi I-a zis: Domnul meu şi Dumnezeul meu!
29. Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut!
30. Deci şi alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta.
31. Iar acestea s-au scris, ca să credeţi că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi crezând, să aveţi viaţă în numele Lui.

Capitolul 21 - Iisus Se arată la şapte dintre ucenicii Săi. Iisus şi Petru. Iisus şi ucenicul Său cel iubit

1. După acestea, Iisus S-a arătat iarăşi ucenicilor la Marea Tiberiadei şi S-a arătat aşa:
2. Erau împreună Simon-Petru şi Toma, cel numit Geamănul şi Natanael, cel din Cana Galileii şi fiii lui Zevedeu şi alţi doi din ucenicii Lui.
3. Simon-Petru le-a zis: Mă duc să pescuiesc. Şi i-au zis ei: Mergem şi noi cu tine. Şi au ieşit şi s-au suit în corabie şi în noaptea aceea n-au prins nimic.

4. Iar făcându-se dimineaţă, Iisus a stat la ţărm; dar ucenicii n-au ştiut că este Iisus.
5. Deci le-a zis Iisus: Fiilor, nu cumva aveţi ceva de mâncare? Ei I-au răspuns: Nu.
6. Iar El le-a zis: Aruncaţi mreaja în partea dreaptă a corăbiei şi veţi afla. Deci au aruncat-o şi nu mai puteau s-o tragă de mulţimea peştilor.
7. Şi a zis lui Petru ucenicul acela pe care-l iubea Iisus: Domnul este! Deci Simon-Petru, auzind că este Domnul, şi-a încins haina, căci era dezbrăcat şi s-a aruncat în apă.
8. Şi ceilalţi ucenici au venit cu corabia, căci nu erau departe de ţărm, ci la două sute de coţi, trăgând mreaja cu peşti.
9. Deci, când au ieşit la ţărm, au văzut jar pus jos şi peşte pus deasupra şi pâine.
10. Iisus le-a zis: Aduceţi din peştele pe care l-aţi prins acum.
11. Simon-Petru s-a suit în corabie şi a tras mreaja la ţărm, plină de peşti mari: o sută cincizeci şi trei şi deşi erau atâţia, nu s-a rupt mreaja.
12. Iisus le-a zis: Veniţi de prânziţi. Şi nici unul din ucenici nu îndrăznea să-L întrebe: Cine eşti Tu? ştiind că este Domnul.
13. Deci a venit Iisus şi a luat pâinea şi le-a dat lor şi de asemenea şi peştele.
14. Aceasta este, acum, a treia oară când Iisus S-a arătat ucenicilor, după ce S-a sculat din morţi.
15. Deci după ce au prânzit, a zis Iisus lui Simon-Petru: Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia? El I-a răspuns: Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc. Zis-a lui: Paşte mieluşeii Mei.
16. Iisus i-a zis iarăşi, a doua oară: Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti? El I-a zis: Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc. Zis-a Iisus lui: Păstoreşte oile Mele.
17. Iisus i-a zis a treia oară: Simone, fiul lui Iona, Mă iubeşti? Petru s-a întristat, că i-a zis a treia oară: Mă iubeşti? şi I-a zis: Doamne, Tu ştii toate. Tu ştii că Te iubesc. Iisus i-a zis: Paşte oile Mele.
18. Adevărat, adevărat zic ţie: Dacă erai mai tânăr, te încingeai singur şi umblai unde voiai; dar când vei îmbătrâni, vei întinde mâinile tale şi altul te va încinge şi te va duce unde nu voieşti.
19. Iar aceasta a zis-o, însemnând cu ce fel de moarte va prea slăvi pe Dumnezeu. Şi spunând aceasta, i-a zis: Urmează Mie.
20. Dar întorcându-se, Petru a văzut venind după el pe ucenicul pe care-l iubea Iisus, acela care la Cină s-a rezemat de pieptul Lui şi I-a zis: Doamne, cine este cel ce Te va vinde?
21. Pe acesta deci, văzându-l, Petru a zis lui Iisus: Doamne, dar cu acesta ce se va întâmpla?
22. Zis-a Iisus lui: Dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu? Tu urmează Mie.

23. De aceea a ieşit cuvântul acesta între fraţi, că ucenicul acela nu va muri; dar Iisus nu i-a spus că nu va muri ci: dacă voiesc ca acesta să rămână până voi veni, ce ai tu?
24. Acesta este ucenicul care mărturiseşte despre acestea şi care a scris acestea şi ştim că mărturia lui e adevărată.
25. Dar sunt şi alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus şi care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărţile ce s-ar fi scris. Amin.

Întâia epistolă sobornicească a Sfântului apostol Ioan

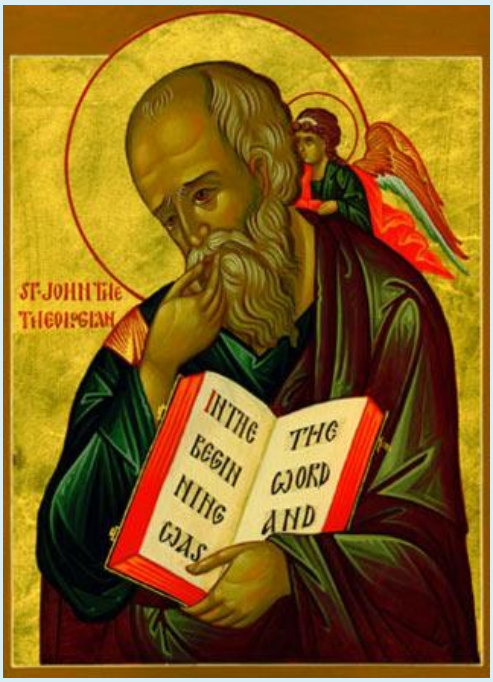

Capitolul 1 - Cuvântul Vieţii. Dumnezeu este lumină

1. Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi mâinile noastre au pipăit despre Cuvântul vieţii,
2. - Şi Viaţa s-a arătat şi am văzut-o şi mărturisim şi vă vestim Viaţa de veci, care era la Tatăl şi s-a arătat nouă -
3. Ce am văzut şi am auzit, vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi împărtăşire cu noi. Iar împărtăşirea noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Iisus Hristos.
4. Şi acestea noi vi le scriem, ca bucuria noastră să fie deplină.
5. Şi aceasta este vestirea pe care am auzit-o de la El şi v-o vestim: că Dumnezeu este lumină şi nici un întuneric nu este întru El.
6. Dacă zicem că avem împărtăşire cu El şi umblăm în întuneric, minţim şi nu săvârşim adevărul.
7. Iar dacă umblăm întru lumină, precum El este în lumină, atunci avem împărtăşire unul cu altul şi sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curăţeşte pe noi de orice păcat.
8. Dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înşine şi adevărul nu este întru noi.
9. Dacă mărturisim păcatele noastre, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne curăţească pe noi de toată nedreptatea.

10. Dacă zicem că n-am păcătuit, Îl facem mincinos şi cuvântul Lui nu este întru noi.

Capitolul 2 - Hristos, Mijlocitorul nostru. Porunca cea nouă. Antihrist. Copii ai lui Dumnezeu

1. Copiii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiţi şi dacă va păcătui cineva, avem mijlocitor către Tatăl, pe Iisus Hristos cel drept.
2. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru păcatele noastre, ci şi pentru ale lumii întregi.
3. Şi întru aceasta ştim că L-am cunoscut, dacă păzim poruncile Lui.
4. Cel ce zice: L-am cunoscut, dar poruncile Lui nu le păzeşte, mincinos este şi întru el adevărul nu se află.
5. Iar cine păzeşte cuvântul Lui, întru acela, cu adevărat, dragostea lui Dumnezeu este desăvârşită. Prin aceasta, cunoaştem că suntem întru El.
6. Cine zice că petrece întru El dator este, precum Acela a umblat şi el aşa să umble.
7. Iubiţilor, nu vă scriu poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care o aveaţi de la început; porunca cea veche este cuvântul pe care l-aţi auzit.
8. Iarăşi, vă scriu poruncă nouă, ceea ce adevărat întru El şi întru voi, pentru că întunericul se duce şi lumina cea adevărată începe să răsară.
9. Cine zice că este în lumină şi pe fratele său îl urăşte, acela este în întuneric până acum.
10. Cine iubeşte pe fratele său rămâne în lumină şi sminteală nu este în el.
11. Iar cel ce urăşte pe fratele său este în întuneric şi umblă în întuneric şi nu ştie încotro se duce, pentru că întunericul a orbit ochii lui.
12. Vă scriu vouă, copiilor, fiindcă iertate v-au fost păcatele pentru numele Lui.
13. Vă scriu vouă, părinţilor, pentru că aţi cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu vouă, tinerilor, fiindcă aţi biruit pe cel viclean. V-am scris, copiilor, pentru că aţi cunoscut pe Tatăl.
14. V-am scris, părinţilor, fiindcă aţi cunoscut pe Cel ce este de la început. Scris-am vouă, tinerilor, căci sunteţi tari şi cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi şi aţi biruit pe cel viclean.
15. Nu iubiţi lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este întru el;
16. Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului şi pofta ochilor şi trufia vieţii, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume.
17. Şi lumea trece şi pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.
18. Copii, este ceasul de pe urmă şi precum aţi auzit că vine antihrist, iar acum mulţi antihrişti s-au arătat; de aici cunoaştem noi că este ceasul de pe urmă.

19. Dintre noi au ieşit, dar nu erau de-ai noştri, căci de-ar fi fost de-ai noştri, ar fi rămas cu noi; ci ca să se arate că nu sunt toţi de-ai noştri, de aceea au ieşit.
20. Iar voi, ungere aveţi de la Cel Sfânt şi ştiţi toate.
21. V-am scris vouă, nu pentru că nu ştiţi adevărul, ci pentru că îl ştiţi şi ştiţi că nici o minciună nu vine din adevăr.
22. Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Iisus este Hristosul? Acesta este antihristul, cel care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul.
23. Oricine tăgăduieşte pe Fiul nu are nici pe Tatăl; cine mărturiseşte pe Fiul are şi pe Tatăl.
24. Deci, ceea ce aţi auzit de la început, în voi să rămână; de va rămâne în voi ceea ce aţi auzit de la început, veţi rămâne şi voi în Fiul şi în Tatăl.
25. Şi aceasta este făgăduinţa pe care El ne-a făgăduit-o: Viaţa veşnică.
26. Acestea v-am scris vouă despre cei ce vă amăgesc.
27. Cât despre voi, ungerea pe care aţi luat-o de la El rămâne întru voi şi n-aveţi trebuinţă ca să vă înveţe cineva, ci precum ungerea Lui vă învaţă despre toate şi adevărat este şi nu este minciună, rămâneţi întru El, aşa cum v-a învăţat.
28. Şi acum, copii, rămâneţi întru El, ca să avem îndrăzneală când Se va arăta şi să nu ne ruşinăm de El, la venirea Lui.
29. Dacă ştiţi că este drept, cunoaşteţi că oricine face dreptate este născut din El.

Capitolul 3 - Copii ai lui Dumnezeu (continuare). Iubiţi-vă unul pe altul! Încrederea în Dumnezeu

1. Vedeţi ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu şi suntem. Pentru aceea lumea nu ne cunoaşte, fiindcă nu L-a cunoscut nici pe El.
2. Iubiţilor, acum suntem fii ai lui Dumnezeu şi ce vom fi nu s-a arătat până acum. Ştim că dacă El Se va arăta, noi vom fi asemenea Lui, fiindcă Îl vom vedea cum este.
3. Şi oricine şi-a pus în El nădejdea, acesta se curăţeşte pe sine, aşa cum Acela curat este.
4. Oricine făptuieşte păcatul săvârşeşte şi nelegiuirea şi păcatul este nelegiuirea.
5. Şi voi ştiţi că El S-a arătat ca să ridice păcatele şi păcat întru El nu este.
6. Oricine rămâne întru El nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte nu L-a văzut nici nu L-a cunoscut.
7. Copii, nimeni să nu vă amăgească. Cel ce săvârşeşte dreptatea este drept, precum Acela drept este.

8. Cine săvârşeşte păcatul este de la diavolul, pentru că de la început diavolul păcătuieşte. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile diavolului.
9. Oricine este născut din Dumnezeu nu săvârşeşte păcat, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în acesta şi nu poate să păcătuiască, fiindcă este născut din Dumnezeu.
10. Prin aceasta cunoaştem pe fiii lui Dumnezeu şi pe fiii diavolului; oricine nu face dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu iubeşte pe fratele său.
11. Pentru că aceasta este vestea pe care aţi auzit-o de la început, ca să ne iubim unul pe altul,
12. Nu precum Cain, care era de la cel viclean şi a ucis pe fratele său. Şi pentru care pricină l-a ucis? Fiindcă faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte.
13. Nu vă miraţi, fraţilor, dacă lumea vă urăşte.
14. Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi; cine nu iubeşte pe fratele său rămâne în moarte.
15. Oricine urăşte pe fratele său este ucigaş de oameni şi ştiţi că orice ucigaş de oameni nu are viaţă veşnică, dăinuitoare în El.
16. În aceasta am cunoscut iubirea: că El Şi-a pus sufletul Său pentru noi şi noi datori suntem să ne punem sufletele pentru fraţi.
17. Iar cine are bogăţia lumii acesteia şi se uită la fratele său care este în nevoie şi îşi închide inima faţă de el, cum rămâne în acela dragostea lui Dumnezeu?
18. Fiii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta şi cu adevărul.
19. În aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr şi în faţa lui Dumnezeu vom afla odihnă inimii noastre,
20. Fiindcă, dacă ne osândeşte inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră şi ştie toate.
21. Iubiţilor, dacă inima noastră nu ne osândeşte, avem îndrăznire către Dumnezeu.
22. Şi orice cerem, primim de la El, pentru că păzim poruncile Lui şi cele plăcute înaintea Lui facem.
23. Şi aceasta este porunca Lui, ca să credem întru numele lui Iisus Hristos, Fiul Său şi să ne iubim unul pe altul, precum ne-a dat poruncă.
24. Cel ce păzeşte poruncile Lui rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu în el şi prin aceasta cunoaştem că El rămâne în noi, din Duhul pe care ni L-a dat.

Capitolul 4 - Duhul lui Dumnezeu şi duhul lui Antihirist. Dumnezeu este iubire

1. Iubiţilor, nu daţi crezare oricărui duh, ci cercaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu, fiindcă mulţi prooroci mincinoşi au ieşit în lume.

2. În aceasta să cunoaşteţi duhul lui Dumnezeu: orice duh care mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup, este de la Dumnezeu.
3. Şi orice duh, care nu mărturiseşte pe Iisus Hristos, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui antihrist, despre care aţi auzit că vine şi acum este chiar în lume.
4. Voi, copii, sunteţi din Dumnezeu şi i-aţi biruit pe acei prooroci, căci mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume.
5. Aceia sunt din lume, de aceea grăiesc ca din lume şi lumea îi ascultă.
6. Noi suntem din Dumnezeu; cine cunoaşte pe Dumnezeu ascultă de noi; cine nu este din Dumnezeu nu ascultă de noi. Din aceasta cunoaştem Duhul adevărului şi duhul rătăcirii.
7. Iubiţilor, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu.
8. Cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.
9. Întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viaţă să avem.
10. În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre.
11. Iubiţilor, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi şi noi datori suntem să ne iubim unul pe altul.
12. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, dar de ne iubim unul pe altul, Dumnezeu rămâne întru noi şi dragostea Lui în noi este desăvârşită.
13. Din aceasta cunoaştem că rămânem în El şi El întru noi, fiindcă ne-a dat din Duhul Său.
14. Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul, Mântuitor al lumii.
15. Cine mărturiseşte că Iisus este fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne întru el şi el în Dumnezeu.
16. Şi noi am cunoscut şi am crezut iubirea, pe care Dumnezeu o are către noi. Dumnezeu este iubire şi cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne întru el.
17. Întru aceasta a fost desăvârşită iubirea Lui faţă de noi, ca să avem îndrăznire în ziua judecăţii, fiindcă precum este Acela, aşa suntem şi noi, în lumea aceasta.
18. În iubire nu este frică, ci iubirea desăvârşită alungă frica, pentru că frica are cu sine pedeapsa, iar cel ce se teme nu este desăvârşit în iubire.
19. Noi iubim pe Dumnezeu, fiindcă El ne-a iubit cel dintâi.
20. Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăşte, mincinos este! Pentru că cel ce nu iubeşte pe fratele său, pe care l-a văzut, pe Dumnezeu, pe Care nu L-a văzut, nu poate să-L iubească.
21. Şi această poruncă avem de la El: cine iubeşte pe Dumnezeu să iubească şi pe fratele său.

Capitolul 5 - Credinţa e biruinţă asupra lumii. Întreita mărturie despre Fiul. Cunoaşterea vieţii veşnice

1. Oricine crede că Iisus este Hristos, este născut din Dumnezeu şi oricine iubeşte pe Cel care a născut iubeşte şi pe Cel ce S-a născut din El.
2. Întru aceasta cunoaştem că iubim pe fiii lui Dumnezeu, dacă iubim pe Dumnezeu şi împlinim poruncile Lui.
3. Căci dragostea de Dumnezeu aceasta este: Să păzim poruncile Lui şi poruncile Lui nu sunt grele.
4. Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruieşte lumea şi aceasta este biruinţa care a biruit lumea: credinţa noastră.
5. Cine este cel ce biruieşte lumea dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?
6. Acesta este Cel care a venit prin apă şi prin sânge: Iisus Hristos; nu numai prin apă, ci prin apă şi prin sânge şi Duhul este Cel ce mărturiseşte, că Duhul este adevărul.
7. Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi Sfântul Duh şi Aceşti trei Una sunt.
8. Şi trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul şi apa şi sângele şi aceşti trei mărturisesc la fel.
9. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare, că aceasta este mărturia lui Dumnezeu: că a mărturisit pentru Fiul Său.
10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are această mărturie în el însuşi. Cine nu crede în Dumnezeu, L-a făcut mincinos, pentru că n-a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu pentru Fiul Său.
11. Şi aceasta este mărturia, că Dumnezeu ne-a dat viaţă veşnică şi această viaţă este în Fiul Său.
12. Cel ce are pe Fiul are viaţa; cel ce nu are pe Fiul lui Dumnezeu nu are viaţa.
13. Acestea am scris vouă, care credeţi în numele Fiului lui Dumnezeu, ca să ştiţi că aveţi viaţă veşnică.
14. Şi aceasta este încrederea pe care o avem către El, că, dacă cerem ceva după voinţa Lui, El ne ascultă.
15. Şi dacă ştim că El ne ascultă ceea ce Îi cerem, ştim că dobândim cererile pe care I le-am cerut.
16. Dacă vede cineva pe fratele său păcătuind - păcat nu de moarte - să se roage şi Dumnezeu va da viaţă acelui frate, anume celor ce nu păcătuiesc de moarte. Este şi păcat de moarte; nu zic să se roage pentru acela.
17. Orice nedreptate este păcat, dar este şi păcat care nu e de moarte.
18. Ştim că oricine e născut din Dumnezeu nu păcătuieşte; ci cel ce s-a născut din Dumnezeu se păzeşte pe sine şi cel rău nu se atinge de el.

19. Ştim că suntem din Dumnezeu şi lumea întreagă zace sub puterea celui rău.
20. Ştim iarăşi că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat nouă pricepere, ca să cunoaştem pe Dumnezeul cel adevărat şi noi suntem în Dumnezeul cel adevărat, adică întru Fiul Său Iisus Hristos. Acesta este adevăratul Dumnezeu şi viaţa de veci.
21. Fiilor, păziţi-vă de idoli.

A doua epistolă sobornicească a Sfântului apostol Ioan

Capitolul 1 - Salutare. Adevăr şi iubire

1. Preotul, către aleasa Doamnă şi către fiii ei, pe care ei îi iubesc întru adevăr şi nu numai eu, ci şi toţi care au cunoscut adevărul,
2. Pentru adevărul care rămâne în noi şi va fi cu noi în veac:
3. Har, milă, pace fie cu voi, de la Dumnezeu-Tatăl şi de la Iisus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr şi în dragoste.
4. M-am bucurat foarte, că am aflat pe unii din fiii tăi umblând întru adevăr, precum am primit poruncă de la Tatăl.
5. Şi acum te rog, Doamnă, nu ca şi cum ţi-aş scrie poruncă nouă, ci pe aceea pe care noi o avem de la început, ca să ne iubim unii pe alţii.
6. Şi aceasta este iubirea, ca să umblăm după poruncile Lui; aceasta este porunca, precum aţi auzit dintru început, ca să umblaţi întru iubire.
7. Pentru că mulţi amăgitori au ieşit în lume, care nu mărturisesc că Iisus Hristos a venit în trup; acesta este amăgitorul şi antihristul.
8. Păziţi-vă pe voi înşivă, ca să nu pierdeţi ceea ce aţi lucrat, ci să primiţi plată deplină.
9. Oricine se abate şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos nu are pe Dumnezeu; cel ce rămâne în învăţătura Lui, acela are şi pe Tatăl şi pe Fiul.
10. Dacă cineva vine la voi şi nu aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă şi să nu-i ziceţi: Bun venit!

11. Căci cel ce-i zice: Bun venit! se face părtaş la faptele lui cele rele.
12. Multe având a vă scrie, n-am voit să le scriu pe hârtie şi cu cerneală, ci nădăjduiesc să vin la voi şi să vorbesc gură către gură, ca bucuria noastră să fie deplină.
13. Te îmbrăţişează fiii surorii tale celei alese.

A treia epistolă sobornicească a Sfântului apostol Ioan

Capitolul 1 - Salutare. Colaborare şi împotrivire

1. Preotul, către Gaiu cel iubit, pe care îl iubesc întru adevăr:
2. Iubitule, mă rog să ai spor în toate şi să mergi bine cu sănătatea, precum bine mergi cu sufletul.
3. M-am bucurat mult când au venit fraţii şi au mărturisit despre adevărul tău, aşa cum umbli tu întru adevăr.
4. Mai mare bucurie decât aceasta nu am, ca să aud că fiii mei umblă întru adevăr.
5. Iubitule, cu credinţă faci oricâte faci pentru fraţi şi aceasta pentru străini,
6. Care, în faţa Bisericii, au dat mărturie despre dragostea ta. Bine vei face să-i ajuţi în călătoria lor, după cum se cuvine înaintea lui Dumnezeu.
7. Căci pentru numele lui Hristos au plecat la drum, fără să ia nimic de la neamuri.
8. Noi, deci, datori suntem să sprijinim pe unii ca aceştia, ca să fim împreună-lucrători pentru adevăr.
9. Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, care ţine să fie cel dintâi între ei, nu ne primeşte.
10. Pentru aceea, când voi veni, îi voi pomeni de faptele pe care le face, defăimându-ne cu vorbe urâte şi nemulţumit fiind cu acestea, nici el nu primeşte pe fraţi, nici pe cei care voiesc să-i primească nu-i lasă şi-i dă afară din Biserică.
11. Iubitule, nu urma răul, ci binele. Cel ce face bine din Dumnezeu este; cel ce face rău n-a văzut pe Dumnezeu.

12. Lui Dimitrie datu-i-s-a mărturie de către toţi şi de către însuşi adevărul; mărturie îi dăm şi noi şi ştii că mărturia noastră este adevărată.
13. Multe lucruri aveam să-ţi scriu; totuşi, nu voiesc să ţi le scriu cu cerneală şi condei,
14. Ci nădăjduiesc să te văd în curând şi atunci vom grăi gură către gură.
15. Pace ţie! Prietenii te îmbrăţişează. Îmbrăţişaţi pe prieteni, pe fiecare după numele lui.

Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul

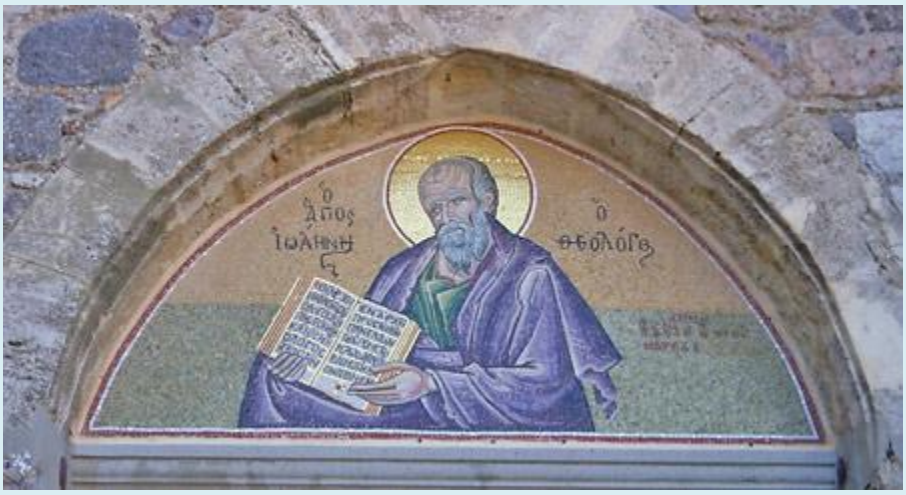

Capitolul 1 - Introducere. Salutare către cele şapte Biserici. Vedenie pregătitoare.

1. Descoperirea lui Iisus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi cele ce trebuie să se petreacă în curând, iar El, prin trimiterea îngerului Său, a destăinuit-o robului Său Ioan,
2. Care a mărturisit cuvântul lui Dumnezeu şi mărturia lui Iisus Hristos, câte a văzut.
3. Fericit este cel ce citeşte şi cei ce ascultă cuvintele proorociei şi păstrează cele scrise în aceasta! Căci vremea este aproape.
4. Ioan, celor şapte Biserici, care sunt în Asia: Har vouă şi pace de la Cel ce este şi Cel ce era şi Cel ce vine şi de la cele şapte duhuri, care sunt înaintea scaunului Lui,
5. Şi de la Iisus Hristos, Martorul cel credincios, Cel întâi născut din morţi şi Domnul împăraţilor pământului. Lui, Care ne iubeşte şi ne-a dezlegat pe noi din păcatele noastre, prin sângele Său,
6. Şi ne-a făcut pe noi împărăţie, preoţi ai lui Dumnezeu şi Tatăl Său, Lui fie slava şi puterea, în vecii vecilor. Amin!
7. Iată, El vine cu norii şi orice ochi Îl va vedea şi-L vor vedea şi cei ce L-au împuns şi se vor jeli, din pricina Lui, toate seminţiile pământului. Aşa. Amin.
8. Eu sunt Alfa şi Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Atotţiitorul.
9. Eu Ioan, fratele vostru şi împreună cu voi părtaş la suferinţa şi la împărăţia şi la răbdarea în Iisus, fost-a în insula ce se cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Iisus.

10. Am fost în duh în zi de duminică şi am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiţă,
11. Care zicea: Ceea ce vezi scrie în carte şi trimite celor şapte Biserici: la Efes şi la Smirna şi la Pergam şi la Tiatira şi la Sardes şi la Filadelfia şi la Laodiceea.
12. Şi m-am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine şi întorcându-mă, am văzut şapte sfeşnice de aur.
13. Şi în mijlocul sfeşnicelor pe Cineva asemenea Fiului Omului, îmbrăcat în veşmânt lung până la picioare şi încins pe sub sân cu un brâu de aur.
14. Capul Lui şi părul Lui erau albe ca lâna albă şi ca zăpada şi ochii Lui, ca para focului.
15. Picioarele Lui erau asemenea aramei arse în cuptor, iar glasul Lui era ca un vuiet de ape multe;
16. În mâna Lui cea dreaptă avea şapte stele şi din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, iar faţa Lui era ca soarele, când străluceşte în puterea lui.
17. Şi când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca un mort. Şi El a pus mâna dreaptă peste mine, zicând: Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă,
18. Şi Cel ce sunt viu. Am fost mort şi iată, sunt viu, în vecii vecilor şi am cheile morţii şi ale iadului.
19. Scrie, deci, cele ce ai văzut şi cele ce sunt şi cele ce au să fie după acestea.
20. Taina celor şapte stele, pe care le-ai văzut în dreapta Mea şi a celor şapte sfeşnice de aur este: Cele şapte stele sunt îngerii celor şapte Biserici, iar sfeşnicele cele şapte sunt şapte Biserici.

Capitolul 2 - Trimiteri către Bisericile din Efes, Smirna, Pergam şi Tiatira

1. Scrie îngerului Bisericii din Efes: Acestea zice Cel ce ţine cele şapte stele în dreapta Sa, Cel care umblă în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur:
2. Ştiu faptele tale şi osteneala ta şi răbdarea ta şi cum că nu poţi suferi pe cei răi şi ai cercat pe cei ce se zic pe sine apostoli şi nu sunt şi i-ai aflat mincinoşi;
3. Şi stărui în răbdare şi ai suferit pentru numele Meu şi nu ai obosit.
4. Dar am împotriva ta faptul că ai părăsit dragostea ta cea dintâi.
5. Drept aceea, adu-ţi aminte de unde ai căzut şi te pocăieşte şi fă faptele de mai înainte; iar de nu, vin la tine curând şi voi mişca sfeşnicul tău din locul lui, dacă nu te vei pocăi.
6. Ai însă partea bună că urăşti faptele nicolaiţilor, pe care le urăsc şi Eu.
7. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în Raiul lui Dumnezeu.
8. Iar îngerului Bisericii din Smirna, scrie-i: Acestea zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel care a murit şi a înviat:

9. Ştiu necazul tău şi sărăcia ta, dar eşti bogat şi hula din partea celor ce zic despre ei înşişi că sunt iudei şi nu sunt, ci sinagogă a satanei.
10. Nu te teme de cele ce ai să pătimeşti. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniţă, ca să fiţi ispitiţi şi veţi avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii.
11. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Cel ce biruieşte nu va fi vătămat de moartea cea de-a doua.
12. Iar îngerului Bisericii din Pergam scrie-i: Acestea zice Cel ce are sabia ascuţită de amândouă părţile:
13. Ştiu unde sălăşluieşti: unde este scaunul satanei şi ţii numele Meu şi n-ai tăgăduit credinţa Mea, în zilele lui Antipa, martorul Meu cel credincios, care a fost ucis la voi, unde locuieşte satana.
14. Dar am împotriva ta câteva lucruri, că ai acolo pe unii care ţin învăţătura lui Balaam, cel ce învăţa pe Balac să pună piatră de poticneală înaintea fiilor lui Israel, ca să mănânce carne jertfită idolilor şi să se dea desfrânării.
15. Astfel ai şi tu pe unii care, de asemenea, ţin învăţătura nicolaiţilor.
16. Pocăieşte-te deci, iar de nu, vin la tine curând şi voi face cu ei război, cu sabia gurii Mele.
17. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor: Biruitorului îi voi da din mana cea ascunsă şi-i voi da lui o pietricică albă şi pe pietricică scris un nume nou, pe care nimeni nu-l ştie, decât primitorul.
18. Iar îngerului Bisericii din Tiatira scrie-i: Acestea zice Fiul lui Dumnezeu, ai Cărui ochi sunt ca para focului şi picioarele asemenea aramei strălucitoare:
19. Ştiu faptele tale şi dragostea şi credinţa şi slujirea şi răbdarea ta şi ştiu că faptele tale cele de pe urmă sunt mai multe decât cele dintâi.
20. Dar am împotriva ta faptul că laşi pe femeia Izabela, care se zice pe sine proorociţă, de învaţă şi amăgeşte pe robii Mei, ca să facă desfrânări şi să mănânce cele jertfite idolilor.
21. Şi i-am dat timp să se pocăiască şi nu voieşte să se pocăiască de desfrânarea ei.
22. Iată, o arunc pe ea bolnavă la pat şi pe cei ce se desfrânează cu ea, în mare strâmtorare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.
23. Şi pe fiii ei cu moarte îi voi ucide şi vor cunoaşte toate Bisericile că Eu sunt Cel care cercetez rănunchii şi inimile şi voi da vouă, fiecăruia, după faptele voastre.
24. Iar vouă şi celorlalţi din Tiatira câţi nu au învăţătura aceasta, ca unii care n-au cunoscut adâncurile satanei, după cum spun ei, vă zic: nu pun peste voi altă greutate.
25. Însă, ceea ce aveţi, ţineţi până voi veni.
26. Şi celui ce biruieşte şi celui ce păzeşte până la capăt faptele Mele, îi voi da lui stăpânire peste neamuri.

27. Şi le va păstori pe ele cu toiag de fier şi ca pe vasele olarului le va sfărâma, precum şi eu am luat putere de la Tatăl Meu.
28. Şi-i voi da lui steaua cea de dimineaţă.
29. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.

Capitolul 3 - Trimiteri către Bisericile din Sardes, Filadelfia şi Laodiceea

1. Iar îngerului Bisericii din Sardes scrie-i: Acestea zice Cel ce are cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu şi cele şapte stele: Ştiu faptele tale, că ai nume, că trăieşti, dar eşti mort.
2. Priveghează şi întăreşte ce a mai rămas şi era să moară. Căci n-am găsit faptele tale depline înaintea Dumnezeului Meu.
3. Drept aceea, adu-ţi aminte cum ai primit şi ai auzit şi păstrează şi te pocăieşte. Iar de nu vei priveghea, voi veni ca un fur şi nu vei şti în care ceas voi veni asupra ta.
4. Dar ai câţiva oameni în Sardes, care nu şi-au mânjit hainele lor, ci ei vor umbla cu Mine îmbrăcaţi în veşminte albe, fiindcă sunt vrednici.
5. Cel ce biruieşte va fi astfel îmbrăcat în veşminte albe şi nu voi şterge deloc numele lui din cartea vieţii şi voi mărturisi numele lui înaintea părintelui Meu şi înaintea îngerilor Lui.
6. Cel ce are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.
7. Iar îngerului Bisericii din Filadelfia scrie-i: Acestea zice Cel Sfânt, Cel Adevărat, Cel ce are cheia lui David, Cel ce deschide şi nimeni nu va închide şi închide şi nimeni nu va deschide:
8. Ştiu faptele tale; iată, am lăsat înaintea ta o uşă deschisă, pe care nimeni nu poate să o închidă, fiindcă, deşi ai putere mică, tu ai păzit cuvântul Meu şi nu ai tăgăduit numele Meu.
9. Iată, îţi dau din sinagoga satanei, dintre cei care se zic pe sine că sunt iudei şi nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină şi să se închine înaintea picioarelor tale şi vor cunoaşte că te-am iubit.
10. Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele şi Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea, ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ.
11. Vin curând; ţine ce ai, ca nimeni să nu ia cununa ta.
12. Pe cel ce biruieşte îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu şi afară nu va mai ieşi şi voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu şi numele cetăţii Dumnezeului Meu - al noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul Meu - şi numele Meu cel nou.
13. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.
14. Iar îngerului Bisericii din Laodiceea scrie-i: Acestea zice Cel ce este Amin, martorul cel credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu:

15. Ştiu faptele tale; că nu eşti nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte!
16. Astfel, fiindcă eşti căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura Mea.
17. Fiindcă tu zici: Sunt bogat şi m-am îmbogăţit şi de nimic nu am nevoie! Şi nu ştii că tu eşti cel ticălos şi vrednic de plâns şi sărac şi orb şi gol!
18. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur lămurit în foc, ca să te îmbogăţeşti şi veşminte albe ca să te îmbraci şi să nu se dea pe faţă ruşinea goliciunii tale şi alifie de ochi ca să-ţi ungi ochii şi să vezi.
19. Eu pe câţi îi iubesc îi mustru şi îi pedepsesc; sârguieşte dar şi te pocăieşte.
20. Iată, stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine.
21. Celui ce biruieşte îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu, precum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui.
22. Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor.

Capitolul 4 - Tronul lui Dumnezeu şi corul ceresc

1. După acestea, m-am uitat şi iată o uşă era deschisă în cer şi glasul cel dintâi - glasul ca de trâmbiţă, pe care l-am auzit vorbind cu mine - mi-a zis: Suie-te aici şi îţi voi arăta cele ce trebuie să fie după acestea.
2. Îndată am fost în duh şi iată un tron era în cer şi pe tron şedea Cineva.
3. Şi Cel ce şedea semăna la vedere cu piatra de iasp şi de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfăţişarea smaraldului.
4. Şi douăzeci şi patru de scaune înconjurau tronul şi pe scaune douăzeci şi patru de bătrâni, şezând, îmbrăcaţi în haine albe şi purtând pe capetele lor cununi de aur.
5. Şi din tron ieşeau fulgere şi glasuri şi tunete şi şapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu,
6. Şi înaintea tronului, ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul. Iar în mijlocul tronului şi împrejurul tronului patru fiinţe, pline de ochi, dinainte şi dinapoi.
7. Şi fiinţa cea dintâi era asemenea leului, a doua fiinţă asemenea viţelului, a treia fiinţă avea faţă de om, iar a patra fiinţă era asemenea vulturului care zboară.
8. Şi cele patru fiinţe, având fiecare din ele câte şase aripi, sunt pline de ochi, de jur împrejur şi pe dinăuntru şi odihnă nu au, ziua şi noaptea, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotţiitorul, Cel ce era şi Cel ce este şi Cel ce vine.
9. Şi când cele patru fiinţe dădeau slavă, cinste şi mulţumită Celui ce şade pe tron, Celui ce este viu în vecii vecilor,
10. Atunci cei douăzeci şi patru de bătrâni, căzând înaintea Celui ce şedea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor şi aruncau cununile lor înaintea tronului, zicând:

11. Vrednic eşti, Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava şi cinstea şi puterea, căci Tu ai zidit toate lucrurile şi prin voinţa Ta ele erau şi s-au făcut.

Capitolul 5 - Cartea cu şapte peceţi şi Mielul

1. Am văzut apoi, în mâna dreaptă a Celui ce şedea pe tron, o carte scrisă înăuntru şi pe dos, pecetluită cu şapte peceţi.
2. Şi am văzut un înger puternic, care striga cu glas mare: Cine este vrednic să deschidă cartea şi să desfacă toate peceţile ei?
3. Dar nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.
4. Şi am plâns mult, fiindcă nimeni n-a fost găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea.
5. Şi unul dintre bătrâni mi-a zis: Nu plânge. Iată, a biruit leul din seminţia lui Iuda, rădăcina lui David, ca să deschidă cartea şi cele şapte peceţi ale ei.
6. Şi am văzut, la mijloc, între tron şi cele patru fiinţe şi în mijlocul bătrânilor, stând un Miel, ca înjunghiat şi care avea şapte coarne şi şapte ochi, care sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.
7. Şi a venit şi a luat cartea, din dreapta Celui ce şedea pe tron.
8. Şi când a luat cartea, cele patru fiinţe şi cei douăzeci şi patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută şi cupe de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile Sfinţilor.
9. Şi cântau o cântare nouă, zicând: Vrednic eşti să iei cartea şi să deschizi peceţile ei, fiindcă ai fost înjunghiat şi ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toată seminţia şi limba şi poporul şi neamul;
10. Şi I-ai făcut Dumnezeului nostru împărăţie şi preoţi şi vor împărăţi pe pământ.
11. Şi am văzut şi am auzit glas de îngeri mulţi, de jur împrejurul tronului şi al fiinţelor şi al bătrânilor şi era numărul lor zeci de mii de zeci de mii şi mii de mii,
12. Zicând cu glas mare: Vrednic este Mielul cel înjunghiat ca să ia puterea şi bogăţia şi înţelepciunea şi tăria şi cinstea şi slava şi binecuvântarea.
13. Şi toată făptura care este în cer şi pe pământ şi sub pământ şi în mare şi toate câte sunt în acestea le-am auzit, zicând: Celui ce şade pe tron şi Mielului fie binecuvântarea şi cinstea şi slava şi puterea, în vecii vecilor!
14.Şi cele patru fiinţe ziceau: Amin! Iar bătrânii căzură şi se închinară.

Capitolul 6 - Primele şase peceţi

1. Şi am văzut când Mielul a deschis pe cea dintâi din cele şapte peceţi şi am auzit pe una din cele patru fiinţe zicând cu glas ca de tunet: Vino şi vezi.

2. Şi m-am uitat şi iată un cal alb şi cel care şedea pe el avea un arc şi i s-a dat lui cunună şi a pornit ca un biruitor ca să biruiască.
3. Şi când a deschis pecetea a doua, am auzit, zicând, pe a doua fiinţă: Vino şi vezi.
4. Şi a ieşit alt cal, roşu ca focul şi celui ce şedea pe el i s-a dat să ia pacea de pe pământ, ca oamenii să se junghie între ei şi o sabie mare i s-a dat.
5. Şi când a deschis pecetea a treia, am auzit pe a treia fiinţă, zicând: Vino şi vezi. Şi m-am uitat şi iată un cal negru şi cel care şedea pe el avea un cântar în mâna lui.
6. Şi am auzit, în mijlocul celor patru fiinţe, ca un glas care zicea: Măsura de grâu un dinar şi trei măsuri de orz un dinar. Dar de untdelemn şi de vin să nu te atingi.
7. Şi când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul fiinţei a patra, zicând: Vino şi vezi.
8. Şi m-am uitat şi iată un cal galben-vânăt şi numele celui ce şedea pe el era: Moartea şi iadul se ţinea după el şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete şi cu moarte şi cu fiarele de pe pământ.
9. Şi când a deschis pecetea a cincea, am văzut, sub jertfelnic, sufletele celor înjunghiaţi pentru cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia pe care au dat-o.
10. Şi strigau cu glas mare şi ziceau: Până când, Stăpâne sfinte şi adevărate, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sângele nostru, faţă de cei ce locuiesc pe pământ?
11. Şi fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veşmânt alb şi li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puţină vreme, până când vor împlini numărul şi cei împreună-slujitori cu ei şi fraţii lor, cei ce aveau să fie omorâţi ca şi ei.
12. Şi m-am uitat când a deschis pecetea a şasea şi s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr şi luna întreagă s-a făcut ca sângele,
13. Şi stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul îşi leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de vijelie.
14. Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul şi toţi munţii şi toate insulele s-au mişcat din locurile lor.
15. Şi împăraţii pământului şi domnii şi căpeteniile oştilor şi bogaţii şi cei puternici şi toţi robii şi toţi slobozii s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor,
16. Strigând munţilor şi stâncilor: Cădeţi peste noi şi ne ascundeţi pe noi de faţa Celui ce şade pe tron şi de mânia Mielului;
17. Că a venit ziua cea mare a mâniei lor şi cine are putere ca să stea pe loc?

Capitolul 7 - Cei 144.000 de pecetluiţi ai lui Israel

1. După aceasta am văzut patru îngeri, stând la cele patru unghiuri ale pământului, ţinând cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici peste mare, nici peste vreun copac.

2. Şi am văzut un alt înger care se ridica de la Răsăritul Soarelui şi avea pecetea Viului Dumnezeu. Îngerul a strigat cu glas puternic către cei patru îngeri, cărora li s-a dat să vatăme pământul şi marea,
3. Zicând: Nu vătămaţi pământul, nici marea, nici copacii, până ce nu vom pecetlui, pe frunţile lor, pe robii Dumnezeului nostru.
4. Şi am auzit numărul celor pecetluiţi: o sută patruzeci şi patru de mii de pecetluiţi, din toate seminţiile fiilor lui Israel:
5. Din seminţia lui Iuda, douăsprezece mii de pecetluiţi; din seminţia lui Ruben, douăsprezece mii; din seminţia lui Gad, douăsprezece mii;
6. Din seminţia lui Aşer, douăsprezece mii; din seminţia lui Neftali, douăsprezece mii; din seminţia lui Manase, douăsprezece mii;
7. Din seminţia lui Simeon, douăsprezece mii; din seminţia lui Levi, douăsprezece mii; din seminţia lui Isahar, douăsprezece mii;
8. Din seminţia lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminţia lui Iosif, douăsprezece mii; din seminţia Veniamin, douăsprezece mii de pecetluiţi.
9. După acestea, m-am uitat şi iată mulţime multă, pe care nimeni nu putea s-o numere, din tot neamul şi seminţiile şi popoarele şi limbile, stând înaintea tronului şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în veşminte albe şi având în mână ramuri de finic.
10. Şi mulţimea striga cu glas mare, zicând: Mântuirea este de la Dumnezeul nostru, Care şade pe tron şi de la Mielul.
11. Şi toţi îngerii stăteau împrejurul tronului bătrânilor şi al celor patru fiinţe şi au căzut înaintea tronului pe feţele lor şi s-au închinat lui Dumnezeu,
12. Zicând: Amin! Binecuvântarea şi slava şi înţelepciunea şi mulţumirea şi cinstea şi puterea şi tăria fie Dumnezeului nostru, în vecii vecilor. Amin!
13. Iar unul dintre bătrâni a deschis gura şi mi-a zis: Aceştia care sunt îmbrăcaţi în veşminte albe, cine sunt şi de unde au venit?
14. Şi i-am zis: Doamne, Tu ştii. El mi-a răspuns: Aceştia sunt cei ce vin din strâmtorarea cea mare şi şi-au spălat veşmintele lor şi le-au făcut albe în sângele Mielului.
15. Pentru aceea sunt înaintea tronului lui Dumnezeu şi Îi slujesc ziua şi noaptea, în templul Lui şi Cel ce şade pe tron îi va adăposti în cortul Său.
16. Şi nu vor mai flămânzi, nici nu vor mai înseta, nici nu va mai cădea soarele peste ei şi nici o arşiţă;
17. Căci Mielul, Cel ce stă în mijlocul tronului, îi va paşte pe ei şi-i va duce la izvoarele apelor vieţii şi Dumnezeu va şterge orice lacrimă din ochii lor.

Capitolul 8 - Pecetea a şaptea şi cădelniţa de aur. Primele patru trâmbiţe

1. Şi când Mielul a deschis pecetea a şaptea, s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.

2. Şi am văzut pe cei şapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu şi li s-a dat lor şapte trâmbiţe.
3. Şi a venit un alt înger şi a stat la altar, având cădelniţă de aur şi i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor Sfinţilor, pe altarul de aur dinaintea tronului.
4. Şi fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile Sfinţilor.
5. Şi îngerul a luat cădelniţa şi a umplut-o din focul altarului şi a aruncat pe pământ şi s-au pornit tunete şi glasuri şi fulgere şi cutremur.
6. Iar cei şapte îngeri, care aveau cele şapte trâmbiţe, s-au gătit ca să trâmbiţeze.
7. Şi a trâmbiţat întâiul înger şi s-a pornit grindină şi foc amestecat cu sânge şi au căzut pe pământ şi a ars din pământ a treia parte şi a ars din copaci a treia parte, iar iarba verde a ars de tot.
8. A trâmbiţat, apoi, al doilea înger şi ca un munte mare arzând în flăcări s-a prăbuşit în mare şi a treia parte din mare s-a prefăcut în sânge;
9. Şi a pierit a treia parte din făpturile cu viaţă în ele, care sunt în mare şi a treia parte din corăbii s-a sfărâmat.
10. Şi a trâmbiţat al treilea înger şi a căzut din cer o stea uriaşă, arzând ca o făclie, şi a căzut peste izvoarele apelor.
11. Şi numele stelei se cheamă Absintos. Şi a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul şi mulţi dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare.
12. Şi a trâmbiţat al patrulea înger şi a fost lovită a treia parte din soare şi a treia parte din lună şi a treia parte din stele, ca să fie întunecată a treia parte a lor şi ziua să-şi piardă din lumină a treia parte şi noaptea tot aşa.
13. Şi am văzut şi am auzit un vultur, care zbura spre înaltul cerului şi striga cu glas mare: Vai, vai, vai celor ce locuiesc pe pământ, din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiţei celor trei îngeri, care sunt gata să trâmbiţeze!

Capitolul 9 - Trâmbiţele a cincea şi a şasea

1. Şi a trâmbiţat al cincilea înger şi am văzut o stea căzută din cer pe pământ şi i s-a dat cheia fântânii adâncului.
2. Şi a deschis fântâna adâncului şi fum s-a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare şi soarele şi văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii.
3. Şi din fum au ieşit lăcuste pe pământ şi li s-a dat lor putere precum au putere scorpiile pământului.
4. Şi li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului şi nici o verdeaţă şi nici un copac, fără numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunţile lor.
5. Şi nu li s-a dat ca să-i omoare, ci ca să fie chinuiţi cinci luni şi chinul lor este la fel cu chinul scorpiei, când a înţepat pe om.

6. Şi în zilele acelea vor căuta oamenii moartea şi nu o vor afla şi vor dori să moară; moartea însă va fugi de ei.
7. Iar înfăţişarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiţi de război. Pe capete aveau cununi ca de aur şi feţele lor erau ca nişte feţe de oameni.
8. Şi aveau păr ca părul de femei şi dinţii lor erau ca dinţii leilor.
9. Şi aveau platoşe ca platoşele de fier, iar vuietul aripilor era la fel cu vuietul unei mulţimi de care şi de cai, care aleargă la luptă.
10. Şi aveau cozi şi bolduri asemenea scorpiilor şi puterea lor e în cozile lor, ca să vatăme pe oameni cinci luni.
11. Şi au ca împărat al lor pe îngerul adâncului, al cărui nume, în evreieşte, este Abaddon, iar în elineşte are numele Apollion.
12. Întâiul "vai" a trecut; iată vine încă un "vai" şi încă unul, după acestea.
13. Şi a trâmbiţat al şaselea înger. Şi am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu,
14. Zicând către îngerul al şaselea, cel ce avea trâmbiţa: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legaţi la râul cel mare, Eufratul.
15. Şi au fost dezlegaţi cei patru îngeri, care erau gătiţi spre ceasul şi ziua şi luna şi anul acela, ca să omoare a treia parte din oameni.
16. Şi numărul oştilor era de douăzeci de mii de ori câte zece mii de călăreţi, căci am auzit numărul lor.
17. Şi aşa am văzut, în vedenie, caii şi pe cei ce şedeau pe ei, având platoşe ca de foc şi de iachint şi de pucioasă; iar capetele cailor semănau cu capetele leilor şi din gurile lor ieşea foc şi fum şi pucioasă.
18. De aceste trei plăgi: de focul şi de fumul şi de pucioasa, care ieşea din gurile lor, a fost ucisă a treia parte din oameni.
19. Pentru că puterea cailor este în gura lor şi în cozile lor; căci cozile lor sunt asemenea şerpilor, având capete şi cu acestea vatămă.
20. Dar ceilalţi oameni care nu au murit de plăgile acestea, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se mai închine idolilor de aur şi de argint şi de aramă şi de piatră şi de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble.
21. Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtişagurile lor.

Capitolul 10 - Îngerul şi cartea cea mică

1. Şi am văzut alt înger puternic, pogorându-se din cer, învăluit într-un nor şi pe capul lui era curcubeul, iar faţa lui strălucea ca soarele şi picioarele lui erau ca nişte stâlpi de foc,
2. Şi în mână avea o carte mică, deschisă. Şi a pus piciorul lui cel drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ,

3. Şi a strigat cu glas puternic, precum răcneşte leul. Iar când a strigat, cele şapte tunete au slobozit glasurile lor.
4. Şi când au vorbit cele şapte tunete, voiam să scriu, dar am auzit o voce care zicea din cer: Pecetluieşte cele ce au spus cele şapte tunete şi nu le scrie.
5. Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare şi pe pământ, şi-a ridicat mâna dreaptă către cer,
6. Şi s-a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, Care a făcut cerul şi cele ce sunt în cer şi pământul şi cele ce sunt pe pământ şi marea şi cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi,
7. Ci, în zilele când va grăi al şaptelea înger - când va fi să trâmbiţeze - atunci va fi săvârşită taina lui Dumnezeu, precum bine a vestit robilor Săi, proorocilor.
8. Iar glasul din cer, pe care-l auzisem, iarăşi a vorbit cu mine, zicând: Mergi de ia cartea cea deschisă din mâna îngerului, care stă pe mare şi pe pământ.
9. Şi m-am dus la înger şi i-am zis să-mi dea cartea. Şi mi-a răspuns: Ia-o şi mănânc-o şi va amărî pântecele tău, dar în gura ta va fi dulce ca mierea.
10. Atunci am luat cartea din mâna îngerului şi am mâncat-o şi era în gura mea dulce ca mierea, dar, după ce-am mâncat-o pântecele meu s-a amărât.
11. Şi apoi mi-a zis: Tu trebuie să prooroceşti, încă o dată, la popoare şi la neamuri şi la limbi şi la mulţi împăraţi.

Capitolul 11 - Cei doi martori. A şaptea trâmbiţă

1. Apoi mi-au dat o trestie, asemenea unui toiag, zicând: Scoală-te şi măsoară templul lui Dumnezeu şi altarul şi pe cei ce se închină în el.
2. Iar curtea cea din afară a templului, scoate-o din socoteală şi n-o măsura, pentru că a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci şi două de luni.
3. Şi voi da putere celor doi martori ai mei şi vor prooroci, îmbrăcaţi în sac, o mie două sute şi şaizeci de zile.
4. Aceştia sunt cei doi măslini şi cele două sfeşnice care stau înaintea Domnului pământului.
5. Şi dacă voieşte cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor şi mistuieşte pe vrăjmaşii lor şi dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis.
6. Aceştia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor şi putere au peste ape să le schimbe în sânge şi să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.
7. Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei şi-i va birui şi-i va omorî.
8. Şi trupurile lor vor zăcea pe uliţele cetăţii celei mari, care se cheamă, duhovniceşte, Sodoma şi Egipt, unde a fost răstignit şi Domnul lor.

9. Şi din popoare, din seminţii, din limbi şi din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile şi jumătate şi nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt.
10. Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor şi vor fi în veselie şi îşi vor trimite daruri unul altuia, pentru că aceşti doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ.
11. Şi după cele trei zile şi jumătate, duh de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei şi s-au ridicat pe picioarele lor şi frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei.
12. Şi din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiţi-vă aici! Şi s-au suit la cer, în nori şi au privit la ei duşmanii lor.
13. Şi în ceasul acela s-a făcut cutremur mare şi a zecea parte din cetate s-a prăbuşit şi au pierit în cutremur şapte mii de oameni, iar ceilalţi s-au înfricoşat şi au dat slavă Dumnezeului cerului.
14. Al doilea "vai" a trecut; al treilea "vai", iată, vine degrabă.
15. Şi a trâmbiţat al şaptelea înger şi s-au pornit, în cer, glasuri puternice care ziceau: Împărăţia lumii a ajuns a Domnului nostru şi a Hristosului Său şi va împărăţi în vecii vecilor.
16. Şi cei douăzeci şi patru de bătrâni, care şed înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor, au căzut cu feţele la pământ şi s-au închinat lui Dumnezeu,
17. Zicând: Mulţumim Ţie, Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule, Cel ce eşti şi Cel ce erai şi Cel ce vii, că ai luat puterea Ta cea mare şi împărăţeşti.
18. Şi neamurile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta şi vremea celor morţi, ca să fie judecaţi şi să răsplăteşti pe robii Tăi, pe prooroci şi pe sfinţi şi pe cei ce se tem de numele Tău, pe cei mici şi pe cei mari şi să pierzi pe cei ce prăpădesc pământul.
19. Şi s-a deschis templul lui Dumnezeu, cel din cer şi s-a văzut în templul Lui chivotul legământului Său şi au fost fulgere şi vuiete şi tunete şi cutremur şi grindină mare.

Capitolul 12 - Cele şapte semne. Primul: Femeia şi balaurul

1. Şi s-a arătat din cer un semn mare: o femeie înveşmântată cu soarele şi luna era sub picioarele ei şi pe cap purta cunună din douăsprezece stele.
2. Şi era însărcinată şi striga, chinuindu-se şi muncindu-se ca să nască.
3. Şi alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roşu, având şapte capete şi zece coarne şi pe capetele lui, şapte cununi împărăteşti.
4. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului şi le-a aruncat pe pământ. Şi balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naşte.
5. Şi a născut un copil de parte bărbătească, care avea să păstorească toate neamurile cu toiag de fier. Şi copilul ei fu răpit la Dumnezeu şi la tronul Lui,

6. Iar femeia a fugit în pustie, unde are loc gătit de Dumnezeu, ca să o hrănească pe ea, acolo, o mie două sute şi şaizeci de zile.
7. Şi s-a făcut război în cer: Mihail şi îngerii lui au pornit război cu balaurul. Şi se războia şi balaurul şi îngerii lui.
8. Şi n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer.
9. Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele de demult, care se cheamă diavol şi satana, cel ce înşeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ şi îngerii lui au fost aruncaţi cu el.
10. Şi am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea şi puterea şi împărăţia Dumnezeului nostru şi stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâşul fraţilor noştri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua şi noaptea.
11. Şi ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturiei lor şi nu şi-au iubit sufletul lor, până la moarte.
12. Pentru aceasta, bucuraţi-vă ceruri şi cei ce locuiţi în ele. Vai vouă, pământule şi mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci ştie că timpul lui e scurt.
13. Iar când a văzut balaurul că a fost aruncat pe pământ, a prigonit pe femeia care născuse pruncul.
14. Şi femeii i s-au dat cele două aripi ale marelui vultur, ca să zboare în pustie, la locul ei, unde e hrănită acolo o vreme şi vremuri şi jumătate de vreme, departe de faţa şarpelui.
15. Şi şarpele a aruncat din gura lui, după femeie, apă ca un râu ca s-o ia apa.
16. Şi pământul i-a venit femeii într-ajutor, căci pământul şi-a deschis gura sa şi a înghiţit râul pe care-l aruncase balaurul, din gură.
17. Şi balaurul s-a aprins de mânie asupra femeii şi a pornit să facă război cu ceilalţi din seminţia ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Iisus.
18. Şi a stat pe nisipul mării.

Capitolul 13 - Al doilea semn: Fiara mării. Al treilea: Fiara pământului

1. Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară, care avea zece coarne şi şapte capete şi pe coarnele ei zece cununi împărăteşti şi pe capetele ei: nume de hulă.
2. Şi fiara pe care am văzut-o era asemenea leopardului, picioarele ei erau ca ale ursului, iar gura ei ca o gură de leu. Şi balaurul i-a dat ei puterea lui şi scaunul lui şi stăpânire mare.
3. Şi unul din capetele fiarei era ca înjunghiat de moarte, dar rana ei cea de moarte fu vindecată şi tot pământul s-a minunat mergând după fiară.
4. Şi s-au închinat balaurului, fiindcă i-a dat fiarei stăpânirea şi s-au închinat fiarei, zicând: Cine este asemenea fiarei şi cine poate să se lupte cu ea?

5. Şi i s-a dat ei gură să grăiască semeţii şi hule şi i s-a dat putere să lucreze timp de patruzeci şi două de luni.
6. Şi şi-a deschis gura sa spre hula lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui şi cortul Lui şi pe cei ce locuiesc în cer.
7. Şi i s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască şi i s-a dat ei stăpânire peste toată seminţia şi poporul şi limba şi neamul.
8. Şi i se vor închina ei toţi cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului celui înjunghiat.
9. Dacă are cineva urechi - să audă!
10. Cine duce în robie de robie are parte; cine cu sabia va ucide trebuie să fie ucis de sabie. Aici este răbdarea şi credinţa sfinţilor.
11. Şi am văzut o altă fiară, ridicându-se din pământ şi avea două coarne asemenea mielului, dar grăia ca un balaur
12. Şi toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în faţa ei. Şi face pământul şi pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.
13. Şi face semne mari, încât şi foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor,
14. Şi amăgeşte pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia şi a rămas în viaţă.
15. Şi i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să şi grăiască şi să omoare pe toţi câţi nu se vor închina chipului fiarei.
16. Şi ea îi sileşte pe toţi, pe cei mici şi pe cei mari şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci şi pe cei slobozi şi pe cei robi, ca să-şi pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte.
17. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei sau numărul numelui fiarei.
18. Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase.

Capitolul 14 - Al patrulea semn: Mielul şi feciorelnicii. Al cincilea: cei trei îngeri. Al şaselea: un Fiu al Omului. Secerişul

1. Şi m-am uitat şi iată Mielul stătea pe muntele Sion şi cu El o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau numele Lui şi numele Tatălui Lui, scris pe frunţile lor.
2. Atunci am auzit un glas din cer, ca un vuiet de ape multe şi ca bubuitul unui tunet puternic, iar glasul pe care l-am auzit ca glasul celor ce cântă cu alăutele lor.

3. Şi cântau o cântare nouă, înaintea tronului şi înaintea celor patru fiinţe şi înaintea bătrânilor şi nimeni nu putea să înveţe cântarea decât numai cei o sută patruzeci şi patru de mii, care fuseseră răscumpăraţi de pe pământ.
4. Aceştia sunt care nu s-au întinat cu femei, căci sunt feciorelnici. Aceştia sunt care merg după Miel ori unde se va duce. Aceştia au fost răscumpăraţi dintre oameni, pârgă lui Dumnezeu şi Mielului.
5. Iar în gura lor nu s-a aflat minciună, fiindcă sunt fără prihană.
6. Şi am văzut apoi alt înger, care zbura prin mijlocul cerului, având să binevestească Evanghelia veşnică celor ce locuiesc pe pământ şi la tot neamul şi seminţia şi limba şi poporul,
7. Zicând cu glas puternic: Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi Lui slavă, că a venit ceasul judecăţii Lui şi vă închinaţi Celui ce a făcut cerul şi pământul şi marea şi izvoarele apelor.
8. Şi un al doilea înger a venit, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul furiei desfrânării sale.
9. Şi al treilea înger a venit după ei, strigând cu glas puternic: Cine se închină fiarei şi chipului ei şi primeşte semnul ei pe fruntea lui sau pe mâna lui,
10. Va bea şi el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în potirul mâniei Sale şi se va chinui în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului.
11. Şi fumul chinului lor se suie în vecii vecilor. Şi nu au odihnă nici ziua nici noaptea cei ce se închină fiarei şi chipului ei şi oricine primeşte semnul numelui ei.
12. Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Iisus.
13. Şi am auzit un glas din cer, zicând: Scrie: Fericiţi cei morţi, cei ce acum mor întru Domnul! Da, grăieşte Duhul, odihnească-se de ostenelile lor, căci faptele lor vin cu ei,
14. Şi am privit şi iată un nor alb şi Cel ce şedea pe nor era asemenea Fiului Omului, având pe cap cunună de aur şi în mână seceră ascuţită.
15. Şi iată un alt înger a ieşit din templu, strigând cu glas mare Celui ce şedea pe nor: Trimite secera şi seceră, că a venit ceasul de secerat, fiindcă s-a copt secerişul pământului.
16. Şi Cel ce şedea pe nor a aruncat pe pământ secera lui şi pământul a fost secerat.
17. Şi un alt înger a ieşit din templul cel ceresc, având şi el un cuţitaş ascuţit.
18. Şi încă un înger a ieşit din altar, având putere asupra focului şi a strigat cu glas mare celui care avea cuţitaşul ascuţit, zicând: Trimite cuţitaşul tău cel ascuţit şi culege ciorchinii viei pământului, căci s-au copt.
19. Şi îngerul a aruncat, pe pământ, cuţitaşul lui şi a cules via pământului şi strugurii i-a aruncat în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

20. Şi teascul a fost călcat afară din cetate şi a ieşit sânge din teasc, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie şase sute de stadii.

Capitolul 15 - Al şaselea semn: îngerii celor din urmă plăgi. Cele şapte cupe

1. Am văzut, apoi, în cer, alt semn, mare şi minunat: şapte îngeri având şapte pedepse - cele de pe urmă - căci cu ele s-a sfârşit mânia lui Dumnezeu.
2. Şi am văzut ca o mare de cristal, amestecată cu foc şi pe biruitorii fiarei şi ai chipului ei şi ai numărului numelui ei, stând în picioare pe marea de cristal şi având alăutele lui Dumnezeu.
3. Şi ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu şi cântarea Mielului, zicând: Mari şi minunate sunt lucrurile Tale, Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule! Drepte şi adevărate sunt căile Tale, Împărate al neamurilor!
4. Cine nu se va teme de Tine, Doamne şi nu va slăvi numele Tău? Că tu singur eşti sfânt şi toate neamurile vor veni şi se vor închina înaintea Ta, pentru că judecăţile Tale s-au făcut cunoscute.
5. Şi după aceasta, m-am uitat şi s-a deschis templul cortului mărturiei din cer.
6. Şi au ieşit din templu cei şapte îngeri cu cele şapte pedepse, îmbrăcaţi în veşmânt de in curat, luminos şi încinşi, pe la piept, cu cingători de aur.
7. Şi una din cele patru făpturi dădu celor şapte îngeri cele şapte cupe de aur pline de mânia lui Dumnezeu, Cel ce este viu în vecii vecilor.
8. Iar templul se umplu de fum, din slava lui Dumnezeu şi din puterea Lui şi nimeni nu putea să intre în templu, până ce se vor sfârşi cele şapte urgii ale celor şapte îngeri.

Capitolul 16 - Cele şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu

1. Şi am auzit glas mare, din templu, zicând celor şapte îngeri: Duceţi-vă şi vărsaţi pe pământ cele şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu.
2. Şi s-a dus cel dintâi şi a vărsat cupa lui pe pământ. Şi o bubă rea şi ucigătoare s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei şi care se închinau chipului fiarei.
3. Şi al doilea înger a vărsat cupa lui în mare şi marea s-a prefăcut în sânge ca de mort şi orice suflare de viaţă a murit, din cele ce sunt în mare.
4. Iar cel de al treilea a vărsat cupa lui în râuri şi în izvoarele apelor şi s-au prefăcut în sânge.
5. Şi am auzit pe îngerul apelor, zicând: Drept eşti Tu, Cel ce eşti şi Cel ce erai, Cel Sfânt, că ai judecat acestea:
6. Fiindcă au vărsat sângele sfinţilor şi al proorocilor, tot sânge le-ai dat să bea. Vrednici sunt!

7. Şi am auzit din altar, grăind: Da, Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule, adevărate şi drepte sunt judecăţile Tale!
8. Şi al patrulea înger a vărsat cupa lui în soare şi i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui.
9. Şi oamenii au fost dogoriţi cu mare arşiţă şi au hulit numele lui Dumnezeu, Care are putere peste urgiile acestea şi nu s-au pocăit ca să-I dea slavă.
10. Şi al cincilea înger a vărsat cupa lui pe scaunul fiarei şi în împărăţia ei s-a făcut întuneric şi oamenii îşi muşcau limbile de durere.
11. Şi au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor şi a bubelor lor, dar de faptele lor nu s-au pocăit.
12. Şi al şaselea înger a vărsat cupa lui în râul cel mare Eufrat şi apele lui au secat, ca să fie gătită calea împăraţilor de la Răsăritul Soarelui.
13. Şi am văzut ieşind din gura balaurului şi din gura fiarei şi din gura proorocului celui mincinos trei duhuri necurate ca nişte broaşte.
14. Căci sunt duhuri diavoleşti, făcătoare de semne şi care se duc la împăraţii lumii întregi, să-i adune la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu, Atotţiitorul.
15. Iată, vin ca un fur. Fericit este cel ce priveghează şi păstrează veşmintele sale, ca să nu umble gol şi să se vadă ruşinea lui!
16. Şi i-au strâns la locul ce se cheamă evreieşte Harmaghedon.
17. Şi al şaptelea înger a vărsat cupa lui în văzduh şi glas mare a ieşit din templul cerului, de la tron, strigând: S-a făcut!
18. Şi s-au pornit fulgere şi vuiete şi tunete şi s-a făcut cutremur mare, aşa cum nu a fost, de când este omul pe pământ, un cutremur atât de puternic.
19. Şi cetatea cea mare s-a rupt în trei părţi şi cetăţile neamurilor s-au prăbuşit şi Babilonul cel mare a fost pomenit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului aprinderii mâniei Lui.
20. Şi toate insulele pieriră şi munţii nu se mai aflară.
21. Şi grindină mare, cât talantul, se prăvăli din cer peste oameni. Şi oamenii huliră pe Dumnezeu, din pricina pedepsei cu grindină, căci urgia ei era foarte mare.

Capitolul 17 - Babilonul, Desfrânata cea mare; Fiara

1. Şi a venit unul din cei şapte îngeri, care aveau cele şapte cupe şi a grăit către mine, zicând: Vino să-ţi arăt judecata desfrânatei celei mari, care şade pe ape multe,
2. Cu care s-au desfrânat împăraţii pământului şi cei ce locuiesc pe pământ s-au îmbătat de vinul desfrânării ei.
3. Şi m-a dus, în duh, în pustie. Şi am văzut o femeie şezând pe o fiară roşie, plină de nume de hulă, având şapte capete şi zece coarne.

4. Şi femeia era îmbrăcată în purpură şi în stofă stacojie şi împodobită cu aur şi cu pietre scumpe şi cu mărgăritare, având în mână un pahar de aur, plin de urâciunile şi de necurăţiile desfrânării ei.
5. Iar pe fruntea ei scris nume tainic: Babilonul cel mare, mama desfrânatelor şi a urâciunilor pământului.
6. Şi am văzut o femeie, beată de sângele sfinţilor şi de sângele mucenicilor lui Iisus şi văzând-o, m-am mirat cu mirare mare.
7. Şi îngerul mi-a zis: De ce te miri? Eu îţi voi spune taina femeii şi a fiarei care o poartă şi care are cele şapte capete şi cele zece coarne.
8. Fiara pe care ai văzut-o era şi nu este şi va să se ridice din adânc şi să meargă spre pieire. Şi se vor mira cei ce locuiesc pe pământ ale căror nume nu sunt scrise de la întemeierea lumii în cartea vieţii, văzând pe fiară că era şi nu este, dar se va arăta.
9. Aici trebuie minte care are înţelepciune. Cele şapte capete sunt şapte munţi deasupra cărora şade femeia.
10. Dar sunt şi şapte împăraţi: cinci au căzut, unul mai este, celălalt încă nu a venit, iar când va veni are de stat puţină vreme.
11. Şi fiara care era şi nu mai este - este al optulea împărat şi este dintre cei şapte şi merge spre pieire.
12. Şi cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împăraţi, care încă n-au luat împărăţia, dar care vor lua stăpânire de împăraţi, un ceas, împreună cu fiara.
13. Aceştia au un singur cuget şi puterea şi stăpânirea lor o dau fiarei.
14. Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui, pentru că este Domnul domnilor şi Împăratul împăraţilor şi vor birui şi cei împreună cu El - chemaţi şi aleşi şi credincioşi.
15. Şi mi-a zis: Apele pe care le-ai văzut şi deasupra cărora şade desfrânata, sunt popoare şi gloate şi neamuri şi limbi.
16. Şi cele zece coarne pe care le-ai văzut şi fiara vor urî pe desfrânată şi o vor face pustie şi goală şi carnea ei o vor mânca şi pe ea o vor arde în foc.
17. Căci Dumnezeu a pus în inimile lor să facă voia Lui şi să se întâlnească într-un gând şi să dea fiarei împărăţia lor, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.
18. Iar femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are stăpânire peste împăraţii pământului.

Capitolul 18 - Căderea Babilonului

1. După acestea, am văzut un alt înger, pogorându-se din cer, având putere mare şi pământul s-a luminat de slava lui,

2. Şi a strigat cu glas puternic şi a zis: A căzut! A căzut Babilonul cel mare şi a ajuns locaş demonilor, închisoare tuturor duhurilor necurate şi închisoare tuturor păsărilor spurcate şi urâte.
3. Pentru că din vinul aprinderii desfrânării ei au băut toate neamurile şi împăraţii pământului s-au desfrânat cu ea şi neguţătorii lumii din mulţimea desfătărilor ei s-au îmbogăţit.
4. Şi am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieşiţi din ea, poporul meu, ca să nu vă faceţi părtaşi la păcatele ei şi să nu fiţi loviţi de pedepsele sortite ei;
5. Fiindcă păcatele ei au ajuns până la cer şi Dumnezeu Şi-a adus aminte de nedreptăţile ei.
6. Daţi-i înapoi, precum v-a dat şi ea şi după faptele ei, cu măsură îndoită, îndoit măsuraţi-i; în paharul în care v-a turnat, turnaţi-i de două ori.
7. Pe cât s-a mărit pe sine şi a fost în desfătări, tot pe atâta daţi-i chin şi plângere. Fiindcă în inima ei zice: Şed ca împărătească şi văduvă nu sunt şi jale nu voi vedea nicidecum!
8. Pentru aceea într-o singură zi vor veni pedepsele peste ea: moarte şi tânguire şi foamete şi focul va arde-o de tot, căci puternic este Domnul Dumnezeu, Cel ce o judecă.
9. Iar împăraţii pământului, care s-au desfrânat cu ea şi s-au dezmierdat cu ea, se vor jeli şi se vor bate în piept pentru ea, când vor vedea fumul focului în care arde,
10. Stând departe de frica chipurilor ei şi zicând: Vai! Vai! Cetatea cea mare, Babilonul, cetatea cea tare, că într-un ceas a venit judecata ta!
11. Şi neguţătorii lumii plâng şi se tânguiesc asupra ei, căci nimeni nu mai cumpără marfa lor,
12. Marfă de aur şi de argint, pietre preţioase şi mărgăritare, vison şi porfiră, mătase şi stofă stacojie, tot felul de lemn bine mirositor şi tot felul de lucruri de fildeş, de lemn de mare preţ şi marfă de aramă şi de fier şi de marmură,
13. Şi scorţişoară şi balsam şi mirodenii şi mir şi tămâie şi vin şi untdelemn şi făină de grâu curat şi grâu şi vite şi oi şi cai şi căruţe şi trupuri şi suflete de oameni.
14. Şi roadele cele dorite de sufletul tău s-au dus de la tine şi toate cele grase şi strălucite au pierit de la tine şi niciodată nu le vor mai găsi.
15. Iar neguţătorii de aceste lucruri, care s-au îmbogăţit de pe urma ei, vor sta departe, de frica chinurilor ei, plângând şi tânguindu-se,
16. Şi zicând: Vai! Vai! Cetatea cea mare, cea înveşmântată în vison şi în porfiră şi în stofă stacojie şi împodobită cu aur şi cu pietre scumpe şi cu mărgăritare! Că într-un ceas s-a pustiit atâta bogăţie!
17. Şi toţi cârmacii şi toţi cei ce plutesc pe mare şi corăbierii şi toţi câţi lucrează pe mare stăteau departe,
18. Şi strigau, uitându-se la fumul focului în care ardea, zicând: Care cetate era asemenea cu cetatea cea mare!

19. Şi îşi puneau ţărână pe capetele lor şi strigau plângând şi tânguindu-se şi zicând: Vai! Vai! Cetatea cea mare, în care s-au îmbogăţit din comorile ei toţi cei ce ţin corăbii pe mare, că într-un ceas s-a pustiit!
20. Veseleşte-te de ea, cerule şi voi sfinţilor şi voi apostolilor şi voi proorocilor, pentru că Dumnezeu a pronunţat judecata voastră asupra ei.
21. Şi un înger puternic a ridicat o piatră, mare cât o piatră de moară şi a aruncat-o în mare, zicând: Cu astfel de repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, şi nu se va mai afla.
22. Şi glasul celor ce cântă din chitară şi din gură şi din flaut şi din trâmbiţă nu se va mai auzi de acum în tine şi nici un meşteşugar de orice fel de meşteşug nu se va mai afla în tine şi huruit de mori nu se va mai auzi în tine niciodată!
23. Şi niciodată lumina de lampă nu se va mai ivi în tine şi glasul de mire şi mireasă nu se vor mai auzi în tine niciodată, pentru că neguţătorii tăi erau stăpânitorii lumii şi pentru că toate neamurile s-au rătăcit cu fermecătoria ta.
24. Şi s-a găsit în ea sânge de prooroci şi de sfinţi şi sângele tuturor celor înjunghiaţi pe pământ.

Capitolul 19 - Căderea Babilonului (continuare). Cina nunţii Mielului. Călăreţul calului alb

1. După acestea, am auzit, în cer, ca un glas puternic de mulţime multă zicând: Aliluia! Mântuirea şi slava şi puterea sunt ale Dumnezeului nostru!
2. Pentru că adevărate şi drepte sunt judecăţile Lui! Pentru că a judecat pe desfrânata cea mare, care a stricat pământul cu desfrânarea ei şi a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei!
3. Şi a doua oară au zis: Aliluia! Şi fumul focului în care arde ea se ridică în vecii vecilor.
4. Iar cei douăzeci şi patru de bătrâni şi cele patru fiinţe au căzut şi s-au închinat lui Dumnezeu, Cel ce şade pe tron, zicând: Amin! Aliluia!
5. Şi un glas a ieşit din tron, zicând: Lăudaţi pe Dumnezeul nostru toate slugile Lui, cei ce vă temeţi de El, mici şi mari.
6. Şi am auzit ca un glas de mulţime multă şi ca un vuiet de ape multe şi ca un bubuit de tunete puternice, zicând: Aliluia! pentru că Domnul Dumnezeul nostru, Atotţiitorul, împărăţeşte.
7. Să ne bucurăm şi să ne veselim şi să-I dăm slavă, căci a venit nunta Mielului şi mireasa Lui s-a pregătit,
8. Şi i s-a dat ei să se înveşmânteze cu vison curat, luminos, căci visonul sunt faptele cele drepte ale sfinţilor.
9. Şi mi-a zis: Scrie: Fericiţi cei chemaţi la cina nunţii Mielului! Şi mi-a zis: Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu.

10. Şi am căzut înaintea picioarelor lui, ca să mă închin lui. Şi el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta! Sunt împreună-slujitor cu tine şi cu fraţii tăi, care au mărturia lui Iisus. Lui Dumnezeu închină-te, căci mărturia lui Iisus este duhul proorociei.
11. Şi am văzut cerul deschis şi iată un cal alb şi Cel ce şedea pe el se numeşte Credincios şi Adevărat şi judecă şi se războieşte întru dreptate.
12. Iar ochii Lui sunt ca para focului şi pe capul Lui sunt cununi multe şi are nume scris pe care nimeni nu-l înţelege decât numai El.
13. Şi este îmbrăcat în veşmânt stropit cu sânge şi numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.
14. Şi oştile din cer veneau după El, călare pe cai albi, purtând veşminte de vison alb, curat.
15. Iar din gura Lui ieşea sabie ascuţită, ca să lovească neamurile cu ea. Şi El îi va păstori cu toiag de fier şi va călca teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu, Atotţiitorul.
16. Şi pe haina Lui şi pe coapsa Lui are nume scris: Împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor.
17. Şi am văzut un înger stând în soare şi a strigat cu glas puternic, grăind tuturor păsărilor care zboară spre înaltul cerului: Veniţi şi vă adunaţi la ospăţul cel mare al lui Dumnezeu,
18. Ca să mâncaţi trupuri de împăraţi şi trupuri de căpetenii de oşti şi trupurile celor puternici şi trupurile cailor şi ale călăreţilor lor şi trupurile tuturor celor slobozi şi celor robi şi ale celor mici şi celor mari.
19. Şi am văzut fiara şi pe împăraţii pământului şi oştirile lor adunate, ca să facă război cu Cel ce şade pe cal şi cu oştirea Lui.
20. Şi fiara a fost răpusă şi cu ea, proorocul cel mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei şi pe cei ce s-au închinat chipului ei. Amândoi au fost aruncaţi de vii în iezerul de foc unde arde pucioasă.
21. Iar ceilalţi au fost ucişi cu sabia care iese din gura Celui ce şade pe cal şi toate păsările s-au săturat din trupurile lor.

Capitolul 20 - Mia şi miile de ani. Înfrângerea Satanei. Judecata la marele tron alb

1. Şi am văzut un înger, pogorându-se din cer, având cheia adâncului şi un lanţ mare în mâna lui.
2. Şi a prins pe balaur, şarpele cel vechi, care este diavolul şi satana şi l-a legat pe mii de ani,
3. Şi l-a aruncat în adânc şi l-a închis şi a pecetluit deasupra lui, ca să nu mai amăgească neamurile, până ce se vor sfârşi miile de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat câtăva vreme.

4. Şi am văzut tronuri şi celor ce şedeau pe ele li s-a dat să facă judecată. Şi am văzut sufletele celor tăiaţi pentru mărturia lui Iisus şi pentru cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat fiarei, nici chipului ei şi nu au primit semnul ei pe fruntea şi pe mâna lor. Şi ei au înviat şi au împărăţit cu Hristos mii de ani.
5. Iar ceilalţi morţi nu înviază până ce nu se vor sfârşi miile de ani. Aceasta este învierea cea dintâi.
6. Fericit şi sfânt este cel ce are parte de învierea cea dintâi. Peste aceştia moartea cea de a doua nu are putere, ci vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El mii de ani.
7. Şi către sfârşitul miilor de ani, satana va fi dezlegat din închisoarea lui,
8. Şi va ieşi să amăgească neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog şi să le adune la război; iar numărul lor este ca nisipul mării.
9. Şi s-au suit pe faţa pământului şi au înconjurat tabăra sfinţilor şi cetatea cea iubită. Dar s-a pogorât foc din cer şi i-a mistuit.
10. Şi diavolul, care-i amăgise, a fost aruncat în iezerul de foc şi de pucioasă, unde este şi fiara şi proorocul mincinos şi vor fi chinuiţi acolo, zi şi noapte, în vecii vecilor.
11. Şi am văzut, iar, un tron mare alb şi pe Cel ce şedea pe el, iar dinaintea feţei Lui pământul şi cerul au fugit şi loc nu s-a mai găsit pentru ele.
12. Şi am văzut pe morţi, pe cei mari şi pe cei mici, stând înaintea tronului şi cărţile au fost deschise şi o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieţii şi morţii au fost judecaţi din cele scrise în cărţi, potrivit cu faptele lor.
13. Şi marea a dat pe morţii cei din ea şi moartea şi iadul au dat pe morţii lor şi judecaţi au fost, fiecare după faptele sale.
14. Şi moartea şi iadul au fost aruncate în râul de foc. Aceasta e moartea cea de a doua: iezerul cel de foc.
15. Iar cine n-a fost aflat scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iezerul de foc.

Capitolul 21 - Cerul cel nou şi pământul cel nou. Noul Ierusalim

1. Şi am văzut cer nou şi pământ nou. Căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut şi marea nu mai este.
2. Şi am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.
3. Şi am auzit, din tron, un glas puternic care zicea: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi El va sălăşlui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi însuşi Dumnezeu va fi cu ei.
4. Şi va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut.

5. Şi Cel ce şedea pe tron a grăit: Iată, noi le facem pe toate. Şi a zis: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate.
6. Şi iar mi-a zis: Făcutu-s-a! Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul. Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieţii.
7. Cel ce va birui va moşteni acestea şi-i voi fi lui Dumnezeu şi el Îmi va fi Mie fiu
8. Iar partea celor fricoşi şi necredincioşi şi spurcaţi şi ucigaşi şi desfrânaţi şi fermecători şi închinători de idoli şi a tuturor celor mincinoşi este în iezerul care arde, cu foc şi cu pucioasă, care este moartea a doua.
9. Şi a venit unul din cei şapte îngeri, care aveau cele şapte cupe pline cu cele din urmă şapte pedepse şi a grăit către mine zicând: Vino să-ţi arăt pe mireasa, femeia Mielului.
10. Şi m-a dus pe mine, în duh, într-un munte mare şi înalt şi mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu,
11. Având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea cu cea a pietrei de mare preţ, ca piatra de iaspis, limpede cum e cristalul.
12. Şi avea zid mare şi înalt şi avea douăsprezece porţi, iar la porţi douăsprezece îngeri şi nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel.
13. Spre răsărit trei porţi şi spre miazănoapte trei porţi şi spre miazăzi trei porţi şi spre apus trei porţi.
14. Iar zidul cetăţii avea douăsprezece pietre de temelie şi în ele douăsprezece nume, ale celor douăsprezece apostoli ai Mielului.
15. Şi cel ce vorbea cu mine avea pentru măsurat o trestie de aur, ca să măsoare cetatea şi porţile ei şi zidul ei.
16. Şi cetatea este în patru colţuri şi lungimea ei este tot atâta cât şi lăţimea. Şi a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea şi lărgimea şi înălţimea ei sunt deopotrivă.
17. Şi a măsurat şi zidul ei: o sută patruzeci şi patru de coţi, după măsura omenească, care este şi a îngerului.
18. Şi zidăria zidului ei este de iaspis, iar cetatea este din aur curat, ca sticla cea curată.
19. Temeliile zidului cetăţii sunt împodobite cu tot felul de pietre scumpe: întâia piatră de temelie este de iaspis, a doua din safir, a treia din halcedon, a patra de smarald,
20. A cincea de sardonix, a şasea de sardiu, a şaptea de hrisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de hrisopras, a unsprezecea de iachint, a douăsprezecea de ametist.
21. Iar cele douăsprezece porţi sunt douăsprezece mărgăritare; fiecare din porţi este dintr-un mărgăritar. Şi piaţa cetăţii este de aur curat şi străvezie ca sticla.

22. Şi templu n-am văzut în ea, pentru că Domnul Dumnezeu, Atotţiitorul şi Mielul este templul ei.
23. Şi cetatea nu are trebuinţă de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o şi făclia ei este Mielul.
24. Şi neamurile vor umbla în lumina ei, iar împăraţii pământului vor aduce la ea mărirea lor.
25. Şi porţile cetăţii nu se vor mai închide ziua, căci noaptea nu va mai fi acolo.
26. Şi vor aduce în ea slava şi cinstea neamurilor.
27. Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care e dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea vieţii Mielului.

Capitolul 22 - Noul Ierusalim (continuare). Venirea lui Hristos

1. Şi mi-a arătat, apoi, râul şi apa vieţii, limpede cum e cristalul şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului,
2. Şi în mijlocul pieţei din cetate, de o parte şi de alta a râului, creşte pomul vieţii, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-şi rodul şi frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor.
3. Nici un blestem nu va mai fi. Şi tronul lui Dumnezeu şi al Mielului va fi în ea şi slugile Lui Îi vor sluji Lui.
4. Şi vor vedea faţa Lui şi numele Lui va fi pe frunţile lor.
5. Şi noapte nu va mai fi şi nu au trebuinţă de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină şi vor împărăţi în vecii vecilor.
6. Şi îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate şi Domnul, Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi cele ce trebuie să se întâmple în curând.
7. Şi iată vin curând. Fericit cel ce păzeşte cuvintele proorociei acestei cărţi!
8. Şi eu, Ioan, sunt cel ce am văzut şi am auzit acestea, iar când am auzit şi am văzut, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat acestea.
9. Şi el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta! Căci sunt împreună-slujitor cu tine şi cu fraţii tăi, proorocii şi cu cei ce păstrează cuvintele cărţii acesteia. Lui Dumnezeu închină-te!
10. Apoi mi-a zis: Să nu pecetluieşti cuvintele proorociei acestei cărţi, căci vremea este aproape.
11. Cine e nedrept, să nedreptăţească înainte. Cine e spurcat, să se spurce încă. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfinţească încă.
12. Iată, vin curând şi plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui.
13. Eu sunt Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul.

14. Fericiţi cei ce spală veşmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii şi prin porţi să intre în cetate!
15. Afară câinii şi vrăjitorii şi desfrânaţii şi ucigaşii şi închinătorii de idoli şi toţi cei ce lucrează şi iubesc minciuna!
16. Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu ca să mărturisească vouă acestea, cu privire la Biserici. Eu sunt rădăcina şi odrasla lui David, steaua care străluceşte dimineaţa.
17. Şi Duhul şi mireasa zic: Vino. Şi cel ce aude să zică: Vino. Şi cel însetat să vină, cel ce doreşte să ia în dar apa vieţii.
18. Şi eu mărturisesc oricui ascultă cuvintele proorociei acestei cărţi: De va mai adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu va trimite asupra lui pedepsele ce sunt scrise în cartea aceasta;
19. Iar de va scoate cineva din cuvintele cărţii acestei proorocii, Dumnezeu va scoate partea lui din pomul vieţii şi din cetatea sfântă şi de la cele scrise în cartea aceasta.
20. Cel ce mărturiseşte acestea zice: Da, vin curând. Amin! Vino, Doamne Iisuse!
21. Harul Domnului Iisus Hristos, cu voi cu toţi! Amin.

Vieţile Sfinţilor - Viaţa şi ostenelile Sfântului, slăvitului şi întru tot lăudatului apostol şi evanghelist Ioan (26 septembrie)

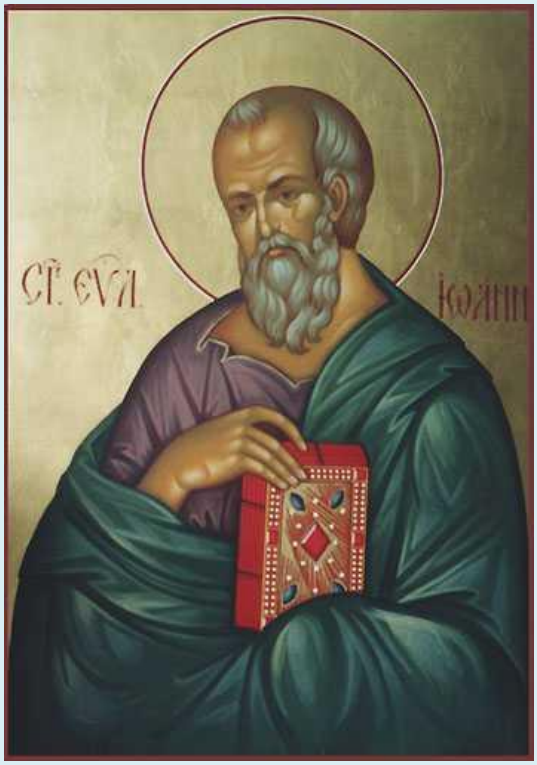

Sfântul apostol şi evanghelist Ioan - de Dumnezeu cuvântătorul - era fiul lui Zevedei şi al Salomiei, care era fiica lui Iosif logodnicul. Acesta a fost chemat de la mrejile pescăreşti la propovăduirea Evangheliei.

Când Hristos Domnul, umblând pe lângă marea Galileii, îşi alegea din pescari apostoli şi a chemat pe cei doi fraţi, pe Petru şi pe Andrei, atunci a văzut şi pe Iacob al lui Zevedei şi pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedei, tatăl lor, legându-şi mrejele lor, şi i-a chemat la Sine. Iar ***ei, îndată lăsând corabia şi pe tatăl lor, au mers după Dânsul*** (Matei 4, 11-22).

La primirea sa, Ioan a fost numit de Hristos Domnul, fiu al tunetului, căci ca tunetul avea să se audă în toată lumea şi tot pământul să umple. Şi umbla după Bunul său Învăţător urmând paşilor Lui, şi învăţând înţelepciunea care ieşea din gura Lui. Şi era foarte iubit de Hristos, Domnul său, pentru nerăutatea lui cea desăvârşită şi pentru curăţia fecioriei. ***Şi l-a cinstit pe el Domnul, între cei doisprezece apostoli, ca pe un prea ales şi era unul din cei trei mai de aproape ucenici ai lui Hristos, cărora le descoperea mai mult tainele Sale cele Dumnezeieşti.***

- *Când a vrut să învieze pe fiica lui Iair, n-a lăsat nici pe unul să meargă după Sine, fără numai pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan.*
- *Când în Tabor a vrut să-şi arate slava Dumnezeirii Sale, a luat pe Petru, pe Iacob şi pe Ioan.*
- *Când se ruga în grădină şi acolo nu era fără de Ioan, pentru că zicea ucenicilor: "**Şedeţi aici, până ce Mă voi duce acolo şi Mă voi ruga. Şi luând cu Sine pe Petru şi pe cei doi fii ai lui Zevedeu, a început a se întrista şi a se mâhni**" (Matei 26, 36-37).*

Pretutindenea Ioan, ca un iubit ucenic al lui Hristos, a fost nedepărtat de Dânsul. ***Iar cum îl iubea pe el Hristos, este cunoscut de acolo că s-a culcat pe pieptul Lui. Căci, la Cina cea de taină, Domnul a spus dinainte de vânzătorul său şi se întrebau ucenicii, nepricepându-se pentru cine grăieşte. Atunci Ioan s-a culcat pe pieptul iubitului învăţător, precum singur spune în Evanghelia sa: "Iar la masă era rezemat la pieptul lui Iisus unul dintre ucenicii Lui, pe care-l iubea Iisus"**. Deci, Simon Petru i-a făcut semn acestuia şi i-a zis: "***Întreabă cine este despre care se vorbeşte***". Şi căzînd acela astfel la pieptul lui Iisus, I-a zis: "***Doamne, cine este?***" (Ioan 13, 23-25). O dragoste ca aceasta avea el spre Hristos Domnul, încât putea fără de oprelişte să se rezeme pe pieptul Domnului şi să întrebe cu îndrăzneală despre taina aceea.

Ioan avea către Domnul său dragoste mai multă decât alţii. Pentru că, ***în vremea patimilor Domnului, toţi lăsând pe Păstorul lor au fugit, numai el singur privea nedepărtat spre toate chinurile lui Hristos, pătimind cu inima împreună cu Dânsul, şi plângând şi tânguindu-se cu prea curata şi prea nevinovata Fecioară Maria, Maica Domnului. Chiar şi la cruce şi la moarte, împreună cu dânsa nu s-***

a depărtat de Cel ce a pătimit pentru noi, Fiul lui Dumnezeu. Şi sub cruce s-a numit de Dânsul, fiu al Prea curatei Fecioarei Maria. Căci răstignit fiind Domnul pe Cruce,... văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: "*Femeie, iată fiul tău!*" Apoi a zis ucenicului: "*Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a lua-t-o la sine*" (Ioan 19, 26-27).

Şi o avea pe ea la sine, ca pe mama sa în toată cinstea, şi i-a slujit ei până la cinstita şi slăvita ei adormire. *Iar la adormire, ducându-se cinstitul şi sfântul ei trup al Maicii lui Dumnezeu la mormânt, sfântul Ioan a dus înaintea patului Ei stâlparea ce strălucea ca o lumină, pe care Arhanghelul Gavriil o adusese Preacuratei Fecioare, spunându-i de mutarea ei de pe pământ pe cer.*

Iar după adormirea Preasfintei Născătoarei de Dumnezeu s-a dus cu ucenicul său Prohor în Asia, unde-i căzuse lui soarta, ca acolo să propovăduiască cuvântul lui Dumnezeu. Şi mergând se mîhnea, pentru că vedea înainte ispitele cele de pe mare, pe care le şi spusese ucenicului său Prohor.

Sfântul apostol Ioan cu ucenicul său Prohor

Şi dacă intrară din Ioppi în corabie, şi începură a merge, s-a ridicat o furtună mare în ceasul al unsprezecelea din zi şi s-a spart corabia în noaptea aceea, şi toţi cei ce erau în corabie înotau prin valurile mării. Iar în ceasul al şaselea din zi, i-a aruncat marea vii pe toţi la uscat, ca la cinci stadii de la Seleucia, numai singur Ioan a rămas în mare. Iar Prohor plângând mult pentru el, s-a dus în Asia. Şi mergând patruzeci de zile, a sosit la un sat ce era lângă mare, şi s-a odihnit de osteneală. Şi privea spre mare şi se întrista pentru Ioan, şi iată, din

mare spumându-se un val, s-a trântit de mal cu sunet tare şi a dat afară pe Ioan viu.Deci, a alergat Prohor să vadă ce fel de om a aruncat marea şi a aflat pe Ioan, şi l-a ridicat pe el de la pământ şi cuprinzându-se în braţe, au plâns şi au mulţumit lui Dumnezeu de toate. Aşa a petrecut sfântul Ioan patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi în mare înotând, şi cu darul lui Dumnezeu a rămas viu.

Şi intrară în sat şi cerând pâine şi apă s-au întărit, şi s-au dus după aceea în Efes. Intrând ei împreună în cetate, i-a aflat pe ei o femeie romană, însemnată şi vestită până şi la Roma de răutatea lucrurilor ei. Ea ţinea baia cea de obşte în cetatea aceea. Femeia aceea prinzindu-i pe ei, i-a pus în baie să slujească şi îi chinuia rău. Însă cu meşteşugirea sa i-a tras pe amândoi spre slujba sa, pe Ioan ca să aprindă focul, iar pe Prohor să toarne apă. Şi au petrecut într-o nevoie ca aceea multă vreme. În baia aceea era un demon, care în toţi anii sugruma pe unul din cei ce se spăla într-însa, tânăr sau tânără. Căci, când se zidea baia şi s-a săpat temelia, un tânăr şi o tânără, după sfat idolesc, i-a îngropat de vii acolo, şi de atunci începuse a se face mereu câte o ucidere ca aceea.

Apoi, s-a întâmplat în acea vreme de a intrat în baie un copil, anume Domnos, fiul lui Dioscorid, mai marele cetăţii. Pe când se spăla Domnos în baie, a năvălit asupra lui dracul şi l-a sugrumat, şi plângere multă s-a făcut după dânsul. Şi s-a auzit aceasta în toată cetatea Efesului. Dioscorid, înştiinţându-se de aceasta, era în mare întristare, cât a şi murit de necaz. Iar Romana se ruga mult Artemidei ca să învieze pe Domnos. Şi, rugându-se, îşi chinuia trupul său, dar n-a reuşit nimic. Iar Ioan întrebând pe Prohor despre ceea ce se întâmpla, i-au văzut pe dânşii Romana vorbind şi a apucat pe Ioan şi a început a-l bate tare, mustrându-l şi ocărându-l. Şi aruncând pricina morţii lui Domnos asupra lui Ioan, i-a zis:

"De nu vei învia pe Domnos, sufletul tău din trup îl voi despărţi". Ioan, rugându-se, a înviat pe copil şi s-a spăimântat duhul Romanei, zicând că sau Dumnezeu, sau fiul lui Dumnezeu este el. Iar Ioan propovăduia puterea lui Hristos şi-i învăţa să creadă întru Dânsul. Apoi, a înviat şi pe Dioscorid. Şi Dioscorid, Domnos şi Romana crezură în Hristos şi se botezară.

Apoi a căzut frică peste tot poporul şi se mira de ceea ce se făcuse, şi unii ziceau de Ioan şi de Prohor că sunt vrăjitori, iar alţii ziceau că vrăjitorii nu înviază pe morţi. Deci, a gonit Ioan şi pe duhul cel viclean din baie, şi petreceau amândoi în casa lui Dioscorid, întărind în credinţă pe cei din nou luminaţi, şi îi învăţa pe ei la viaţă îmbunătăţită.

***

Într-o vreme, se făcea praznicul Artemidei în Efes, şi tot poporul sărbătorea îmbrăcat fiind în haine albe, dănţuind şi jucând lângă capiştea Artemidei. Iar aproape de capişte era idolul zeiţei aceleia. Suindu-se şi Ioan la un loc înalt, a stat aproape de idol, şi mustra cu mare glas orbirea lor, că nu ştiu cui se închină şi că în locul lui Dumnezeu cinstesc pe diavolul. Iar mulţimea se umplu de mânie pentru aceasta şi aruncă cu pietre asupra lui Ioan. Dar nici o piatră nu l-a lovit pe dânsul, ci întorcându-se, toate loveau pe cei ce le aruncau. Iar Ioan, întinzându-şi mâinile în sus, a început a se ruga şi îndată s-a făcut arşiţă şi zăduf mare pe pământ şi au căzut din mulţime bărbaţi ca la două sute şi au murit. Iar ceilalţi, din frica care îi cuprinsese şi-au venit în fire şi se rugau lui Ioan ca să câştige milă, căci cutremur şi frică căzuse peste dânşii. Iar dacă s-a

rugat Ioan către Dumnezeu, toţi morţii au înviat şi toţi au căzut la picioarele lui Ioan şi crezând în Hristos, s-au botezat.

***

Şi acolo, la un loc care se numea Tihi, a tămăduit Ioan pe un slăbănog, care zăcea de doisprezece ani şi care sculându-se, a preamărit pe Dumnezeu.

***

Şi multe alte semne împlinindu-se de Ioan, şi străbătând auzul minunilor pretutindeni şi *văzând diavolul cel ce petrecea în capiştea Artemidei şi înţelegând că are să se surpe de dânsul, a luat un chip de ostaş asupră-şi şi plângând cu amar, şedea la un loc anume. Iar cei ce treceau pe alături, îl întrebau pe el de unde este şi de ce plânge aşa tare. Iar el zicea: "Eu sunt din Cezareea Palestinei, mai mare peste temniţă, şi mi se dăduse mie ca să păzesc doi vrăjitori care veniseră de la Ierusalim, Prohor şi Ioan, care erau osândiţi la moarte pentru mulţimea lucrurilor rele ale lor, şi dimineaţă era să fie cu amar pierduţi, iar ei, cu vrăjile lor, au fugit din lanţuri şi din temniţă noaptea, şi am căzut eu în răspundere pentru ei, căci a voit să mă piardă guvernatorul pe mine pentru dânşii, dar eu m-am rugat boierului să mă lase să mă duc să-i caut. Şi aud că acei vrăjitori se află aici, dar n-am ajutor ca să-i prindă pe ei cineva". Acestea zicând diavolul, arăta o scrisoare de mărturie pentru aceea şi arăta şi o pungă mare de aur ca să o dea acelora care ar pierde pe nişte vrăjitori ca aceia.*

Acestea auzindu-le oarecari ostaşi, le era jale de dânsul şi au pornit cu mulţime împotriva lui Ioan şi a lui Prohor şi, ducându-se în casa lui Dioscorid, îi ziceau: "Sau ne dai nouă pe vrăjitori, sau casa ta o vom arde". Iar Dioscorid voia ca mai bine casa lui să o ardă decât să le dea lor pe Apostolul cu ucenicul Prohor. ***Dar ştiind Ioan cu duhul că tulburarea poporului o să iasă în bine, s-a dat pe sine adunării şi pe Prohor.***

Aducându-i cu zgomot mulţimea, ajunseră la capiştea Artemidei. Şi s-a rugat Ioan lui Dumnezeu, încât a căzut îndată capiştea idolească, dar n-a vătămat nici un om. Şi a zis Apostolul către diavolul cel ce şedea acolo: "Ţie îţi zic, necuratule diavole: spune câţi ani ai de când petreci aici şi de ai pornit tu pe poporul acesta asupra noastră?" Iar dracul a zis: "Sunt două sute patruzeci şi nouă de ani de când petrec aici şi eu am pornit pe poporul acesta asupra voastră". Iar i-a zis Ioan lui: "Ţie îţi poruncesc în numele lui Iisus Nazarineanul, să nu mai petreci în locul acesta". Şi îndată a ieşit diavolul. Şi s-a spăimântat tot poporul, şi au crezut în Hristos.

Încă s-au făcut şi mai mari semne de Ioan şi multă mulţime de oameni s-au întors la Domnul.

În acea vreme Domiţian, Cezarul Romanilor (81-96), a ridicat prigonire mare asupra creştinilor. ***Ioan a fost pârât la dânsul şi, prinzindu-l eparhul Asiei, l-a trimis legat în Roma la Cezar unde, pentru mărturisirea lui Hristos, mai întâi l-au bătut, apoi l-au adăpat cu un pahar de otravă, plin cu venin aducător de moarte. Dar el nu s-a vătămat de otravă, după cuvântul lui Hristos:*** "***Şi chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma***" (Marcu 16,18). ***Atunci îl aruncară într-o căldare cu untdelemn foarte fiert, dar şi de acolo a ieşit nevătămat.***

Şi strigau mulţimile: "Mare este Dumnezeul creştinilor". Şi Cezarul, neîndrăznind să chinuie mai mult pe Ioan, pentru că îl socotea pe el fără de moarte, l-a osândit la deportare în insula Patmos, precum şi **în vis a zis Domnul lui Ioan: "Ţi se cade ţie multe să pătimeşti, şi vei fi izgonit la un ostrov, care are mare trebuinţă de tine".**

Deci, luând ostaşii pe Ioan cu Prohor, i-au dus în corabie şi începură a călători pe mare. ***Iar într-una din zile, călătorind ei, şezură oamenii împărăteşti la masă, şi s-au veselit având mulţime de bucate şi de băuturi. Dar unul dintre dânşii, tânăr fiind, jucându-se a căzut din corabie în mare şi s-a înecat. Atunci veselia lor întru plângere li s-a întors şi bucuria în tânguire, pentru că nu puteau să ajute cu nimic celui căzut în adâncul mării. Dar mai ales tatăl copilului aceluia, fiind acolo în corabie, se tânguia foarte, şi era cât pe ce să se arunce în mare, de n-ar fi fost ţinut de alţii. Ştiind pe Ioan puternic în semne, cu de-adinsul toţi l-au rugat ca să-i ajute. Iar el a întrebat pe fiecare dintre dânşii pe care Dumnezeu cinsteşte.***

Şi ziseră ei unul pe Apolon, altul pe Dia, altul pe Ercule, iar unii pe Asclepias şi alţii pe Artemida Efesului. Şi a zis către dânşii Ioan: "Atâţia zei aveţi şi nu pot să mântuiască un om din înecare?" Şi i-a lăsat pe ei ca să fie în mâhnire până a doua zi. Iar a doua zi, în ceasul al treilea din zi, fiindu-i jale şi lui Ioan de pierzarea tânărului, s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi din destul şi îndată s-a făcut fierbere în mare, şi ridicându-se spre corabie un val, a aruncat pe tânăr viu înaintea picioarelor lui Ioan. Acest lucru toţi văzându-l s-au spăimântat şi s-au bucurat de tânărul cel întors de la înec. Iar pe Ioan au început a-l cinsti foarte şi au luat de pe dânsul lanţurile cu care era ferecat.

***

Altădată noaptea, în ceasul al cincilea, s-a făcut în mare o furtună grozavă, şi toţi deznădăjduindu-se de viaţa lor, strigau. Şi când corabia era să se sfărâme au strigat către Ioan rugându-l ca să-i ajute, şi să roage pe Dumnezeul său ca să-i mântuiască din pierzarea aceea. Iar el, poruncindu-le lor să tacă, a început a se ruga, şi îndată a încetat furtuna şi s-a făcut linişte numaidecât.

***

Unul din ostaşi era cuprins de durerea pântecului şi, fiind aproape să moară, Apostolul l-a făcut sănătos.

***

Apoi, la o vreme, li s-a sfârşit apa din corabie şi mulţi slăbind de sete, erau aproape de moarte, iar Ioan a zis lui Prohor să umple vasele din mare; şi când erau pline vasele, a zis: "În numele lui Iisus Hristos scoateţi şi beţi". Şi scoţând au aflat apă dulce, şi bând s-au răcorit, şi pentru aceasta toţi s-au botezat şi vroiau să scoată pe Ioan din legături ca să meargă oriunde va vrea. Dar el îi sfătuia pe dânşii să-l ducă la locul ce li s-a poruncit.

Şi ajungând la ostrovul Patmos, au dat scrisoarea ighemonului. Iar Miron, socrul ighemonului, a luat pe Ioan şi pe Prohor în casa sa. Miron avea un fiu mai mare, anume Apollonid. Acela avea în sine un drac iscoditor, care spunea cele ce vor să fie. Şi toţi aveau pe Apolonid ca pe un prooroc. Dar când a intrat Ioan în casa lui Miron, Apolonid s-a făcut îndată neştiut. El a fugit într-altă cetate, temându-se să nu izgonească Ioan dintr-însul duhul cel iscoditor. Apoi, fiind necaz în casa lui Miron pentru Apollonid pentru că se făcuse neştiut, a venit o scrisoare de la dânsul la Miron, care îl înştiinţa că Ioan vrăjitorul l-a izgonit pe el din casă cu farmecele, şi nu poate să se întoarcă până ce nu va pierde pe Ioan. Iar Miron, citind scrisoarea, a alergat la ginerele său ighemonul,

spunându-i ceea ce se făcuse. Iar ighemonul, prinzind pe Ioan, vrea să-l dea pe el la mâncarea fiarelor.

Ioan a rugat însă pe ighemonul să-i îngăduiască puţin şi să-i dea voie să trimită el pe ucenicul său la Apollonid, făgăduindu-se că-l va întoarce acasă. Iar ighemonul n-a oprit să fie trimis ucenicul, dar pe Ioan legându-l cu două lanţuri, l-a aruncat în temniţă. Şi s-a dus Prohor la Apollonid cu scrisoarea lui Ioan, în care era scris aşa: "Ioan Apostolul lui Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, iscoditorului duh aceluia ce petrece în Apollonid îi poruncesc: În numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, să ieşi din zidirea lui Dumnezeu, şi să nu mai intri într-însa niciodată, ci afară din ostrovul acesta singur să fii în locuri fără de apă, iar nu întru oameni". Când a ajuns Prohor cu scrisoarea aceasta la Apollonid, îndată a ieşit dintr-însul dracul. Iar Apollonid şi-a venit în fire, şi ca din somn deşteptându-se, a plecat cu Prohor, întorcându-se în cetatea sa. Dar nu a mers îndată acasă, ci a alergat mai întâi la Ioan în temniţă şi, căzând la picioarele lui, îi dă lui mulţumită pentru că l-a slobozit de duhul cel necurat. Şi înştiinţându-se părinţii, fraţii şi rudeniile de întoarcerea lui Apollonid, s-au adunat toţi, şi s-au bucurat şi l-au scos pe Ioan din lanţuri şi din închisoare. Pentru că Apollonid a spus despre sine, zicând aşa: "Iată, mulţi ani sunt de când mă odihneam pe patul meu, cuprins de un somn greu, şi un om de-a stânga patului stând, m-a scuturat şi m-a deşteptat. Era mai negru decât un trunchi pârlit şi putred, şi ochii lui ardeau ca luminile, şi m-am cutremurat de frică. Iar el a zis către mine: "Deschide-ţi gura ta" şi am deschis-o, şi a intrat în gura mea, şi a umplut pântecele meu, şi din ceasul acela cunoştinţă mi-a făcut mie şi la bine şi la rău, şi pentru toate cele ce se făceau în casă. Iar când a intrat Apostolul lui Hristos în casa noastră, atunci mi-a zis cel ce şedea în mine: "Să fugi de aici Apollonide, ca să nu mori rău, că acest om este vrăjitor şi va să te omoare pe tine". Şi îndată am ieşit, şi am fugit în altă cetate. Iar când am vrut să mă întorc, nu mă lăsa, zicându-mi: "De nu va muri Ioan, tu nu vei putea să trăieşti în casa ta".
Apoi, venind Prohor în cetatea în care eram, dacă l-am văzut pe el, îndată necuratul duh a ieşit din mine cu acelaşi chip cu care a intrat întâi în pântecele meu. Şi m-am uşurat de multă greutate, mintea mea s-a îndreptat şi m-am făcut sănătos". Auzind acestea, toţi au căzut în faţa lui Ioan. Iar el, deschizându-şi gura sa, i-a învăţat pe ei credinţa cea în Domnul nostru Iisus Hristos.

Şi au crezut Miron cu femeia şi cu fiii săi, şi s-au botezat, şi s-a făcut bucurie mare în casa lui. Iar mai pe urmă şi femeia ighemonului, Hrisippia, fiica lui Miron, a primit sfântul botez cu fiul său şi cu toate slugile sale. Iar după dânsa Lavrentie, bărbatul ei, guvernatorul ostrovului aceluia, s-a botezat şi şi-a lepădat stăpânirea

sa, ca să slujească lui Dumnezeu mai cu libertate. ***Şi au petrecut Ioan cu Prohor în casa lui Miron trei ani, propovăduind cuvântul lui Dumnezeu. Şi multe semne şi minuni au făcut acolo cu puterea lui Iisus Hristos. Bolnavii au tămăduit şi dracii au gonit, a răsturnat la pământ numai cu cuvântul capiştea lui Apollon cu toţi idolii lui, şi pe mulţi aducând la credinţă, i-a botezat.***

***

Era în părţile acelea un vrăjitor, anume Chinops, petrecând în loc pustiu şi sfătuindu-se cu necuratele duhuri în ani îndestulaţi. Oamenii din ostrov îl aveau toţi pe acela ca pe un Dumnezeu, pentru nălucirile care se făceau de dânsul. Iar jertfitorii lui Apollon, mâniindu-se foarte împotriva lui Ioan pentru risipirea capiştei lui Apollon, şi pentru că i-a întors pe toţi oamenii la credinţa sa, învăţându-i în numele lui Iisus Hristos, s-au dus la Chinops şi s-au jeluit înaintea lui împotriva Apostolului lui Hristos, rugându-l pe el să izbândească necinstirea idolilor lor. Dar Chinops n-a vrut să meargă în cetate, fiindcă de mulţi ani petrecea în locul acela neieşitorul, ci mai mult cetăţenii mergeau la dânsul. Însă le-a făgăduit că o să trimită un duh viclean în casa lui Miron ca să ia sufletul lui Ioan şi să-l dea pe el judecăţii celei veşnice. Deci, a doua zi a trimis la Ioan pe un mai mare din viclenele duhuri, poruncindu-i ca să aducă la dânsul sufletul lui. Iar diavolul, mergând în casa lui Miron, a stat la locul unde era Ioan. ***Acesta însă ştiind de acel diavol, i-a zis: "Îţi poruncesc ţie, în numele lui Hristos, să nu ieşi din locul acesta până nu-mi vei spune pentru ce pricină ai venit aici la mine". Diavolul însă sta legat de cuvântul lui Ioan, zicând către dânsul: "Jertfitorii lui Apollon au mers la Chinops şi s-au rugat lui ca să meargă în cetate şi să aducă asupra ta moarte, şi n-a vrut, zicând: "De mulţi ani trăiesc în locul acesta neieşind, şi acum oare să mă ostenesc pentru acel om ce este prost şi de nimic? Ci mergeţi şi vă vedeţi de treabă în calea voastră, iar de dimineaţă eu voi trimite un înger al meu, care va lua sufletul lui şi-l va aduce la mine, şi eu îl voi da pe el judecăţii celei veşnice". Şi a zis Ioan către diavolul acela: "Te-a mai trimis pe tine vreodată undeva ca să iei suflet omenesc şi să-l aduci la dânsul?" Şi a zis diavolul: "Am fost trimis de am omorât, dar suflet n-am luat". Iar Ioan zise: "Dar pentru ce îl ascultaţi pe el?" Şi diavolul zise: "Toată puterea satanei este întru dânsul şi are învoire cu boierii noştri şi noi cu dânsul suntem şi Chinops ne ascultă pe noi, şi noi pe el".***

Apoi i-a zis Ioan: "Eu, Apostolul lui Iisus Hristos, îţi poruncesc ţie, duhule viclean, să nu mai intri în locuinţele omeneşti, nici să te mai întorci la Chinops, ci să ieşi şi să te munceşti afară din ostrovul acesta." Şi îndată a ieşit diavolul din ostrov. *Iar Chinops, văzând că nu se întoarce duhul, a trimis pe altul, dar şi acela a pătimit tot aşa. Apoi pe alţi doi din mai marii întunericului a trimis, şi a*

poruncit ca unul să intre la Ioan, iar altul să stea afară, ca să-i aducă răspuns lui. Intrând un diavol la Ioan, şi pătimind aceleaşi ca şi cei ce au mers mai întâi, iar celălalt diavol care stătea afară, văzând nevoia tovarăşului său, a fugit la Chinops şi i-a spus ceea ce se făcuse. Chinops s-a umplut de mânie pentru aceasta, şi luând toată mulţimea diavolească, a mers în cetate, şi s-a bucurat toată cetatea văzând pe Chinops şi toţi mergând, i se închinau lui. Aflând pe Ioan că învăţa poporul, s-a umplut de multă mânie, şi a zis către popor: "Oameni orbi, de ce aţi rătăcit din calea adevărului? Ascultaţi-mă pe mine. De este drept Ioan şi de sunt drepte cele grăite de dânsul, să vorbească cu mine şi să facă acel fel de minuni, pe care şi eu le voi face, şi veţi vedea cine din noi este mai mare: Ioan sau eu? De va fi el mai mare decât mine, voi crede şi eu cele grăite şi făcute de dânsul".

Şi luând Chinops pe un tânăr, i-a zis lui: "Tinere, dar viu este tatăl tău?" Iar el i-a răspuns lui: "A murit". Şi a zis Chinops: "Cu ce moarte a murit?"Acela a zis: "Corăbier a fost şi spărgându-se corabia, s-a înecat în mare". Şi a zis Chinops către Ioan: "Acum să-ţi arăţi Ioane puterea ta! Ca să credem cele zise de tine, să pui pe tată viu înaintea fiului său". Şi a zis Ioan: "Nu m-a trimis pe mine Hristos ca să ridic pe cei morţi din mare, ci pe oamenii cei amăgiţi să-i învăţ". Şi a zis Chinops tuturor oamenilor: "Măcar acum să mă credeţi pe mine că Ioan este înşelător şi vă amăgeşte pe voi. Prindeţi-l pe el şi-l ţineţi, până ce voi aduce pe tatăl tânărului viu. Şi ţinură pe Ioan. Chinops şi-a întins mâinile şi a lovit cu ele şi a făcut plesnet în mare, şi toţi temându-se, s-a făcut nevăzut la ochii lor. Şi toţi şi-au ridicat glasurile lor, zicând: "Mare eşti Chinopse". Şi de năprasnă a ieşit Chinops din mare, ţiind precum a zis pe tatăl tânărului, şi toţi se mirară.

Şi a zis Chinops: "Oare acesta este tatăl tău ?" Şi a zis tânărul: "Aşa Doamne", şi s-au închinat toţi lui Chinops. Şi popoarele căutau să ucidă pe Ioan, dar i-a oprit pe ei Chinops, zicându-le: "Când veţi vedea mai mari decât acestea, atunci să fie chinuit". Şi chemând pe alt om i-a zis lui: "Dar tu ai avut fii?". "Da, Doamne, dar din zavistie l-a ucis cineva". Şi îndată a strigat Chinops, chemând pe nume pe ucigaş şi pe cel ucis, şi amândoi au stat de faţă. Şi a zis Chinops omului aceluia: "Oare acesta este fiul tău?" Şi a zis omul: "Da, Doamne". Şi a zis Chinops lui Ioan: "Ce te minunezi Ioane?" Şi i-a zis Ioan: "Eu de aceasta nu mă minunez". Şi a zis Chinops: "Mai mari decât acestea vei vedea, şi atunci te vei minuna, şi nu vei muri până ce te voi înfricoşa pe tine cu semnele". Şi a zis Ioan lui Chinops: "Semnele tale de grabă se vor strica". Iar mulţimea auzind un cuvânt ca acesta, s-a repezit asupra lui Ioan, şi l-a bătut foarte mult, până când a crezut că este mort. Şi a zis Chinops către popor: "Lăsaţi-l neîngropat, ca să-l mănânce păsările cerului". Şi se duseră toţi de la acel loc, bucurându-se cu

Chinops. Iar după aceasta, auzind Chinops că Ioan învaţă la locul ce se numea aruncare de pietre, a chemat pe un diavol cu care făcea vrăji. Şi mergând la locul acela, a zis lui Ioan: "Gândesc că mai multă ruşine şi înfruntare să-ţi fac ţie şi pentru aceea te-am lăsat viu. Să vii însă la nisipul mării şi vei vedea puterea mea, şi te vei ruşina". Şi urmau după dânsul acei trei diavoli, de care se părea poporului că Chinops i-a înviat din morţi. Şi lovind tare, cu plesnet mâinile sale, s-a afundat şi de la ochii tuturor s-a făcut nevăzut.

Iar mulţimea a strigat: "Mare eşti Chinopse şi nu este altul mai mare decât tine!". Iar Ioan a poruncit diavolilor celor ce în omenesc stau, să nu se ducă de la dânsul, şi s-a rugat Domnului ca să nu se socotească întru cei vii Chinops, şi aşa a fost.

Pentru că deodată s-a tulburat marea, şi fierbea cu valurile, şi n-a mai ieşit Chinops din mare, ci a rămas acolo în adâncul mării, precum Faraon cel de demult, afundându-se ticălosul. Iar diavolilor acelora pe care îi socotea poporul că sunt oameni sculaţi din morţi, le-a zis Ioan: "Întru numele lui Iisus Hristos celui răstignit, şi a treia zi înviat, să ieşiţi din ostrovul acesta". Şi îndată s-au făcut nevăzuţi. Iar poporul stăruia, aşteptând pe Chinops trei zile şi trei nopţi pe nisip, până când de foame şi de sete, şi de arşiţa soarelui, cei mai mulţi dintr-înşii au slăbit şi zăceau fără de glas, dintre care trei copii au murit. Iar pe oamenii aceia, miluindu-i Ioan şi rugându-se pentru mântuirea lor, şi vorbindu-le mult despre credinţă, le-a înviat copiii, le-a tămăduit pe neputincioşii lor, şi toţi apropiindu-se, cu un gând la Domnul s-au botezat şi s-au dus la casele lor, slăvind pe Hristos. Iar Ioan a mers în casa lui Miron şi mergând adeseori la popor, îi învăţa în numele lui Iisus Hristos.

***

Odată, a găsit lângă cale un om bolnav zăcând, cuprins cumplit de fierbinţeală, şi l-a tămăduit cu semnul Crucii. Acest lucru văzându-l un iudeu, anume Filon, care se întreba cu dânsul din Scriptură, a poftit pe Ioan în casa sa. Şi era femeia lui leproasă. Aceasta a căzut la Apostol şi îndată s-a tămăduit de lepră şi a crezut în Hristos. Atunci şi iudeul însuşi a crezut şi a primit sfântul botez în casa sa.

După aceasta sfântul Ioan a ieşit la târg şi s-a adunat la dânsul poporul ca să asculte din gura lui învăţătura cea mântuitoare.

***

Apoi au venit şi jertfitorii idoleşti, dintre care unul ispitindu-l pe sfântul, a zis: "Învăţătorule, am un fiu olog de amândouă picioarele, mă rog ţie să-l tămăduieşti pe el şi de-l vei tămădui voi crede şi eu în Dumnezeul pe care tu îl propovăduieşti". Iar sfântul a zis către dânsul: "Pentru ce ispiteşti aşa pe Dumnezeu care va arăta aievea vicleşugul inimii tale?"

Zicând acestea, Ioan l-a trimis la fiul lui cu aceste cuvinte: "În numele lui Hristos, Dumnezeul meu, scoală-te şi vino la mine". Iar el sculându-se, îndată a venit la sfântul sănătos. Tatăl lui însă, pentru acea ispitire, a ologit în acel ceas de amândouă picioarele şi a căzut la pământ de cumplită durere, şi striga rugind pe sfântul: "Miluieşte-mă sfinte al lui Dumnezeu şi mă tămăduieşte cu numele lui Hristos Dumnezeul tău. Cred că nu este alt Dumnezeu afară de El". Deci, milostivindu-se sfântul, a făcut pe jertfitor sănătos şi învăţându-l credinţa, l-a botezat în numele lui Iisus Hristos.

***

A doua zi, Ioan a mers la un loc unde un om zăcea, având neputinţa udului, şi nu se sculase de pe patul său şaptesprezece ani. Pe acesta Apostolul l-a tămăduit cu cuvântul şi l-a luminat cu sfântul botez.

***

Apoi, în acea zi, a trimis la Ioan, Antipatul care se dusese la Lavrentie, ginerele lui Miron, rugându-l foarte mult să vină în casa lui, căci femeii lui, fiind însărcinată, îi venise ceasul naşterii şi suferea cumplit neputând să nască. Sfântul a mers degrab şi numai cât a păşit cu piciorul pe pragul casei, îndată femeia a născut şi i s-a uşurat durerea. Văzând aceasta Antipatul, a crezut în Hristos cu întreagă casa sa.

Apoi, petrecând acolo Ioan trei ani, s-a dus în altă cetate, care era la cincizeci de stadii depărtare, în care locuitorii erau întunecaţi cu întunerecul închinării la idoli.

***

Intrând el acolo, a văzut pe popor făcând praznic idolilor şi pe nişte tineri legaţi şi a întrebat pe unul din cei ce stăteau acolo: "Pentru ce sunt legaţi tinerii aceştia?" Omul acela i-a răspuns: "Avem pe marele Dumnezeu Lup, căruia acum îi săvârşim praznicul, deci aceluia or să i se junghie tinerii aceştia spre jertfă". Ioan a rugat pe omul acela ca să-i arate şi lui pe acel Dumnezeu al său. Iar el a zis: "De vrei să-l vezi pe el, să aştepţi până la al patrulea ceas din zi, şi vei vedea jertfitorii cu poporul mergând la locul unde se arată Dumnezeu, vei merge şi tu cu dânşii şi vei vedea pe Dumnezeul Lup". Iar Ioan i-a zis: "Te văd pe tine om bun, iar eu sunt nou-venit aici, mă rog ţie ca tu însuţi să mă duci îndată la acel loc, căci doresc foarte mult să văd pe dumnezeul vostru şi de mi-l vei arăta, îţi voi da un mărgăritar de mare preţ". El, luând pe Ioan, l-a dus şi i-a arătat un loc de luncă noroios şi plin de apă şi i-a zis: "De aici iese Lupul, dumnezeul nostru, şi se arată la popor". Ioan aştepta deci ieşirea acelui dumnezeu şi, iată, aproape de al patrulea ceas din zi, s-a arătat diavolul în chip de lup prea mare, ieşind din apă, pe care sfântul Ioan, cu numele lui Hristos legându-l, l-a întrebat: "De câţi ani locuieşti aici?" Diavolul i-a răspuns: "De şaptezeci de ani". Iar Apostolul lui Hristos a zis: "Îţi poruncesc ţie în numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh, să ieşi din ostrovul acesta şi să nu mai vii niciodată aici!" Şi îndată diavolul s-a stins. Omul acela, văzând ceea ce se făcuse, s-a spăimântat şi a căzut la picioarele sfântului. Iar el l-a învăţat pe dânsul sfânta credinţă şi i-a zis: "Iată, îţi dau mărgăritarul pe care ţi l-am făgăduit ţie".

În acea vreme jertfitorii au ajuns la locul acela cu tinerii cei legaţi, având cuţite în mâinile lor şi popor mult cu dânşii şi aştepta ieşirea lupului, vrând să-i junghie pe tineri spre mâncarea lui. Dar după ce au aşteptat mult, neputând să mai îngăduiască, s-a apropiat de dânşii Ioan şi i-a rugat să dezlege pe tinerii cei nevinovaţi, că iată nu-i Lupul Dumnezeul vostru. Acesta era diavol, pentru că puterea lui Iisus Hristos l-a biruit pe el şi l-a alungat. Ei, auzind că a pierit Lupul s-au înfricoşat, şi aşteptând mult pe dumnezeul lor şi neaflându-l, au dezlegat pe tineri şi i-au lăsat slobozi, sănătoşi. Atunci sfântul a început a le propovădui pe Hristos şi a le arăta greşeala lor, din care mulţi crezând, s-au botezat.

***

Era în acea cetate o baie, în care spălându-se fiul jertfitorului lui Zeus, a fost sugrumat de diavolul cel ce petrecea acolo. Auzind aceasta tatăl lui, a alergat cu mare plângere la sfântul, rugându-l ca să-l învieze pe fiul său, făgăduind să creadă în Hristos. Sfântul a mers cu dânsul şi a înviat pe mort cu numele lui Hristos. A întrebat apoi pe tânăr care a fost pricina morţii lui. El a răspuns:

"Spălîndu-mă, a ieşit ceva negru din apă, m-a apucat şi m-a sugrumat". Deci, sfântul cunoscând că diavolul locuieşte în baia aceea, l-a jurat pe el şi l-a întrebat: "Cine eşti tu şi de ce locuieşti aici?" Diavolul a răspuns: "Eu sunt acela pe care tu în Efes m-ai izgonit din baie şi stau aici de şase ani supărând poporul". Atunci sfântul l-a izgonit pe el şi din hotarul acela. Văzând aceasta, jertfitorul a crezut în Hristos şi s-a botezat cu fiul şi cu toată casa sa.

După aceasta a ieşit Ioan puţin la târg, unde s-a adunat lumea din toată cetatea ca să asculte cuvântul lui Dumnezeu.

***

Şi iată o femeie a căzut la picioarele lui, rugându-l cu lacrimi să-i tămăduiască pe un îndrăcit fiu al ei, pentru care îşi cheltuise mai toată averea la doftori. Sfântul a poruncit ca să-l aducă la dânsul, şi cum au spus îndrăcitului trimişii că îl chiamă Ioan, îndată a ieşit diavolul dintr-însul şi venind sănătos la sfântul a crezut în Hristos şi s-a botezat cu maica sa.

***

În aceeaşi cetate era o capişte vestită a idolului Dionisie, pe care închinătorii de idoli îl numeau tată slobod. La praznicul acestuia, adunându-se acolo bărbaţi şi muieri, dănţuiau cu mâncări şi băuturi. Şi îmbătându-se, făceau fărădelegi mari în cinstea spurcatului idol. Acolo mergând Ioan în vremea praznicului lor, îi mustra pentru spurcata lor sărbătoare.

Iar jertfitorii - care erau foarte mulţi - prinzându-l pe el, l-au bătut şi trăgându-l afară, l-au târât lăsându-l legat şi s-au întors iar la dănţuirile lor. Apoi, Sfântul Ioan s-a rugat lui Dumnezeu ca să nu le rabde lor o fărădelege ca aceea, şi îndată capiştea a căzut din temelie şi i-a ucis pe toţi jertfitorii. Iar ceilalţi tremurând, dezlegară pe sfântul şi-l rugau pe el să nu-i piardă şi pe dânşii cu ceilalţi.

***

În aceeaşi cetate era un vrăjitor vestit anume Nuchian. Acesta, înştiinţându-se de căderea capiştei şi de pierzarea jertfitorilor, s-a mâniat foarte şi venind la Sfântul Ioan i-a zis: "Nu ai făcut bine că ai stricat capiştea lui Dionisie şi ai pierdut pe jertfitorii lui, căci tot poporul se mânie foarte împotriva ta pentru aceasta. Deci, rogu-mă ţie ca să-i înviezi pe ei, precum ai înviat pe fiul jertfitorului în baie şi eu voi crede în Dumnezeul tău". Răspuns-a sfântul: "Pricina pierzării lor le-a fost fărădelegea lor. Pentru aceea nu sunt vrednici ca să vieţuiască aici, ci să se muncească în iad". Răspuns-a Nuchian: "De nu poţi tu să-i înviezi, iată eu cu numele idolilor mei voi face să învieze credincioşii

zeilor, şi capiştea o voi alcătui întreagă. Dar atunci nici tu nu vei scăpa de moarte".

Aceasta zicând, se despărţiră. Ioan s-a dus să înveţe poporul, iar Nuchian s-a dus la locul capiştei cea căzută, şi a înconjurat-o pe ea vrăjind. Şi a făcut aceasta: Că stătură doisprezece diavoli în chipul jertfitorilor celor ucişi, cărora le-a poruncit ca să meargă după dânsul şi să ucidă pe Ioan. Şi ziseră diavolii: "Noi nu numai a-l ucide nu putem, ci nici a ne arăta la locul unde este el. Iar de vrei ca să moară Ioan, mergi şi să aduci aici poporul, ca văzându-ne pe noi să se mânie asupra lui Ioan şi să-l piardă pe el".

Deci, ducându-se Nuchian, a aflat mult popor ascultând învăţătura Sfântului Ioan, cărora Nuchian cu mare glas a strigat: "O, nepricepuţilor, pentru ce v-aţi dat pe voi străinului acestuia care a pierdut capiştea voastră cu jertfitorii şi pe voi să vă amăgească? De-i veţi da lui luare aminte, o să vă piardă. Veniţi cu mine, şi veţi vedea pe jertfitorii voştri, pe care eu i-am înviat. Încă şi capiştea voastră cea risipită, înaintea ochilor voştri o voi ridica, lucru pe care Ioan nu poate să-l facă". Iar poporenii, ca nişte fără de minte fiind, au lăsat pe Ioan, şi cu toţii au mers după dânsul. Sfântul însă, pe altă cale, a ajuns cu Prohor înaintea lor acolo unde diavolii aceia erau în chip de jertfitori înviaţi. Deci, văzând diavolii pe Ioan îndată au pierit, şi iată Nuchian a venit cu poporul. Şi fiindcă n-a aflat pe diavoli s-a supărat foarte, şi iar a început a înconjura capiştea cea risipită, vrăjind şi chemându-i pe dânşii, dar nimic n-a izbutit. Apoi a înserat şi mâniindu-se poporul, voia să ucidă pe Nuchian, pentru că i-a amăgit şi i-a înstrăinat de sfântul. Iar alţii au zis: "Luându-l, să-l ducem pe el la Ioan, şi ce ne va zice nouă acesta, aceea să-i facem".

Auzind această sfântul, a apucat pe aceeaşi cale înaintea lor, şi a ajuns la locul acela cel dintâi, unde poporul, aducând pe Nuchian înaintea sfântului, a zis: "Acest amăgitor şi vrăjmaş al tău a gândit să te piardă! Ce zici să-i facem?" Sfântul le-a zis: "Să-i daţi drumul ca să se pocăiască!"

A doua zi Ioan învăţa iar poporul să creadă în Hristos şi mulţi dintre dânşii crezând, se rugau ca să se boteze de Ioan. Dar când Ioan i-a dus la râu, Nuchian a prefăcut cu farmecele sale apa în sânge. Sfântul a orbit cu rugăciunea pe Nuchian, şi făcând apă iar curată a botezat într-însa pe toţi cei ce au crezut.

Cu aceasta biruindu-se Nuchian, şi-a venit în simţire şi, căindu-se cu adevărat, a rugat pe Apostolul să-i fie milostiv lui. Iar sfântul, văzându-i pocăinţa lui, l-a învăţat din destul şi l-a botezat şi îndată a văzut şi a dus pe Ioan în casa sa, în

care când a intrat Ioan, deodată toţi idolii, care erau în casa lui Nuchian, au căzut şi s-au sfărâmat ca praful. Această minune văzând-o casnicii lui s-au înfricoşat şi crezând, s-au botezat cu toţii.

***

Era o femeie văduvă în cetatea aceea, bogată şi frumoasă, anume Procliania. Aceasta având un fiu frumos la vedere, cu numele Sosipatru, s-a aprins prin diavolească lucrare asupra lui, şi se sârguia cu totul să-l tragă pe el la a ei fărădelege. Dar fiul ei, priceput fiind şi urând-o pe ea pentru nebunia aceea, a fugit de dânsa, şi a mers la locul unde Sfântul Ioan învăţa atunci şi ascultă cu dulceaţă cuvintele apostolului. Iar Ioan cu Duhul Sfânt, pe toate cele de dânsul gândite văzându-le, l-a luat deoparte şi-l învăţa să-şi cinstească mama, numai să nu o asculte la lucrul cel neiertat de lege, nici să spună cuiva de aceasta, ci să acopere greşeala mamei sale. Dar Sosipatru n-a vrut să se întoarcă în casa mamei sale, cu toate că a patra zi aflându-l Procliania, l-a apucat de haină şi-l trăgea cu sila acasă. La acest ţipăt a sosit Antipatul, care nu de mult venise în cetatea aceea, şi a întrebat pentru ce femeia trage aşa pe acel tânăr. Iar mama, ascunzându-şi gândul său cel fărădelege, a aruncat clevetire asupra fiului, cum că ar fi vrut să-i facă ei silă, şi-şi rupea părul său cu plângere răcnind. Acestea auzindu-le Antipatul, a crezut minciuna ei şi a judecat pe nevinovatul Sosipatru, osândindu-l să-l coasă într-un sac de piele, cu cumplite jivini, şi să-l arunce în mare.

Înştiinţându-se de aceasta, Ioan a mers la Antipatul, unde a dat pe faţă nedreapta judecată şi mustrându-l că a osândit la moarte pe nevinovatul tânăr, necercetând bine pricina. Iar Procliania a grăit şi asupra sfântului, cum că acest amăgitor a învăţat pe fiul ei la această răutate. Auzind aceasta Antipatul, a poruncit ca în acelaşi sac cosându-l şi pe Sfântul Apostol cu Sosipatru şi cu felurite de jivini, să-i înece. Iar sfântul s-a rugat, şi îndată s-a cutremurat pământul. Şi mâna Antipatului, aceea cu care a arătat asupra sfântului, s-a uscat. Iar Proclianei i s-au uscat amândouă mâinile şi ochii i s-au întors.

Văzând acestea, judecătorul s-a spăimântat foarte tare şi toţi cei ce erau acolo au căzut la pământ de frică. Şi a rugat pe Ioan să-l miluiască pe el şi să-i tămăduiască mâna cea uscată. Iar Ioan, învăţându-l despre dreapta judecată şi despre credinţa cea în Hristos, l-a tămăduit şi l-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi aşa s-a mântuit de ispită şi de moarte nevinovatul Sosipatru, iar judecătorul a cunoscut pe adevăratul Dumnezeu.

De frica aceea Procliana a fugit la casa sa, având asupra sa pedepsirea lui

Dumnezeu. Iar apostolul luând pe Sosipatru, au mers împreună la casa ei. Insă Sosipatru nu vrea să meargă la mama sa. Dar Ioan îl învăţa să nu fie rău, încredinţându-l că de acum nu va mai auzi de la mama sa nici o fărădelege pentru că s-a înţelepţit, care lucru s-a şi întâmplat. Când au intrat în casa ei apostolul cu Sosipatru, Procliania a căzut îndată la picioarele apostolului, mărturisindu-se cu plângere şi căindu-se de toate greşelile. Şi tămăduind-o de durere şi învăţând-o la credinţă şi la curăţie, apostolul a botezat-o cu toată casa ei. Şi aşa înţelepţindu-se Procliania, şi-a petrecut zilele sale în mare pocăinţă.

În aceea vreme a fost ucis împăratul Domiţian († 96), iar după dânsul a luat scaunul Romei Nerva (96-98), om foarte bun. Acesta a eliberat pe toţi cei ce erau sub pedepse. ***Atunci Ioan, eliberându-se din surghiunie, a socotit deocamdată să se întoarcă la Efes, că mai pe tot poporul cel ce era în Patmos îl întorsese la Hristos.***

Înştiinţându-se creştinii cei din Patmos de un aşa gând, l-au rugat să nu-i părăsească pe ei pentru totdeauna desăvârşit. Apoi, dacă sfântul n-a vrut să rămână cu dânşii, ci a dorit să se întoarcă la Efes, atunci l-au rugat pe el ca măcar Evanghelia pe care el a scris-o acolo să le-o lase lor, întru pomenirea învăţăturii sale.

Căci odinioară, poruncind post pentru toţi, a luat cu sine pe ucenicul său Prohor şi a ieşit din cetate ca la cinci stadii, şi s-a suit într-un munte înalt, unde trei zile a petrecut în rugăciune. Iar după acele trei zile, s-a făcut tunet mare şi fulgere şi s-a cutremurat muntele. Iar Prohor a căzut la pământ de frică. Ioan, întorcându-se la dânsul, l-a ridicat şi l-a pus de-a dreapta sa şi i-a zis: "Să scrii cele ce vei auzi din gura mea". Şi iar ridicându-şi ochii spre cer, s-a rugat şi după rugăciune a început a grăi "La început era Cuvântul" şi celelalte.

Iar ucenicul, cu luare-aminte, a scris toate cele ce a auzit din gura lui. Şi a scris Sfânta Evanghelie, pe care iar a poruncit Prohor să o scrie, din nou pogorându-se din munte, şi a vrut ca pe cea scrisă din nou să o lase creştinilor în Patmos după mintea lor, iar pe cea dintâi a ţinut-o la sine. În acelaşi ostrov a scris sfântul Ioan cu mâna sa şi Apocalipsa, pentru că postind în munte câteva zile, a văzut negrăitele descoperiri ale lui Dumnezeu, şi prin scrisoare le-a dat pe acelea credincioşilor.

Mai înainte de plecarea sa din ostrovul acela, a înconjurat cetăţile şi satele cele dimprejur întărind pe fraţi în credinţă.

***

Şi i s-a întâmplat lui a fi într-un sat, în care un jertfitor al lui Zeus, anume Euharis, avea un fiu orb, care de mult dorea să vadă pe Ioan. Deci, auzind de Ioan că a venit în satul lor, a alergat la dânsul, rugându-l pe el ca venind în casa lui, să-i tămăduiască fiul. Iar Ioan, văzând că are să câştige suflete omeneşti, a mers în casa jertfitorului şi a zis fiului celui orb: "În numele Domnului meu Iisus Hristos, vezi!" Şi îndată a văzut. Auzind această Euharis, a crezut în Hristos şi s-a botezat cu fiul său.

În toate cetăţile acelui ostrov Sfântul Ioan a aşezat bine sfintele biserici, punându-le lor episcopi şi preoţi, şi învăţându-i pe ei cu îndestulare, i-a mulţumit pe toţi şi s-a întors la Efes. Şi l-au petrecut pe el credincioşii cu plângere şi cu tânguire multă, nevrând să se lipsească de un soare ca acela, care cu învăţătura sa a luminat ţara lor. Iar el, intrând în corabie şi dându-le pace tuturor, s-a dus în căsuţa sa. ***Apoi ajungând el la Efes, l-au întâmpinat credincioşii cu negrăită bucurie, strigând şi zicând: "Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului" şi l-au primit cu cinste. Şi aici petrecând n-a încetat niciodată lucrul, învăţând totdeauna poporul şi povăţuindu-l la calea mântuirii.***

***

Încă nu se cuvine a tăcea şi pe aceasta, pe care ne-o mărturiseşte Clement Alexandrinul († 215).

Apostolul, pe când umbla în Asia prin cetăţi, a văzut odinioară un tânăr pornit din fire a face binele, pe care luându-l l-a învăţat şi l-a botezat. Apoi, vrând să se ducă de acolo în altă parte la propovăduirea Evangheliei, înaintea tuturor a încredinţat pe tânărul acela episcopului acelei cetăţi, ca să-l înveţe pe el la tot lucrul bun. Iar episcopul luând pe tânăr, l-a învăţat pe el Sfânta Scriptură. Dar nu se îngrijea de dânsul, aşa precum îi era datoria, nici nu-i da o învăţătură ca

aceea care se cuvine tinerilor, ci l-a lăsat în voia lui şi după puţină vreme a început tânărul a vieţui rău, a se îmbăta şi a fura.

Apoi s-a apucat de tovărăşie cu tâlharii, care luându-l, l-au dus în pustie şi suindu-l în munte, l-au făcut căpitan al bandei lor şi făceau război cu puterea la drumul mare.

Iar după câtăva vreme, întorcându-se Ioan, a venit în cetatea aceea şi auzind de tânăr că s-a îndărătnicit şi s-a făcut tâlhar, a zis către episcop: "Să-mi dai amanetul pe care ţi l-am lăsat spre pază, ca în nişte mâini credincioase. Să-mi aduci tânărul pe care înaintea tuturor ţi l-am încredinţat ca să-l înveţi frica lui Dumnezeu".

Iar episcopul a zis cu plângere: "A pierit tânărul, a murit cu sufletul, iar cu trupul face tâlhărie pe la drumuri".

Iar Ioan a zis episcopului: "Oare aşa se cădea ţie să păzeşti sufletul fratelui tău? Să-mi dai un cal şi un om ca să mă ducă să-l caut pe acela pe care tu l-ai pierdut".

Şi plecând, când a sosit Ioan la tâlhari, i-a rugat pe ei ca să-l aducă la căpitanul lor. Şi-l duseră.

Văzând tânărul pe Sfântul Ioan s-a ruşinat şi, sculându-se, fugea în pustie. Iar Ioan, uitându-şi bătrâneţile sale, alerga după dânsul strigând: "Întoarce-te fiul meu la părintele tău, şi nu te deznădăjdui de greşala ta, primesc eu păcatele tale asupra mea. Deci, stai şi mă aşteaptă, că Domnul m-a trimis la tine".
Apoi întorcându-se tânărul, cu cutremur şi cu ruşine mare, a căzut la picioarele sfântului, neîndrăznind a căuta la faţa lui. Iar Ioan arătându-i părintească dragoste, l-a cuprins pe el, sărutându-l şi luându-l l-a dus cu bucurie în cetate, căci a aflat oaia cea pierdută.

Apoi l-a învăţat pe el mult, povăţuindu-l la pocăinţă, în care bine ostenindu-se tânărul, a plăcut lui Dumnezeu. Şi câştigând iertare de greşelile sale, s-a mutat cu pace la Domnul.

***

În aceeaşi vreme era un creştin, care ajunsese în mare sărăcie, şi neavând cu ce să plătească datoria datornicilor săi, s-a hotărât din prea mare nelinişte să se sinucidă, rugând pe un fermecător evreu să-i dea să bea ceva de moarte. Acela,

ca un vrăjmaş al creştinilor şi prieten al diavolilor, i-a dat acea băutură aducătoare de moarte. Iar creştinul, luând de la dânsul otrava purtătoare de moarte, a mers la casa lui, dar sta la îndoială şi se temea, neştiind ce să facă. Mai pe urmă, însemnând cu crucea paharul, l-a băut, dar nimic nu s-a vătămat din dânsul, pentru că semnul Crucii a luat din pahar toată otrava. Atunci se mira mult în sine că e sănătos şi nu simte nici o durere. Însă, neputând suferi supărările de la datornici, iar a mers la evreul acela ca să-i dea o otravă mai puternică, pe care luând-o, a mers la casa lui. Gândindu-se mult, iar a făcut semnul sfintei Cruci asupra paharului aceluia şi l-a băut, dar nimic n-a pătimit. Şi iar a alergat la evreu, arătându-i-se lui sănătos şi ocărîndu-l că este neiscusit în meşteşugul său.

Iar evreul, cutremurându-se, l-a întrebat ce făcea când o bea El îi zise: "Nimic altceva decât numai cu sfânta Cruce am însemnat paharul". Atunci evreul a cunoscut că puterea sfintei Cruci alungă moartea, însă vrând să afle adevărul, a dat din aceeaşi otravă unui câine, care bând din ea îndată a murit înaintea lui.

Văzând aceasta evreul a alergat la Apostolul cu acel creştin, spunându-i cele ce li s-au întâmplat lor. Sfântul l-a învăţat pe evreu să creadă în Hristos şi l-a botezat. Iar creştinului celui sărac i-a poruncit să aducă o sarcină de fân, pe care Apostolul cu semnul Crucii şi cu rugăciunea prefăcu în aur fânul, poruncindu-i ca din acel aur să-şi plătească datoriile sale la cămătar, iar cu restul să-şi hrănească pe cei ai casei lui.

Apoi s-a dus apostolul la Efes, şi petrecea în casa lui Domnos, unde a adus o mare mulţime la Hristos şi a făcut nenumărate minuni.

Împlinindu-se toţi anii lui o sută şi câţiva, a ieşit din casa lui Domnos cu cei şapte ucenici ai săi şi, mergând la un loc oarecare, le-a poruncit să şadă acolo. Şi era spre ziuă. Iar el, ducându-se ca la o aruncătură de piatră, s-a rugat. După aceea, săpând ucenicii un mormânt în chipul Crucii de lungimea staturei sale, precum le-a poruncit, a zis lui Prohor să meargă la Ierusalim şi acolo să petreacă până la sfârşitul său. Învăţându-şi ucenicii şi sărutându-i le-a zis: "Trăgând pământul, mama mea, acoperiţi-mă". Şi l-au sărutat ucenicii, acoperindu-l până la genunchi. El iar sărutându-i pe ei l-au acoperit până la grumaji, şi a pus pe faţa lui o basma, şi aşa l-au sărutat, plângând foarte tare, apoi l-au acoperit cu totul.

Punerea în mormânt a Sfântului Ioan şi aflarea mormântului gol

Auzind de aceasta fraţii din cetate au venit şi, dezgropând mormântul, n-au aflat nimic. Plîns-au foarte mult şi rugându-se s-au întors în cetate. Apoi, în tot anul, din mormântul lui se arăta praf subţire, în opt zile ale lunii mai, şi tămăduiri bolnavilor se dau cu rugăciunea Sfântului Apostol Ioan spre cinstea lui Dumnezeu, celui în Treime lăudat în vecii vecilor. Amin.

Despre anii câţi a vieţuit Sfântul apostol Ioan nu se ştie exact. Unii scriu că a trăit 120 ani, iar alţii zic 105 şi şapte luni; se ştie însă că a trăit mai mult de o sută de ani.

Vieţile Sfinţilor - Pomenirea Sfântului slăvitului apostol şi evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu (8 mai)

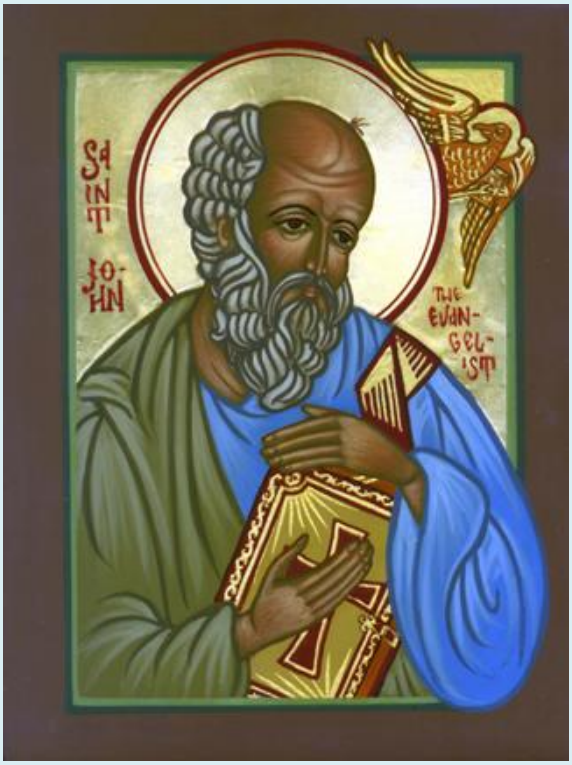

Se cuvine a şti că tatăl cuvântătorului de Dumnezeu era Zevedeu, iar maica sa era Salomi, fiica lui Iosif, logodnicul Născătoarei de Dumnezeu. Pentru că Iosif a avut patru feciori: pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda şi pe Iosif, şi trei fiice: pe Estir, pe Marta şi pe Salomi, care a fost femeia lui Zevedeu şi maica a lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu.

Deci, ***Mântuitorul, era unchi lui Ioan, pentru că era frate al Salomeei, fiica lui Iosif.*** Se cuvine să ştim că, în vremea în care a fost vândut Domnul nostru iudeilor şi a fost răstignit, au fugit toţi. Dar ***Ioan, ca un iubit, a fost de faţă la vânzarea şi la răstignirea Lui şi a venit la mormânt cu Petru.***

Apoi a luat pe Născătoarea de Dumnezeu întru ale sale. De aceea se zice că a avut trei maici pe pământ:

- ***întâi pe Salomi, dintru care s-a născut;***
- ***a doua, tunetul, că s-a numit "fiul tunetului";***
- ***şi a treia pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, precum a zis Domnul: Iată Maica ta! Şi a îngrijit-o Ioan până la adormirea ei.***

Apoi a venit la Efes şi a dărâmat prin rugăciunea sa capiştea Artemidei şi a mântuit din rătăcire patru sute de mii de bărbaţi şi femei ce slujeau Artemidei şi i-a adus la lumină.

Iar muntele pe care se află biserica cuvântătorului de Dumnezeu se numeşte Livaton, unde, spre apus, zace Sfântul Timotei. Iar Maria Magdalena şi cei şapte tineri din Efes sunt în muntele din apropiere, ce se cheamă Hileon. Iar Sfânta Ermiona, fiica lui Filip, unul din cei şapte diaconi, din cele patru proorociţe fiice ale lui, zace aproape în acel munte; şi Audact, mucenicul, şi fiica sa, Calisteno, şi alţi mucenici ce au fost episcopi: Ariston, Tiranos, Aristovul şi Pavel cetăţeanul pustiului. Şi se face prăznuirea Sfântului Ioan, în cinstita sa apostolească biserică, ce este la locul ce se numeşte Evdomon.

Cinstita mutare a Sfântului apostol şi evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu, cel ce s-a rezemat pe pieptul Mântuitorului, a iubitorului de feciorie şi ucenicul iubit al lui Hristos, se prăznuieşte în 26 ale lunii septembrie, unde s-a scris pe larg viaţa lui cea sfântă.

În această zi, însă, se cinsteşte numai ***pomenirea prafului tămăduitor, care ca minune iese în fiecare an din mormântul lui, în ziua a opta a lunii mai şi pe care creştinii cei de acolo îl numesc mană.***

Pentru că Sfântul Ioan, trăind mai mult de o sută de ani şi ostenindu-se în bună-vestirea lui Hristos, a ieşit împreună cu şapte ucenici ai săi din cetatea Efesului şi le-a poruncit să-i sape un mormânt în chipul Crucii şi într-însul - precum scrie în viaţa lui - să fie îngropat de viu.

Auzind fraţii cei din cetate de aceasta, au mers şi au săpat mormântul lui şi n-au aflat trupul Apostolului şi s-au întors, plângându-l mult. După aceea, mergeau adeseori la mormântul lui şi acolo îşi săvârşeau rugăciunile către Dumnezeu, chemând în ajutor şi spre mijlocire pe Sfântul Ioan.

După aceea a început în fiecare an, în această lună şi zi, a ieşi din mormântul lui un praf subţire făcător de minuni, pe care credincioşii luându-l, tămăduiau neputinţele şi patimile ce erau în popor.

Pentru aceea s-a aşezat într-această zi, precum şi în luna lui septembrie, să-l lăudăm cu bisericeşti cântări de laude şi să-l fericim pe acest plăcut al lui Dumnezeu, care mai mult decât alţii a fost iubit lui Dumnezeu.

Cu rugăciunile aceluia să câştigăm şi noi tămăduire de bolile noastre cele sufleteşti şi trupeşti şi să ne învrednicim a fi plăcuţi şi iubiţi lui Hristos Dumnezeul nostru.

Sinaxar - Pomenirea mutării la Domnul a Sfântului slăvitului apostol şi evanghelist Ioan Teologul (26 septembrie)

În această lună, în ziua a douăzeci şi şasea, pomenirea mutării la Domnul a Sfântului slăvitului apostol şi evanghelist Ioan Teologul.

Sfântul Ioan evanghelistul a fost feciorul lui Zevedei şi al soţiei lui, Salomi, care era fiica logodnicului Iosif. Pentru că acesta a avut patru feciori: pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda şi pe Iosie şi trei fete: pe Estera, pe Marta şi pe Salomi, care a fost femeie lui Zevedei, şi maica lui Ioan. De aici se vede că Domnul nostru Iisus Hristos era unchi lui Ioan şi frate al Salomiei, fetei lui Iosif.

Acesta este cel ce s-a rezemat pe pieptul lui Hristos, ca cel ce era foarte iubit de Dânsul. Pentru că şi la vânzare a fost cu Dânsul, şi la răstignire, când a luat şi pe Născătoarea de Dumnezeu în casa sa, slujind-o până la adormirea ei.

Iar după adormire aruncând sorţi Sfinţii apostoli unde era să meargă fiecare dintr-înşii şi să propovăduiască, a căzut lui Ioan soarta ca să meargă în Asia. Se mâhnea de aceasta că cunoştea mai înainte că o să aibă nevoie de călătorie pe mare, ceea ce şi spuse mai înainte ucenicului său Prohor.

Umblând patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi pe mare, purtat de puterea valurilor, căci se mâhnise pentru sorţi; şi (fiindcă n-a nădăjduit la puterea lui Dumnezeu cea nebiruită) pentru aceasta s-a îngăduit de la Dumnezeu ca să cadă în ispită, ca prin acea ispită să i se ierte greşeala sa cea omenească.

Şi s-a dat într-o parte de loc al Asiei, ce se cheamă Marmareonda şi acolo a aflat pe Prohor căzut şi el în primejdie. Căci fiind dispreţuit de oamenii ce erau acolo, şi părându-li-se că este vrăjitor, şi că Ioan ar fi furat galbeni din corabie şi a fugit. Scăpând cu nevoie a sosit la locul ce s-a zis mai sus.

Mergând la Efes i-a aflat pe ei o femeie anume Romana vestită în răutate până şi la Roma. Aceasta plătindu-le i-a silit să slujească la baie. Apostolii neştiind meşteşugul băii, ea îi necăjea atât de rău că i-a făcut pe amândoi ca pe nişte robi. Ioan era rânduit să facă foc, să încălzească baia, iar Prohor să pornească apa la baie în tot timpul. De trei ori într-un an un drac cumplit sugruma înăuntru câte un tânăr şi câte o tânără, pentru că atunci când se zidise baia a pus un tânăr şi o tânără la temelie, şi din această pricină începuse a face moarte.

Când a fost a treia lună, intrând Domnus, feciorul lui Dioscorid într-acea baie, a fost sugrumat de demon. Iar Romana făcând plângere, s-a auzit în tot oraşul Efesului şi la Dioscorid, care auzind aceasta, de mare întristare şi de multă mâhnire a murit şi el. Atunci Romana a rugat foarte pe Artemida să învieze pe Domnus, dar fără folos. Întrebând Ioan pe Prohor ce se întâmplase i-a văzut Romana vorbind, şi a apucat pe Ioan şi strâmtorându-l îi zicea că este fermecător, şi că de nu va învia pe Domnus îi va despărţi sufletul de trup. Făcând apostolul rugăciune şi înviind pe copil, s-a spăimântat cu duhul Romana, şi zise că este ori Dumnezeu, ori fiul lui Dumnezeu, şi a crezut în Hristos, mărturisindu-se către Ioan. Iar înviind şi pe Dioscorid, a crezut şi el împreună cu fiul său Domnus, şi se mărturisiră toţi, botezându-se: Dioscorid, Domnus şi Romana. Şi a rupt Romana înscrisul de robie, iar Ioan a depărtat şi duhul cel viclean din baie.

***

Pe când efesenii prăznuiau pe Artemida, apostolul a stat într-un loc înalt, unde se afla acel idol. Iar poporul înfuriindu-se pentru aceasta, arunca cu pietre asupra lui Ioan, dar nu-l atingeau pe el, ci loveau idolul încât l-au făcut fărâme. Apostolul le spunea multe pentru credinţă; iar ei întărâtându-se, iarăşi au aruncat cu pietre asupra lui; pietrele însă se întorceau asupra celor ce le aruncau. Atunci făcând apostolul rugăciune se făcu o fierbere mare din pământ, şi au căzut jos la pământ din popor ca la vreo două sute de oameni şi au murit.

Iar ceilalţi abia dezmeticindu-se şi izbăvindu-se din groază, se rugau sfântului să-i miluiască, şi să învieze pe cei morţi. Deci rugându-se şi înviindu-i pe cei ce muriseră, şi iarăşi făcându-se fierberea aceea a pământului, au căzut la Ioan toţi şi s-au botezat.

***

Apoi când sta sfântul într-un loc ce se chema Tihi, a tămăduit pe un slăbănog ce zăcuse doisprezece ani, care, sculându-se, mărea pe Dumnezeu.

Făcutu-s-au şi alte multe minuni de Ioan, de s-a dus pretutindenea vestea minunilor.

Văzând dar demonul ce se afla în capiştea Artemidei, toate cele ce se făcuse de sfântul şi cunoscând că şi pe el era să-l gonească de acolo, a stârnit furie mare în popor împotriva Sfântului Ioan şi a ucenicului său Prohor.

Cunoscând Ioan prin Duhul Sfânt că pornirea poporului era să iasă spre bine, s-a dat de bunăvoie poporului împreună cu ucenicul său Prohor. Şi trăgându-i poporul până la capiştea Artemidei, se rugară ei lui Dumnezeu să cadă capiştea, dar să nu vatăme pe nimeni din cei ce erau acolo. Şi aşa căzând capiştea, apostolul zise către demonul care se afla acolo: "Ţie zic, demone spurcat, câtă vreme este de când locuieşti aici? Şi de ai pornit tu asupra noastră poporul, mărturiseşte!" Iar demonul striga tare: "De când locuiesc aici sunt două sute patruzeci şi nouă de ani şi eu i-am pornit pe aceştia toţi asupra voastră". Zise drept aceea sfântul: "Poruncescu-ţi în numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, să nu mai locuieşti în acest loc". Şi îndată ieşi demonul din oraş. Atunci pe toţi i-a cuprins cutremur şi frică, şi cei mai mulţi dintr-înşii au crezut în Domnul.

Făcându-se şi alte multe semne şi minuni din mâinile apostolului, şi venind multă mulţime la credinţă, s-a dat ştire de lucrurile lui şi la ighemonul de atunci că poporul, ademenit de nişte învăţături fermecătoreşti grăite de apostol, părăseşte legile împăraţilor, şi călca cinstea zeilor, încât şi capiştile cele mai bune ale lor au căzut de s-au sfărâmat. ***De aceea au fost izgoniţi în ostrovul Patmos, de care i se arătase Domnul în vis lui Ioan spunându-i-se că are să pătimească mult şi să fie izgonit la un oarecare ostrov ce se cheamă Patmos, fiind celor de acolo de mare folos mergerea lui.***

***

Mergând pe mare la locul Exoriei, a înviat pe unul din slujitorii ce se înecase în mare, şi întoarse spre linişte şi furtuna, care ridicase asupra lor valul cel groaznic al mării. Pentru aceea s-au botezat toţi.

***

Iar Ioan mergând bucuros la Exoria ostrovului Patmos, a scăpat pe feciorul lui Miron, pe Apolonid, de dracul ce locuia într-însul. Şi îndată toată casa lui Miron a crezut în Hristos şi s-a botezat, împreună cu Lavrentie ighemonul, care avea mare putere în acel ostrov, şi femeia lui Hrisipia, fiica lui Miron, cu fiul său şi cu toate slugile sale.

***

Deci, era în părţile acelea un vrăjitor anume Chinops petrecând în loc pustiu, care cu mulţimea nălucirilor demonice minuna atâta pe cei fără de minte, încât era socotit ca un zeu. Preoţii lui Apolon văzând îndrăznirea ce avea Ioan în învăţătura sa, au vorbit lui Chinops, pe dânsul rugându-l, să folosească meşteşugirile lui împotriva sfântului. Acela, nevrând să meargă în cetate, căci petrecea în pustietăţi neumblate, a făgăduit că va trimite un duh viclean la casa lui Miron, ca să ia sufletul lui Ioan.

A doua zi a trimis pe unul din duhurile cele viclene învăţându-l să-i aducă sufletul lui Ioan. Mergând demonul la casa lui Miron, a stat în locul unde se afla Ioan, care simţind pe demon, i-a poruncit să nu se mai mute de acolo, ci să stea până va spune pricina pentru care a venit. Iar duhul a zis: "Preoţii lui Apolon au venit la Chinops, şi au vorbit multe lucruri rele despre tine, şi-l chemau să vină în oraş să-ţi rânduiască moarte; iar el s-a apărat zicând: "Nu vreau să mă ostenesc să merg în cetate pentru un om mic şi ticăit, ci vă întoarceţi înapoi, că mâine voi trimite un duh şi voi lua sufletul lui şi-l va aduce la mine, şi-l voi da la judecată". Iar Ioan zise: "Ai mai fost trimis vreodată şi ai mai luat suflet de om să i-l duci?" Şi zise duhul: "Am fost trimis de am omorât, dar suflet n-am luat". Atunci Ioan zise: "Pentru ce-l ascultaţi?" Şi zise duhul: "Toată puterea satanei locuieşte acolo şi s-a tocmit cu toţi cei mai mari şi noi cu dânsul, şi ne ascultă Chinops pe noi, şi-l ascultăm şi noi pe el".

A zis Ioan: "Ascultă duh viclean: îţi porunceşte apostolul lui Dumnezeu Ioan să nu mai mergi niciodată să mai vicleneşti om, ci să ieşi afară dintr-acest ostrov, şi să umbli rătăcind, şi să nu ai loc nicăieri". Şi îndată duhul cel viclean a ieşit din ostrov. Văzând Chinops că nu se mai întoarce duhul, a trimis pe altul, care pătind la fel a mai trimis şi alţi doi: unul să intre la Ioan şi altul să stea afară să-

i aducă răspuns. Deci intrând acela şi păţind ca şi ceilalţi, s-a dus celălalt şi a spus lui Chinops ce s-a întâmplat.

Atunci Chinops, umplându-se de mânie, şi luând toată mulţimea demonilor a mers în cetate; iar cetăţenii au început a striga, şi toţi i se închinau. Găsind el pe Ioan unde învăţa, s-a umplut de multă mânie şi a zis către popor: "Oameni orbi şi rătăciţi! Ascultaţi calea adevărului: de este drept Ioan şi sunt adevărate graiurile lui, şi va face cuvântul care voi zice, voi crede şi eu în cele ce zice".

Şi apucând Chinops pe un tânăr îi zise: "Tânărule, trăieşte tatăl tău?" Iar acela îi spuse că a murit. Chinops zise: "Cu ce moarte?" Iar acela răspunse: "A fost corăbier, şi spărgându-se corabia pe mare s-a înecat". Iar Chinops zise către Ioan: "Iată, arată de grăieşti adevărat, şi scoate pe tatăl copilului din mare şi adu-l la fiul său, să-l vedem şi noi viu". Iar Ioan zise: "Nu m-a trimis Hristos că să înviez morţii, ci ca să învăţ oamenii rătăciţi". Deci zise Chinops către tot poporul ce stă acolo: "Măcar acum să mă credeţi pe mine, oamenilor, că acest om este amăgitor şi vă înşeală cu farmece; ţineţi-l până ce voi aduce pe tatăl tânărului şi-l pun înaintea voastră viu". Şi l-au ţinut pe Ioan. Iar Chinops tinzându-şi mâinile şi lovind marea, şi făcându-se sunet în mare de a speriat pe toţi, s-a făcut nevăzut. Atunci au înălţat toţi glas, zicând: "Mare eşti Chinops şi nu este altul afară de tine". Şi fără de veste ieşi Chinops din mare ţinând, precum a zis, pe tatăl copilului, şi s-au minunat toţi. Deci zise către copil: "Acesta este tatăl tău?" Şi zise copilul: "Acesta este, doamne", şi se închinară toţi lui Chinops.

Şi vrând ei să ucidă pe Ioan, nu i-a lăsat Chinops zicând: "Dacă veţi vedea altele mai mari decât acestea, atunci va fi certat rău". Şi întreba pe unul din cei de faţă: "Ai feciori?" El zise: "Am avut, dar l-a ucis oarecine cu vicleşug". Chinops s-a făgăduit să-l aducă şi pe acela la tatăl său, viu. Deci strigând tare, chema anume şi pe ucigaş şi pe cel ucis; iar ei îndată se arătară stând de faţă amândoi. Şi zise Chinops către omul acela: "Acesta este fiul tău? Şi acesta este cel ce l-a ucis?" Şi zise omul: "Aşa, doamne". Iar Chinops zise către Ioan: "Te miri de acestea?" Iar Ioan zise: "Nu mă mir, ci mi-e milă de sufletele ce pier prin tine".

Şi se laudă Chinops că va face şi pe sfântul să se mire de cele ce făcea el, speriindu-l, că în cele din urmă şi de viaţă îl va lipsi. Iar Apostolul a zis: "Curând ţi se vor dezlega semnele şi ţie". Acestea auzind poporul şi pornindu-se asupra lui Ioan, până într-atât l-au bătut şi l-au zdrobit că l-au lăsat aproape mort; şi părându-le tuturor, chiar şi lui Chinops, cum că ar fi murit apostolul,

nu l-au socotit vrednic de îngropare, ci din porunca lui Chinops l-au lăsat neîngropat, ca să-l mănânce fiarele şi păsările. Apoi s-a dus fiecare la casa lui, bucurându-se că au scăpat de Ioan, şi mirându-se de spurcatul Chinops.

După aceea, peste puţin, auzind Chinops că Ioan învaţă la locul ce se cheamă zvârlitura pietrii, au chemat pe demonul cu care făcea fermecătoriile, şi mergând în locul acela a zis către Ioan: "Vrând să te fac de mai mare ruşine te-am lăsat atunci viu; dar vino să mergem la marginea mării, şi vei vedea puterea mea şi te vei ruşina". Deci au mers după dânsul şi cei trei demoni, care se arătaseră a fi înviat din morţi. Şi bătând Chinops tare din palme, sări în mare dispărând fără de veste din vederea tuturor. Iar poporul strigă: "Mare eşti Chinops şi nu este altul ca tine". Iar Ioan, poruncind demonilor care se făceau că sunt oameni înviaţi din morţi să stea pe loc să nu se mişte de acolo, s-a rugat către Dumnezeu să nu mai lase viu pe Chinops. Şi îndată se făcu mare sunet în mare, şi învăluindu-se apa unde căzuse Chinops, n-a mai ieşit. Iar demonilor cărora se arătaseră că au înviat din morţi, le-a poruncit Ioan în numele lui Iisus Hristos cel răstignit să iasă din acel ostrov, şi s-au făcut nevăzuţi.

Aşteptând poporul pe Chinops trei zile şi trei nopţi pe marginea mării, de foame şi de răcnete şi de zăduf cea mai mare parte dintr-înşii leşinase, de zăceau fără glas, dintre care au şi murit trei copii. Dar făcându-i-se milă sfântului, şi rugându-se pentru mântuirea lor şi mult învăţându-i pentru credinţă, a înviat pe copiii cei morţi. Atunci toţi cu o unire întorcându-se către Hristos, au primit Sfântul Botez. Deci s-au întors toţi locuitorii ostrovului la propovăduirea Evangheliei şi venind către Hristos prin credinţă, au făcut rugăciune toţi către apostolul, să le dea scrisă toată mântuitoarea propovăduire.

Mergând apostolul Ioan într-un munte, împreună cu ucenicul său Prohor, a postit trei zile, rugându-se lui Dumnezeu pentru aceasta.

Şi după a treia zi s-a făcut fulger mare şi tunet, că s-a cutremurat muntele şi Prohor a căzut la pământ, iar Ioan ridicându-l şi şezând de-a dreapta lui şi căutând la cer a început a zice: ***"La început era Cuvântul, şi Cuvântul era la Dumnezeu"...*** şi celelalte. Şi săvârşind Sfânta Evanghelie, a dat-o în mâinile lor, şi de acolo s-a răspândit la toate marginile pământului.

***

Şi a petrecut acolo împreună cu Prohor; şi a aflat pe un tânăr într-un oraş aproape de Efes, pe care încă până a nu fi izgonit la Patmos, sfântul îl dăduse pe mâna episcopului bisericii, dar fugind de la episcop, s-a făcut căpetenie de

tâlhari. Pe acesta iarăşi l-a întors la pocăinţă, şi a izbăvit oraşul de moarte, şi l-a îndreptat către Hristos.

Şi aşa a trăit Sfântul evanghelist în Efes, şi făcând nespuse minuni a atras multă mulţime către Hristos. Acolo a mai trăit douăzeci şi şase de ani, şi mai înainte nouă ani; iar la Patmos cincisprezece ani. Iar când a mers la Efes de la Ierusalim era de cincizeci şi şase de ani şi şapte luni, încât s-au făcut anii lui peste tot o sută cinci ani şi şapte luni.

Şi trăgea în casa lui Domnus; de unde ieşind cu ucenicii săi, şapte fiind, şi mergând într-un loc le porunci să şadă acolo. Şi era pe la vremea utreniei, şi dându-se puţin în lături de la dânşii îşi făcu rugăciune multă. Întorcându-se la dânşii, le-a poruncit să sape cruciş după statul său, şi făcând ei precum le poruncise, a mers şi a intrat în groapă, şi sărutându-i pe dânşii pentru despărţire şi ei foarte întristându-se, căci se lipseau de dascălul lor, şi vărsând lacrimi pentru dânsul, i-a învăţat să-l acopere cu pământ până la genunchi; după aceea iarăşi sărutându-i şi învăţându-i, l-au mai acoperit până la grumaji; după aceea, punându-şi o mahramă peste obraz, şi punând pământ peste dânsul a fost acoperit de tot, şi răsărind soarele, şi-a dat duhul.

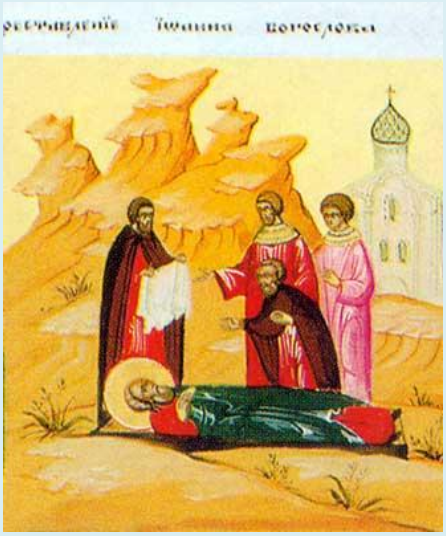

Ucenicii plângând mult, căci rămaseră lipsiţi de dascălul lor, se întoarseră şi povestiră celor din cetate despre petrecerea lui, şi auzind aceasta fraţii care erau în cetate au mers de au săpat şi n-au găsit nimic. Şi plângând mult şi rugându-se se întoarseră în cetate.

De aceasta şi **Policrat, episcopul poporului Efesului**, scriind către Victor, episcopul Romei, zise aşa: "***A adormit în Asia, mare Stihie, care va să se scoale la***

ziua cea de apoi a venirii Domnului, Ioan cel ce s-a rezemat pe pieptul lui Hristos".

Iar **dumnezeiescul Ipolit** povestind propovăduirea şi săvârşirea apostolilor, zice: ***"Ioan, fratele lui Iacov, propovăduind în Asia cuvântul, a fost izgonit la ostrovul Patmos. Şi de acolo, iarăşi fiind chemat din izgonire de la Efes, s-au săvârşit acolo, în zilele lui Neron. Ale cărui moaşte căutate de locuitorii cetăţii cei credincioşi nu s-au aflat".***

Iar Chesarie, fratele marelui Grigorie, întrebând la Constantinopol de aceasta pe vremea lui Sicret, i s-a răspuns aşa: ***"Acest Ioan la sfârşitul Evangheliei sale a arătat aceasta: Şi aceasta zicând Iisus, zise lui (adică lui Petru): Vino după mine; şi întorcându-se Petru a văzut pe ucenicul pe care-l iubea Iisus urmând, şi zise: Doamne, dar acesta ce? Şi zise lui Iisus: de voi vrea să rămână el până voi veni Eu, ce-ţi este ţie? Drept aceea a ieşit cuvântul acesta între fraţi că ucenicul acela nu va muri. Pentru aceasta şi unii din pricina cuvântului acesta zic că Ioan nici până astăzi n-a gustat moarte, ci că s-a mutat. Dar nu este aşa adevărul: de vreme ce aflând Hristos unde vâna peşte, poruncit-a numai lui Petru să-i urmeze. Iar el vrând ca să meargă şi Ioan împreună cu dânsul, zise: Doamne, dar acesta ce? Iisus a poruncit lui Ioan să rămână la vânătoarea peştelui, zicând: De voi vrea să stea acesta aici până voi veni, să pescuiască până iarăşi mă voi întoarce, ce-ţi este ţie? Numai că iubitul lui Hristos, Ioan, a murit, de vreme ce şi mormântul lui se ştie unde este. Însă o adeverează aceasta şi marele dascăl şi întocmai cu apostolii Ioan Gură de Aur, în tâlcuirea Epistolei către Evrei, a Evangheliei după Matei şi a Evangheliei după Ioan".***

Sinaxar - Pomenirea Sfântului măritului apostol şi evanghelist Ioan, rezemătorul pe piept şi iubitorul de feciorie, de Dumnezeu cuvântătorul (8 mai)

În această lună, în ziua a opta, pomenirea sfântului măritului apostol şi evanghelist Ioan, rezemătorul pe piept şi iubitorul de feciorie, de Dumnezeu cuvântătorul; adică adunarea sfintei pulberi ce iese din mormântul său, numită mană.

Preabunul Dumnezeu şi Iubitorul de oameni Domnul nostru, pe cei ce s-au nevoit cu osârdie pentru Dânsul, pe sfinţii Săi ucenici şi apostoli, prooroci şi mucenici, şi pe toţi cei ce bine au plăcut Lui, nu i-a învrednicit numai Împărăţiei Cerurilor şi veşnicelor bunătăţi, ci şi locurile în care au strălucit şi au fost îngropaţi ei, le-au luminat cu multe minuni, arătându-le pline de daruri. Astfel şi ***mormântul în care fusese îngropat marele apostol şi evanghelist Ioan de Dumnezeu cuvântătorul, în toţi anii izvorăşte şi izbucneşte afară fără de veste în a opta zi a lunii lui Mai, din suflarea Sfântului Duh, praf şi pulbere sfântă pe care locuitorii de acolo o numesc mană. Şi aceasta luând-o cei ce vin acolo, o au pentru izbăvirea de toate bolile, spre tămăduirea sufletelor şi sănătatea trupului slăvind pe Dumnezeu şi pe robul Său Ioan cinstindu-I.***

Din **cuvântul de laudă al lui Sofronie, patriarhul Ierusalimului.**
Se cuvine a şti că tatăl cuvântătorului de Dumnezeu era Zevedeu, iar maica sa era Salomi, fiica lui Iosif, logodnicul Născătoarei de Dumnezeu. Pentru că Iosif a avut patru feciori: pe Iacov, pe Simeon, pe Iuda şi pe Iosif, şi trei fiice: pe Estir, pe Marta şi pe Salomi, care a fost femeia lui Zevedeu şi maică a lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. Deci Mântuitorul era unchi lui Ioan, pentru că era frate al Salomiei, fiica lui Iosif.

Se cuvine să ştim că în vremea când a fost vândut Domnul nostru iudeilor şi a fost răstignit, au fugit toţi. Dar Ioan, ca un iubit, a fost de faţă la vânzarea şi la răstignirea Lui, şi a venit şi la mormânt cu Petru.

Apoi a luat pe Născătoarea de Dumnezeu întru ale sale. De aceea se zice că a avut trei maici pe pământ:

- ***întâi pe Salomi, dintru care s-a născut;***
- ***a doua, tunetul, că s-a numit "fiul tunetului";***
- ***şi a treia pe Preasfânta Născătoarea de Dumnezeu, precum a zis Domnul: Iată Maica ta! Şi a îngrijit-o Ioan până la adormirea ei.***

Apoi a venit la Efes şi a dărâmat prin rugăciunea sa capiştea Artemidei şi a mântuit din rătăcire patru sute de mii de bărbaţi şi femei ce slujeau Artemidei, şi i-a adus la lumină. Iar muntele pe care se află biserica cuvântătorului de Dumnezeu se numeşte Livaton, unde spre apus zace sfântul Timotei. Iar Maria Magdalena şi cei şapte tineri din Efes sunt în muntele din apropiere ce se cheamă Hileon. Iar sfânta Ermiona, fiica lui Filip, unul din cei şapte diaconi, din cele patru proorociţe fiice ale lui, zace aproape în acel munte. Şi Audact mucenicul şi fiica sa Calistena şi alţi mucenici ce au fost episcopi: Ariston, Tiranos, Aristovul şi Pavel cetăţeanul pustiului. Şi se face prăznuirea lui în cinstita sa apostolească biserică, ce este la locul ce se numeşte Evdomon.

Sinaxar - Sfântul apostol și evanghelist Ioan Teologul - 8 mai

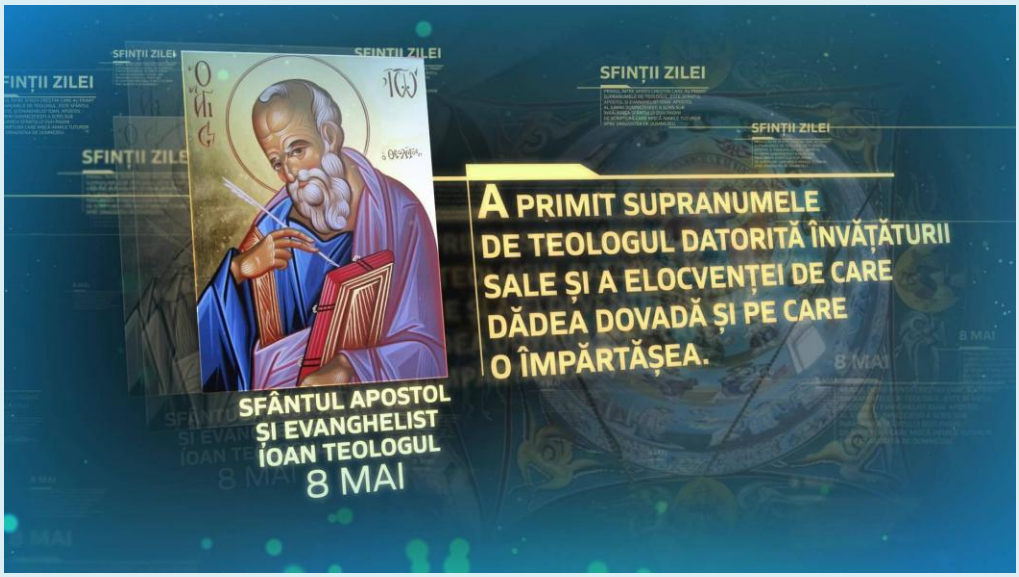

https://www.trinitas.tv/sfantul-apostol-si-evanghelist-ioan-teologul-8-mai-2/

***

Primul între sfinții creștini care au primit supranumele de Teologul, este Sfântul apostol și evanghelist Ioan. Apostol al iubirii dumnezeiești a scris sub înrâurirea Sfântului Duh pagini de Scriptură care mișcă inimile tuturor spre dragostea de Dumnezeu.

Sfântul Ioan Teologul era galileean la fel ca majoritatea sfinților apostoli. Fiu al lui Zevedeu și al Salomeei, frate al lui Iacob cel bătrân, Ioan împreună cu restul membrilor familiei l-au urmat pe Mântuitorul.

Deja ucenic al lui Ioan Botezătorul, l-a auzit pe acesta zicând despre Iisus care trecea „Iată Mielul lui Dumnezeu”. Atât de impresionat a fost de acel eveniment încât a reținut și ceasul din zi când s-a întâmplat. Atunci, în acea clipă decide să îl urmeze pe Cel ce ridică păcatele lumii. Face aceasta împreună cu Andrei și va rămâne alături de Mântuitorul până la sfârșit.

Alături de Iacob, fratele său și de Petru s-a numărat între ucenicii cei mai apropiați ai Mântuitorului care au avut privilegiul de a-L însoți în momente esențiale: la învierea fiicei lui Iair, la schimbarea la Față, în clipele grele din grădina Ghet-simani și a fost singurul dintre apostoli care a stat la piciorul Sfintei Cruci.

Când apostolii au plecat să binevestească lumii mântuirea în Hristos, Sfântul Ioan, potrivit Tradiției a mers în Asia Mică. Aici, a fondat și păstorit Biserica din Efes și alte comunități creștine din zonă.

De la Sfântul Ioan ne-au rămas scrierile sale. Sfânta Evanghelie, Trei epistole și Apocalipsa. Evanghelia și epistolele sale sunt de o înălțime a gândului și de o finețe teologică aparte. Pentru acest fapt Sfântul Ioan mai este numit și Teologul.

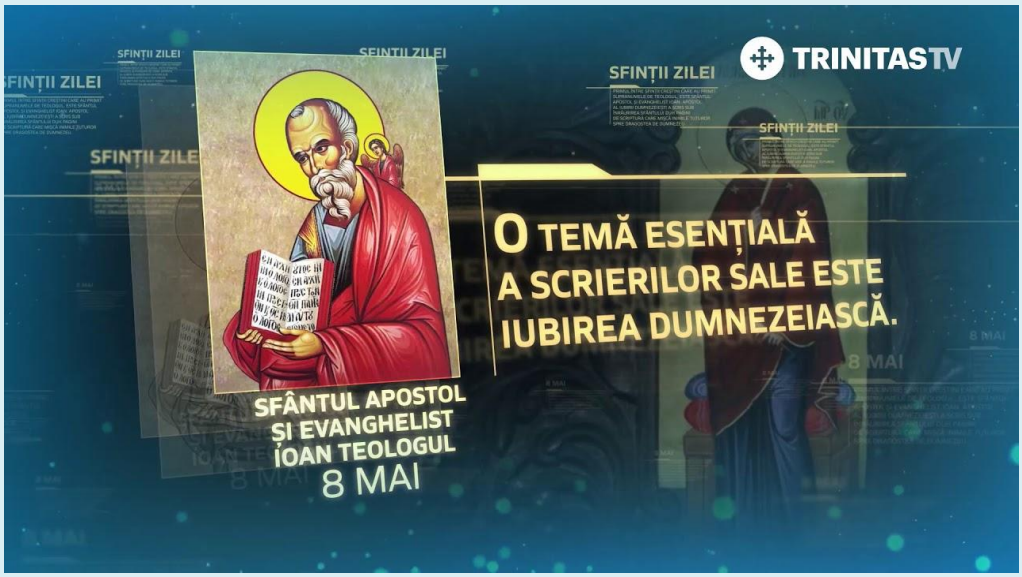

Totodată Sfântul Ioan a scris mult despre iubirea dumnezeiască. „Aceasta este vestea pe care ați auzit-o de la început, spune apostolul, ca să ne iubim unul pe altul. Iubiților, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu.

- ✓ *Cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.*
- ✓ *Întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viață să avem.*
- ✓ *Iubiților, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi, şi noi datori suntem să ne iubim unul pe altul.*
- ✓ *Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, dar dacă ne iubim unul pe altul, Dumnezeu rămâne întru noi şi dragostea Lui în noi este desăvârşită.*

Copii, ne scrie Sfântul Ioan, rămâneți întru El, ca să avem îndrăzneală când Se va arăta și să nu ne rușinăm de El, la venirea Lui.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul; Sfântul cuvios Arsenie cel mare (8 mai)

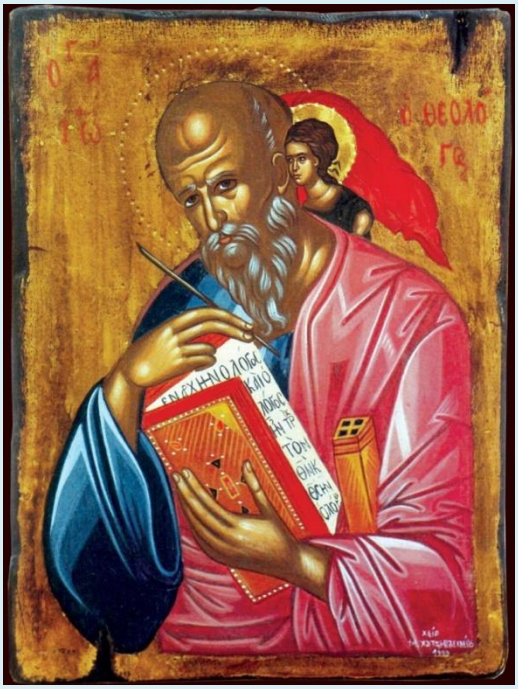

Trecerea la Domnul a Sfântului apostol şi evanghelist Ioan se prăznuieşte în fiecare an la 26 septembrie.

Astăzi cinstim numai pomenirea semnului minunat, care avea loc în fiecare an, în ziua de 8 mai, la Efes, unde era mormântul sfântului. Acolo, cu puterea lui Hristos, din mormântul Sfântului Ioan ieşea o pulbere albă, ca un praf tămăduitor, pe care creştinii din acele locuri o numeau „mană”. Şi ungându-se cu acel praf, creştinii se tămăduiau de toate neputinţele şi patimile sufletelor şi trupurilor, slăvind pe Dumnezeu şi pe Ioan, apostolul lui Hristos Iisus Domnul nostru. Acest semn a avut loc până în anul în care Efesul a fost cotropit de necredincioşi.

***

Astăzi îl pomenim şi pe Sfântul cuvios Arsenie cel mare. El s-a născut şi a crescut la Roma şi, fiind un om duhovnicesc şi un bun orator, a fost chemat de împăratul Teodosie (379-395) la Constantinopol, pentru a da o bună educaţie religioasă fiilor săi.

Dorind însă foarte mult să se facă monah, la auzul unui glas dumnezeiesc, „Arsenie, fugi de oameni şi te mântuieşte”, a plecat de la curtea imperială în Alexandria, la un schit, unde s-a călugărit.

A fost vizitat acolo chiar de patriarhul Alexandriei, Teofil, căruia i-a oferit un cuvânt de folos.

Ajungând la venerabila vârstă de 100 de ani, Sfântul Arsenie şi-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Cât a trăit, Sfântul cuvios Arsenie i-a învăţat permanent pe ucenicii săi importanţa vieţuirii în frică sfântă de Dumnezeu.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Mutarea Sfântul apostol şi evanghelist Ioan; Sfântul voievod Neagoe Basarab (26 septembrie)

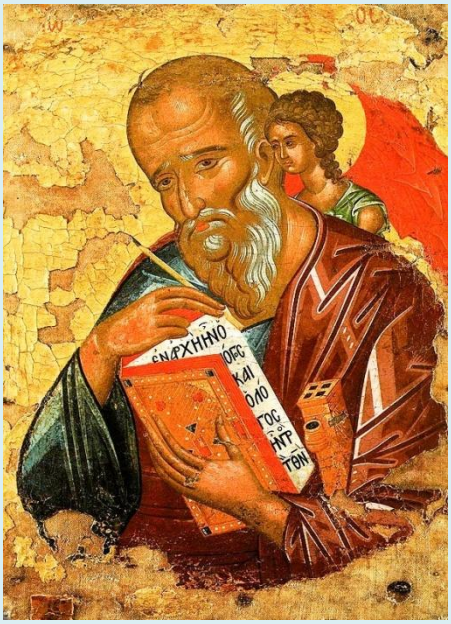

Sfântul apostol şi evanghelist Ioan a fost unul dintre cei 12 apostoli, singurul ucenic prezent la răstignirea Domnului nostru Iisus Hristos, moment în care a primit în grijă pe Fecioara Maria.

După Înălţarea Domnului la Cer, Sfântul Ioan era unul din stâlpii Bisericii lui Hristos, împreună cu Petru şi cu Iacov, ruda Domnului.

Tradiţia ne spune că, după Adormirea Maicii Domnului, Ioan a predicat Evanghelia în Asia şi în Efes.

A fost surghiunit de împăratul Domiţian (81-96) în insula Patmos. Aici a scris Evanghelia sa, cele trei epistole şi Apocalipsa.

S-a mutat la Domnul în jurul anului 100, în Efes, unde aşezase în timpul vieţii sale episcopi şi preoţi.

***

Astăzi pomenim şi pe Sfântul voievod Neagoe Basarab, domnitor al Ţării Româneşti (1512-1521). S-a îngrijit de mănăstiri şi biserici, cea mai strălucită fiind Mănăstirea Argeşului.

A cinstit memoria şi pomenirea dascălului şi învăţătorului său, Sfântul ierarh Nifon, patriarhul Constantinopolului, aducând moaştele sale de la Mănăstirea Dionisiu din Athos. Astfel l-a împăcat cu prigonitorul acestuia, voievodul Radu cel mare, cel care îl chemase pe patriarh în ţară, dar care l-a surghiunit apoi.

Sfântul voievod ne-a lăsat moştenire şi opera sa „Învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie”, prima creaţie de valoare universală a literaturii române.

A plecat la Domnul la 15 septembrie 1521.

Iulian Dumitraşcu - Calendar ortodox - Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul; Sfântul cuvios Arsenie cel mare (8 mai)

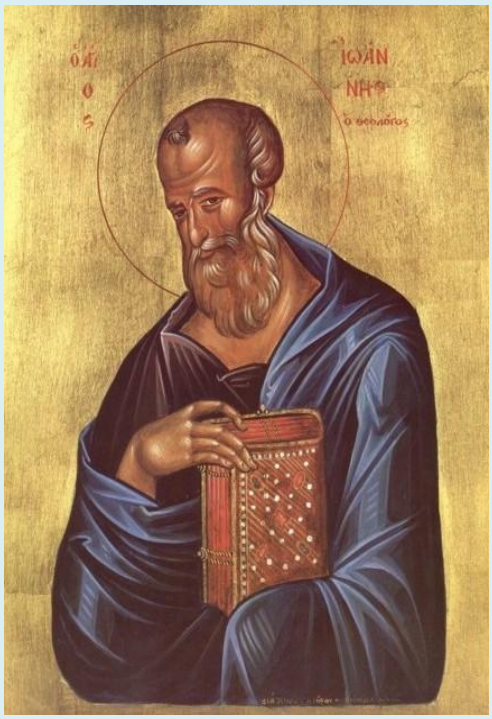

Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul - A fost fiul pescarului Zevedei şi al soţiei lui, Salomi. Pescuind odată la Marea Tiberiadei, a venit Iisus şi, stând pe ţărm, i-a chemat pe cei doi fii ai lui Zevedei, Ioan şi Iacob, să devină pescari de oameni.

Cei doi fraţi l-au lăsat pe tatăl lor şi l-au urmat pe Iisus. Sfântul Ioan a fost, mai întâi, ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul şi a fost chemat la apostolat de Mântuitorul împreună cu fratele său Iacob când se aflau pe ţărmul Ghenisaretului, fiind alături de Petru şi Andrei cei dintâi chemaţi la apostolie.

Sfântul Ioan evanghelistul a fost cel mai tânăr dintre cei doisprezece apostoli. Se pare că avea cam 25 de ani când a fost chemat la apostolie. A fost unul dintre apostolii cei mai apropiaţi ai Domnului Iisus, şi în Evanghelia sa, se numeşte ucenicul pe care îl iubea Iisus (Ioan 21, 20).

Sfântul a participat la Sinodul Apostolic din Ierusalim. Apoi, Sfântul apostol Ioan a mers la Efes (Asia), propovăduind credinţa lui Iisus timp de 26 de ani.

Tertulian şi Fericitul Ieronim menţionează că, din porunca împăratului Domiţian (81-96), Apostolul dragostei a fost exilat în insula Patmos unde a vieţuit 15 ani.

Aici el a scris Evanghelia sa, cele trei Epistole şi cartea Apocalipsei.

În timpul împăratului Nerva (96-98), Sfântul Ioan s-a întors la Efes, unde a murit în al treilea an al domniei lui Traian (98-117).

***

Sfântul cuvios Arsenie s-a născut la Roma, în anul 354, într-o familie nobilă, având părinţi dreptcredincioşi. Crescând, a studiat retorica şi filosofia, limba greacă şi limba latină.

De tânăr a părăsit dorinţa de a ajunge dregător al Imperiului şi a intrat în slujirea lui Dumnezeu, fiind hirotonit diacon al Bisericii din Roma, unde ducea o viaţă virtuoasă.

Întâmplându-se ca marele împărat Teodosie (379-395), care conducea Imperiul Roman de Răsărit, să caute, cu multă stăruinţă, un om duhovnicesc, bun vorbitor şi cunoscător al ştiinţelor vremii, care să dea bună creştere fiilor săi şi să-i deprindă la învăţătură şi, mai ales, la învăţătura cea despre Dumnezeu, a aflat despre diaconul Arsenie şi a scris împăratului Graţian în Apus şi papei Inochentie, rugându-i să-l trimită la Constantinopol.

Arsenie, cu greu fiind înduplecat, plecând de la Roma şi sosind la Constantinopol, a venit la curtea împăratului Teodosie. Iar împăratul, văzându-l om cinstit la fire şi împodobit cu bunătate şi gând smerit, s-a bucurat mult, şi-l cinstea ca pe un părinte şi i se smerea ca unui dascăl.

Încă şi dregătorii sfatului se minunau de el şi-l cinsteau. Dar el, urând slava lumii şi iubind pe Dumnezeu, socotea măririle oamenilor ca pe o pleavă şi, dorind viaţa monahală, se ruga lui Dumnezeu în fiecare zi să-i îndeplinească rugăciunea.

Deci, într-una din zile, a auzit un glas dumnezeiesc, de sus, care zicea: Arsenie, fugi de oameni şi te mântuieşte! Iar el, nemaizăbovind şi schimbându-şi hainele, ca să nu fie cunoscut, s-a dus în Alexandria Egiptului şi, de acolo, în Pustia Schitului, unde a fost dat ucenic Avvei Ioan Colov, care, învăţându-l smerenia, l-a călugărit.

Şi, rugându-se Arsenie lui Dumnezeu, iarăşi s-a făcut glas din cer spre el: Arsenie, fugi, taci, linişteşte-te, că acestea sunt rădăcinile nepăcătuirii. Deci, ajungând el un

călugăr foarte îmbunătăţit duhovniceşte, a venit la el cândva Teofil, patriarhul Alexandriei, care, împreună cu alţii, l-au întrebat: Spune-ne nouă, Părinte, un cuvânt de folos. Şi el a zis: Dacă îl voi spune, îl veţi păzi? Iar ei i-au zis: Da, cu adevărat. Şi el a zis: Oriunde veţi auzi de Arsenie, să nu vă apropiaţi de acel loc.

Şi se nevoia fericitul cu lucrul mâinilor lui în toată vremea vieţii sale, şi se plângea pe sine, ştergându-şi lacrimile cu un petec de rasă pe care îl ţinea tot timpul în sân. Nu dorea să se arate nimănui la faţă, ci priveghea mult, stând în picioare şi rugându-se de seara până la răsăritul soarelui cu mâinile ridicate.

Şi, când urma el să se despartă de trup, l-au întrebat ucenicii lui, unde şi cum se cade să-l îngroape. Iar el a zis: Puneţi o funie la picioarele mele şi ridicaţi-mă în munte.

Şi iarăşi le-a zis: Vedeţi, fiii mei, în câtă frică mă aflu, vrând a ieşi din trup? Şi ei au zis: Vedem. Iar el a zis: De când m-am făcut monah, frica aceasta n-a lipsit niciodată de la mine.

Cuviosul Arsenie cel mare, după 55 de ani de nevoinţă în pustie, a trecut la Domnul în anul 449, în vârstă de 95 de ani, fiind pomenit de Biserica Ortodoxă în data de 8 mai.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Mutarea Sfântului apostol şi evanghelist Ioan; Sfântul domnitor Neagoe Basarab; Dreptul Ghedeon (26 septembrie)

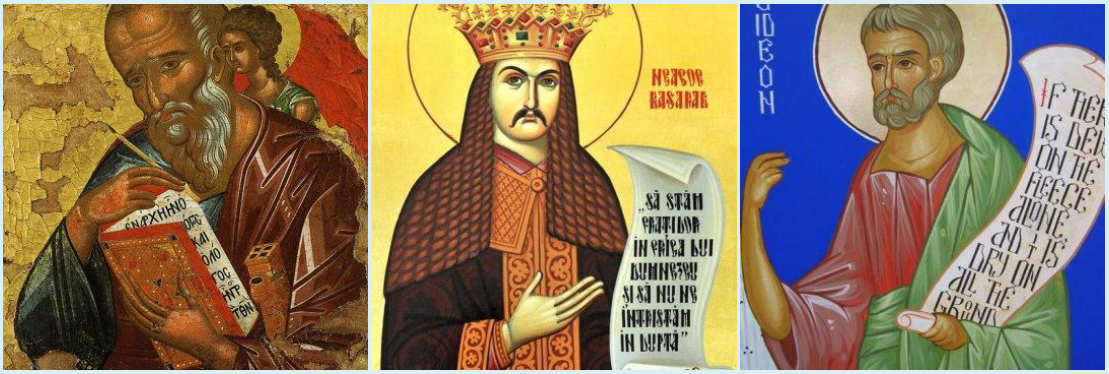

1. Mutarea la Domnul a Sfântului apostol şi evanghelist Ioan - Sfântul apostol şi evanghelist Ioan era născut în Betsaida Galileei, fiu al lui Zevedeu, care era pescar, şi al Salomeei. Ioan avea un frate numit Iacob.

Pe când Zevedeu pescuia odată la Marea Tiberiadei cu fiii săi, a venit Iisus şi, stând pe ţărm, a chemat pe fiii lui Zevedeu, zicând: „Iacob şi Ioan, veniţi după Mine şi vă voi face pe voi pescari de oameni” (Matei 4, 19). Deci, îndată, lăsând ei pe tatăl lor în corabie, au mers după Iisus. Acest Ioan a fost, mai întâi, ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul şi învăţase de la acela să creadă în Iisus, că El este Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii.

Şi aşa, cunoscându-L pe Iisus, împreună cu Andrei, au vorbit amândoi, pentru prima dată cu Domnul. Sfântul Ioan evanghelistul a fost unul din cei doisprezece ucenici, aleşi de Iisus, şi era cel mai tânăr dintre ei.

Drept aceea, tradiţia Bisericii arată că el a trăit până în jurul anului 100. Sfântul Ioan era unul din apostolii cei mai apropiaţi şi mai iubiţi ai Domnului Iisus, încât, în Evanghelia sa, el se numeşte „ucenicul pe care îl iubea Iisus” (Ioan 21, 20), întrucât Mântuitorul Hristos, cu Care se înrudea, îi preţuia dorirea după cele cereşti, ataşamentul, ascultarea şi râvna de a se păstra feciorelnic.

Este ucenicul care la Cină s-a rezemat pe pieptul Domnului şi aşa s-a adăpat din Tainele lui Hristos. El este singurul apostol care a mers cu Iisus până pe Golgota, marele martor credincios care a scris Evanghelia a patra.

Este ucenicul căruia Domnul, când era răstignit pe Cruce, i-a încredinţat pe Preacurata Sa Maică, iar, după Învierea şi Înălţarea Domnului la cer, Ioan era unul din stâlpii Bisericii lui Hristos, împreună cu Petru şi cu Iacov, ruda Domnului.

La rândul ei, Tradiţia Bisericii ne dă ştirea că, după Adormirea Maicii Domnului, Sfântul apostol Ioan a mers la Efes, în Asia Mică, propovăduind credinţa creştină, apoi, din porunca împăratului Domiţian (81-96), „Apostolul iubirii" a fost surghiunit în insula Patmos şi acolo a vieţuit multă vreme.

Tot acolo a scris Evanghelia sa, cele trei Epistole şi cartea Apocalipsei. Apoi, murind Domiţian şi venind împărat Nerva (96-98), Sfântul Ioan s-a întors la Efes şi, aşezând episcopi şi preoţi, i-a învăţat să păzească toate câte le-au auzit de la el şi să ducă pe oameni la Hristos.

Fericitul Ieronim istoriseşte că Sfântul Ioan, ajuns la adânci bătrâneţi, la vârsta neputinţelor, cerea să fie dus la toate adunările creştinilor şi, în loc de lungi cuvântări, se mulţumea să repete mereu: „Fiilor, iubiţi-vă unii pe alţii. Aceasta este porunca Domnului. Împliniţi-o şi este de ajuns".

Sfântul Ioan s-a mutat la Domnul în al treilea an al împărăţiei lui Traian (98-117), în Efes.

Tradiţia Bisericii arată că, la scurt timp după îngroparea sa, trupul nu i-a fost găsit în mormânt, astfel încât există credinţa că el a fost mutat în chip minunat la cer, de unde va veni ca martor al celei de a doua veniri a lui Hristos, alături de Ilie şi Enoh. De aceea, pomenirea sa din 26 septembrie se numeşte Mutarea Sfântului Ioan.

În 8 mai, Biserica cinsteşte pomenirea semnului minunat care avea loc în fiecare an la Efes: cu puterea lui Hristos, din mormântul Sfântului Ioan ieşea o pulbere albă, pe care creştinii din acele locuri o numeau „mana" şi cu aceea credincioşii se tămăduiau de toate neputinţele, slăvind pe Dumnezeu şi pe Ioan, apostolul lui Hristos. Acest semn, dăruit de Dumnezeu, a avut loc în fiecare an până la cotropirea Efesului de către necredincioşi şi până la nimicirea creştinilor din acele locuri.

Pentru înălţimea învăţăturilor înfăţişate în scrierile sale, insuflate de Duhul Sfânt, evanghelistul Ioan mai este numit Cuvântătorul de Dumnezeu sau Bogoslovul, adică Teologul.

Pentru rugăciunile apostolului Tău Ioan, Hristoase Dumnezeule, miluieşte-ne pe noi. Amin.

2. Sfântul domnitor Neagoe Basarab a fost vlăstar domnesc, născut într-o familie evlavioasă. Tatăl său era din neamul Basarabilor, iar mama sa, temătoare de Dumnezeu, era din familia Craioveştilor. Neagoe a fost unul dintre cei patru copii ai părinţilor săi.

Înrâurit de credinţa mamei sale, el a deprins din fragedă vârstă învăţăturile mântuitoare şi virtuţile creştine. Mănăstirea Bistriţa Vâlcii, ctitorie a străbunicilor săi, a devenit şcoală duhovnicească pentru evlaviosul Neagoe.

Voia lui Dumnezeu a făcut ca în acele vremuri la Mănăstirea Bistriţa să fie retras marele între patriarhi, Sfântul Nifon al Constantinopolului, chemat în Ţara Românească pe la anul 1502, de voievodul Radu cel mare pentru a reorganiza şi întări viaţa bisericească.

De la Sfântul ierarh Nifon, Neagoe a deprins taina rugăciunii isihaste, evlavia şi trezvia sufletului, învăţătura şi înţelepciunea Evangheliei lui Hristos, dobândind înaltă sporire duhovnicească.

Înzestrat cu o adâncă putere de cunoaştere, el şi-a agonisit mai toată ştiinţa şi cultura teologică a vremii sale. De aceea, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în anul 1512, iubitorul de Hristos, Neagoe a fost chemat la vrednicia de Domnitor şi Voievod al Ţării Româneşti, deşi el a refuzat această cinste cu smerite cuvinte: „Puneţi pe altul pe care-l veţi vrea dimpreună şi cu sfatul nostru, iar pe mine mă iertaţi, că nu voi fi”.

Poporul însă, cunoscând vrednicia lui, l-a rugat să primească dregătoria, şi numai după multe stăruinţe fericitul Neagoe, după spusele cronicarilor, „se plecă glasului lor şi luă coroana şi sceptrul a toată Ţara Românească. Şi îndată făcu judecată şi dreptate între oameni”.

Domnia Sfântului a fost un răstimp de linişte şi prosperitate, într-o vreme când greutăţile apăsau asupra ţării şi asupra Bisericii Ortodoxe din Balcani. Pentru ca toate să fie lucrate după voia Domnului, Sfântul Neagoe a iubit pacea, precum spuneau cronicile: „Cu toţi vecinii a fost împăcat”.

Sfântul voievod Neagoe Basarab, în credinţă şi iubire de Dumnezeu, în dreptate şi smerenie, cinstind pomenirea învăţătorului său, Sfântul ierarh Nifon, a adus în Ţara

Românească sfintele sale moaşte de la Mănăstirea Dionisiu din Muntele Athos, împăcându-l în chip minunat cu prigonitorul său, Radu cel mare.

Sfântul Neagoe a rămas în amintirea poporului român şi a tradiţiei ortodoxe prin scrierea sa, intitulată Învăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie. Ea este un ,,testament duhovnicesc, pedagogic, filosofic şi enciclopedic" şi, în acelaşi timp, o adevărată culegere de sfaturi creştine, scripturistice şi patristice.

Dar nu numai aceste învăţături ni le-a lăsat moştenire măritul voievod, ci şi multe mănăstiri, biserici şi aşezăminte în ţara peste care a domnit timp de nouă ani, între care cea mai strălucită este Mănăstirea Argeşului, pe care Gavriil, Protul Sfântului Munte din acea vreme, a numit-o pentru măreţia ei ,,Sionul Românesc".

Pentru marea sa dărnicie, domnitorul Neagoe Basarab a fost socotit de toată lumea urmaşul împăraţilor mărinimoşi ai Imperiului Bizantin, iar în această calitate a ajutat toate popoarele ortodoxe aflate sub stăpânirea semilunei, plătindu-le datoriile, reparând multe mănăstiri şi biserici şi înzestrându-le cu cele necesare.

În ziua de 15 ale lunii septembrie, anul mântuirii 1521, Sfântul voievod Neagoe Basarab s-a mutat la veşnicele locaşuri ale lui Dumnezeu, unde a primit cununa cea neveştejită a slavei Sale.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

3. Dreptul Ghedeon, este cel care mai înainte să se întâmple, a văzut Naşterea lui Hristos, prin roua de pe lână.

Proloagele - Pomenirea Sfântului şi slăvitului apostol şi evanghelist Ioan, ucenicul cel iubit şi iubitor de feciorie, de Dumnezeu cuvântătorul (8 mai)

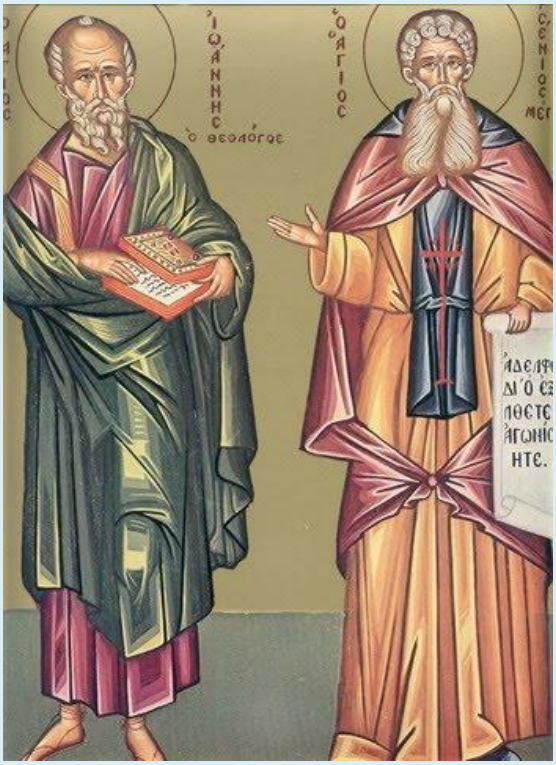

Sfântul Ioan Teologul şi Cuviosul Arsenie cel mare

Luna mai în 8 zile: pomenirea Sfântului şi slăvitului apostol şi evanghelist Ioan, ucenicul cel iubit şi iubitor de feciorie, de Dumnezeu cuvântătorul

Cinstita mutare din viaţă a Sfântului apostol şi evanghelist Ioan, se prăznuieşte la 26 septembrie. Acolo, s-a arătat, pe larg şi viaţa lui cea sfântă. ***În ziua de astăzi se cinsteşte numai pomenirea semnului minunat, care avea loc, în fiecare an, în ziua de 8 mai, la Efes, unde era mormântul Sfântului.*** Că precum pe toţi, care i-au plăcut Sfinţiei Sale, Hristos i-a învrednicit Împărăţiei Cerurilor şi veşnicilor bunătăţi, aşa şi locurile unde s-au nevoit aceşti plăcuţi ai Lui şi s-au îngropat, Hristos le-a luminat cu minuni, arătându-le pline de daruri.

Şi în adevăr, ***în fiecare an, la 8 mai, izvora, cu darul lui Hristos, din mormântul Sfântului Ioan, o pulbere albă, ca un praf tămăduitor, pe care creştinii din acele locuri îl numeau mană. Şi, ungându-se cu el, credincioşii se tămăduiau de toate neputinţele şi patimile sufletelor şi trupurilor, slăvind pe Dumnezeu şi pe sluga Ioan, Apostolul Lui Hristos.***

Şi se petrecea semnul acesta, în toţi anii, până la cotropirea Efesului de către necredincioşi şi până la nimicirea creştinilor din acele locuri. Iar Biserica, în loc de altă mulţumire, a rânduit ca, în această zi, precum şi în ziua din septembrie, să proslăvim, cu laude şi cu cântări, şi să fericim pe acest plăcut al lui Dumnezeu, Ioan Evanghelistul, care, mai mult decât alţii, a fost iubit de Dumnezeu; ca prin rugăciunile lui, să câştigăm şi noi tămăduire de bolile noastre cele sufleteşti şi trupeşti şi să ne învrednicim a fi plăcuţi şi iubiţi lui Hristos, Dumnezeul nostru, acum şi în vecii vecilor. Amin.

Proloagele din 26 septembrie

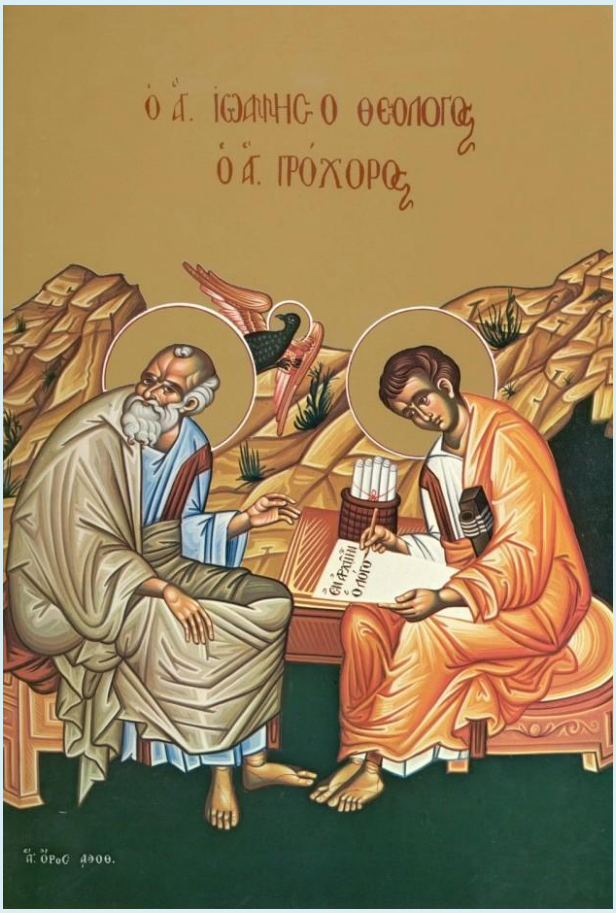

Luna septembrie în 26 de zile: Mutarea sfântului şi întru tot lãudatului apostol şi evanghelist Ioan Teologul

Acest Sfânt Ioan Teologul era din Betsaida Galileii, fiu al lui Zevedei, care era pescar. Deci, pescuind el, odată, peşti la marea Tiberiadei cu fiii săi, a venit Iisus şi stând pe ţărm, a chemat pe fiii lui Zevedei, zicând: "Iacob şi Ioan, veniţi după Mine şi vă voi face pe voi pescari de oameni". Deci, lăsând ei pe tatăl lor în corabie, au mers după Iisus şi mult i-a iubit pe dânşii.

Acest Ioan a fost, mai întâi, ucenic al Sfântului Ioan Botezătorul şi învăţase de la acesta să creadă în Iisus, că El este Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii, şi aşa, cunoscându-L pe Iisus, împreună cu Andrei, au vorbit amândoi, pentru prima dată cu Domnul.

Sfântul Ioan evanghelistul a fost însă unul din cei doisprezece apostoli, aleşi de Iisus şi era cel mai tânăr din ceata Sfinţilor apostoli, drept aceea, şi tradiţia

Bisericii arată că el a trăit până aproape de sfârşitul veacului apostolic (adică până aproape de anul o sută).

Sfântul Ioan era, apoi, unul din apostolii cei mai apropiaţi ai Domnului Iisus, încât, în Evanghelia sa, el se numeşte "ucenicul pe care îl iubea Iisus (Ioan, 21, 20), negreşit pentru fecioria şi darurile lui. Este ucenicul care la Cină s-a rezemat pe pieptul Domnului şi aşa s-a adăpat din Tainele lui Hristos. Este ucenicul căruia Domnul, când era răstignit pe Cruce, i-a încredinţat pe Preacurata Sa Maică, iar, după Înălţarea Domnului la Cer, Ioan era unul din stâlpii Bisericii lui Hristos, împreună cu Sfântul Petru şi Iacov, ruda Domnului.

La rândul ei, Tradiţia Bisericii ne dă ştirea că, după moartea Maicii Domnului, Sfântul apostol Ioan a mers la Efes, în Asia, propovăduind credinţa lui Iisus.

Aceeaşi Tradiţie mai spune că, din porunca lui Domiţian împăratul (81-96), "Apostolul dragostei" a fost surghiunit în insula Patmos şi că acolo a vieţuit el multă vreme. Tot acolo a scris el şi Evanghelia sa, cele trei Epistole şi cartea Apocalipsei.

Deci, murind Domiţian şi venind împărat Nerva (96-98) Sfântul Ioan s-a întors la Efes şi, aşezând episcopi şi preoţi, i-a învăţat să păzească toate câte le-au auzit de la dânsul şi să aducă pe oameni la Hristos.

Sfântul Ieronim istoriseşte că Sfântul Ioan, ajuns la adânci bătrâneţi, la vârsta neputinţelor, cerea să fie dus la adunările creştinilor şi, în loc de lungi cuvântări, se mulţumea să repete mereu: "Fiilor, iubiţi-vă unii pe alţii". Ascultătorii îl întrebau de ce repetă el mereu aceleaşi îndemnuri. Iar el răspundea, zicând: "Aceasta este porunca Domnului. Împliniţi-o şi este de ajuns".

Sfântul Ioan a murit în pace, la Efes, în alt treilea an al împărăţiei lui Traian (98-117), după ce a ieşit nevătămat dintr-un cazan cu untdelemn în fierbere, la Roma (Tertullian).

El este singurul apostol, care a mers cu Iisus până la piciorul Crucii, marele martor credincios al Evangheliei a 4-a şi al Apocalipsei.

Întru această zi, Cuvânt despre un tânăr, mântuit de Sfântul evanghelist Ioan

Marele mucenic al lui Hristos, Ioan evanghelistul, venind în cetatea Asiei (Efes), a aflat pe un tânăr de bun neam, mare la trup şi frumos la chip şi voia sufletul lui să

fie credincios. Deci, învăţându-l din destul pe el poruncile lui Dumnezeu, mai pe urmă l-a dus pe el la episcopul cetăţii aceleia şi i-a zis lui: "Episcope, pe acest tânăr ţi-l dau ţie, martor fiindu-ne Sfântul Duh, ca să-l păzeşti pe el de tot lucrul rău." Şi, acestea zicând, Ioan apostolul s-a dus în alte părţi, ca să-i înveţe pe oameni a crede în Hristos.

Iar episcopul luându-l pe acel tânăr, îl învăţa şi-l povăţuia cu tot dinadinsul. Şi, nu după multe zile, l-a botezat. Deci, socotind că l-a întărit pentru totdeauna cu botezul pe tânăr, episcopul după aceea nu-l mai povăţuia pe el, ca la începutul învăţăturii.

Dar, nu după multă vreme, tânărul a slăbit în credinţă şi s-a lipit de nişte tineri, oameni fără de minte şi a început împreună cu dânşii a umbla la ospeţe scumpe, la vin mult şi la desfrânări de toată noaptea, iar, după aceea, la tâlhărit, încât mai pe urmă l-au luat acei răi prieteni până şi în munte. Şi, pentru că era mare la trup, tâlharii şi l-au pus vătaf şi cu totul nemilostiv l-au făcut pe el şi fără de Dumnezeu, amarnic şi cumplit.

Şi, trecând un an, a venit Ioan la Efes şi înaintea tuturor a zis episcopului: "O, episcope, să-mi aduci mie datoria, care ţi-am încredinţat-o".

Iar episcopul s-a mirat de acel cuvânt, ca şi când Ioan îl întreba pe el, despre lucruri scumpe sau despre aur.

Şi dacă Ioan l-a văzut că nu se pricepe, i-a zis: "Să-mi aduci mie pe tânărul pe care ţi l-am încredinţat".

Iar episcopul, auzind, a suspinat foarte şi a zis către Ioan: "A murit tânărul".

Iar Ioan i-a zis: "Cum şi în ce chip? Cu moarte sufletească sau trupească?"

Şi a zis episcopul: "Adevărat este, cu moarte sufletească. Că foarte vrăjmaş s-a făcut şi, mai ales, tâlhar cumplit".

Şi a zis Ioan episcopului: "Au nu te pusesem păzitor sufletului tânărului acestuia şi bun păstor la oaia lui Hristos? Deci acum să-mi aduci mie un cal, ca să încalec pe el, şi voi merge la locul unde este tâlharul".

Şi, încălecând Ioan pe cal, a alergat degrabă, căutând oaia cea pierdută a lui Hristos. Şi, ajungând la munte, unde făcea tâlhării, îl prinseră străjile tâlhăreşti. Şi se ruga Ioan, zicând: "Să mă duceţi pe mine la căpetenia voastră".

Şi, luându-l pe el, l-au dus. Iar el sta într-armat. Şi cum l-a văzut pe Ioan la sine venind, ruşinându-se, a fugit. Iar Ioan, uitându-şi bătrâneţile, alerga tare după tânăr, zicând: "Pentru ce fugi de mine, o, fiule, al bătrânului tău? Şi pentru ce-mi faci mie osteneală, fiule? Stai, miluieşte-mă pe mine străinul, neputinciosul bătrân. Stai, nu te teme, ai nădejde de mântuire. Pentru tine voi răspunde eu înaintea lui Dumnezeu, pentru tine eu îmi voi pune sufletul meu, precum Domnul Iisus Hristos pentru noi. Nu te teme, fiul meu, nu te înspăimânta. Hristos m-a trimis pe mine, ca să-ţi dau ţie slobozire păcatelor. Eu voi pătimi pentru tine: asupra mea să fie sângele pe care tu l-ai vărsat, pe grumajii mei să fie sarcina păcatelor tale, fiul meu".

Şi aceasta, auzindu-le, a stat tânărul şi şi-a aruncat armele, tremurând foarte şi plângând. Şi s-a apropiat de Ioan, sărutându-l pe el cu lacrimi, iar dreapta lui şi-o ascundea, pentru că era încă pătată de sânge.

Deci, luându-l pe el de la tâlhărit, s-au întors în Efes şi l-a dus pe el la Biserică, dându-ne nouă tuturor chip de pocăinţă adevărată, ca nimeni din noi, căzând în multe păcate, să nu deznădăjduim de a noastră mântuire, ci, la pocăinţă venind, să câştigăm mila lui Dumnezeu. Că El voieşte să ne mântuiască pe noi şi la cunoştinţa adevărului să ne ducă.

Întru această zi, Cuvânt despre Sfântul Ioan Teologul, care învăţa pe un copil să facă icoane

Este o cetăţuie mică, aproape de Constantinopol, şi în aceea era un oarecare copil sărac, cu numele Gusar. Deci, avea el un obicei, că se tocmea să păzească gâştele. Însă la porţile cetăţii aceleia era chipul Sfântului Ioan Teologul, făcut cu vopsele. Şi el, când trecea cu gâştele pe dinaintea porţii, scria totdeauna cu degetul pe nisip, căutând la chipul Teologului şi zicând: "Doamne, dă-mi mie ca să învăţ să zugrăvesc doar chipul acesta, că mult îmi doreşte sufletul meu." Şi, uneori, nu-i potrivea mâinile, ori capul, sau ochii, ori celelalte semne nu le izbutea. Şi, iarăşi ştergând, scria. Şi aceasta a făcut-o el în trei ani.

Deci, odată, scriind el, a venit la dânsul chiar adevăratul Sfântul Ioan Teologul cu chipul cărunt, cum era şi zugrăvit pe porţile cetăţii, şi i-a zis lui: "Ce este acesta, ce faci Gusar, scriind pe nisip?"

Iar Gusar a zis: "Mă uit la poarta cetăţii şi văd chipul lui Ioan Teologul, că aceasta învăţ de trei ani, scriindu-l pe nisip".

Şi, iarăşi, i-a zis Sfântul Ioan: "Au, doară, voieşti să zugrăveşti chipul icoanei?"

Zis-a lui Gusar: "Aşa, stăpâne, foarte mult doresc aceasta".

A luat atunci Ioan condei şi cerneală şi a scris o scrisoare aşa: "Eu, Ioan Teologul, cel ce m-am rezemat de cinstitul piept al Domnului şi am băut paharul cel de taină al Lui, am trimis la tine, Hinare, pe acest copilaş, Gusar, să-l înveţi pe el să zugrăvească icoane, mai bine decât tine".

Şi, pecetluind-o cu pecetea, a dat-o lui Gusar, zicându-i: "Mergi la Constantinopol, că este acolo un zugrav împărătesc, anume Hinar, care zugrăveşte în palatele împărăţiei cele aurite şi merge totdeauna la Utrenie, în Sfânta Sofia. Şi, după ce va sosi el, să-i dai lui scrisoarea aceasta şi spune-i: "Mi-a dat-o mie Ioan Blagoslovul; şi să mergi după el".

Şi acestea zicând el, s-a făcut nevăzut. Deci, a alergat Gusar degrabă în cetate şi, făcându-se dimineaţă, a văzut pe acel zugrav împărătesc, mergând de la Sfânta Sofia şi i-a dat lui scrisoarea şi a mers după dânsul.

Iar zugravul, citind scrisoarea, s-a minunat cum era scrisă. Deci, Gusar i-a spus lui toate cele ce i s-au întâmplat, pe când păştea gâştele. Însă zavistia a cuprins inima zugravului, încât gândea de ar fi putut să nu-l înveţe pe el.

Iar întru acea vreme, un om împărătesc făcuse o biserică de piatră şi a dat zugravului să-i zugrăvească o icoană din cele patru icoane mari, în numele Sfântului Ioan Teologul. Şi, ducându-se după unelte, i-a poruncit lui Gusar să-i facă vopsele. Însă, după purtarea de grijă a lui Dumnezeu, acela a zăbovit acolo la masă.

Iar, pe când ucenicul freca vopsele albe, a venit la dânsul Ioan Teologul şi i-a zis: "Ce faci, Gusar?"

Iar Gusar a zis: "Frec vopsele, ca să zugrăvească meşterul meu icoana lui Ioan Teologul".

Iar Ioan i-a grăit lui: "Scoală şi scrie".

Iar Gusar, tremurând, a zis: "Eu, Stăpâne, nici condei n-am luat, nici n-am învăţat".

Iar Ioan i-a zis: "Caută la mine şi scrie". Şi luând condeiul şi apucându-l pe el de mână, scria chipul pe scândură. Şi, după ce l-a zugrăvit, a ieşit de la dânsul şi s-a luminat palatul de icoană, ca de soare.

Iar Gusar a început a plânge, gândind: "Ce-mi va fi mie de la meşter?" Deci, venind zugravul, a început a se minuna de ceea ce s-a săvârşit; că îndată Gusar s-a făcut mai bun decât meşterul.

După aceea, s-a spus împăratului: "Este, la zugravul tău, un ucenic ce a venit să înveţe, de trei zile, iar ieri a zugrăvit icoana lui Ioan Teologul, cât şi palaturile s-au luminat de dânsa, ca de soare şi mintea omenească nu pricepe".

Şi, luând icoana, au dus-o la împărat. Şi pe împărat l-a cuprins frica de strălucirea icoanei. Şi s-a făcut defăimare împărătescului zugrav de către oamenii împărăteşti, unii, adică, ziceau că ucenicul este mai bun decât meşterul. Iar alţii ziceau că meşterul este mai bun.

Deci, a zis împăratul: "Eu voi judeca drept, care este mai bun". Şi a zis zugravilor: "Să zugrăviţi doi vulturi în palatele mele şi pe fiecare din vulturi să-l puneţi pe perete. Iar eu, luând corbul, îl voi slobozi şi pe al cărui vultur va începe corbul a-l apuca, acela va fi cel mai bun". Şi toţi au zis: "Drept ai grăit, împărate".

Deci, mergând degrabă, au zugrăvit doi vulturi, fiecare pe al său şi toţi se minunau, căutând la amândoi. Şi priveau la zugrăveala meşterului şi ziceau: "Nu este ca acesta în lume". Iar, după ce veneau la al ucenicului în uimire cădeau, că-i vedeau zugrăveala lui foarte vrednică de cinste. Iar împăratul, luând corbul, l-a slobozit, iar corbul a început a apuca pasărea după peretele ucenicului. Şi, de atunci, a luat împăratul pe Gusar, la sine, să zugrăvească palatele; şi a fost pictura lui mai bună decât a lui Hilar dascălul. Iar icoana aceea, a Sfântului Ioan Teologul, a dus-o în Biserica unde o zugrăvise. Şi au sfinţit biserica cu hramul Sfântului Ioan Teologul şi au prăznuit cu bucurie, întru Hristos Iisus, Domnul nostru, Căruia Se cade slava, cinstea şi închinăciunea, acum şi pururea şi în vecii vecilor ! Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea mutării Sfântului şi prea lăudatuluii apostol şi evanghelist Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu (26 septembrie)

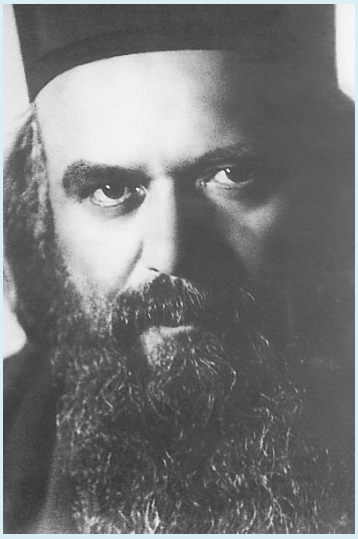

Sfântul Ioan Teologul şi evanghelistul a fost fiul lui Zevedei pescarul şi al Salomeei, fiica lui Iosif, logodnicul Preasfintei Fecioare Maria şi Maica lui Dumnezeu.

Chemat fiind de Domnul să îi urmeze Lui, el îndată şi-a lăsat la o parte mrejele pescăreşti şi împreună cu fratele lui Iacov, I-a urmat Domnului. De atunci şi până la sfârşit, nedespărţit a rămas Ioan de Domnul.

- *Cu Petru şi cu Iacov, el a fost de faţă la învierea fiicei lui Iair şi la Schimbarea la Faţă a Domnului.*
- *La Cina cea de Taină, el a fost ucenicul iubit care şi-a rezemat capul de pieptul Domnului.*
- *Când la Răstignire toţi apostolii se împrăştiaseră care încotro de frica iudeilor, doar acest Ioan şi cu Maica lui Dumnezeu au rămas nedespărţiţi de piciorul Crucii, până la sfârşit.*

Ioan ascultare a făcut de Domnul şi a fost fiu Maicii lui Dumnezeu, după cuvântul pe care i 1-a zis Domnul de pe Cruce. El a luat-o la casa lui pe Maica lui Dumnezeu, Preasfânta Fecioară Maria şi a slujit-o ca un fiu, până la sfânta ei Adormire.

După Sfânta Adormire, Ioan l-a luat pe ucenicul său Prohor şi împreună au mers să predice Evanghelia în Asia mică.

El cel mai mult a vieţuit şi s-a nevoit la Efes. Prin cuvântul lui plin de putere multă şi prin minunile lucrate întru Numele lui Hristos, el a adus la adevărul Credinţei creştine mult popor păgânesc.

Prin predicarea lui, acest Sfânt apostol a zguduit înseşi temeliile păgânismului. Plini de ură, păgânii l-au legat şi 1-au trimis la Roma, înaintea împăratului Domeţian. Domeţian 1-a torturat şi 1-a biciuit, dar nici cumplita otravă vrăjitorească pe care a fost nevoit să o bea, nici grăsimea clocotită în care a fost aruncat, nu i-au putut face vreun rău.

Împăratul, îngrozit, a crezut că Ioan este un nemuritor şi 1-a exilat în Insula Patmos. Acolo mai departe Ioan a adus la Domnul mulţime de popor păgânesc, botezându-i întru Numele Sfintei Treimi şi predicând puternic cu cuvântul şi cu minunile.

El a întărit acolo minunat Biserica lui Dumnezeu, ***în Insula Patmos a scris Sfântul Ioan şi Evanghelia care îi poartă numele, şi Cartea Apocalipsei.***

În timpul împăratului Nero, care a graţiat la un moment dat toţi întemniţaţii şi exilaţii, a plecat şi Sfântul Ioan din Patmos şi s-a întors la Efes. El a mai trăit aici câtăva vreme, întărind lucrarea sfinţeniei începută mai demult.

El a fost în vârstă de peste una sută ani când a plecat la Domnul. Când ucenicii au deschis la câtăva vreme sfântul lui mormânt, ei nu au mai aflat trupul Evanghelistului înăuntru, în ziua de opt mai a fiecărui an, un praf ieşea din locul mormântului lui, minunat de parfumat şi vindecător de toată boala şi neputinţa.

După o viaţă lungă plină de nevoinţe cumplite şi de roade duhovniceşti bogate şi îmbelşugate, ucenicul iubit al Domnului, Sfântul Ioan de Dumnezeu Cuvântătorul, stâlp şi temelie al Bisericii lui Hristos, s-a mutat la locaşurile cele cereşti ale bucuriei Domnului său.

Cântare de laudă la Sfântul Ioan, cuvântătorul de Dumnezeu şi evanghelistul

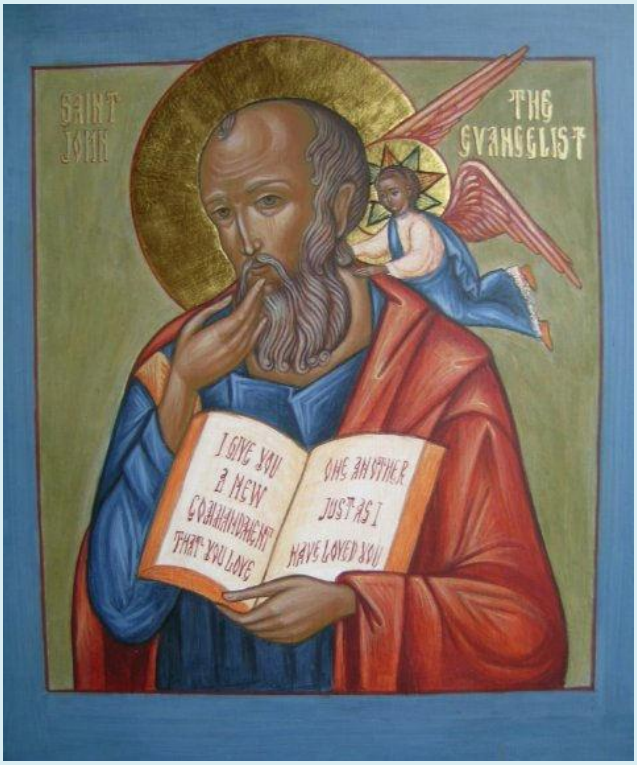

Sfântul evanghelist Ioan
Fiul lui Zevedei pescarul,
foarte tânăr a fost
când a ars de dragoste către Domnul.

El cel mai credincios prieten
Al Domnului a fost,
cu suflet curat, feciorelnic,
Cu sufletul plin de curăţia iubirii,
Străvăzător şi viteaz.

El minuni mari a propovăduit,
rupt-a peceţile veşniciei.
El soarta lumii o a văzut,
din capăt până în capăt.

El iubirea o a propovăduit,
Intru iubire umblat-a.

El până la Tronul Celui Preaînalt
înălţatu-sa cu iubirea.

El proslăvitu-sa întru iubire,
Precum fruntea muntelui albă de nea:
El Fiul Tunetului se cheamă, proroc înfricoşat,
Dar cu inima plină de blândeţe.

O Sfinte Părinte Ioane,
văzătorule al Tainelor dumnezeieşti,
O, prea puternice sfinte,
du rugăciunile noastre
Prietenului tău şi Mântuitorului nostru!

Apropie-ne pe noi de Domnul,
De Domnul Cel Blând şi Puternic,
Pe noi cei nevrednici să ridicăm privirea la El,
Apropie-ne măcar de Picioarele Lui!

Cugetare

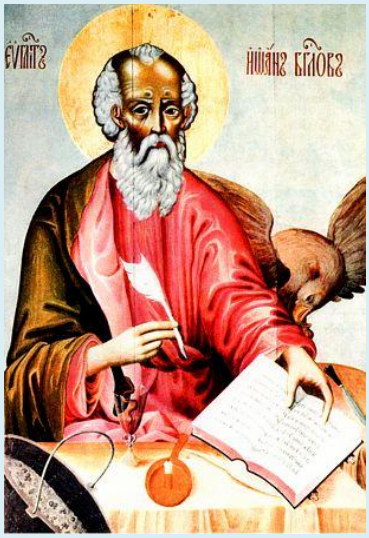

Sfântul apostol Iacov ne învaţă: ***Fraţii mei, dacă vreunul va rătăci de la adevăr şi-l va întoarce cineva, Să ştie că cel ce a întors pe păcătos de la rătăcirea căii lui îşi va mântui sufletul din moarte şi va acoperi mulţime de păcate (Iacov 5: 19-20).***
Sfinţii apostoli ai lui Hristos nu au dat această învăţătură numai cu cuvântul, ci ei au întărit-o mai ales cu faptele lor.

***Sfântul Clement din Alexandria** ne spune că undeva în Asia mică Sfântul Ioan Teologul botezase un tânăr păgân şi îl dăduse după aceea în grija episcopului locului, spre a se povăţui spre toată fapta bună şi dreapta vieţuire, el însuşi trebuind să plece mai departe la predicarea Evangheliei, în absenţa Sfântului Ioan, tânărul s-a stricat la suflet, a început să bea şi să fure, iar la urmă s-a unit cu o ceată de tâlhari din pădure, care atacă trecătorii şi îi jefuia.*

După o vreme Sfântul Ioan s-a întors în acea cetate şi a auzit de la episcop de viaţa rea a tânărului. Fără să mai lase să treacă nici un ceas, Sfântul Ioan a aflat un cal şi o călăuză şi a pornit în căutarea fiului lui duhovnicesc, acum pierdut. El a aflat ceata tâlharilor în codru şi s-a confruntat cu căpetenia lor. Tânărul 1-a recunoscut pe Sfânt şi a luat-o la fugă. Deşi vârstnic, Sfântul Ioan a fugit după el şi în pofida vârstei lui înaintate, 1-a prins pe cel ce fugea. Tânărul a căzut la picioarele Sfântului şi a plâns, nevoind să-şi ridice nici capul, nici privirea, omorât de ruşine. Sfântul Ioan s-a aplecat şi 1-a îmbrăţişat, ca păstorul pe oaia lui scumpă, scoasă vie din gheara lupului. Sfântul 1-a adus pe băiat înapoi în cetate, curăţindu-1 şi întorcându-1 înapoi la Credinţă şi la viaţa cea curată. Plăcându-i după aceea lui Dumnezeu, tânărul acesta s-a săvârşit în curând către El.

Rugăciune despre rugăciunea insuflată de iubire

Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul (Ioan 17: 17).

Când maica se află pe patul de moarte, pe ea o doare mai mult de viaţa copiilor ei care rămân în urmă, decât a ei proprie care se stinge. Aceasta este legătura iubirii.

Nemăsurat mai mare a fost dragostea Mântuitorului Iisus Hristos pentru ucenicii Lui decât a unei mame pentru copiii ei. ***Mergând la moartea Lui, Domnul S-a rugat Tatălui Ceresc pentru ucenicii Lui.*** El S-a rugat, nu pentru că I-ar fi lipsit

puterea să îi ajute pe ucenici El însuşi, ci S-a rugat Tatălui spre a arăta unimea de Fiinţă dintre Sine şi Tatăl şi dragostea ce o avea către Tatăl.

Dar de ce I-a mai cerut Tatălui să îi sfinţească pe ucenici întru adevărul Său, când El le zisese ucenicilor că Duhul Adevărului (Ioan 14: 17) îi va povăţui la adevăr: Duhul Adevărului vă va călăuzi la tot adevărul (Ioan 16: 13) ? ***El a făcut aceasta spre a arăta De o fiinţimea dintre Duhul Sfânt şi Tatăl.*** Căci nu a zis mai întâi şi despre Sine însuşi Eu sunt Adevărul? Iar acum arată că şi al Tatălui este adevărul: ***Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău!***

Cel care vrea să vadă o contrazicere între aceste cuvinte de fapt nu vrea să creadă întru Unul Dumnezeu întreit în Persoane, Unime de Fiinţă şi Treime de Persoane.

Din aceea că Domnul arată adevărul ca fiind esenţa fiecăreia dintre Cele Trei Persoane Dumnezeieşti ale Sfintei Treimi, Domnul arată egalitatea dintre Tată, Fiu şi Duhul Sfânt. Căci dacă ar fi ca Una din Persoane să aibă mai puţin adevăr, atunci ar reieşi că Ea este mai mică decât Celelalte Două. Mai puţin fiind adevărul, mai puţină ar fi şi puterea şi iubirea şi înţelepciunea. Prin urmare, Domnul Hristos S-a descoperit pe Sine, pe Tatăl şi pe Duhul Sfânt ca fiind Adevăr, aşa ca oamenii să cunoască şi să creadă întru a Lor desăvârşită şi fundamentală unitate.

Prin urmare nimeni dintre credincioşi să nu se înşele cu minciuna răstălmăcirii Adevărului Sfintei Treimi, din care ar reieşi că nu este egalitate între Persoanele Ei! Ci fiecare pururea să se nevoiască a-şi curăţi inima şi viaţa de păcat, ca şi pe o oglindă: doar atunci vom putea vedea curat adevărul cel mare al egalităţii dintre Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

O, Stăpâne Doamne Dumnezeul nostru, Cela Ce eşti Adevăr Dumnezeiesc în Treime, luminează-ne pe noi cu lumina dumnezeirii Tale şi ne mântuieşte, Căci numai Ţie se cuvine toată slava şi mulţumita în veci. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului apostol şi evanghelist Ioan (8 mai)

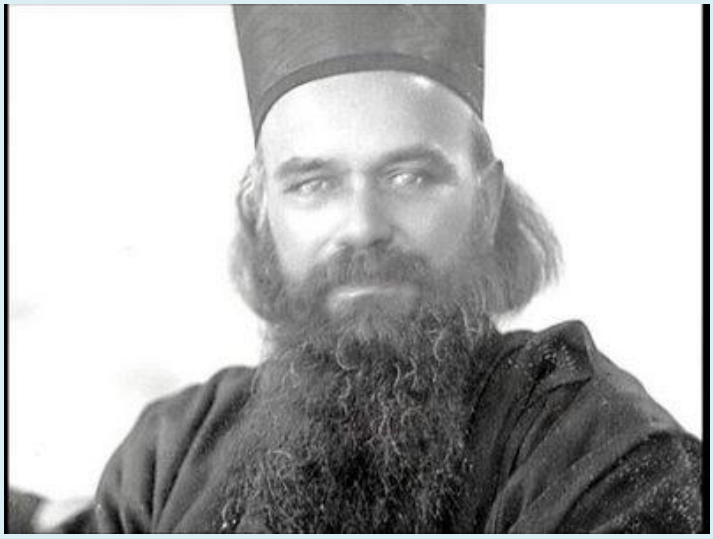

Sărbătorirea principală a acestui mare apostol şi evanghelist este la 26 septembrie. Astăzi însă, în 8 mai, se prăznuişte minunea ce s-a lucrat la sfântul său mormânt.

Când Ioan era în vârstă de peste una sută ani, el şi-a luat cu sine şapte dintre ucenicii săi, a ieşit afară din cetatea Efesului, şi le-a poruncit celor şapte să sape o groapă în formă de cruce. Apoi bătrânul şi sfântul apostol s-a întins în acea groapă în formă de cruce şi a poruncit să fie acoperit cu pământ.

Mai târziu, când credincioşii au deschis mormântul Sfântului Ioan, ei nu au mai găsit acolo trupul lui. ***În ziua de 8 mai a fiecărui an, din acest mormânt se ridică o pulbere care vindecă pe bolnavi de feluritele lor boli.***

Viaţa şi încercările Sfântului apostol şi evanghelist Ioan Teologul a cărui pomenire Sfânta Biserică o sărbătoreşte pe 8 mai şi pe 26 septembrie

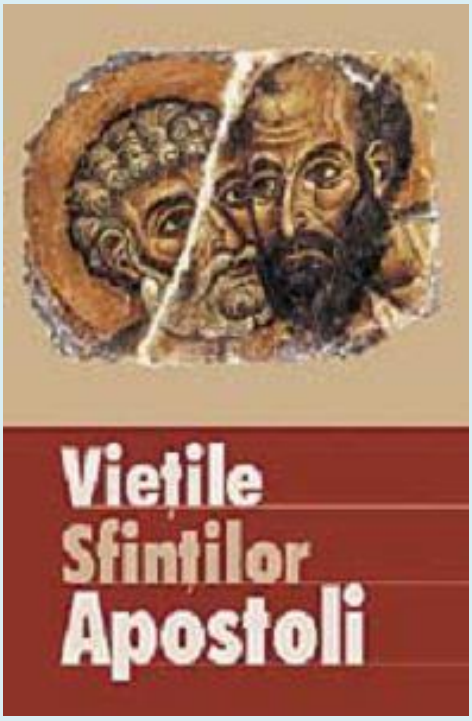

„Râuri de Dumnezeu cuvântătoare au izvorât, apostole, din cinstită gura ta, din care Biserica lui Dumnezeu adăpându-se cu dreaptă credinţă se închină Treimii celei de o fiinţă; pe care şi acum roag-o, Ioane de Dumnezeu Cuvântătorule, să întărească şi să mântuiască sufletele noastre. “ *(Stihiră la Litie, 26 septembrie)*

***

Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul era fiul lui Zevedeu şi al Salomeei, fiica lui Iosif logodnicul. Iosif logodnicul a mai avut patru fii (Iacov, Josef, Iuda şi Simeon) şi trei fiice (Estera, Marta şi Salomeea).

Ioan a fost chemat şi el de la mrejele sale pescăreşti să propovăduiască Evanghelia, atunci când Domnul nostru Iisus Hristos, mergând pe ţărmul Mării Galileii, a ales apostolii Săi dintre pescari. El chemase deja pe cei doi fraţi, Petru şi Andrei, când a zărit alţi doi fraţi, Iacov şi Ioan, fiii lui Zevedeu, care-şi dregeau mrejele într-o barcă, împreună cu tatăl lor; şi i-a chemat şi pe ei. Părăsindu-şi barca şi pe tatăl lor, ei l-au urmat pe Iisus Hristos.

Cînd l-a chemat, Domnul l-a numit pe Ioan „fiul tunetului“, căci învăţătura lui avea să fie auzită ca tunetul în toată lumea şi avea să cuprindă tot pământul.

Ioan a urmat pe învăţătorul său binecuvântat, prinzând înţelepciunea ce se desprindea de pe buzele Sale; şi a fost mult iubit de Hristos Domnul, pentru cugetul său fără de prihană şi curăţia lui feciorelnică. Domnul l-a cinstit ca pe cel mai drept dintre cei doisprezece apostoli.

Ioan a fost unul dintre cei mai apropiaţi trei ucenici ai lui Hristos, căruia Domnul i-a descoperit adesea tainele Sale.

- *Astfel, când a vrut să învieze pe fiica lui Iair, El nu a îngăduit să fie însoţit de nimeni în afară de Petru, Iacov şi Ioan.*
- *Când S-a rugat în grădina Ghetsimani, era însoţit tot de Ioan, când El a zis ucenicilor Săi:* ***„Şedeţi aici până ce Mă voi duce acolo şi Mă voi ruga. Şi luând cu Sine pe Petru şi pe cei doi fii ai lui Zevedeu, a început a Se întrista şi a Se mâhni“ (Mat. 26, 36-37).*** *Cei doi fii ai lui Zevedeu erau Iacov şi Ioan.*
- *Şi iarăşi, când a dorit să arate slava dumnezeirii Sale pe Muntele Tabor, a luat tot pe Petru, Iacov şi Ioan.*

Ca ucenicul cel mai iubit al Domnului, Ioan nu se depărta niciodată de Hristos. Şi iubirea lui Hristos faţă de el se vede din faptul că Ioan şi-a odihnit capul pe pieptul Său. Căci, la Cina cea de Taină, când Domnul a vestit trădarea Sa şi ucenicii s-au privit unul pe celălalt plini de uimire, întrebându-se despre cine vorbea El, Ioan şi-a lăsat capul pe pieptul Domnului său iubit, după cum spune el însuşi în Evanghelie: ***„Iar la masă era rezemat la pieptul lui Iisus unul dintre ucenicii Lui, pe care-l iubea Iisus. Deci Simon-Petru i-a făcut semn acestuia şi i-a zis: întreabă cine este cel despre care vorbeşte. Şi căzând acela astfel la pieptul lui Iisus, I-a zis: Doamne, cine este?“ (Ioan 13, 23-25).*** Domnul iubea atât de mult pe Ioan, că doar el putea să-şi odihnească liber capul la pieptul Domnului şi să-l întrebe cu îndrăzneală despre această taină. Ioan răspundea învăţătorului său cu aceeaşi dragoste, mai mare decât a tuturor celorlalţi apostoli.

Căci, în timpul pătimirii de voie a lui Hristos, ei au plecat cu toţii, părăsind pe păstorul lor. Doar Ioan a rămas să-L vadă pe Domnul, pătimind în suflet odată cu El, plângând laolaltă cu prea nevinovata Fecioară Maria, Maica Domnului. ***„Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău! Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine“ (Ioan 19, 26-27).*** Şi a socotit-o ca pe mama sa şi a cinstit-o.

***

Când ţinuturile pământului au fost împărţite între apostoli, Ioan s-a întristat când lui i s-a dat partea cea din urmă, Asia Mică; şi a suspinat de trei ori. Cu lacrimi, s-a aplecat la pământ şi apoi s-a închinat în faţa tuturor apostolilor.

Atunci Petru l-a luat de mână şi l-a ridicat, zicând: „Pentru noi toţi ne eşti ca un părinte şi răbdarea ta ne este sprijin. De ce ne tulburi pe noi cu aceste fapte ale tale şi ne mâhneşti inimile?“

Ioan a răspuns plângând şi amar văitându-se: ***„Am păcătuit, fraţi ai mei, căci în acest ceas am văzut că mă aşteaptă primejdii multe pe mare. Căci de îndată ce mi-a căzut mie pământul Asiei, am primit aceasta cu mare greutate, fără să cuget la Domnul nostru care a zis: «Nu va pieri fir de păr din capul vostru». Căci nici un fir de păr nu este pierdut fără voia lui Dumnezeu. De aceea, vă rog fierbinte, fraţi iubiţi, rugaţi-vă pentru mine Domnului ca să-mi ierte acest păcat!“***

Atunci toţi apostolii au stat drepţi, privind spre Răsărit, şi au rugat pe Iacov, fratele Domnului, să rostească o rugăciune. După ce au fost făcute acestea, ei s-au rânduit după vârstă şi s-au îmbrăţişat unul pe celălalt şi apoi fiecare a plecat în pace spre pământul ce i-a fost rânduit. Şi fiecare şi-a luat câte un apostol dintre cei şaptezeci pentru ajutor.

&&&

Însă Apostolul Ioan nu a plecat îndată spre Asia Mică, ci a îngrijit pe Maica Domnului până la adormirea ei. În ziua în care apostolii au ridicat sfântul şi nepreţuitul ei trup pentru a-l înmormânta, Sfântul Ioan a mers înaintea raclei ei cu un toiag împărătesc ce răspândea lumină şi pe care Arhanghelul Gavriil i-l dăruise prea curatei Fecioare, vestindu-i trecerea de pe pământ la cer.

Sfântul Prohor, unul dintre cei şapte diaconi, a însemnat următoarele, spre amintirea Sfântului apostol şi evanghelist, prea iubitul Ioan Teologul:

Plecarea şi naufragiul

„Mie, Prohor, mi s-a dat să urmez pe Ioan. După pătimirile şi învierea Domnului, Ioan a stat în Ierusalim lângă Maica Domnului şi a fost un sprijin pentru creştinii de acolo.

După adormirea Maicii Domnului, am plecat din Ierusalim spre Iopa şi am rămas acolo trei zile în casa Tabitei.

O corabie a venit dinspre Egipt, plină cu marfă, şi a fost descărcată înainte de a pleca mai departe spre Apus. Aşa că ne-am îmbarcat pe acea corabie în Iopa şi am pornit pe mare.

Atunci Ioan a început să plângă şi mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, mă aşteaptă pe mare multe primejdii şi grele năpaste ce vor răni mult sufletul meu. Iar dacă voi rămâne în viaţă sau voi fi doborât de acestea, Dumnezeu nu mi-a descoperit mie. Dacă marea îţi va cruţa viaţa ta, mergi către Efes, în Asia, şi zăboveşte acolo trei luni. Dacă în acest timp ajung şi eu în acea cetate, ne vom continua misiunea; iar dacă nu ajung, întoarce-te la Ierusalim, la Iacov, fratele Domnului, şi ce-ţi va porunci el, aceea să faci».***

Cu adevărat, s-a întâmplat că în al zecelea ceas al zilei (16.00) i-a prins o furtună mare, care nu a contenit până noaptea spre zori, când corabia a fost înghiţită de ape; şi toţi cei aflaţi pe ea au fost aruncaţi în valurile mării, prinzându-se care şi cum putea de bucăţi din corabie. Pe la al şaselea ceas al zilei (12.00), la amiază, marea ne-a aruncat pe toţi (adică patruzeci şi două de suflete) pe ţărm, cam la o milă de Seleucia. Numai Sfântul Ioan se pierduse în mare.

Zăceam cu toţii pe pământul uscat, fără a putea să vorbim unul cu altul. Atât de sfârşiţi eram de foame, spaimă şi sforţare, încât am zăcut acolo din al şaselea până la al nouălea ceas (15.00).

Puţin câte puţin ne-am înzdrăvenit şi am mers în Seleucia. Aici am cerut pâine oamenilor locului, şi aşa am mâncat. Cu timpul teama ne-a trecut, iar ceilalţi, care au fost aruncaţi pe uscat împreună cu mine, au început să cârtească împotriva mea, spunând lucruri rele: «Cel care era cu tine era un vrăjitor şi a aruncat vrajă asupra noastră, ca să poată lua numai pentru el încărcătura corăbiei! Acum, că ne-a prădat şi a dispărut, nu ştim ce s-a întâmplat. Dar tu erai cu el şi nu-ţi vom îngădui să părăseşti această cetate, căci meriţi moartea. Spune-ne unde este tâlharul acela! Priveşte, toţi cei de pe corabie trăiesc, în afară de acel tovarăş al tău. Unde este el?»

Atunci bărbaţii au început să asmuţă întreaga cetate împotriva mea, înşirându-le povestea aceea. Şi aşa am fost prins şi aruncat în temniţă.

A doua zi, cârmuitorul cetăţii m-a adus într-o piaţă publică şi a început să mă întrebe cu vorbă aspră: «Cine eşti tu? Ce credinţă ai? Ce meserie ai? Care este numele tău? Spune-ne îndată, înainte să fii osândit!»

Eu am răspuns, apărându-mă: «Sunt din Iudeea. Credinţa mea este cea creştină. Numele meu este Prohor. Corabia pe care eram eu şi tovarăşii mei de călătorie s-a scufundat».

Judecătorul a întrebat: «Cum se poate ca voi toţi să ajungeţi la mal, şi cel care te însoţea, nu? Dacă este aşa cum spun ceilalţi, adică aţi vorbit cu viclenie, ca doar tu să te afli printre aceştia care au scăpat, ca să nu se işte întrebare, iar în vremea aceasta tovarăşul tău ascunde arginţii şi încărcătura? Atunci ai fi un tâlhar vinovat de vărsare de sânge şi ai merita moartea. Da, se poate ca din această pricină tovarăşul tău să fi fost înghiţit de mare; iar pe tine dreptatea dumnezeiască te-a cruţat doar ca să-ţi poţi găsi sfârşitul în această cetate. Spune-ne, unde este acum cel cu care erai?»

Auzind acestea, le-am zis plângând şi tânguindu-mă: «Sunt creştin, ucenic al unui apostol al lui Hristos. Domnul a poruncit celor doisprezece apostoli ai săi să străbată lumea, învăţând şi botezând în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. După ce Hristos S-a înălţat la ceruri, toţi apostolii s-au adunat şi au tras la sorţi ţinuturile unde Dumnezeu a chemat pe fiecare să propovăduiască. Învăţătorul meu, Ioan, a primit pământul din Asia Mică. Şi a vestit la acea vreme că primejdii mari îi vor apărea în cale. Şi pentru că a şovăit, i s-a arătat că, făcând aceasta, el a păcătuit şi că va fi aspru pedepsit pe mare. El mi-a spus toate acestea dinainte; şi întocmai s-au întâmplat. Mi-a mai spus că, oriunde voi ajunge la ţărm, să rămân în acel loc un număr de zile; şi dacă va veni şi el, vom împlini porunca învăţătorului; iar de nu va veni, să mă întorc la baştina mea, Iudeea. Învăţătorul meu nu este vrăjitor, după cum nici eu nu sunt. Noi suntem creştini».
La acea vreme, s-a întâmplat ca un dregător, Seleuc, care era notar, să vină din Antiohia cu treburi de la stăpânire. Şi auzind el de pricina mea, a cerut judecătorului să mă slobozească. Aşa că am fost lăsat slobod şi astfel am părăsit cetatea.

Am mers timp de patruzeci de zile până să ajung la Mareotida, care este lângă mare. Hanul la care am tras se afla în apropierea ţărmului. Am rămas acolo necăjit şi am adormit. Mai târziu, când am deschis ochii, mi-am aţintit privirea spre mare. Şi, deodată, un val uriaş s-a zdrobit de ţărm, aruncând un om. Fără a mai zăbovi, m-am grăbit să-l ajut, având încă în minte chinuitoarea-mi încercare din apele mării. Ridicându-l de pe nisip, ne-am recunoscut şi ne-am îmbrăţişat, strigând şi înălţând mulţumiri către Dumnezeu Atoatestăpânitorul.

Încet, Ioan a prins puteri şi ne-am povestit fiecare prin ce trecuserăm. El mi-a spus despre cele patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi petrecute pe mare, în voia zbu-

ciumată a valurilor. Iar eu i-am zis cele de mine pătimite din pricina bănuielnicilor mei tovarăşi.

Efes

După aceasta, am intrat în Mareotida, căutând pâine şi apă; şi am băut, şi am mâncat acolo. Apoi am pornit pe drumul spre Efes. Şi, ajungând în cetate, am rămas la locul numit «locul lui Artemid». În apropiere era casa mai-marelui cetăţii, Dioscoride.

Ioan s-a întors către mine şi a zis: «Prohor, copilul meu, nu lăsa pe nimeni dintre locuitorii acestei cetăţi să afle cine suntem şi ce facem noi, până ce Dumnezeu nu ne va da un semn ca să purcedem cu îndrăzneală la lucru».

***

Pe când vorbea el aşa, s-a apropiat o femeie voinică, ce părea să aibă în grijă baia publică. Foarte grasă, nu avea urmaşi, fiind stearpă precum un catâr. Femeia era puternică foarte, lovind tare cu mâinile slugile care greşeau. De teama ei, nimeni nu cuteza să-şi facă lucrul de mântuială. Se spunea despre ea că a fost la război şi că arunca pietre fără a greşi vreodată ţinta. S-ar putea crede că înfăţişarea ei o îndepărta de la deşertăciunile femeieşti. Dar nu era aşa: chipul şi-l sulemenea în culori ţipătoare şi mult cănite erau sprâncenele ei. Unora le părea veselă această alăturare de vopseluri. Însă cine se uita stăruitor şi deosebitor, băga de seamă cum un ochi părea plin de mânie, iar celălalt părea să arate doar destrăbălare. Această femeie se numea Romana.

Când a ieşit ea din localul băii, a băgat de seamă înfăţişarea noastră umilă şi s-a apropiat de locul în care eram, cugetând în sine: «Aceşti străini au nevoie de hrană; poate că mi-ar fi de folos la baie şi nu ar cere mult ca răsplată; şi, de frica mea, vor lucra bine».

I-a vorbit mai întâi lui Ioan: «De unde eşti, omule?»

Ioan a răspuns: «Sunt dintr-o ţară străină».

Romana a continuat: «Din care?»

El a răspuns: «Iudeea».

«Ce religie ai?», a iscodit ea.

Apostolul a răspuns: «Mă trag din iudaism, dar prin har sunt creştin; şi m-am scufundat cu corabia pe mare».

Romana a întrebat: «Nu vrei să fii slujbaş la mine, ca să faci focul în baia publică? în schimb, îţi voi da hrană şi alte lucruri pentru trebuinţele trupeşti».

Ioan a răspuns: «Pot face asta».

Atunci femeia mi-a făcut mie întrebare: «Şi tu de unde eşti?»

Dar Ioan a răspuns: «Este fratele meu».

Atunci Romana a zis: «îl iau şi pe el slujbaş. Am nevoie de un ajutor la baie, care să aducă apă celor ce se îmbăiază». Apoi ne-a dat hrană, ca la două livre de pâine pe zi, cheltuind bani şi pe celelalte care ne erau de trebuinţă.

După patru zile de lucru la baie, Ioan, care nu cunoştea acea meserie, stătea în apropierea cuptorului, cugetând, când a intrat Romana. Văzându-l cum stătea, a strigat la el: «Fugarule fără de ţară, hoţule, netrebnicule! Dacă nu cunoşti munca aceasta, de ce ai primit-o? Voi pune eu capăt minciunilor tale. Ai venit să munceşti pentru Romana, a cărei faimă a ajuns până la Roma. Eşti sluga mea, clevetitorule, şi nu vei putea pleca de aici. Iar de vei fugi, te voi găsi în orice loc şi te voi ucide. Când bei şi mănânci eşti voios, iar când vine timpul să munceşti te cuprinde lenea! Vezi de te îndreaptă, om rău ce eşti, căci eşti sluga Romanei!»

După ce Romana a părăsit localul băii şi a mers la casa ei, eu, care auzisem totul şi văzusem loviturile pe care i le-a dat lui Ioan, m-am întristat şi îngrijorat eram, chiar dacă munceam la ea numai de câteva zile. Nu mi-am împărtăşit gândurile lui Ioan.

Dar, prin harul Sfântului Duh, el a băgat de seamă tristeţea mea şi mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, tu cunoşti cât de rău ne-a încercat marea, pentru că, la Ierusalim, m-am clătinat în gândurile mele; şi nu numai pentru aceasta, ci şi pentru alte păcate pe care le-am săvârşit fără ştiinţă. într-adevăr, pentru aceasta am petrecut eu patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi în mare, până când Dumnezeu a binevoit să fiu aruncat pe pământ uscat. Şi acum tu te întristezi şi îţi pierzi nădejdea pentru o încercare neînsemnată, la care ne supune o femeie nechibzuită şi fără inimă? Mergi la lucrul tău pe care ai primit să-l faci şi fii silitor. Căci Domnul Dumnezeul nostru Iisus Hristos Făcătorul a fost lovit,***

scuipat, biciuit şi răstignit de cei pe care El i-a făcut. Iată pentru noi o pildă care ne îndeamnă să fim cu bunăvoinţă. Căci El ne-a zis: Prin răbdarea voastră vă mântuiţi sufletele».

Aşa mi-a vorbit Ioan. Iar eu l-am ascultat şi m-am dus să împlinesc cele de Romana încredinţate.

A doua zi dis de dimineaţă, Romana s-a întors şi i-a zis lui Ioan: «Dacă ai nevoie de mai multă hrană, spune-mi şi îţi voi da; dar să fii silitor la lucrul tău».

Ioan i-a zis: «Hrana şi celelalte de trebuinţă ne sunt de ajuns; şi eu îmi voi face lucrul».

Atunci Romana l-a întrebat: «De ce spun toţi că nu lucrezi bine?»
Ioan a răspuns: „La început am făcut greşeli; însă, după puţin timp, vei băga de seamă că lucrez bine. Căci toate meseriile sunt anevoioase pentru începători».

Atunci ea a plecat la casa ei. Iar un diavol rău a luat chipul Romanei şi, stând înaintea lui Ioan, a zis: «Iarăşi te voi pedepsi aspru, fugarule, căci ai făcut lucrul tău pe dos! Nu te mai pot îndura! Aprinde focul în cuptor, ca să te pot arunca în el! Nu vreau să te mai văd! Piei de aici, cârtitorule, şi ia cu tine şi pe părtaşul tău! întoarce-te la casa ta, de unde ai fost alungat din pricina netrebniciei tale!» Apoi diavolul a apucat un fier de la cuptor şi a strigat la Ioan, zicând: «Te voi ucide, desfrânatule! Piei din faţa mea! Nu te mai vreau în slujba mea! Pleacă acum sau te omor în bătaie!»

Însă, prin harul Sfântului Duh, Ioan a ştiut că toate acestea erau lucrul diavolului care stăpânea acel loc de baie. Şi Ioan a chemat numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a izgonit de acolo diavolul.

A doua zi, Romana a venit la casa de baie şi i-a zis lui Ioan: «Iarăşi am primit plângeri că nu-ţi împlineşti lucrul cu grijă. Faci aceasta cu voie, pentru că vrei să te slobozesc? De la mine slobod nu vei fi nici acum, nici mai târziu; căci te voi osândi în aşa chip, încât vei ajunge neputincios».

Dar Ioan nu a răspuns cu nici un cuvânt. Ea a băgat de seamă răbdarea, blândeţea şi purtarea sa liniştită şi s-a gândit că era un ţăran lipsit de învăţătură. Pentru a-l încerca şi mai mult, i-a vorbit răstit şi ameninţător: «Nu eşti tu sluga mea, netrebnicule?»

Ioan a răspuns: «Da, noi suntem slugile tale: eu, Ioan, omul cu focul, şi Prohor, omul cu apa».

Romana avea un prieten care era un om al legii. Şi i-a spus acestuia, minţind: «Părinţii mei au răposat, lăsându-mi doi sclavi care, după mulţi ani, au fugit din casa mea. Eu am rupt hârtiile care arătau cumpărarea lor. Acum ei s-au întors la casa mea şi spun că sunt sclavii mei. Este oare cu putinţă a face la loc acele hârtii care arătau că ei sunt robii mei?»

Omul legii a răspuns: «Dacă ei spun aceasta în faţa a trei martori pe care te poţi bizui, se pot face alte hârtii».

Prin Sfântul Duh, toată această uneltire i-a fost descoperită lui Ioan şi el mi-a zis: «Prohor, copilul meu, Romana caută să facă o hârtie scrisă precum că noi suntem robii ei; şi s-a dus să facă vorbire pentru aceasta cu un om al legii. El a încuviinţat întrutotul vorbele ei. Acum Romana caută trei martori care să adeverească precum că noi suntem robii ei. Dar nu lăsa să intre în inima ta nici o umbră de tristeţe, ci mai degrabă bucură-te. Căci prin aceasta Domnul nostru Iisus Hristos va descoperi repede acestei femei cine suntem noi».

Chiar atunci a intrat Romana şi, apucându-l pe Ioan de mână, a început să-l lovească, zicând: „Slugă nemernică, fugarule! Când intră stăpâna ta, trebuie să o saluţi şi să i te închini! Poate că-ţi închipui că eşti un om liber? Să ştii aceasta: eşti robul Romanei!» Şi l-a mai lovit o dată pentru a-l speria, zicând: «Nu eşti tu sluga mea, fugarule?»

Şi Ioan a zis: «Dar tu ai spus că noi suntem altfel de slugi ale tale. Eu sunt Ioan, omul cu focul, iar acesta este Prohor, omul cu apa».

Romana a întrebat din nou: «Slugile cui sunteţi voi, netrebnicilor?»

Ioan a răspuns: «Ale oricui doreşti să spui tu».

Ea a răspuns: «Sunteţi slugile mele».

Atunci Ioan a zis: «în scris sau nu, noi încuviinţăm: suntem slugile tale».

Iar ea a zis repede: «Vreau în scris, în faţa a trei martori».

Ioan i-a zis: «Nu mai întârzia; să încheiem totul astăzi».

Atunci ea ne-a dus în faţa templului Artemisei şi, cu trei martori, a întocmit actele noastre de vânzare. Apoi ne-am întors la lucrul nostru.

Moartea lui Domn

În casa de baie se înfăptuia o lucrare diavolească. Când s-a înălţat baia, satana a ispitit pe închinătorii la idoli să îngroape la temelie, sub pietre, un tânăr sau o fecioară cam de cincisprezece sau şaisprezece ani, pentru ca baia să propăşească. Prin acest omor sângeros, satana a pus stăpânire pe acel loc. Pentru ca diavolii să-şi păstreze puterea, de trei ori pe an, un tânăr sau o fecioară erau înecaţi.

Dioscoride, stăpânul băii, ţinea socoteala datelor la care se întâmplau aceste morţi, pentru că el avea un fiu pe care-l iubea foarte mult, Domn, în vârstă de opt ani. În zilele însemnate pentru ucidere, el nu dădea voie fiului său să intre în baie.

Odată, cam la trei luni de când noi lucram la baie, a venit Domn. Eu l-am însoţit împreună cu slugile sale, ducând vasele cu apă. Şi atunci diavolul s-a repezit asupra lui şi l-a strâns de gât.

Când slugile au văzut ce se întâmplase, au început să plângă şi să-şi facă singuri răni. Apoi au ieşit şi i-au povestit Romanei. Când a auzit aceasta, femeia şi-a aruncat diadema de pe cap şi a început să-şi smulgă părul. Şi, cu multe lacrimi şi mare tânguire, a zis: «Vai mie! Cum mă voi apăra în faţa stăpânului Dioscoride? El însuşi poate să moară de mâhnire, de vreme ce Domn era singurul său fiu! O, mare Artemisa a Efesenilor, ajută-ne! Arată-ţi puterea şi înviază copilul mort! Noi ştim că totul ţi se supune ţie, voinţei şi semnelor tale! Ridică pe sluga ta, Domn, şi întoarce-l viu la tatăl său!» Romana a rostit acestea şi multe altele în acelaşi chip. Ea îşi frământa mâinile şi îşi zgâria trupul, îşi smulgea părul din cap şi bocea în hainele-i acum numai zdrenţe.

Oamenii s-au adunat: unii să plângă pe Domn, alţii doar să se minuneze de marea durere a Romanei.

Ioan a lăsat lucrul său şi a venit lângă mine, întrebându-mă de ce plângea Romana cu atâta amărăciune, înainte de a putea spune un cuvânt, femeia ne-a văzut şi s-a repezit să-l prindă pe Ioan, strigând: «Vrăjitorule, recunoaşte vraja ta! Căci din ziua în care ai început să fii în slujba mea, zeiţa noastră Artemisa ne-a părăsit! Întoarce de îndată viaţa fiului stăpânului meu sau voi despărţi sufletul tău de trup!»

Ioan a zis: «Spune-mi, ce s-a întâmplat de te mâhneşti atât de adânc?»

Atunci Romana, cuprinsă de furie, a lovit în faţă pe Ioan, zicând: «Slugă netrebnică! Toţi oamenii din Efes ştiu ce s-a întâmplat! Şi tu vii acum zicând că nu ai cunoştinţă de groaznica nenorocire ce a căzut asupra mea? Nu ai auzit că fiul stăpânului meu, Dioscoride, a murit în baie?»

Ioan, liniştit, a intrat în baie şi s-a rugat. Prin rugăciunea sa, el a izgonit diavolii din acel loc şi a întors sufletul copilului în trup, înviindu-l din morţi. Şi Ioan a luat pe Domn de mână şi l-a dus afară din baie. L-a adus în faţa Romanei şi a zis: ***«Primeşte pe fiul stăpânului tău».***
Când a văzut Romana că Domn a înviat, a fost peste măsură de uimită şi un tremur a pus stăpânire pe ea. Nu se mai gândea la moartea lui Domn, care timp de două ceasuri zăcuse lipsit de viaţă, precum o piatră. După un timp, când şi-a venit în simţiri, de ruşine, Romana nu cuteza să privească în ochi pe Ioan, voind mai bine să moară. Se gândea: «Cum voi privi la acel bărbat pe care l-am lovit de atâtea ori şi pentru nimic? Unde pot să mă ascund? De s-ar deschide pământul ca să mă înghită! O, moarte, vino de mă ia! Vino şi scapă-mă de ocară!»

Ioan a băgat de seamă că era schimbată la faţă. Ea se pregătea să se închine până la pământ în faţa lui, dar el a prins-o de mână şi a făcut de trei ori asupra ei semnul multpreţuitei şi dătătoarei de viaţă cruci.

Romana a căzut la picioarele lui Ioan şi, plângând amar, a zis: «Rogu-te, spune-mi cine eşti; căci eu te iau drept Dumnezeu sau Fiul lui Dumnezeu».

Ioan a zis: «Nu sunt Dumnezeu şi nici Fiul lui Dumnezeu. Eu sunt Ioan, ucenicul Fiului lui Dumnezeu, care s-a rezemat de pieptul Său şi a auzit taine cereşti. Dacă vei crede în El, vei deveni roaba Sa, după cum şi eu sunt robul Lui».

Romana a ascultat şi, cu o adâncă ruşine şi teamă, a zis lui Ioan: «Mai întâi, o, bărbat al lui Dumnezeu, iartă-mi mie toate cu câte te-am năpăstuit».

Ioan a răspuns: «Dacă tu vei crede în Domnul nostru Iisus Hristos, toate greşelile tale îţi vor fi iertate».

Ea a răspuns: «Cred, o, bărbat al lui Dumnezeu, fiecare cuvânt ieşit din gura ta».

Moartea lui Dioscoride

Pe când se întâmplau acestea, Dioscoride, stăpânul băii şi tatăl lui Domn, a aflat doar de moartea fiului său şi, de multă durere, a murit. Slugile sale s-au grăbit să găsească pe Domn, care era cu Ioan. Auzind Domn această veste, a alergat acasă şi a găsit pe tatăl său mort.

Atunci s-a întors la Ioan, peste măsură de întristat, şi, căzând la picioarele sale, a plâns şi l-a rugat: «O, bărbat al lui Dumnezeu, după cum am fost eu mort şi mi-ai dat viaţă, fă la fel şi cu tatăl meu care a murit din pricina mea! Mai bine să mor eu, decât să-l văd mort pe tatăl meu».

Ioan l-a luat de mână pe Domn şi ridicându-l, a zis: «Nu te întrista, copilul meu, căci moartea tatălui tău va fi începutul vieţii pentru el şi pentru tine».

Ioan a luat pe Domn de mână şi a mers la casa lui, unde l-au găsit pe Dioscoride mort. După ei a venit şi Romana, împreună cu o mulţime de oameni.

Atunci Ioan a spus o rugăciune şi, luând mâna lui Dioscoride, a spus: ***«în numele lui Iisus Hristos, Care este Dumnezeu, ridică-te!»*** Şi îndată mortul s-a ridicat.

Toţi cei ce au văzut aceasta au fost uimiţi şi cuprinşi de evlavie. Unii ziceau că Ioan este Dumnezeu, alţii că este vrăjitor.

Revenindu-şi în simţiri, Dioscoride a zis lui Ioan: «O, bărbat al lui Dumnezeu, tu ne-ai înapoiat viaţa mie şi fiului meu!»

Ioan a răspuns: «Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu, pe Care-L vestesc eu, v-a dat viaţă ţie şi fiului tău».

Atunci Dioscoride a căzut la picioarele lui Ioan, zicând: «Iată, eu şi fiul meu şi toată avuţia noastră sunt în mâinile tale». Apoi a început să-i arate bogăţiile sale, zicând: «Ia-le pe toate şi fă-ne pe noi robii Dumnezeului tău».

Ioan a zis: «Nici noi, nici Dumnezeul nostru nu avem ce face cu lucrurile tale; căci noi am părăsit totul pentru a-L urma».

Dioscoride a continuat: «Şi unde L-aţi urmat?»

Atunci Ioan a început a vorbi, zicând: «Acestea sunt Tainele Cereşti, Dioscoride. Multmilostivul şi prea bunul Dumnezeu a văzut neamul omenesc întunecat de mare amăgire şi cufundat în neştiinţă, fiindcă se închina la diavoli. Şi atunci,

făcându-I-Se milă de neamul omenesc, de El făcut, a trimis în lume pe Fiul Său, Care S-a întrupat din Sfântul Duh şi din Maria Fecioara şi S-a făcut Om, pentru a învăţa oamenii să îndepărteze de la ei amăgirea diavolilor şi să vindece orice boală trupească sau sufletească, mare şi mică. Dar iudeii L-au osândit la răstignire, după cum El însuşi a prorocit. De aceea Fiul lui Dumnezeu a pătimit cu trupul şi a murit cu voia Sa, a coborât în iad şi a eliberat sufletele prinse aici din veacurile ce au trecut. El a înviat aşa cum a rânduit Dumnezeu, în a treia zi; şi S-a arătat nouă, celor doisprezece ucenici ai Săi, şi a mâncat şi a băut cu noi. El ne-a poruncit să mergem prin toată lumea, să învăţăm şi să botezăm în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Şi toţi cei care cred şi sunt botezaţi se vor mântui, iar necredincioşii osândiţi vor fi».

Botezul lui Dioscoride, al lui Domn şi al Romanei

Dioscoride a zis lui Ioan: «Bărbat al lui Dumnezeu, botează-ne în numele Dumnezeului Tău».

Ioan a răspuns: «Porunceşte tuturor celor de aici să iasă afară».

După ce au ieşit toţi din casă, a venit Romana cu înscrisurile mincinoase în mână şi a căzut la picioarele lui Ioan, plângând: «Ţine acestea şi rupe scrisul păcatelor mele! Pune-mi, rogu-te, pecetea creştină a sfântului botez!»
Ioan a luat hârtiile, le-a făcut bucăţi şi a botezat chiar atunci pe Dioscoride, Domn şi Romana. Apoi, la rugămintea lui Dioscoride, am mers cu toţii la casa de baie, la locul unde duhurile necurate ucideau fecioarele sau tinerii, pentru a le alunga.

După aceasta, Dioscoride ne-a luat iarăşi la casa lui şi a întins masa; cu toţii am mulţumit lui Dumnezeu şi apoi am mâncat. Şi am fost găzduiţi în casa lui.

Propovăduirile şi minunile lui Ioan în Efes

Odată, se ţinea în Efes o sărbătoare închinată falsei zeităţi Artemisa. Şi toţi oamenii au venit să o cinstească, îmbrăcaţi în veşminte albe, veselindu-se şi bucurându-se. Ioan, din pricini ştiute doar de el, purta hainele înnegrite de funinginea de la locul său de lucru, din casa de baie. El a urcat şi a rămas pe locul înalt unde era aşezată statuia zeităţii. Faptul acesta a supărat mult pe efeseni şi ei au început să arunce cu pietre în Ioan. Dar harul lui Dumnezeu l-a ocrotit şi nimeni din mulţime nu l-a putut atinge. Iar pietrele aruncate spre el loveau chiar idolul; şi pentru că numărul lor era mare, i-au adus multe stricăciuni.

Atunci, ridicând glasul său, Ioan a vorbit mulţimii: ***«Oameni ai Efesului, de ce v-aţi îmbătat cu amăgirea idolească? De ce aţi părăsit pe Stăpânul, Dumnezeul şi Făcătorul vostru, Care v-a făcut pe voi toţi şi v-a dat suflare şi cuget? Doar pentru a vă supune voinţei diavolilor care se bucură de nimicirea voastră? Treziţi-vă din somnul vostru şi veniţi-vă în fire. Îndepărtaţi întunecimea neştiinţei! Părăsiţi înşelătoarele rătăciri idoleşti, născocirile acelora din vechime! Recunoaşteţi pe Dumnezeul cel Adevărat şi veţi primi iertare pentru păcatele voastre şi viaţă veşnică. Priviţi-o pe zeiţa voastră, Artemisa, zdrobită de pietrele pe care voi înşivă le-aţi aruncat. Vedeţi ce puţin folositoare vă este închinarea? Aşezaţi idolul la loc sau rugaţi-vă să facă o minune pentru mine ori să mă pedepsească; ca să văd puterea ei şi să cred».***

Auzind efesenii acestea şi văzând pe zeiţa lor făcută bucăţi, s-au înfuriat pe Ioan şi mai tare, aruncând din nou cu pietre în el. Însă nici o piatră nu a lovit pe apostol, ci acestea s-au întors, izbind pe cei care le aruncau. În mânia şi neputinţa lor, efesenii şi-au sfâşiat veşmintele.

Ioan a fost din nou ocrotit de harul lui Hristos. Pricepând că faptele lor erau călăuzite de diavoli, sfântul a cuvântat către aceia: ***«Liniştiţi-vă, oameni ai Efesului! Au nu vedeţi că judecata vă lipseşte? Purtarea voastră, iscată de întunecimea cugetului, potrivită este doar pentru necuraţii diavoli care împinsu-v-au să faceţi cele ce aţi făcut. Veniţi-vă în fire şi aşteptaţi să vedeţi puterea lui Dumnezeu».*** Şi, ridicând mâinile la cer, Ioan a început să se roage, zicând: ***«O, Doamne Iisuse Hristoase, arată-Te lor cu tărie şi cu milă, pentru ca aceştia de aici să vadă că Tu eşti Dumnezeul şi nu este altul afară de Tine».***

Îndată ce Ioan a terminat rugăciunea, un cutremur mare a zguduit tot locul şi s-a lăsat pe pământ o căldură înăbuşitoare; şi de spaimă mare au căzut morţi cam două sute de oameni. Ceilalţi au căzut la picioarele lui Ioan, cerându-i îndurare. Căci teamă şi cutremur i-a cuprins pe toţi şi ei au zis: «Te rugăm, o, bărbat al lui Dumnezeu, ridică pe morţii noştri şi noi vom crede în Dumnezeul pe care tu îl vesteşti!»

Ioan şi-a ridicat ochii la ceruri şi a văzut pe Dumnezeu în lacrimi şi oftând; şi cu un glas pe care oamenii nu îl puteau auzi, s-a rugat: ***«O, Dumnezeule Adevărat, Care eşti împreună cu Tatăl dinaintea vecilor! O, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a arătat pentru a mântui oamenii! Iartă păcatele celor ce cred în Tine şi celor ce au murit. Ridică-i pe aceştia cu mâna Ta atotputernică şi deschide inimile lor ca să primească lumina învăţăturii Tale. Şi dă robului Tău curaj să spună cuvintele Tale cu îndrăzneală».***

După ce Ioan s-a rugat a doua oară, o mare căldură a ieşit din pământ, iar cei morţi au înviat pe loc, închinându-se lui şi rugându-l să-i mântuiască botezându-i. Atunci Ioan i-a învăţat întru Cuvântul lui Dumnezeu şi i-a botezat.

Vindecarea paraliticului

Dioscoride ne-a luat apoi la casa lui şi a întins masa pentru noi. După ce am mâncat şi ne-am bucurat de mântuirea fraţilor, am ieşit iarăşi să învăţăm oamenii.

Pe când treceam printr-un loc din vecinătate, am văzut un bărbat care de doisprezece ani era cu totul paralizat.

Când paraliticul a zărit pe Ioan, a strigat pe dată: «Ai milă de mine, ucenic al lui Dumnezeu!»

Atunci Ioan s-a apropiat de el şi a zis: ***«în numele lui Iisus Hristos, primeşte sănătatea ta!»***

Paraliticul s-a ridicat îndată, mulţumind şi prea mărind pe Dumnezeu.

Uneltirile necuratului

Când Ioan a arătat multe alte semne şi vestea celor de el înfăptuite s-a răspândit peste tot, diavolul care trona în templul Artemisei, temându-se să nu fie alungat de Ioan şi templul să nu fie dărâmat, a luat înfăţişarea unui om al legii. S-a aşezat pe un loc înalt, cu felurite hârtii în mână, şi a început a plânge amar. S-a întâmplat că doi alţi oameni ai legii, judecători în cetatea Efes, să treacă pe acolo.

Văzând pe cel ce se dădea drept egalul lor ştergându-şi lacrimile, li s-a făcut milă de el şi l-au întrebat de ce stătea acolo plângând. Diavolul nu a răspuns, însă cei doi l-au îndemnat, zicând: «Spune-ne de ce plângi şi îţi făgăduim că te vom ajuta în necazul tău».

Plângând şi văitându-se, diavolul le-a zis: «Fraţilor, o mare nenorocire s-a abătut asupra mea, nefericitul de mine, şi nu pot să mai trăiesc aşa. Dacă puteţi să mă ajutaţi, vă voi spune necazul meu; dar dacă nu-mi puteţi folosi cu nimic, de ce să vă mai descopăr taina mea?»

Ei i-au răspuns: «Spune-ţi necazul şi vei vedea că îţi putem fi de folos». Diavolul a continuat: «Juraţi pe numele marii zeiţe Artemisa că veţi lupta până la moarte

pentru prietenul vostru şi eu vă voi spune taina. Pentru iubirea pe care mi-o arătaţi mie, un străin, şi pentru că îmi scăpaţi viaţa, veţi fi răsplătiţi». Apoi le-a arătat câţi bani le făgăduia. Şi ei au jurat, încredinţându-l că vor face toate cele de trebuinţă.

Diavolul, încă suspinând, le-a spus: «Eu, blestematul de mine, eram sfetnic la curtea împărătească din Cezareea Palestinei. Acolo mi-au fost daţi în grijă doi vrăjitori vestiţi, Ioan şi Prohor, care erau întemniţaţi. La judecată au fost găsiţi vinovaţi de multe lucruri rele de ei săvârşite. Procuratorul i-a trimis din nou în temniţă, urmând să li se pună alte întrebări. Eu trebuia să-i însoţesc până la închisoare. Dar ei, prin vrăjile lor, mi-au scăpat. Aflând aceasta, sutaşului i s-a făcut milă de mine şi a zis: Pleacă, nefericitule, şi prinde-i, de nu vrei să-ţi pierzi viaţa. Dacă îi găseşti, adu-i înapoi; iar dacă nu, nu te mai arăta pe aici. Eu am luat ceva bani şi mi-am părăsit ţara, lăsându-mi casa, femeia şi copiii. Iată, vedeţi aceste scrieri (şi le-a arătat hârtiile măsluite). Am auzit că s-ar afla în această cetate. De aceea vă rog stăruitor, înduraţi-vă de mine şi ajutaţi-mă pe mine, străinul».

Când cei doi oameni ai legii au auzit şi au văzut acestea, au răspuns: «Nu te întrista, prietene, căci oamenii pe care îi cauţi sunt aici». Diavolul a răspuns: «Mi-e teamă că prin vrăjitoria lor îmi vor scăpa iar. De aceea, prieteni, închideţi-i într-o casă fără să afle cineva, omorâţi-i şi luaţi banii care mi-au mai rămas». Cei doi au răspuns: «Mai bine i-ai prinde tu singur şi i-ai lua vii. Căci dacă îi omori aici, cum te vei întoarce în ţara ta?» Diavolul a răspuns: «Omorâţi-i, prieteni, şi nu vă îngrijoraţi cum mă voi întoarce în ţara mea». Atunci, împinşi de iubirea de arginţi, ei au primit.

Prin harul Sfântului Duh, Ioan a ştiut aceasta şi mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, vreau să ştii şi să-ţi pregăteşti sufletul pentru încercări, întrucât diavolul ce tronează în templul Artemisei a pregătit multe piedici pentru noi. Iată, doi judecători au vorbit cu un diavol şi vin spre noi. Domnul mi-a descoperit mie totul».***

Şi adevărat a fost, doi oameni ai legii i-au prins când nu erau cu Dioscoride.

Ioan le-a zis: «Pentru ce aţi venit să faceţi aceasta?»

Ei au răspuns: «Pentru vrăjitoriile voastre».

Atunci Ioan a zis: «Şi cine spune că noi facem vrăjitorie?»

Ei au răspuns: «Vino la temniţă şi vei vedea cine».

Ioan a continuat: «Nu este bine să ne băgaţi în temniţă până ce nu se arată pârâşul».

Atunci ei l-au lovit pe Ioan şi l-au împins, îmbrâncindu-l tot drumul, nu către temniţa cetăţii, ci către o casă în care aveau de gând să ne omoare, aşa cum urzise diavolul.

Auzind aceasta, Romana s-a grăbit să-i aducă la cunoştinţă lui Dioscoride. El a venit îndată acolo unde erau întemniţaţi şi, întâlnind soldaţii afară, i-a certat învinuindu-i: «Nu este îngăduit a întemniţa oameni nejudecaţi şi fără a şti cine este pârâşul! Şi de ce nu sunt ei în temniţa cetăţii? Au voiţi a-i chinui şi a-i ucide? Lăsaţi oamenii aceştia în casa mea; şi, oricine are o plângere împotriva lor, să vină şi să ceară dreptate aşa cum cere legea». Atunci cei doi oameni ai legii au mers la locul unde lăsaseră pe diavolul cu înfăţişare de judecător şi, neaflându-l, au fost cuprinşi de o mare tulburare şi au zis: «Dacă nu aflăm pârâşul, noi vom fi socotiţi ucigaşi; şi vom fi în mare primejdie, căci Dioscoride este foarte aspru».

Aşa că s-au hotărât să aştepte în apropierea locului în care l-au văzut pe diavol. După mult timp, diavolul a apărut sub aceeaşi înfăţişare. Şi cei doi au povestit cele întâmplate şi că cei căutaţi de el se află în casa lui Dioscoride. Şi au mai spus: «El a zis că, de ne vei însoţi, îi vom putea lua». Şi diavolul a mers cu ei plângând şi văitându-se şi arătând hârtiile cele mincinoase.

Mulţimea a început să se adune şi diavolul le-a povestit şi acelora, după cum făcuse şi cu cei doi oameni ai legii. Auzind acele cuvinte, cei mulţi s-au înfuriat şi, cu ţipete şi strigăte, s-au năpustit spre casa lui Dioscoride, izbind în poartă cu putere: «Dă-ni-i pe cei doi vrăjitori sau vom da foc casei tale! Eşti mai marele cetăţii noastre şi nu se cade să adăposteşti şi să ocroteşti vrăjitori netrebnici».

Ioan, băgând de seamă mânia mulţimii tulburate, a zis lui Dioscoride: «Pentru noi, fratele meu, nici banii şi nici trupurile noastre nu preţuiesc prea mult. Am fost învăţaţi să ne purtăm zilnic crucea şi să-L urmăm pe Hristos».

Dioscoride a răspuns: «Dacă astfel îi vom fi plăcuţi lui Hristos, lasă-i să-mi ardă casa, cu fiul meu şi cu mine în ea».

Dar Ioan a răspuns: «Nici tu, nici casa ta, nici averea ta nu vor fi nimicite. Dă-ne acelor oameni!» Ioan i-a mai spus lui Dioscoride că i-a fost descoperit dinainte de Sfântul Duh că răzmeriţa oamenilor va aduce numai bine. Şi a mai zis: ***«Rămâi în pace în casa ta şi vei vedea slava lui Dumnezeu».***

Apoi am părăsit casa lui Dioscoride şi ne-am lăsat în mâinile mulţimii. Târâţi de gloată, am ajuns la templul Artemisei, iar Ioan a întrebat: ***«Cui îi este închinat acest mare templu?»***

Ei au răspuns: «Este templul Artemisei». Ioan a întrebat dacă îi este îngăduit să stea pentru o clipă pe loc. Apoi a ridicat mâinile către cer şi, oftând, s-a rugat în tăcere lui Dumnezeu. Atunci idolul din templu s-a prăbuşit; însă nimeni nu a fost rănit. Astfel a primit răspuns la rugăciunea sa şi întreg templul păgân s-a dărâmat.

Binecuvântatul s-a adresat diavolului ce stăpânea acel templu: ***«Diavol necurat, îţi poruncesc să-mi răspunzi».***

Şi necuratul a vorbit: «Ce este?»

Apostolul Domnului a zis: «Spune-ne câţi ani ai stăpânit acest loc şi dacă tu ai îndemnat mulţimea şi pe cei doi oameni ai legii să se ridice împotriva noastră».

Silit de puterea lui Dumnezeu, ucigă-l toaca a strigat tare: «Am stat aici două sute patruzeci şi nouă de ani; şi da, eu am ridicat pe toţi împotriva voastră».

Atunci Ioan a zis: ***«îţi poruncesc ţie, în numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, să părăseşti acest loc!»*** Şi îndată diavolul s-a depărtat de cetate.

Văzând acestea, mulţimea s-a minunat, rămânând fără grai. Şi chiar atunci mulţi dintre ei au crezut în Hristos şi au fost mântuiţi. Ceilalţi ne-au dus la proconsul, care avea nişte sfătuitori iudei. Unul se numea Mareona. Acesta mult se ostenea pentru a ne vedea morţi. El ne-a învinuit de vrăjitorie şi spunea că, de la curtea imperială, a venit un judecător cu mărturii împotriva noastră. Când proconsulul a auzit aceasta, a poruncit să fim întemniţaţi şi a trimis crainicii săi prin cetate, timp de trei zile. Negăsind pe nimeni care să spună lucruri rele despre noi, proconsulul a hotărât: «Deoarece nu există nimeni să arate ca drepte mărturiile împotriva acestor străini, nu pot să-i osândesc ori să-i ţin întemniţaţi». Şi ne-a slobozit.

Văzând semnele şi minunile lucrate de Ioan, locuitorilor cetăţii le-a trecut supărarea adusă de prăbuşirea templului Artemisei. Mulţimi de oameni au răspuns chemării şi au crezut în Hristos, nemaisocotind închinarea la idoli.

Au fost însă şi oameni care au purtat vestea celor întâmplate în Efes lui Domiţian, împăratul Romei, plângându-se că cei mai mulţi efeseni s-au făcut creştini şi că

aceştia, ocupându-se cu vrăjitoria, nesocotind legile şi zeităţile, au dărâmat cel mai frumos şi mai mare templu, precum şi alte locaşuri sacre.“

Apostolul la Roma

În acele vremuri, Domiţian, împăratul Romei, poruncise mari prigoane împotriva creştinilor. Şi lui Ioan i s-au adus multe ocări în faţa împăratului. Guvernatorul Asiei, prinzându-l pe sfânt, l-a trimis legat la Roma.

Aici, pentru prima dată, Ioan a trebuit să îndure osânda cu bătaia pentru mărturisirea sa întru Hristos, iar mai apoi a fost silit să bea o cupă plină cu otravă. Dar, după cum a spus Domnul: „Chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma“ (Marcu 16, 18), otrava nu l-a vătămat. Ioan a fost aruncat şi într-un cazan cu ulei încins, însă iar a scăpat nevătămat.

Atunci mulţimea a strigat: „Mare este Dumnezeul creştinilor!“ împăratul, nemaicutezând să-l supună caznelor pe Ioan şi socotindu-l nemuritor, ***l-a surghiunit pe insula Patmos, aşa cum Domnul îi descoperise sfântului apostol în vis: „Vei pătimi mult şi vei fi surghiunit pe o insulă; şi aceasta îţi va aduce mult folos“.***

Surghiunul în Patmos

Iată ce istoriseşte Prohor: „Soldaţii ne-au reţinut şi Ioan era legat strâns în fiare şi lanţuri. Ei îşi ziceau: «Acesta este un vrăjitor şi a făcut lucruri înfricoşătoare». Cât despre mine, mi-au dat multe lovituri, spunându-mi tot felul de vorbe ca să mă înfricoşeze, dar nu mi-au pus fiare la mâini. Ei ne-au coborât pe o corabie şi am pornit pe mare. Ni se dădeau zilnic cam opt uncii de pâine, o cupă mică de vin prost şi ceva mai puţin de un sfert de galon de apă caldă, Ioan folosind foarte puţin din toate acestea, ca să am eu mai mult.

Mai marii corăbiei nu se grăbeau să ajungă în Patmos şi au zăbovit într-un loc timp îndelungat. În cele din urmă am pornit şi spre Patmos.

***

Într-o seară, oamenii legii aflaţi pe corabie au venit să cineze pe punte; şi, având mâncare şi băutură din belşug, ei s-au înveselit. Unul dintre ei, mai tânăr, grăbindu-se către partea din faţă a corăbiei, unde avea de săvârşit vreun lucru anume, din nebăgare de seamă a căzut în mare. Tatăl său, aflat şi el pe corabie, a început a-şi plânge fiul pierdut. S-ar fi aruncat în mare, dacă nu l-ar fi oprit ceilalţi. Toţi cei de

la bord erau întristaţi din pricina acestei nefericite întâmplări. Unii au venit la locul unde eram ţinuţi noi, zicându-i lui Ioan: «Omule, noi toţi plângem cele petrecute. Cum se face că numai tu nu te întristezi, ci eşti vesel?»

Atunci Ioan i-a întrebat: «Şi ce vreţi să fac?»

Ei au răspuns: «Poţi să ne ajuţi?»

Atunci Ioan a întrebat pe cel ce-i conducea: «La ce dumnezei te închini tu?»

El a răspuns: «Apollo, Zeus şi Hercule».

Atunci Ioan l-a întrebat pe altul: «Şi tu pe cine cinsteşti?»

Acesta a răspuns: «Esculap, Hermes şi Hera».

Ioan a continuat să-i întrebe pe fiecare dintre ei, iar oamenii au mărturisit pe rând amăgitorii dumnezei.

Atunci apostolul Domnului le-a zis: «Atât de mulţi dumnezei aveţi şi totuşi ei nu sunt în stare să scape un om de la înec!»

Ei au spus: «Pentru că noi suntem păcătoşi şi nu-i cinstim cum se cuvine; iată de ce ne pedepsesc zeii noştri!»

Atunci Ioan i-a lăsat în voia plângerii lor şi mi-a zis: «Prohor, copilul meu, ridică-te şi dă-mi mâna». Mi-a spus aceasta pentru că era legat şi nu se putea ridica singur. Aşa încât i-am întins mâna şi el s-a ridicat şi a stat la marginea corăbiei cu lanţurile zornăind, a oftat cu lacrimi şi a zis: ***«O, Dumnezeul oştilor! Tu, Care ai făcut toate şi Care, cu un semn al Tău, aduci la ascultare toată turma Ta cea cuvântătoare! O, Tu, Care singur eşti Atotputernic şi împăratul tuturor, Iisuse Hristoase, Care pentru noi şi cu voia Ta ne-ai dat nouă să mergem pe ape ca pe uscat! O, Stăpâne, eu, căruia mi s-a dat să mijlocesc pe lângă Tine pentru el (cel înecat), de către cei care nădăjduiesc să primească ajutorul Tău mare! Răspunde-mi grabnic, Doamne!»***

De îndată ce şi-a încheiat rugăciunea, din mare s-au ridicat valuri înalte de apă caldă; iar unul dintre acestea, zdrobindu-se de marginea corăbiei, a aruncat pe tânăr viu la picioarele lui Ioan. Văzând aceasta, toţi s-au minunat şi au căzut la picioarele

lui Ioan, spunând: «Cu adevărat Dumnezeul tău este Dumnezeul cerului, al pământului şi al mării!» Şi au început să cinstească pe Ioan şi i-au scos lanţurile.

Apoi am lăsat ancora într-un loc numit Katikion. Cu toţii au coborât pe ţărm în afară de noi şi de cei care ne păzeau. Soarele cobora spre apus, când cârmaciul a hotărât că era bine să pornim mai departe. Aşa că am pornit de îndată ce s-au întors cu toţii pe corabie.

În a cincea oră a nopţii, pe mare s-a dezlănţuit o furtună puternică şi corabia era în mare primejdie. Toţi au început să se vaite, aşteptând ceasul morţii. Atunci, conducătorul soldaţilor s-a apropiat şi i-a zis lui Ioan: «Bărbat al lui Dumnezeu! Prin rugăciunea ta ai ridicat în mod minunat din adâncurile mării pe bărbatul mort. Roagă acum pe Dumnezeul tău să liniştească furtuna, căci suntem aproape a ne scufunda».

Ioan a răspuns: «Mergi în pace şi spune tuturor să stea acolo unde se află». Furtuna fiind din ce în ce mai puternică, Ioan s-a ridicat şi s-a rugat. Atunci furtuna s-a domolit îndată şi s-a aşternut liniştea.

Apoi, pe corabie s-a terminat apa de băut. De sete, mulţi zăceau gata să moară. ***Atunci Ioan mi-a zis: «Umple vasele cu apă de mare».*** Când vasele au fost pline, a zis: ***«în numele lui Iisus Hristos, luaţi şi beţi».*** Şi, luând din apă, oamenii au văzut că era dulce; şi bând din ea, s-au întremat.

Mai apoi au aruncat ancora într-un loc numit Mire, căci unul dintre oamenii de vază de pe corabie, îmbolnăvindu-se la pântece, era aproape de moarte. Am rămas acolo timp de şapte zile. În a opta zi, oamenii legii aflaţi pe corabie au început să se certe între ei. Unii ziceau că nu este bine să se întârzie îndeplinirea poruncii împărăteşti, alţii spuneau că nu este drept să lase în urmă pe unul dintre ei. Unii chiar voiau să ia cu ei pe bărbatul bolnav; însă, în acest caz, el ar fi murit negreşit.

Atunci Ioan mi-a zis: «Du-te, Prohor, copilul meu, şi spune bărbatului bolnav că Ioan, apostolul lui Hristos, i-a zis: Vino la mine sănătos». M-am dus şi am spus acestea omului bolnav şi pe loc el s-a ridicat fără nici o urmă de boală, urmându-mă la Ioan, care i-a zis: ***«Spune tovarăşilor tăi că ar trebui să plecăm din acest loc».*** Chiar atunci, cel care nu mâncase nimic timp de şapte zile, fiind în mare pericol, a îndemnat bucuros pe ceilalţi să părăsească acel loc.

Când oamenii legii de pe corabie şi slugile lor au văzut această minune, au căzut la picioarele apostolului, zicând: «Iată, pământul întreg este al tău, căci tu ne-ai arătat că eşti mărturisitorul adevăratului Dumnezeu».

Ioan a răspuns: «Nu, copiii mei, trebuie să mă duceţi acolo unde vi s-a poruncit, ca să nu fiţi osândiţi de împăratul». Şi după ce le-a vestit învăţătura cea bună, i-a botezat pe toţi în aceeaşi zi.

Apoi am pornit spre Patmos. Ajungând acolo, am intrat într-o cetate numită Flora, unde, aşa cum grăia ordinul imperial, oamenii legii ne-au lăsat în grija cârmuitorului, deşi ei nu voiau să ne părăsească, ci să rămână cu noi.

Dar Ioan le-a zis: ***«Copiii mei, dacă vă veţi păzi şi veţi păstra harul pe care l-aţi primit, niciunde nu veţi fi vătămaţi».***

Ei au rămas cu noi timp de zece zile, primind de la Ioan şi mai multă învăţătură. Apoi el s-a rugat şi i-a binecuvântat, urându-le drum bun şi încredinţându-i lui Dumnezeu, Cel în Care acum credeau şi Care este vrednic de toată slava în vecii vecilor. Amin.

Miron şi Apolonide

În cetatea Flora locuia un om bogat, pe nume Miron, care era socrul cârmuitorului Lavrentie. El ne-a luat în casa sa. Avea o soţie pe nume Foni, trei băieţi care erau oratori şi pe Hrisipida, fiica lui şi soţia cârmuitorului. Fiul cel mai mare, Apolonide, era posedat de un duh diavolesc al prezicerii. De îndată ce Ioan şi cu mine am intrat în casă, diavolul, de teamă să nu fie izgonit de Ioan, l-a făcut pe tânăr să fugă în afara cetăţii.

Miron, văzând că fiul lui a fugit la intrarea noastră, a zis soţiei sale: «Nenorocirea nu s-ar fi întâmplat dacă aceştia erau nişte oameni buni. Poate este aşa după cum spun mulţi, poate sunt vrăjitori şi au aruncat o vrajă asupra casei noastre, făcând pe fiul nostru să fugă».

Foni a răspuns: «Dacă aceşti bărbaţi sunt după cum spui tu, s-ar putea să-i alunge şi pe ceilalţi fii ai noştri».

Iar Miron i-a zis: «Nu-i voi da afară acum, ci mai întâi îi voi înfricoşa şi-i voi supune la multe chinuri; şi astfel îi voi face să-l aducă pe fiul nostru înapoi viu şi nevătămat. Apoi îi voi pedepsi şi mai aspru».

Prin harul Sfântului Duh, Ioan aflase despre cele vorbite de Miron şi Foni şi mi-a zis: «Prohor, copilul meu, să ştii că Miron pune la cale ceva rău împotriva noastră. Dar noi trebuie să îndurăm încercările, căci răsplata noastră mare va fi şi lumina lui Hristos va străluci asupra acestor oameni».

Pe când vorbeam aşa, Miron a primit o scrisoare de la Apolonide, în care era scris: «Stăpânului şi tatălui meu Miron; de la Apolonide, retorul: Să ştii, tatăl meu, că Ioan vrăjitorul pe care l-ai primit în casa ta a făcut vrajă rea şi, nesocotind bunăvoinţa şi ospitalitatea ta, ticălosul te-a lipsit de copilul tău. Duhul necurat pe care l-a trimis asupra mea m-a muncit mult până când m-a scos din cetate. Am întâlnit pe Chinops (cinstit de localnici ca dumnezeu, pentru puterile sale magice) şi i-am povestit necazul meu. El mi-a spus că îmi va fi cu neputinţă să mă întorc acasă, să-mi primesc moştenirea sau să mă bucur de dragostea fraţilor mei până ce nu voi arunca pe Ioan surghiunitul, vrăjitorul şi învăţătorul creştinilor, la fiare pentru a fi sfâşiat de ele. De aceea, grăbeşte-te, tatăl meu, şi dă morţii pe Ioan. Arată fiului tău dragostea şi grija ta. Te salut!»

De îndată ce Miron a citit aceasta, ne-a încuiat într-un loc sigur în casa sa. El s-a dus chiar atunci la cârmuitor, ginerele său, şi i-a dat scrisoarea.

Când cârmuitorul a citit-o, s-a înfuriat şi s-a ridicat împotriva noastră, mai ales pentru că în scrisoare era amintit numele lui Chinops. Încredinţat că osânda ni se cuvine cu dreptate, a poruncit să fim aruncaţi fiarelor sălbatice. El a trimis soldaţi să ne ia din casa lui Miron şi ne-a aruncat în temniţă. După trei zile am fost aduşi la judecată, în faţa cârmuitorului care s-a adresat lui Ioan: «Cu toate că eşti vinovat şi trebuia să fii osândit, marele şi slăvitul nostru împărat ţi-a arătat multă îndurare surghiunindu-te aici, pentru ca tu să te preschimbi şi să laşi obiceiurile tale. Dar eu văd acum cât de făţarnic ai fost chiar cu binefăcătorii tăi. Ce meşteşug ai folosit pentru a alunga de acasă pe fratele soţiei mele? Mărturiseşte, de nu vrei să te supun la chinuri! Spune-ne, care este credinţa ta?»

Ioan i-a răspuns: «Eu mă trag din Ierusalim şi sunt robul lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care a fost răstignit pentru păcatele oamenilor şi a înviat a treia zi. El m-a trimis să răspândesc vestea cea bună şi lumina învăţăturii Sale peste tot».

Guvernatorul a întrebat: «Ai fost surghiunit pentru cuvântul tău prostesc şi încă mai stărui în amăgirea ta? Sfârşeşte, nefericitule, cu învăţăturile tale deşarte! Învaţă despre zeii nemuritori şi nu îndumnezei un om care a fost ucis din pricina greşelii

în care a stăruit. Nu mai îndruga verzi şi uscate şi întoarce pe cumnatul meu la casa lui chiar acum».

Ioan a răspuns cârmuitorului: «Nu pot să încetez de a mai propovădui, pentru că toată nădejdea mântuirii mele de aceasta se leagă. Iar cât priveşte pe retorul Apolonide, nu mă găsesc vinovat cu nimic de plecarea lui. Dar dacă îl vreţi, lăsaţi să meargă el să-l aducă». Şi Ioan l-a lămurit să mă trimită pe mine după Apolonide, adăugând: ***«Şi dacă va avea ceva de spus împotriva mea, atunci să o spună».***

Guvernatorul a încuviinţat, Ioan urmând să se întoarcă în temniţă, în lanţuri.

Dar Ioan i-a zis: «Te rog, îngăduie să scriu mai întâi o scrisoare lui Apolonide şi pe urmă poţi să mă înlănţuieşti». Crezând că Ioan va dezlega prin scrisoare vraja aruncată asupra lui Apolonide, cârmuitorul a încuviinţat.
Ioan a scris următoarele: «Ioan, apostolul lui Hristos, către duhul pitonicesc, care stăpâneşte pe Apolonide, retorul: îţi poruncesc ţie, în numele lui Iisus Hristos, să ieşi din chipul lui Dumnezeu şi să nu mai intri niciodată în om. Depărtează-te de această insulă şi rămâi în veci în sălbăticie».

Eu am luat scrisoarea de la Ioan şi am pornit îndată către locul unde se afla Apolonide, cam la şase mile depărtare. L-am găsit şi, de cum m-am apropiat, duhul necurat a ieşit din el.

Atunci Apolonide mi-a zis: «De ce te-ai obosit să vii până aici, o, ucenic al învăţătorului tău iubit?»

Am răspuns: «Am venit să te caut pe tine, o, învăţatule, ca să te poţi întoarce sănătos şi nevătămat la părinţii şi rudele tale».

Deoarece diavolul părăsise pe Apolonide, acesta era liniştit şi cu sufletul plin de bucurie. Retorul a poruncit să fie pregătit un cal pentru el şi un catâr pentru mine şi ne-am întors la Flora.

Odată ajunşi în cetate, Apolonide m-a întrebat: «Unde este învăţătorul?»

Eu i-am zis: «Este în temniţă, înlănţuit de cârmuitor din pricina fugii tale».

Când a auzit aceasta, el s-a grăbit să mă urmeze la temniţă. Văzându-l, temnicerul l-a salutat şi a deschis temniţa. Apolonide l-a văzut pe Ioan în lanţuri, întins la

pământ şi s-a închinat în faţa lui. Apoi s-a ridicat, a slobozit pe Ioan din lanţuri şi l-a scos de acolo, spunând temnicerului: «Dacă îţi va cere cineva socoteală, spune că Apolonide a slobozit pe acest om». Aşa ne-am întors la casa lui, unde părinţii şi fraţii săi plângeau, întristaţi de lipsa sa. În clipa în care l-au văzut, ei s-au bucurat mult şi l-au îmbrăţişat plângând de fericire.

Apoi tatăl său, Miron, l-a întrebat: «De ce ai plecat şi ne-ai întristat?»

Apolonide a început să povestească totul amănunţit: «Cu mulţi ani în urmă, dormeam în patul meu. Un bărbat, ce stătea în partea stângă a patului, m-a zgâlţâit şi m-a trezit din somn. Şi am văzut că era mai negru decât o buturugă arsă şi îmbătrânită. Avea nişte ochi ce străluceau ca torţele şi am tresărit de frică. El mi-a zis: Deschide gura! Eu am făcut ce mi-a cerut, iar el a intrat în gura mea şi mi-a umplut stomacul. Din acea clipă am ştiut ce este bine şi ce este rău, precum şi tot ce se întâmpla în casă. Dar când apostolul lui Hristos a intrat în casa noastră, cel ce şedea în mine mi-a zis: Fugi din acest loc, Apolonide, de nu vrei să mori în chinuri; căci acest bărbat este vrăjitor şi vrea să te omoare. Şi am fugit în altă cetate. Şi când am vrut să mă întorc, el nu mi-a îngăduit, zicând: Până ce nu moare Ioan, nu vei putea trăi în casa ta! Când a venit Prohor în cetatea în care stăteam, l-am văzut şi duhul necurat m-a părăsit chiar atunci tot aşa precum mai înainte a intrat în stomacul meu. Atunci am simţit cum mi s-a ridicat o mare greutate; mintea mea şi-a recăpătat simţurile şi acum mă simt bine».

Auzind acestea, toţi au căzut la picioarele lui Ioan. ***Atunci Ioan a zis: «Copile, vrei să vezi puterea Celui Răstignit? Să ştii dar că prin puterea Lui nu numai că putem mustra duhurile necurate, ci le putem izgoni şi cu o scrisoare».*** Şi Ioan i-a învăţat să creadă în Domnul nostru Iisus Hristos. Miron, soţia lui şi fiii lor au crezut şi au fost botezaţi. Apoi a fost mare bucurie în casa lui Miron. Când cârmuitorul Lavrentie a auzit de la Apolonide cum a fost izbăvit de duhul cel rău, s-a minunat, l-a slobozit pe Ioan şi l-a cinstit.

Hrisipida

Hrisipida, soţia cârmuitorului Lavrentie şi fiica lui Miron, admirând faptul că părinţii şi fraţii ei credeau în Hristos, i-a zis soţului ei: «Priveşte, toţi din casa tatălui meu cred în Cel Răstignit pe care-L predică Ioan. Să credem şi noi, să se bucure şi casa noastră împreună cu cea a tatălui meu».
Lavrentie i-a zis Crisipidei: «Soţie, atât timp cât mă aflu în această dregătorie, nu pot să devin creştin».

Ea a răspuns: «Este mai bine să devii creştin acum, cât ai putere, căci vei putea totodată să ocroteşti şi să ajuţi pe credincioşi».

Guvernatorul a răspuns: «Să ştii, soţie, că credinţa creştinească nu este bine privită şi de toţi este osândită. Dacă aş face aşa cum spui, ar apărea multe neînţelegeri şi învrăjbiri. Toţi se vor ridica împotriva noastră şi vom fi pârâţi împăratului, ceea ce mult rău ne va aduce. Este deci bine să par şi pe mai departe că cinstesc idolii cei mincinoşi şi să ajut în taină pe cei ce cred în Hristos. Apoi, când mi se va sfârşi timpul ca guvernator, voi primi deschis sfântul botez şi voi deveni creştin. Aşa că ia pe fiul nostru şi mergi la casa tatălui tău şi, după ce vei afla de la Ioan învăţătura creştină, botează-te împreună cu fiul nostru. Dar ai grijă să nu superi pe nimeni cu cele auzite de la Ioan. Nu-mi descoperi nici mie tainele pe care le vei învăţa, ci păstrează totul în tine până la vremea potrivită».

Auzind aceasta, Hrisipida a luat copilul şi a mers la casa tatălui său. Când a intrat, a salutat mai întâi pe Ioan, apoi pe părinţii şi pe fraţii săi.

Ioan a întrebat-o: «De ce ai venit, copilă?»

Ea a răspuns: «Cred, sfinte părinte, că Domnul îţi va descoperi pricina. Îţi voi face totuşi cunoscut că am venit din râvnă pentru Domnul, să fiu luminată de tine, aşa încât casa mea şi casa tatălui meu să prea mărească împreună pe Dumnezeu».

Ioan a răspuns: «Fie ca Domnul să lumineze inima ta, a soţului tău şi a fiului vostru şi a întregii tale case!»

Atunci ea s-a închinat până la pământ şi a zis: «Te rog, bunule învăţător, dă-mi mie pecetea lui Hristos, ca să pot fi numărată printre cei ai casei tatălui meu!»

Ioan i-a zis: «Copila mea, aceasta trebuie făcut cu încuviinţarea soţului tău».

Hrisipida a răspuns, istorisind cele vorbite cu Lavrentie. Când Ioan a aflat că la porunca şi cu voia cârmuitorului soţia acestuia a cerut să fie botezată, s-au bucurat cu toţii. După ce a învăţat-o şi a povăţuit-o să trăiască potrivit poruncilor lui Hristos, Ioan a botezat-o împreună cu fiul ei.

Atunci Miron a adus o sumă mare de bani şi a arătat-o fiicei sale, zicând: «Copilă, ai aici câţi bani pofteşti. Masa mea este oricând încărcată cu hrană şi pentru tine, şi fiul tău; nu te întoarce la guvernator, ca să nu fii ispitită să încalci vreo poruncă de-a lui Hristos».

Hrisipida s-a învoit şi a zis tatălui ei: «Cât despre bani, lasă-i la tine. Fiul meu şi cu mine ne vom întoarce la casa noastră pentru o ultimă oară, ca să aducem aici cele necesare nouă. Apoi vom rămâne cu tine pentru totdeauna».

Auzind această vorbire, apostolul lui Hristos a zis lui Miron: ***«Nu încuviinţez nici cuvintele tale, nici pe cele ale fiicei tale. Hristos nu m-a trimis să despart soţiile de soţii lor sau pe soţi de soţiile lor, mai ales în împrejurarea aceasta, când fiica ta crede în Hristos cu ştiinţa şi consimţământul soţului ei. Las-o să meargă în pace la casa ei; căci sunt sigur că, prin Domnul Iisus Hristos, Cel Care m-a trimis pe mine, soţul ei va deveni în curând creştin. Cât despre banii de care vorbeai, împrumută-i lui Hristos. Căci scris este: Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului (Pilde 19, 17). Aşa că, celor care îţi cer milostenie, dă-le, căci Domnul nostru Iisus Hristos a zis: De veţi face aceasta unuia dintre fraţii Mei mai mici, Mie îmi veţi face; şi iarăşi a zis: Fiţi milostivi şi veţi fi miluiţi; daţi şi vi se va da».*** Ioan a mai zis şi multe alte lucruri, trimiţând apoi pe Hrisipida şi pe fiul ei la casa lor.

A doua zi, Miron a pus în faţa lui Ioan o mulţime de bani, zicând: «Ia-i, învăţă-torule, şi împarte-i săracilor».

Ioan a zis: «Iată, primesc darul tău, căci ştiu că de la Dumnezeu este. Însă las aceste bunuri în mâinile tale, ca să le oferi tu celor sărmani».

Într-adevăr, Miron a împărţit aceste bunuri celor nevoiaşi şi Dumnezeu a înmulţit avuţiile casei sale, făgăduindu-le să izvorască din belşug. Toţi cei ai casei lui Miron s-au făcut plăcuţi lui Dumnezeu, împărţind din bunurile lor celor în nevoie.

După doi ani de la aceste întâmplări, timpul guvernării lui Lavrentie s-a încheiat şi acesta a fost înlocuit. Atunci el a venit la casa socrului său, Miron, şi stând înaintea lui Ioan a zis: «învăţătorule, necazurile vieţii de zi cu zi au întunecat mintea mea şi m-au împiedicat până în această clipă să vin a gusta din adâncimea învăţăturilor tale. însă acum mă rog ţie, suflete sfânt, ca prin lumina Dumnezeului tău să ştergi greşelile adunate în sufletul meu».

Şi apostolul lui Hristos a învăţat şi a botezat pe Lavrentie, trimiţându-l în pace la casa lui.

Vasile şi Gratia

În cetatea Flora trăia un om bogat, numit Vasile, cetăţean de vază şi suflet ales, dar păgân. Soţia sa, Graţia, nu avea copii. Într-o zi, Vasile a venit în vizită la un nepot al lui Miron, pe nume Rodon, şi a zis: «Ce mai este nou pe la casa unchiului tău, Miron? De ce are el vorbă doar cu cei din casa sa şi cu străinul care locuieşte la el şi nu ne cercetează şi pe noi? Ce spune învăţătura omului care stă la ei? Spune-mi, dacă vrei!»

Rodon i-a zis lui Vasile: «Mulţi se minunează de acel bărbat; şi am auzit vorbindu-se că tot ce spune străinul se îndeplineşte».

Atunci Vasile a zis lui Rodon: «Oare este posibil ca prin cuvintele lui să facă în aşa chip încât soţia mea să poată avea copii?»

Rodon a răspuns: «Se spune despre el că ar putea face aceasta». Auzind Vasile, a mers la casa lui Miron, zicând că doreşte să vorbească lui Ioan. Când Miron l-a anunţat pe Ioan, acesta l-a primit bucuros pe Vasile, care a intrat şi s-a închinat în faţa sfântului.

Atunci Ioan a vorbit lui Vasile, zicând: «Domnul îndeplineşte toate cererile tale şi binecuvântat este acel bărbat care nu ispiteşte pe Dumnezeu în inima sa! Totuşi, o, Vasile, israilitenii au ispitit pe Dumnezeul Care nu poate fi ispitit; dar, prin bunătatea Sa, El i-a binecuvântat. Odată, El a despicat în pustie stânca şi a dat celor ce nu L-au ascultat să bea, aducându-le râuri de apă. Apoi, altă dată, el a trimis nerecunoscătorilor pâine din cer, să mănânce. Şi iarăşi, altă dată, le-a trimis carne să mănânce pe săturate. Dar acest popor încăpăţânat şi trufaş nu a crezut în aceste lucrări minunate ale lui Dumnezeu. De ce, o, Vasile, ispiteşti tu pe Dumnezeu, dacă vrei să fii ferit de rele? Crede în El şi cererile tale vor fi ascultate».

Vasile a înţeles că Ioan cunoştea toate gândurile lui şi a spus apostolului lui Hristos: «Am crezut şi cred, o, învăţătorule. Dar te rog fierbinte: mijloceşte pe lângă Dumnezeul tău pentru ca soţia mea să nască urmaşi».

Ioan a răspuns: ***«Dacă tu crezi, vei vedea puterea lui Dumnezeu».*** Atunci Ioan a dat lui Vasile multe sfaturi.
Vasile a plecat apoi din casa lui Miron, mergând acasă la el. A doua zi, a venit împreună cu soţia sa, Graţia, acasă la Miron. Şi ei s-au închinat în faţa apostolului.

Ioan a zis soţiei lui Vasile: «Bucură-te, o, Graţia; fie ca harul lui Dumnezeu să lumineze inima ta şi cea a soţului tău şi să-ţi dea ţie fructul bun al pântecelui».

După ce i-a sfătuit destul, harul Sfântului Duh a coborât asupra lor şi ei l-au rugat pe Ioan să-i boteze. După ce el i-a botezat, ei i-au cerut să vină şi să binecuvânteze casa lor, ceea ce Ioan a şi făcut, după care s-a întors la casa lui Miron. Soţia lui Vasile a zămislit apoi şi, cu voia Sfântului Duh, a născut un fiu pe care l-a numit Ioan. Atunci Vasile a luat mult aur pe care l-a adus apostolului, pentru ca acesta să-l împartă săracilor.

Ioan i-a zis: «Du-te, fiul meu, şi împarte bunurile tale cu propriile tale mâini şi vei avea comoară în ceruri».

Hris, magistratul

Magistratul Hris şi soţia sa, Selina, aveau un singur fiu; şi acesta era îndrăcit. Auzind că Ioan făcea minuni mari, Hris a luat pe fiul său şi a mers la casa lui Miron.

Văzându-l, Ioan pe dată a zis: «Hris, păcatele tale sunt cele ce stăpânesc şi chinuiesc pe fiul tău. De aceea, pentru a fi miluit de Dumnezeu, renunţă la luarea de mită şi la viclenia în judecăţi, fapte neplăcute lui Dumnezeu. Dar de ce ai venit la noi?»

Hris a răspuns: «Am venit să-ţi ofer toate bogăţiile din casa mea, numai alungă duhul rău din fiul meu, ca să nu piară năpraznic».

Ioan a răspuns: «Nu ne trebuie bogăţiile tale, însă avem nevoie de tine şi de fiul tău!»

Hris a zis: «Ce pot face eu pentru a izbăvi pe fiul meu?»

Ioan a răspuns: «Crede în Hristos Cel Răstignit şi vei vedea puterea Lui».

Atunci Hris a rostit: «Cred, Doamne, numai vindecă-mi fiul!»

Atunci Ioan a luat mâna dreaptă a copilului şi a însemnat-o de trei ori cu semnul crucii, a înălţat o rugăciune şi, pe loc, duhul cel rău s-a depărtat de la tânăr. Văzând Hris acest semn, a fost cuprins de evlavie şi a căzut la pământ în faţa lui Ioan, zicând: «Cu adevărat, părinte, Dumnezeu este cu tine!» A doua zi, Hris a luat pe Selina, pe fiul său şi o sumă mare de bani şi a mers la Ioan, zicând: «Ia toate acestea şi pune asupra noastră pecetea lui Hristos».

Ioan a răspuns: ***«Pentru a primi pecetea lui Hristos, nu bani vi se cer, ci credinţă curată. Cât despre banii aceştia, împarte-i celor nevoiaşi şi vei primi harul lui Dumnezeu».***

După ce i-a învăţat, el i-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, şi i-a trimis în pace la casa lor. Noi am rămas în casa lui Miron un timp îndelungat, fără a merge mai departe. Şi toţi veneau acolo pentru a primi învăţătura şi botezul.

Templul lui Apollo

Trei ani au trecut de la sosirea noastră în Patmos. Şi o mulţime de oameni au trecut la credinţa întru Hristos şi au fost botezaţi de Ioan.
Într-o zi, am mers într-o piaţă din apropierea templului lui Apollo. Şi era acolo o mulţime mare, în care unii erau credincioşi, iar alţii nu. Preoţii lui Apollo au început să zică: «Oameni fără minte, la ce vă folosesc cuvintele acelui mincinos? Nu ştiţi oare că el este surghiunit pentru vrăjitorie? De ce vă amăgiţi singuri şi-l ascultaţi pe acest bărbat vrednic doar de milă, care îi supără pe zeii noştri nemuritori?»

Auzind acestea, Ioan a spus preoţilor: ***«Iată, în numele lui Hristos, casa voastră va fi pustiită!»***

Şi, în acea clipă chiar, templul lui Apollo s-a prăbuşit, dar nimeni nu a fost rănit. Atunci preoţii au prins pe Ioan şi i-au dat multe lovituri de bici. Apoi l-au dus la cârmuitorul Achila, căruia i s-au plâns: «Ioan, acest surghiunit, a dărâmat cu vrăjitoria sa templul lui Apollo». Auzind aceasta, cârmuitorul s-a tulburat şi mult s-a întristat. A poruncit să fim puşi în lanţuri şi aruncaţi în cea mai întunecată temniţă.

Când Miron şi fiul său, Apolonide, au aflat ce se abătuse asupra noastră, au mers înaintea cârmuitorului Achila. Apolonide i-a vorbit: «Cu toţii cunoaştem mărinimia, mila şi înţelegerea ta faţă de cei nevoiaşi. De aceea mă rog de înălţimea ta ca străinul Ioan să fie lăsat în grija noastră. Dacă i se va găsi vreo vină, îl vom aduce în faţa ta în orice clipă vei binevoi».
Guvernatorul i-a răspuns: «Despre acest bărbat am auzit multe care întăresc învinuirea de vrăjitorie. Dacă vă scapă prin vrăjile sale? Ce ne vom face atunci?»

Ei au răspuns: «Pentru aceasta suntem gata să răspundem cu capetele noastre şi cu toată averea noastră».

Deoarece cârmuitorul preţuia mult pe Miron şi pe Apolonide, familia lor fiind cea mai respectată din toată cetatea, am fost lăsaţi în grija lor. Tatăl şi fiul au venit în temniţa noastră, ne-au dezlegat şi ne-au luat înapoi în casa lor.

Miron a zis lui Ioan: «Stai în casa slugii tale şi nu mai ieşi prin piaţă, căci mulţi dintre locuitorii acestei cetăţi sunt răi şi cruzi şi mi-e teamă că o să te omoare».

Ioan a răspuns: «Frate Miron, Hristos nu m-a trimis să mă odihnesc în case, ci mai degrabă la oamenii răi şi cruzi, când a zis: Vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor, şi iarăşi: în Împărăţia Cerurilor vom intra trecând prin pătimiri multe. Iată de ce sunt gata, în numele lui Hristos, să fiu batjocorit, să îndur cu răbdare bătăi, să mă bucur de osândă, să mor în orice zi pentru Hristos».

Vindecarea tânărului îndrăcit şi a paraliticului

A doua zi, Ioan m-a luat într-un loc numit «Norocul», unde stătea un paralitic. Când ne-a văzut apropiindu-ne, acesta a zis lui Ioan: «învăţător al creştinilor, nu trece cu vederea pe sluga ta, căci şi eu sunt străin, ca şi tine! Nu mă nesocoti şi nu te întoarce de la mine! Am aici puţină pâine şi puţin vin şi te rog să mă fericeşti mâncând împreună cu mine».

Apostolului lui Hristos i s-a făcut milă de el şi i-a zis: «Astăzi vom mânca şi ne vom bucura împreună».

***

Am mai înaintat puţin şi am întâlnit o ţărancă văduvă. Ea plângea şi ne-a întrebat: «Unde este templul lui Apollo?»

Ioan i-a zis: «La ce-ţi trebuie templul?»

Femeia a răspuns: «Am un singur fiu şi în el a intrat un duh rău care-l chinuieşte deja de treizeci şi trei de zile. Aşa că am venit să întreb pe Apollo ce să fac pentru fiul meu. Dar nu ştiu unde se află templul, căci nu am mai fost niciodată în această cetate».
Apostolul a ascultat pe femeie şi i-a zis: ***«întoarce-te la casa ta, o, femeie, căci, prin puterea lui Hristos, chiar în această clipă fiul tău a fost curăţat de duhul cel rău».***

Femeia, crezând că Ioan era unul dintre preoţii lui Apollo, a crezut cele spuse de el şi s-a întors acasă. Ea a găsit pe fiul său slobozit de duhul cel rău şi bine dispus.

După ce Ioan a sfătuit oamenii de acolo, vorbindu-le despre Împărăţia Cerurilor, ne-am întors la locul unde ne aştepta paraliticul.

Atunci apostolul a zis omului: «Iată, am venit să împărţim cu tine mâncarea ta, aşa cum ne-ai cerut; dar cine ne va servi?»

Paraliticul a zis: «Oameni buni, eu, sluga voastră, vă voi ruga să mă serviţi voi pe mine».

Ioan a răspuns: «Nu, în numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ridică-te şi serveşte-ne». Apoi l-a luat de mână şi el s-a ridicat şi ne-a slujit cu bucurie şi mulţumire, prea mărind pe Dumnezeu.
Când ne-am săturat, ne-am ridicat. Şi, mulţumind Domnului, ne-am întors la casa lui Miron. Acolo era nepotul acestuia, Rodon, şi el l-a rugat stăruitor pe Ioan să-l boteze. După ce apostolul i-a dat din învăţătura lui, Rodon a fost botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

A doua zi a venit străinul care fusese paralitic şi apoi de Ioan tămăduit. S-a închinat adânc în faţa lui Ioan, rugându-l fierbinte: «întristat foarte eram pentru boala trupului meu, care acum e vindecată. Acum lecuieşte-mi te rog şi sufletul cu pecetea Dumnezeului tău».

Toţi cei care au văzut pe fostul paralitic sănătos şi mergând au fost uimiţi; iar el povestea tuturor cum a fost însănătoşit.

Ioan i-a dat învăţătură şi l-a botezat, poruncindu-i să îndeplinească sârguincios poruncile Domnului, ca să nu mai pătimească din pricina vreunui alt rău.

Car, iudeul

Peste câteva zile am părăsit casa lui Miron şi am mers într-un loc lângă mare, numit Proclu, unde erau prăvălii în care se tăbăceau piei de animale. Unul dintre tăbăcari era un iudeu pe nume Car, care a început să stea de vorbă cu Ioan despre Pentateuh. Inspirat de Duh, apostolul a tâlcuit iudeului înţelesul Scripturilor. Car era gâlcevitor şi se împotrivea cuvintelor rostite de Ioan. însă apostolul, cu mare blândeţe, a arătat iudeului cuvintele profeţilor despre Fiul lui Dumnezeu, întrupare, cruce şi învierea Domnului, săvârşite toate cu voia cerului, după cum prorocit a fost de ei toţi.

Când a auzit Car aceasta, a luat-o ca pe o ocară şi a zis lui Ioan: «Taci, rătăcitule!» Şi, la aceste cuvinte, iudeul a devenit surd şi mut. Toţi cei acolo de faţă s-au minunat cum Ioan l-a lăsat pe acesta fără grai şi au crezut în Hristos.

Atunci Ioan s-a întors la ei şi le-a zis: «De ce vă miraţi, oamenilor? El singur şi-a chemat pedeapsa! Oare nu ştiţi că cei ce nu cred aceste cuvinte sunt în necurăţie, plătesc pentru aceasta şi apoi ei cred?»

Filosoful Areotes stătea în apropiere şi a zis lui Ioan: «învăţătorule, mierea nu are pic de amărăciune şi laptele nu face rău». Apoi, arătând spre Car şi făcându-i acestuia semn să cadă la picioarele lui Ioan, Areotes a continuat: «Părinte, te rog să dezlegi pe acest bărbat, pe care tot tu l-ai legat, aşa cum se cuvine în numele iubirii şi al milostivirii». Atunci lui Ioan i s-a făcut milă de Car şi a zis: ***«în numele lui Iisus Hristos a fost închisă gura ta, iarăşi în numele Său, deschidă-se buzele tale!»***

Şi îndată Car şi-a recăpătat glasul. Toţi au fost foarte mişcaţi şi au crezut, primind botezul în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh. După aceasta, am mers la casa lui Rodon şi am rămas acolo o vreme.

A doua zi, Car ne-a căutat şi, găsindu-ne, a căzut la picioarele lui Ioan şi i-a zis: «Rabbi, tu cunoşti din Scripturi că părinţii noştri au întristat şi au mâniat pe Dumnezeu şi s-au lepădat de El, care era viaţa lor, care este nădejdea şi lauda tuturor neamurilor. Pentru că am păcătuit împotriva lui Dumnezeu şi a ta, care ai fost trimis de El, cer îndurarea ta şi te rog fierbinte să-mi oferi pecetea lui Hristos». Atunci Ioan l-a învăţat pe Car şi l-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Chinops magul

Era pe insula Patmos un vrăjitor pe nume Chinops, care trăia în sălbăticie şi de mulţi ani vorbea cu duhurile necurate. Din pricina prezicerilor de el făcute, mulţi locuitori ai insulei îl credeau sfânt. Preoţii lui Apollo, furioşi pe Ioan pentru că le dărâmase templul zeului lor şi pentru că îi făcuse pe toţi oamenii să urmeze învăţătura lui Iisus Hristos, au mers la Chinops şi i s-au plâns de apostolul lui Hristos. Ei i-au cerut vrăjitorului răzbunare pentru pângărirea zeilor, adăugând că până şi numele lui, al lui Chinops, fusese uitat de toţi localnicii. Au mai spus şi că Miron şi Apolonide au slobozit din temniţă pe Ioan, după ce preoţii se plânseseră cârmuitorului Achila. Chinops, care trăia de mult timp în acel loc fără a-l fi părăsit vreodată, nu voia să meargă în cetate. Oamenii însă veneau tot mai des la el pentru

diferite nevoi. Vrăjitorul a făgăduit să trimită la casa lui Miron un duh rău pentru a lua sufletul lui Ioan şi a-l da judecăţii de apoi. A doua zi de dimineaţă, el a trimis la Ioan pe unul dintre duhurile diavoleşti mai însemnate, poruncindu-i să aducă sufletul lui Ioan. Ajungând la casa lui Miron, diavolul a stat în locul în care era Ioan.

Dar Ioan, simţindu-l, i-a zis: «în numele lui Hristos, îţi poruncesc să nu părăseşti acest loc până nu îmi vei spune cu ce scop ai venit la mine».

Legat de cuvintele lui Ioan, diavolul a zis: «Preoţii lui Apollo au venit la Chinops şi au rugat să vină în cetate şi să te omoare, dar el nu a vrut să vină, zicând: Am trăit în acest loc mulţi ani la rând fără a-l părăsi. De ce să mă ostenesc acum pentru un om neînsemnat şi de nimic? Mergeţi în drumul vostru şi dimineaţă voi trimite un duh şi el va lua sufletul lui şi-l va aduce la mine şi eu îl voi da judecăţii de apoi».

Atunci Ioan a zis diavolului: «Te-a mai trimis vreodată să iei suflet omenesc şi să i-l aduci lui?»

Diavolul a răspuns: «M-a trimis şi am omorât oameni, dar niciodată nu i-am adus vreun suflet».

Atunci Ioan l-a întrebat: «Din ce pricină te supui lui Chinops?»

Diavolul a spus: «Toată puterea lui satana este cu el şi mai-marii noştri au o înţelegere cu el. Chinops ne ascultă pe noi, iar noi pe el».

Atunci a zis Ioan: «Eu, un apostol al lui Iisus Hristos, îţi poruncesc ţie, duh rău, să nu te mai apropii de locuinţele oamenilor şi nici să nu te mai întorci la Chinops, ci să pleci în chinuri de pe această insulă!»

Şi îndată diavolul a părăsit insula. Chinops, văzând că duhul nu s-a întors, a mai trimis unul; însă şi acesta a avut aceeaşi soartă. Apoi a mai trimis doi prinţi ai întunericului: unuia i-a poruncit să meargă la Ioan, iar celuilalt să stea de veghe şi să-i aducă răspuns. Cel care a mers la Ioan a avut aceeaşi soartă ca şi cel dinainte, însă diavolul ce stătea de pază, văzând ce a păţit tovarăşul său, a zburat înapoi la Chinops şi i-a povestit cele întâmplate.

Chinops s-a umplut de mânie şi, luând cu el o mulţime de diavoli, a mers în cetate. Întreaga aşezare s-a bucurat la vederea lui Chinops şi, apropiindu-se de el, i s-au

închinat toţi, cinstindu-l. Găsind pe Ioan printre oameni, Chinops s-a întărâtat şi a zis gloatei: «O, voi, oameni orbiţi, care v-aţi îndepărtat de la calea cea dreaptă, răspundeţi chemării mele! Dacă Ioan este drept şi tot ce spune el este adevărat, lăsaţi să-mi vorbească mie şi să facă şi el minunile pe care eu le fac. Şi veţi vedea care dintre noi este mai mare: Ioan sau eu. Dacă se va dovedi mai puternic decât mine, voi crede şi eu cuvintelor şi faptelor sale».

Chinops a zis unui tânăr: «Tinere, tatăl tău trăieşte?»

El a răspuns: «Este mort».

Şi Chinops a zis: «Cum a murit?» Tânărul a spus: «Era marinar; şi când corabia s-a scufundat, s-a înecat în mare».
Chinops a zis lui Ioan: «Arată-ţi acum puterea, Ioan, ca să putem crede cele vorbite de tine: adu-l viu pe tatăl acestui băiat».

Ioan a răspuns: «Hristos nu m-a trimis să aduc morţii din mare, ci să învăţ oamenii rătăciţi».

Atunci Chinops a vorbit oamenilor: «Acum mă veţi crede că Ioan nu este decât un mincinos care vă înşală! Prindeţi-l şi legaţi-l până ce eu voi aduce viu pe tatăl acestui băiat».

Ei au prins pe Ioan, iar Chinops şi-a întins mâinile şi a lovit apa cu ele. Când din mare s-a auzit un plescăit, oamenii s-au înfricoşat. Şi Chinops nu s-a mai văzut. Toţi au strigat atunci: «Mare eşti tu, Chinops!» Şi îndată Chinops a apărut din mare, ţinând parcă pe tatăl băiatului. Cu toţii au rămas înmărmuriţi. Chinops a zis: «Acesta este tatăl tău?» «Da, domnule», a răspuns tânărul. Atunci oamenii au căzut la picioarele lui Chinops şi erau gata să-l omoare pe Ioan. Dar Chinops i-a oprit, zicând: «Aşteptaţi să vedeţi altele şi mai mari, apoi îl veţi ucide».

Apoi, chemând un alt om, a zis: «Tu nu ai avut un fiu?» Şi acela a răspuns: «Da, domnule, pizma a făcut pe cineva să-l omoare». Chinops a strigat tare, chemând pe nume atât ucigaşul, cât şi pe cel ucis; şi ei s-au înfăţişat înaintea lui. Chinops a zis lui Ioan: «Ai rămas mirat, Ioan?»

Sfântul Ioan i-a răspuns: «Nu, nu sunt mirat de acest fapt».

Chinops a zis: «Vei vedea mai multe şi atunci te vei minuna; şi nu vei muri până ce nu te voi înspăimânta cu semnele mele».

Ioan a răspuns lui Chinops, zicând: «Semnele tale vor fi curând neputincioase». Auzindu-l vorbind aşa, oamenii au tăbărât asupra lui Ioan şi l-au bătut până ce l-au crezut mort.

Atunci Chinops a vorbit aşa oamenilor: „Lăsaţi-l fără de îngropăciune, ca să-l rupă în bucăţi păsările». Şi, plecând din acel loc, ei se bucurau împreună cu Chinops.

Pe la ora două din noapte, peste cetate domnea o linişte de mormânt. Eu m-am apropiat de Ioan şi l-am auzit zicând: ***«Prohor, copilul meu».***

Suspinând, am răspuns: «Ce este?»

El mi-a zis: «Grăbeşte-te la casa lui Miron, unde s-au adunat toţi fraţii şi vesteşte-i că Ioan trăieşte, că nu a păţit nici un rău şi că se va întoarce acolo».

Aşa că m-am dus la casa lui Miron, unde am găsit pe toţi fraţii plângându-l pe Ioan. Toţi s-au mirat când m-au văzut, iar eu le-am zis: «Fraţilor, nu vă întristaţi, ci bucuraţi-vă întru Domnul, căci învăţătorul nostru trăieşte! El m-a trimis să vă vestesc ca să vă liniştiţi». Când au aflat de la mine că Ioan trăieşte, nu au mai stat să asculte nimic. Au sărit cu toţii şi s-au dus repede să găsească pe Ioan, pe care l-au aflat rugându-se; şi au zis toţi: Amin. Şi apoi s-au îmbrăţişat. Pe când toţi plângeau de bucurie şi prea măreau pe Dumnezeu, Ioan le-a zis: ***«Fraţilor, vegheaţi ca nimeni dintre voi să nu fie amăgit de semnele lui Chinops, căci năluci erau toate cele de el făcute. Staţi departe de el şi rămâneţi la casa lui Miron şi veţi vedea harul lui Dumnezeu».*** Cu acestea şi multe alte învăţăminte a încurajat el pe fraţi şi i-a trimis în pace.

Biruinţa Sfântului asupra lui Chinops

Nu mult după aceea, păgânii au aflat că Ioan învăţa oamenii în locul în care erau omorâţi cu pietre răufăcătorii. Chinops a chemat un diavol cu ajutorul căruia făcea solomonii şi, venind în acel loc, i-a zis lui Ioan: «Te-am lăsat în viaţă pentru că voiam să aduc asupra ta şi mai mare ocară şi batjocură. Vino pe ţărmul nisipos al mării. Acolo vei vedea slava mea şi vei fi ruşinat».

Apoi s-a întors către mulţimea care-l însoţea şi a zis: «Ţineţi pe acest om până ce eu vă voi arăta semne şi mai mari decât înainte; apoi îl voi trimite la pedeapsa cea de veci».

Când au ajuns pe ţărm, erau acolo mulţi bărbaţi şi femei care înmiresmau locul cu tămâie şi se rugau. Când l-au văzut pe Chinops, au căzut la pământ, slăvindu-l. Trei diavoli îl însoţeau, cei despre care oamenii credeau că erau bărbaţii pe care Chinops îi înviase din morţi.

Atunci Chinops a zis celor ce-l ţineau pe Ioan: «Nu-l lăsaţi şi nici să nu părăsească nimeni acest loc până ce nu va vedea slava mea». Şi, lovind din palme cu putere, Chinops s-a aruncat în mare, nemaivăzându-se. «Mărire ţie, o, Chinops», striga mulţimea, «căci nu este altul mai mare decât tine!»

Atunci Ioan a întins mâinile în lături, în formă de cruce, şi a poruncit diavolilor ce stăteau acolo, având chip de om, să nu plece. ***Apoi s-a rugat: «O, Dumnezeule şi Tată al Domnului nostru Iisus Hristos, Care cu semnul crucii Tale ai dat putere robului Tău Moise să pună pe fugă amaleciţii! Aruncă în străfundurile mării pe înşelătorul Chinops, ca să nu mai vadă niciodată soarele şi nici să se mai numere printre cei vii!»*** Şi aşa s-a şi întâmplat, căci s-a auzit un tunet uriaş şi marea s-a tulburat dintr-o dată şi s-au ridicat valuri. Şi Chinops nu a ieşit din mare, ci a rămas în adâncuri, precum Faraonul cel rău în vechime.

Diavolilor, pe care mulţimea îi considera oameni înviaţi din morţi, Ioan le-a zis: ***«în numele lui Iisus Hristos, Care a fost răstignit şi a înviat în a treia zi, plecaţi de pe această insulă».*** Şi ei au pierit pe dată.

Însă cei ce credeau că cei morţi se întorseseră cu adevărat, adică tatăl care se înecase şi fiul care fusese omorât, erau supăraţi pe Ioan. Unul dintre ei i-a spus: «Vrăjitorule, întoarce-mi fiul!» Iar celălalt a zis: «Blestematule, şarlatanule, adu-mi tatăl înapoi!» Apoi toţi au strigat: «Dacă erai om bun, i-ai fi adunat pe cei pierduţi şi despărţiţi! Însă răufăcător fiind, i-ai alungat pe cei pe care binefăcătorul nostru Chinops i-a adus printre noi. De nu vrei să mori chiar acum, adu degrabă înapoi pe bărbaţii dispăruţi». Cei mai plini de furie voiau să omoare pe Ioan, dar alţii i-au oprit, zicând: «Să nu-l ucidem până ce nu se întoarce marele Chinops. El ne va spune ce să facem».

Învierea celor trei copii

Oamenii s-au aşezat pe nisip şi au aşteptat pe Chinops timp de trei zile şi trei nopţi, strigând din când în când cu glas tare: «O, mărite Chinops, ajută-ne!» De foame, de sete şi din pricina soarelui arzător, mulţi dintre ei au leşinat şi zăceau fără simţire. Trei dintre copiii lor au murit.

Ioan îi privea şi se întrista de amăgirea şi împietrirea inimilor lor. Oftând şi văitându-se, el s-a rugat lui Dumnezeu, zicând: «O, Doamne, Făcătorule şi Dătătorule a toată suflarea şi făptura, pentru Care eu pătimesc toate acestea! Grăbeşte-Te şi deschide ochii acestor oameni pentru ca nimeni dintre ei să nu piară».

Apoi s-a întors către mulţime şi a zis: ***«Oameni şi fraţi, ascultaţi-mă! Astăzi este a patra zi în care nu aţi mâncat, aşteptându-l pe Chinops, care nu se mai poate întoarce în veci. De aceea vă rog să plecaţi de aici şi fiecare să se întoarcă la casa lui să mănânce pâine».***

Atunci, cei ai căror copii muriseră de foame l-au rugat pe Ioan să-i ajute. Sfântul s-a rugat: ***«O, Doamne Iisuse Hristoase, prin Care cei adormiţi de veacuri şi veacuri se vor ridica în acea înfricoşată zi a judecăţii, când trâmbiţa va răsuna! Dă-mi mie, robul Tău, sufletele acestor trei copii, ca să slăvesc numele Tău cel sfânt întru mântuirea acestor oameni».*** Şi de îndată ce şi-a încheiat rugăciunea, cei trei morţi s-au reîntors la viaţă.

Acest semn a fost văzut de cei ce se aflau în apropiere; şi toţi au căzut la picioarele lui Ioan, mărturisind: «Cu adevărat amăgiţi foarte am fost! Tu eşti învăţătorul cel întru dreptul cuvânt!» Când apostolul lui Hristos a văzut că duhul lor era pe drumul cel bun şi ei au cunoscut adevărul, Ioan a vorbit celor rămaşi: ***«Mergeţi în pace la casele voastre să mâncaţi şi să prindeţi puteri. Eu voi merge la casa robului lui Dumnezeu, Miron. Mâine mă voi întoarce aici şi vă voi vorbi aşa cum se cuvine».*** Apoi a rostit o rugăciune şi toţi au plecat în pace.

Când Ioan şi cu mine am intrat în casa lui Miron, a fost mare bucurie şi mulţumire acolo. Şi Ioan a mângâiat pe toţi cu cuvinte de Sfântul Duh insuflate. Apoi a fost întinsă masa şi am mâncat şi am prea mărit pe Domnul, bucurându-ne în sufletele noastre.
A doua zi, cu mare zarvă, locuitorii au venit la casa lui Miron şi strigau cu toţii: «Miron, mult lăudatule Miron, dă-ne nouă pe învăţător ca să ne fericească şi să ne înveţe şi pe noi!» Însă Miron se temea ca nu cumva ei, chemând pe Ioan afară, să-i facă vreun rău sau chiar să-l omoare.

Apostolul a priceput teama lui Miron şi a zis: ***«De ce se tulbură inima ta? Cred întru Hristos că aceşti oameni nu-mi doresc nici un rău».***

Când oamenii au văzut pe Ioan, s-au bucurat mult şi au strigat tare: «Tu eşti binefăcătorul sufletelor noastre! Tu eşti cel ce ne va lumina cu ştiinţă despre lumina cea nepieritoare!»

Atunci Sfântul Ioan le-a răspuns: «Eu sunt un om muritor ca şi voi. Ci voi să credeţi în Cel Care m-a trimis, în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care este adevăratul binefăcător şi Lumina călăuzitoare a sufletelor oamenilor. El şi-a făcut milă de neamul omenesc, ce înfundat era în adâncurile necunoaşterii şi în înşelăciunea diavolilor. Şi El a binevoit, în mare mila Sa, să Se întrupeze din Sfânta Fecioară şi să fie Om, rămânând totodată Dumnezeu; Om, asemănător nouă în toate privinţele, în afară de păcat. El a fost răstignit cu voia Sa şi, prin moartea Sa, a biruit moartea, luând iadului sufletele celor aflaţi acolo şi slobozindu-le pe acestea. El a înviat în a treia zi şi ne-a trimis prin lume pe noi, ucenicii Săi, şi pe alţi învăţători întru numele Său, să vestim împărăţia Sa. Prin Sfântul Duh, El ne-a dat nouă putere mare asupra duhurilor necurate şi putinţa de a săvârşi minuni şi a vindeca tot felul de boli; şi, pentru aceasta, toate neamurile se întorc spre Dumnezeul adevărat şi Atoatefăcătorul. Copiii mei, nu acoperiţi urechile voastre, ci depărtaţi-vă de minciună şi apropiaţi-vă de lumina adevărului».

Ioan i-a sfătuit şi i-a mângâiat cu acestea şi cu multe alte lucruri; şi mulţi dintre ei au crezut şi au fost botezaţi în casa lui Miron.

Filon, iudeul

În cetatea aceea era un iudeu pe nume Filon, bărbat învăţat şi care cunoştea bine legea lui Moise. El avea o soţie ce suferea de lepră. Odată a dat peste Ioan în piaţă şi a făcut vorbire cu el despre Cărţile lui Moise. La orice cuvânt al lui Ioan, el se împotrivea. Şi l-a înfruntat aşa pe Ioan timp de două zile. în a treia zi, el tot se mai încăpăţâna, chiar dacă făcuseră vorbire multă; aşa că Ioan a zis: «Filon, Filon, Sfintele Scripturi nu cer limbuţie, ci supunere faţă de învăţăturile lor şi o inimă curată». Pe când vorbeau astfel, s-au apropiat de un bărbat ce avea friguri şi care fusese culcat pe pământ de rudele sale, pentru ca să-l vindece Ioan în trecerea sa pe acolo. De aceea, pe când Ioan se îndepărta de Filon, un tânăr ce stătea lângă cel bolnav a strigat, zicând: «învăţător al creştinilor, te rog fierbinte, apropie-te de acest om bolnav şi vindecă-l!»

Atunci Ioan s-a alăturat lor şi a zis: «în numele lui Iisus Hristos, ridică-te şi mergi la casa ta».

Pe dată bolnavul s-a ridicat, cinstindu-l pe Ioan, şi s-a întors la casa lui, prea mărind pe Dumnezeu. Filon, care văzuse cele făcute de Ioan, a alergat la el, l-a luat de mână şi l-a întrebat: «învăţătorule, ce este iubirea?»

Apostolul a răspuns: «O, păstorule al legii, Dumnezeu este iubire; şi cel ce are iubire pe Dumnezeu îl are!»

Filon a continuat: «Dacă este aşa, arată iubirea lui Dumnezeu şi vino acasă la mine. Să mâncăm împreună pâine, ca Dumnezeu să fie cu noi».

Îndată Ioan a mers cu el. De cum au intrat în casa lui Filon, soţia acestuia a fost curăţată de lepră. Filon, mai înainte încăpăţânat şi gâlcevitor, a căzut acum la pământ în faţa apostolului şi a zis: «învăţătorule, nu te supăra pe mine pentru cuvintele pe care le-am rostit împotriva învăţăturilor tale, ci înseamnă-ne pe mine şi pe a ta gazdă, soţia mea, cu pecetea lui Hristos».
Atunci Ioan le-a dat învăţătură şi i-a botezat, pe ei şi pe toţi cei din casa lor, rămânând acolo timp de trei zile.

Preotul lui Apollo

Apoi am plecat din casa lui Filon şi am mers într-un loc lângă mare, unde erau adunaţi mulţi dintre cei învăţaţi de Ioan. Au venit acolo şi preoţii lui Apollo, care merseseră la Chinops pentru a vorbi împotriva lui Ioan.

Unul dintre ei, voind să încerce pe Ioan, a zis apostolului: «învăţătorule, am un fiu olog de ambele picioare. Vindecă-l, ca să cred şi eu în Cel răstignit».

Şi Ioan a zis preotului: «Dacă vei crede în Hristos, El va vindeca pe fiul tău».

El a răspuns: «Nu, mai întâi fă-l bine pe fiul meu şi apoi voi crede».

Atunci Ioan a zis cu glas tare: «Nu încerca pe Cel care nu poate fi încercat! Nu lăsa lipsa ta de credinţă să devină ocară! Pentru că în numele lui Iisus Hristos vei fi schilodit de ambele picioare!»

Şi, în aceeaşi clipă, muşchii şi vinele acelui bărbat s-au înmuiat şi el a căzut la pământ, rămânând nemişcat.

Atunci Ioan a spus celuilalt preot: «Mergi la casa acestui paralitic şi arată ucenicului meu copilul bolnav». Aşa încât am mers la casa acelui preot şi am zis

suferindului: «Ioan, apostolul lui Hristos, mi-a spus să mă grăbesc la tine în numele Celui Răstignit». În aceeaşi clipă, tânărul s-a ridicat şi m-a urmat. A venit în faţa lui Ioan şi i s-a închinat.

Preotul schilod de ambele picioare şi-a văzut fiul şi a strigat printre lacrimi, cu glas tare: «Ai milă de mine, ucenic al milostivului Dumnezeu!»

Ioan şi-a făcut milă de el şi, însemnându-l de trei ori cu semnul crucii, l-a lăsat iarăşi sănătos.

Toţi cei care stăteau prin preajmă s-au minunat de puterea lucrărilor lui Hristos şi au crezut. Aşa că, ceva mai târziu, Ioan a botezat pe acel preot şi pe fiul său, precum şi pe toţi din casa lor.

Vindecarea bărbatului bolnav de idropică

A doua zi am mers într-un loc unde era o boltă numită Domestia; şi acolo se adunaseră mulţi dintre cei învăţaţi de Ioan.

În apropiere se afla un bărbat ce suferea de şase ani de idropică. Boala îl marcase atât de tare, încât nici nu mai putea vorbi. Prin semne, el a cerut hârtie şi cerneală şi a scris lui Ioan acestea: «Către apostolul şi ucenicul lui Hristos! Miluieşte-mă pe mine, nefericitul suferind, şi ia de la mine boala aceasta».

Ioan a luat hârtia şi a scris, răspunzând: „Bărbatului bolnav de idropică, de la Ioan, apostolul lui Hristos: în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, recapătă-ţi sănătatea».

Când idropicul a primit scrisoarea, s-a ridicat pe loc, de parcă fusese sănătos de când lumea.
Când oamenii au văzut aceasta, au strigat tare: «Mărire ţie, Dumnezeul lui Ioan, Cel care săvârşeşti minuni atât de mari!»

Mulţi dintre ei au dorit să fie botezaţi, printre care şi bărbatul care fusese idropic şi care a căzut la picioarele lui Ioan şi l-a rugat să-l lumineze. Şi Ioan l-a învăţat şi l-a botezat în aceeaşi zi.

Soţia cârmuitorului Achila

În acea vreme, s-a întâmplat ca soţia cârmuitorului Achila să se afle de trei zile în chinurile facerii, neputând naşte copilul. Ea era pe moarte.
Guvernatorul a trimis oamenii lui la Ioan, rugându-l pe acesta din toată inima: «Bărbat al lui Dumnezeu, vino degrabă şi ne ajută!»

Apostolul s-a dus repede şi, îndată ce s-a apropiat de casă, femeia a născut.

Guvernatorul a rostit: «După cum se vede, ai adus binecuvântarea în casa noastră».

Ioan a răspuns: «De vei crede în Mântuitorul Hristos, mântuirea va intra în casa ta».

Guvernatorul a răspuns: «Am crezut şi cred în Cel care te-a trimis pe tine, în Hristos Care este Mântuirea tuturor oamenilor». Şi apostolul lui Hristos l-a învăţat şi l-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Şi soţia lui Achila a dorit să fie botezată, dar Ioan i-a zis: «Nu se cuvine să fii botezată înainte de a trece patruzeci de zile de când ai născut».

Atunci cârmuitorul a încercat să-i dea lui Ioan o sumă mare de bani, zicând: «Ia aceasta, părinte, de la fiul tău şi binecuvântează casa mea».

Apostolul lui Hristos a răspuns: «Nu se poate binecuvânta casa ta pentru bani. Dar mergi tu însuţi şi împarte-i săracilor; şi astfel casa ta va primi binecuvântarea».

Am rămas la casa cârmuitorului timp de trei zile şi apoi ne-am întors la casa lui Miron, unde s-au adunat mulţi oameni şi Ioan a binevestit. Mai târziu a hirotonit preoţi şi ei au ţinut Sfânta Liturghie şi toţi s-au împărtăşit cu Sfintele Taine, primind harul Domnului Căruia i se cuvine mărire şi slavă în vecii vecilor. Amin.

Jertfele omeneşti în Mirinusa

După ce am stat în Flora timp de trei ani, am părăsit locul acela şi am mers până ce am ajuns în cetatea Mirinusa. Era prima zi din august. Am mers într-un loc numit Piasterion, unde se adunaseră conducătorii cetăţii. Cu ei era un tânăr legat cu lanţuri de fier, ţinut pironit la pământ.

Ioan a întrebat pe unul dintre cei ce stăteau în preajmă: «Pentru ce a fost legat acest tânăr?»

Bărbatul a răspuns: «în prima zi a fiecărei luni noi oferim o jertfă curată binefăcătorului nostru, lupul».

Ioan a zis: «Şi ce este acest lup, aş vrea să ştiu?»

Omul a răspuns: «Noi îl cinstim pe marele zeu-lup, pe care îl sărbătorim astăzi. Dacă doreşti să-l vezi, vino înaintea ceasului al patrulea al zilei. Atunci vei vedea preoţii mergând împreună cu oamenii acolo unde apare zeul. Mergi cu ei şi vei vedea pe zeul nostru».

Ioan a mai zis: «Văd că eşti un bărbat simţitor, cunoscător şi plin de toate virtuţile. De vreme ce eu sunt un străin şi vreau să văd lupul, arată-mi-l, te rog, şi îţi voi oferi un dar însemnat».

Bărbatul s-a învoit să-i arate lui Ioan lupul. El ne-a dus la un râu şi a zis: «De aici iese zeul nostru şi se arată oamenilor». Brusc, pe când noi vorbeam aşa, cam înjurul celui de-al patrulea ceas al zilei (10.00 dimineaţa), din apă a ieşit un diavol având chip de lup uriaş.

Ioan l-a văzut şi a zis: «Vorbesc ţie, duh rău».

Diavolul a stat în loc.

Ioan l-a întrebat: «De câţi ani eşti tu aici?»

Diavolul a răspuns: «De o sută şaizeci şi cinci de ani».

Ioan a continuat: «îţi poruncesc ţie, în numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu, depărtează-te şi nu te mai întoarce niciodată pe ostrovul acesta şi rămâi în pustietate şi în locuri părăsite».
Atunci diavolul a dispărut pe loc. Omul, văzând marele semn înfăptuit de Ioan, a căzut la picioarele lui, zicând: «Stăpâne, spune-mi, te rog, cine eşti, căci văd că tu porunceşti zeilor şi ei ţi se supun ţie cu tremur».

Ioan a zis: «Eu sunt Ioan, apostolul lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cel pe care-l numeşti lup este un duh rău, care duce în ispită sufletele oamenilor. Dar Hristos m-a trimis să izgonesc diavolii şi să arăt oamenilor calea adevărului».

Când bărbatul a auzit aceasta, a zis lui Ioan: «Te rog, o, bărbat al lui Dumnezeu, fă-mă şi pe mine rob al lui Hristos». Aşa că Ioan l-a învăţat şi l-a botezat în râul acela.

În timp ce Ioan mai sfătuia încă pe bărbatul cel luminat, iată, preoţii diavoleşti au adus pe tânărul ce trebuia jertfit pentru diavol, legat cu lanţuri de fier. Ei i-au legat picioarele şi au făcut pregătirile cele de trebuinţă. Cu suliţe în mâini, au început să-l aştepte pe diavol. Aceasta deoarece diavolul apărea mai întâi ca nălucă, înnebunindu-i de teamă şi cutremur, iar apoi îl omora pe tânărul adus drept jertfă. Mult timp au aşteptat ei ca diavolul să se arate din apă.

Ioan s-a apropiat încet de ei şi a zis: «O, bărbaţilor, voi sunteţi amăgiţi de diavoli. Cel pe care voi îl luaţi drept zeu, lupul, este un diavol. Eu l-am alungat de pe această insulă, în numele lui Iisus Hristos, Fiul Dumnezeului meu. De ce mai stăruiţi în această nelegiuită jertfire? Dezlegaţi-l pe tânăr şi lăsaţi-l să plece. Vă voi amănunţi totul despre acest diavol, care până acum v-a amăgit şi v-a ispitit sufletele».

Preoţii au rămas înmărmuriţi la auzul acestor cuvinte, căci nimeni nu cutezase vreodată să vorbească astfel în acel loc, de teama diavolului.

Atunci Ioan a continuat: «Bărbaţi, ascultaţi cele spuse de mine! Dezlegaţi pe acest tânăr! Încetaţi această nesocotită şi fără de rost închinare la diavoli, încetaţi jertfirea de oameni, pentru că ei sunt icoana lui Dumnezeu! Căci eu am alungat acest lup şi l-am trimis în întuneric prin puterea Dumnezeului meu».

Nici acum preoţii nu au cutezat să răspundă lui Ioan. Atunci el s-a apropiat de tânărul legat şi l-a slobozit zicând: ***«întoarce-te în cetate, la părinţii tăi».***

Apostolul a spus acestea deoarece nimănui dintre rudele celui jertfit nu-i era îngăduit să se apropie de locul în care lupul îşi sfâşia prada. Apoi Ioan s-a apropiat de preoţi şi a luat suliţele din mâinile lor, în vreme ce aceia stăteau înmărmuriţi. Şi nimeni nu a cutezat să-i spună lui Ioan vreun cuvânt, căci toţi erau fermecaţi şi se minunau de pieirea zeului lor. Cu timpul, s-au întors în cetate.

Apoi Ioan s-a dus într-un loc numit Bolta Mică; şi mulţi au venit în jurul lui. El a început a-i învăţa şi a-i binevesti despre Hristos. Mulţi dintre cei ce ascultau au crezut şi au prea mărit pe Dumnezeu pentru că a scăpat pe cel ce trebuia jertfit şi pentru că a făcut să piară diavolul cel rău şi, odată cu el, sîngeroasele fapte pe care acest necurat le săvârşea.

Moartea lui Monon în casa de baie

Preoţii lui Zeus erau încrâncenaţi foarte împotriva lui Ioan. Unul dintre ei avea un fiu, Monon, care se îmbăia zilnic la baia publică a cetăţii. Într-o zi, Monon a fost sugrumat de un duh rău ce stăpânea casa de baie.

Când tatăl său, preotul, a auzit, a fugit la casa de baie, dar a găsit acolo doar leşul. Atunci s-a grăbit la Ioan şi i-a zis: «învăţător al creştinilor, iată, a venit timpul să cred şi eu în Dumnezeul pe care-L predici! Fiul meu a fost sugrumat de un duh rău în casa de baie; şi eu ştiu că, dacă tu vrei, poţi să-i redai viaţa, căci am aflat toate câte ai făcut în cetatea Flora».

Ioan a zis preotului: «Crezi tu că eu pot face aceasta?»

El a răspuns: «Da, cred!»

Atunci Ioan l-a luat de mână şi l-a dus la locul din baie unde zăcea trupul tânărului; şi l-au aşezat pe acesta la picioarele lui Ioan. Tatăl a început să plângă amar şi a zis apostolului: «în numele Dumnezeului pe care-L predici, ai milă de mine şi ridică pe fiul meu».

Atunci Ioan a rostit o rugăciune şi, luând mâna celui mort, a zis: «în numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ridică-te!»

Şi îndată tânărul s-a ridicat şi Ioan i-a zis: «Ce ţi s-a întâmplat? Cum ai păţit aceasta?»

Tânărul a răspuns: «Pe când mă spălam în baie, a intrat pe uşă un bărbat negru la faţă şi m-a sugrumat!» Ioan şi-a dat seama că acesta era diavolul care fusese alungat de el din casa de baie a lui Dioscoride, din Efes. De aceea a mers în baie şi a zis: ***«Cu tine vorbesc, duh rău. Spune-ne, de câţi ani eşti aici?»***
Diavolul a strigat, zicând: «De şase ani. Mai înainte am stăpânit casa de baie a lui Dioscoride din Efes şi am sugrumat pe fiul acestuia. Apoi am fost alungat de tine. Te rog, nu mă alunga şi din acest loc!»

Atunci Ioan s-a adresat duhului rău, zicând: «în numele lui Iisus Hristos Cel Răstignit, îţi poruncesc ţie să te depărtezi de la acest ostrov şi să nu mai apari niciodată printre oameni, ci să stai în loc sălbatic şi nelocuit».

Şi diavolul a pierit pe dată, supunându-se cuvântului lui Ioan. Preotul, văzând toate acestea, s-a dezis de amăgirea sa strămoşească şi a căzut la picioarele lui Ioan, spunând: «Iată, cu, fiul meu şi toţi cei ai casei mele suntem în faţa ta; şi, orice ne vei zice, ne vom supune şi vom face».

Ioan i-a zis: «Ştiu cu adevărat că Dumnezeu a făcut să se abată aceasta asupra fiului tău pentru binele sufletelor voastre. Toate acestea te-au făcut să cunoşti adevărul. Mai înainte te împotriveai cuvântului credinţei. Acum crezi în Cel Răstignit, Care te va mântui atât pe tine, cât şi casa ta».

Preotul a răspuns: «Cred cu toată fiinţa mea, o, ucenic al adevăratului Dumnezeu». Apoi ne-a luat la casa lui şi a cerut să fie botezat. După ce Ioan l-a învăţat cele de trebuinţă şi l-a sfătuit, i-a botezat pe toţi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Fiul văduvei

Am rămas acolo timp de şapte zile, bucurându-ne de minunile săvârşite de Dumnezeu prin Ioan. Apoi am plecat şi am mers într-un loc numit Flogheon. În apropiere se adunaseră toţi locuitorii cetăţii pentru a-l asculta pe Ioan.

În acest timp, o văduvă şi-a croit drum prin mulţime şi a căzut la picioarele lui Ioan, zicând: «Slujitor al lui Dumnezeu, chem ca martor pe Dumnezeul în care crezi şi pe care-L vesteşti: ai milă de mine!»

Ioan a întrebat-o: «Ce vrei să fac?»

Femeia a continuat: «Soţul meu a murit şi m-a lăsat cu un copil de trei ani pe care l-am crescut cu mare chin şi greutate pentru ca să fie în rând cu lumea. Acum, un diavol a intrat în el şi am cheltuit tot ce aveam prin temple pentru sfintele zeităţi, precum şi pentru preoţii arţăgoşi, dar nu am izbutit să fac nimic bun pentru copilul meu prin toate acestea. De aceea te rog fierbinte, apostol al bunului Dumnezeu, ai milă de oropsita de mine şi vindecă pe fiul meu».

Apostolul a spus: «Mergi şi adu-l ca să-l pot vindeca».

Femeia a crezut cuvintele lui Ioan şi s-a grăbit spre casa ei şi a zis fiului suferind: «Vino, să mergem la Ioan, apostolul lui Hristos, ca să te vindece».

De îndată ce a rostit aceste cuvinte, diavolul l-a părăsit, chiar înainte de a merge la Ioan. Totuşi mama sa l-a adus la Ioan, aşa cum era, adică teafăr.

Când mulţimea l-a văzut, a fost uimită şi prea slăvea pe Dumnezeu Care, prin apostolul Său, săvârşea mari minuni. Mulţi dintre cei ce au văzut aceasta au crezut şi au fost botezaţi de Ioan.

Atunci Ioan a luat pe tânăr de mână şi a însoţit pe cei doi, pe fiu şi pe mamă, la casa lor. Acolo le-a dat învăţătură şi i-a botezat; şi am rămas la casa lor timp de trei zile.

Nimicirea templului lui Dionysos

În a patra zi am plecat din casa lor şi am mers într-o piaţă unde se adunaseră mulţi oameni pentru a asculta învăţăturile lui Ioan. Apostolul ştia că în acea zi idolatrii aveau să aibă mare sărbătoare pentru zeul Dionysos (Bachus), aşa că a mers şi a stat în apropierea templului, învăţând şi certând oamenii să se întoarcă la Dumnezeu, să se pocăiască şi să aibă credinţă în Domnul nostru Iisus Hristos.
El a mai zis: «O, bărbaţi, de vreme ce Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui şi l-a înălţat dându-i cuget, nu se cuvine să vă purtaţi mai fără de minte decât dobitoacele proaste, ducând o viaţă neîmplinită şi trăind în ruşine, necinstindu-vă pe voi înşivă şi întinând spiţa omenească».

Acestea şi multe alte lucruri a mai vorbit Ioan. Atunci preoţii lui Dionysos au venit la el şi i-au zis: «Pleacă de aici şi nu răzvrăti oamenii! Ne strici sărbătorirea divinului Dionysos».

Ioan nu i-a băgat în seamă, ci tot învăţa mulţimea să stea departe de proslăvirea duhurilor celor rele în această destrăbălată adunare. În templu, bărbaţii şi femeile serbau pe Dionysos cu mâncare şi băutură; şi petrecând aşa, se îmbătau şi săvârşeau mari ticăloşii în cinstea acestei rele zeităţi.
Preoţii desfrânaţi îl urmăreau pe Ioan. Şi, lăsându-l să continue, în timp ce oamenii stăteau şi ascultau, ei s-au amestecat prin mulţime; şi când ademenind, când ameninţând, încercau să-i îndepărteze pe oameni de Ioan. Ei l-au legat apoi şi l-au dus într-un loc îndepărtat, unde l-au bătut cu cruzime. Lăsându-l legat şi pe jumătate mort, ei s-au întors la petrecerea lor ruşinoasă. După obicei, mai întâi au intrat ei singuri în templu, pentru a înfăptui taine drăceşti şi a se înfrupta din hrana pângărită, oferită idolilor.

Între timp, Ioan, care fusese lăsat să zacă la pământ, se ruga lui Dumnezeu, zicând: ***«O, Dumnezeule, Tată al tuturor nădejdilor noastre, Iisuse Hristoase, după cum ai binevoit ca prin Samson să prăbuşeşti stâlpii pe care se ţinea marele templu al filistenilor, tot aşa fă acum ca această capişte a risipei să fie dărâmată».*** De îndată ce a încheiat Ioan rugăciunea, templul s-a dărâmat din temelii, zdrobind doar pe cei doisprezece preoţi ce se aflau în el, dar fără a lovi şi mulţimea. Oamenii, îngroziţi, l-au dezlegat pe Ioan, rugându-l să nu-i omoare.

Vrăjitorul Noeţian

În acea cetate locuia un vrăjitor renumit, ce se chema Noeţian. El avea o soţie pe nume Fora şi doi fii, Raz şi Policarp. Noeţian era un vrăjitor foarte învăţat şi avea multe cărţi cu ajutorul cărora chema diavolii. De aceea, când a aflat despre nimicirea templului lui Dionysos prin rugăciunile lui Ioan şi de moartea şi îngroparea sub dărâmături a preoţilor, el s-a întristat şi s-a întărâtat împotriva lui Ioan. Apoi, cuprins de o râvnă satanicească, s-a apropiat de sfântul apostol şi i-a zis: «Iată, noi te iubim şi credem cu toţii cuvintele tale. Nu-ţi cerem nici o lămurire cu privire la dărâmarea templului. Dar pentru a fi deplin încredinţaţi de nepărtinirea şi de cinstea inimii tale, precum şi de faptul că Dumnezeul propovăduit de tine este cu adevărat viu, înviază pe cei doisprezece preoţi care au fost striviţi sub templu».

Ioan i-a răspuns: «Dacă acei doisprezece preoţi ar fi meritat să trăiască, ei nu ar fi pierit, de vreme ce mulţimea de oameni a rămas nevătămată. Pricina morţii lor a fost chiar ticăloşia lor».

Noeţian a răspuns: «Pentru binele şi slava ta, primeşte să faci cele ce ţi-am cerut. Iarăşi îţi spun, ridică pe cei morţi, ca să cred şi eu în Cel Răstignit. Ar trebui să ştii că şi eu pot să-i înviez; dar atunci vei suferi urmările pentru nimicirea templului».

Atunci Ioan i-a zis: «Nu te amăgi, Noeţian; ştiinţa ta este doar vrăjitorie şi-ţi faci nădejdi deşarte».

La aceste cuvinte, vrăjitorul s-a dus în drumul lui, întristat peste măsură. Şi-a oprit privirea din nou asupra ruinelor templului şi, vrăjind asupra lor, a chemat doisprezece diavoli care s-au înfăţişat cu chipul preoţilor morţi. Noeţian le-a poruncit să-l omoare pe Ioan şi să se întoarcă la el. Dar diavolii au zis: «Nu stă în puterile noastre să-l omorâm. Nici măcar nu putem să apărem acolo unde este el. Trebuie să aduci acolo oamenii care, văzându-ne, să omoare cu pietre pe Ioan».

Dar, prin harul Sfântului Duh, toate acestea au fost descoperite lui Ioan. Şi el mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, pe când se va apropia Noeţian, ia-o pe celălalt drum, către templul ruinat. Vei vedea acolo doisprezece diavoli cu chipul preoţilor morţi şi le vei spune: Aşa zice Ioan, apostolul lui Hristos: Plecaţi de pe acest ostrov în loc pustiu».***

Ioan încă îmi vorbea cînd, iată, Noeţian venea strigând cu glas tare: «Bărbaţi şi fraţi, aţi plecat urechea la cuvintele mincinoase ale acestui şarlatan. Iată, aşa cum v-am făgăduit, voi învia preoţii pe care acesta i-a socotit nevrednici de a trăi. Dacă îl omorâţi, în scurt timp voi reface şi templul. Veniţi, dar, voi toţi, afară de acest înşelător, să vedeţi preoţii înviaţi». Atunci toţi cei fără de judecată l-au urmat, părăsindu-l pe Ioan.

Cei ce plecaseră şi erau conduşi de Noeţian chibzuiau cum să dea morţii pe Ioan. Dar eu, mergând pe altă cale, am ajuns înaintea lor la locul unde diavolii aşteptau, având chipul preoţilor morţi. Auzind porunca apostolului, diavolii s-au împrăştiat pe loc. Şi iată! Noeţian a sosit împreună cu oamenii şi, negăsind pe diavoli, a fost mâniat foarte. Mai întâi a înconjurat o dată templul, vrăjind şi încercând să-i cheme, dar în zadar.

Oamenii au aşteptat în acel loc un timp îndelungat, iar apoi au început să murmure împotriva vrăjitorului. Ei au început a zice: «Ne-ai amăgit şi ne-ai îndepărtat de cuvintele dătătoare de viaţă ale învăţătorului nostru Ioan. Şi acum cu ce obraz ne vom întoarce la el, care ne-a sfătuit atât, iar noi l-am părăsit pentru a te urma pe tine, un mincinos?»

Unii se gândeau să omoare pe Noeţian şi ziceau: «Ceea ce ai vrut să faci învăţătorului nostru îţi vom da ţie!» Dar alţii ziceau: «Nu aşa ne sfătuieşte învăţătorul nostru. Nu trebuie să ne pripim».

Între timp a venit Ioan, iar ei i-au zis: «învăţătorule, te rugăm, bunule: îndură-te de copiii tăi nechibzuiţi, căci noi am părăsit izvorul cel dulce şi ne-am dus la cel înveninat cu fiere. Iată, acest mincinos ne-a amăgit şi noi eram gata să te omorâm. îl avem aici şi vom face cu el orice vei porunci tu, căci merită să fie ucis».

Ioan li s-a adresat: «Copiii mei, lăsaţi întunericul să stea în întuneric. Noi suntem fii ai luminii, mergeţi deci către lumină şi întunericul nu vă va putea învălui, căci adevărul lui Hristos în noi este».

Iată de ce Ioan nu a vrut nicidecum să îngăduie uciderea lui Noeţian. Atunci mulţi dintre cei de acolo au cerut să se apropie de lumina lui Hristos. Dar apostolul i-a trimis pe la casele lor, căci era seara târziu. A doua zi, la Ioan au venit mulţi pentru a fi botezaţi. El le-a dat învăţătura cea de trebuinţă şi i-a botezat în râu. Aceştia au fost două sute douăzeci la număr.

Chiar şi după ce a fost martor la toate aceste minuni, Noeţian nu s-a lăsat de lucrările sale rele şi, prin vrăjile sale, a preschimbat apa în sânge.

Ioan a văzut aceasta şi, înălţând o rugăciune, a curăţat apa, după care s-a rugat: ***«O, Doamne Iisuse Hristoase, aşa cum altădată ai abătut şi ai îmblânzit în chip nevăzut pe cei ce erau împotriva proorocului tău Ilie, tot aşa îmblânzeşte pe Noeţian, orbindu-l, pentru ca el să Te poată vedea cu ochii sufletului său».***

Vrăjitorul a orbit pe loc şi a fost adus de mână în faţa lui Ioan, cerându-i sfântului îndurare şi să fie însemnat şi el cu pecetea credinţei creştine.

Atunci Ioan a zis: «Mulţumesc Dumnezeului meu că, în mare bunătatea Sa, nu te-a lăsat pradă diavolilor». După ce l-a sfătuit îndelung, el l-a botezat; şi, după aceasta, Noeţian şi-a recăpătat vederea. Atunci a căzut la picioarele lui Ioan şi l-a rugat să vină cu el acasă: şi aşa s-a şi întâmplat.
Când Ioan a intrat în casa lui, toţi idolii s-au rostogolit şi s-au sfărâmat în bucăţele. Acest fapt l-a întărit şi mai mult pe Noeţian în credinţa creştinească. Şi soţia şi fiii săi au crezut şi au fost botezaţi. Văzând această minune, slugile sale au fost cuprinse de evlavie; şi crezând, au fost botezaţi.

Noi am rămas la casa lui timp de zece zile, bucurându-ne de harul lui Dumnezeu. După aceea, Ioan i-a binecuvântat şi i-a lăsat în mâinile Domnului.

Apoi am părăsit cetatea Mirinusa şi am mers în cetatea Caron, aflată la trei mile depărtare.
Odată ajunşi acolo, am fost primiţi de un iudeu pe nume Faust, care a crezut şi a fost botezat împreună cu toţi cei din casa lui. Am rămas acolo un timp îndelungat.

Procliana şi Sosipatru

S-a întâmplat ca cârmuitorul Patmosului să fie înlocuit de cârmuitorul Insulelor Ciclade. Numele său era Marcu şi, deşi era un păgân grec, îi iubea pe creştini. El a găsit de cuviinţă să cerceteze toate cetăţile insulei, printre care Flora şi Caron, căci în aceste aşezări se făcea mult comerţ.

La acea vreme, în Caron locuia o văduvă bogată şi frumoasă, pe nume Procliana. Fiul ei, Sosipatru, era un tânăr de douăzeci şi patru de ani. Acesta era plăcut la înfăţişare şi se purta cuviincios, semănând mult Sfântului Iosif din Vechiul Testament.

Procliana, ispitită de diavol, s-a înflăcărat de dorinţă faţă de fiul ei şi încerca prin toate mijloacele să-l atragă la fapte ruşinoase. Într-o zi, mai neruşinată ca niciodată, ea i-a zis lui Sosipatru: «Sosipatru, fiul meu, am bani şi multe bunătăţi. De aceea hai să mâncăm, să bem şi să petrecem. Dar ascultă, să nu aduci altă femeie. Eu nu sunt bătrână, ci tânără şi frumoasă. Aşa încât eu îţi voi fi soţie, iar tu vei fi soţul meu. Şi nu voi aduce nicicând alt bărbat în casă şi nici vreunei femei nu-i voi îngădui să intre». Ea era într-adevăr foarte frumoasă şi gândurile ei erau pline de închipuiri păcătoase cu fiul ei, aducătoare de mari nelegiuiri.

S-a întâmplat că, într-o zi, pe când Ioan propovăduia într-un loc public, iar unii din mulţime i se împotriveau, Sosipatru s-a apropiat şi a stat lângă Ioan.

Apostolul s-a întors, l-a privit şi i-a zis drăgăstos: «Sosipatru, fiul meu!»

Sosipatru a răspuns: «Vorbeşte, părinte!»
Ioan a continuat: «Era într-o cetate o femeie pe nume Apati (nume ce înseamnă amăgire), care avea un fiu pe nume Mi-apatomenos (adică neamăgit). Şi diavolul a urzit gânduri rele, făcând-o pe Apati să-l supere ani de zile la rând, însă fără nici o izbândă. Atunci ea l-a ponegrit în faţa unui judecător care îi era rudă. Acesta a poruncit în mod nechibzuit ca Mi-apatomenos să fie pedepsit cu cruzime. Însă dreptatea dumnezeiască a curăţit ceea ce era curat şi a înnegrit ceea ce era întunecat. Care dintre cei doi, o, Sosipatru, este drept şi demn de laudă: mama sau fiul?»

Tânărul, precum pământul crăpat, însetat de ploaie, şi-a dat seama că Ioan vorbea despre cele întâmplate în casa lui; şi a zis: «Drept este de a lăuda fiul şi de a o osândi pe mamă».

Atunci Ioan a zis: «De aceea mergi în pace la casa ta şi lasă pe mama ta să-ţi fie mamă cu adevărat şi nu ca Apati».

Sosipatru a căzut la picioarele lui Ioan şi l-a rugat să vină cu el pentru a-i oferi ospitalitate. Aşa că Ioan a mers cu el.

De cum am intrat în casă şi Procliana ne-a văzut, s-a înfuriat foc. Ea l-a chemat pe Sosipatru şi i-a zis: «Nu ţi-am spus să nu aduci bărbaţi străini în casă şi că eu nu voi lăsa nici o femeie străină să intre? De ce atunci ai adus pe aceşti amăgitori şi batjocoritori?»

Sosipatru i-a răspuns: «Să nu crezi că aceşti oameni au intrat în casa noastră cu gânduri necurate. După ce vom sta la masă şi vom mânca pâine, ei vor merge în drumul lor».

Procliana a răspuns, zicând: «Nu, ei nu vor mânca, ci eu îi voi scoate afară într-un chip ruşinos. Poate că ei îţi vor suci minţile şi tu îţi vei dispreţui mama. Atunci voi muri de durere din pricina ta».

Dar Sosipatru a început s-o ia cu binişorul pentru a o linişti şi i-a zis: «Nu se află om pe lume, mama mea, care să mă facă să-mi schimb părerea despre tine ori să te urăsc şi să mă întorc de la tine. Lasă-mă doar să ospătez aceşti oameni şi pe urmă voi face orice-ţi va dori inima». Aşa încât Procliana s-a lăsat înduplecată de cuvintele fiului său, sperând ca acesta să se plece dorinţelor ei destrăbălate şi nelegiuite.

Masa a fost întinsă înaintea noastră şi numai Sosipatru ne-a slujit şi a stat la masă cu noi. Procliana s-a aşezat pe aproape, pentru a ne supraveghea, ca nu cumva Ioan să spună ceva ce ar putea schimba judecata fiului ei.

După ce am mâncat, Ioan a zis: «Vino, Sosipatru, fiul meu, şi ne petrece până la uşă ca să ieşim».

Sosipatru s-a dus, fiind urmat de Procliana care dorea să se încredinţeze că el se va întoarce repede. După ce am ieşit pe uşă, Sosipatru a vrut să meargă cu noi pentru a asculta cuvintele lui Ioan, pline de învăţăminte. însă Procliana a luat pe fiul ei de braţ şi a zis: «Vino cu mine în casă, fiul meu, căci nu-ţi îngădui să mergi împreună cu ei».

El a răspuns: «Mamă, lasă-mă să-i însoţesc pe aceşti oameni, ca să le arăt drumul, iar apoi mă voi întoarce la tine».

Dar ea, având în sine sămânţa rea a pustiirii şi otrava ucigătoare a dorinţei, a zis fiului ei: «Nu vei mai părăsi această casă până ce nu îmi vei îndeplini dorinţa».

Sosipatru s-a tulburat mult auzind acestea, deoarece a înţeles că Procliana vorbea despre poftele-i drăceşti, atât de des arătate lui în ultima vreme. Dar el i-a zis: «O, mamă, nu mai vorbi pe ocolite de lucruri nemaivăzute, ci mergi în casă şi eu mă voi întoarce la tine repede». însă ea stăruia şi îl ţinea de mână. Atunci el şi-a tras mâna şi ne-a urmat.

După patru zile, nu se întorsese încă acasă, temându-se de aducătoarele de păcat ispite ale mamei sale, căci fusese sfătuit de Ioan.

În acest timp, Procliana era chinuită de pofte trupeşti, de dorinţe ruşinoase pe care simţea că nu le mai poate îndura. După a patra zi, ea a pornit în căutarea lui Sosipatru.

În momentul acela, Ioan îi învăţa pe oameni într-o piaţă publică, iar Sosipatru era şi el de faţă. Procliana, văzându-l, s-a fâstâcit şi s-a amestecat în mulţime. Fără a se lăsa văzută de fiul ei, ea l-a ocolit şi s-a oprit în faţa lui, Sosipatru nemaiputând da înapoi. Ea s-a prins de hainele lui şi a început să strige cu putere.

El i-a zis: «O, mama mea, linişteşte-te, şi voi face orice vei voi». El încerca să se sloboadă din mâinile mamei sale şi între ei a început o luptă. Neputându-l convinge s-o urmeze şi să-i satisfacă dorinţele necurate şi nelegiuite, Procliana s-a mâniat şi şi-a ieşit din fire. Ajutată de diavol, femeia scotea ţipete sălbatice şi vaiete de parcă i s-ar fi întâmplat cine ştie ce mare rău. Doi magistraţi ai cârmuitorului Marc i-au luat pe amândoi şi i-au dus în faţa acestuia.

Procliana, fără pic de ruşine, şi-a scos acoperământul de pe cap şi a început a-şi smulge părul plângând şi strigând în faţa cârmuitorului: «Rog pe înălţimea voastră să plece urechea la cuvintele mele. Soţul meu a murit şi m-a lăsat cu un copil de trei ani, care acum are douăzeci şi patru. Cu multă trudă şi osteneală l-am crescut până la această vârstă. în ultimele zece zile el m-a tot necăjit şi chiar m-a atacat încercând să mă facă să am legături ruşinoase cu el». Auzind aceasta, cârmuitorul a crezut-o pe Procliana şi s-a supărat amarnic pe Sosipatru. Fără a asculta ce avea de spus în apărarea sa curatul şi nevinovatul tânăr, a poruncit pe loc ca acesta să fie cusut pe loc într-un sac de piele, împreună cu nişte şerpi veninoşi, şi să fie aruncat în mare.

Aflând aceasta, Ioan s-a grăbit să se împotrivească acestei osânde nedrepte şi s-a înfăţişat curţii, adresându-se cârmuitorului cu glas tare: «O, cârmuitorule, judecata ta este nedreaptă faţă de acest tânăr chibzuit şi fără vină!»

Când Procliana l-a văzut pe Ioan, a strigat tare, văitându-se: «Iată bărbatul care l-a stricat pe fiul meu şi l-a învăţat să facă acest lucru vrednic de osândă; căci el a venit în casa mea şi a mâncat pâine şi i-a insuflat nestatornicului meu fiu această purtare dezgustătoare».

Guvernatorul dădea mai multă ascultare cuvintelor femeii şi nu celor spuse de Ioan, căci martorii spuneau că ea era foarte înfrânată şi aspră cu ea însăşi. De aceea cârmuitorul a poruncit ca şi Ioan să fie luat şi să îndure aceeaşi osândă aducătoare de moarte, ca şi Sosipatru, adică să fie cusut într-un sac de piele cu reptile veninoase.

Ioan îi privea pe cei care se pregăteau să ducă la îndeplinire ordinul cârmuitorului. Fiind într-o astfel de strâmtoare, el se ruga în gând la Dumnezeu. Dintr-o dată, pământul s-a cutremurat şi mâna cârmuitorului, cu care acesta semna osânda sfântului, s-a uscat. Procliana, a cărei mână dreaptă era ridicată cu putere împotriva lui Ioan, cu mincinoasele ei cuvinte, s-a uscat de asemenea şi s-a făcut ca de piatră, iar ochii i-au ieşit din orbite văzând aceasta. Judecătorul a fost îngrozit, iar toţi ceilalţi au căzut la pământ ca morţi.

Doar Ioan şi Sosipatru au rămas în picioare lângă sacii de piele cu târâtoare veninoase.
Văzând aceasta, cârmuitorul a strigat tare lui Ioan: «Bărbat al lui Dumnezeu, roagă-te ca mâna mea să-şi revină şi ca să înceteze cutremurul pământului, căci şi eu cred în Dumnezeul pe care-L propovăduieşti tu!»

Atunci Ioan a ridicat ochii la ceruri şi, oftând, a strigat: «Fiu şi Cuvânt al lui Dumnezeu Tatăl, Care cu mâna Ta atotputernică ai înfăptuit acestea pentru a dezmetici pe cei nebuni şi necumpătaţi, coboară asupra noastră mulţimea milostivirilor Tale nemăsurate şi fă-i teferi înapoi pe toţi, căci Tu eşti Împăratul veacurilor şi toată puterea şi stăpânirea a Ta este, o, Iisuse Hristoase».
De cum şi-a încheiat rugăciunea, pământul nu s-a mai cutremurat şi mâna cârmuitorului şi cea a Proclianei şi-au revenit; şi cei căzuţi la pământ s-au ridicat. Când cârmuitorul a văzut această întâmplare ciudată, el i-a zis lui Ioan: «Apostole al lui Hristos, intră în casa mea şi mănâncă pâine cu mine!»

Iar noi l-am luat şi pe Sosipatru. După ce am mâncat, am rămas peste noapte. Ioan nu înceta a arăta cârmuitorului învăţăturile creştine despre viaţă. A doua zi, cârmuitorul a căzut la picioarele lui Ioan, cerând să fie botezat împreună cu fiul şi cu soţia sa. Şi Ioan i-a învăţat cât a trebuit şi i-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântuui Duh.

A doua zi am părăsit casa cârmuitorului cu multă cinstire. Ioan a zis lui Sosipatru: ***«Fiul meu, întoarce-te la casa ta şi la mama ta».***

Iar el nu dorea aceasta şi a zis: «Părinte, eu te voi urma oriunde te vei duce. Nu mai vreau să mă întorc acasă şi nici să văd pe netrebnica mea mamă. Aş renunţa cu plăcere la toate doar să aud cuvintele lui Hristos, ce ies din gura ta sfântă».

Apostolul i-a zis: «Alungă aceste gânduri despre mama ta, căci ea a lepădat netrebnicia şi faptele la care o împingea diavolul şi se îngrijeşte acum doar de mântuirea ei. Nu o vei mai auzi rostind vreun cuvânt rău sau dând vreo pildă rea. Dimpotrivă, o vei găsi pocăită şi departe de orice gând urât care ţi-ar putea aduce supărare».

Cu aceste cuvinte, Ioan a luat de mână pe Sosipatru şi a mers la casa lui. Am găsit-o pe Procliana întinsă la pământ, plângând şi căindu-se din inimă pentru răul provocat de ea. Când a auzit că Ioan a intrat în casa ei, s-a ridicat şi s-a grăbit să-l întâmpine. Căzând la picioarele lui, cu multe lacrimi a strigat: «Am greşit în faţa lui Dumnezeu şi a ta, o, bărbat al lui Dumnezeu, precum şi împotriva fiului meu. Nu sunt vrednică să mai trăiesc. Dar te rog să mă ierţi pe mine, cea fără de nădejde. Cum să mai ridic ochii şi să te mai privesc în faţă pe tine sau pe fiul meu după ce eu, netrebnica de mine, am gândit şi am încercat să ajung la fapte ruşinoase pentru a-i întina trupul şi sufletul?» Şi, pe când spunea acestea, lacrimile ei se prelingeau pe picioarele lui Ioan. Atunci el şi-a întins mâna ca să o ridice, însă ea nu a vrut, ci a continuat să se vaite amar. Cu un glas care cerea milă, ea şi-a mărturisit urzeala-i drăcească împotriva fiului său.

Atât de mult a plâns, încât noi înşine ne-am întristat şi ne-au dat lacrimile. Într-adevăr, Sosipatru era şi el scăldat în lacrimi.

Atunci apostolul i-a zis Proclianei: «Ridică-te, copilă, căci ai găsit iertare pentru greşelile tale şi, prin credinţa ta în Iisus Hristos, ai găsit şi mântuire de la El».

Ea s-a ridicat, dar nu îndrăznea să-şi ridice ochii pentru a-l privi pe Ioan. Apoi Ioan a început să-i vorbească despre Sfintele Scripturi şi a botezat-o şi a învăţat-o împreună cu fiul ei, Sosipatru, şi cu toţi cei ai casei sale.

După câteva zile, Procliana a strâns o mare sumă de bani pe care a pus-o la picioarele apostolului, zicând: «Ia aceştia şi împarte-i celor nevoiaşi».

Ioan i-a zis: «Copilă, mai ai şi alţi bani în casă?»

Procliana a răspuns: «Da, am şi mai mulţi».

Ioan a zis: «De vreme ce ai adus această sumă prinos lui Dumnezeu, pune-i într-un loc ferit în casa ta şi, cu mâinile tale, împarte-i celor nevoiaşi, ca să ai comoară în ceruri».

Supunându-se poruncii lui Ioan, ea ieşea zilnic din casă şi, cu mâinile sale, împărţea săracilor ce treceau bani pentru nevoile lor.

Noi am rămas un timp destul de îndelungat în casa Proclianei şi am fost martori la bogatul rod al pocăinţei sale. Prin post şi rugăciune, ea se umilea şi se ruga lui Dumnezeu să-i ierte păcatele din trecut.

Şi vreau să mai amintesc şi că ea şi-a sfârşit viaţa în curăţie, fără păcat, în sfinţenie, primind mântuirea împreună cu fiul său.

Iubiţilor, pocăinţa este un dar şi un leac pentru viaţă, oferit oamenilor de Dumnezeu prin Domnul nostru Iisus Hristos, Care slăvit este acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Scrierile apostolului

Cu voia şi cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos şi prin cuvintele de dumnezeiască insuflare ale lui Ioan şi prin marile semne şi minuni săvârşite de Dumnezeu, aproape toţi locuitorii Patmosului au fost încreştinaţi.

La acea vreme, împăratul Domiţian, cel care ne trimisese în Patmos, loc de surghiun, a fost asasinat. După el, tronul Romei a fost ocupat de Nerva, care nu oprea propovăduirea lui Hristos şi nici nu îi prigonea pe cei ce credeau în El. Acestui nou împărat i s-a trimis un înscris binevoitor în privinţa lui Ioan. De aceea, după desfiinţarea de către Senat a hotărârilor luate de Domiţian, osânda i-a fost ridicată lui Ioan, apostolul fiind liber să meargă oriunde ar fi dorit.

Ioan a văzut că aproape toţi localnicii credeau în Hristos, aşa că a hotărât să se întoarcă la Efes.

Credincioşii au aflat de aceasta şi s-au strâns în jurul lui, rugându-l cu lacrimi: «Părinte, te rugăm fierbinte, bunule, nu ne lăsa orfani! Trebuie să rămâi pentru totdeauna cu copiii tăi».

Dar Ioan i-a povăţuit: «Nu faceţi aceasta, copiii mei. Plânsul vostru îmi întristează sufletul, căci arătaţi lipsă de interes faţă de alţii. Hristos Cel în Care credeţi voi mi S-a arătat şi mi-a cerut să mă întorc în Efes pentru a sfătui şi a încuraja fraţii de acolo».

Văzând că nu-l pot îndupleca pe Ioan prin cuvinte, i-au căzut la picioare, rugându-l iar şi zicând: «O, părinte şi învăţătorule, dacă asta e hotărârea ta şi vrei să ne laşi orfani, te rugăm din suflet să ne scrii măcar despre întruparea şi înălţarea lui Dumnezeu, ca să avem acestea pururea în gândurile noastre şi să rămânem statornici şi neclintiţi în credinţă. S-ar putea ca vreun frate să fie amăgit de satana şi să-l urmeze pe el».

Ioan le-a răspuns: «Multe lucruri, copiii mei, aţi auzit de la mine despre înălţare şi despre semnele arătate de Fiul lui Dumnezeu pe care L-am văzut. Este deci destul să păziţi cuvintele Domnului şi El vă va da viaţă veşnică».

În ciuda acestor vorbe, fraţii au început să plângă şi să lăcrimeze şi mai mult, zicând că nu se vor ridica de la pământ până ce el nu le va împlini cererea. ***Apostolul a fost mişcat mult de lacrimile lor şi a zis: «Copiii mei, mergeţi pe la casele voastre şi, prin porunca Domnului, pioasa voastră cerere va fi împlinită».*** După care i-a binecuvântat şi fiecare s-a întors la casa lui.

Apoi Ioan m-a luat şi, ieşind în afara cetăţii, cam la o milă depărtare, într-un loc liniştit numit Katapafsis («Odihna»), am urcat pe un munte înalt, unde am stat trei zile. Ioan şi-a petrecut timpul postind şi rugându-se fierbinte lui Dumnezeu să dăruiască Evanghelia [1] fraţilor credincioşi. ***În a treia zi mi-a spus: «Prohor, copilul meu, mergi în cetate, găseşte cerneală şi hârtie şi adu-le aici».***
Aşa că m-am dus să împlinesc această poruncă şi m-am întors. Atunci el mi-a zis: ***«Copile, lasă aici cerneala şi hârtia şi întoarce-te în cetate. Vino înapoi după două zile».***

Am făcut aşa cum mi se spusese, ascultând întocmai porunca. După două zile m-am întors şi l-am găsit pe Ioan stând şi rugându-se. Atunci el mi-a zis: ***«Ia, copile, cerneala şi hârtia şi stai în dreapta mea».***

---

[1] *Dositei spune că Ioan a scris Evanghelia la 64 de ani de la înălţarea Domnului. Alţii spun că la 30 de ani de la înălţarea Domnului a scris Evanghelia, iar apoi, doi ani mai târziu, a scris Apocalipsa. Sfântul Petru Alexandrinul menţionează şi el că Evanghelia scrisă de Ioan era păstrată în biserica din Efes, unde credincioşii o cinsteau.*

Şi am făcut aşa. Deodată s-a auzit un tunet mare, a fulgerat şi muntele s-a cutremurat. Cuprins de teamă, am căzut la pământ ca mort.

Atunci Ioan a întins mâinile şi m-a ridicat, zicând: ***«Şezi în dreapta mea».*** Apoi s-a întors la rugăciune, după care mi-a zis: ***«Prohor, fiul meu, ceea ce vei auzi din gura mea, să scrii pe hârtie».***

Stând cu ochii aţintiţi la cer, şi-a deschis gura şi a zis: ***«La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul...».*** Şi a continuat tot aşa. El stătea în picioare, iar eu şedeam şi scriam. Am petrecut pe munte două zile, timp în care el stătea şi vorbea iar eu şedeam şi scriam. După sfintele cuvinte ale Evangheliei, el a rostit o rugăciune şi am coborât de pe munte.

Am mers la casa lui Sosipatru, unde ei au întins masa înaintea noastră şi noi am mâncat şi ne-am odihnit.

A doua zi, Ioan i-a zis lui Sosipatru: ***«Fiul meu, îngrijeşte-te şi găseşte pergament bun, pentru ca Sfânta Evanghelie să fie copiată frumos».*** Atunci Sosipatru a adus foi de pergament şi Ioan mi-a zis: ***«Stai acolo, fiul meu, şi cu scris frumos copiază Evanghelia».*** Aşa că am stat în casa lui Sosipatru şi, cu mare atenţie şi grijă, am scris frumos. În acest timp, Ioan a hirotonit episcopi şi preoţi pentru Biserici.

După ce am încheiat transcrierea Evangheliei, Ioan a luat-o la Biserică şi, la cererea sa, s-au adunat acolo toţi fraţii. Apoi el le-a citit lor. Şi, prin mare bunăvoinţa lui, a fost acolo multă bucurie şi mulţumire. Apoi a poruncit ca pergamentul să fie copiat întocmai, aşa încât să păstreze şi aceia Evanghelia şi să aibă şi apostolul o copie pentru efeseni. Apoi am ţinut Sfânta Liturghie, după care oamenii au plecat.“

Sfântul evanghelist Ioan şi Prohor

Se mai ştie că, pe aceeaşi insulă, Sfântul Ioan a scris Apocalipsa [2]. Tradiţia istoriseşte că, într-o zi, Ioan, împreună cu ucenicul său Prohor, a plecat din cetate

---

[2] *Vechii scriitori bisericeşti Clement Alexandrinul, Origen, Irineu şi Eusebiu confirmă că apostolul Ioan a scris Apocalipsa. Textul sfânt al acestei cărţi i-a fost dat în locul cunoscut astăzi ca Peştera Apocalipsei. Această grotă se află astăzi ascunsă între şi sub clădirile care alcătuiesc Mănăstirea Apocalipsei. Această mănăstire a fost construită în secolul al XVII-lea, pentru a adăposti Patmiada o şcoală teologică înfiinţată la acea vreme. Structura edificiului a fost foarte puţin atinsă de aripa timpului. Clădirile adăpostesc chilii, săli de învăţătură, spaţii pline de flori, scări şi capele închinate Sfântului Nicolae, Sfântului Artemie şi Sfintei Ana.*

într-o grotă în pustie, unde a petrecut zece zile împreună cu Prohor şi încă zece singur. În acele ultime zece zile, în care a stat singur în grotă, nu a mâncat nimic, ci doar s-a rugat lui Dumnezeu ca Acesta să-i descopere ce trebuie să facă.

Din înalturi a coborât la Ioan un glas care a zis: „Ioan, Ioan!“

Şi el a răspuns: „Ce porunceşti, Doamne?“

Glasul din înalturi i-a zis: „Aşteaptă zece zile şi îţi voi descoperi o taină însemnată foarte“.

Ioan a mai rămas acolo încă zece zile fără mâncare. Atunci s-a întâmplat o minune: îngerii lui Dumnezeu au coborât la el şi i-au istorisit multe lucruri de nespus. Când Prohor s-a întors la Ioan, acesta l-a trimis după hârtie şi cerneală. Apoi, timp de două zile, i-a dictat ucenicului şi acesta a scris cele pe care sfântul apostol le primise de la îngerii lui Dumnezeu.

Euharis şi fiul său orb

„A doua zi, Ioan mi-a spus: ***«Prohor, copilul meu, să mergem în aşezările răspândite pe insulă să-i învăţăm şi pe acei oameni înainte de plecarea noastră».***

Aşa că am plecat şi am mers într-un loc numit Agrichia, unde era un preot al lui Zeus, pe nume Euharis. El avea un fiu orb, care asculta cu încântare vorbele dulci ale lui Ioan.

Deodată fiul a strigat: «învăţătorule, prin Dumnezeul pe care-L propovăduieşti mă bucur ascultând cuvintele tale bune! Mijloceşte pentru mine pe lângă El ca să pot vedea faţa ta şi să mă bucur şi mai mult».

Peştera Apocalipsei a fost preschimbată într-o mică biserică, dedicată Sfântului Ioan Teologul. în interiorul acesteia au rămas semne care, aşa cum spune tradiţia, mărturisesc trecerea Sfântului Ioan: într-un colţ este locul unde şi-a odihnit capul; alături, cel în care şi-a proptit mâna pentru a se putea ridica de pe podeaua de piatră pe care dormea; nu departe, locul unde şi-a întins pergamentul; şi, pe bolta de piatră a peşterii, cele trei crăpături prin care sfântul a auzit „glas ca de trâmbiţă“. Peştera este mică şi slab luminată. Trebuie amintit şi fericitul Hristodul (f 1093) care a fondat, în 1088, Mănăstirea Sfântului Ioan Teologul, dorind să înfăptuiască în acel loc al Patmosului un „lăcaş al curăţiei şi înţelepciunii“. Moaştele sale sunt înmormântate în mănăstire, unde au loc vindecări minunate. El este pomenit pe 16 martie, iar ziua mutării sfintelor sale moaşte este pe 21 octombrie.

Atunci lui Ioan i s-a făcut milă de el, văzând că avea destulă credinţă pentru a fi salvat. El l-a luat de mână şi, făcând semnul cinstitei cruci, a zis: ***«În numele lui Iisus Hristos, recapătă-ţi vederea!»*** Şi îndată acela a văzut.

Tatăl său, Euharis, văzând vindecarea fiului său, a căzut la picioarele lui Ioan, închinându-se şi rugându-l să vină în casa lui şi să-l facă pe el şi pe toţi ai casei lui slujitori ai lui Dumnezeu. Aşa că am mers. Şi, după ce Ioan i-a învăţat un timp, i-a botezat în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh.

Întoarcerea la Efes

A doua zi i-am îmbrăţişat pe toţi şi ne-am luat rămas bun. Şi am fost însoţiţi de credincioşii care plângeau şi se văitau mult, nedorind să se despartă de «soarele» prin ale cărui învăţături ţinutul lor a fost luminat. După ce sfântul s-a îmbarcat pe corabie, binecuvântându-i cu pace, am mers în drumul nostru. Pe corabie mai călătoreau şi mulţi alţii către acele părţi ale Asiei Mici. După 40 de zile am ajuns într-o cetate, la trei mile depărtare de Efes.

Fraţii, auzind aceasta, au venit să ne întâmpine cu nespusă bucurie, strigând şi zicând: «Binecuvântat este cel care vine întru numele Domnului!»

Ioan a fost primit în acel loc cu mare cinste şi cu toţii ne-am aşezat să ne odihnim. Dar cum, după plecarea noastră trecută, Dioscoride murise, fiul său, Domn, ne-a luat la casa lui. S-a întins masa în faţa noastră şi noi ne-am odihnit şi ne-am bucurat de primirea lui bună. Acolo am rămas noi şi acolo veneau fraţii pentru a fi învăţaţi de Ioan, care îi conducea pe calea mântuirii. Ioan nu şi-a încetat lucrarea sa şi, încetul cu încetul, cu toţii au crezut în cuvintele sale.“

Tânărul încredinţat episcopului

Nu putem trece sub tăcere ceea ce spune Clement Alexandrinul (f 217 d.Hr.) despre Sfântul Ioan. Pe când Ioan cerceta cetăţile Asiei, într-una dintre ele a întâlnit un tânăr ce avea o deosebită aplecare spre fapte bune. Sfântul Ioan l-a învăţat şi l-a botezat. Urmând să plece din acea cetate pentru a propovădui Evanghelia şi în alte ţinuturi, Sfântul Ioan l-a încredinţat pe tânăr, spre instruire în toate cele bune, episcopului locului.

Episcopul, luând pe tânăr, l-a învăţat Sfintele Scripturi, dar nu s-a ocupat de el îndeajuns, nedându-i şi educaţia trebuincioasă unui tânăr, lăsându-l prea în voia lui. Curând, tânărul a început să ducă o viaţă în uşurătate, să se îmbete şi să fure. în

cele din urmă, s-a legat cu hoţii, care, ispitindu-l, l-au dus în munţi, într-un loc pustiu. Apoi l-au făcut căpetenia lor şi jefuiau oamenii pe drumuri.

Întorcându-se Sfântul Ioan după un timp în acea cetate şi auzind că tânărul devenise tâlhar la drumul mare, a zis episcopului: ***„întoarce-mi comoara pe care ţi-am lăsat-o în păstrare ca în nişte mâini vrednice de încredere. întoarce-mi tânărul pe care ţi l-am lăsat ca să-l înveţi cu frică de Dumnezeu“.***

Plângând, episcopul a răspuns: „Acel tânăr a pierit; sufletul său este mort iar trupul jefuieşte la drumul mare“.

Ioan a zis episcopului: „Aşa păstrezi tu sufletul fratelui tău? Dă-mi un cal şi o călăuză ca să merg în căutarea celui pe care l-ai lăsat să piară.“

Când Ioan s-a apropiat de hoţi, le-a cerut să-l ducă la căpetenia lor, ceea ce au şi făcut.

Tânărul, văzându-l pe Sfântul Ioan, s-a ruşinat şi, ridicându-se, a fugit în sălbăticie.

Nesocotindu-şi vârsta, Ioan l-a urmat strigând: „Fiul meu, întoarce-te la tatăl tău şi nu te lăsa pradă deznădejdii din pricina decăderii tale. Păcatele tale le voi lua asupra mea! Opreşte-te şi aşteaptă, căci Domnul m-a trimis la tine!“

Oprindu-se din fugă, tânărul a căzut la picioarele sfântului cu tremur; şi, ruşinat peste măsură, nu îndrăznea să-l privească în faţă pe Ioan. Dar apostolul, îmbrăţişându-l cu dragoste paternă, l-a sărutat şi l-a condus înapoi în cetate, bucurându-se de regăsirea oii celei pierdute.

El l-a învăţat îndelung, sfătuindu-l să se pocăiască, iar tânărul s-a străduit din toate puterile să trăiască după placul lui Dumnezeu. Şi astfel a primit iertarea păcatelor sale şi a adormit în pace.

Creştinul care sărăcise

Era la acea vreme un creştin care sărăcise cu totul şi nu avea de unde întoarce banii creditorilor săi. De supărare, el s-a hotărât să-şi ia viaţa şi a cerut unui vrăjitor iudeu să-i dea otravă. Acel duşman al creştinilor şi prieten al diavolilor i-a îndeplinit cererea şi i-a dat otravă. Luând-o, creştinul s-a dus acasă. Stând şi gândindu-se mult timp, el s-a speriat şi nu ştia ce să facă.

În cele din urmă, însemnând paharul cu semnul crucii, l-a băut; dar nu a păţit nici un rău, căci semnul crucii a luat toată puterea otrăvii din pahar. Creştinul s-a mirat mult că a rămas neatins, băutura neavând nici un efect asupra lui.

Dar iarăşi neputând ocoli creditorii, a mers la iudeu şi i-a cerut o otravă şi mai puternică. Mirat din cale afară că omul mai era în viaţă, vrăjitorul i-a dat o licoare şi mai tare. Luând otrava, omul s-a dus din nou la casa lui. După ce s-a gândit mult dacă să o bea sau nu, el a făcut semnul crucii asupra paharului şi, ca şi mai înainte, a băut. Şi iarăşi nu a păţit nici un rău.

S-a dus din nou la iudeu, apărând sănătos în faţa acestuia şi râzând de vrăjitor că nu face doi bani cu toată vrăjitoria lui. Iudeul, foarte mirat, l-a întrebat ce a făcut, cum a băut otrava.

El a răspuns: „Nu am făcut nimic în afară de faptul că am însemnat-o cu semnul crucii“.

Iudeul a bănuit că semnul crucii a ocrotit viaţa omului. Şi, dorind să afle adevărul, a dat unui câine să bea otravă: şi pe loc animalul a căzut mort.
Văzând aceasta, iudeul, luând pe creştin, a mers la apostol şi i-a povestit ce li se întâmplase.
Sfântul Ioan l-a învăţat pe iudeu învăţătura lui Hristos şi l-a botezat, iar creştinului sărac i-a poruncit să aducă o mână de fân pe care el a transformat-o, prin semnul crucii şi prin rugăciune, în aur, pentru ca acesta să-şi poată plăti datoriile şi să-i mai şi rămână pentru cele zilnic de trebuinţă.

Apoi apostolul s-a întors din nou la Efes, unde, rămânând în casa lui Domn, a convertit o mulţime de oameni la învăţătura lui Hristos şi a făcut minuni nespuse.

Ultimii ani

Sfântul apostol Ioan şi-a petrecut ultimii ani ai vieţii în nevoinţă aspră. Mânca doar pâine şi bea apă, nu-şi tăia părul şi purta haine simple de pânză. Din pricina vârstei înaintate, nu mai avea putere să propovăduiască Cuvântul lui Dumnezeu nici măcar în împrejurimile Efesului. La acea vreme, el îi învăţa doar pe episcopii Bisericii şi îi sfătuia să propovăduiască lumii Evanghelia fără de încetare şi mai ales să păstreze în minte şi să înveţe pe oameni prima şi cea mai de seamă poruncă a Evangheliei: porunca iubirii.

Binecuvântatul Ieronim istoriseşte că, pe când sfântul apostol slăbise deja mult, ucenicii săi îl duceau la Biserică, unde Ioan, nemaiputând vorbi decât puţin şi cu mare greutate, spunea doar atât: ***„Copilaşilor, iubiţi-vă unul pe altul!“***

Într-o zi, când ucenicii l-au întrebat de ce le tot repeta aceasta la nesfârşit, Ioan le-a răspuns cu următoarele cuvinte: ***„Aceasta este porunca Domnului; şi, dacă o păstraţi, este de ajuns“.***

Adormirea Sfântului Ioan Teologul

„La prima noastră călătorie în Efes am rămas acolo vreme de nouă ani, apoi am petrecut cincisprezece ani în exil în Patmos. După ce au mai trecut 26 de ani de când ne-am întors iar din Patmos în Efes, Ioan a ieşit din casa lui Domn şi a adunat şapte ucenici de-ai săi (pe mine şi pe alţi şase) şi ne-a zis: ***«Luaţi cazmalele în mână şi urmaţi-mă».***
Noi am făcut aşa cum ne-a spus şi l-am însoţit în afara cetăţii, într-un loc unde a zis: ***«Aşezaţi-vă».*** Apoi s-a îndepărtat puţin de noi şi, liniştit, a început să se roage. Era dimineaţa foarte devreme. Soarele încă nu răsărise.

După ce s-a rugat, ne-a spus: ***«Săpaţi un şanţ în formă de cruce, lung cât sunt eu de înalt».*** Am făcut aceasta în timp ce el se ruga. După ce şi-a încheiat rugăciunea, s-a întins în patul săpat de noi şi apoi mi-a zis: ***«Prohor, copilul meu, tu vei merge la Ierusalim. Tu acolo trebuie să-ţi săvârşeşti viaţa».***

Apoi ne-a dat sfaturi şi ne-a îmbrăţişat, zicând: ***«Luaţi pământ tare şi acoperiţi-mă»***. Aşa că l-am îmbrăţişat din nou şi, luând pământ, l-am acoperit doar până la genunchi. El ne-a mai îmbrăţişat o dată zicând: ***«Mai luaţi pământ şi acoperiţi-mă până la gât».*** Aşa că l-am îmbrăţişat iarăşi şi, luând pământ, l-am acoperit până la gât. Atunci el ne-a zis: ***«Aduceţi un văl subţire şi puneţi-mi-l pe faţă; şi mai îmbrăţişaţi-mă o dată, pentru ultima oară, căci nu mă veţi mai vedea în această viaţă».*** Aşa că, întristaţi, l-am mai îmbrăţişat o dată. După ce ne-a spus să mergem în pace, noi i-am îmbrăţişat întregul trup, plângând amar. Atunci soarele a răsărit şi el şi-a dat duhul.

Apoi ne-am întors în cetate şi am fost întrebaţi: «Unde este învăţătorul nostru?» Aşa că am lămurit amănunţit ceea ce tocmai se întâmplase. Oamenii ne-au rugat să le arătăm locul. De aceea ne-am întors la mormânt împreună cu fraţii, dar Ioan nu era acolo. Doar încălţările lui mai rămăseseră.

Atunci ne-am amintit cele pe care Domnul le-a spus apostolului Petru: «Şi dacă Eu vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie?» Şi noi toţi am slăvit pe Dumnezeu Tatăl şi Fiul şi Sfântul Duh, Căruia I se cuvine slava şi mărirea şi închinarea în vecii vecilor. Amin.“

Editorul acestui volum al Sinaxarului menţionează că fraza: „Atunci soarele a răsărit şi el şi-a dat duhul“ nu este aşa în scrierile originale, ci este preluată din lucrarea lui Maxim Margunios. În plus, este bine să amintim aici că, după Sfântul Ieronim, apostolul şi evanghelistul Ioan a adormit în al treilea an al domniei lui Traian, adică în 101 d.Hr., deci la şaizeci şi opt de ani de la patimile şi învierea Domnului. Acest fapt este confirmat de Clement Alexandrinul, de Irineu şi de mulţi alţi Sfinţi Părinţi ai Bisericii. Se crede că Sfântul apostol Ioan era cu şase sau opt ani mai tânăr decât Domnul, adică la adormirea sa avea nouăzeci şi trei sau nouăzeci şi cinci de ani.

În fiecare an, în a opta zi din luna mai, o mireasmă de mir izvorăşte din mormânt; şi, prin rugăciunile apostolului, acolo sunt vindecaţi bolnavi, întru slava lui Dumnezeu, Care preamărit este în Treime în vecii vecilor. Amin.

Troparul, glasul al II-lea: Apostole al lui Hristos de Dumnezeu iubite, grăbeşte de izbăveşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către El, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptu-I; pe Care roagă-L, de Dumnezeu cuvântătorule, şi norul păgânilor cel pus asupra noastră să-l risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

Condac, glasul al II-lea: Măririle tale, iubitorule de feciorie, cine le va spune? Că verşi minuni şi izvorăşti tămăduiri, şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un cuvântător de Dumnezeu şi prieten al lui Hristos.

Extras din cartea: Vieţile Sfinţilor apostoli tipărită cu binecuvântarea prea sfinţitului Părinte Galaction, episcopul Alexandriei şi Teleormanului, Bucureşti Editura Sophia, 288 p.; 20 cm.

Vasílios Mustákis - Sinaxar - Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul

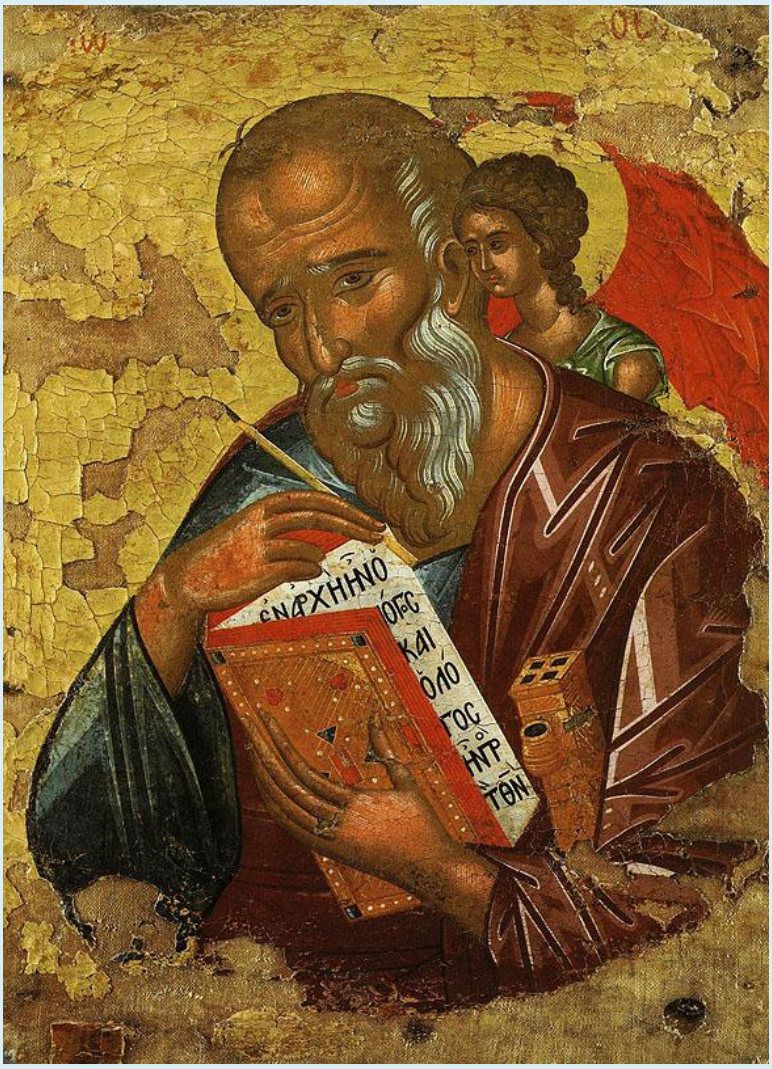

Sfântul apostol şi evanghelist Ioan era din Betsaida Galileii. Nu cunoştea carte, la fel ca ceilalţi apostoli, însă era dintr-o familie înstărită. Tatăl său, Zevedeu, avea mreje de pescar, şi avea mai mulţi angajaţi, precum şi cei doi copii, Iacov şi Ioan. Cât despre mama Sfântului Ioan, Salomeea, care era verişoară cu Maica Domnului, aflăm din Evanghelii că slujea lui Hristos, mergând în urma Lui cu alte femei evlavioase.

Atunci când a început să predice Sfântul Ioan Înaintemergătorul în pustia Iordanului venirea lui Hristos, Ioan cu Andrei - fratele lui Petru - care erau şi ei pescari, au mers aproape de el şi au devenit ucenicii lui. La o zi după Botezul Domnului, Înaintemergătorul le-a arătat acestora pe Iisus care trecea şi le-a zis: "Iată Mielul lui Dumnezeu!" Atunci, ei s-au apropiat de Hristos, iar când Acesta i-

a văzut, a întrebat: “Ce căutaţi?” Andrei şi Ioan I-au zis: “Rábbi (adică Învăţătorule), unde locuieşti?” “Veniţi şi veţi vedea!” le-a răspuns Hristos. Au venit la casa unde locuia şi au rămas până seara, ascultând, pentru prima dată, cuvântări despre viaţă din gură dumnezeiască.

După două luni, Fiul lui Dumnezeu i-a chemat pe Andrei şi pe Petru lângă El, precum şi pe Iacov şi pe Ioan. Acestea s-au întâmplat pe malul Lacului Ghenizaret (Marea Galileii). Cele două perechi de fraţi au lăsat năvoadele şi corăbiile şi din acel moment s-au alăturat lui Hristos. Şi-au schimbat ocupaţia după cuvântul pe care li l-a spus Domnul: din pescari de peşti au devenit pescari de oameni. Dintre toţi Apostolii, Ioan a fost cel mai tânăr. S-a dedicat lui Iisus cu însufleţire. La început avea o fire irascibilă. Râvna arzătoare şi dragostea pătimaşă pe care le arăta, aminteau, adesea, de primul lui Învăţător pe care l-a avut, pe Înaintemergătorul Domnului.

Odată, Hristos şi apostolii, se îndreptau spre Ierusalim şi nu au fost primiţi bine în satul Samariei pe unde treceau. Iacob şi Ioan s-au mâniat şi I-au zis să facă să coboare foc din cer şi să îi mistuie pe oamenii aceia neprimitori. Hristos atunci i-a certat, spunând că nu ştiau cărui duh slujeau, adică duhului dragostei şi al răbdării.

Din nou, altădată, cu puţin înainte de patimile Domnului, Salomeea a cerut lui Iisus, nesocotind mândria de mamă, ca să şadă cei doi fii ai săi unul de-a dreapta şi unul de-a stânga Lui, întru Împărăţia Sa. Toţi din jurul lui Hristos considerau această Împărăţie nu numai cerească, dar şi pământească, şi credeau că Iisus ar fi urmat să urce pe tronul lui David, alungându-i pe romani de pe pământurile sfinte ale Iudeii. Însă Hristos, după cum spune cântarea bisericească, în loc de “tron”, i-a dăruit lui Ioan propriul Lui piept. Şi în realitate acesta era “ucenicul pe care îl iubea Iisus” cel mai mult. Nici unul dintre Apostoli nu avea o legătură atât de strânsă cu Domnul. Ioan stătea întotdeauna lângă Învăţător şi adeseori punea capul pe pieptul Lui. Uneori când Fiul lui Dumnezeu, se separa de ceilalţi ucenici, pentru a se ruga singur cu Tatăl lui, îl însoţeau numai trei dintre aceştia - Petru, Iacov şi Ioan. La fel, atunci când s-a schimbat la Faţă pe muntele Taborului sau când era îngrijorat şi se ruga pe muntele Măslinilor. După cum am mai spus, cel mai apropiat de Iisus era Ioan: cuvintele şi suspinele lui Hristos întâlneau prima dată inima lui.

Atunci când L-au prins pe Hristos, ceilalţi ucenici s-au împrăştiat precum oile cărora li s-a luat păstorul, numai Ioan şi Petru l-au urmat până în curtea Arhiereului Anna. Acolo Petru s-a temut şi s-a lepădat în faţa slujnicei, însă Ioan a rămas credincios.

Ioan era cunoscut în mediul arhieresc, după cum citim în Evanghelie, şi de aceea risca să se expună mai mult. Când Hristos s-a suit pe cruce, Ioan, împreună cu Maica Domnului, a stat alături de El până în ultimele clipe. Iisus înainte de a-şi da duhul, i-a încredinţat lui Ioan pe mama Sa. La coborârea de pe cruce, Ioan i-a ajutat pe Iosif şi Nicodim şi, plângând, a pus încă o dată capul pe pieptul lui Hristos, împuns de suliţa. Chiar şi după Înviere, atunci când Mironosiţele i-au înştiinţat pe Apostoli, Ioan a ajuns primul la mormântul gol, alergând mai repede decât Petru, care era mai bătrân. De asemenea, el L-a recunoscut pe Domnul când s-a arătat la Marea Tiberiadei.

După Cincizecime, când Sfântul Duh a venit sub formă de limbi de foc peste Apostoli, Petru şi Ioan devin stâlpii pe care se sprijină tânăra Biserică a lui Hristos. Nimeni nu are autoritatea lor. Hristos i-a dat lui Iacov şi lui Ioan denumirea de "voanérges", care înseamnă "fii tunetului" şi, într-adevăr, Ioan a fost ca un adevărat tunet al Cuvântului lui Dumnezeu. Acest lucru se vede în Evanghelie, în Epistole şi în Apocalipsă, scrierile sale.

Sfântul Ioan Teologul şi ucenicul său, Prohor

Despre activitatea apostolească, tradiţia ne spune multe lucruri. În anul 69 după Hristos, Ioan a plecat din Ierusalim şi s-a dus în Efes. Era după adormirea Maicii Domnului, pe care a avut-o mereu aproape de el, ca un copil grijuliu, făcând ascultare poruncii lui Hristos pe care i-a dat-o pe când se afla sus pe cruce. După prea cinstita mutare la cer a Maicii Domnului, Ioan nu mai avea nici un motiv să rămână în Ierusalim. În Efesul încreştinat de Sfântul Apostol Pavel, Ioan a stat mult timp, sprijinind oile lui Hristos prin cuvântul lui şi povestind câte îşi amintea despre Mântuitor.

Pe atunci, Împărat la Roma era Domiţian, care se temea de Iisus şi, auzind că Acesta va împărăţi întreg pământul, şi-a închipuit, la fel cum a făcut şi Irod altădată, că va fi un împărat lumesc şi fiindu-i frică să nu-şi piardă tronul, a pus să fie găsite şi aduse la Roma, legate în lanţuri, toate rudele lui Hristos. Aşa că au adus acolo pe nepoţii lui Iuda, fratele Domnului, care au scăpat de moarte, arătând mâinile bătătorite de muncă, pentru că, desigur, Domiţian nu se aştepta să vadă principi într-o asemenea "decădere" socială. Atunci l-au prins şi pe Ioan, l-au dus la Roma şi, după o judecată scurtă, a fost condamnat la moarte. Mai întâi l-au biciuit, aşa cum era obiceiul, iar apoi l-au aruncat în ulei fierbinte, dar nu a păţit nimic. Judecătorul l-a ţinut în închisoare pentru ceva timp, neştiind cum să se comporte cu el. În acest răstimp, temerile împăratului s-au diminuat şi mânia lui s-

a domolit. Astfel, condamnarea Apostolului a fost comutată în exil, fiind trimis în Patmos să lucreze la mine.

Acolo, Ioan s-a aflat printre răufăcători, noii săi tovarăşi de viaţă. Dar oare nu a spusese Hristos adeseori, că nu a venit în lume pentru cei drepţi, ci pentru cei păcătoşi? În acest mediu dur, nu doar că nu a suferit sufleteşte prea iubitul ucenic al Domnului, ci a găsit şi ocazia să se adâncească mai mult în meditaţii sfinte. Acolo, într-o Duminică, a avut viziunea despre sfârşitul Lumii pe care a decris-o în Apocalipsă. Se spune că a avut această vedenie într-o peşteră unde se retrăsese, peşteră care există şi astăzi.

Murind Împăratul Domiţian, a fost succedat de Nerva, care l-a eliberat pe Ioan. Atunci Apostolul s-a întors în Efes. Acolo a scris Evanghelia sa, întrucât un anume Kírinthos susţinea cu tărie că Iisus nu era Dumnezeu. Atunci Ioan a spulberat necredinţa ereticului acela prin Evanghelia sa, în care evidenţiază, într-un limbaj inspirat de Dumnezeu, firea dumnezeiască a lui Hristos.

Ioan a trăit mai mult de o sută de ani. Înaintat în vârstă, nu avea altă predică, decât aceste cuvinte: “Copiilor, iubiţi-vă unii pe alţii!”. Ucenicii lui, auzind că repetă numai această frază, l-au întrebat într-o zi de ce nu spune şi altceva. El a răspuns că aceasta este cea mai mare poruncă a Domnului. Este de ajuns.

Pe când a mers prima dată în Efes, printre ucenicii pe care îi avea era şi un copil mic, pe care Sfântul Apostol Ioan îl iubea mult şi cu multă grijă cultiva sufletul lui. Acest micuţ părea ca un înger, iar Ioan vedea întru el o aleasă făptură a harului, o floare neprihănită a raiului pământesc, care este Biserica. Întorcându-se din exil la Efes, Apostolul Ioan a aflat că fiul său duhovnicesc a luat un drum greşit şi a devenit un tâlhar şi ucigaş. Ioan s-a întristat profund, dar nu a deznădăjduit. A încălecat pe un măgar şi a căutat peste tot, prin munţi, oaia cea pierdută, ca şi Păstorul cel Bun din parabolă. În cele din urmă a reuşit să-l întâlnească pe tânăr. Acela îndată ce l-a întâmpinat pe Apostolul cu părul alb, a căzut la picioarele lui căindu-se şi plângând cu amar, l-a urmat ca un miel.

Sfântul Ioan şi-a cunoscut dinainte moartea, sosirea momentului să plece din această viaţa. A pus să i se sape groapa, şi-a aşezat haina, s-a întins înăuntru şi a închis ochii, încredinţându-şi sufletul sfinţit lui Hristos.

Sfântul apostol și evanghelist Ioan s-a arătat în vedenie dumnezeiască Sfântului Grigorie Palama

După ce a petrecut doi ani cu Părintele Nicodim, Grigorie a avut parte de o vedenie dumnezeiască. Într-o zi, pe când se îndeletnicea cu rugăciunea minții, i s-a arătat un bărbat măreț și strălucitor. Grigorie l-a recunoscut pe Sfântul apostol și evanghelist Ioan de Dumnezeu cuvântătorul, fiul tunetului, ucenicul cel iubit și prietenul lui Hristos.

Privindu-l pe Grigorie cu bunăvoire, apostolul a spus:
- Din lumea cealaltă am venit la tine ca sol al Stăpânei a tot ce este sfânt, ca să te întreb pentru ce strigi mereu, zi și noapte, și în tot ceasul, „Luminează întunericul meu, luminează întunericul meu”?

Grigorie a răspuns:
- Ce altceva aș putea zice în rugăciunea mea către Dumnezeu, fără numai a cere milă și luminare ca să cunosc și să fac voia Lui, om pătimaș fiind eu, și plin de păcate?

Atunci, ucenicul cel iubit al lui Hristos a răspuns:
- Stăpâna tuturor ți-a poruncit să nu te temi, nici să șovăi, că eu voi fi ajutorul tău.

Apoi, Grigorie a întrebat:
- Oare în viața de acum ori în cea viitoare vrei a-mi ajuta ca împreună lucrător al Maicii Domnului?

Marele evanghelist al celor înalte a răspuns cu bucurie și dulceață:
- Te-am ajutat și mai înainte, și te ajut și acum, și încă și în viitor te voi ajuta!

Deci, după ce evanghelistul i-a vestit despre acest dar mai presus de fire și negrăit al Maicii Domnului, s-a făcut nevăzut.

Din această vedenie, putem înțelege că harul dumnezeiesc îl pregătea pe Sfântul Grigorie a păși pe urmele „Theologului”.

(Viaţa şi nevoinţele celui între sfinţi părintelui nostru Grigorie Palama, arhiepiscopul Thessalonicului, traducere de Constantin Făgeţan, Editura Egumenița, București, 2006, p. 13)

Sfântul ierarh Serafim (Sobolev) - Salvat de la otrăvire prin semnul Sfintei Cruci - minunea cu omul izbăvit de la moarte și din sărăcie

Din viaţa Sfântului Ioan Teologul ştim, iubiţii mei copii, că unul dintre bunii creştini a ajuns în sărăcie şi, neputând să-şi plătească datoriile, a vrut să-şi pună capăt zilelor.

În acest scop, a mers de mai multe ori la un vrăjitor evreu, să ia de la el otravă. Dar de fiecare dată când ajungea acasă, mai înainte s-o bea, o însemna cu semnul Crucii, după care bea otrava. Şi puterea semnului Crucii îl menţinea în viaţă şi nevătămat.

Când acest lucru a ajuns la cunoştinţa vrăjitorului evreu, pe acesta l-a cuprins o frică sfântă, a venit la marele apostol Ioan Teologul, s-a lepădat de păgânătate, a primit credinţa creştină şi s-a botezat.

Iar creştinului sărac Sfântul apostol Ioan i-a cerut să-i aducă un braţ de fân, a însemnat acest fân cu semnul Crucii, l-a transformat într-o grămăjoară de aur, pe care i-a dat-o săracului să-şi plătească datoriile şi să se întreţină.

(Sfântul ierarh Serafim (Sobolev) făcătorul de minuni din Sofia, Predici, Editura Adormirea Maicii Domnului, Bucureşti, 2007, p. 199)

Părintele Cleopa Ilie - Despre o vizită specială în Rai

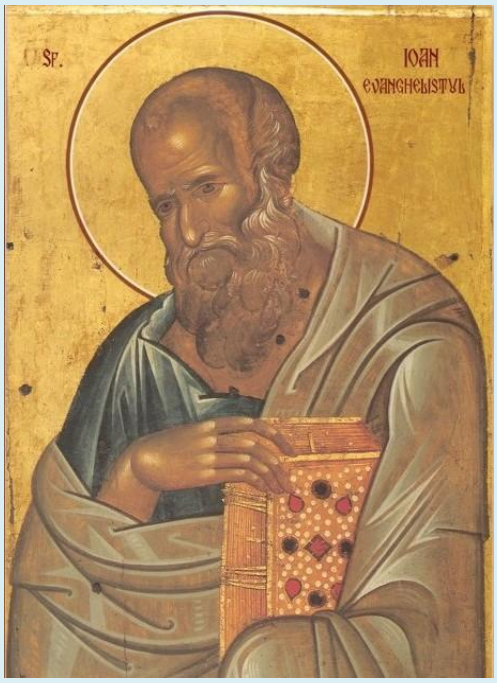

Dar pentru ca toţi cei de faţă să se veselească, şi cei mai înalţi cu înţelegerea, şi cei mai puţin înalţi, voi spune o istorie minunată a unui sfânt stareţ care a murit şi a fost purtat de doi dintre Sfinţii apostoli prin iad şi prin Rai, şi după aceea a înviat şi a spus cu de-amănuntul toate cele ce a văzut şi a ţinut minte.

Iar povestirea aceasta este în acest fel: Împăratul Roman al Constantinopolului a avut un frate pe care îl chema Cozma. Acesta fiind om cu frica lui Dumnezeu şi cunoscând deşertăciunea veacului de acum, şi-a vândut toate averile sale şi le-a împărţit săracilor. Apoi, ducându-se la Sfânta Mănăstire de la apa Sangarului, care era în munţii din jurul Constantinopolulului, s-a făcut monah şi s-a dat pe sine la supunere şi ascultare desăvârşită. Monahii din acea mănăstire, ştiind cine este el, că este frate cu împăratul, foarte se mirau de ascultarea şi de blândeţea cu care se purta faţă de toţi, şi îl aveau cu toţii la mare evlavie şi cinste.

Deci întâmplându-se să moară stareţul lor, cu toţi au rugat cu multă stăruinţă pe Cozma monahul să le fie stareţ. El se lepăda de aceasta, rugându-i să-l lase să se liniştească, deoarece de aceea lăsase el dregătoria şi slava cea din lume şi venise la mănăstire să se facă monah: spre a trece prin această viaţă străin şi nebăgat în seamă. Însă stăruinţa soborului fiind cu dinadinsul, în cele din urmă a fost silit să primească asupra sa păstoria acelei sfinte monastiri.

Astfel, punându-se el stareţ prin rugăciunea şi alegerea soborului, conducea cu mare frică de Dumnezeu şi cu mare blândeţe duhovnicească turma cea încredinţată lui de la Dumnezeu.

Dar trecând şase ani de la punerea sa ca stareţ în acea monastire, i s-a întâmplat lui - prin îngăduinţa lui Dumnezeu - de s-a îmbolnăvit de o boală grea. Călugării, văzând pe iubitul lor stareţ că este atât de bolnav, s-au întristat cu toţii - căci îl aveau la mare evlavie, ca pe un adevărat Părinte duhovnicesc - şi cu mare durere de inimă se rugau lui Dumnezeu ca să-i mai lungească viaţa spre folosul de obşte al lor. Dar el, slăbind din zi în zi, într-una din zile a adormit în Domnul şi s-a făcut în mănăstire plângere mare pentru moartea lui.

Dar - o, minunile Tale, Hristoase Dumnezeule! - a doua zi după ce murise, când deja începuseră a se face pregătirile pentru înmormântare, el s-a trezit din moarte ca dintr-un somn şi, aţintindu-şi ochii în podul casei, şoptea nişte cuvinte neîncheiate.

Călugării puneau urechea la gura lui să asculte, dar nu înţelegeau nimic din cele ce şoptea el. Iar când s-a trezit mai tare, a început a zice cu glas către călugării care erau în jurul lui: „Unde sunt cele două bucăţi de pâine uscată pe care mi le-a dat Părintele Avraam?”. Apoi zicea: „Cine mi-a luat cele două bucăţi de pâine uscată pe care mi le-a dat Părintele Avraam?”.

Călugării se uitau unii la alţii cu mirare mare şi nu ştiau ce să răspundă.

Atunci unul dintre ei a îndrăznit a-l întreba pe cuviosul stareţ: „Părinte, sfinţia ta nu ştii că ieri pe la ceasul acesta ai murit? Era ceasul al patrulea din zi” (ora 10 dimineaţa, cum este la noi astăzi).

Iar el a zis: „Da, ştiu că am murit, dar nu ştiu în ce ceas anume”.

Iar ei i-au zis din nou că era pe la ceasul acela. Apoi au adăugat: „Dacă ştii, Părinte, că ai fost mort, apoi tare te rugăm să ne spui nouă, fiilor tăi, unde ai fost atâtea ceasuri şi ce ai văzut acolo?”.

Atunci el, deşteptându-se ca dintr-un somn greu, a zis: „Părinţii mei, iată ce vă pot spune: de aş avea minte de înger şi înţelegere de heruvim, nu aş putea să vă povestesc cu de-amănuntul cele ce am văzut şi am auzit eu acolo. Dar totuşi din cele ce Prea Bunul Dumnezeu îmi va ajuta să ţin minte, vă voi spune”. Şi a început aşa:

„Ieri, când am slăbit foarte tare şi mi s-a apropiat ceasul morţii, mulţi dintre voi eraţi împrejurul patului meu. Tot atunci a sosit şi o ceată mare de diavoli, în feluri şi feluri de chipuri, şi foarte, foarte grozave şi urâte. Unii din ei boncăneau ca taurii, alţii nechezau asemeni cailor, alţii guiţau ca porcii, alţii lătrau ca câinii, alţii urlau ca lupii, alţii răcneau ca leii, alţii croncăneau ca corbii, alţii cântau ca cocoşii, alţii şuierau ca şerpii şi, în sfârşit, făceau fel de fel de glasuri groaznice. Toţi aceştia, înconjurând patul meu, aşteptau ieşirea sufletului meu din trup şi strigau către mine: «Nu te-ai mântuit! Al nostru eşti, căci nu ai făcut destulă pocăinţă pentru păcatele tale cele din lume!».

Şi câtă vreme vă vedeam pe voi, Părinţilor, în jurul meu, parcă nu mă temeam aşa tare, căci mă gândeam că mă veţi ajuta să nu mă ia aceia. Dar deodată pe voi nu v-am mai văzut, am rămas singur şi îndată am sărit din trup afară. Iar aceia m-au prins şi au început a mă bate şi a mă chinui groaznic. Unii mă împungeau cu coarnele, alţii mă muşcau cu dinţi ca de leu, alţii mă înţepau cu limbi ca de şarpe, alţii turnau peste mine borâturi urâte, alţii mă împungeau cu suliţe de foc, alţii mă legau cu funii de foc şi mă târau peste nişte râpi.

Iar eu, săracul de mine, văzându-mă în atâta primejdie şi chinuri, mi-am adus aminte că în viaţa mea am cinstit mult pe Prea Sfânta Fecioară Maria şi pe apostolii lui Hristos, Andrei şi Ioan, evanghelistul. Deci atunci am început a striga din toate puterile la Maica Domnului şi la cei doi apostoli ai Domnului. Iar mulţimea aceea nemăsurată de draci, în timp ce au strigam, m-au dus până la o prăpastie foarte mare şi nespus de adâncă, pe fundul căreia se auzea clocotind un râu de foc care fierbea cu smoală şi catran, şi mii de capete de oameni se vedeau în acel foc ţipând cu mare disperare. Lăţimea acestei prăpăstii mi se părea că este numai de o aruncătură de piatră, dar adâncimea ei auzeam că este până la iad.

Iar pe când mulţimea aceea de diavoli mă împingea mereu să mă dea şi pe mine în acea prăpastie groaznică, eu strigam necontenit, din răsputeri: «Maica Domnului, nu mă lăsa!». Şi iarăşi: «Sfinţilor apostoli ai Domnului, Andrei şi Ioan, nu mă lăsaţi!». Şi strigând eu astfel din toată puterea, deodată s-a făcut peste acea prăpastie înfricoşată un podeţ foarte îngust, ca de o palmă, spre care unii draci mă trăgeau, spunându-mi: «Sau te aruncăm în prăpastia aceasta, sau să te sui pe punte şi să treci, dacă poţi!». Iar mie îmi era mare frică şi de una, şi de alta, şi tot mă smuceam din mâinile lor şi strigam: «Maica Domnului, nu mă lăsa! Sfinţilor apostoli ai lui Hristos, Andrei şi Ioan, nu mă lăsaţi!»; şi eram peste măsură în osteneală şi frică mare, căci de nicăieri nu vedeam nici o izbăvire.

Dar deodată s-a ivit o lumină mare, venind dinspre răsărit, şi am văzut o femeie îmbrăcată în alb, care strălucea ca soarele, purtându-se pe un nor prea luminos, iar de-a dreapta şi de-a stânga ei se aflau cei doi apostoli ai lui Hristos, Andrei şi Ioan, evanghelistul, în mare slavă fiind. Şi când au ajuns aproape de mine Maica Domnului şi dumnezeieştii apostoli, n-am mai văzut pe nici unul dintre diavoli.

Iar Maica Domnului a zis către Sfinţii Apostoli: «Ioane şi Andrei, apostoli ai lui Hristos, luaţi acest suflet şi îl duceţi pe el până la Raiul desfătării, căci prieten al meu a fost în viaţa sa, şi slugă adevărată a lui Hristos, Dumnezeul meu!». Şi apoi pe Maica Domnului nu am mai văzut-o.

Iar cei doi apostoli, bătrâni şi cu cuviinţă dumnezeiască împodobiţi fiind, m-au luat şi mi-au zis: «Suie-te pe podul acesta de deasupra prăpastiei şi nu te teme, căci noi suntem cu tine!».

Iar eu, văzând adâncimea cea nemăsurată a prăpastiei aceleia şi îngustimea acelei punţi, şi totodată auzind huietul şi ţipătul cel mare ce venea din fundul ei, mă temeam şi rugam pe Sfinţii apostoli să nu mă lase să cad de acolo.

Iar ei mi-au zis din nou: «Nu te teme, frate, că eşti cu noi!». Şi aşa am început a merge pe punte, unul din apostoli fiind înaintea mea, iar altul sprijinindu-mă din urmă, şi aşa am trecut puntea aceea plină de nespusă groază. Şi am ajuns îndată la capătul de dincolo. Acolo am văzut un arap ce mi se părea că este până la nori cu înălţimea şi care stătea aproape de capătul podului aceluia îngust. Arapul acela avea faţa precum cerneala, ochii înfricoşaţi şi strâmbi, iar din gura lui ieşea pară de foc; mâna stângă o avea umflată ca un stâlp gol şi o ţinea deasupra prăpastiei aceleia, iar dreapta lui era zgârcită de tot. Şi văzându-mă pe mine, a început a scrâşni din dinţi şi a zice: «Ai scăpat din mâinile mele, dar nu voi înceta de a duce ispite asupra călugărilor din mănăstirea ta! Dacă nu te-am căpătat pe tine, apoi măcar pe ucenicii tăi mă voi sârgui a-i pierde!».

Iar după ce am trecut de arapul acela, eu am întrebat pe Sfinţii apostoli care mă duceau: «Domnii mei, cine este arapul acela aşa de înalt şi de groaznic la vedere?».

Atunci Sfântul apostol Andrei mi-a zis: «Ai auzit de la marele apostol Pavel de domnul puterii văzduhului (Efeseni 6, 12)?». Am zis: «Da». Iar el a zis: «Acesta este, satana». «Dar prăpastia aceasta ce este?». Iar apostolul Andrei a zis: «Aceasta este gura iadului, care înghite pe toţi cei ce au greşit şi au murit nepocăiţi de păcatele lor».

Apoi am mai întrebat pe apostolul: «De ce arapul are mâna stângă umflată şi o ţine în văzduh deasupra acelei prăpăstii?».

Şi a zis apostolul: «Iată de ce: câţi se urcă pe podul acesta îngust şi nu sunt pregătiţi sufleteşte cu faptele bune, el numai ce îi ia de pe pod şi îi aruncă jos, în gura iadului. Iar dreapta lui este zgârcită, căci el este străin de lucrarea celor drepte».

Şi după ce am trecut de acela care se chema domnul puterii văzduhului şi satana, apoi deodată s-a înfăţişat înaintea noastră o câmpie foarte frumoasă, cu miliarde de feluri de flori prea bine-mirositoare; unele dintre ele erau galbene, altele roşii, altele vişinii, altele albastre, altele albe, altele stacojii, altele roze, şi ieşea din ele o mireasmă care nu se poate spune. Noi mergeam uşori prin văzduh, pe deasupra acelor flori şi ierburi prea minunate, când deodată am văzut în acea câmpie luminoasă mii şi mii de cete de copii mici cu aripi de aur, care zburau pe deasupra acelor ierburi înflorite atât de minunat şi cântau cu versuri prea dulci: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de slava Lui». Şi oriunde ne uitam, vedeam tot cete şi cete de aceşti minunaţi copii înaripaţi, zburând foarte lin şi cântând. Noi însă mergeam repede, căci să ştiţi, fraţii mei, că sufletele după ce ies din trup, ies ca gândul şi ca fulgerul, după cea scrisă: «Alerga-vor în grabă şi mai repede ca razele fulgerului se vor întoarce».

Şi aşa zburând noi peste acea câmpie prea înveselitoare, deodată în mijlocul ei am văzut un bătrân foarte minunat, cu barbă albă, strălucind ca soarele şi având veşminte foarte luminoase pe el. Iar copiii aceia zburau împrejurul lui, el îi blagoslovea şi apoi plecau cântând şi lăudând pe Dumnezeu.

Atunci eu am întrebat pe Sfântul Ioan, evanghelistul: «Sfinte Ioane, cine este acel bătrân aşa de luminat şi minunat, şi cine sunt aceşti copii aşa de frumoşi şi nevinovaţi, cu aripi de aur, care cântă aici fără de încetare spre slava lui Dumnezeu?».

Iar Sfântul Ioan a zis: «Fiule, vei fi auzit de Avraam patriarhul, care a câştigat mare cinste de la Dumnezeu pentru credinţa şi faptele lui. Acesta este Avraam şi sânul lui, de care ai auzit din Sfânta Evanghelie. Iar aceşti copii prea frumoşi sunt sufletele care, din mila lui Dumnezeu, s-au învrednicit a intra aici, în sânul lui Avraam».

Apoi a zis: «Trebuie să mergem şi noi să ne închinăm prea fericitului patriarh Avraam». Şi am mers, şi când am ajuns la prea minunatul acela bătrân, patriarhul Avraam, ne-am închinat lui; el a sărutat pe frunte pe cei doi apostoli, iar aceştia i-au sărutat mâna.

Şi a întrebat Avraam, patriarhul: «Unde duceţi acest suflet?».

Iar ei au zis: «Poruncă avem de la Mântuitorul Hristos şi de la Maica Domnului să-l ducem până la Raiul desfătării». Atunci m-a blagoslovit şi pe mine acel sfânt patriarh şi m-a sărutat pe creştetul capului.

Şi aşa ne-am despărţit şi am început a merge mai departe cu Sfinţii apostoli. Şi zburând aşa printre acele frumuseţi de câmpii înflorite, am ajuns la nişte ziduri prea minunate, cu temelie de aur şi cu nespusă frumuseţe împestrite în mii de culori prea sclipitoare; la un loc al zidului am dat de nişte porţi în chipul fulgerului, care atâta luminau, încât se părea că răsare soarele din ele. Şi la acele porţi erau păzitori nişte tineri prea frumoşi la vedere şi prea veseli la feţe, îmbrăcaţi cu veşminte asemenea safirului şi cu cingători în multe culori, asemenea curcubeului, care străluceau slobozind raze prea luminate; ei purtau paveze de aur în mâinile lor, iar când ne-am apropiat de porţi, au întrebat aceşti minunaţi tineri pe Sfinţii apostoli: «Unde duceţi acest suflet?».

Iar ei au zis: «Avem poruncă să-l ducem până la Raiul desfătării». Şi atunci porţile singure s-au deschis şi am intrat şi noi prin ele. Iar trecând de ele, am dat de nişte frumuseţi, cu livezi şi pometuri ca stelele cerului de multe şi felurite, încât nimeni din oameni nu le poate spune cu de-amănuntul frumuseţea lor. Şi pomii din livezile acelea mi se păreau că saltă şi cântă. Iar sub fiecare pom era câte un cort prea minunat, iar în cort o masă de aur şi un scaun numai de aur; şi la fiecare masă şedea câte un om tânăr şi prea frumos, ca în vârstă de 30 de ani, şi pe masă avea numeroase bucate şi cântăreţi cereşti de multe feluri. Dar foarte mă minunam văzând că nici pomii aceia nu erau la fel, nici mesele, nici scaunele şi nici bucatele sau băuturile de pe mese. Pe la rădăcinile acelor pomi mi se părea că curg izvoare limpezi ca cristalul. Şi în acele livezi erau nenumărate feluri de flori prea minunate şi parfumate cum nu se poate spune, căci nici una dintre ele nu semăna cu cele de pe pământ. În ramurile acelor prea frumoşi pomi cântau mii şi mii de păsări melodii şi versuri nemaiauzite în lumea pământească, iar floarea aripilor acelor păsări nimeni din oameni nu o poate povesti. Şi când am început să ascult cântările lor, am înţeles că unele dintre ele cântau versuri din Psalmi, iar altele ziceau: «Sfânt, Sfânt, Sfânt Domnul Savaot, plin este cerul şi pământul de slava Lui». Altele ziceau: «Fericită este calea întru care mergi acum, suflete!», iar

altele: «Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului», şi alte cântări dumnezeieşti, cum nu se pot spune.

Şi foarte mă minunez şi de negrăita lor frumuseţe, şi de dulceaţa cea veselitoare a cântărilor lor. Dar iar mă mai minunam pentru că nici pomii aceia nu semănau unul cu altul, fiecare având roadele altfel, şi frunzele altfel, şi înflorind altfel. Şi ieşea din pomii aceia şi din florile şi roadele lor o mireasmă nespusă şi prea curată. Dar nici păsările care cântau în acei pomi nu semănau unele cu altele, căci la un pom erau păsări albe, la altul albastre, la altul cafenii, cărămizii, vişinii, verzi, şi cum am zis, numai Unul Dumnezeu şi Ziditorul lor poate să le spună floarea frumuseţii şi deosebirii culorilor lor. Şi nici în corturile de sub pomi nu erau toate la fel; ci sub un pom era un cort de aur, sub altul de onix, sub altul de rubin, sub altul de ametist, de safir şi alte pietre scumpe, cărora nici nu le pot spune numele lor. Şi nici cântările păsărilor nu erau la fel în fiecare pom, ci cu mare meşteşug şi frumuseţi negrăite se deosebeau unele de altele.

Şi văzând eu atâta minune şi frumuseţe deosebită de la un pom la altul, am întrebat pe Sfinţii apostoli care mă conduceau: «Domnii mei şi Sfinţilor apostoli ai lui Hristos, pentru ce este atâta deosebire la frumuseţile din livezile acestea?». Iar

Sfântul apostol Andrei mi-a zis: «Frate Cozma, ia seama că aceste păsări şi aceşti pomi ce vezi aici nu sunt pieritoare şi stricăcioase, asemeni celor de pe pământ; păsările acestea nu pot să mai moară vreodată, sau să aibă nevoie de hrană pieritoare. Hrana lor este darul Duhului Sfânt care mişcă limbile lor şi le dă a grăi, a cânta şi a prooroci cele spre slava lui Dumnezeu, nu după cum voiesc ele, ci după cum voieşte Duhul Sfânt. Şi dacă te minunezi de felurimea şi deosebirea frumuseţilor de aici, apoi adu-ţi aminte de cuvântul Mântuitorului nostru din Sfânta Evanghelie, când a zis: Să nu se tulbure inima voastră, că în casa Tatălui Meu sunt multe lăcaşuri (Ioan 14, 2-3). Aici este lucrul dreptăţii lui Dumnezeu, că fiecare are un lăcaş pregătit de Dumnezeu după măsura faptelor bune pe care le-a făcut în viaţa sa. Şi fiindcă nu toţi au avut aceeaşi măsură de fapte bune, ci unii mai mult, alţii şi mai mult, alţii şi mai mult, apoi şi lăcaşul lor cel veşnic şi l-au împodobit după dragostea cu care au iubit pe Dumnezeu şi s-au silit la lucrarea poruncilor Lui».

Apoi mergând noi prin acele livezi şi pometuri negrăite, am ajuns la un râu care curgea lin, cu o apă ca cristalul, şi de pe malurile căruia porneau alte câmpii prea frumos înflorite. Iar în preajma râului aceluia erau nişte copaci înalţi, minunaţi la

vedere, şi nişte păsări mari şi prea frumoase, care cântau cu glasuri veselitoare, zicând: «Fericiţi cei cărora li s-au iertat fărădelegile şi cărora li s-au acoperit păcatele!». Şi auzind eu această cântare sfântă a lor, am întrebat pe Sfinţii apostoli: «Domnii mei, ce zic aceste minunate păsări?».

Iar Sfântul Ioan a zis: «Frate Cozma, ai auzit că acestea viersuiesc cele ce le dă lor Duhul Sfânt. Deci ele prin Duhul Sfânt cântă din psalmi şi vestesc că numai aceia au intrat în aceste desfătate grădini, cărora li s-au iertat fărădelegile şi li s-au acoperit păcatele».

Şi am întrebat atunci pe Sfinţii apostoli: «Dar care păcate se iartă de Dumnezeu şi care se acoperă?».

Iar Sfântul Andrei a zis: «Se iartă numai acelea pentru care omul a făcut pocăinţă din toată inima sa, care au fost mărturisite cu umilinţă duhovnicului, de s-a primit canon şi dezlegare pentru ele de la duhovnic sau arhiereu pe pământ. Iar unele din păcatele cele mici, pe care omul nici nu le-a cunoscut că sunt păcate, sau a uitat a le mărturisi, acelea se acoperă de mila lui Dumnezeu, ca nu cumva pentru acele prea mici păcate să nu poată omul ajunge aici. Noi ştim din Sfânta Evanghelie că nimic necurat nu va intra întru Împărăţia Cerurilor (Efeseni 5, 5). Dar fiindcă nimeni nu este fără păcat afară de Dumnezeu (Matei 27, 24; Ioan 8, 46), apoi nimeni nu ar putea intra aici dacă nu ar completa Dumnezeu cu mila Sa nedesăvârşirea omenească în fapta bună. Deci aceste păsări, pe care le auzi cântând: «Fericiţi cei cărora s-au li iertat fărădelegile şi li s-au acoperit păcatele!», vestesc prin viersuirea lor că aceste nenumărate suflete ce se veselesc aici, pe lângă pocăinţa lor şi dezlegarea ce au primit-o prin duhovnicii Bisericii lui Hristos, au avut şi unele mici păcate de care nu şi-au dat seama şi nu s-au pocăit, dar acelea s-au acoperit de negrăita milă şi milostivire a lui Dumnezeu, spre a nu fi ele oprite să ajungă în dulceaţa şi desfătarea locului acestuia».

Atunci am spus Sfinţilor apostoli ai lui Dumnezeu: «Domnii mei, cred că aici este Raiul desfătării, unde aveţi poruncă să mă duceţi».

Şi a zis Sfântul apostol Andrei: «Nu ştii ce zici, frate, căci abia am ajuns la pământul celor blânzi, de care ai auzit în Sfânta Evanghelie zicându-se: Fericiţi cei blânzi, că aceia vor moşteni pământul (Matei 5, 5) ».

Şi încă vorbind noi, am zburat uşor peste râul acela minunat, şi trecând de ceea parte, peste câmpii cu livezi de negrăită frumuseţe, am ajuns la alte zidiri prea minunate, care covârşeau cu neasemănarea pe cele ce le văzusem mai înainte.

Căci împestritura şi meşteşugul cu care era zidit acest zid, făcut numai din pietre scumpe, nu poate limbă de om să le povestească. Şi apoi, ajungând la alte porţi prea frumoase şi cu strălucire negrăită, care luminau ca fulgerul în toate părţile, paznicii lor, nişte îngeri cu strălucire dumnezeiască nepovestită, au întrebat pe Sfinţii apostoli: «Sfinţilor apostoli ai lui Hristos, Dumnezeul nostru, unde duceţi acest suflet?».

Iar ei au răspuns: «Poruncă avem de la Mântuitorul, prin Prea Sfânta Sa Maică, să-l ducem până la Raiul desfătării».

Şi atunci acele sfinte şi prea minunate porţi, care fulgerau cu nişte străluciri asemenea safirului, s-au deschis singure. Şi trecând noi de ele, am văzut nişte munţi de aur şi o mare ca cristalul, foarte luminată, iar în dreapta noastră am văzut un palat care avea 12 temelii din 12 mărgăritare, şi 12 uşi, fiecare fiind tăiată dintr-un mărgăritar prea minunat; iar acoperişul acelui palat era asemenea cu aurul, dar strălucea de mii de ori mai mult. Şi mi se părea că acest palat are lungime şi lăţime nemăsurat de mari. Dar nu am văzut acolo nici om, nici fiară, nici pasăre, nici vreun înger. Şi era acolo o frumuseţe pe care nici mintea de înger nu o poate povesti, o linişte negrăită şi o lumină neasemănată faţă de cea de pe pământ, care se zicea că vine direct de la lumina dumnezeieştii slave. Şi am întrebat iar pe sfinţii mei îndrumători: «Domnii mei, ce este şi al cui este acest palat negrăit cu frumu-seţea?».

Iar dumnezeiescul Ioan, evanghelistul mi-a zis: «Acesta este palatal noului Sion, pe care Mântuitorul nostru Iisus Hristos îl va da Sfinţilor Săi apostoli după Judecata cea de apoi, ca o răsplătire a ostenelilor lor în predicarea Evangheliei şi pentru mila Sa cea negrăită».

Şi încă vorbind noi, am ajuns la un munte prea minunat de aur curat, care strălucea în jurul său cu negrăită lumină şi avea sub el un tunel prea frumos şi prea luminat, care se părea că străbate până dincolo de el. Însă acel tunel nu era precum cele de pe pământ, ci foarte înalt şi prea luminat, cu foarte mare lărgime, de mi se părea că şi un oraş mare ar încăpea în el. Şi când am ajuns noi acolo, tocmai era pusă o masă mare şi foarte lungă, ce se întindea de la un capăt până la altul al tunelului aceluia; iar masa aceea era dintr-un fel de piatră scumpă numită Romneon. Şi stăteau la ea o mulţime de oameni tineri şi prea frumoşi la vedere, pe scaune de aur curat. Pe masă, se vedeau vase de aur curat cu bucate cereşti nemaivăzute pe pământ. Şi toţi cei de la masa aceea cântau şi slăveau pe Dumnezeu cu o cântare

duhovnicească prea frumoasă. Din văzduh se auzeau cântări îngereşti şi o mireasmă a Duhului Sfânt stăpânea peste tot.

Iar când am ajuns noi acolo, toţi cei de la masă s-au sculat în picioare şi ne-au primit cu veselie duhovnicească, iar mie mi-au spus: «Bine ai venit, iubite frate întru Hristos!».

Apoi am auzit un glas zicând: «Lăsaţi să stea şi acesta la masă!». Şi îndată cu cuvântul au venit nişte tineri prea frumoşi, care ne-au pus scaune de aur şi ne-am aşezat. Pe când şedeam astfel, uimit de cântările duhovniceşti care se auzeau în văzduh, privind în jurul meu am început a cunoaşte pe unii din cei ce erau la masa aceea, şi foarte mult mă bucuram că i-am întâlnit acolo. Am cunoscut pe unii care au fost chiar la palaturile împărăteşti, pe alţii care au fost oameni cu frică de Dumnezeu în cetatea Constantinopolului, pe alţii din rândurile ostaşilor, pe alţii din cinul preoţesc şi călugăresc, şi foarte mă minunam cum au ajuns ei aici. Şi am stat la această masă hrănindu-mă cu negrăită hrană duhovnicească din cântările ce le auzeam.

Atunci Sfântul apostol Andrei mi-a spus: «Frate Cozma, numai până aici am avut a merge, căci de aici înainte se începe Raiul desfătării, pe care nu acum, ci după o vreme îl vei vedea».

Şi îndată am auzit un glas în văzduh: «Luaţi de aici pe stareţul Cozma şi duceţi-l înapoi în trup, căci foarte îl plâng fiii lui cei duhovniceşti! Iar în locul lui să aduceţi pe monahul Atanasie de la monastirea lui Traian!».

Şi îndată dumnezeieştii apostoli s-au sculat de la masa aceea şi mi-au zis: «Frate Cozma, iată că Mântuitorul nostru Iisus Hristos S-a milostivit spre fiii tăi duhovniceşti şi pentru rugăciunile şi lacrimile lor te vom întoarce la monastirea ta, spre folosul de obşte al lor şi al altor multe suflete. Dar cu mila Domnului vei ajunge din nou aici şi la Raiul desfătării, când va binevoi Domnul».

Şi aşa ne-am luat rămas bun de la veselia cea duhovnicească ce era la masa aceea, şi toţi ne-au salutat cu evlavie la plecare şi mi-au spus: «Iubitul nostru frate, să fie voia Domnului cu noi. Amin».

Şi apoi îndată am zburat ca fulgerul pe alte căi, nemaivăzute mai înainte, până ce am întâlnit în calea noastră nişte iezere cu munci negrăite: unul era cu foc nestins, şi se auzeau din el ţipete şi vaiete înfiorătoare, altul cu întuneric groaznic, altul cu gheaţă şi cu frig de neîndurat, altul cu viermi neadormiţi şi cu şerpi de foc.

Nenumărate suflete se chinuiau în acele iezere, cărora nu li se vedea marginea şi nici nu li se ştia adâncimea. Trecând astfel pe acolo, am cunoscut din vedere pe unii din cei de pe pământ, care şi-au petrecut viaţa în răutăţi şi care, văzându-mă cu Sfinţii apostoli, mă rugau foarte mult să îi ajut să scape de acolo. Iar eu mă înfricoşam foarte tare şi tremuram numai la vederea lor, şi de nu ar fi fost Sfinţii lui Dumnezeu apostoli cu mine, apoi mi se părea că aş fi murit de groază.

Şi a zis Sfântul Ioan: «Vezi, frate Cozma, ţine minte, căci ai a le povesti pe acestea celor ce trăiesc pe pământ!».

Şi aşa vorbind noi, am ajuns iar la câmpiile acelea înflorite unde era Avraam, şi iar ne-am dus pe la acel fericit Patriarh. Când ne-a văzut acesta, ne-a întrebat: «Dar v-aţi întors?».

Şi a zis dumnezeiescul Ioan, apostolul: «Aşa, căci porunca Domnului este să-l ducem în trup, ca să mai vieţuiască o vreme pe pământ, spre folosul de obşte al ucenicilor săi».

Şi atunci Părintele Avraam, auzind că Sfinţii apostoli mă duc iarăşi la mănăstirea mea, a zis către ei: «Lăsaţi-l să-i dau şi eu ceva spre ajutor!». Şi mi-a dat trei bucăţi de pâine albă foarte curată şi un pahar de aur plin cu vin prea bine-mirositor, zicându-mi: «Ia, frate Cozma, această hrană spre întărire şi folos!».

Atunci eu am muiat în paharul cel de aur o bucată de pâine şi astfel am mâncat-o; apoi am băut şi vinul acela tot, şi atâta de dulce a fost acea hrană şi băutură, încât a străpuns toate simţirile inimii mele, aducându-mi o veselie duhovnicească de nedescris. După aceea, luând eu cele două bucăţi de pâine albă curată, foarte mă bucuram că vi le voi aduce vouă aici, pe pământ.

După aceea Avraam, patriarhul a îmbrăţişat şi a sărutat pe apostolii lui Hristos pe frunte, iar pe mine m-a blagoslovit sărutându-mă pe cap, şi aşa am plecat prin acele câmpii înflorite, în timp ce milioane de copii cu aripi de aur ne petreceau cu cântări duhovniceşti care nu se pot vorbi.

Şi după ce am trecut acele câmpii, am întrebat pe Sfinţii apostoli: «Domnii mei, dar acest loc, unde este atâta frumuseţe şi cântare îngerească, cum se numeşte?».

Iar ei au zis: «Frate Cozma, ţi-am mai spus că este sânul lui Avraam, iar acele milioane de copii cu aripi de aur sunt sufletele celor drepţi care, prin mila cea negrăită a lui Dumnezeu, s-au învrednicit să intre aici».

Şi încă vorbind noi, am ajuns iar la acel uriaş care mi se spusese că este satana şi domnul puterii văzduhului. Iar acela, văzându-ne pe noi, s-a dat în lături, dar clătina cu capul şi scrâşnea cu dinţii asupra mea, zicând: „Ai scăpat acum din mâinile mele şi ai aflat taine mari. Dar nu voi înceta de a aduce asupra ta şi asupra mănăstirii tale războaie, până ce încă vei mai fi pe pământ!».

Atunci Sfinţii apostoli au zis către mine: «Frate Cozma, nu avea nici o grijă! Numai să ai frică de Dumnezeu şi să-L iubeşti pe El din toată inima, şi pe Prea Sfânta Fecioară Maria, Născătoarea de Dumnezeu, să o ai ocrotitoare ţie şi mănăstirii tale. Căci ea are mare cinste şi mare putere dată de Fiul ei, Hristos Dumnezeul nostru, şi rugăciunile ei sunt mai puternice decât ale tuturor Sfinţilor. Deci să sfătuieşti pe ucenicii tăi călugări ca pururea să o laude pe ea şi prin ea să ceară milă de la Hristos, Dumnezeul şi Mântuitorul nostru».

Acestea vorbind noi, iată că ne-am aflat aici şi am revenit în trup. Iar dumnezeieştii apostoli ai lui Hristos, binecuvântându-mă, s-au făcut nevăzuţi. Deci ceea ce căutam în sânul meu erau cele două bucăţi de pâine pe care mi le dăduse Sfântul patriarh Avraam, împreună cu aceea pe care am mâncat-o acolo şi cu vinul pe care l-am băut din paharul cel de aur. Dar vă rog, duceţi-vă repede la mănăstirea lui Traian [care era aproape de mănăstirea lui] şi să vedeţi ce face monahul Atanasie!”.

Şi ducându-se ucenicii, l-au aflat că tocmai atunci murise şi îl duceau pe o năsălie la biserică. Întorcându-se ei, au spus aceasta iubitului lor stareţ, iar el a plâns de bucurie, zicând: „Eu am văzut fericirea care îl aşteaptă pe el acolo”.

După aceasta, fericitul stareţ Cozma s-a făcut desăvârşit sănătos, spre bucuria cea mare a ucenicilor lui, şi apoi monastirea Traian din apropiere de bunăvoie a trecut sub conducerea lui. Şi aşa a condus el la calea mântuirii pe monahii din amândouă monastirile vreme de încă 30 de ani, după care s-a mutat la veşnicele lăcaşuri pe care le văzuse mai înainte, prin dumnezeiasca iconomie.

(Acest cuvânt s-a prelucrat după Prologul de pe luna octombrie şi după povestirea unui fericit dascăl care a trecut la Domnul.)

(Extras din cartea: Părintele Cleopa Ilie - Predici inedite la Duminicile de peste an)

Părintele Sofian Boghiu - Predică la Sfântul apostol şi evanghelist Ioan

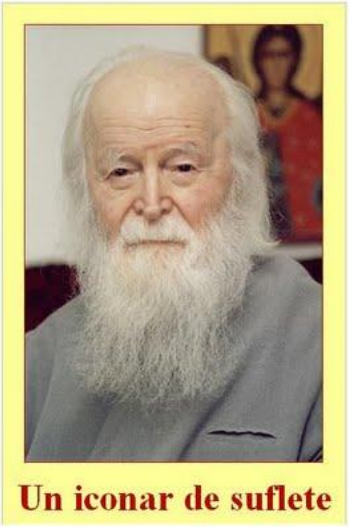

Fraţi creştini, astăzi am sărbătorit pe Sfântul Ioan evanghelistul, apostolul dragostei creştine. O să vă spun ceva despre viaţa lui şi despre Evanghelia a patra, scrisă de el.

Înainte de asta însă vreau să fac nişte precizări. Aţi auzit, măcar unii dintre dumneavoastră, că unii, creştini dar cu alte gânduri, au atribuit Mântuitorului Hristos un lucru neadevărat, că Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu cel întrupat a învăţat pe undeva în tinereţea Lui, a fost ori în Egipt ori în India, ori nu ştiu în care parte a lumii vechi şi a învăţat acolo şi de aceea ştia aşa de multă carte şi se deosebea aşa de tare de cei care erau contemporani cu El. Această idee chiar aseară mi-o spunea cineva: "Părinte, unde a învăţat Iisus? în Egipt sau în India?" Şi au fost dispute multe despre aceasta.

Însă în Evanghelia din seara aceasta am citit un cuvânt foarte scurt care explica această pretenţie pe care o au unit savanţi, aşa-zişi savanţi. Iisus era la praznicul iudeilor din Ierusalim, praznicul de înfigere a corturilor, o sărbătoare mare. Şi Iisus a început să înveţe în Templu, în faţa Templului, cu foarte multă mulţime în jurul Lui. Şi se întrebau oamenii: ***"De unde ştie Acesta carte, neînvăţând nicăieri?"***

Sfântul Ioan care spune aceste cuvinte era de acord: toţi care se mirau de unde ştie Acesta carte multă şi adâncă erau din Ierusalim. Ori ţara aceasta a Palestinei e o ţară mică. Cine pleca din ea la studii undeva, în Egipt - Egiptul era mai aproape de ei şi acolo erau nişte surse de mare înţelepciune străveche - era ştiut de toţi.

Era un învăţat numit Filon Alexandrinul care a făcut epoca în vremea lui în Egipt. Era printre coloniştii evrei din Egipt. Şi se ştie foarte bine despre el. însă, dacă ar mai fi fost şi altul acolo, fără îndoială că se ştia în Ierusalim. Ori, se întrebau cei care îl urmăreau pe Iisus, aşa, ca să vadă ce mai spune.

De altfel, la vârsta de doisprezece ani Iisus era în Templul din Ierusalim, înconjurat de bătrânii doctori în legea veche şi le punea întrebări şi le răspundea în aşa fel încât i-a încurcat. Unde învăţase Iisus până atunci? Ştiţi unde? La Maica Domnului, în Nazaret. ***Maica Domnului I-a fost prima şi marea profesoară Mântuitorului Hristos. Ea ştia din Templu, ştia Psalmii, ştia profeţii, ştia legea, ştia şi avea şi Duhul lui Dumnezeu în ea, încât ea a fost marea profesoară a pruncului sau Iisus şi, după aceea, a tânărului Iisus care i-a uimit pe toţi cu învăţătura Lui, la doisprezece ani.***

De aceea la treizeci de ani, când apare Iisus în Ierusalim şi se uimesc toţi de învăţătura Lui, ştiu toţi că n-a învăţat în altă parte carte decât, aşa cum spune El însuşi, de la Tatăl Ceresc în Duhul înţelepciunii. Asta e precizarea Scripturii.

În seara asta amintim de Sfântul ierarh Nicolae. Noi ştim că ***Sfântul Nicolae este prăznuit la 6 decembrie, însă mai are o sărbătoare în ziua de 9 mai.*** Sfântul Nicolae "de vară", aşa i se spune. De ce îl prăznuim acum? Pentru că ***prin veacul al XIII-lea, adică mai precis pe la 1260, sfintele sale moaşte care erau în Mira din provincia Lichia, din Turcia de astăzi, au fost luate de cruciaţi şi duse în Italia.***

Luate ca nu cumva să fie profanate de păgâni, de turci, care năvăleau acolo. Şi acolo sunt şi astăzi, în oraşul Bari, pe malul mării. De aceea prăznuim Sfântul Nicolae de vară la 9 mai. Şi tor împreună cu el prăznuim pe Sfântul profet Isaia.

Sfântul Isaia, unul din cei patru profeţi mari, este numit cu drept cuvânt în creştinism, evanghelistul Vechiului Testament. Sfântul profet Isaia, în cele 66 de capitole câte cuprinde cartea lui, a întrevăzut, a zărit cu harul lui Dumnezeu ca în lumina unui reflector, peste şase sau şapte sute de ani, precizând foarte multe amănunte din viaţa lui Iisus Hristos: îl vede copil, îl vede mare, îl vede învăţând. Iisus Hristos când apare în Nazaret şi începe să vorbească - Evanghelia de la 1 septembrie care se citeşte în bisericile noastre - deschide cartea profetului Isaia şi acolo citeşte aşa: **"Duhul Domnului M-a uns ca să binevestesc săracilor şi robilor slobozia".**

Şi ochii tuturor ascultătorilor erau asupra Lui. Se recunoştea Iisus în aceste cuvinte profetice ale lui Isaia. Iar capitolul 53 din cartea Sfântului Isaia este o viziune foarte clară a lui Iisus pe Golgota între doi tâlhari răstigniţi. Citiţi şi vă veţi convinge.

Şi acum ceva despre Evanghelia Sfântului Ioan Evanghelistul, ceva despre viaţa lui. Sfântul Ioan, cum ştiţi, este apostolul iubit al Mântuitorului Hristos. Cel mai tânăr dintre apostoli, cel mai curat, feciorelnicul Ioan, cel mai ataşat de Mântuitorul Hristos de la început. împreună cu fratele său Iacov, fiii lui Zebedeu, sunt printre primii patru apostoli: Simon-Petru şi Andrei, Iacov şi Ioan, sunt cei patru apostoli de la începutul activităţii Mântuitorului Hristos. Mai erau şi alţii chemaţi mai târziu. Sfântul Ioan îl urmează pe Iisus toată viaţa Lui evanghelică.

Este ales el şi fratele său Iacov şi Petru - un grup de tainici ai Mântuitorului Hristos care îl urmează pe Iisus în momente foarte intime şi înalte. Aşa de pildă, pe Tabor, când Iisus Se schimbă la faţă, apostolii ceilalţi rămân la jumătatea muntelui Taborului, în vale, iar Petru, Iacov şi Ioan sunt luaţi de Iisus sus pe munte. Iisus Se schimbă la faţă, hainele Lui devenind albe, mai albe decât lumina, faţa Lui strălucea ca soarele şi apostolii erau uimiţi în preajma Lui, încât se simţeau foarte bine.

Şi Petru, în acest moment, a spus cuvintele pe care le ştiţi din Evanghelie: ***"Doamne, cât de bine ne este nouă să fim aici. Porunceşte să facem trei colibe, una Ţie, una lui Moise şi Ilie"*** - care erau alături de Iisus, apăruţi din locaşurile cereşti. Nu se mai gândea la el. Deci în acest moment în care s-a deschis un fragment din împărăţia lui Dumnezeu, în acest moment prea sfânt, cei trei apostoli, Ioan, Iacov, fratele său şi Petru erau în preajma lui Iisus.

Un moment greu pentru Iisus era Ghetsimani. La rugăciunea din Ghetsimani, apostolii au rămas la poarta grădinii Ghetsimani, iar aceşti trei au fost aproape de Iisus, încât Îl vedeau cum Se ruga, cum Îi curgeau picături de sânge amestecate cu sudoare pe faţa Lui, în chinurile cumplite pe care le vedea înaintea ochilor Săi şi acel pahar al durerii. Ioan era printre cei trei apropiaţi ai lui Iisus.

Apoi, în momentul cel mai greu al lui Iisus, când este arestat în faţa grădinii din Ghetsimani, apostolii Îl părăsesc, s-au speriat şi au plecat. Singur Ioan, apostolul Ioan urmează pe Iisus până în sala procesului şi este atent şi ia parte la tot ce s-a întâmplat acolo, unde Iisus a fost şi pălmuit şi insultat şi după aceea târât legat de la o casă la alta, de la Ana la Caiafa, după aceea la Irod, la Pilat.

Şi de acolo, vineri dimineaţă, în Vinerea Patimilor, Sfântul Ioan urmează pe Iisus până pe Golgota. Acolo furia groaznică a duşmanilor lui Iisus i-a îngrozit pe toţi, însă Ioan stătea tremurând şi plângând crucea lui Iisus împreună cu Maica lui Iisus, sfânta Fecioară Maria. De pe cruce Iisus murind i-a spus ucenicului: ***"Iată mama ta"***, pe Maica Domnului şi ei: ***"Iată fiul tău". Şi de atunci ucenicul a luat pe Maica Domnului intru ale sale, a avut grijă de ea.***

După aceste momente dramatice din viaţa lui Iisus şi a apostolilor, după înviere, Sfântul Ioan este cel dintâi dintre bărbaţi la mormântul lui Iisus, martor al învierii Sale. ***Ca martor când Se arată Iisus undeva în Galileea, pe malul mării Ghenizaretului, într-o dimineaţă. Şi apostolii nu-L cunosc, deşi Iisus a apărut pe malul mării. Iisus după înviere avea ceva schimbat în făptura Lui dumnezeiască. Şi acest apostol, cu ochii lui curaţi, prin sfinţenia vieţii lui, îl vede pe Iisus căci El şi spune: "Domnul este!". Deci ochii curaţi văd pe Iisus înviat. El era unul dintre aceştia.***

După aceea, Sfântul Ioan împreună cu Petru şi cu alţi apostoli iau parte la tot ce s-a întâmplat după pogorârea Duhului Sfânt şi după uciderea fratelui său Iacov - a fost omorât din ordinul lui Irod în Ierusalim - după uciderea Sfântului Ştefan, întâiul mucenic, Sfântul Ioan şi alţi apostoli pleacă din Ţara sfântă, pentru că acolo era mare prigoană împotriva apostolilor.

Şi ***împreună cu Maica Domnului, pleacă la Efes, în Asia Mică, Turcia de astăzi. Stau acolo în Efes vreo cincisprezece ani, apoi se întoarce la Ierusalim la adormirea Maicii Domnului, din nou se întoarce în Efes, devine conducătorul Asiei Mici şi este exilat în insula Patmos din Marea Egee***. Acolo stă vreo şapte ani, acolo are vedenia în care scrie Apocalipsul, o pagină a sfârşitului lumii. Şi se întoarce înapoi în timpul lui Nerva, se întoarce înapoi în Asia Mică la Efes şi acolo moare.

A avut o activitate foarte rodnică în această vreme în Asia Mică. Lângă Efes, pe un deal stâncos, este o casă numită şi astăzi Biserica Maicii Domnului. Acolo au stat ucenicul iubit şi Maica sfântă, cât au stat împreună la Efes. Şi acum este biserica creştină, în cinstea Maicii Domnului; e stăpânire turcească, însă e vestit acest locaş al sfintei Fecioare. În Efes e şi azi mormântul Sfântului Ioan Evanghelistul.

Evanghelia Sfântului Ioan e scrisă în urma celorlalte trei Evanghelii. Primele trei Evanghelii se numesc Evanghelii sinoptice, adică asemănătoare, privite în graba par asemănătoare. Şi într-adevăr, celelalte trei Evanghelii privesc viaţa trupească a

Mântuitorului mai mult, viaţa Lui omenească. Pe când Evanghelia Sfântului Ioan priveşte mai mult dumnezeirea.

Celelalte Evanghelii sunt scrise până la anul 63, Sfântul Matei scrie pe la 43, Sfântul Marcu la 62 şi Luca în anul 63 scrie Evanghelia sa. Iar Sfântul Ioan o scrie către sfârşitul veacului I, pe la anul 96, către anul 100, în timpul lui Traian care a cucerit Dacia.

În această vreme în Asia Mică şi în cealaltă parte a lumii creştine se întrebau foarte mulţi de Iisus Hristos. Cum a fost această făptură, acest Dumnezeu întrupat care a atras aşa de multă lume asupra Lui - vroiau să ştie cât mai mult despre El. Şi atunci, cei care îl cunoşteau pe Sfântul Ioan din Asia Mică - şi îl cunoştea toată Asia - l-au rugat să scrie el un cuvânt, ca ucenic iubit al Lui, care la Cina de Taină s-a rezemat pe pieptul lui Iisus Hristos şi a întrebat cine e cel care Îl va vinde pe Iisus.

Şi l-au rugat foarte mulţi pe Sfântul Ioan, bătrânul Ioan care avea aproape 100 de ani, să scrie Evanghelia aceasta, ultima Evanghelie. Şi Sfântul Ioan cu greu, însă a primit să scrie şi a poruncit post în toată biserica Asiei Mici; posteau şi ierarhii, până la ultimul copil, un post aspru şi o rugăciune.

Şi ***Sfântul Ioan care avea mintea limpede, din tinereţea lui îşi imprimase în mintea lui şi în inima lui tot ce-a învăţat Iisus, tot ce-a făcut Iisus, a început să scrie şi a scris Evanghelia aceasta***, numită Evanghelia a patra, în ordinea în care sunt în Sfânta Scriptură: Matei, Marcu, Luca şi Ioan.

Matei începe Evanghelia cu spiţa neamului lui Iisus Hristos, neamul Său începând de la Avraam. Marcu intră direct în subiect cu Înaintemergătorul. Iar Sfântul Luca priveşte ca un personaj de istorie, Iisus e încadrat în istoria lumii de atunci. Cine era la Roma (era Augustus), cine era în Siria (Quirinius), cine era în Palestina la naşterea Lui şi la moartea Sa în timpul lui Tiberiu. încadrat în istoria timpului.

Apoi Sfântul Luca urmează cronologic viaţa lui Iisus. Şi Sfântul Luca mai are o caracteristică, fiind un om studios şi cerând amănunte în legătură cu viaţa lui Iisus: are multe detalii din viaţa Maicii Domnului, numai acolo e Bună Vestire, la Sfântul Luca, numai acolo este venirea lui Iisus, copilul de doisprezece ani, cum învăţase în Templul din Ierusalim. Şi alte amănunte la Sfântul Luca, însă privit doar omeneşte şi istoric.

Sfântul Ioan Evanghelistul începe Evanghelia, cum ştiţi, altfel. O începe de la începuturile existenţei, adică din veşnicie, de atunci începe viaţa lui Iisus. Pentru că Iisus era om, cu trup omenesc din Sfânta Fecioară Maria, înainte de aceasta însă El era Fiul lui Dumnezeu, născut din veci din Tatăl.

De aceea în ziua de Paşti auziţi citindu-se aceste cuvinte din prologul Sfântului Ioan: ***"La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul, prin El toate s-au făcut şi nimic din ce s-a făcut, fără de El nu s-a făcut".*** Şi celelalte cuvinte.

Deci începând istoria vieţii lui Iisus din veşnicie. Şi după aceea, de-a lungul Sfintei Evanghelii, Sfântul Ioan urmăreşte să arate dumnezeirea Mântuitorului Hristos. La nimeni din ceilalţi trei evanghelişti nu-i aşa de mult accentuat acest gând, această intenţie a Sfântului Ioan. Numai aici găsim aceste cuvinte: ***"Eu şi Tatăl una suntem"***; ***"Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl Meu"***; ***"Eu sunt înainte de a fi lumea"***, spune Iisus, ***"înainte de a fi Avraam"***; ***"Eu nu sunt din lumea aceasta"***. Ceea ce nu spun ceilalţi evanghelişti despre Iisus. Şi aşa continuă toată Evanghelia sa.

Îşi aduce aminte şi remarcă în Evanghelia sa câteva fapte foarte importante care au scăpat celorlalţi trei evanghelişti. Anume, minunea de la Cana Galileei, prima minune, spune Sfântul Ioan. Apoi, în Ţara Sfântă, în jurul Ierusalimului şi în Ierusalim şi în Betania face Iisus Hristos trei minuni mari.

Vindecă un slăbănog de 38 de ani de la Hetesda şi, scandal mare, toţi se tulbură şi vor să-L ucidă pe Iisus. Vindecă un orb din naştere, lângă Ierusalim, şi învie pe Lazăr, mort de patru zile, intrat în putrefacţie. Trei minuni pe care le descrie Sfântul Ioan cu foarte multe amănunte - aceste minuni care au scăpat celor trei evanghelişti, nu le amintesc deloc.

Apoi, sunt câteva cuvântări mari, de pildă în capitolul VI de la Ioan, este vorba despre Sfânta împărtăşanie. După ce Iisus înmulţeşte pâinile undeva aproape de Capernaum, când îl caută poporul să-L mai asculte: "Unde ai fost, Doamne?" Şi Iisus le spune: ***"Nu Mă căutaţi pentru ca să Mă ascultaţi pe Mine, ci pentru că v-am săturat cu pâini, mai vreţi să vă mai fac nişte daruri din acestea".*** Şi atunci Iisus le vorbeşte despre pâinea cea veşnică.

Tot capitolul VI din Sfântul Ioan de-l veţi citi, veţi vedea că e vorba de sfânta împărtăşanie, în comparaţie cu mana din pustie care era prevestire, un anunţ al Sfintei împărtăşanii.

Dar spune Iisus: ***“Părinţii voştri au mâncat mană şi au murit, însă care mănâncă această pâine pe care o dau Eu, şi Eu sunt această pâine a vieţii, nu va muri niciodată, va fi viu în veac.”***

Deci la începutul Evangheliei sale pune accent pe Sfânta împărtăşanie. Şi numai la Sfântul Ioan sunt cele mai multe pericope în care se vorbeşte despre înviere. Învierea, nu a Lui, ci învierea sufletească a oamenilor şi învierea morţilor. Şi, în sfârşit, amănunte în legătură cu arătările de după înviere, cele mai puternice sunt la Sfântul Ioan Evanghelistul.

Fraţi creştini, se poate spune foarte mult despre Sfântul Ioan, de Evanghelia sa, însă v-aş ruga şi v-aş recomanda cu toată inima să puneţi mâna pe Evanghelia aceasta a lui şi încet-încet, cu răgaz, să o citiţi. Ce v-am spus eu nu e aproape nimic; citind-o însă, veţi rămâne fixaţi pe textul lui. Pentru că scrie de la el nişte lucruri, a fost martor la lucrările lui Iisus Hristos şi ce-i pornit de la inimă, la inimă merge.

Veţi vedea, de pildă, la descrierea vindecării orbului din naştere, câtă încăpăţânare, câtă rea voinţa era la duşmanii lui Iisus. Pe bietul orb, care a fost orb şi acum vedea, de două-trei ori îl cheamă şi-l întreabă: ” Nu cumva tu ai văzut dinainte?” Şi orbul le spune: “V-am spus cum m-a vindecat. A luat tină, a pus pe ochii mei, m-am dus, m-am spălat şi acum văd. Vreţi şi voi să deveniţi ucenicii Lui?” Îi ia bietul orb aşa, în batjocură. Însă cheamă pe părinţii orbului: “E fiul vostru? A fost orb? Cum vede acum?” - “Întrebaţi-l pe el!” Aşa încât sunt nişte amănunte din acestea, în care se vede toată ura duşmanilor lui Iisus împotriva Sa.

Pe de altă parte, în această Evanghelie sunt foarte mulţi prieteni ai lui Iisus Hristos şi foarte apropiaţi de El, cum e Lazăr din Betania pe care-l învia, cele două surori, Marta şi Maria, cum sunt Nicodim şi Iosif din Arimateea şi alţi prieteni care se apropie de Iisus cu foarte multă dragoste. Nu-L uită nici după moartea Lui trupească. Dar aceste lucruri, încă o dată, le veţi citi şi vă veţi hrăni cu ele, dacă veţi pleca inima şi privirea către aceste pagini din Sfânta Evanghelie de la Sfântul Ioan.

Vreau să vă mai spun că Sfântul Ioan, pe lângă această Evanghelie care are 21 de capitole, are Apocalipsul care e ultima carte din Noul Testament. ***Este singura carte profetică, prin care Sfântul Ioan deschide o uşă largă Cerului, în care se vede ce va fi la sfârşitul istoriei, la sfârşitul lumii.*** Şi are încă trei epistole, prima e mai lungă, celelalte două sunt foarte scurte. Şi ca încheiere o să vă citesc din Epistola întâi a Sfântului Ioan două-trei versete:

“Dumnezeu este iubire, cel ce rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el.”

“Fiii mei, să nu ne iubim numai cu vorba, numai din gură, ci cu fapta şi cu adevărul, în aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr şi în faţa lui Dumnezeu vom afla odihna inimilor noastre”.

Preotul martir Constantin Sârbu – Sfântul apostol şi evanghelist Ioan, "Fiul iubirii" - Pe pieptul lui Iisus…

Dar unul dintre ucenici, acela pe care-l iubea Iisus, stătea la masă culcat pe pieptul Lui.

Câte poeme minunate, câte tablouri sfinte, câte predici ziditoare s-au înălţat spre cer şi au umezit ochii a mii şi mii de oameni, pornind de la acest dumnezeiesc moment!

Binecuvântat să fie Domnul, Care, dacă a îngăduit, pentru împlinirea Scripturilor, **să fie un *fiu al pierzării*** (Ioan 17, 12), din pricina căruia inima lui Iisus să se întristeze şi Duhul Lui să se tulbure, ***tot El a făcut să aibă, de cealaltă parte, un fiu al iubirii, prin alipirea căruia inima Lui sfântă să se mângâie şi Duhul Lui să se înviioreze.***

Binecuvântat să fie Domnul, căci dacă Săptămâna Patimilor a descoperit un fiu al urii, tot ea ne-a descoperit ***un atât de fericit fiu al dragostei, de la care ne-au rămas cele mai dulci şi mai fierbinţi chemări ale dragostei lui Dumnezeu.***

Cu cât ura unora este în stare de fărădelegi mai mari, cu atât dragostea altora va deveni mai fierbinte, mai curată, mai alipită de cel nevinovat.

Fiii urii mor de două ori, fiii dragostei nu mor niciodată.

Învăţaţi deci de la apostolul iubirii şi fiţi mai alipiţi de Domnul! ***Lipiţi-vă de Domnul, mai ales atunci când se ivesc vânzători şi prigonitori mai înverşunaţi!*** Nu vă fie teamă că acela care vinde pe Hristos, vă va putea da în mâinile tiranilor şi pe voi! Şi chiar dacă v-ar da, ce mai înseamnă viaţa pentru voi fără Domnul (Filip 1, 21)? **Pentru mine a trăi este Hristos, spune Sfântul Apostol Pavel.** Atunci a muri este un câştig. Ce să mai fac cu o libertate fără Hristos? Ce să mai fac cu o Evanghelie fără El? Atunci ***a merge la pătimire cu Iisus este un har! Viaţa fără Hristos nu mai valorează nimic, dar moartea şi pătimirea cu El valorează cât veşnicia!***

Fericiţi veţi fi când aceste gânduri vor birui în voi josnica teamă pentru trupul netrebnic! Şi fericiţi veţi fi dacă veţi birui în voi frica de a pierde bunurile netrebnice, slava şi viaţa netrebnică ce ar putea să vă rămână, pierzând pe Hristos!

O, Preadulcele meu Mântuitor şi Domn Iisus Hristos, bucuria sufletului meu, mângâierea şi odihna inimii mele, dragostea şi fericirea duhului şi vieţii din mine, fii binecuvântat în veci de veci! Pe pieptul Tău cel plin de dragoste am aflat odihna tuturor zbuciumărilor mele. Pe pieptul Tău am aflat fericirea vieţii mele, lumina veşniciei mele, răsplata tuturor suferinţelor mele! Pe pieptul Tău cel dulce doresc să rămân alipit şi ascultător şi nimic pe lume să nu mă mai poată smulge de acolo, nici binele, nici răul, nici clipa, nici veşnicia!

(din: Lacrimă şi har. Preotul martir Constantin Sârbu, Editura Bonifaciu, 2011)

PS Flavian Ilfoveanul - Predică la Sfântul apostol şi evanghelist Ioan

Tinere, de vrei să slujeşti Domnului, găteşte-te de ispită (Isus Sirah 2, 1), spune înţeleptul Solomon.

Ne întrebăm de acest cuvânt tainic, de ce slujind Domnului trebuie să te pregăteşti de ispită. Găsim o logică destul de înţeleaptă, de doctă totodată, că atunci când vrei să faci ceva frumos, pe măsura frumuseţii întâmpini şi multe şi grele impasuri.

Greutăţile sunt de nedescris, uneori te încovoaie asemenea unei furtuni pe un copac, gata să te rupă. Aşa au păţit şi sfinţii apostoli mergând în lume şi, împlinind cuvântul Domnului Hristos să propovăduiască Evanghelia, multe au pătimit. I-au încovoiat aceste lucrări dumnezeieşti până la moarte. Dar şi perseverenţa i-a înnobilat, fiindcă ştiind drumul pe care îl parcurg şi misiunea dumnezeiască, nu au dat nici măcar o centimă din calea nobilă pe care trebuia să o săvârşească.

Fiindcă astăzi este ziua Sfântului Ioan evanghelistul, adormirea lui, ar fi bine să ne strecurăm un pic peste 2.000 de ani să vedem ce au păţit aceşti sfinţi apostoli şi mai ales Sfântul Ioan. El se trăgea din Vitsaida, îl avea frate pe Iacov şi era nepot de-al Maicii Domnului, fiindcă mama lui, Salomeea era fiica Dreptului Iosif, tutorele Domnului Hristos. Maica Domnului îi era ca o mamă vitregă. Apoi s-a făcut ucenic al lui Ioan Botezătorul, copil fiind, împreună cu fratele lui. Unul din ucenicii Sfântului Ioan Botezătorul era şi Andrei, fratele lui Petru. ***Când Ioan Botezătorul L-a văzut de departe pe Domnul Hristos, i-a trimis pe aceştia doi, pe Andrei şi pe Ioan, să-L întrebe: Tu eşti Mesia ?*** (potrivit Matei 11, 3; Luca 7, 19) ***Şi atunci L-a***

văzut prima dată pe Mesia, mult-aşteptatul Izbăvitor din moartea veşnică, a omenirii.

Iubiţi credincioşi, ***deşi era într-o vârstă fragedă, Ioan, care s-a numit mai pe urmă Teologul sau Cuvântătorul de Dumnezeu, i-a intrat la inimă cuvântul Domnului Hristos şi blândeţea Lui.*** Din acest motiv, mai târziu, avea să se facă ucenic al Domnului şi să fie prezent la toate minunile pe care le-a făcut Domnul în viaţa Lui pământească şi mai ales atunci când propovăduia cuvântul împărăţiei lui Dumnezeu. ***Era foarte iubit de Domnul Hristos, împreună cu fratele lui Iacov şi Petru.***

Vedem că în multe rânduri, la nişte lucruri minunate pe care le săvârşeşte Domnul, îi ia numai pe aceşti trei: Petru, Ioan şi Iacov.

- *Când a înviat-o pe fiica lui Iair numai pe ei i-a luat înlăuntrul casei la acea moartă.*
- *Când S-a schimbat la faţă în Muntele Taborului aşijderea a făcut.*

Îl iubea mai mult nu din alte motive, precum şi pe ceilalţi doi, ci doar pentru dragostea pe care o purta faţă de Dumnezeu, nu faţă de Domnul ca persoană fizică, ci faţă de dumnezeirea care era descrisă de Hristos din cuvânt şi care o simţeau cu firea lor omenească că este şi în Hristos, în Persoana Domnului. Acesta era motivul pentru care poate uneori stârnea un pic de invidie printre ceilalţi ucenici, că de ce îl iubeşte mai mult pe Ioan şi pe Iacov, fratele lui.

Dar când vedem că în viaţa noastră de multe ori se întâmplă că pe cel care te ascultă nu supus, stându-ţi în genunchi – acela este un lacheu, care dintr-un scop material face acest lucru şi îţi este supus, şi este plină lumea de lingăi din aceştia care stau numai în genunchi –, ci îl iubea Domnul pentru această credinţă şi dăruire şi se simţea totodată că ar merge până la moarte pentru acest nobil scop. Şi în viaţa noastră la fel găsim acest lucru nobil, că de câte ori te osteneşti cu un om ca să-l înveţi în calea vieţii lui, să-i spui cât de frumoasă este viaţa dacă este sub o ascultare, iar el îţi întoarce spatele, evident că te întorci şi tu, mai încetul decât el, tot cu spatele. Dacă tu mă refuzi, oricât aş persevera eu, oricât insist ca tu să te uiţi la mine, într-un sfârşit nu mai rezist şi atunci mă voi întoarce şi eu. Şi ne depărtăm unul faţă de altul.

Dragi credincioşi, ***Domnul Hristos cunoscând ascunsul inimii omului, din acest motiv cunoscându-l pe Sfântul Ioan şi pe ceilalţi apostoli, că erau şi ei destul de aprinşi în focul dumnezeiesc, i-a luat mai aproape.***

Când era Domnul în momentul crucial al vieţii Lui pământeşti pe crucea Golgotei, soldaţii jucau la zar cui să-i cadă cămaşa Domnului. El era în agonia morţii. Mama Domnului Hristos, Maica Domnului, şi cu Ioan erau la crucea Domnului. Erau cei mai aprinşi şi totodată sufereau cel mai mult pentru această dramă a omenirii. Şi atunci Domnul, cu un glas stins, îi spune Maicii Domnului: ***Iată fiul tău, arătând spre Ioan. Iar lui Ioan îi spune: Iată mama ta*** (Ioan 19, 26-27). Şi din acel moment, Ioan, a cărui pomenire o săvârşim astăzi, a înţeles că Maica Domnului îi va fi dată în custodie, adică spre protecţie lui Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu, lui Ioan Evanghelistul de mai târziu. Şi-a asumat această responsabilitate, a îndeplinit-o cu mare simţ de răspundere, cu demnitate şi respect până la sfârşitul vieţii ei.

A fost într-adevăr un om care a împlinit porunca Domnului. Ca drept dovadă că atunci când a murit Maica Domnului, când a adormit mai degrabă spus, lui i-a căzut sorţul ca acea ramură de finic care i-a dăruit-o îngerul Maicii Domnului când a făcut ultima rugăciune în grădina Ghetsimani, a purtat-o înainte ca pe unul dintre cele mai scumpe odoruri de pe pământ. A purtat-o Ioan Evanghelistul. Acea trestie era atâta de strălucitoare ca soarele, era dată de înger ca semn că şi-a încheiat viaţa pământească.

După moartea Maicii Domnului, Ioan evanghelistul avea să împlinească sorţul care i-a căzut prin părţile Asiei să propovăduiască cuvântul Evangheliei. Ştia ce întâmpină, ca şi ceilalţi apostoli, mergând în acele părţi şi mai ales în Efes. În Efes domina idolul Artemidei. Era un idol foarte puternic acolo şi domina pe toţi efesenii. Efesul era o cetate foarte stilată, era înţesată de evrei, probabil că şi acuma, dar sunt turcizaţi. Era o cetate cultă, dar plină de idolatrie. ***Sorţul i-a căzut Sfântului Ioan. L-a luat pe ucenicul său Prohor şi, urcându-se în corabie, călătorea spre Efes.*** Aşa a fost cu rânduiala lui Dumnezeu că, spărgându-se corabia, toţi erau în primejdie de moarte. Majoritatea pasagerilor s-au salvat înotând în valurile mării şi Prohor, ucenicul lui. Dar când a ajuns la mal ucenicul, înfrigurat şi înspăimântat de ghearele morţii, îl aştepta să iasă din mare şi iubitul său dascăl Ioan. Şi n-a apărut. Atât de mult a suspinat, a plâns şi s-a rugat lui Dumnezeu, de a ajuns parcă la sfârşitul puterilor. Agale mergea singur spre Efes. De acuma nu mai era cu corabia, ci mergea pe jos.

După 40 de zile, în dorul dascălului său, s-a dus la mare şi atunci un val l-a scos din adâncul mării pe Sfântul Ioan. ***Mărturiseşte istoria că 40 de zile a stat în adâncul mării. Este nefiresc pentru un om aşa ceva, dar la oamenii sfinţi totul este posibil. Acesta a fost un semn dumnezeiesc ca să nădăjduiască în Dumnezeu, cum avea să spună mai târziu Sfântul Apostol Pavel, că nădăjduind***

în El te salvează şi nădăjduind că ne va mai salva. Şi, într-adevăr, l-a salvat Dumnezeu cu puterea Sa din ghearele morţii.

Tocmai s-a încheiat un episod scurt din viaţa lui cu primejdie de moarte şi a trecut în alt necaz. Când a ajuns pe străzile Efesului să caute sinagoga, l-a găsit cea mai vestită doamnă din Efes şi foarte cunoscută cu numele de Romana. Avea o baie publică aceea, era în custodia ei. Era vestită şi pentru frumuseţea ei, dar şi pentru zelul care-l avea pentru idoli şi bogăţiile bineînţeles. Şi de aici urmează şi celelalte ale tinereţii. Având mare sferă de influenţă în Efes, i-a luat pe cei doi, pe Ioan şi pe Prohor, şi i-a făcut slugile ei. Cu ajutorul ighemonului, i-a luat la casa ei, la palatele ei, şi pe Ioan împreună cu Prohor i-a pus să facă focul la baie. Acest lucru, dacă erau robi, acum trebuiau să-l săvârşească, nu aveau încotro. Stăm şi ne gândim ce minte o fi avut aceşti oameni, dar ce tărie de caracter. Aceştia care au fost prezenţi la multe evenimente ale Mântuitorului, şi mai ales Ioan, la moartea Domnului pe cruce şi la învierea Lui. Acuma proaspăt salvat cu puterea lui Dumnezeu din ghearele morţii, iată-l cum ajunge tot prin voia lui Dumnezeu slugă şi slugă nu la oricine, la un închinător de idoli şi, cred că nu greşesc, la o femeie stricată a unuia dintre cele mai fastuoase oraşe ale lumii de atunci.

Dar conştientizând că acesta este drumul pe care i l-a deschis Dumnezeu, a săvârşit această misiune, până când Dumnezeu i-a văzut dăruirea ascultării şi s-a întâmplat o minune, că ducându-se copilul ighemonului la baie, a ieşit diavolul din baie şi sugrumându-l l-a omorât. Când a auzit ighemonul de acest lucru, mult s-a ofensat, întristându-se până la moarte. Şi a spus: roagă-te cât poţi, Romana, la idoli ca să-l învie pe acest copil, că mult am ţinut la el. S-a întristat tot Efesul pentru acest eveniment. Şi această femeie scelerată pe cine putea să se răzbune decât pe Ioan ? L-a bătut, l-a umilit şi i-a spus: roagă-te Dumnezeului tău şi învie copilul. Şi rugându-se cu foc şi ştiind că el este proaspăt salvat din moarte, l-a înviat pe copil. Aşa cum s-a dus vestea morţii în tot Efesul şi a adus întristare, mai mult şi mai repede s-a dus vestea învierii în numele lui Hristos. De acum avea să iasă din aceste chingi ale robiei Ioan, şi nu numai că l-a înviat pe copil, i-a înviat spre viaţa veşnică şi pe tatăl copilului, Dioscorid, şi pe copil, a înviat-o spre viaţa veşnică, cunoscându-L pe Hristos, şi pe acea femeie stricată, pe Romana. Împreună cu ei, multă parte din Efes s-a încreştinat.

Multă tulburare s-a făcut din partea iudeilor care încă mai stăpâneau sinagoga şi a celor care se închinau la idoli. Pe o parte era un prinţ Ioan, pe partea cealaltă era ca un cerşetor. Din aceste duşuri fierbinţi şi reci ca gheaţa, nu a cedat psihic şi nici fizic. A mers înainte în numele Aceluiaşi Hristos, Căruia I-a fost fidel până la moarte. Avea să aibă mult de lucru şi mult să îndure bătăi, scuipări, ocări de la

efeseni, datorită unui vrăjitor cu numele de Chinops. Acesta atât de mult a închingat în idolatrie şi în vrăjitorie Efesul, încât că îl socoteau ca pe un dumnezeu. Până la atâta putere a ajuns acel vrăjitor, încât că îşi chema diavolii şi îi trimitea la Ioan. Mult s-a luptat Sfântul Ioan în numele lui Hristos şi cu aceşti diavoli, şi cu acest vrăjitor şi cu alţii, şi cu slujitorii idolilor. Dar în urma bătăilor şi a ocărilor, Dumnezeu i-a dat putere şi a reuşit să biruiască această putere diavolească.

Diavolul care stătea în capiştea idolească a Artemidei atâta s-a supărat pe Ioan, încât că a primit putere de la Dumnezeu şi s-a făcut în chip de ostaş. Stătea la poarta Efesului. Îl vedeau efesenii plângând, smulgându-şi părul din cap şi rupându-şi hainele. Şi-l întrebau din curiozitate oamenii: de ce plângi ? Şi îşi spune păsul durerii: eu mă trag din Cezareea Palestinei, am fost ostaş şi am avut în custodie doi vrăjitori, îi chema pe unul Ioan şi pe unul Prohor. Şi cu vrăjile lor au fugit din stăpânirea mea. Şi ighemonul m-a sortit morţii, spunea acel ostaş. Şi cu o ultimă sforţare şi rugăminte, l-am rugat pe ighemon să mă lase liber să mă duc să-i caut, şi am aflat că sunt în cetatea voastră. Rogu-vă, am şi o pungă de bani şi vă răsplătesc cu vârf şi îndesat dacă ştiţi de ei, daţi-mi-i mie să-i duc înapoi la ighemon şi să mă salvez eu.

Când au auzit efesenii de acest lucru s-au cucerit, şi la lacrimile aceluia şi durere, dar şi la repulsia pe care o aveau faţă de Ioan şi de ucenicul lui. S-au adunat cu toţii şi ştiind unde sunt cei doi, i-au luat şi legaţi i-au dus la acest soldat să-i predea. Dar Ioan ştiind cu duhul cine-l aşteaptă, i-a spus: în numele lui Hristos, diavole spurcat, de ce ai venit aici ? Te duci în piatră seacă şi să nu mai vii pe aici niciodată. Şi atunci a dispărut în faţa efesenilor acest diavol.

Spun cu lux de amănunte acest lucru, ca să vedeţi ce dimensiuni în lucrarea sa ia satana faţă de oameni, şi Dumnezeu îi dă putere pe măsura necredinţei tale şi a slăbiciunii tale mentale, aş putea să spun. Nu mental fizic, mental faţă de credinţă, faţă de Dumnezeu şi aplecarea spre cele vrăjitoreşti. Diavolul, dacă nu are slobozenie de la Dumnezeu, nici de o muscă nu se poate atinge, cu atât mai puţin de un om, de chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Dar pentru necredinţa oamenilor, a slobozit să facă acest truc. Dar s-a înşelat, din cauză că nu ştia cu cine se luptă, tocmai cu un om al lui Dumnezeu, având mari puteri şi mare credinţă.

Sfântul Ioan, iubiţi credincioşi, a fost exilat în Insula Patmos de către împăratul Domiţian. Apoi, bătut şi acolo, umilit, schingiuit, aruncat cu pietre, nu a cedat, a mers înainte şi a încreştinat şi insula. Venind la împărăţia romană Traian, acela era un om blând şi a slobozit pe toţi creştinii care erau închişi şi sortiţi morţii

mucenicești, le-a dat drumul spre libertate, şi sub acel edict a căzut şi Sfântul Ioan cu Prohor spre libertate. S-a apropiat de sfârşitul vieţii.

Deja avea peste 100 de ani. Truda lui i-a fost cumplită, dar şi nobilă pe măsura scopului de a propovădui Evanghelia. ***Oamenii din Patmos atâta s-au rugat de Sfântul Ioan ca să nu-i părăsească – că de acuma erau creştini şi au înţeles ce este idolatria şi ce este creştinismul – şi i-au spus să le lase măcar o carte scrisă cu evenimentele care s-au întâmplat în Ierusalimul timpului aceluia, cu referire la Persoana lui Hristos. Şi aşa a scris Sfânta Evanghelie şi a lăsat-o efesenilor. Insuflat de Duhul Sfânt, la bătrâneţe a scris şi Apocalipsa, care nici acuma încă nu este tâlcuită. A rămas să fie tâlcuită tot de Sfântul Ioan, cel care a şi scris-o.***

Unii Sfinţi Părinţi spun că ar fi murit la 120 de ani, unii la 105 ani. Prea puţin importă acest lucru. Principal este că activitatea lui a fost destul de amplă şi cu o credibilitate uimitoare în tot ce a făcut. Această lucrare a lui se dovedeşte faptic în ceea ce a lăsat în urmă, episcopi şi preoţi Bisericii. Una dintre cele mai idolatre părţi ale lumii a fost încreştinată de Sfântul Ioan. Într-adevăr, a împlinit ceea ce a spus înţeleptul Solomon: ***Tinere, de vrei să slujeşti Domnului, pregăteşte-te de ispită.*** Tânăr a plecat în drumul apostolatului. Într-adevăr, tinereţea nu l-a încovoiat, nu l-a făcut labil în hotărârea pe care a luat-o. Şi aceasta – o dovadă în plus şi un sfat totodată: cât de tânăr ai fi, dacă eşti un om hotărât şi în ceasul impasului şi al necazului mergi înainte, imediat te va paşte succesul, biruinţa, dar şi mai ales dacă faci acest lucru în numele lui Hristos.

Mai ales, Biserica lui Dumnezeu a mers numai pe baza credinţei. Acolo unde a jucat banul, interesul şi doar cuvântul cosmetizat dogmatic şi blând, acolo s-a dărâmat. Cât de simplu ar fi cuvântul şi omul care lucrează în această arie, dacă din inimă izvorăşte acel sentiment de dăruire, este imposibil să nu biruiască. Aşa au biruit sfinţii apostoli, dar nu înainte de a lua supliciile, bătăi, ocări, unii plângeau de suferinţa acelora şi alţii râdeau, se bucurau că îi trimite în închisori, îi trimite în schingiuiri sau în moarte.

Mutarea Sfântului apostol şi evanghelist Ioan la cer

Iubiţi credincioşi, ***Sfântul Ioan evanghelistul nu a părăsit lumea. Spune Sfânta Scriptură că el numai cât a adormit. A fost îngropat de ucenici la cererea lui şi acoperit cu pământ. Când a fost căutat cu plânsete să-i vadă trupul, chiar dacă era mort, n-a mai fost găsit.***

Să nu ne ducem cu mintea evreieşte - cum au făcut cu Domnul Hristos să pecetluiască sicriul Domnului, ca nu cumva venind noaptea ucenicii furându-l, să zică că a înviat - că aşa s-ar fi întâmplat cu Sfântul Ioan. Ci, într-adevăr, el a fost mutat cu tot cu trup. Nu a gustat pământul din trupul lui. Nu l-a putut digera pentru curăţia de care a dat dovadă şi totodată nobilul scop al lui Dumnezeu de a mântui pe om.

Cei trei - Enoh, Ilie şi cu Ioan evanghelistul - nu au gustat moarte, ci vor gusta moarte din însăşi mâna lui antihrist în amvonul bisericii din Ierusalim, atunci când va ajunge el la Ierusalim să se întronizeze.

Sfântul Ioan, şi aş vrea ca să spun această povestire frumoasă, s-a cucerit oricărui om care era într-un necaz al vieţii. Atunci când a fost în Efes şi în Patmos, s-a cucerit şi la sărac şi la bogat. S-a dus la orice om care era păgubit de sănătate sau de o altă nevoie. I-a vindecat atunci când au cerut, ştergându-le lacrimile suferinţei.

Peste ani, când de-acuma era Imperiul Bizanţului şi era imperiu creştin, mărturiseşte istoria de un copil care păştea gâştele unei cetăţi. Şi se ducea în fiecare zi cu gâştele cetăţii la păscut, la scăldat, eu ştiu, cum era rânduiala. Dar la poarta cetăţii era icoana Sfântului Ioan wvanghelistul pictată. Trei ani de zile

s-a chinuit copilul pe nisip, uitându-se la icoana aceea ca s-o picteze el şi nu putea. Totuşi, copil fiind, mintea necoaptă, atâta perseverenţă dă o notă totuşi de stăruinţă. Şi într-o zi, supărat că nu-i iese lui icoana ca cea de pe poarta cetăţii, a venit un bătrân la el şi l-a întrebat: ce vrei tu să faci aici, copile ?

Mă chinui de mulţi ani, eu sunt din cetate şi pasc gâştele cetăţii, şi mă chinui de mulţi ani să fac pe sfântul acela, că eu tare mult ţin la el. Şi l-a ajutat. Şi a pictat în legea lui acolo, a făcut conturul Sfântului Ioan şi a scris o scrisoare şi i-a spus: Eu, Ioan Teologul, îţi scriu ţie, pictorului imperiului, a împăratului, să înveţi pe acest copil să picteze şi te anunţ că el va ajunge mai bun ca tine. Şi a semnat: Ioan Teologul.

S-a dus la pictor că, într-adevăr, împăratul avea un pictor foarte bun şi creştin. Când a citit scrisoarea, nu i-a prea convenit, prima parte i-a convenit, dar ca oricare meşter probabil nu i-a convenit: să ajungă el să picteze mai bine ca mine ? Şi tot îl ţinea aşa, tot refuzându-l. L-a acceptat, dar nu i-a predat secretul. Supărat copilul că-l punea numai la amestecat vopsele sau cine ştie ce corvoadă să facă, şi a venit într-o zi iarăşi când a ajuns copilul la supărare şi era singur în atelier şi l-a întrebat: dar ce faci tu aicea ? Sunt supărat că nu pot să pictez, şi atunci i-a luat mânuţa şi a pictat pe sfânt. Şi atâta de frumos l-a făcut şi strălucea, încât că s-a dus vestea în tot imperiul.

S-a făcut mare gâlceavă între oameni că era mult mai frumos chipul pictat de copil decât cel pictat de către pictor. Unii râdeau chiar de pictor: uite, te-a întrecut un copil că într-adevăr chipul Sfântului Ioan este exact parcă cum e pictat el, dar e şi frumos şi strălucitor. Şi a stârnit mare mânie în pictorul bătrân. Şi a ajuns la împărat. Împăratul, ca să facă dreptate, mult s-a gândit şi a zis aşa: să picteze fiecare câte un vultur şi pictorul bătrân şi copilul, dar neştiindu-se unul pe altul. Au pictat vulturii şi i-au adus în palat. În prezenţa celor doi a dat drumul la un corb, că a spus împăratul: această pasăre are mare mânie pe vultur şi el poate să facă dreptate. El trebuie să se ducă la vulturul care-l vede mai aproape de adevăr. Şi aşa a făcut. S-a izbit în tabloul copilului. Şi aceea a fost o dreptate pe măsură că, într-adevăr, Sfântul Ioan a venit şi i-a rezolvat acel păs al unui copil. Să nu credeţi că este o fabulă, o legendă. Lucrul a fost adevărat de s-a dus vestea în tot imperiul, că apoi icoana mult timp a stat până când au venit necazuri peste creştini şi probabil s-o fi pierdut în timp.

Dar cu certitudine şi în ziua de astăzi minuni se fac. Necazul este că nu mai este minte la oameni ca să priceapă minunea. Că multe minuni se făceau în faţa ighemonilor şi în faţa idolatrilor, dar dacă nu le puteau pricepe, erau mai reci decât

gheaţa în cele ce priveşte credinţa, evident că nu te poţi deschide şi n-ai cum să le pricepi. Uitaţi-vă în ziua de astăzi, cei care lucrează la dărâmarea identităţii lui Hristos şi implicit a Bisericii creştine, ce-au putut să scoată. Ştiţi acel numit Cod al lui da Vinci. Nişte oameni pe care nu îi poţi numi oameni, nişte monştri. Chipurile, din acea Cina cea de Taină a lui da Vinci au scos că Domnul Hristos avea legături cu Maria Magdalena. Ioan care este pictat în Cina cea de Taină, după cum spune în Noul Testament că atunci când a avut Cina cea de Taină s-a aplecat cu urechea, cu faţa la pieptul Domnului, ei spun că era Maria Magdalena. El era tânăr, era un copil, putea să-l facă precum pe Sfântul Apostol Petru ? Dar mintea seacă până unde se poate duce ?

Oare Hristos a venit pe pământ că-I trebuia, iertaţi-mă, femeie ? Acesta era scopul Domnului să Se întrupeze Dumnezeu adevărat pe pământ ? Şi nu mă ruşinez să spun, ci mai degrabă să mustru pe acei oameni netrebnici şi nemernici. Dar când mintea la om nu mai funcţionează, este posibil absolut orice. Până şi diavolii, mai ales în ziua de astăzi, se cutremură la ce dimensiuni în gândire şi în faptă ajung oamenii. Şi, într-adevăr, oamenii în ziua de astăzi vor împlini toate relele pământului de care şi iadul se va cutremura. Îmi puneam în sine întrebarea: dacă pe timpul sfinţilor apostoli vrăjitoriile erau în aşa dimensiuni, diavolii veneau şi lucrau cu oamenii, erau trimişi de vrăjitori, să mă ierte Dumnezeu, dar din Chitila câţi draci or fi curgând prin Bucureşti, până şi la Băsescu, că e posibil orice. Câţi parlamentari se duc la vrăjitoare, câţi boieri, câte femei să-şi facă vrăji să-i vină bărbatul acasă sau mai ştiu eu ce ? Aşa că este explicabil tot ce se întâmplă la ziua de astăzi.

Vă invit la o minte înţeleaptă, vă invit la o gândire cât mai apropiată de adevăr. Nu vă pierdeţi prin ţăţăriile lumii de astăzi. Vedem cu propriile noastre fiinţe cum minciuna se înalţă din ce în ce mai sus. Nu vin diavolii ca să spună minciuna, ci slujitorii diavolilor. A pătruns, cum spune proorocul, ca apa în maţe şi ca untdelemnul în oase (potrivit Psalmi 108, 17) peste tot, fără numai că se aşteaptă împăratul minciunii ca să vină şi să domine totul.

Dar peste Biserică – cum spune şi Mântuitorul, nici porţile iadului nu o va dărâma (potrivit Matei 16, 18) – nu poate să intre. Şi mai ales peste Biserica omului, Biserica lăuntrică. Cât s-au chinuit comuniştii, care erau slugile diavolului, şi poate unii încărunţiţi aţi fost activişti de partid şi ştiţi ce se preda: descreştinarea omului. N-au reuşit. Au omorât, au schingiuit, ca să fure pe Dumnezeu din inimă a fost imposibil. Au venit cu fel de fel de momeli, cu înfricoşări, nu au reuşit. Mintea omului, cât de simplă o fi fost ea, n-a putut fi înşelată, o dovadă în plus că dacă vei crede cu adevărat este imposibil să te corupă cineva.

Cu orice preţ ar fi, păstraţi-vă adevărul, care este Iisus Hristos şi Căruia I se cuvine slava în veci. Amin.

Sfântul Ioan, evanghelistul “fiul tunetului” - Predici la sărbătoarea adormirii Apostolului iubirii, chipul Bisericii cereşti: “Aşadar, cum să-l iubim şi să-l cinstim pe Ioan, fraţilor? Să nu iubim numai din gura…”

Pr. Ciprian Negreanu - Cuvânt în ziua prăznuirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan

Foarte scurt cuvânt al Pr. Ciprian Negreanu în ziua prăznuirii Sfântului apostol şi evanghelist Ioan (26.09. 2013):

Pentru că trebuie, în ziua în care îl prăznuim pe Sfântul Ioan Evanghelistul – El care era Fiul Tunetului şi nu tăcea niciodată să spună cuvântul lui Dumnezeu – suntem datori şi noi să spunem un cuvânt.

Părintele Paisie Aghioritul a spus un cuvânt pe care l-a reţinut părintele Efrem, stareţul mănăstirii Vatopedu şi de la care l-am auzit. O să-l înţelegeţi fiecare la măsura voastră.

Cuvântul e aşa: Dacă se închide o uşă în faţa voastră, nu vă grăbiţi să o spargeţi, pentru că ceea ce veţi găsi nu va fi foarte plăcut.

Deci, dacă uşa se închide, Dumnezeu cu ştiinţă a îngăduit să se închidă o vreme. Şi la o vreme oarecare, chiar dacă ceea ce era atunci între voi, dincolo de uşă, era

folositor sufleteşte, duhovniceşte, să zicem, dar, dacă uşa s-a închis, Dumnezeu a lăsat-o să se închidă cu ştiinţă; dacă tu o spargi, s-ar putea să nu îţi prea placă ce vei găsi dincolo.

Dumnezeu să ne ajute, să ne întărească.

Predica Părintelui Ciprian Negreanu la sărbătoarea adormirii Sfântului Ioan evanghelistul - 26 septembrie 2012:

Evanghelia de astăzi ne înfăţişează cum, lângă crucea lui Hristos, stăteau Maica Domnului şi Ioan evanghelistul. Poate cel mai important moment, chiar dacă nouă ne rămâne în minte momentul Cinei celei de taină şi aplecarea pe pieptul Mântuitorului a capului Sfântului Ioan evanghelistul, cumva parcă aşa îl ştim, unii dintre noi, cel puţin, pe Sfântul Ioan evanghelistul, apropiat de Mântuitorul, rezemându-şi capul pe pieptul Său, totuşi cu siguranţă cel mai valoros moment al vieţii Sfântului Ioan evanghelistul a fost acela că în clipa cea mai grea, în momentele cele mai ispititoare, cele mai grele, de purtat, numai el şi Maica Domnului au rămas lângă crucea lui Hristos şi că a fost lângă Hristos până în ultima clipă. Când toţi au fugit, când toţi s-au ascuns, când mulţi s-au lepădat, când mulţi dintre cei pe care Mântuitorul îi ajutase I-au devenit acuzatori. Faptul că Sfântul Ioan evanghelistul a rămas lângă crucea Mântuitorului e de departe cel mai important moment al vieţii sale, cumva o pecete a vieţii Sfântului Ioan Evanghelistul, care cumva, dă valoare de tunet întregii sale mărturii.

Cred că şi de aceea este numit „fiul tunetului”, nu neapărat pentru că cuvintele sale sunt mai deosebite decât ale celorlalţi sau pentru că vorbea mai tare sau în cine ştie ce înţeles, ci mai cu seamă pentru că, aşa cum orice sfânt, orice om al lui Dumnezeu a trecut sau s-a apropiat de Dumnezeu, a avut momente de apropiere faţă de Dumnezeu. Cu cât aceste momente au fost mai deosebite în inima lor, ale descoperirii pe care Dumnezeu a făcut-o în inima lor, cu atât viaţa lor din momentul acela mai departe a devenit ca un tunet, o mărturie neîncetată despre Dumnezeu.

Cum zicea părintele Teofil Părăian, care nu vedea, zicea „Am auzit vuietul Duhului Sfânt”.

Şi dacă întrebam „Când, părinte? Cum?”, el zicea: „În unii oameni am auzit vuietul Duhului Sfânt”, adică tunetul Duhului Sfânt, am putea zice, se simţea mărturia lor din ceea ce văzuseră, din întâlnirea lor cu Dumnezeu.

Cu siguranţă această descoperire a Fiului lui Dumnezeu pe cruce a fost una dintre cele mai cutremurătoare; Dumnezeu răstignit, Dumnezeu Care moare, Dumnezeu Care Se dăruieşte pentru om, a fost cea mai grea de purtat imagine, chip al lui Dumnezeu, cel mai smintitor pentru mulţi, dar şi cel mai puternic. Cel mai izbăvitor din moartea duhovnicească, din moartea sufletească, veşnică, din osânda veşnică în care putea să cadă omul şi pe drumul căruia deja se apucase să meargă omul. Şi această mărturie a Sfântului Ioan Evanghelistul de lângă crucea lui Hristos, din clipele morţii Mântuitorului şi ultimele Lui cuvinte de pe cruce pe care el le-a auzit, sângele şi apa care au curs din coasta Sa atunci când a fost străpuns, pe care el le-a văzut şi despre care a mărturisit, toate acestea, care par simple şi par puţine, de fapt au fost începutul tunetului mărturiei sale.

Dacă mărturia sa cuprinde: „Am cunoscut că Dumnezeu este [lumina] şi nu este nici un întuneric în El", dacă, de fapt, până la urmă, mărturia sa desăvârşită despre Dumnezeu este că Dumnezeu este dragoste, că Dumnezeu este lumină şi nu este nici un întuneric întru El, dacă mărturia sa se strânge în cuvântul că Dumnezeu este dragoste, această putere a acestei mărturii stă în prezenţa lui lângă cruce în clipele acelea.

Aceasta a fost Evanghelia de azi şi cea de la Utrenie, este tot de la Ioan evanghelistul, este Evanghelia a unsprezecea a Învierii, în care ni se înfăţişează primirea lui Petru din nou în apostolat, când Mântuitorul îl întreabă de trei ori, lângă malul lacului Ghenizaret: ***"Mă iubeşti tu pe Mine?" Şi el a spus: "Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc". "Mă iubeşti Tu pe Mine mai mult decât aceştia?". "Da, Doamne, Tu ştii că Te iubesc". "Mă iubeşti tu pe Mine? Paşte mieluşeii Mei, paşte oile Mele". Şi de trei ori îl întreabă şi de trei ori Îi răspunde Petru, iar a treia oară s-a întristat: "Da, Doamne, Tu ştii toate, Tu ştii că Te iubesc". Şi din nou i-a zis Dumnezeu: "Păstoreşte oile Mele". Şi, după aceea, L-a urmat pe Hristos. Şi, văzând că în urma lui, mergând după Hristos, vine şi Ioan Evanghelistul, a zis: "Doamne, dar cu acesta ce va fi?" Şi Mântuitorul i-a zis: "Dacă voi vrea să rămână acesta până vin Eu, ce-ţi pasă ţie?"***

Şi chiar Ioan Evanghelistul spune după aceea: ***"Şi de atunci s-a răspândit vorba aceasta între fraţi, că el nu va mai muri".*** Dar zice tot Sfântul Ioan: ***"Dar El n-a zis că nu va mai muri, ci Dacă voi vrea ca acesta să rămână până vin Eu, ce-ţi pasă ţie? Tu vino după Mine!"***

Chiar el zice: ***"Acesta este ucenicul pe care îl iubea Iisus şi care şi-a rezemat capul pe pieptul Mântuitorului la Cina cea de taină şi care L-a întrebat pe Hristos: Doamne, cine este cel ce Te va vinde?"***

Toate aceste cuvinte, toate aceste lucruri ascund în ele şi nişte tulburări, nişte gânduri ale noastre, ale multora dintre noi. Una dintre întrebări este:

De ce i-a zis Dumnezeu lui Petru: Mă iubeşti tu mai mult decât aceştia? Noi ne întrebăm: de ce "mai mult"? Că, iată, Ioan Îl iubea! Ne punem tot felul de întrebări.

Şi a doua: ***Oare de ce a răspuns Mântuitorul: Dacă voi vrea să rămână acesta până voi veni Eu, ce-ţi pasă ţie?*** Oare a spus numai aşa, o vorbă? Dumnezeu nu a aruncat vorbe de şagă, n-a spus ceva doar să încerce omul, tot ce spune El e adevăr veşnic! Şi atunci cum putem înţelege acest lucru? Ştim că Biserica ne spune că Sfântul Ioan Evanghelistul a adormit, că mormântul său este în Efes, a adormit şi în acelaşi timp, Mântuitorul ne spune aşa. Cum să înţelegem aceste lucruri?

Una dintre explicaţiile pe care merită să le luăm în seamă şi pe care merită să le socotim este aceea pe care o dă Sfântul Augustin şi pe care o urmează şi alţii dintre Părinţi. Ei zic aşa: Sfântul Apostol Petru preînchipuie Biserica aceasta, din istorie, cea care-l iubeşte pe Hristos, cea care urcă spre dragostea lui Hristos, vrea să-L iubească pe Hristos, cea care de multe ori poate să cadă… – nu Biserica în sine, dar mulţi dintre cei ai Bisericii pot să cadă, pot să se lepede ca Petru, pot să o ia prea tare înainte sau să rămână în urmă, cum a făcut Petru de atâtea ori. Deci ţine de istorie, ţine de timpul acesta, ţine de maturizarea Bisericii aici, pe pământ, prin Biserică înţelegându-se aici toţi credincioşii din toate veacurile care-L vor urma pe Hristos şi care cumva, sunt preînchipuiţi de Petru, zice Sfântul Augustin.

Şi mi se pare foarte interesant acest gând. Adică noi, cei din istorie, cei care acum Îl căutăm pe Hristos, suntem îndemnaţi să-L iubim pe Hristos. Să-L căutăm pe Hristos, fiecare dintre noi să pască oile duhovniceşti ale sufletului nostru în păşunile duhovniceşti ale lui Hristos, iar noi, păstorii, cei care am fost puşi de Dumnezeu, să ajutăm ca turma lui Hristos să nu rămână fără de apă. Aceasta este Biserica în istorie.

Iar Sfântul Ioan evanghelistul, zice Sfântul Augustin, este Biserica cerească, cea care s-a mântuit, care nu mai cade, care nu se mai îndoieşte.

Toată viaţa Sfântului Ioan dovedeşte asta. El nu s-a îndoit niciodată, nici de Învierea lui Hristos. Şi când a mers la mormânt, singur, înaintea celorlalţi, zice: Şi am văzut giulgiurile singure zăcând şi după ce a intrat şi a văzut, a crezut. Adică el credea. El nu s-a lepădat de Hristos nici lângă cruce, nu s-a lepădat de Hristos

niciodată, n-a fost o clipă în care să se îndepărteze de Hristos. Sfântul Ioan evanghelistul a rămas lângă El tot timpul, totdeauna. Aşa cum Biserica cerească nu mai este supusă ispitelor, încercărilor, nu mai cade sau decade, nu se mai înalţă, nu mai scade. Aşa cum Dumnezeu a certat Bisericile din Asia mică, în Apocalipsă, avem cele şapte Biserici din Asia mică pe care Dumnezeu le ceartă, pe unele dintre ele şi le ceartă pentru căderile lor şi pentru neputinţele lor şi pentru lepădările lor.

Ei, Biserica cerească este formată, în primul rând, din Sfinţii cei mari, cei care s-au mântuit, cei care au trecut dincolo; aceştia nu mai cad. Şi nu numai că nu mai cad şi nu se mai îndoiesc, ci aceştia rămân! În cuvântul acesta, Sfântul Augustin şi cei care au urmat găsesc o explicaţie foarte frumoasă, foarte adevărată. Biserica aceasta cerească e o mărturie pentru noi, pentru viaţa noastră însăşi. Această Biserică cerească rămâne cu noi neîncetat. Sfinţii, împreună cu Maica Domnului – şi vedem că această Biserică cerească o are în primul rând pe Maica Domnului mamă, ea este în fruntea lor – este lucrătoare neîncetată pe pământ. Când a încetat această Biserică cerească împreună cu Maica Domnului, cu toate minunile pe care le-a făcut ea, cu toţi Sfinţii care neîncetat lucrează şi vedem mărturia lucrării lor în toată viaţa noastră, că sunt lângă noi şi se alătură nouă şi ne ajută în toate greutăţile! Şi când avem necazuri şi pierderi de bani îl chemăm pe Sfântul Mina; când suntem în boli îl chemăm pe Sfântul Nectarie. Şi nu vine? De atâtea ori a venit! De atâtea ori va mai veni! Şi este neîncetat aici.

Dacă voi vrea ca acesta să rămână până vin Eu, ce-ţi pasă ţie?

Şi a rămas, să ştiţi! Nu numai el tot ce preînchipuia el, toată lucrarea Sfinţilor în istorie a rămas şi a rămas mai aproape decât Biserica aceasta vremelnică, pentru că, de multe ori, poate aceasta a fost suprimată – nu Biserica în sine, ci membrii ei, zidurile ei, cum a fost în Rusia, cum a fost în alte locuri, nu s-a mai găsit, poate, pentru unii credincioşi, nici unde să se închine, nici unde să se ducă să se spovedească, nici un om cu care să se roage împreună, poate nu s-a mai găsit. Dar Biserica cerească n-a căzut niciodată! Ea a fost neîncetat alături de ei! Sfinţii aceia au rămas alături de ei şi n-a putut nimeni să-i mai surpe sau să-i îndepărteze.

Atunci când o să mai ascultaţi sau o să mai auziţi cuvântul acesta, această a unsprezecea Evanghelie a Învierii, să vă gândiţi şi la acest înţeles pe care l-au dat Sfinţii şi să daţi slavă lui Dumnezeu şi să dăm toţi slavă lui Dumnezeu că, într-adevăr, cuvântul lui Dumnezeu până şi aici a rămas veşnic şi s-a împlinit. Dumnezeu a vrut ca Biserica cerească să rămână cu noi şi că Sfinţii care au biruit şi au trecut dincolo, Biserica biruitoare rămâne împreună cu Biserica luptătoare, cu noi, cei care suntem în Biserica luptătoare şi care de multe ori

cădem, de multe ori ne îndoim, de multe ori ne tulburăm, de multe ori dăm înapoi. Dar totdeauna aceşti fraţi mai mari, Sfinţii, în frunte cu Maica Domnului, cu Sfântul Ioan Evanghelistul, cu alţii şi alţii, vor fi alături de noi!

Dumnezeu să ne ajute, să ne întărească!”

Părintele Arhimandrit Andrei Coroian: Sărbătoarea adormirii Sfântului evanghelist Ioan, apostolul iubirii

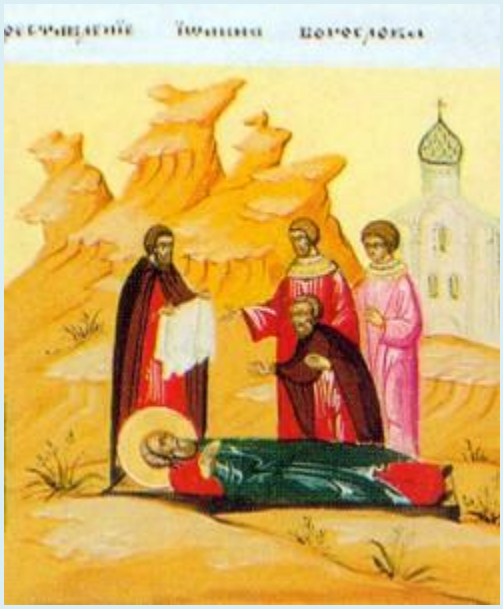

"Sfântul apostol Pavel în Epistola către Galateni, enumerând roadele Duhului Sfânt, dă prioritate iubirii dumnezeieşti, căreia îi urmează: ***„bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioşia, blândeţea, înfrânarea, curăţia" (Gal. 5, 22-23).***

Tot el consacră un întreg capitol – 13, din întâia Epistolă către Corinteni, acestei virtuţi nepieritoare, concentrând într-un imn, prin negaţie şi afirmaţie, calităţile ei. Dacă iubirea „nu se trufeşte, nu invidiază, nu se poartă cu necuviinţă, nu caută la ale sale", în acelaşi timp ea „se bucură de adevăr, pe toate le suferă, pe toate le crede, pe toate le nădăjduieşte, pe toate le rabdă", fiind virtutea care niciodată "nu se trece" (I Cor 13, 1-7).

Din aceste două texte înţelegem că iubirea dumnezeiască are o importanţă fundamentală în viaţa creştină, datorită forţei ei motrice care pune în mişcare lucrarea credinţei şi datorită atotcuprinderii ei care împlineşte, înfrumuseţează, desăvârşeşte viaţa.
Acelaşi Apostol Pavel o prezintă ca pe o „cale, care le întrece pe toate" (I Cor. 12, 31), calea superioară de cunoaştere a lui Dumnezeu şi de unire cu El prin harul Sfântului Duh.

Iubirea este o cale mult râvnită, unică prin frumuseţea şi măreţia ei, dar chiar dintre eroii credinţei – Sfinţii, puţini sunt acei care au străbătut-o întreagă. Prin viaţa şi

scrierile lui, Sfântul Ioan Evanghelistul, Apostolul Iubirii, se arată primul dintre aceşti călători, după Maica Preacurată şi Botezătorul Ioan, care au avut meniri cu totul aparte. El parcă mai înainte a citit cele scrise de Sfântul Apostol Pavel cât şi cuvintele spuse de Hristos învăţătorului de Lege ***„să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată puterea ta şi din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Luca 10, 27).***

În tânărul pescar din Betsaida, Dumnezeu a hărăzit virtuţile strămoşilor săi: credinţa cea tare a lui Avraam prin care, asemeni acestuia şi-a părăsit casa, părinţii şi patria iubită, urmând Mântuitorului şi propovăduindu-L în toată lumea, smerenia lui Iacob, prin care se înalţă la cereşti descoperiri, râvna lui Ilie, curajului Sfântului Ioan Botezătorul, primul său dascăl, blândeţea lui Moise şi sensibilitatea poetică a lui David, pe toţi însă depăşindu-i prin marea sa iubire faţă de Dumnezeu şi de Hristos. Iubirea de Dumnezeu l-a păstrat în feciorie şi curăţie asemeni Sfintei Fecioare Maria. El îndrăgeşte din prima clipă şi urmează pe Hristos la a cărui şcoală se desăvârşeşte. Cu sufletul său delicat Îl înţelege mai bine decât ceilalţi apostoli fiindu-i aproape chiar şi în clipa răstignirii. Alături de mai vârstnicul Petru şi de fratele său Iacob este între apostolii cei mai apropiaţi care vor deveni stâlpii Bisericii întrecându-i în iubire şi ataşament, precum şi putere de pătrundere, fapt care îl face mult iubit de Domnul.

Faptul că era iubit se vede că nu-i deranja pe ceilalţi apostoli, de unde reiese că pe lângă curăţia şi capacitatea sa de a înţelege sensul cuvintelor şi faptelor Mântuitorului, Ioan purta în suflet, o nevinovăţie de copil şi o mare iubire de Dumnezeu şi de oameni.

Iubirea lui profundă, era întemeiată pe cunoaşterea lui Hristos că Dumnezeu, ca Logos întrupat (Ioan 1,14) şi era motivată de iubirea lui Dumnezeu faţă de om: ***„Că într-atât a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său cel Unul-Născut L-a dat, pentru ca tot cel ce crede într-Însul să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (Ioan 3, 16).***

Ştia de la Hristos că ***„Dumnezeu este iubire" (I Ioan 4, 8)*** şi că ***„cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el" (I Ioan 4, 16)*** că ***"noi îl iubim pe Dumnezeu pentru că El ne-a iubit mai întâi" (I Ioan 4, 19).***

Iubirea desăvârşită faţă de Hristos îl determină la o atenţie maximă faţă de faptele şi cuvintele Învăţătorului său, pe care le pune în inima lui, înregistrându-le ca nimeni altul şi transmiţându-le în Evanghelia sa după zeci de ani. Evanghelia şi

epistolele sale sunt scrieri fundamentale ale Noului Testament de o mare adâncime teologică şi înălţime duhovnicească.

Din scrierile lui aflăm că Hristos este ***„Calea, adevărul şi viaţa" (Ioan 14, 6)*** că este ***„învierea şi viaţa" (Ioan 11, 25)*** că este ***„pâinea vieţii" (Ioan 6, 48), „Trupul Lui fiind adevărata mâncare şi Sângele Lui fiind adevărata băutură" (Ioan 6, 55)*** pe care mâncându-le vom avea viaţă întru noi şi vom fi înviaţi în ziua cea de apoi (Ioan 6, 54).

Sfântul Ioan este singurul evanghelist, care din convorbirea Domnului Iisus cu femeia samarineancă reţine că Dumnezeu este Duh şi închinarea vrednică ce trebuie să I se aducă, este „în Duh şi adevăr" (Ioan 4, 24). Că Hristos este „viţa cea adevărată", iar noi credincioşii mlădiţele, că numai întru El se poate aduce roadă multă, iar fără de El „nu se poate face nimic" (Ioan 15, 5). Iubirea noastră faţă de Hristos şi a unora faţă de alţii trebuie să fie precum a fost iubirea Lui (Ioan 15, 12) căci nimeni nu poate avea o iubire mai mare decât aceasta, „ca viaţa Sa să-şi pună pentru prietenii lui" (Ioan 5, 13).

Iubirea faţă de Hristos, atenţia cu care a reţinut şi darul de a transmite adâncimi teologice devenite adevăruri de credinţă ale Bisericii, au făcut din Sfântul Ioan primul şi cel mai mare teolog al Bisericii. Glasul lui de tunet a enunţat adevăruri de credinţă referitoare la Sfânta Treime; ***„Trei sunt Cei ce mărturisesc în Cer: Tatăl, Cuvântul şi Sfântul Duh şi Aceştia Trei Una sunt" (I Ioan 5, 7);*** referitoare la persoana Sfântului Duh „Cel ce din Tatăl purcede" (Ioan 15, 26).

La Sfântul Ioan, Iubirea niciodată nu este despărţită de Adevăr. [Deţinând] discernământul net între bine şi rău, Iuda este numit „vânzător" (Ioan 18, 2) iar cel care nu mărturiseşte că Iisus Hristos a venit în trup este antihrist (I Ioan 4, 3) precum şi comportamentul faţă de eretici de-a lungul vieţii sale ne arată cu prisosinţă acest fapt. Pe cât de fierbinte a fost iubirea pe care a purtat-o în suflet pe atât de luminat este adevărul pe care îl mărturiseşte. Iubirea sa, nu doar că cuprindea în sine toate celelalte virtuţi, dar prin ea a putut învinge frica de moarte, arătându-şi dispoziţia jertfelnică de a muri şi pentru alţii.
Sfântul Apostol al Iubirii biruind frica, a fost singurul ucenic care l-a însoţit pe Hristos în noaptea cea neagră a patimilor Sale. Iubirea lui curată, desăvârşită faţă de Mântuitorul Hristos l-a făcut părtaş trădării, bătăilor, scuipărilor, batjocurii, suferinţei şi morţii Domnului alături de Sfânta Născătoare de Dumnezeu şi de femeile mironosiţe, trăind în sufletul său, la picioarele Crucii o suferinţă mută „în care singura mângâiere era nădejdea învierii".

Iubirea sa jertfelnică a dovedit-o şi la adânci bătrâneţi, când pentru a salva viaţa unui tânăr lăsat în grija unui episcop şi care devenise şeful unei bande de tâlhari, n-a pregetat să străbată păduri şi pustiul deşertului căutându-l prin peşteri tâlhăreşti, găsindu-l în cele din urmă. După o alergare dramatică în urma celui care fugea de ruşinea faptelor sale, l-a readus în Biserică, pocăindu-se împreună cu el, până ce acesta a primit iertare, iar mai târziu a ajuns episcop.

În cea dintâi lună a anului bisericesc, în ziua douăzeci şi şasea, prăznuim mutarea la cele cereşti a Sfântului Apostol şi Evanghelist Ioan – Apostolul Iubirii. Viaţa sa de iubire jertfelnică, cuvintele sale dulci şi luminoase lăsate în Sfânta Evanghelie şi cele trei Epistole, precum şi rugăciunea sa plină de îndrăzneală faţă de Mântuitorul Hristos, Care l-a primit la pieptul Lui, ne sunt imbold şi tărie „în a ne iubi unii pe alţii" şi într-un gând a mărturisi Treimea cea nedespărţită şi toate adevărurile credinţei noastre.

Ne rugăm cu smerenie Sfântului Apostol să mijlocească Blândului şi Dreptului Judecător – Hristos, mântuirea sufletelor noastre".

Pr. Roger Coresciuc - Ziarul Lumina: Fiul tunetului

Sfântul Ioan Evanghelistul ocupă un loc aparte în opera omiletică a Sfântului Grigorie Palama. Deşi nu este foarte întinsă, Omilia a 44-a, rostită în cinstea evanghelistului, este un exemplu strălucit de artă panegirică. Sfântul Ioan este prezentat ca "patriarh al tuturor celor care nu din sânge, nici din pofta trupului, ci de la Dumnezeu au ieşit".

Ales de Dumnezeu spre a fi teologul dragostei dumnezeieşti, Sfântul Ioan Evanghelistul trebuie receptat în primul rând ca trimis al lui Dumnezeu pentru propovăduirea dragostei celei nepieritoare, pricinuitoare de viaţă veşnică. Aşadar, cinstirea lui nu se poate limita la o simplă recunoaştere cu valenţe statice, ci ea trebuie să se exprime prin făptuire:

"Hristos, Fiu iubit este numit, iar Ioan ucenic iubit. Acela sălăşluit în sânul Tatălui, iar acesta – prieten apropiat, rezemat de pieptul lui Iisus. Feciorelnic Acela, la fel şi acesta prin harul Aceluia. Fiul Fecioarei Acela, iar acesta şi el fiu al aceleiaşi. "A tunat Domnul din cer" şi tunet s-a numit şi acesta. De aceea aşa este numit, mai presus decât alţii: tunet şi fiul tunetului, ba mai mult, tunetul cel mai înalt teologhisitor, care răsună în toate marginile pământului şi care a teologhisit despre Cuvântul cel din Tatăl, Cuvântul Care este dintru început la Dumnezeu, fiind Dumnezeu, Care are viaţă în Sine Însuşi, Lumina cea adevărată, Care luminează pe tot omul care vine în lume şi prin Care la început s-au făcut toate.

Aşadar, cum să-l iubim şi să-l cinstim pe Ioan, fraţilor? Oare nu ca pe unul care ne-a descoperit adevărul întreg? Să nu săvârşim deci ceva contrar cuvintelor aceluia, şi nici cumva, arătând dragoste sau credinţă numai de formă sau numai cu buzele,

să ne facem necredincioşi lui prin faptele noastre, ceea ce el însuşi ne opreşte, zicând: "Să nu iubim cu vorbe numai din gură, ci cu fapta şi cu adevărul". Asumarea acestei căi nu presupune numaidecât posesia unor calităţi, ci obligă la dăruire: "Nu ai cuvânt de învăţătură, sfătuire pentru virtute, puterea de a combate argumente, elocvenţă în a întoarce pe cineva de la răutate şi a-l îndrepta spre virtute. Dar fii învăţător prin fapte, fii un bun făptuitor pentru tine însuţi şi pentru aproapele".

Patriarhat ioaneic

Universul în care ne introduce această Omilie revelează o lume a ierarhiilor bine stabilite, cu o ridicată probabilitate a oferirii unor repere profund axiologice. Patriarhatul ioaneic de care vorbeşte Sfântul Grigorie Palama este unul constitutiv şi cu valenţe tradiţionale. Această lume tradiţională nu impune nimic, ci doar sugerează şi vrăjeşte, pozitiv, inimile celor care sunt gata să îşi asume coordonatele ei. Ne întrebăm însă: în ce măsură, în lumea contemporană, un astfel de univers mai poate fi perceput şi receptat ca atare de "omul căutărilor". Ne impunem sau ne sunt impuse oare universuri paralele, mult mai acide şi umplute până la refuz de tot soiul de obligativităţi?

Nu pot răspunde decât oferind un mic fragment al unui articol mai amplu redactat de Răzvan Codrescu:
"Aleşii oamenilor i-au înlocuit pe unşii lui Dumnezeu, spre gloria unui sistem – democraţia – care este la fel de intolerant cu opozanţii pe cât fuseseră societăţile teocentrice ale Evului Mediu în relaţia cu ereziile".

"Lipsa autorităţii de tip tradiţional duce întotdeauna la un pseudoautoritarism conjunctural, pe alocuri făţiş, dar cel mai adesea camuflat, care se manifestă în diferite forme de terorism: politic, social, economic, ideologic. Se instaurează, pe acest fond, un fel de "gândire oficială", cu pretenţii de unicitate şi infailibilitate, în raport cu care funcţionează "delictul de opinie"! Cine îşi permite să gândească altfel – şi mai ales să-şi facă publice ideile – devine, după caz, "duşman al poporului sau al umanităţii", "extremist", "reacţionar", "fundamentalist" etc. Stângismul democratic mondialist (sans frontieres), cu exaltarea "noii ordini mondiale", "comunitarismului" antinaţional şi suprastatal, "dreptului minorităţilor", "laicismului" (un fel de "ateism ştiinţific" cosmetizat), "multiculturalismului", "politicii corecte" ş.a.m.d., reprezintă astăzi forma curentă a gândirii oficiale unice, în slujba căreia funcţionează o uriaşă armată de "politruci", formaţi fie prin mimetism (sub o anume presiune mediatică), fie chiar în institute occidentale de politologie standardizată (aşa cum deunăzi se formau la Moscova sau la "Ştefan Gheorghiu")".

Iubirea, culmea virtuţilor

Să fie oare adevărat că omul începe să îşi piardă "reperele absolute", căutând satisfacţii sau reglementări în aceste pseudoautorităţi, care de multe ori se transformă în pseudorealităţi? Mersul lumii, incert, nu ne poate oferi în fond un răspuns precis. Cert e că auzim tot mai puţin sau chiar deloc vorbindu-se în ultima vreme despre prefacerea interioară. Axarea obsesivă pe problematica economică şi chiar grija orientată spre aspectele sociologice ignoră aproape total această realitate: prefacerea interioară.

Ne spune Sfântul Grigorie Palama, parcă vrând să ne trezească şi pe noi şi pe toţi cei care din veac au fost slujbaşi mărunţi ai unei umbre numite bunăstare economică:
"Şi fiind printre Apostolii cei mai aleşi şi în chip deosebit fiind numit cel iubit, Ioan ne învaţă despre culmea virtuţilor, adică despre iubire, zicând că Însuşi Dumnezeu este iubire, fiindcă Dumnezeu îl are pe cel ce are iubire şi cel care rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în acela în care rămâne iubirea. Însă arată şi că lucrarea iubirii în noi este îndoită, împărţind-o pe aceasta în chip nedespărţit, adică în iubirea faţă de Dumnezeu şi faţă de aproapele, învăţând că acestea două stau împreună una prin cealaltă şi numind mincinos pe cel care crede că poate avea numai una din ele. Căci zice că semnul iubirii faţă de Dumnezeu este păzirea cuvântului Său şi a poruncilor Sale, după cum Însuşi Domnul a învăţat zicând: ***"Cel ce Mă iubeşte va păzi poruncile Mele"*** şi ***"Aceasta este porunca Mea, să vă iubiţi unul pe altul, căci întru aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii faţă de alţii"."***

Un cuvânt care cu certitudine este departe de lumea rece şi prea inumană a progreselor şi regreselor, fie ele la nivel conceptual autoritar, fie ele la nivel economic sau social.

"Hristos, Fiu iubit este numit, iar Ioan ucenic iubit. Acela sălăşluit în sânul Tatălui, iar acesta – prieten apropiat, rezemat de pieptul lui Iisus. Feciorelnic Acela, la fel şi acesta prin harul Aceluia. Fiul Fecioarei Acela, iar acesta şi el fiu al aceleiaşi." (Sfântul Grigorie Palama)

Sfântul apostol Ioan evanghelistul, autorul cărţii profetice Apocalipsa

„Eu, Ioan, fratele vostru şi împreună cu voi părtaş la suferinţa şi la împărăţia şi la răbdarea în Iisus, fost-am pe insula ce se cheamă Patmos, pentru cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia lui Iisus“ (Apocalipsa 1,9).

Acest sfânt, Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, era din Betsaida Galileii, fiu al lui Zevedei, care era pescar. Deci, pescuind el odată cu fiii săi, a venit Iisus şi stând pe ţărm, i-a chemat pe fiii lui Zevedei, zicând: „Iacob şi Ioan, veniţi după mine şi vă voi face pe voi pescari de oameni“. Şi, lăsând el pe tatăl lor în corabie, au mers după Iisus şi mult i-a iubit pe dânşii.

Sfântul Ioan evanghelistul a fost unul din cei doisprezece apostoli, aleşi de Iisus, şi era cel mai tânăr din ceata apostolilor, drept aceea şi predania Bisericii arată că el a trăit până aproape de sfârşitul veacului apostolic, adică aproape de anul 100.

Sfântul Ioan a fost unul din apostolii cei mai apropiaţi ai Domnului Iisus. în Evanghelia sa, el se numeşte „ucenicul pe care îl iubea Iisus“ (Ioan 21,20); este ucenicul care la cină s-a rezemat la pieptul Domnului şi aşa s-a împărtăşit din Tainele lui Hristos; este ucenicul căruia Domnul, când era răstignit pe cruce, i-a încredinţat-o pe preacurata Sa Maică, iar după înălţarea Domnului la cer, Ioan a devenit unul din stâlpii Bisericii lui Hristos, împreună cu Sfinţii apostoli Petru şi Iacov, ruda Domnului.

La rândul ei, Tradiţia Bisericii ne înştiinţează că, după adormirea Maicii Domnului, Sfântul apostol Ioan a mers la Efes, în Asia, unde a propovăduit credinţa lui Iisus. Apoi, din porunca lui Domiţian împăratul (81-86), apostolul Ioan a

fost surghiunit în insula Patmos şi acolo a vieţuit multă vreme. Tot în această insulă a scris şi Evanghelia sa, cele trei Epistole şi cartea Apocalipsei.

Apostolul Ioan scrie: ***„Am fost în Duh, în zi de duminică, şi am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiţă, care zicea: „Ceea ce vezi scrie în carte şi trimite celor şapte Biserici: la Efes, şi la Smirna, şi la Pergam, şi la Tiatira şi la Sardes, şi la Filadelfia, şi la Laodiceea“. (Apocalipsă 1, 10-11).***

Deci, în timpul Sfintei Liturghii sau după Liturghia slujită de către Sfântul apostol, el a fost în Duh, după cum spune în Apocalipsă. Se cuvine să luăm aminte că această stare nu este un lucru obişnuit, ci presupune o dreaptă şi vie credinţă, o intensă vieţuire duhovnicească petrecută în rugăciune şi fapte de nevoinţă, ducând la o desăvârşită curăţie a inimii şi a trupului.

Sfântul apostol Ioan, având toate aceste virtuţi, a primit de la Dumnezeu darul profeţiei şi al previziunii, mulţumită cărora a văzut desfăşurându-se în faţa lui istoria viitoare a omenirii, până la izbânda finală a Bisericii şi glorificarea universului întreg. (Apocalipsă, cap. 20 şi cap. 21).

În clipa când Domnul în Slavă S-a înfăţişat înaintea Sfântului Ioan, la Patmos a avut loc un cutremur de pământ atât de puternic, încât stânca din partea superioară peşterii s-a despicat din perete până la ieşire, unde s-a format o triplă fisură, simbolizând Sfânta Treime.

Această peşteră, în care s-a scris descoperirea Mântuitorului făcută lui Ioan, a devenit un loc sfânt şi venerat în toată Europa, întrucât aici S-a arătat Stăpânul în Slavă.

Apocalipsa este cea mai puternică, cea mai minunată şi însemnată solie, pe care Domnul a transmis-o Bisericii Sale! ***„Fericit, fericit este cel ce citeşte şi cel ce ascultă cuvintele proorociei şi păstrează cele scrise în aceasta!... Fericit este cel ce priveghează şi păstrează veşmintele sale... Fericiţi cei ce-şi spală veşmintele lor, ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii, şi prin porţi, sa intre în cetate!“ (Apocalipsă 1-3; 16-15; 22-14).***

Cartea Apocalipsei nu este nicidecum pesimistă, cum cred unii, ci este plină de optimism, deoarece se sfârşeşte cu făgăduinţa Domnului asupra biruinţei definitive a „Mielului jertfit“ şi a sfintei transformări a universului întreg (Apocalipsă 21).

„Şi am văzut cer nou şi pământ nou. Căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut: şi marea nu mai este... Şi am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru Mirele ei. Şi am auzit, din tron, un glas puternic, care zicea: Iată cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi El va sălăşlui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi însuşi Dumnezeu va fi cu ei. Şi va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu va mai fi, căci cele dintâi au trecut“ (Apocalipsă 21,1-4).

Interpretarea ortodoxă a Apocalipsei este corectă în contextul Bibliei, sfârşitul lumii fiind profeţit prin semne catastrofale. Protestanţii şi sectarii, de asemenea, au scris foarte mult despre Apocalipsă, luând-o ca temei pentru doctrina milenaristă şi apropierea sfârşitului lumii.

Sfântul Ieronim istoriseşte că Sfântul apostol Ioan, ajuns la adânci bătrâneţi, cerea să fie dus la adunările creştinilor şi, în loc de lungi cuvântări, se mulţumea să repete mereu: „Fiilor, iubiţi-vă unii pe alţii“. Ascultătorii îl întrebau de ce repeta el aceleaşi îndemnuri, la care Sfântul apostol răspundea, zicând: „Aceasta este porunca Domnului, şi de se va împlini numai aceasta, este de-ajuns!“

Sfântul Ioan a murit în pace, la Efes, la vârsta de 104 ani, în anul 111 d. Hristos. Biserica Ortodoxă prăznuieşte adormirea Sfântului Ioan evanghelistul pe data de 26 septembrie.

La mormântul Sfântului Ioan de la Efes multe secole la rând se petreceau minuni nenumărate, în fiecare dimineaţă credincioşii găseau lespedea de pe mormânt acoperită cu un fel de mană albă, care era adunată şi folosită de către ei pentru tămăduirea diferitelor boli.

Conform tradiţiei apostoleşti, Sfântul Ioan se va întoarce pe pământ pentru a propovădui credinţa şi a chema omenirea la pocăinţă împreună cu Sfinţii Ilie şi Enoh, înainte de a Doua Venire a Domnului nostru Iisus Hristos.

(Extras din cartea: Sfântul Lavrentie, de la Cernigov - Viaţa, învăţăturile şi minunile făcute de Dumnezeu prin acest mare Părinte)

Meditaţii duhovniceşti - Sfântul apostol şi evanghelist Ioan: “Copilaşilor, iubiţi-vă unii pe alţii!”

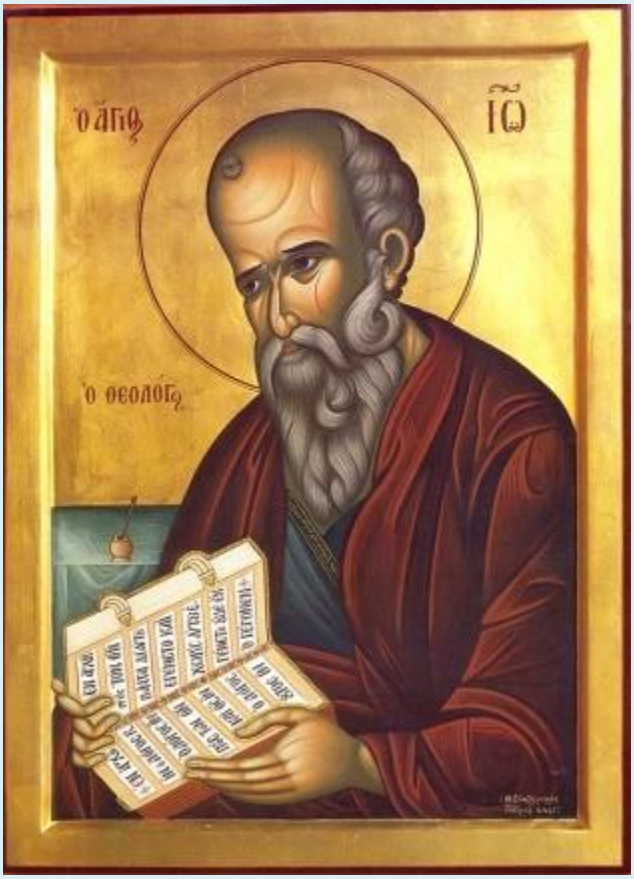

„Apostole al lui Hristos, de Dumnezeu iubite, grăbeşte de izbăveşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către El, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptu-I; pe Care roagă-L, de Dumnezeu cuvântătorule şi norul păgânilor cel pus asupra noastră să-l risipească, cerându-ne noua pace şi mare milă.” [Troparul]

Astăzi trăim aievea vremurile proorocite, când iubirea multora s-a răcit, când pofta trupului şi pofta ochilor se satură pe faţă fără vreo ruşine, iar trufia vieţii (1 Ioan 2, 16) este „coloana vertebrală” a omului modern. Deşi credem că ne-am îmbogăţit şi de nimic nu avem nevoie (Apocalipsa 3, 17), deşi facem caz de adevăr şi de toate cele sfinte şi le predicăm cu uşurinţă, moralizându-i pe ceilalţi, tocmai acum suntem mai săraci, mai orbi şi mai goi ca nicicând: deşi ne merge numele că trăim, suntem morţi (Apocalipsa 3, 1), fiindcă iubirea noastră s-a împuţinat.

Pe 26 septembrie, Biserica prăznuieşte mutarea la Domnul a apostolului iubirii, cum este supranumit Sfântul Ioan evanghelistul şi Teologul.

Ucenicul pe care-l iubea Hristos, după cum însuşi se numeşte cu modestie, „pentru smerenia şi blândeţea lui cea mare“ (Sfântul Ioan Gură de Aur), întăreşte în toate scrierile sale porunca iubirii. Porunca pe care însuşi o trăia şi o respira prin toţi porii fiinţei lui, devenind el însuşi iubire după asemănarea chipului Iubirii, de la inima Căruia a sorbit Duhul, la picioarele Crucii Căruia a învăţat pătimirea şi de la Care a şi primit vrednicia de fiu – prin "adopţie" – al Maicii lui Dumnezeu.

De la Sfântul apostol Ioan învăţăm ce înseamnă să ai, deopotrivă, inimă de ucenic credincios şi ascultător, de fiu adevărat şi devotat, dar şi (cum vom vedea mai jos, în viaţa lui, despre alergarea sa după ucenicul căzut şi la propriu, între tâlhari) de părinte jertfelnic până chiar şi în neputinţele din urmă ale bătrâneţilor.

"Iată, Fiul Tău!", i-a strigat de pe cruce Domnul Maicii Sale îndurerate arătând spre Ioan, singurul din cei 12 care Îl urmase în tăcere până pe Golgota. Ce uriaşă slavă pentru un pământean, să se învrednicească a primi înfierea a însăşi Preacuratei Fecioare Născătoare de Dumnezeu, cea mai presus de îngeri!

Cui altcuiva putea Cel mai înainte de veci să-i încredinţeze tainele cele mai presus de fire ale Revelaţiei tulburătoare a sfârşitului acestei lumi (cartea Apocalipsei), dacă nu celui mai curat şi mai iubitor dintre "prietenii" Săi, care a avut şi părtăşia duhovnicească cea mai apropiată cu Maica Luminii şi Împărăteasa Cerurilor!

***Fericitul Ieronim** istoriseşte că la sfârşitul trecerii sale pământeşti, pe când apostolul era bătrân şi slăbit, nemaiputând vorbi decât cu mare greutate, spunea doar atât: „Copilaşilor, iubiţi-vă unii pe alţii!“. Întrebat de ucenici de ce repeta la nesfârşit aceasta, Sfântul Ioan le-a răspuns: „Aceasta este porunca Domnului şi dacă o păstraţi, este de ajuns“.*

Datori suntem să ne iubim unul pe altul (1 Ioan 4, 11) şi să ne punem sufletele pentru fraţi (1 Ioan 3, 16). Din păcate, în vremurile noastre lipsite de dragostea cea vie şi personală, cea întru Adevăr se propovăduieşte cu insistenţă o făţarnică frăţietate universală, diluată, demagogică şi fără consistenţă duhovnicească, ignorându-se că oricine tăgăduieşte pe Fiul nu are nici pe Tatăl şi că trebuie să umblăm întru Lumină, precum El a umblat: ***"Oricine se abate şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos nu are pe Dumnezeu; cel ce rămâne în învăţătura Lui, acela are şi pe Tatăl şi pe Fiul. Dacă cineva vine la voi şi nu aduce învăţătura aceasta, să nu-l primiţi în casă şi să nu-i ziceţi: Bun venit!" (2 Ioan 1, 9-10)***

Copii, este ceasul din urmă (1 Ioan 2, 18) şi mulţi amăgitori au ieşit în lume (2 Ioan 1,7), ne spune peste veacuri Sfântul Ioan. Să nu „modernizăm" moştenirea curată lăsată nouă de Sfinţii Părinţi, potrivindu-ne cu acest veac, ci să deosebim care este voia lui Dumnezeu, ce este bun şi plăcut şi desăvârşit (Romani 12, 2), după cum ne îndeamnă Sfântul Apostol Pavel, care-l numea pe Apostolul Ioan „stâlp al Bisericii".

Porunca dumnezeiască a iubirii ne cere ***"să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta şi cu adevărul". (1 Ioan, 3, 18).*** Or, azi se practică cu sârg o neruşinată lăudăroşenie a celor cărora li se pare că iubesc cu multă uşurinţă, numai pentru că ştiu să împletească vorbe meşteşugite, frumoase şi dulci sau pentru că fac nişte gesturi "de ochii lumii". Iubirea "cu vorba" şi iubirea "virtuală" sunt foarte la modă astăzi şi mulţi cad în plasa unor asemenea "iubirişti" de profesie, care dau pe dinafară de vorbe mieroase şi clamează Iubirea pe toate drumurile, dar care sunt daţi apoi de gol de faptele şi de duhul lor.

Multora li se pare că dacă au o fire mai sentimentală şi mai moale, sunt gata născuţi blânzi şi iubitori, practicând o "iubire" fără dreaptă-socoteală, după trup şi sânge, iar nu după Duh şi prigonindu-i chiar sau defăimându-i pe cei despre care au impresia că nu le sunt asemenea.

Mulţi cred, fără să-şi dea seama, că dacă Sfântul Ioan a spus că "Dumnezeu este Iubire", asta ar însemna şi că orice numesc ei "iubire" este totuna cu… Dumnezeu. Da, Dumnezeu este Iubire, dar ca să înţelegem iubirea lui Dumnezeu trebuie să şi pătrundem Duhul iubirii Sale, iar nu să facem din iubirea noastră psihologică, firească şi "umanistă" idol. Iubirea poruncită nouă de Hristos şi propovăduită de Apostolul Ioan nu este aceeaşi cu "toleranţa", "caritatea" şi "filantropia" de care astăzi omenirea secularizată face atâta caz, după cum nu este aceeaşi nici cu exaltarea sau înfierbântarea emoţională sau cu slăbiciunea sentimentală, proprii anumitor personalităţi.

Cum bine spunea cineva zilele acestea: Dacă scoatem iubirea de aproapele din contextul Duhului şi al învăţăturii Bisericii şi o punem mai presus de iubirea de Dumnezeu şi de Învăţătura Sfintei Scripturi revelată prin Duhul Sfânt, atunci devenim idolatri şi hulitori, chiar fără să ne dăm seama. "Iubirea" şi "toleranţa" care ni se propun azi sunt clar antihristice, pentru că nu sunt îndreptate spre sfinţirea oamenilor şi apropierea lor de Hristos Dumnezeu, ci spre "înglodarea" oamenilor în păcat şi în erezie. "Iubirea" umaniştilor şi ecumeniştilor este făţarnică nu numai pentru că ea este pură demagogie, ci şi pentru că nesocoteşte sau relativizează, minimalizează atât ideile de păcat şi virtute, de Duh Sfânt şi duh

lumesc, cât şi orice chestiune legată de Adevăr, pentru că nu este iubirea care izvorăşte din Dumnezeu, iubirea Duhului celui unic al Adevărului-Hristos. "Iubirea" aceasta este menită să îndreptăţească, să legitimeze păcatul şi minciuna, iar oamenii să ajungă să nu mai discearnă intre bine şi rău. Or, Apostolul şi Teologul Iubirii ne învaţă foarte limpede: ***"Nu iubiţi lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este întru el" (Ioan 2, 15).***

Din viaţa Sfântului apostol şi evanghelist Ioan ne-a impresionat în mod deosebit acest episod, care dă o mărturie extraordinară despre ce înseamnă jertfelnicia efectivă a păstorului cel bun, după chipul lui Hristos, care poartă o grijă infinită de fiecare oaie din turma Domnului şi pentru ea nu precupeţeşte absolut nimic, oricare ar fi preţul.

***

În acest veac plin de învăţători, de predicatori şi de moralişti de tot felul, dar tot mai pustiu în Părinţi, e bine să ne amintim măcar din pildele vii ale celor vechi ce înseamnă cu adevărat să fii Părinte, ce înseamnă cu adevărat dragostea părintească şi "paza sufletelor" fraţilor sau fiilor duhovniceşti, spre a nu-i lăsa pradă "leilor" care răcnesc şi înghit la tot pasul pe cei aflaţi în ispită şi privaţi de ocrotirea părintească.

"Încă nu se cuvine a tăcea şi pe aceasta, pe care ne-o mărturiseşte Clement Alexandrinul (†215). Apostolul, pe când umbla în Asia prin cetăţi, a văzut odinioară un tânăr pornit din fire a face binele, pe care luându-l l-a învăţat şi l-a botezat. Apoi, vrând să se ducă de acolo în altă parte la propovăduirea Evangheliei, înaintea tuturor a încredinţat pe tânărul acela episcopului acelei cetăţi, ca să-l înveţe pe el la tot lucrul bun. Iar episcopul luând pe tânăr, l-a învăţat pe el Sfânta Scriptură. Dar nu se îngrijea de dânsul, aşa precum îi era datoria, nici nu-i da o învăţătură ca aceea care se cuvine tinerilor, ci l-a lăsat în voia lui şi după puţină vreme a început tânărul a vieţui rău, a se îmbăta şi a fura. Apoi s-a apucat de tovărăşie cu tâlharii, care luându-l, l-au dus în pustie şi suindu-l în munte, l-au făcut căpitan al bandei lor şi făceau război cu puterea la drumul mare.

Iar după câtăva vreme, întorcându-se Ioan, a venit în cetatea aceea şi auzind de tânăr că s-a îndărătnicit şi s-a făcut tâlhar, a zis către episcop: "Să-mi dai amanetul pe care ţi l-am lăsat spre pază, ca în nişte mâini credincioase. Să-mi aduci tânărul pe care înaintea tuturor ţi l-am încredinţat ca să-l înveţi frica lui Dumnezeu".

Iar episcopul a zis cu plângere: "A pierit tânărul, a murit cu sufletul, iar cu trupul face tâlhărie pe la drumuri".

Iar Ioan a zis episcopului: "Oare aşa se cădea ţie să păzeşti sufletul fratelui tău? Să-mi dai un cal şi un om ca să mă ducă să-l caut pe acela pe care tu l-ai pierdut".

Şi plecând, când a sosit Ioan la tâlhari, i-a rugat pe ei ca să-l aducă la căpitanul lor. Şi-l duseră. Văzând tânărul pe Sfântul Ioan s-a ruşinat şi sculându-se, fugea în pustie. Iar Ioan, uitându-şi bătrâneţile sale, alerga după dânsul strigând: "Întoarce-te fiul meu la părintele tău şi nu te deznădăjdui de greşala ta, primesc eu păcatele tale asupra mea. Deci, stai şi mă aşteaptă, că Domnul m-a trimis la tine".

Apoi întorcându-se tânărul, cu cutremur şi cu ruşine mare, a căzut la picioarele Sfântului, neîndrăznind a căuta la faţa lui. Iar Ioan arătându-i părintească dragoste, l-a cuprins pe el, sărutându-l şi luându-l l-a dus cu bucurie în cetate, căci a aflat oaia cea pierdută".

***

Prin cugetul său fără de prihană şi curăţia feciorelnică a inimii sale, Sfântul Ioan s-a învrednicit, asemenea lui Moise, după mai multe zile de post şi rugăciune în munte, să primească Cuvântul şi să dicteze ucenicului său Evanghelia, iar la sfârşitul vieţii, Apocalipsa.

„Fiindcă era de trebuinţă să se măsoare cerul cu palma şi să se îngăduie măsurilor omeneşti să cuprindă cele tuturor neajunse şi greu de povestit, ca să nu abată pe drumul altor învăţături pe cei mai simpli, că nici un alt glas al sfinţilor, care au fost văzători şi slujitori ai Cuvântului, respingând relele învăţături, Ioan se ridică cu pătrundere la ceea ce e mai important din dogmele dumnezeieşti", scrie Sfântul Chiril al Alexandriei.

„Dintre evanghelişti, cel care are cele mai înălţătoare cuvinte ale predicării evanghelice, care a rostit cuvinte mai presus de auz, ce depăşesc orice putere de înţelegere, este Ioan, fiul tunetului", mărturiseşte şi Sfântul Vasile cel mare.

Dacă „pentru oratorul Cuvântului prăznuirea este cuvântarea" – după spusele altui Teolog, Sfântul Grigorie – sărbătoarea de azi să însemne pentru noi înfruptarea din bogăţia duhovnicească a cuvintelor de Dumnezeu cuvântătorului Ioan, intraripându-ne inimile prin insuflarea Duhului Sfânt.

„Râuri de Dumnezeu cuvântătoare au izvorât, Apostole, din cinstită gura ta, din care Biserica lui Dumnezeu adăpându-se cu dreaptă credinţă se închină Treimii celei de o fiinţă; pe care şi acum roag-o, Ioane de Dumnezeu cuvântătorule, să întărească şi să mântuiască sufletele noastre“. [Stihiră la Litie]

Pr. Eugeniu Rogoti - Sfântul Ioan evanghelistul, apostolul profet

Biserica îl sărbătoreşte pe Sfântul apostol şi evanghelist Ioan la 8 mai şi 26 septembrie. Ziua de astăzi este legată de o minune care se petrecea la mormântul Sfântului Ioan în fiecare an la această dată: ieşirea unei pulberi strălucitoare care era folosită de credincioşi spre vindecare. Evanghelistul Ioan este primul dintre Sfinţii Bisericii supranumit „Teologul”.

Sfântul Ioan a fost unul dintre primii ucenici apropiaţi ai Mântuitorului Hristos, împreună cu fratele său, Iacob, fii ai lui Zevedeu şi ai Salomeei, nepoţi de soră vitregă ai lui Iisus. După ce Învăţătorul din Nazaret îi cheamă la apostolat pe Andrei şi fratele mai mare al acestuia, Petru, vine şi rândul lui Ioan şi Iacob, rudele sale apropiate. Salomeea era, după cum ne spune Tradiţia bisericească, una dintre cele trei fiice ale dreptului Iosif, logodnicul Fecioarei Maria, din prima căsătorie a acestuia. Astfel, fiii acestei femei, amintită printre mironosiţele care au primit vestea Învierii Domnului, erau nepoţi de soră ai Mântuitorului.

Sfintele Evanghelii vorbesc despre faptul că cei doi fraţi erau cei mai apropiaţi ucenici, împreună cu cel mai în vârstă dintre apostoli, Petru. Evanghelistul Marcu ne spune că Ioan împreună cu Petru au pregătit Cina cea de Taină, înainte de prinderea Mântuitorului.

În Evanghelia după Ioan, ucenicul „cel iubit al Domnului” nu este amintit după nume, ci doar de două ori, împreună cu fratele lui, sub forma de „fiii tunetului”.

Chiar dacă în această Evanghelie autorul nu-şi dă numele, din modestie, el este cel despre care spune că era „ucenicul pe care-l iubea” Iisus, după cum se spune de patru ori în această carte (cap. 13, 23; 19, 26; 20, 2 şi 21, 20), care a luat pe Maria să locuiască la el, după răstignire (19, 26-27), care a primit împreună cu Petru şi cu Maria-Magdalena vestea că mormântul este gol şi s-a repezit într-acolo (20, 2-3) şi care şi-a dat seama că Însuşi Domnul Hristos le ceruse peşte după ce ucenicii se întorseseră resemnaţi la fosta lor îndeletnicire (21, 3-8).

Unul dintre primii Părinţi ai Bisericii care spun că ucenicul cel iubit a fost şi autorul Evangheliei este Sfântul sfinţit mucenic Irineu al Lyonului, în cartea sa „Împotriva ereziilor”.

Sfântul Ioan a mai scris trei epistole sobornicești, adresate întregii creştinătăţi, incluse şi ele în canonul Noului Testament.

Faptele Apostolilor îl prezintă pe ucenicul şi Apostolul Ioan alături de Petru atât la vindecarea bărbatului olog, cât şi la prinderea şi închiderea celor doi în temniţă, fapt care vorbeşte despre rolul pe care-l avea Ioan în prima comunitate de creştini de la Ierusalim.

Sfântul apostol Pavel îl numeşte, alături de Petru şi de Iacob, unul din cei trei stâlpi ai Bisericii (Galateni 2, 9) care i-au întins mâna dreaptă ca semn al frăţietăţii şi împărţirii slujirii apostolice.

Singura carte eminamente profetică a Noului Testament, Apocalipsa, este atribuită în mod tradiţional tot Sfântului Ioan evanghelistul.

Ruinele bazilicii zidite la Efes în cinstea Sfântului evanghelist Ioan, secolul al 6-lea

Clement Alexandrinul vorbeşte despre botezarea primilor creştini, spunând că „Hristos l-a botezat pe Petru, Petru pe Andrei, Andrei pe Iacob şi pe Ioan, iar apoi aceştia pe toţi ceilalţi" (Hypotyposeis - 5). Eusebiu de Cezareea, istoric şi episcop din veacul al patrulea, scrie în cartea sa istorică despre propovăduirea apostolică, citându-l pe Origen, că Ioan a primit, prin tragere la sorţi, să predice Evanghelia în Asia Mică. El s-a stabilit apoi la Efes, unde a şi murit. Tot acolo ne spune Tradiţia că a trăit şi Maica Domnului, în casă cu Ioan, după spusele Mântuitorului când Se afla pe cruce.

Sfântul Ioan Teologul a fost exilat, pe vremea împăratului Domiţian, în insula Patmos. Clement Alexandrinul ne spune despre Sfântul Ioan că, după întoarcerea din exil, a continuat slujirea de apostol, vizitând împrejurimile, punând acolo episcopi (supraveghetori ai comunităţilor de creştini), întemeind comunităţi creştine (biserici) şi împăcând pe fraţi.

Într-o cetate l-a întors în Biserică pe un tânăr care devenise tâlhar (Clement - „Quis dives salvetur"). Autorul creştin din veacul al 2-lea Apoloniu din Efes spune că Sfântul apostol Ioan a înviat la Efes un om mort.

Eusebiu de Cezareea spune despre Evanghelia Sfântului Ioan că ar fi fost scrisă de acesta la solicitarea creştinilor care doreau să ştie de activitatea Mântuitorului înainte de prinderea Sfântului Ioan Botezătorul.

Clement Alexandrinul spune că scrierea lui Ioan este o „Evanghelie duhovnicească", spre deosebire de celelalte trei, care se concentrează pe faptele pământeşti ale lui Hristos.

Sfântul Irineu al Lyonului ne spune că Evanghelia a fost scrisă la Efes.

Canonul Muratori, un manuscris din secolul 7 care redă lista textelor numite canonice ale -Noului Testament, spune că Evanghelia după Ioan ar fi fost scrisă la insistenţele ucenicilor acestuia şi ale episcopilor din Asia.

Ştim din Epistolele către Timotei ale Sfântului apostol Pavel că ucenicul său era episcop în Efes. Tradiţia ne spune că Timotei a devenit ucenic al Sfântului Ioan evanghelistul după moartea lui Pavel la Roma.

Pomenirea din 8 mai a Sfântului Ioan evanghelistul este legată de minunea apariţiei unui praf sau a unei pulberi la această dată la mormântul apostolului. Această pulbere era numită „mană” de localnici şi avea proprietăţi miraculoase.

Data de pomenire a Sfântului Ioan din 26 septembrie este legată de ziua în care acesta s-a mutat la Domnul.

Pelerina Egeria aminteşte în secolul al 4-lea de o biserică zidită la Efes de împăratul Constantin cel mare în cinstea Sfântului Ioan evanghelistul. În timpul împăratului Justinian, în veacul al 6-lea, pe locul fostei biserici a fost zidită o măreaţă bazilică, din care au rămas astăzi ruinele ce pot fi vizitate de turişti şi pelerini.

Sfântul Ioan evanghelistul este pictat în Biserica Ortodoxă scriind Evanghelia, alături de un vultur, simbol provenind din cartea profetului Iezechiel din Vechiul Testament sau dictând ucenicului Prohor, scribul său.

Ora de religie - Sfântul Ioan evanghelistul

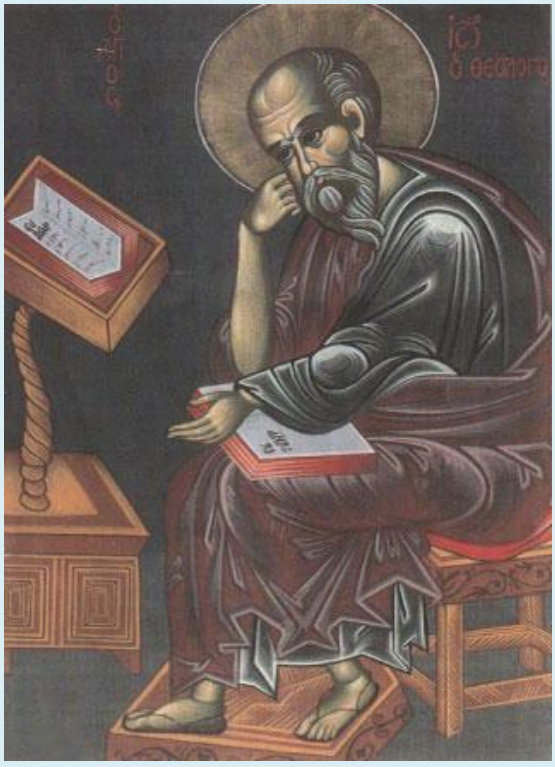

Prea Cucernice Părinte, Binecinstitori creştini ai sfinţilor lui Dumnezeu !

Astăzi Biserica noastră îl cinsteşte pe cel mai iubit dintre cei 12 Apostoli, pe Sfântul apostol şi evanghelist Ioan.

Sfântul Ioan a fost unul dintre cei doi fii ai lui Zevedeu. Tatăl său era un pescar din Betsaida Galileii, om înstărit, ce posedă numeroase corăbii şi servitori. Soţia sa, Salome, a devenit o zeloasă ucenică a Domnului Hristos. Împreună cu Iacov, fratele său, este iniţiat în meseria de pescar, pe Marea Galileii.

Prin legăturile comerciale ale tatălui său cu Ierusalimul, ***Ioan îl cunoaşte pe Sfântul Ioan Botezătorul care predică în împrejurimile cetăţii sfinte şi, împreună cu Iacov devin ucenici ai acestuia.***

De aici ambii fraţi se alătură Mântuitorului, iau parte la nunta din Cana iar apoi se întorc la vechea lor ocupaţie. După o pescuire bogată sunt chemaţi la apostolat în mod definitiv de Mântuitorul.

Datorită temperamentului său duios şi tinereţii sale entuziaste, se ataşează foarte mult de Mântuitorul. Domnul îi răspunde cu aceeaşi măsură. Din grupul celor 3 ucenici mai apropiaţi ai Domnului Hristos (Petru, Iacov şi Ioan), cel mai iubit a fost Ioan. Din cauza faptului că erau foarte pripiţi (defect corectat între timp) erau numiţi „boanerges" - adică fiii tunetului.

La Cina cea de Taină este surprins cu capul pe pieptul Mântuitorului, fapt ce vorbeşte de la sine despre prietenia dintre cei doi.

Din iubire fată de Mântuitorul, Îl urmează pe Acesta la palatul lui Ana şi Caiafa, rămânând acolo toată noaptea.

Sf. Ioan este singurul dintre cei 12 Apostoli care asistă la răstignirea pe Cruce a Domnului. Preţuirea pe care o avea Iisus, dumnezeiescul Învăţător, fată de ucenicul Său, se vede şi din faptul că el este singurul rugat să aibă grijă de Fecioara Maria.

Este întemniţat împreună cu Sfântul apostol Petru pentru zelul său depus la răspândirea şi organizarea creştinismului.

Iacov, fratele său, este omorât în anul 44 în timpul persecuţiei lui Irod.

După ce pleacă din Ierusalim, se stabileşte în oraşul Efes, situat pe ţărmul vestic al Mării Mediterane, în Turcia de azi.

Este exilat de împăratul Domiţian în Insula Patmos unde compune Apocalipsa. După moartea lui Domiţian se întoarce în Efes. Aici va rămâne până la sfârşitul vieţii, în jurul anului 100 când moare de moarte naturală. Mutarea sa din viaţă se sărbătoreşte la 26 septembrie.

Pe lângă Apocalipsă, în care tratează evenimentele ce vor avea loc la a II-a Venire a Mântuitorului a scris şi o Evanghelie care este un tratat profund de viaţă şi urmare a lui Hristos.

El mai scrie nenumărate epistole dintre care canonul Noului Testament a reţinut doar trei.

În fiecare an, pe data de 8 mai, pomenim semnul minunat ce avea loc în Efes la această dată, la mormântul Sf. Ioan. Astfel, ***anual, în plină primăvară, izvora din mormântul Sfântului o pulbere albă cu puteri tămăduitoare, pe care locuitorii o numeau mană. Ungându-se cu acest praf, credincioşii se vindecau de bolile atât trupeşti cât şi sufleteşti.*** Această minune s-a petrecut în fiecare an până la cotropirea Efesului de către necredincioşi, şi alungarea creştinilor din acele locuri.

Aşadar, ***iubiţi credincioşi având în faţa noastră exemplul Sf. Ioan, să păstrăm flacăra rugăciunilor şi a iubirii către Părintele Luminilor, şi să nădăjduim că prin rugăciunile lui vom primi tămăduire de bolile noastre sufleteşti şi trupeşti.***

Amin !

Sfântul Ioan Teologul, apostolul şi evanghelistul

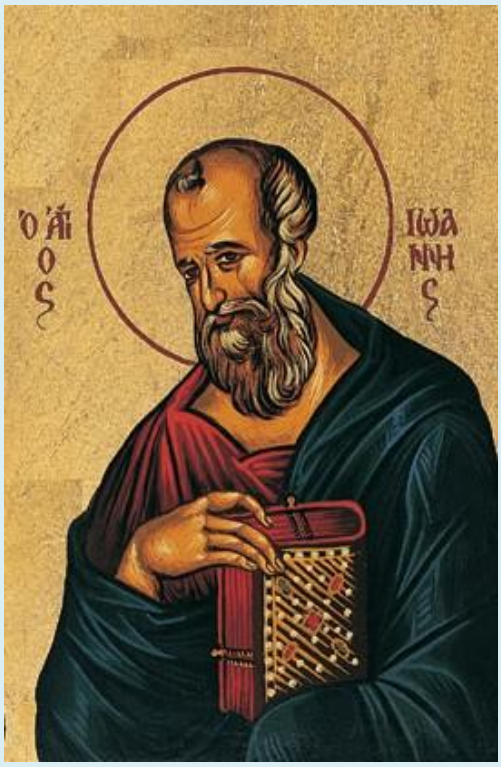

Sfântul, slăvitul şi întru tot lăudatul apostol şi evanghelist Ioan este cunoscut şi ca Ioan Teologul. A fost unul din cei Doisprezece Apostoli şi a scris Evanghelia care îi poartă numele, trei epistole canonice: I Ioan, II Ioan şi III Ioan şi Apocalipsa. ***Prăznuirea sa principală este în 8 mai, apoi împreună cu cei doisprezece apostoli în 30 iunie, iar adormirea sa în 26 septembrie.***

Viaţa

Sfântul Ioan a fost fiul Salomeei mironosiţa şi al lui Zevedei, un pescar din Betsaida Galileii. Fratele său a fost Sfântul Iacov, un alt apostol.

În Evanghelia sa, el se prezintă ca fiind „ucenicul prea iubit al lui Iisus” mai degrabă decât cu numele. El a fost cel mai tânăr din cei doisprezece Apostoli şi foarte apropiat Domnului. Această apropiere este adesea reprezentată în icoanele cu Cina cea de Taină, unde Sfântul Ioan se sprijină de Mântuitorul.

El a fost de faţă la Schimbarea la Faţă a Mântuitorului împreună cu Petru şi cu fratele său Iacov.

Sfântul Ioan a fost exilat în insula Patmos de către împăratul Domiţian între anii 90-95 d.Hr. şi acolo a avut revelaţia Cărţii Apocalipsei.

"Prezentare a unei minuni care a avut loc la mormântul său: Când avea peste o sută de ani, Sfântul Ioan a luat şapte ucenici în afara Efesului şi i-a pus să sape un mormânt în formă de cruce. Apoi, Sfântul Ioan s-a aşezat în mormânt şi ucenicii l-au îngropat acolo de viu. Mai târziu, când mormântul său a fost deschis, trupul Sfântului Ioan nu mai era acolo. 'În fiecare an în 8 mai, din mormântul său se ridică un praf cu care bolnavii de diferite boli se vindecă.' "

Imnografie

Tropar (glasul al 2-lea): *Apostole al lui Hristos Dumnezeu, iubite, grăbeşte de izbăveşte pe poporul cel fără de răspuns, că te primeşte, când cazi către Dânsul, Cel ce te-a primit când te-ai răzimat pe pieptul Lui. Pe Acesta roagă-L, de Dumnezeu cuvântătorule, ca norul păgânilor cel pus asupra noastra să-l risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.*

Condac (glasul al 2-lea): *Măririle tale, Iubitorule de feciorie, cine le va spune? Că verşi minuni şi izvorăşti tămăduiri şi te rogi pentru sufletele noastre, ca un cuvântător de Dumnezeu şi prieten al lui Hristos.*

Iconografie

Dionisie din Furna arată că Sfântul apostol şi evanghelist Ioan se zugrăveşte după cum urmează: În icoanele unde este zugrăvit între apostoli, în scenele din viaţa Mântuitorului se pictează tânăr, fără barbă. Atunci când se zugrăveşte singur sau scriind Evanghelia, este reprezentat bătrân, pleşuv, cu barba lungă, ţinând în mână cartea (Evanghelia) sa. Poartă un veşmând verde pe dedesubt, iar veşmântul de deasupra roşu. Se mai zugrăveşte împreună cu ceilalţi evanghelişti în pandantivele din unghiurile dintre arcurile bolţilor turlei, şezând fiecare pe scaun şi scriind Evangheliile, fiecare cu simbolul său. Simbolul Sfântului Ioan este vulturul.

Sfântul apostol Ioan - Insula Patmos

Maria Chirculescu - Pe urmele Sfântului apostol Ioan - Insula Patmos

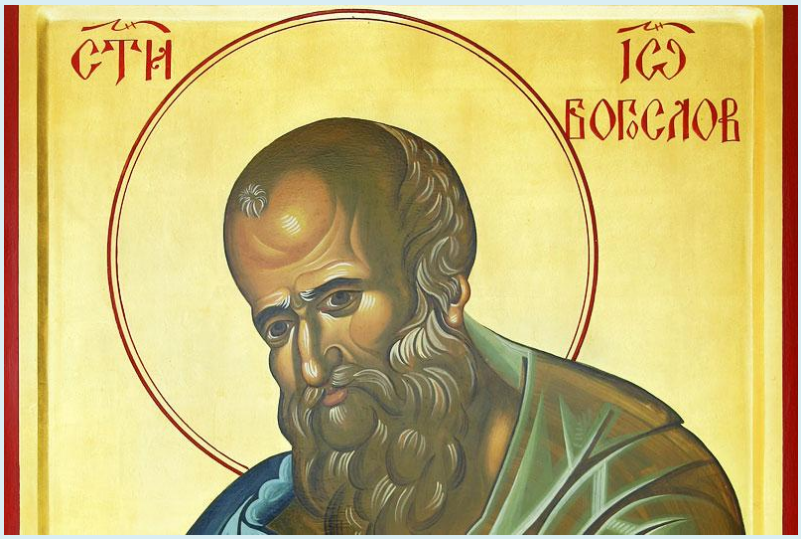

Jurnal de călătorie

"***Cu voia şi cu ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos şi prin cuvintele de dumnezeiască insuflare ale lui Ioan şi prin marile semen şi minuni săvârşite de Dumnezeu, aproape toţi locuitorii Patmosului au fost încreştinaţi***" - scrie ***Prohor, ucenicul Sfântului apostol Ioan***, despre finalul perioadei celor 15 ani de exil la care Sfântul apostol fusese condamnat de împăratul Domiţian.

După moartea împăratului şi desfiinţarea de către Senat a hotărârii care-l osândea pe Ioan, acesta a hotărât să se întoarcă în Efes. Dar ***locuitorii insulei, ca nişte copiii care rămân orfani, l-au rugat cu lacrimi să nu plece şi să-i ajute să rămână statornici în credinţă. Nereuşind să-l înduplece, l-au rugat ca măcar să le scrie despre întruparea şi înălţarea Domnului, iar apostolul a consfinţit, binecuvântându-i.***

Ucenicul Prohor continua relatarea: "***Apoi Ioan m-a luat şi, ieşind în afara cetăţii, cam la o milă depărtare, într-un loc liniştit numit Katapafsis (Odihnă), am urcat pe un munte înalt, unde am stat trei zile. Ioan şi-a petrecut timpul postind şi rugându-se fierbinte lui Dumnezeu să dăruiască Evanghelia fraţilor credincioşi.***

În a treia zi mi-a spus: " Prohor, copilul meu, mergi în cetate, găseşte cerneală şi hârtie şi adu-le aici." Aşa că m-am dus să împlinesc această poruncă şi m-am întors.

Atunci el mi-a zis: "Copile, lasă aici cerneala şi hârtia şi întoarce-te în cetate. Vino înapoi după două zile". Am făcut aşa cum mi-a spus, ascultând întocmai porunca.

După două zile m-am întors şi l-am găsit pe Ioan stând şi rugându-se. Atunci el mi-a zis: "Ia, copile, cerneala şi hârtia şi stai în dreapta mea." Şi am făcut aşa.

Deodată s-a auzit un tunet mare, a fulgerat şi muntele s-a cutremurat. Cuprins de teamă, am căzut la pământ ca mort. Atunci Ioan a întins mâinile şi m-a ridicat zicând: "şezi în dreapta mea".

Apoi s-a întors la rugăciune, după care mi-a zis: "Prohor, fiul meu, ceea ce vei auzi din gura mea să scrii pe hârtie". Stând cu ochii aţintiţi la cer, şi-a deschis gura şi a zis: "La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul…". Şi a continuat tot aşa. El stătea în picioare, iar eu şedeam şi scriam. Am petrecut pe munte două zile, timp în care el stătea şi vorbea, iar eu şedeam şi scriam.

După sfintele cuvinte ale Evangheliei, el a rostit o rugăciune şi a coborât de pe munte. Am mers la casa lui Sosipatru, unde ei au întins masa înaintea noastră şi noi am mâncat şi ne-am odihnit."

Apoi, Sfânta Evanghelie a fost copiată pe foi de pergament de bună calitate, în două exemplare, unul lăsat în insula Patmos, cel de-al doilea dus de către Ioan în Efes, la biserica unde credincioşii o cinsteau.

Dositei spune că Ioan a scris Evanghelia la 64 de ani de la Înălţarea Domnului, alţii spun că la 30 de ani de la Înălţare, iar după doi ani a scris Apocalipsa.

Despre scrierea Apocalipsei, tradiţia istoriseşte că *"într-o zi, Ioan a plecat din cetate, împreună cu ucenicul său Prohor, într-o grotă pustie, unde a petrecut zece zile împreună cu ucenicul său şi zece zile singur. În acele ultime zece zile în care a stat singur în grotă, nu a mâncat nimic, ci doar s-a rugat lui Dumnezeu ca Acesta să-i descopere ce trebuie să facă.*

Din înalturi a coborât la Ioan un glas care a zis: "Ioan, Ioan".

Şi el a răspuns: ce poruncești, Doamne?

Glasul din înalturi i-a zis: " aşteaptă zece zile şi îţi voi descoperi o taină însemnată foarte".

Ioan a mai rămas acolo încă zece zile fără mâncare. Atunci s-a întâmplat o minune: îngerii lui Dumnezeu au coborât la el şi i-au istorisit multe lucruri de nespus. Când Prohor s-a întors la Ioan, acesta l-a trimis după hârtie şi cerneală. Apoi, timp de două zile, i-a dictat ucenicului şi acesta a scris cele pe care Sfântul Apostol le primise de la îngerii lui Dumnezeu".

Vechii scriitori bisericeşti Clement Alexandrinul, Origen, Irineu şi Eusebiu confirmă că Sfântul apostol Ioan a scris Apocalipsa.

Peştera Apocalipsei, în care textul sfânt i-a fost dat lui Ioan şi apoi dictat lui Prohor, este o grotă micuţă, ascunsă cumva între stânci, la baza mănăstirii Apocalipsei. Această mănăstire a fost construită în sec. XVII-lea, pentru a adăposti Patmiada, o şcoală teologică înfiinţată în acea vreme.

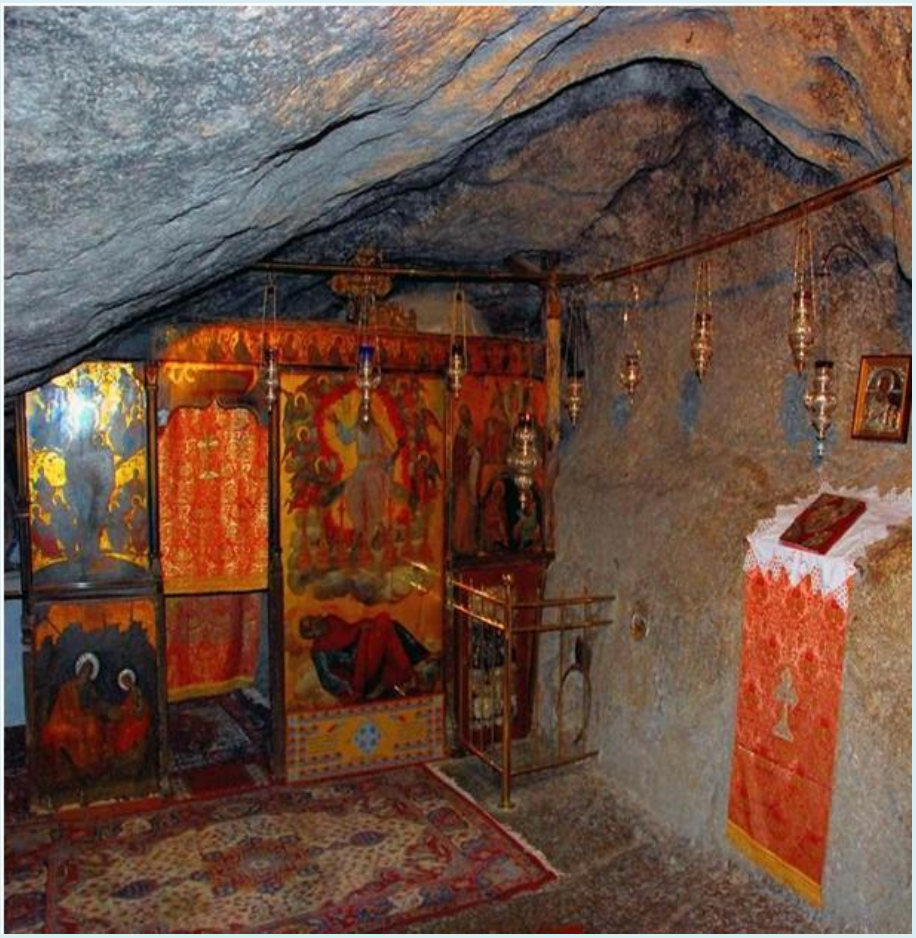

Peştera Apocalipsei pe Insula Patmos

Înainte să intrăm în Peştera Apocalipsei, tulburaţi de toate întâmplările nopţii precedente, ne-am oprit în faţa porţilor de piatră, unde Danion Vasile ne-a vorbit mult despre semnele Apocalipsei vremii prezente.

Alte tulburări s-au produs şi de acestă dată, conflict între dorinţa de a intra în peşteră pentru închinare şi ideea de a participa la o expunere pe larg, nouă, a conceptului Apocalipsei.

Tot începutul periplului în Patmos a fost plin de tulburări, ispite, spaime, certuri, neînţelegeri de toate felurile, pe toate planurile. Sub acest imperiu al vremii din urmă, al lucrurilor limitative, finale, tranşante, dar şi cu maximă curiozitate, am intrat în peşteră, coborând un şir de trepte de piatră, relativ abrupte, deşi largi. Iar acolo, în peştera micuţă, gri, cu tavanul scund, în care mai erau doar vreo două-trei persoane… acolo ne-am găsit liniştea, plângând pe fundalul Acatistului Sf Ioan, citit de una dintre măicuţele aflate în grupul nostru de pelerini.

Ghidul local a început dintr-o dată, din proprie iniţiative, explicaţiile în limba engleză, aşa că am putut înţelege rostul tavanului de piatră curbată, cu cele trei crăpături prin care sfântul a auzit "glas ca de trâmbiţă", am înţeles de ce două dintre firidele din peretele lateral sunt acum loc de închinăciune: una arată locul pe care Sf Ap Ioan şi-a odihnit capul, alături, mai jos, este locul în care şi-a proptit mâna, pentru a se putea ridica de pe podeaua de piatră pe care dormea. Apoi – locul pe care şi-a întins pergamentul. Locuri marcate pentru închinăciune, pe care le sărutăm cu sfială şi de care atingem sfinţeniile pe care le vom duce acasă, celor dragi.

Dar ceea ce am păstrat mai ales din această vizită în peştera micuţă şi joasă este concentrată simţire, liniştea, căldura duhului, senzaţia de loc în care ne-am odihnit sufleteşte. Dorinţa de a reveni acolo a rămas dincolo de toate amintirile bune sau rele, păstrate la nivelul minţii (rece, dură, rea – pentru că nu ştim să o coborâm în inimă).

Am avut de parcurs timp de două săptămâni un traseu-performanţă: Grecia jur imprejur- 7 insule, 7 sfinţi. Traseu maraton, că tot suntem în patria olimpiadelor. L-am dus la bun sfârşit, cu bune şi cu rele şi din câte am înţeles, fiecare dintre participanţi a primit daruri mari de la Domnul, direct, după măsura înţelegerii fiecăruia. Pentru mine cel puţin, Patmosul – locul în care am simţit, prima dată în viaţa mea, iadul profesional (situaţii absurde, necontrolabile, de maximă gravitate şi răspundere, aparent fără ieşire), dar şi liniştea şi mângâierea sufletului date de Domnul imediat după aceea, în acelaşi loc – Patmosul, alături de Rhodos – în care

se află Golful Sfântul apostol Pavel - rămân bucuriile începutului meu de toamnă 2008. Bucuriile Greciei de acum.

Binecuvântatul Ieronim povesteşte că, pe când Sfântul apostol Ioan era foarte bătrân şi slăbise mult, în vremea când ucenicii săi îl duceau la biserică, el nemaiputând vorbi decât cu greutate, spunea doar atât: " Copilaşilor, iubiţi-vă unul pe altul!". Când ucenicii l-au întrebat de ce tot repetă aceeaşi şi aceeaşi frază, Sfântul apostol Ioan le-a spus: " Aceasta este porunca Domnului, şi dacă o păstraţi, este de ajuns."

Fie ca pentru rugăciunile tale, Sfântul apostol Ioane, să ne împăcăm cu toţi vrăjmaşii noştri, cărora le cerem acum şi aici smerită iertare, pentru supărările pricinuite!

Sfinte Ioane, "Fiul Tunetului" şi apostolul iubirii, roagă-te lui Dumnezeu pt noi!

(Maria Chirculescu, Pe urmele Sfântului apostol Ioan - Insula Patmos, 4 sept. 2008)

Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul din Patmos

Mănăstirea Sfântul Ioan Teologul este o mănăstire ortodoxă asemănătoare unei fortăreţe în insula Patmos a Greciei. ***Insula Patmos, aflată în Marea Egee, este locul unde a fost exilat, sub împăratul Domiţian, Sfântul apostol şi evanghelist Ioan, cunoscut şi sub numele de Ioan Teologul. Aici, Ioan a scris cartea Apocalipsei, carte ce închide canonul Noului Testament.***

Mănăstirea constă în îmbinarea de curţi interioare, capele, scări, arcade, galerii şi terase suspendate. În pereţi se găsesc ascunse fragmente din templul antic închinat zeiţei Artemis care a fost distrus în secolul al XI-lea.

Mănăstirea Sfântul apostol şi evanghelist Ioan Teologul, fiind construită în vârful muntelui, este atât de proeminentă încât se poate vedea din orice loc al insulei. Imaginea zidurilor înalte ale mănăstirii, înconjurate de casele albe din Hora, având clopotniţă înălţată la vedere, trezeşte o plăcută surprindere alături de una religioasă care induce reflecţia asupra cursului istoric al evenimentelor conectate cu acest frumos şi măreţ edificiu.

Începuturile mănăstirii este fixată în momentul în care aceasta a început să fie construită de reverendul Christodoulos în anul 1088. În acest an, împăratul bizantin Alexios Comnenul a dăruit întreaga insulă Patmos soldatului-preot Ionnis Christodoulos "cel Binecuvântat".

Cea mai mare parte a mănăstirii a fost ridicată de către Ioannis în doar 3 ani. Zidurile puternic fortificate ale acesteia au fost ridicate pentru apărarea împotriva atacurile piraţilor şi turcilor.

Având aspectul exterior al unui castel s-a dorit să fie suficient de sigură încât să îi apere pe călugări. Acesta este motivul pentru care o clădire aşa de mare, cu ziduri de 15 metri înălţime, are doar două uşi.

În partea de sus a zidului este un balcon fără podeţ, ca şi cum ar fi suspendat, folosit pentru a turna ulei încins şi smoală topită pe cei care încercau să atace poarta. Acest balcon a fost numit de locuitori "Ucigaşul".

Când reverendul Christodoulos a început construcţia mănăstirii a folosit clădiri aflate în apropiere ca şi cum era preocupat de protecţia clădirilor care urmau a fi ridicate împotriva atacurilor. În memoriile sale, reverendul a descris zidul înconjurător ca o fortăreaţă şi chiar aşa a rămas până în zilele de astăzi.

În interior, arhitectura este oarecum liberă, deşi chiliile sunt construite în jurul bisericii centrale, conform stilului bizantin. Pe lângă aceasta, clădirea este construită pe diverite niveluri şi are multe componente din arhitectura tradiţională a Islandei.

Mănăstirea, aşa cum arată astăzi, este rezultatul nevoii care a apărut pe parcursul anilor de adăugare şi rearanjare şi, desigur, al solului stâncos. Primul lucru ce se

observa de vizitatori este curtea interioară pavată cu pietricele şi decorată cu arce care servesc ca suport pentru clădirile adiacente.

Aproape de centrul curţii interioare se afla un opaiţ. Un orificiu de la capătul din sud-vest comunica pe dedesubtul curţii cu rezervorul. În jurul curţii, sunt patru din cele zece capele ale mănăstirii.

Într-o laterală a curţii mănăstirii, spre partea de nord, este un templu construit în anul 1820 de 12 artizani talentaţi. Este o operă de artă unică şi oricine o priveşte rămâne fără cuvinte datorită icoanelor unice ca frumuseţe şi valoare. Tronul Aboot este decorat cu ornamente florale făcute din pietre scumpe.

Icoana reprezentând Revelaţia, care datează din anul 1625 şi care acoperă intrarea în biblioteca muzeu din zidul nordic, este un cadou primit de către mănăstire de la episcopul Nikiforos din Laodicea.

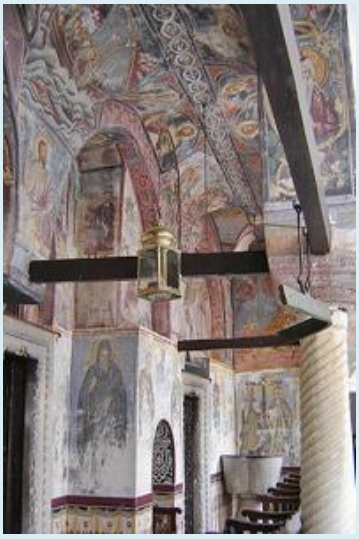

Nikiforos însuşi a construit exteriorul bibliotecii pentru a păstra cărţile şi alte obiecte de cult ale mănăstirii. Există, de asemenea, şi vechiul aşezământ, care a fost construit de Sfântul Christodoulos, unde acesta a lăsat icoane de mare valoare şi unde, astăzi, se păstrează multe bijuterii de valoare inestimabilă.

Biserica mănăstirii este impresionantă, cu catapeteasma ei sculptată în lemn, cu podeaua de marmură şi cu nenumăratele bogăţii arhitecturale şi decorative.

Sfântul altar al mănăstirii se crede că ar fi fost ridicat din ruinele templului Diana. În biserică se află un loc pe care fiecare vizitator al insulei trebuie să-l vadă; aici se află icoane inestimabile, dintre care una din cele mai reuşite este cea a Sfântului

Nicolae, datând din secolul al XI-lea şi donaţii ale unor greci bogaţi, argintărie şi capodopere unice dintre care cea mai impresionantă este Mitra Patriarhului Neofitos al VI-lea decorată cu aur şi bijuterii valoroase.

Vistieria are un impresionant areal de artă şi comori religioase care constau, în principal, din icoane ale şcolii din Creta. Exponatele de bază ale colecţiei sunt o icoană neobişnuită realizată din mozaic a Sfântului Nicolae şi pergamentul din secolul al XI-lea care atestă concesionarea-alocarea insulei soldatului-preot Ionnis Khristodoulos "cel Binecuvântat".

Peştera Sfântă

Vechile tradiţii ale insulei, cât şi unele texte istorice, confirmă Insula Patmos ca loc al exilului şi al scrierii Apocalipsei de către Apostolul Ioan. Peştera în care se crede că acesta a scris cartea este cel mai sfânt şi venerat loc din întreaga insulă.

La jumătatea drumului ce urcă spre mănăstire, pe panta abruptă şi pietruită se află Peştera numită "a Apocalipsei", adică locul unde Sfântul Ioan Teologul şi evanghelistul a primit revelaţia dumnezeiască şi unde a consemnat-o mai apoi în scris.

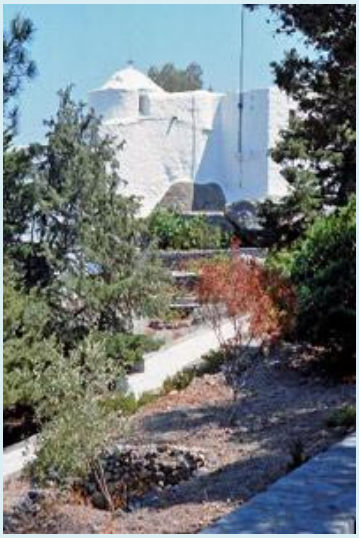

Peştera Sfântă a Apocalipsei este înconjurată astăzi de către Mănăstirea Revelaţiei împreună cu toate dependinţele acesteia. Câţiva paşi şi suntem deja în faţa intrării în mănăstire. Chiliile, curţile încărcate cu flori, capelele ridicate pe niveluri diferite, domurile capelelor, boltite, aproape cilindrice, crează o senzaţie de

armonie şi linişte. Peştera Sfântului Ioan se află la nivelul inferior al întregii mănăstiri.

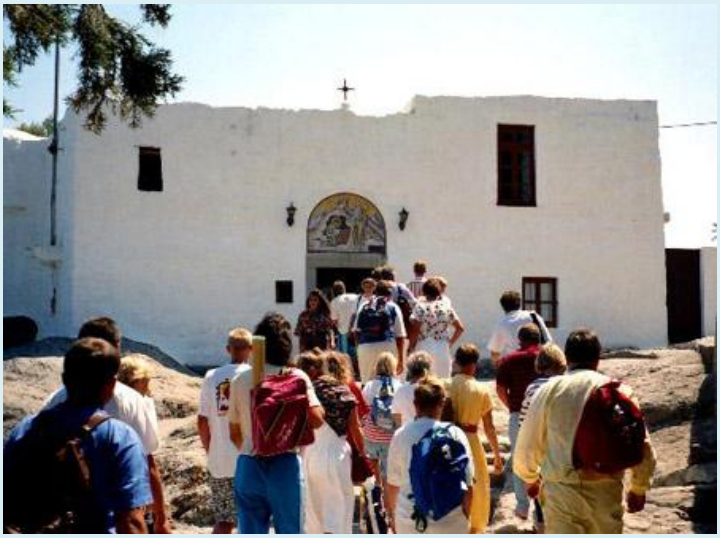

În drumul ce coboară spre peştera Sfântului Ioan se trece pe lângă câteva capele ale mănăstirii. Astfel, se poate observa capela Sfântului Nicolae, capela Sfântului Artemie şi capela Sfintei Ana, care este situată chiar lângă intrarea în peşteră.

Capela Sfinţii Apostoli păstrează moaştele Sfântului Chistodoulos. Aceasta a fost ridicată în anul 1603. Capela principală este foarte frumoasă, aşa cum este şi capela alăturată - "Theotokos" - a cărei frescă datează din secolul al XII-lea.

Peştera apare lângă capela Sfintei Ana. Peştera nu este o simplă peşteră, ci este o întreagă bisericuţă în miniatură, închinată Sfântului Ioan Teologul. Aici se

află în permanenţă un călugăr ce îndrumă pelerinii dornici să se împărtăşească de har. El este cel care vorbeşte credincioşilor despre peştera adâncă de 4 metri.

Un element atractiv al peşterii este crucea săpată în piatră, aflată pe unul dintre pereţii acesteia. Se spune că această cruce a fost săpată de însuşi Apostolul Ioan. De asemenea, se mai pot observa două elemente: scobitura în stâncă de unde se spune că s-a auzit vocea ce i-a spus lui Ioan să scrie şi apoi, locul în care acesta se întindea pentru puţin somn.

Prima clădire ridicată pe acest loc este Capela Sfintei Ana, aflată chiar lângă Peştera Sfântă. Aceasta a fost ridicată, potrivit tradiţiei, de către Sfântul Christodoulos în anul 1088. Mai apoi, la începutul secolului al XVII-lea, episcopul de Caesaria, Grigorios, a fondat şi ridicat mănăstirea ce se poate observa astăzi.

În jurul anului 1800, fondatorul Şcolii Patmiene, Makarios Kalogeras, completează incinta mănăstirii cu noi depedinţe necesare vieţii monahilor. Mulţumită călugărilor şi grijii acestora pentru cele sfinte, mănăstirea se află şi astăzi într-o foarte bună stare de păstrare.

Biblioteca

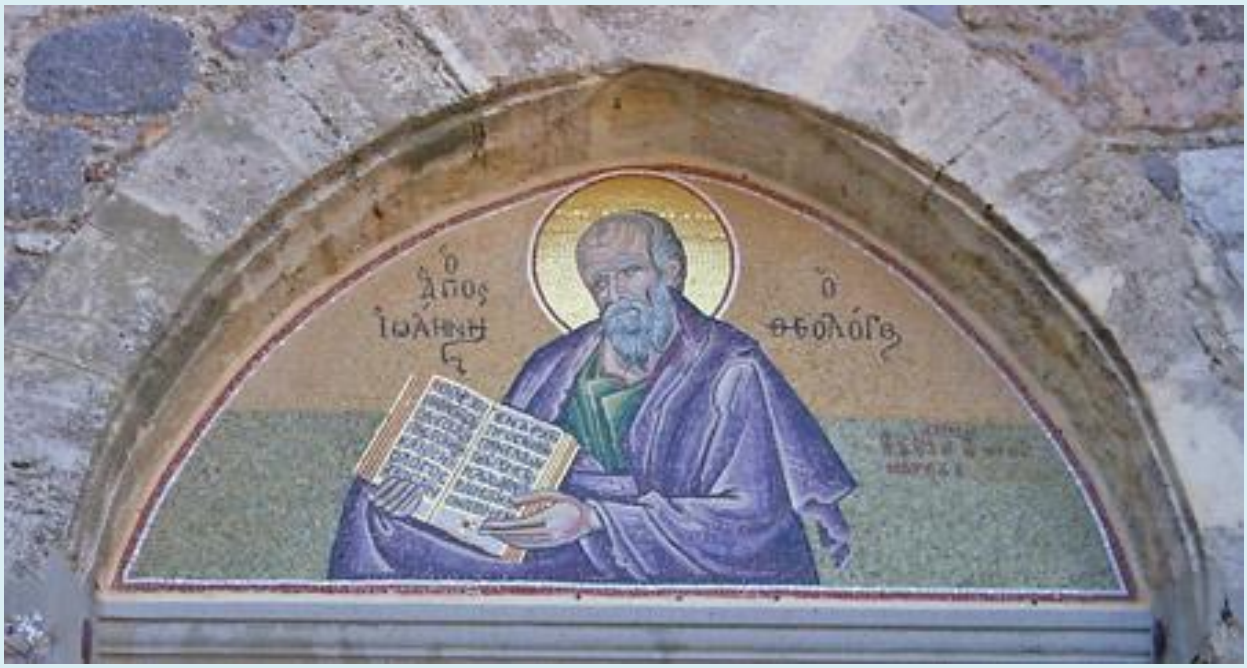

Alt mare capitol al mănăstirii este librăria unde se află toată istoria mănăstirii şi a întregii Islande. Printre documentele din librărie se află şi cel prin care Alexios Komnenos donează insula Patmos, în anul 1088, Sfântului Christodoulos. Această librărie este izvorul vieţii monahale şi regulile impuse de fiecare cuceritor, precum taxele stabilite, tipurile de negustorie şi de conducere.

În interiorul mănăstirii, biblioteca este situată în acelaşi loc în care a fost fixată iniţial de către Sfântul Christodoulos. Este una dintre puţinele biblioteci antice ce s-au păstrat pe locul în care au fost înfiinţate. Biblioteca istorică din Patmos este considerată şi astăzi a fi una dintre cele mai importante şi bine organizate librării creştine.

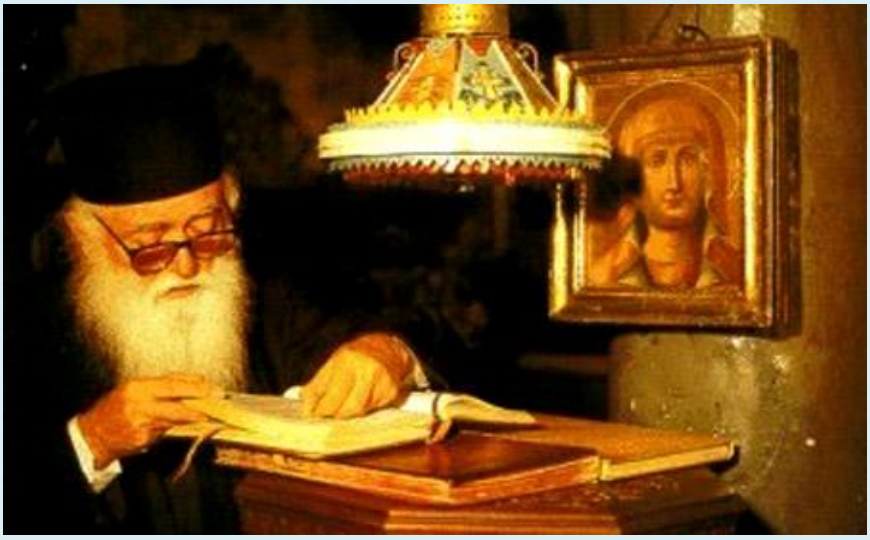

La începutul secolului al XIII-lea, potrivit catalogului existent, biblioteca era alcătuită aproape numai din codexuri şi texte teotogice. Din cele peste 267 de volumuri de codexuri, şi cele 63 de cărţi, 330 în total: 109 erau liturgice, 107 erau caracterizate ca fiind etice, iar 31 ca fiind despre vieţile sfinţilor. Acestea constituiau partea teologică a bibliotecii.

Biblioteca, "Spitalul Sufletului" cum este numită de către episcopul de Laodicea, Nikiphoros (1802), este alcătuită dintr-o cameră centrală înconjurată de alte camere ce conţin arhiva şi biografia.

În camera centrală cu coloane de marmură ce susţin cupole boltite, exemplu tipic de arhitectură monastică, au fost alcătuite camere speciale pentru cărţi, care acoperă toţi pereţii, în special pentru vechile manuscrise şi cărţi foarte vechi.

Librăria păstrează astăzi în jur de 2.000 de volume, 13.000 de texte cu caracter istoric şi peste 900 de manuscrise.

Mănăstirea poate fi vizitată de obicei dimineaţa de la ora 8.30 la ora 13.00 şi în fiecare zi de marţi, joi şi sâmbăta şi după amiază, de la 16.00 la 18.00.

Mormântul Sfântului Ioan Teologul, aşa cum apare astăzi, în ruinele Bazilicii lui în Efes

Mănăstirea Sfântul Ioan şi Peştera Apocalipsei din Patmos

Δημήτρης Ασιθιανάκης © www.patmosislandinfo.gr

ΕΝΑΡΧΗΝΟΛΟΓΟΣ
ΚΑΙΟ
ΛΟΓΟΣ
ΗΝΠΡ
ΤΟΝ
ΘΝΚ
ΘΣΗΝ

19/01/2007

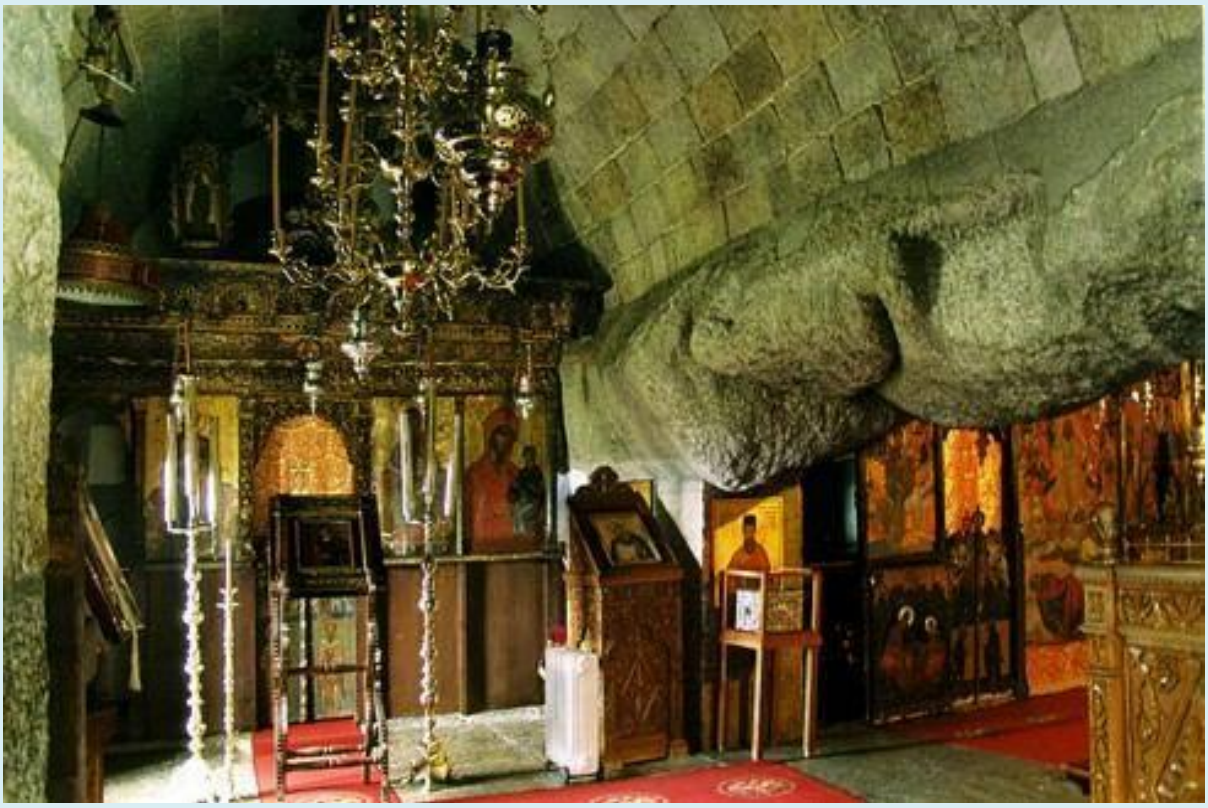

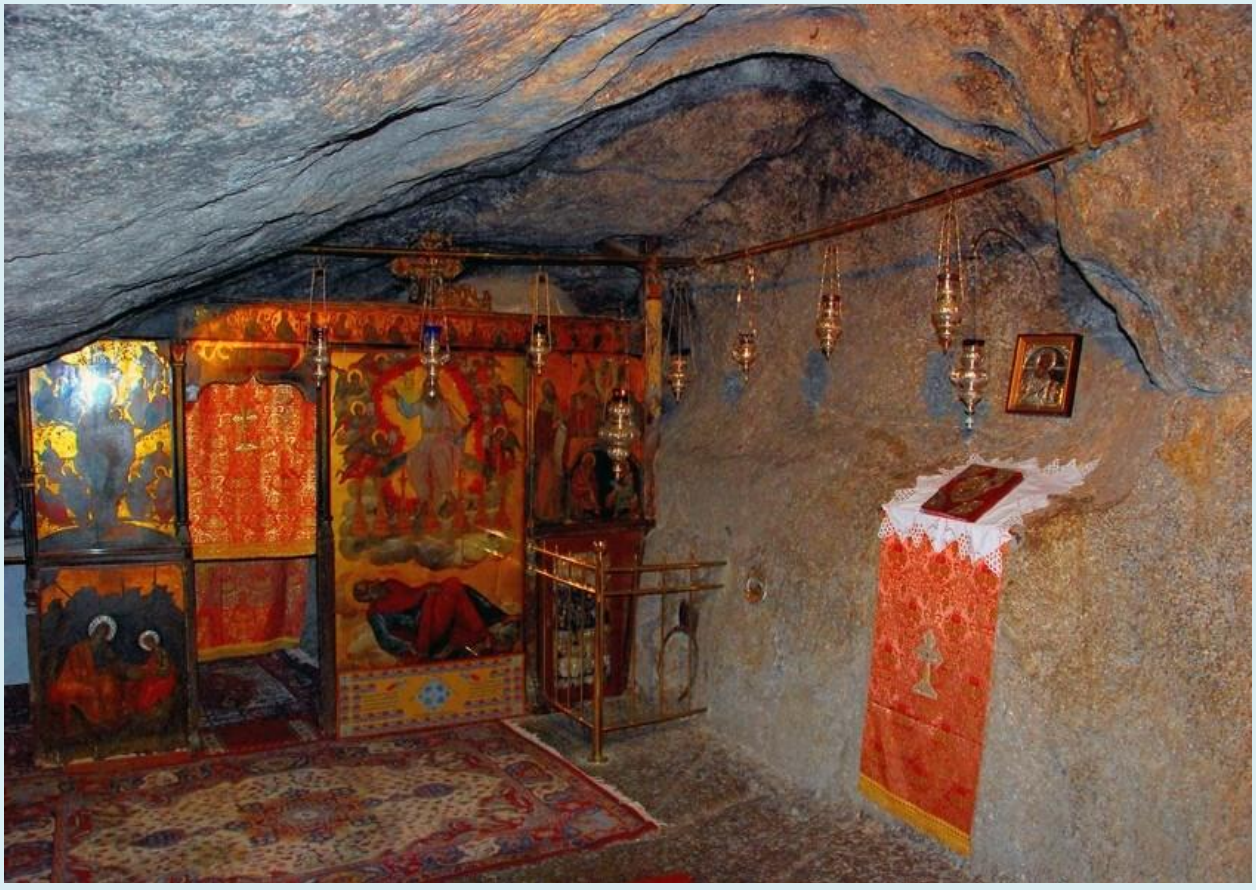

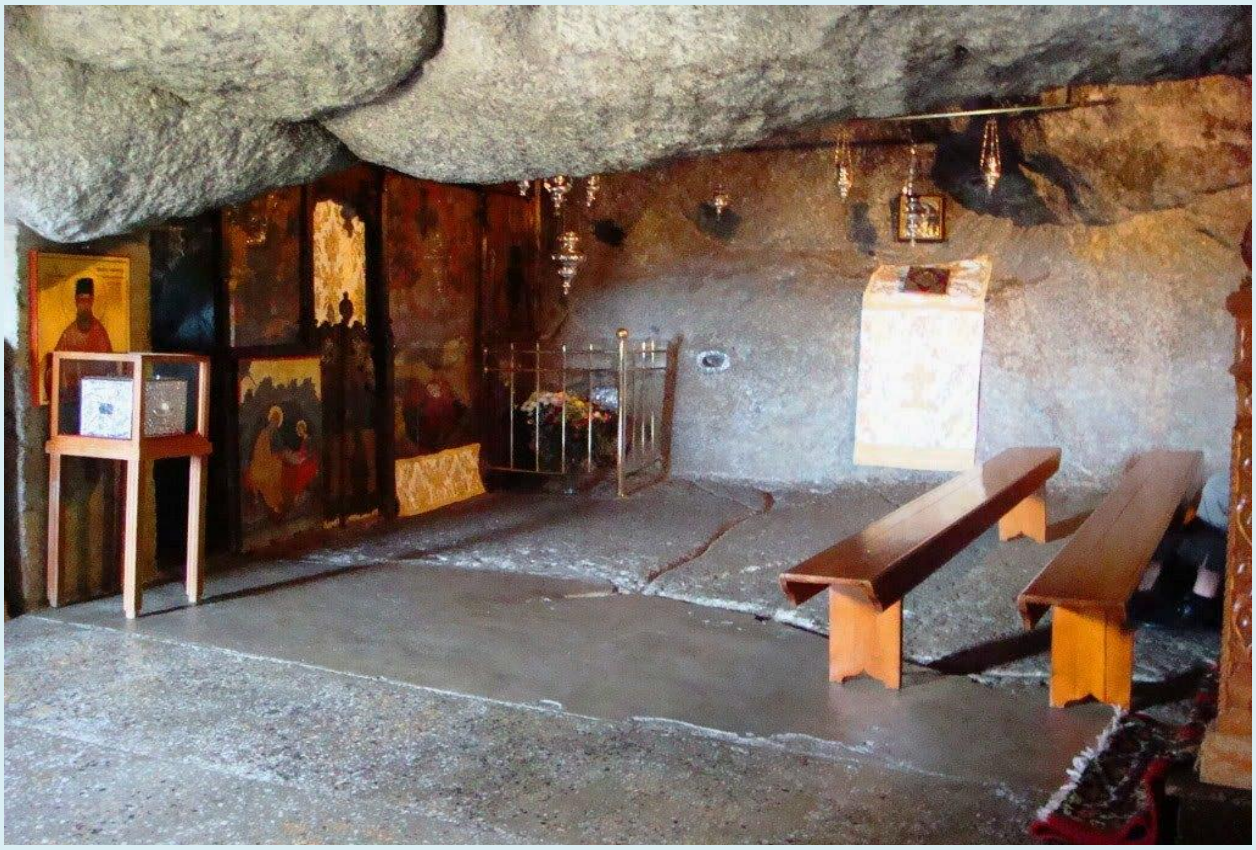

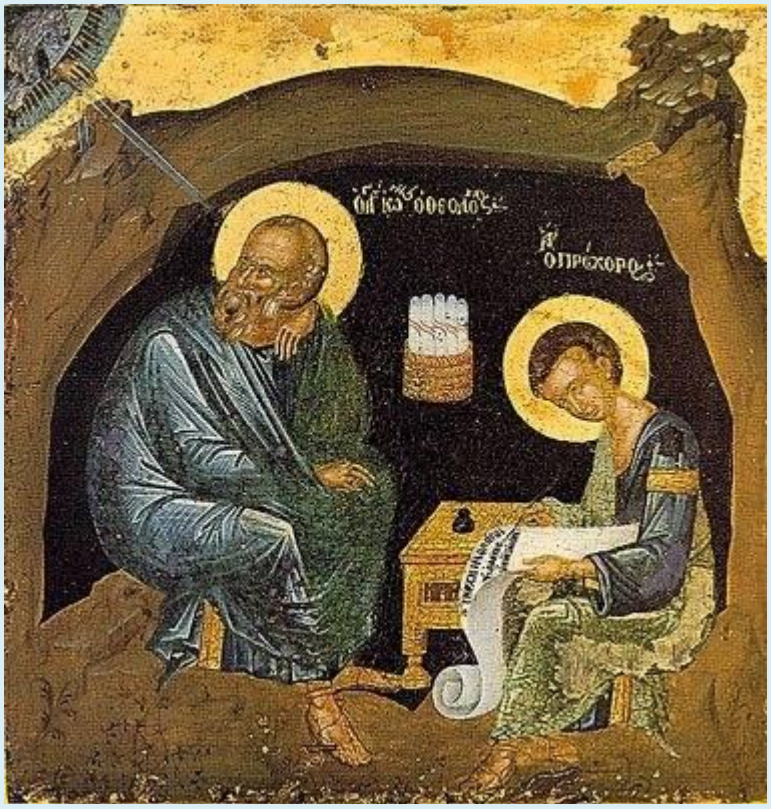
ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΛΟΓΟΣ
ΑΓ ΠΡΟΧΟΡΟΣ

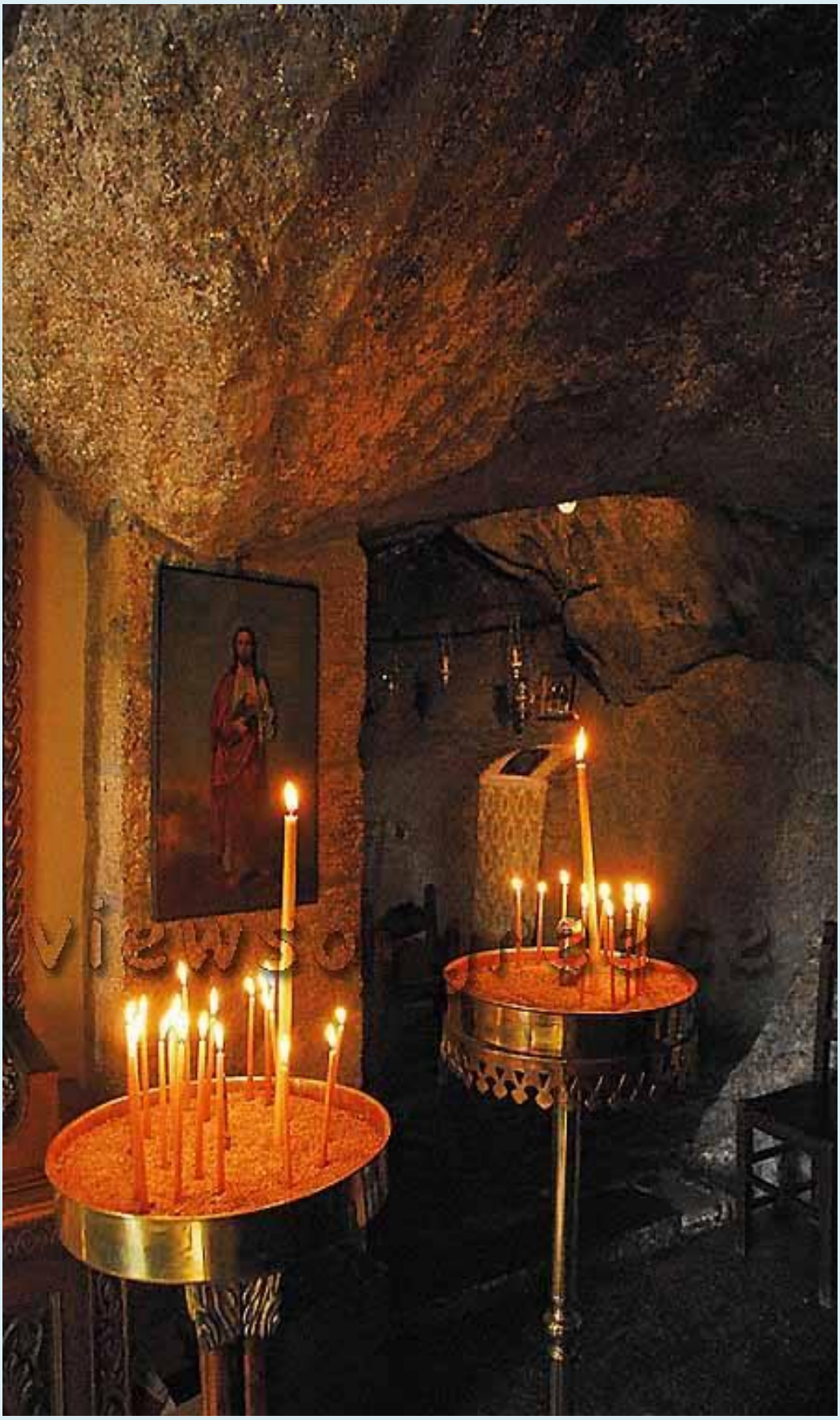

ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ
FORBIDDEN

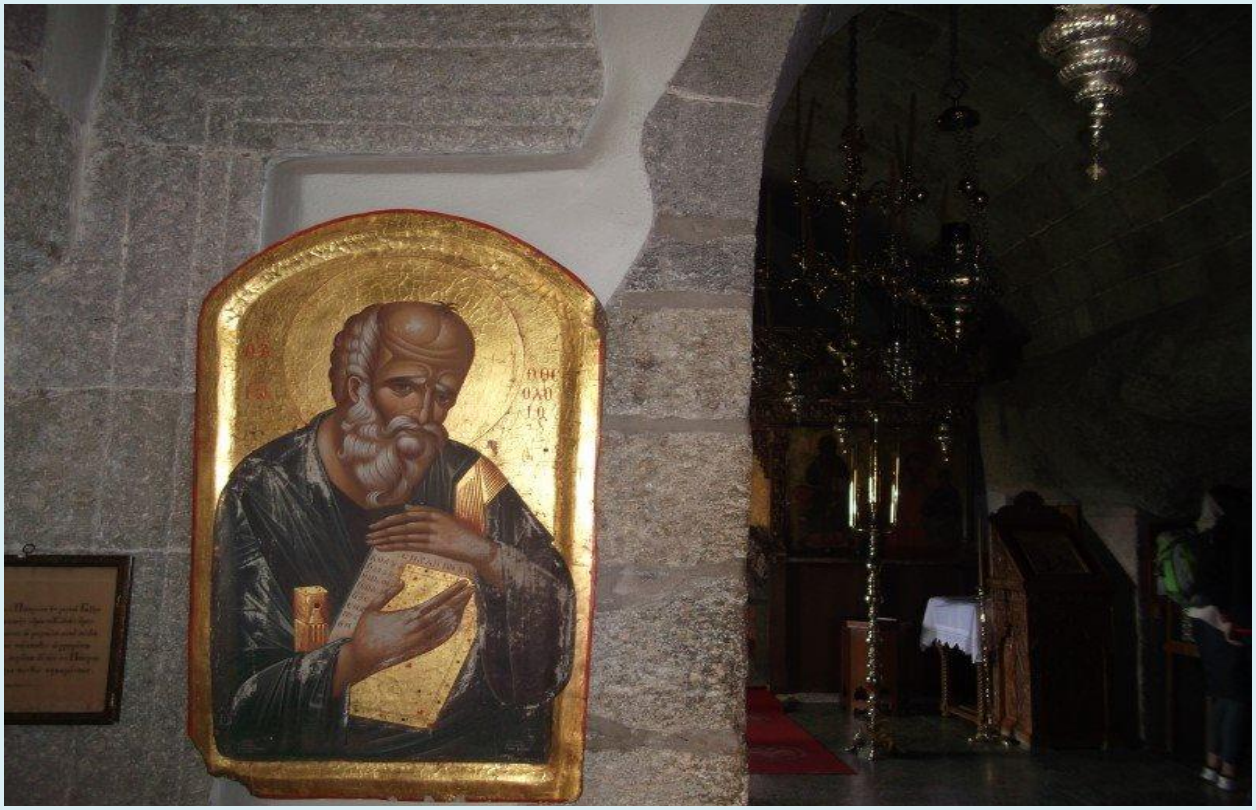

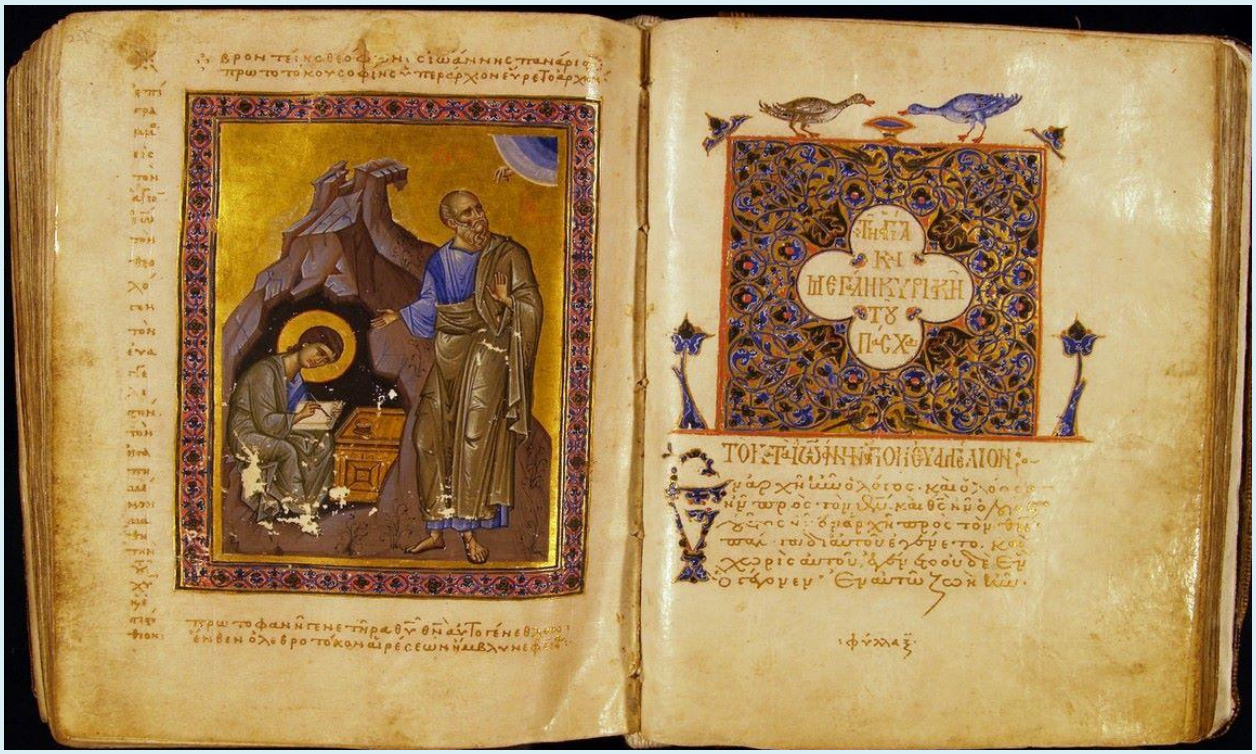

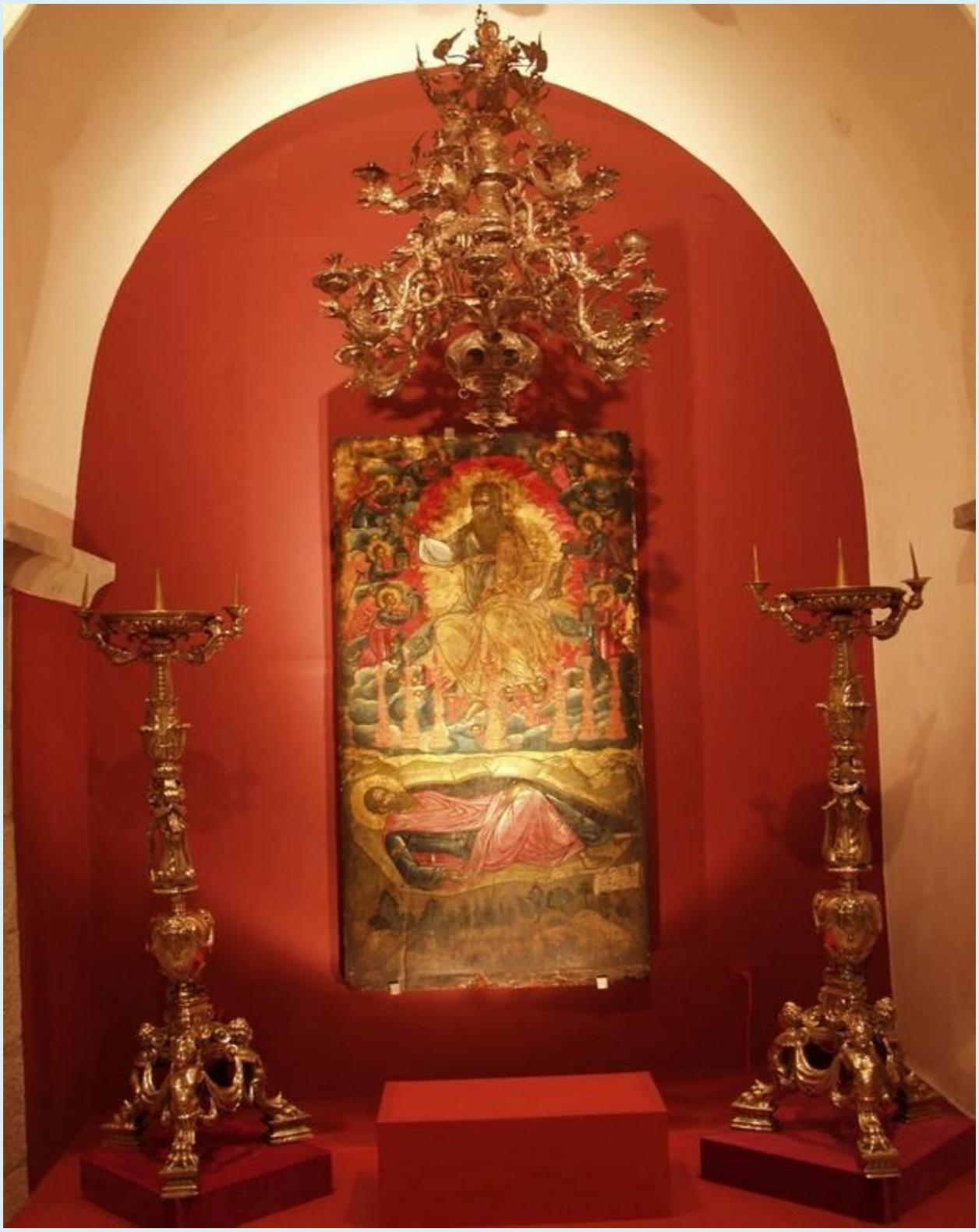

Sursa:
https://www.facebook.com/pg/Ortodox-in-lume-420805961335550/photos/?tab=album&album_id=426841717398641

(Foto) Mănăstirea „Sfântul apostol şi evanghelist Ioan” din Insula Patmos

Sfânta Mănăstire a Sfântului Ioan Teologul din Patmos constituie pentru întreaga creştinătate un important loc de pelerinaj, fiind considerată cea mai importantă mănăstire de la Marea Egee. Totodată, împreună cu Peştera Apocalipsei şi regiunea Capitalei Patmosului - Hora - constituie Monument al Moştenirii Universale UNESCO.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ΜΟΥΣΕΙΟ
MUSEUM
© doxologia.ro

Προς ΜΟΥΣΕΙΟ
MUSEUM
© doxologia.ro

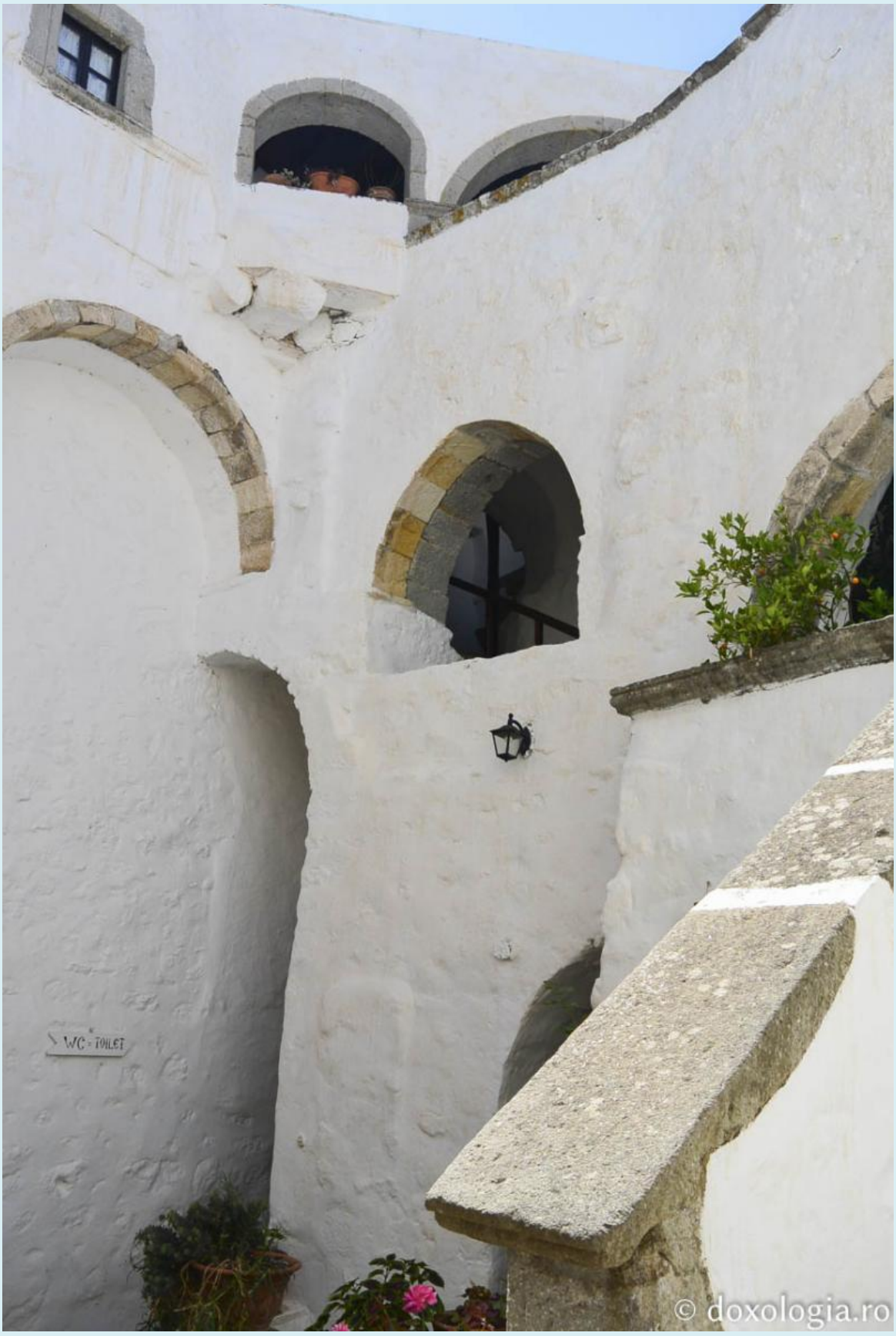
WC - TOILET
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

MUSEUM
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

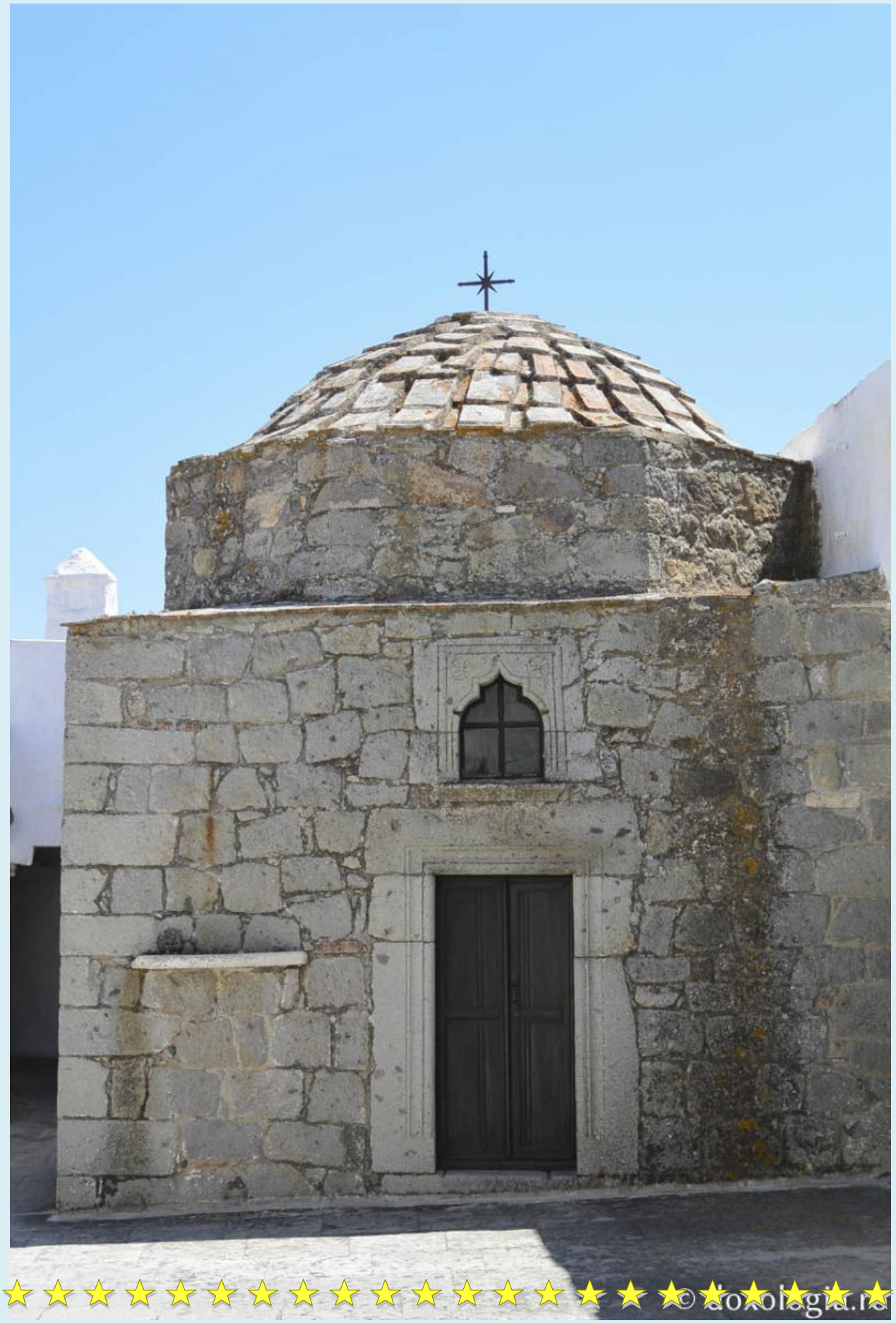
© zoologia.ru

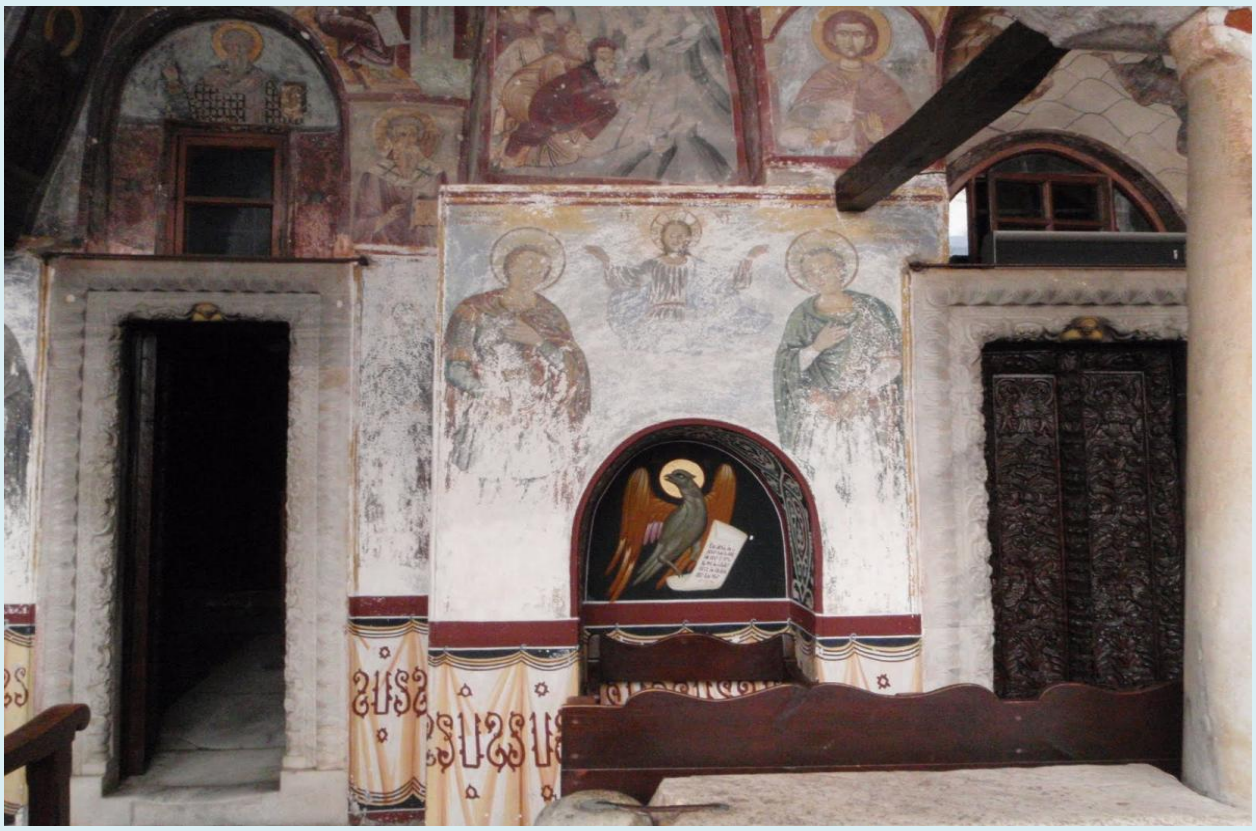

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Radu Alexandru - Biserica Sfântul Ioan Teologul din Efes

Ruinele impresionantei biserici bizantine din Efes închinate Sfântului Ioan Teologul, marchează locul unde, potrivit tradiţiei, acesta ar fi fost înmormântat.

Sfântul apostol Ioan şi-a petrecut ultimii ani din viaţă în Efes unde a şi scris Evanghelia. Sinaxarul consemnează în acest sens un miracol ce a avut loc la mormântul său: " Când avea peste o sută de ani, Sfântul Ioan a luat şapte ucenici în afara Efesului şi i-a pus să sape un mormânt în formă de cruce. Apoi, Sfântul Ioan s-a aşezat în mormânt şi ucenicii l-au îngropat acolo de viu. Mai târziu, când mormântul său a fost deschis, trupul Sfântului Ioan nu mai era acolo."

Biserica Sfântul Ioan Teologul se află pe Dealul Ayasoluk, la aproximativ 3.5 km de situl arheologic Efes. Pe acest deal încă mai pot fi văzute ziduri de apărare ridicate în secolele VIII-IX ca mijloc de protecţie împotriva atacurilor arabe. Intrarea principală pe deal se face prin poarta din partea de sud, aşa-numita "Poartă a Persecuţiei".

Iniţial, în secolele IV-V o biserică a fost ridicată pe locul mormântului Sfântului Ioan Teologul. În secolul al VI-lea împăratul Iustinian a ridicat o biserică impunătoare pe locul celei vechi.

Biserica a fost construită în formă de cruce înscrisă având şase mari cupole. Această construcţie, realizată din piatră şi cărămidă, se încadrează în rândul celor mai importante exemple ale arhitecturii bizantine specifice acelei perioade. Pe coloanele din cadrul ansamblului încă se mai păstrează monogramele Împăratului Iustinian şi ale soţiei sale Teodora.

Naosul a fost acoperit cu şase mari cupole, cel mai mare aflându-se deasupra mormântului Sfântului Ioan Teologul. Domurile erau susţinute de stâlpi din marmură şi cărămidă. Mormântul Sfântului Ioan se află sub marmură şi mozaicul pavimentar al altarului bisericii.

Baptisteriul octogonal se află în partea de nord a naosului fiind construit în secolul al V-lea. Unele mici încăperi situate în părţile de est şi vest ale baptisteriului erau probabil folosite pentru pregătirea dinaintea botezului. La est de baptisteriu, la capătul braţului nordic al bisericii, se află "casa comorii " folosită să adăpostească obiectele de valoare ale bisericii precum şi pe cele liturgice. Din secolele X-XI această cameră a fost transformată într-o capelă.

Odată cu declinul oraşului Efes şi după atacurile arabe, biserica a fost grav deteriorată. În anul 1330 a fost transformată în moschee. Edificiul a fost complet distrus de către armata mongolă a lui Tamerlan în 1402. În prezent, a fost restaurată în mică măsură pe baza materialelor şi obiectelor descoperite de către arheologi. Poate fi văzută în schimb o replică - la scară redusă - a vechii biserici bizantine ce datează din vremea Împăratului Iustinian.

Lângă Biserica Sfântul Ioan se află o fortăreaţă construită în perioada bizantină dar modificată ulterior de către selgiucizi şi turcii otomani. În partea de sud-vest se afla Moschea Isa Bey. Construită în 1375, aceasta reprezintă un minunat exemplu al stilului arhitectural selgiucid, în special prin frumoasa ornamentaţie aflată în interiorul moscheii.

St. JEAN KİLİSESİ MAKETİ
(m.s.6.Y.Y)
MODEL OF St. JOHN CHURCH
(6 th Cent. AD)

Sursa:
https://www.facebook.com/420805961335550/photos/a.848409661908509.1073742038.420805961335550/848410341908441/?type=3&theater

(Foto) Locul unde a fost înmormântat Sfântul apostol Ioan - Biserica Sfântul Ioan Teologul din Efes, Turcia

Ruinele Bisericii Sfântul Ioan Teologul din Efes marchează locul unde, potrivit tradiției, acesta ar fi fost înmormântat. Sfântul apostol Ioan și-a petrecut ultimii ani din viață în Efes unde a și scris Evanghelia.

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ST. JEAN (AZİZ YAHYA) KİLİSESİ
Yazılı kaynaklara göre içinde St. Jean'ın mezarının bulunduğu ahşap çatılı bazilika 6. Yüzyıl'da artık kullanılamayacak durumdadır. Bu bazilikanın yerine İmparator Büyük Justinianus (527-565) ve İmparatoriçe Thedora bugün kalıntıları görülen altı kubbeli kiliseyi inşa ettirdiler. Haç planlı ve 130x65 m boyutlarındaki bu kilise Efes'te Artemis Tapınağı'ndan sonra inşa edilmiş en büyük dini yapıdır. Kuzeyindeki Hazine Dairesi ve Vaftizhane yapılarıyla birlikte Atriumu özel bir plana sahiptir. St. Jean Kilisesi Orta Çağ'da Hıristiyan hacıların uğrak yeri "haç kilisesi" haline gelmiştir. Yazılı belgelere göre 12. yy.da onarıma muhtaç durumdadır. Son Efes (Hagios Theologos-Alta Lougo) 1304 yılında Türklerin eline geçince kilisenin bir bölümü cami olarak kullanılmış ve yapı 1365-1370 yıllarında şiddetli bir depremle yıkılmıştır. Kilise içindeki kazılara 1921-22 yıllarından G. A. Sotiriou tarafından başlanmıştır. 1927-30 yıllarında Avusturya Arkeoloji Enstitüsü içteki kazıları tamamlamıştır. 1960-2006 yılları arasında Kültür Bakanlığı Efes Müzesi Müdürlüğü çevresindeki yapıları ve surları kazıp restore etmiştir. 2007 yılından beri kazı ve onarım çalışmaları Kültür ve Turizm Bakanlığı'nın izniyle Pamukkale Üniversitesi'nden bir ekip tarafından sürdürülmektedir.
ST. JEAN KİLİSESİ
1- Narthex (Giriş holü)
2- Nefler
3- Ambon (Vaaz kürsüsü)
4- Bema (Mezar alanı) ve Synthronon
5- Apsis and Transepter
6- Hazine Dairesi
7- Vaftizhane
8- Atrium (Avlu)
THE CHURCH OF ST. JOHN
1- Narthex
2- Naves
3- Ambon
4- Bema (Tomb of St. John) and Synthronon
5- Apsis and Transepts
6- Treasury
7- Baptisterion
8- Atrium
THE CHURCH OF ST. JOHN
According to the written sources, the basilica with wooden roof which includes St John's grave was in a poor situation in 6th century AD. Emperor Justinian (527-565 AD) and Queen Theodora constructed instead the six-domed church whose ruins are visible today. This church, which is cruciform and measures 130 by 65 meters, was one of the most impressive religious structures built after Artemis Temple in Ephesus. Since it played an important role in the Christian pilgrimages of the middle age, it attained the status of a "Church of the cross". According to literary sources, the structure was in need of repair in the twelfth century. When Ephesus fell into Turkish hands after 1304, part of the church was converted into a mosque. A severe earthquake leveled it in 1365-70. Excavations of the church and its surroundings have continued since 1921-22 by Sotiriou. In 1927-30, Austrian Archaeological Institute finished the excavations inside. Ephesus Museum Directorate of Ministry of Culture excavated and restored the surrounding buildings and the fortifications between 1960-2006. Excavation and restoration works are being conducted by a team from Pamukkale University since 2007 with the permission of Ministry of Culture and Tourism.
T.C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI & PAMUKKALE ÜNİVERSİTESİ AYASULUK TEPESİ VE ST. JEAN ANITI KAZISI
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ST. JEAN IN MEZARI
THE TOMB OF
ST. JOHN
© doxologia.ro

ST. JEAN IN MEZARI
THE TOMB OF
ST. JOHN
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

ST. JEAN'IN (AZİZ YAHYA) KİMLİĞİ VE HAYATI
Geçmişi en azından MS 431 yılındaki Efes Konsil belgelerine dayanarak St. Jean'ın (Aziz Yahya'nın) Meryemana ile birlikte MS 37-48 yıllarında Efes'e geldiği ve burada yaşayıp öldüğü kabul edilmektedir. Çarmıhtaki Hz. İsa annesini en sevdiği genç havarisi Jean'a (Yahya) emanet etmiş ve "bundan sonra havari onu kendi evinde barındırmıştır." Bu görüşe inananlar daha sonra ikisinin birbirinden ayrılmadıklarını ve St Jean'ın Efes'e geldiğinde Meryemana'nın da onunla birlikte olduğunu ileri sürmektedir.
St Jean'ın 67 yılından itibaren Asya'da olduğuna hiç şüphe yoktur. Ancak St. Paulus MS 55-58 yılları arasında Efes'e gelmiş ve daha önce St. Jean tarafından oluşturulan ilk cemaatlere yeni cemaatler eklemiştir. 67 yılından sonra St. Pertus ile birlikte İncil'i vaaz etmeye başlayan St Jean, Efes'te İmparator Domitianus tarafından iki kez öldürülmek istenmiş ve ikisinde de mucizelerle kurtulmayı başarmıştır. Daha sonra Patmos Adası'na sürgüne gönderilmiş ve MS 95 yılında tekrar Efes'e dönmüştür. Son yıllarını Efes'te (Ayasuluk Tepesi'nde) geçiren St. Jean İncilini ve mektuplarını burada yazmıştır. Yaklaşık olarak 100 yaşında burada ölen St. Jean vasiyetine uygun olarak buraya gömülmüştür. Hıristiyanlığın yayılmaya başladığı dönemde mezarı üzerine bir Martyrion (anıt mezar) yapılmıştır. Daha sonra da bu anıt mezar ahşap çatılı bir bazilika içine alınmıştır.
THE LIFE OF ST. JOHN
According to an opinion that is based on the decision of, and thus at least as old as the council of Ephesus in 431 A.D., it is generally accepted that St. John came to Ephesus together with The Virgin Mary somewhere between 37 and 48 A.D., where they spent the remaining of their lives. While he was being crucified, Jesus entrusted his mother to St. John, his most loved disciple, and "After these the disciple took her into his own house." Those who believe this, conclude that the two of them there after never parted from one another, and that when St. John came to Ephesus, the Virgin Mary came along with him.
There is no doubt that St. John was in Asia from 67 A.D. onward St. Paul came to Ephesus between 55-58 A.D. and added new congregations to the first ones that had already been founded there by other Apostles. St John who started to preach the gospel after 67 A. D. was twice threatened with death by the Emperor Domitianus and he was able to rescue twice by miracles. John was later exiled to the Island of Patmos, where he wrote the revelation and returned to Ephesus in 95 A.D. He spent the last years of his life on Ayasuluk Hill, in Ephesus, where he wrote his gospel and letters. When he died at approximately the age of 100 he was buried there according to his last request. In the era when Christianity began to spread (third to fourth century A.D.), a martyrion (Monumental Tomb) was built over the grave. Later, a Basilica with a wooden roof was built around the martyrion.
T.C. KÜLTÜR VE TURİZM BAKANLIĞI & PAMUKKALE ÜNİVERSİTESİ AYASULUK TEPESİ VE ST. JEAN ANITI KAZISI
© doxologia.ro

St.JEAN KİLİSESİ MAKETİ
(m.s.6.Y.Y)
MODEL OF St.JOHN CHURCH
(6th Cent AD)
PROPOSED SIGN FOR ERECTI
© doxologia.ro

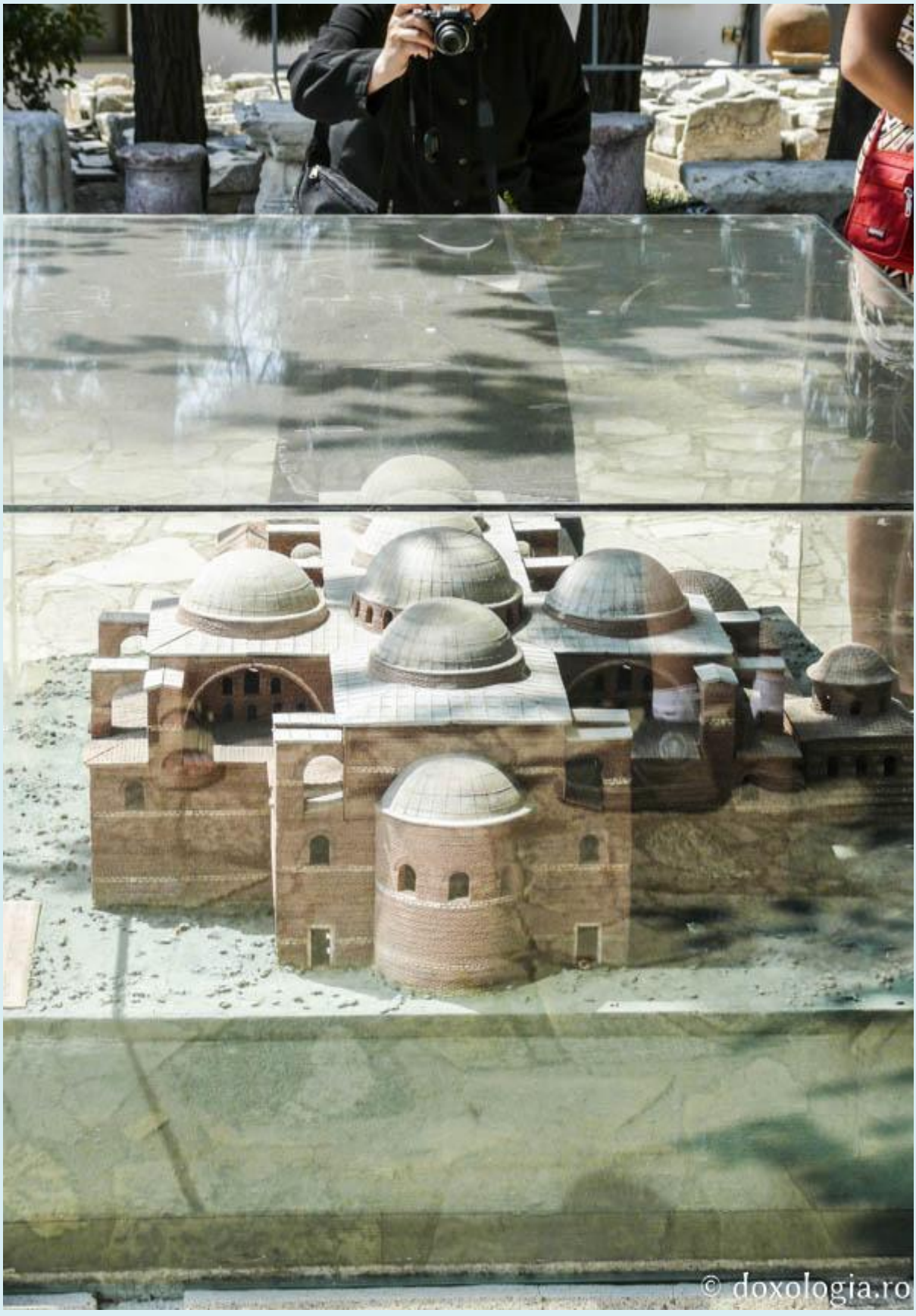
© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

© doxologia.ro

Mihai-Alex Olteanu - Icoanele Sfântului apostol şi evanghelist Ioan

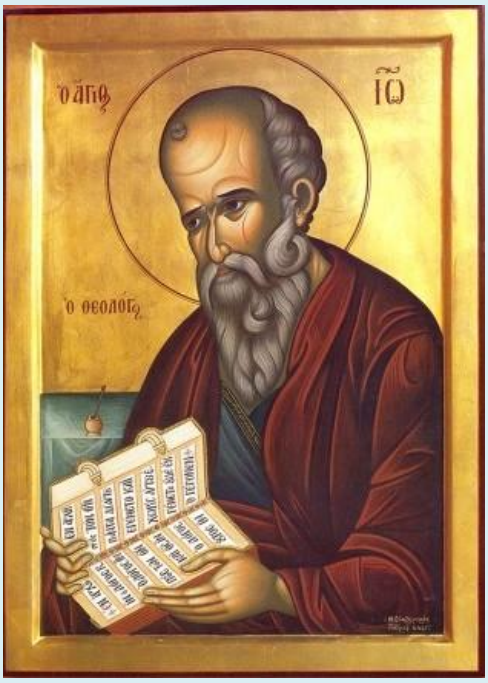

În cea mai cunoscută icoană a Sfântului apostol Ioan, acesta este reprezentat cu chip tânăr. Este vorba despre icoana numită şi „ucenicul iubit”, în care sfântul se odihneşte pe pieptul Mântuitorului Hristos, în timpul Cinei celei de Taină.

Aceasta, însă, nu este singura icoană în care Sfântul Ioan este zugrăvit ca tânăr de aproximativ şaisprezece ani, fără barbă şi cu părul castaniu. El este pictat cu acest chip în toate scenele din viaţa lui Hristos - la Schimbarea la Faţă, Răstignirea Domnului şi în cele descrise de Faptele Apostolilor - la Înălţarea Domnului, Pogorârea Duhului Sfânt.

Atunci când este zugrăvit în portret, Sfântul Ioan este înfăţişat drept o persoană în vârstă - „Teologul”. El este reprezentat ca un bătrân de aproximativ şaizeci de ani,

cu fruntea înaltă şi barbă lungă, ţinând în mâini cartea Evangheliei sale care, de multe ori este deschisă, pentru a ne descoperi anumite versete.

Sfântul Ioan mai este reprezentat scriind el însuşi Evanghelia sau dictând Cartea Apocalipsei ucenicului său, Prohor, în peştera Apocalipsei de pe insula Patmos.

De asemenea, el mai poate fi reprezentat cu un înger care-i şopteşte la ureche Cartea Apocalipsei, dar şi împreună cu un vultur - simbolul său şi a Evangheliei sale.

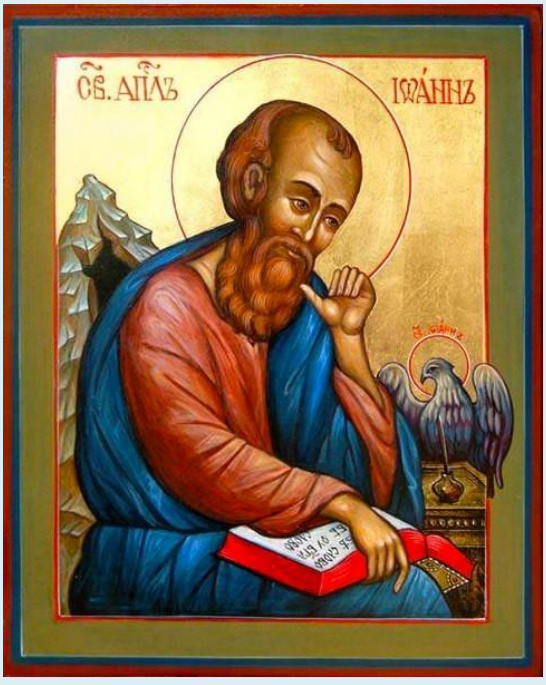

Apocalipsa lui Ioan (film subtitrat în limba română)

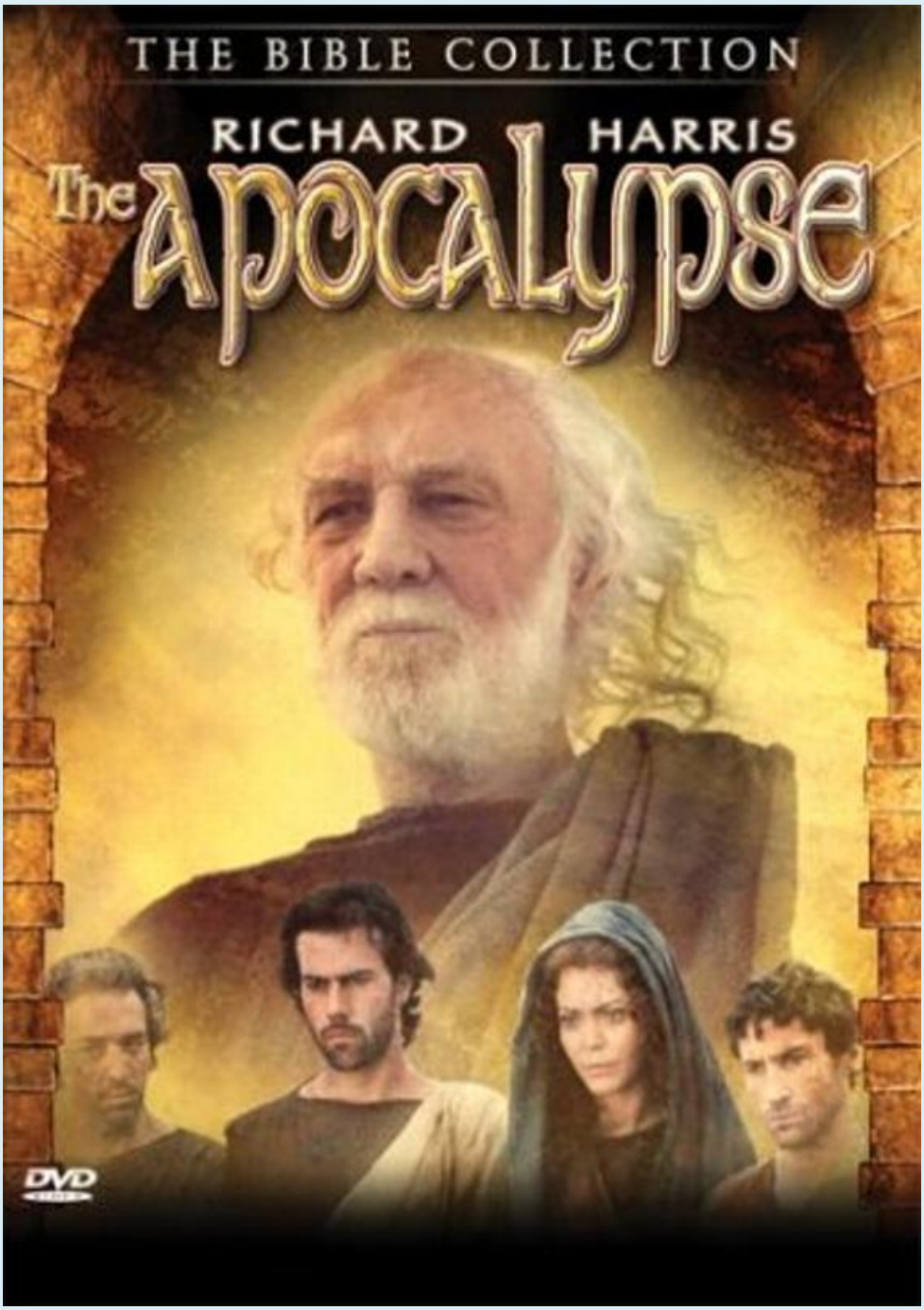

http://1-ig.blogspot.com/2011/11/apocalipsa-lui-ioan-film-subtitrat-in.html

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=hQMyDJiCbHE#!

Icoane

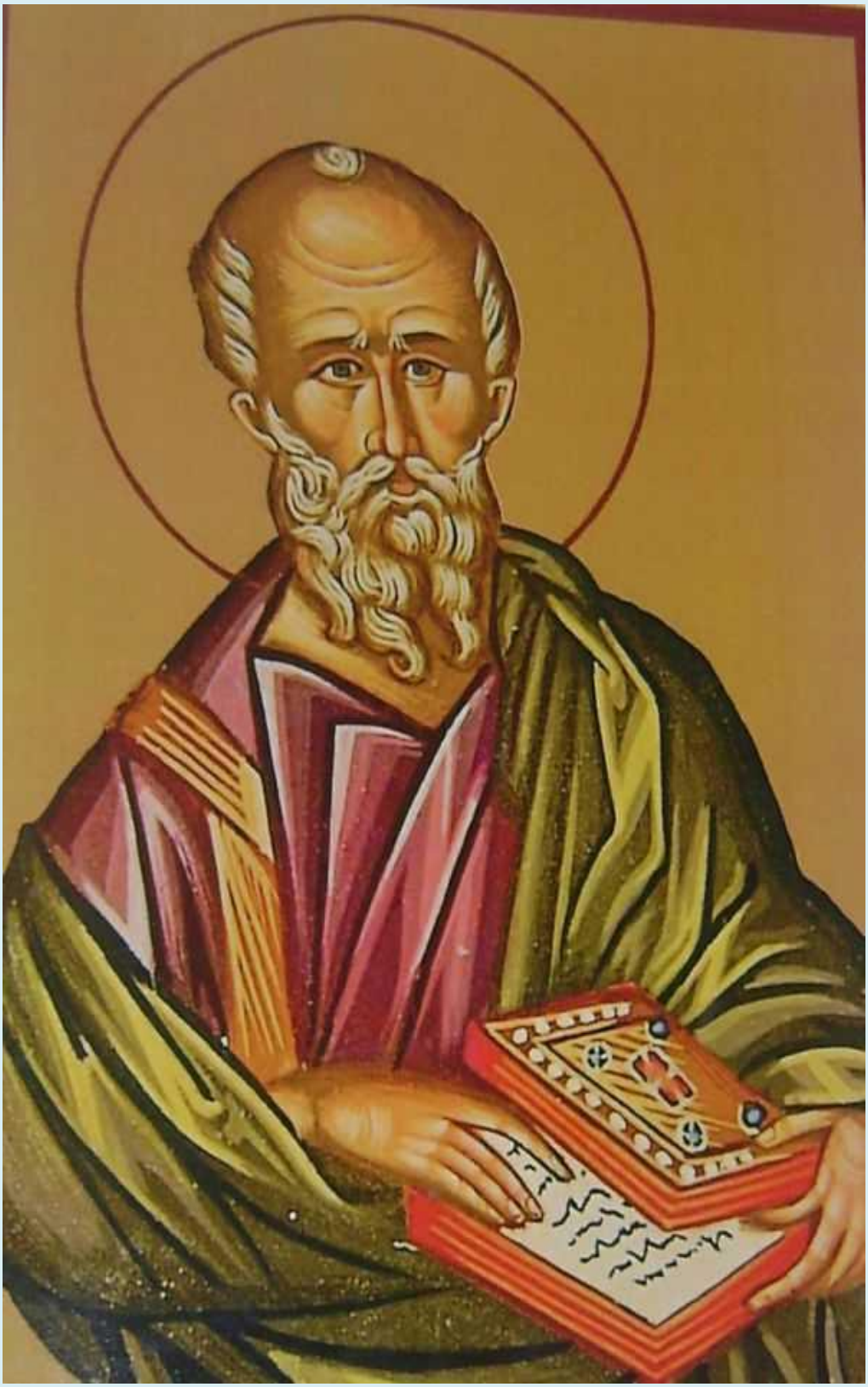

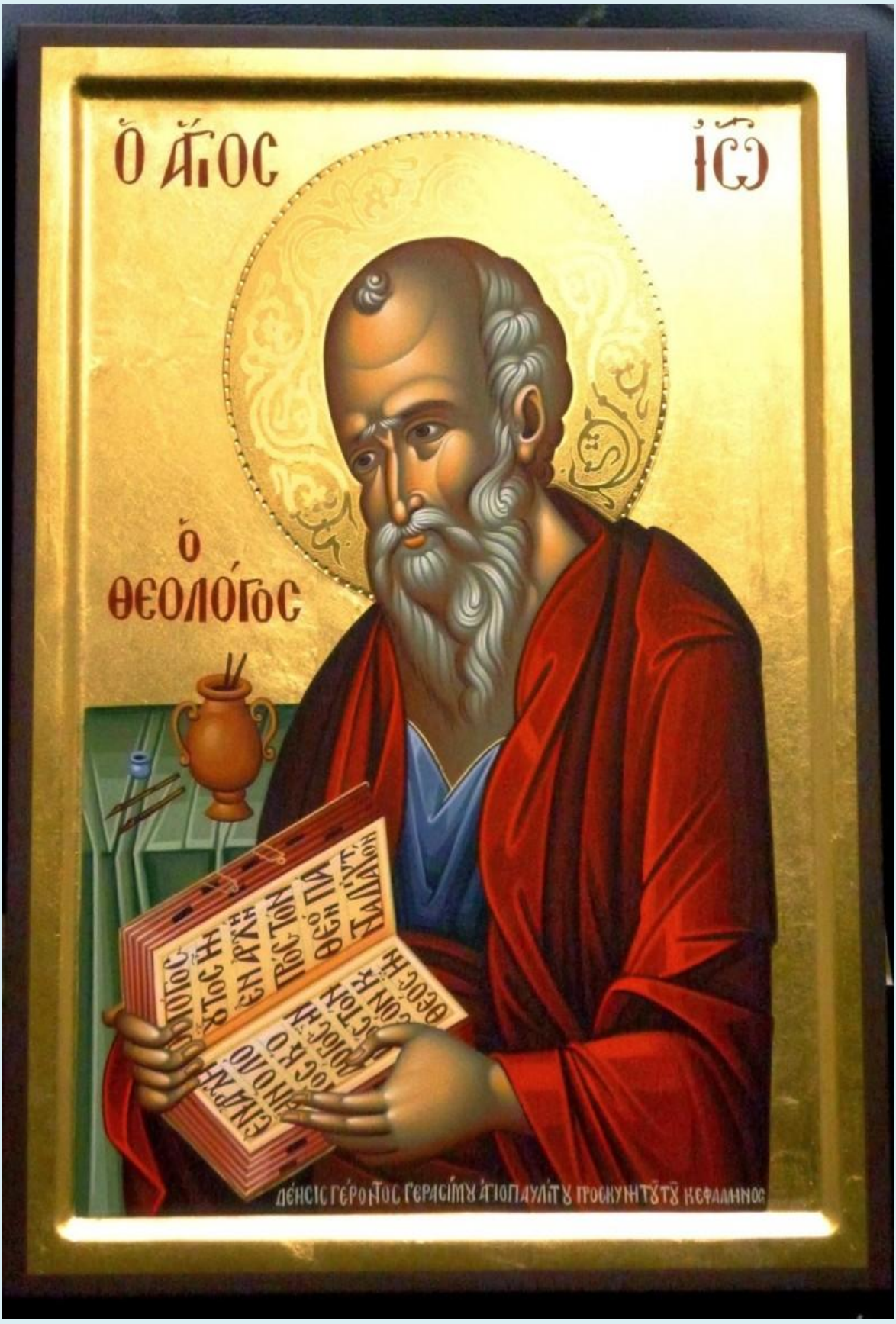
Ὁ ἅγιος
ἰω
Ὁ
θεολόγος

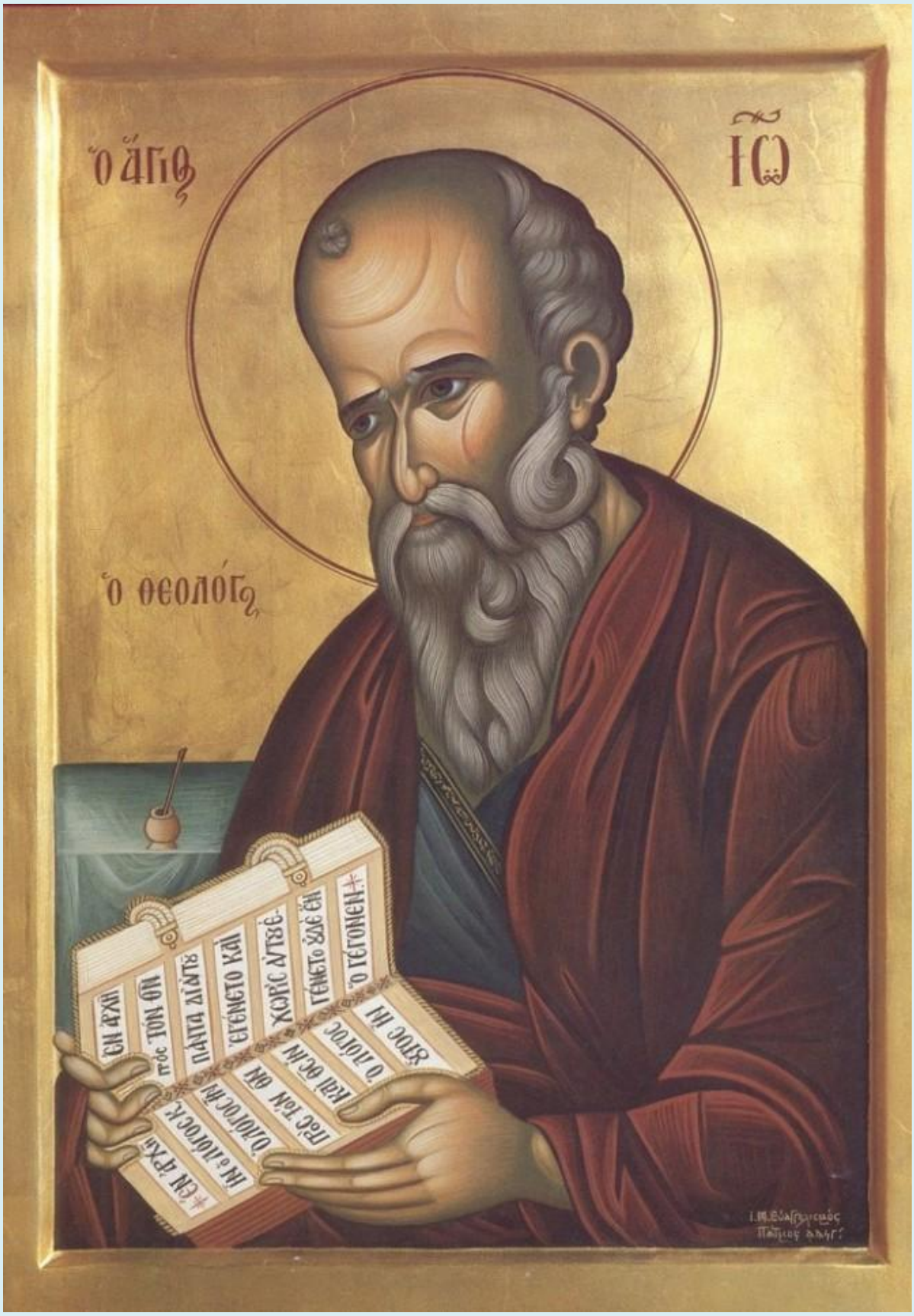
Ὁ ἅγιος
ΙΩ
Ὁ θεολόγος

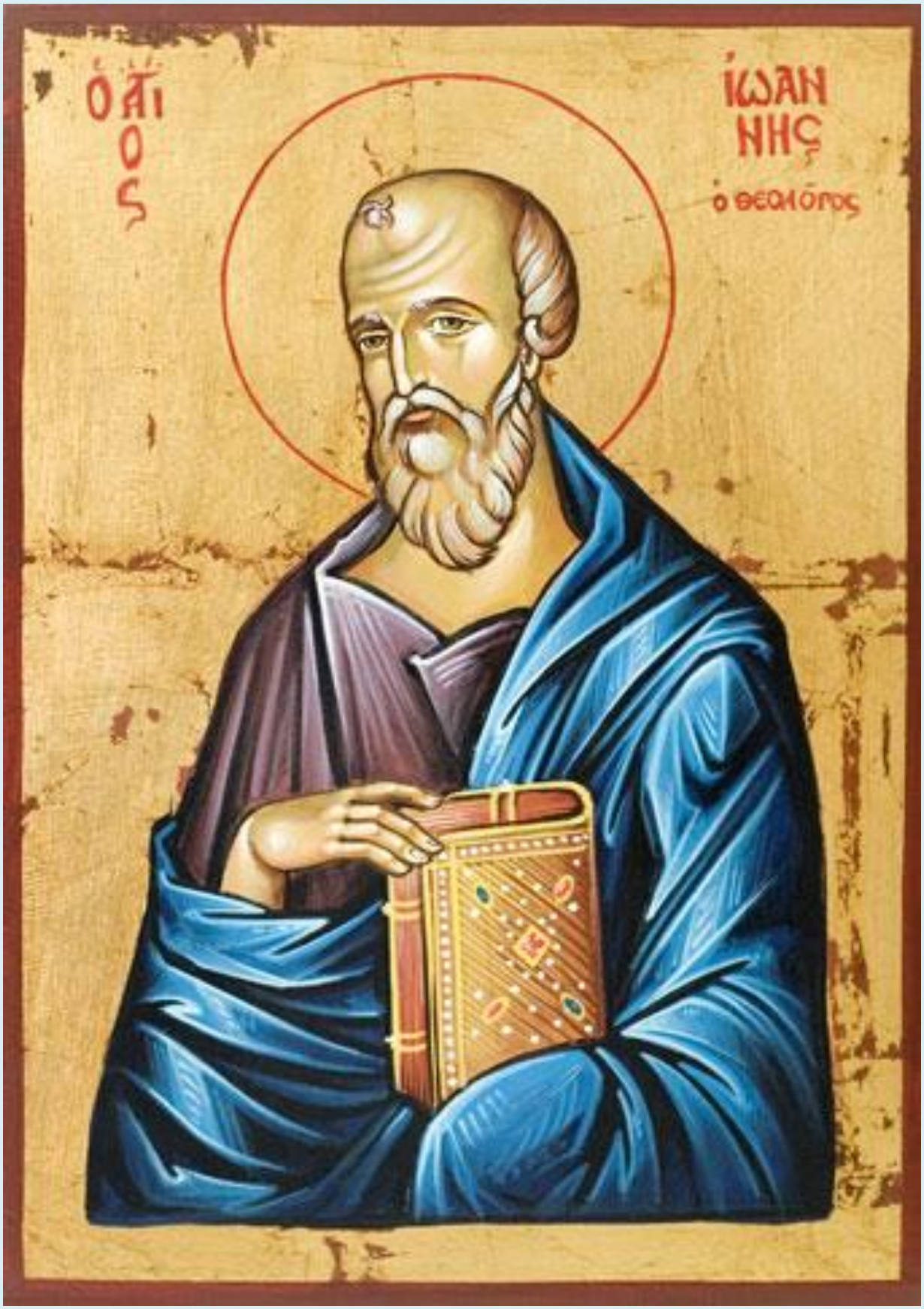
ΟΑΓΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

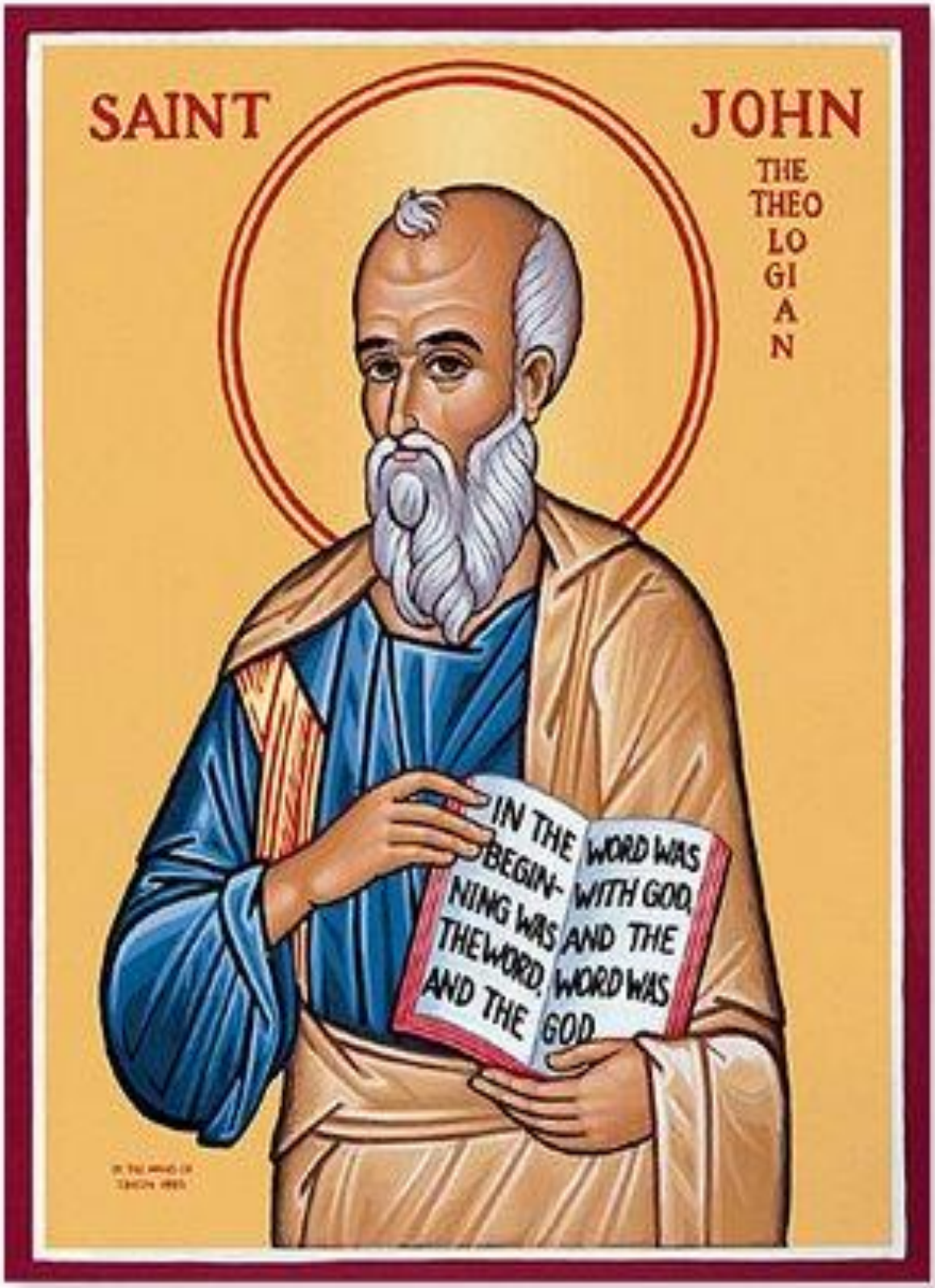
SAINT
JOHN
THE
THEO
LO
GI
A
N
IN THE BEGIN-NING WAS THE WORD AND THE
WORD WAS WITH GOD AND THE WORD WAS GOD

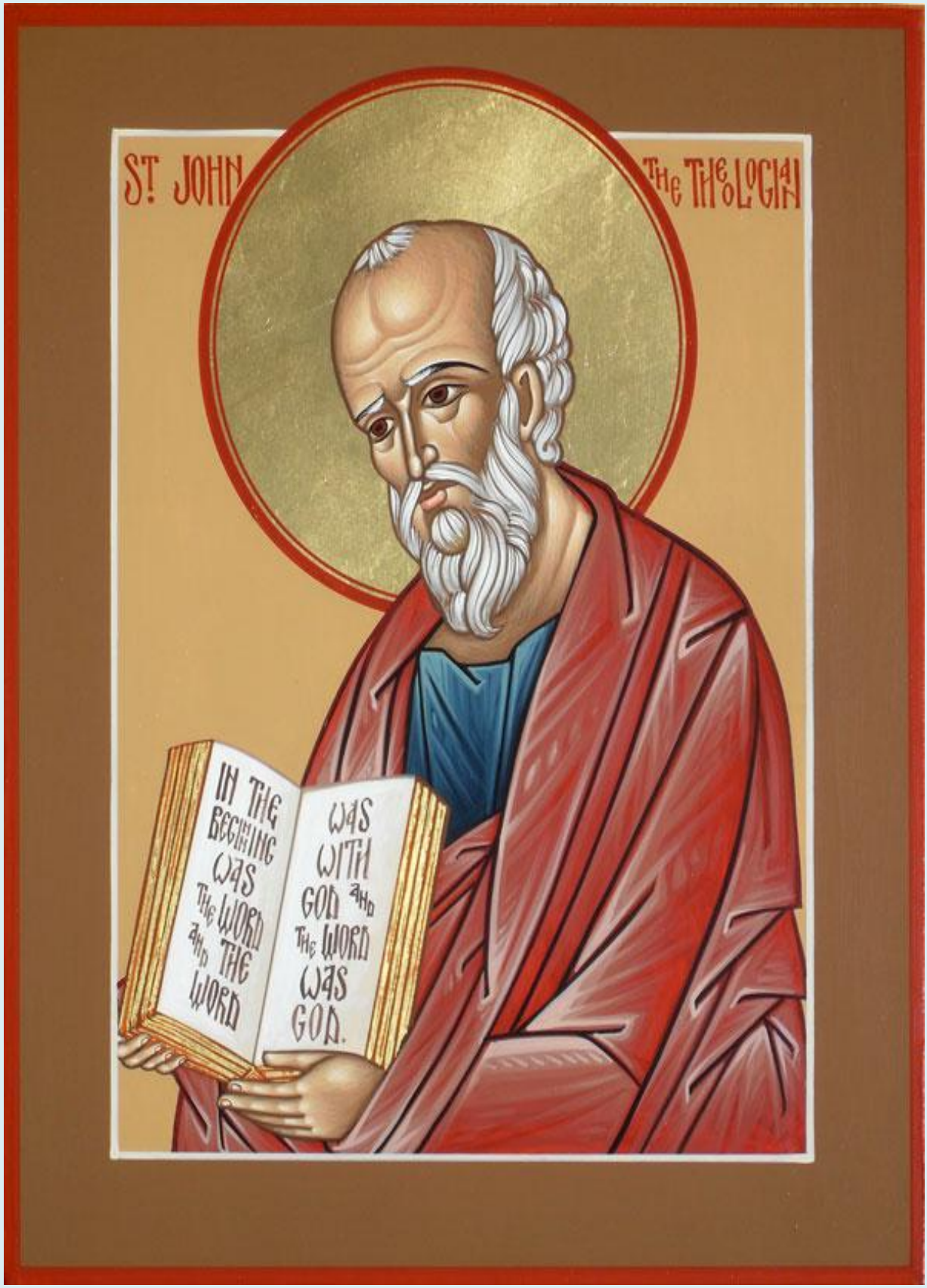
ST JOHN THE THEOLOGIAN
IN THE BEGINNING WAS THE WORD AND THE WORD
WAS WITH GOD AND THE WORD WAS GOD.

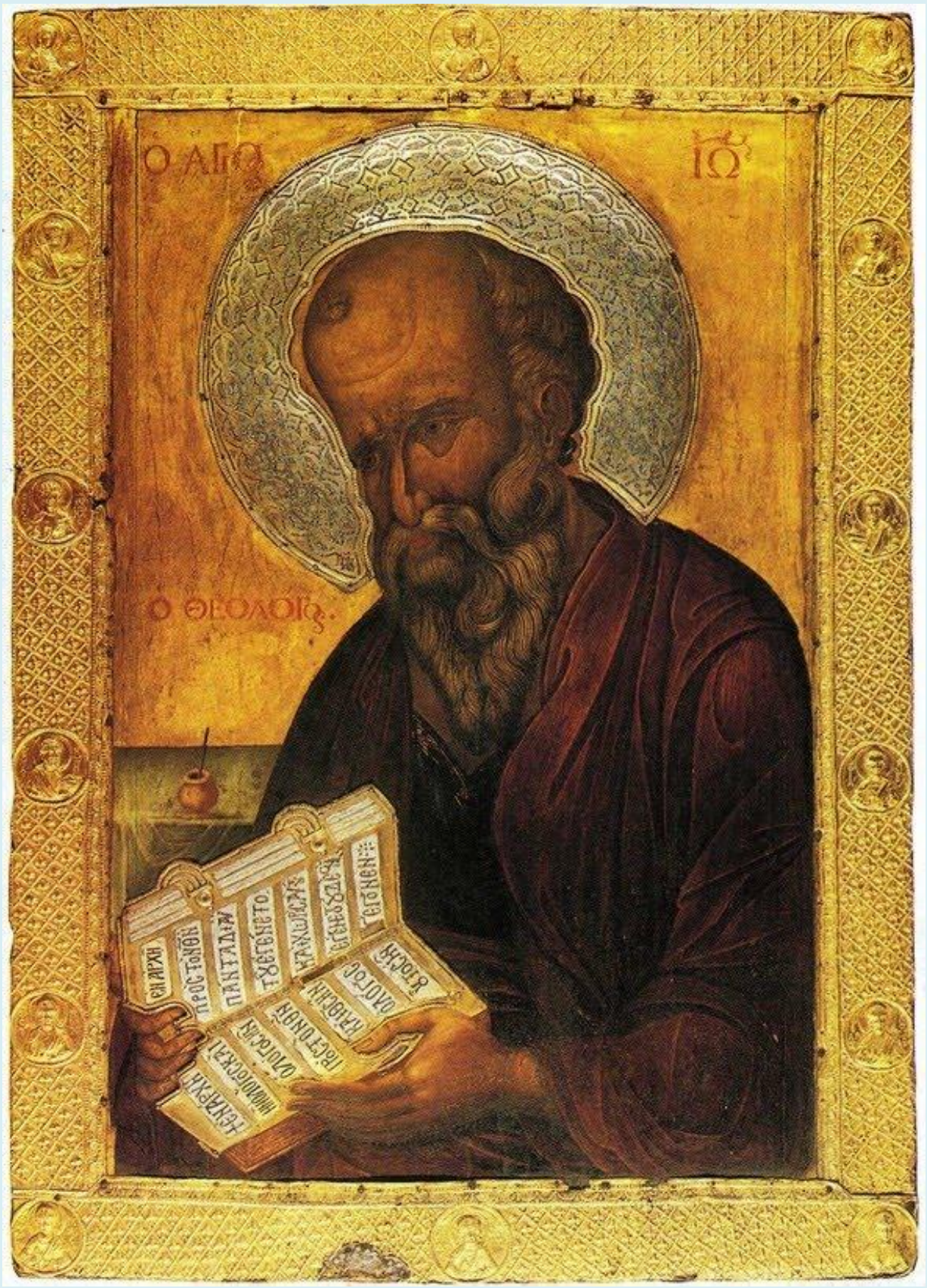
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩ
Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

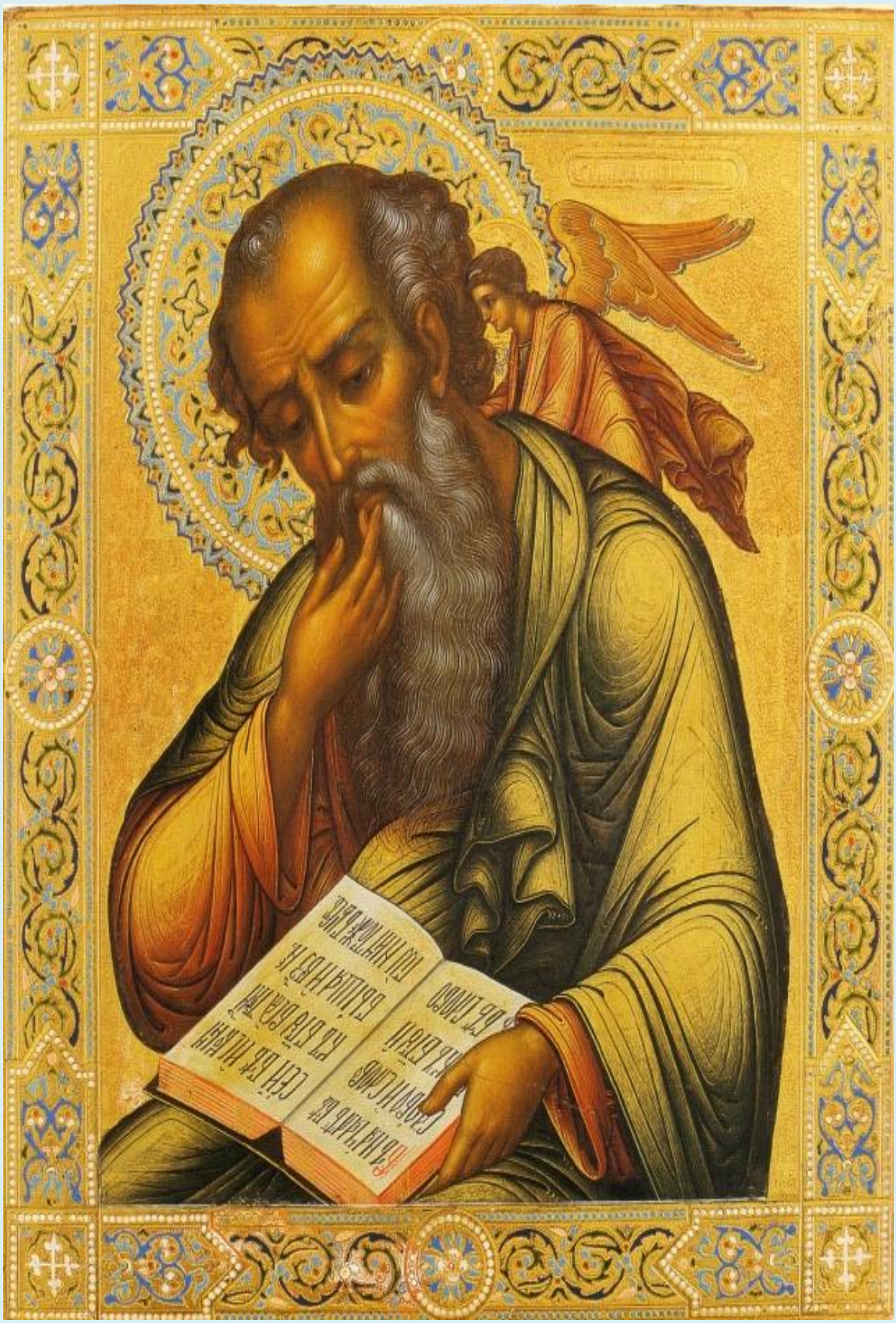

Librăria Sofia

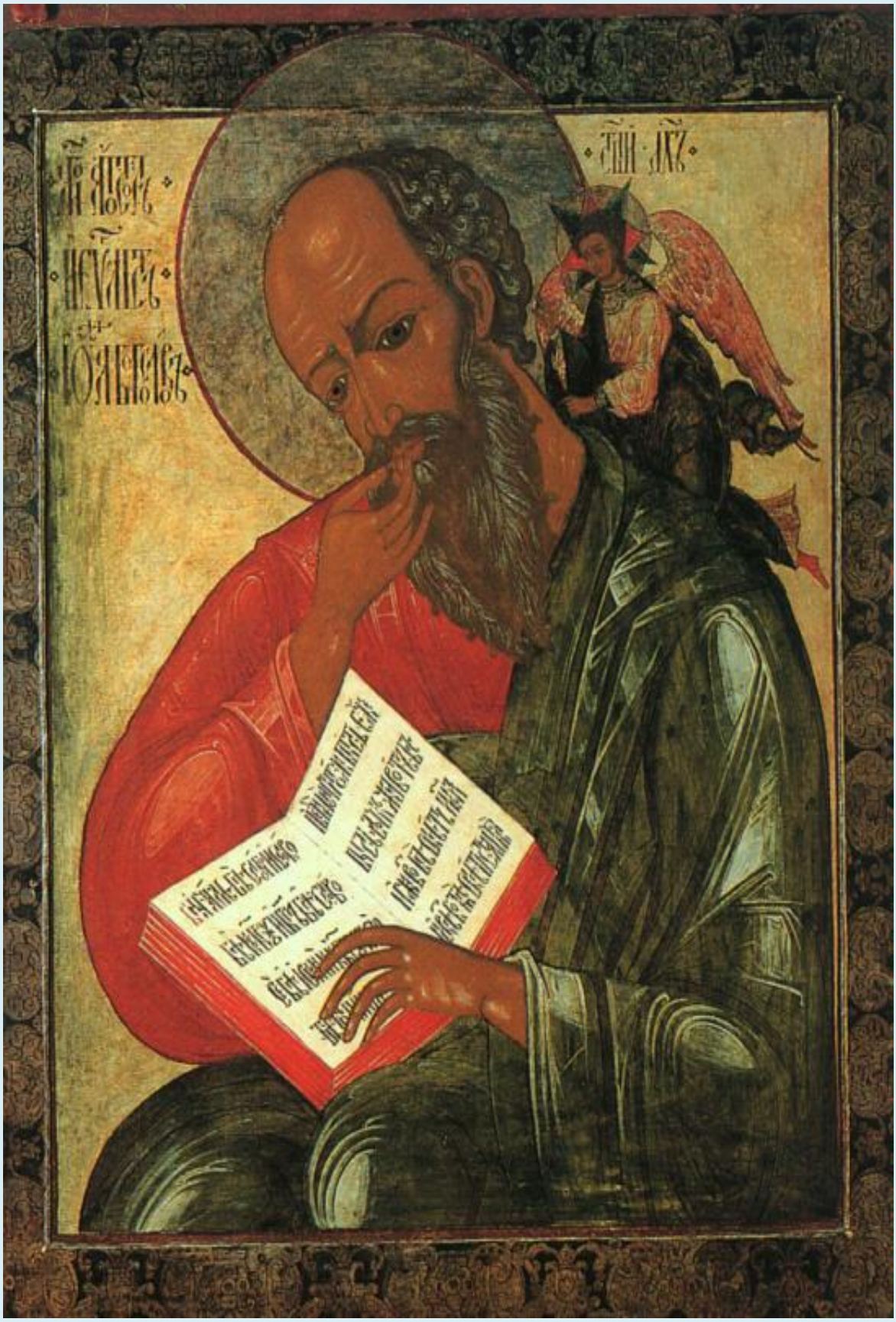

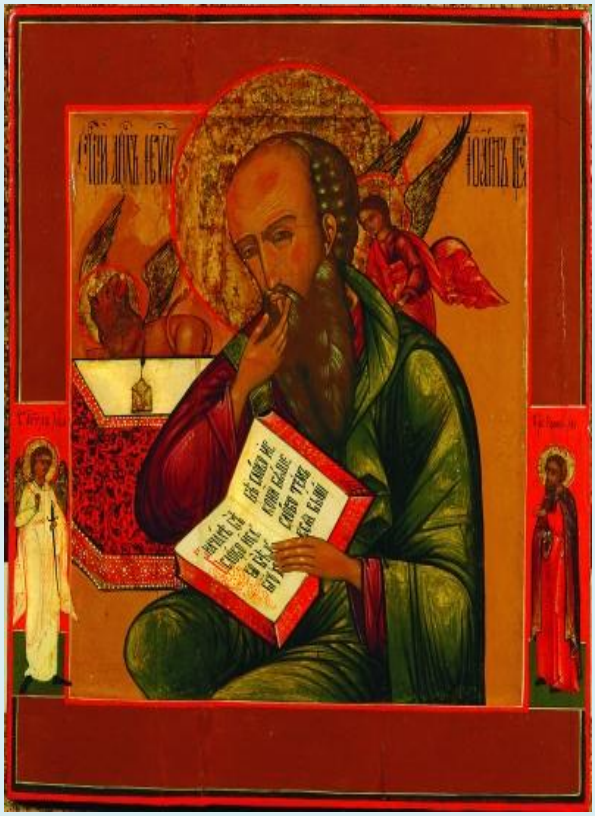

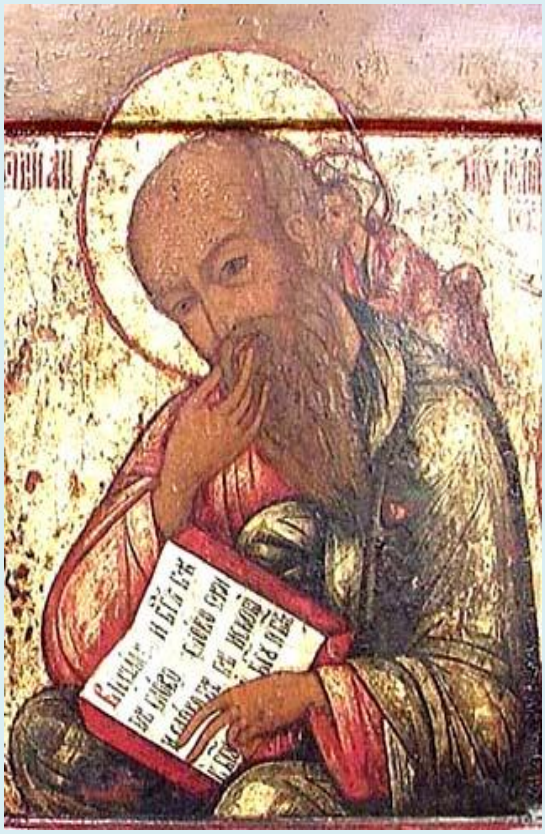

St John Apostle and Evangelist

ΙΩ ΗΘΕΟΛΟΓ

ѻ҃а іѡа҃
ѻ҃а прохоръ

Γ΄ ΘΑ ΙΩ ΘΕΟΛΟΓΟΣ
Γ΄ ΘΑ ΠΡΟΧΟΡΟΣ
ΧΕΙΡ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΟΥΛΑΠΙΔΑΚΗ Δ Χ Ε

Ὁ Ἅ ΙΩ Ὁ ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΕΝ ΤΩ ΣΠΗΛΑΙΩ
ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ.
Ὁ Ἁ ΠΡΟΧΟΡΟΣ

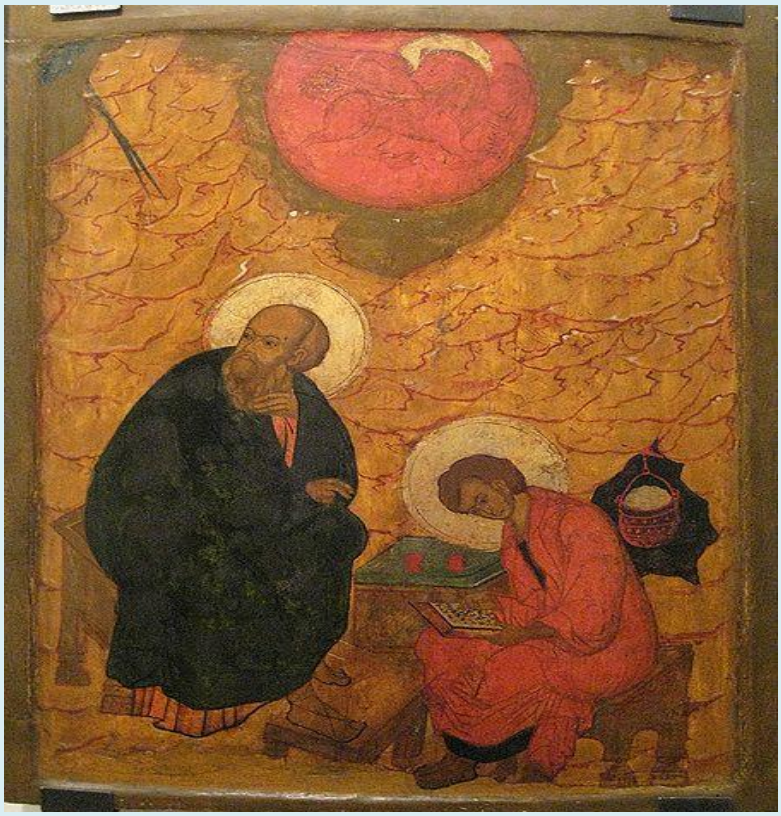

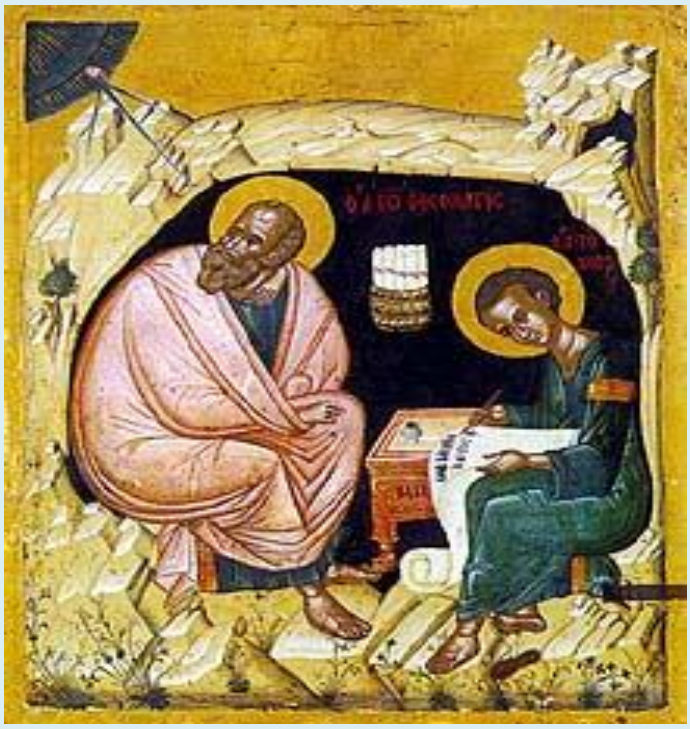

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΡΟΧΟΡΟΣ

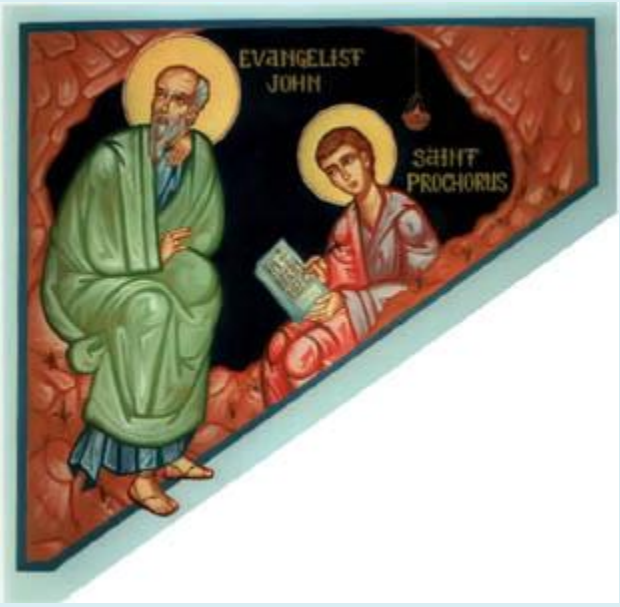
EVANGELIST
JOHN
SAINT
PROCHORUS

Ο Α ΙΣ ΘΕΟ ΛΟΓΟ
Ο Α ΠΡΟΧΟΡΟΣ

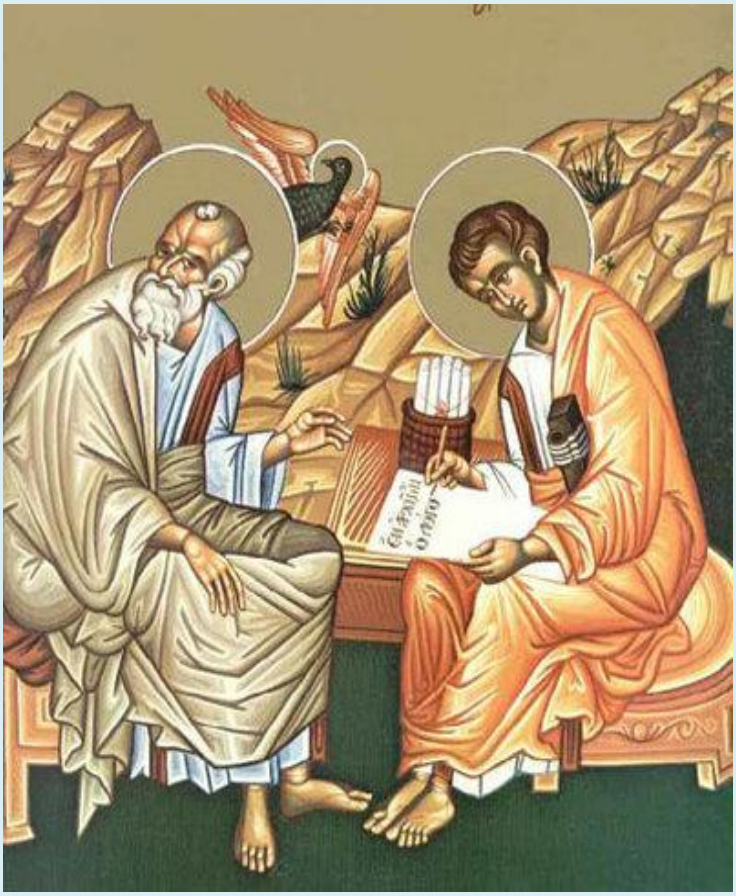

SF. AP. PAVEL
SF. AP. EV. IOAN

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΗΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ ΙΕΡΑΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ
1088 ✻ 1988

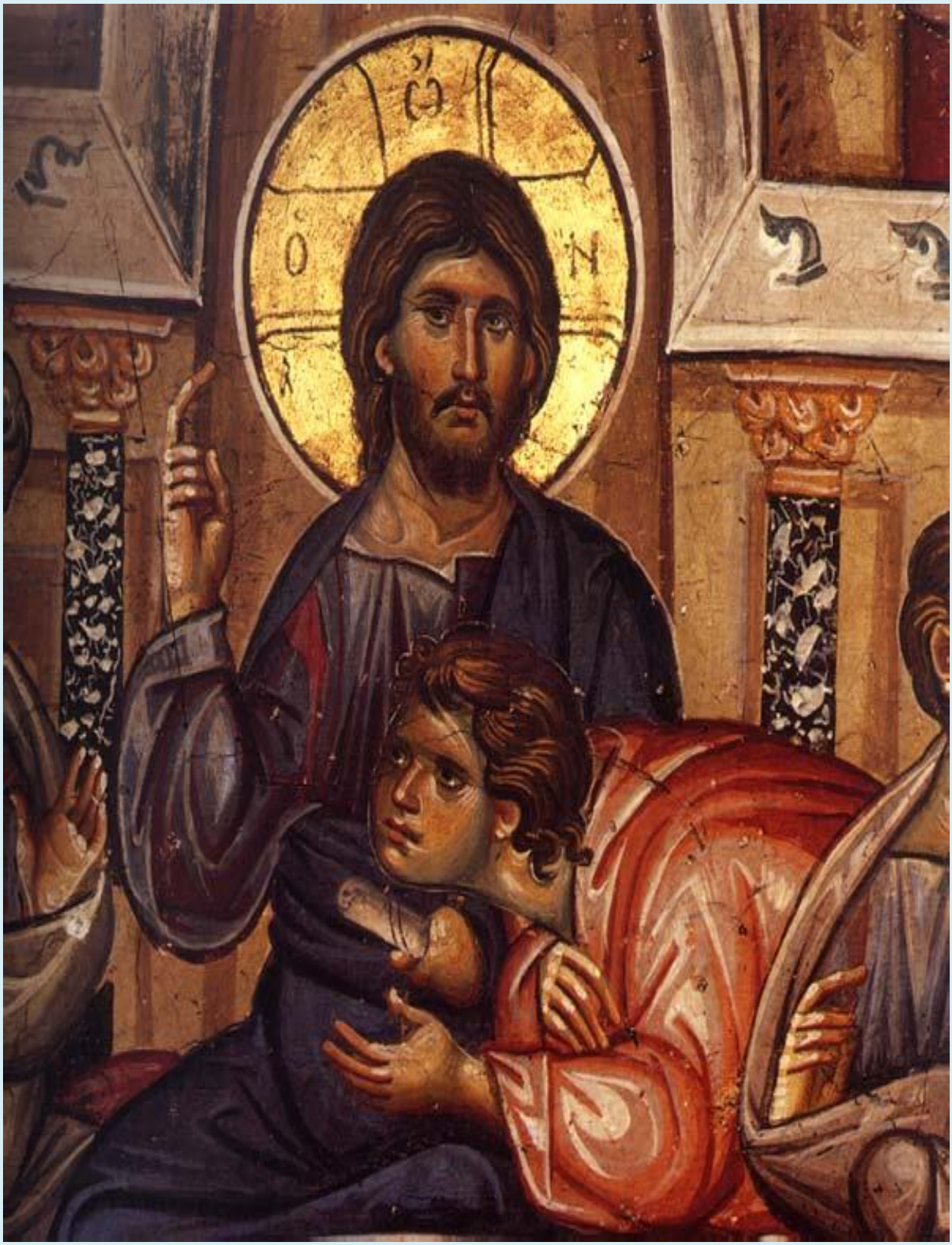

Detaliu din icoana Cina cea de Taină de la Vatopedi: Sfântul Ioan culcat pe pieptul lui Hristos

Sfântul Ioan şi Maica Domnului

Panagia and Christ enthroned, with St. John the Theologian supplicating

Maica Domnului "Kataphygi" ("Refugiu") şi Sfântul Ioan Evanghelistul

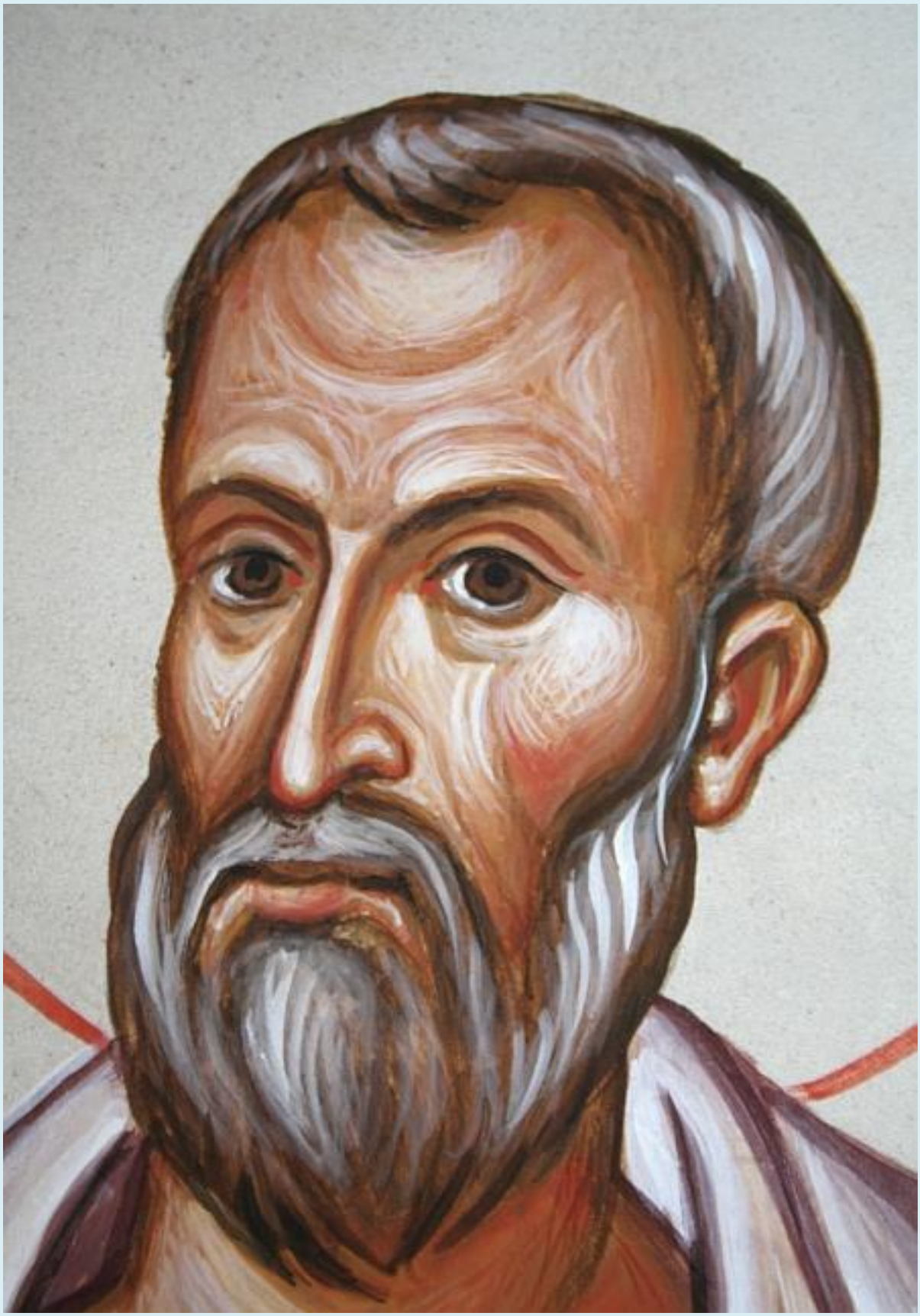

SF. AP. ŞI EV.
IOAN TEOLOGUL

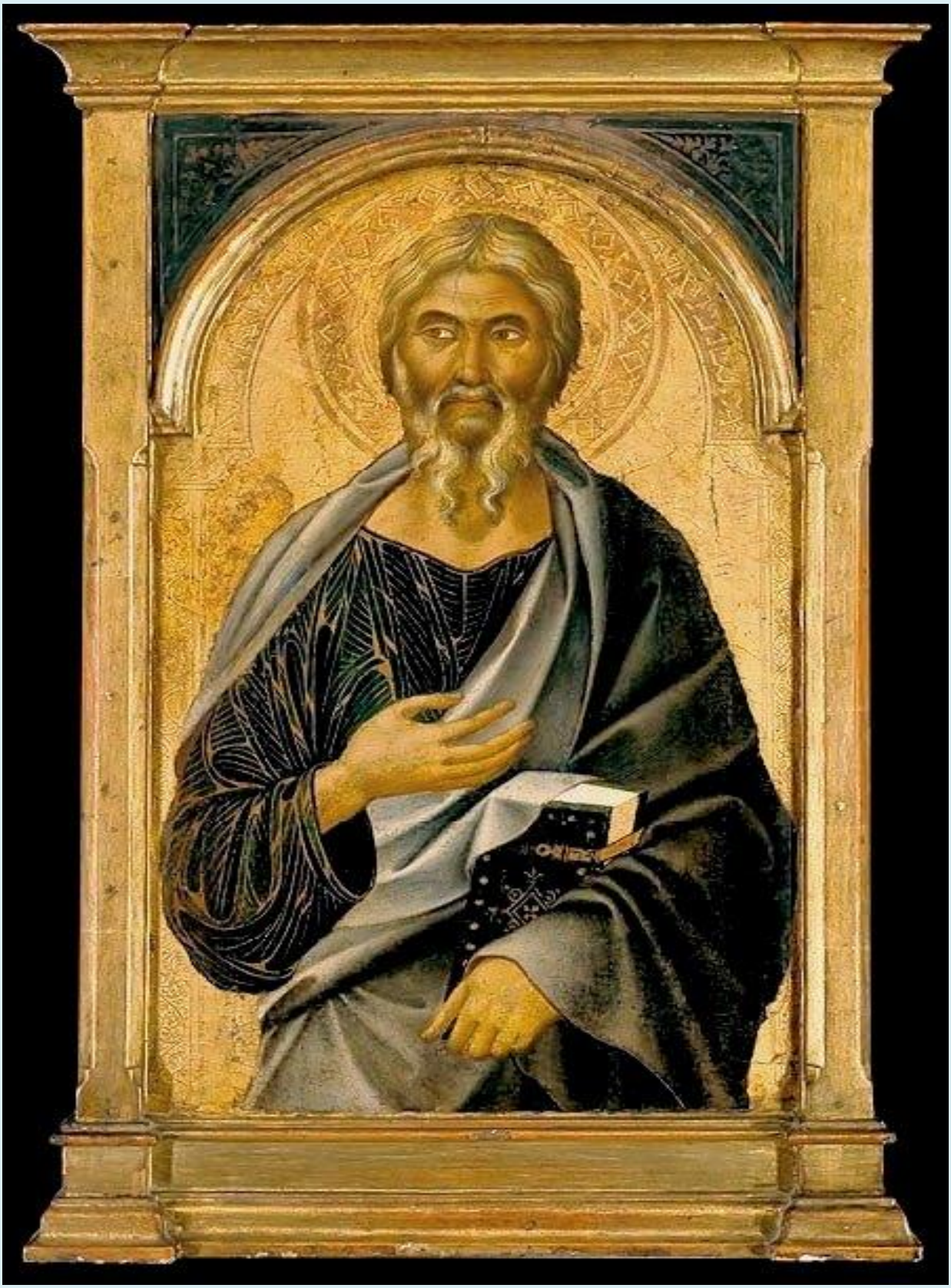

Segna di Bonaventura - St John the Evangelist. Metropolitan, N-Y.

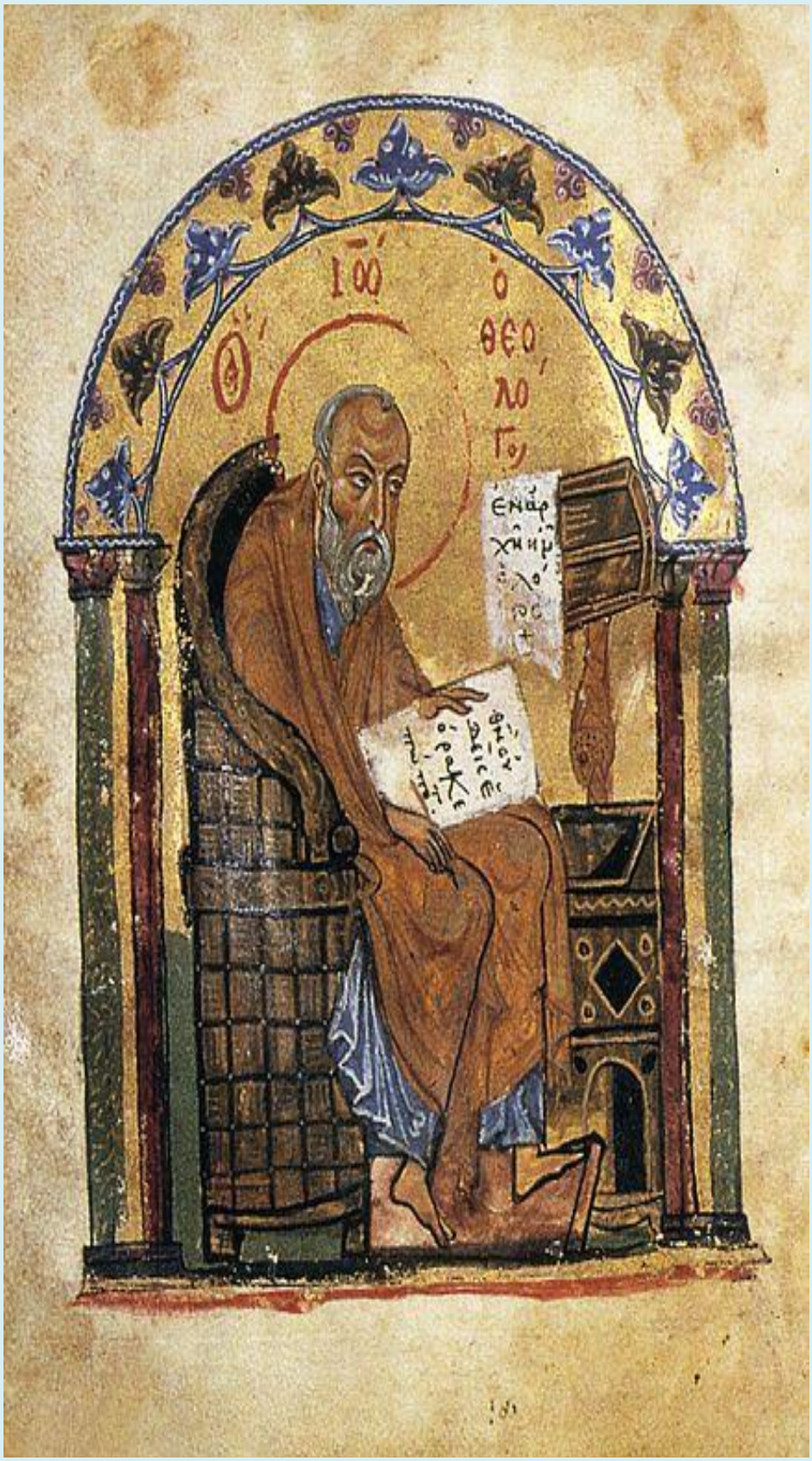

John the Evangelist from a 12th-century minuscule 1425

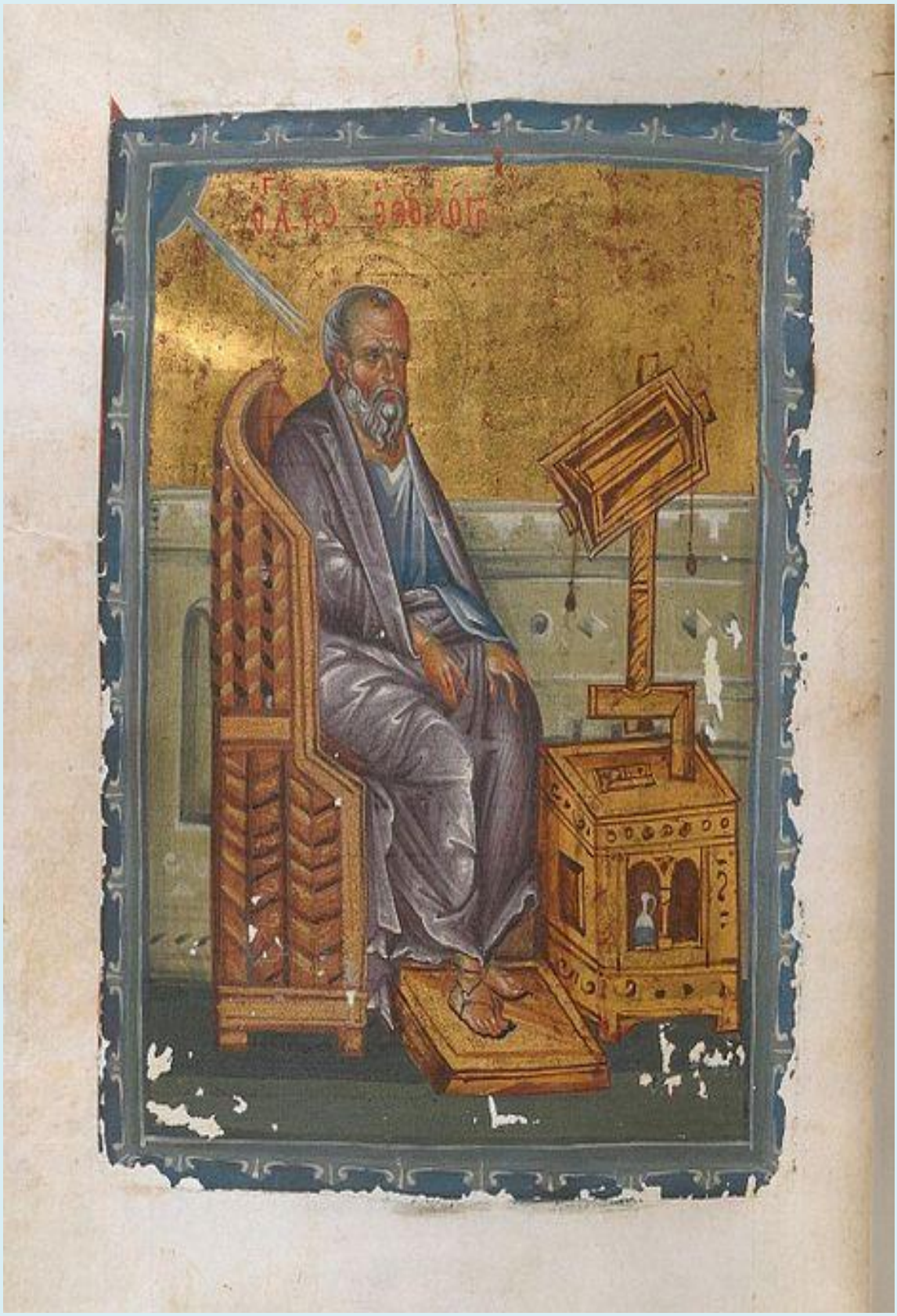

John Evangelist in minuscule 482

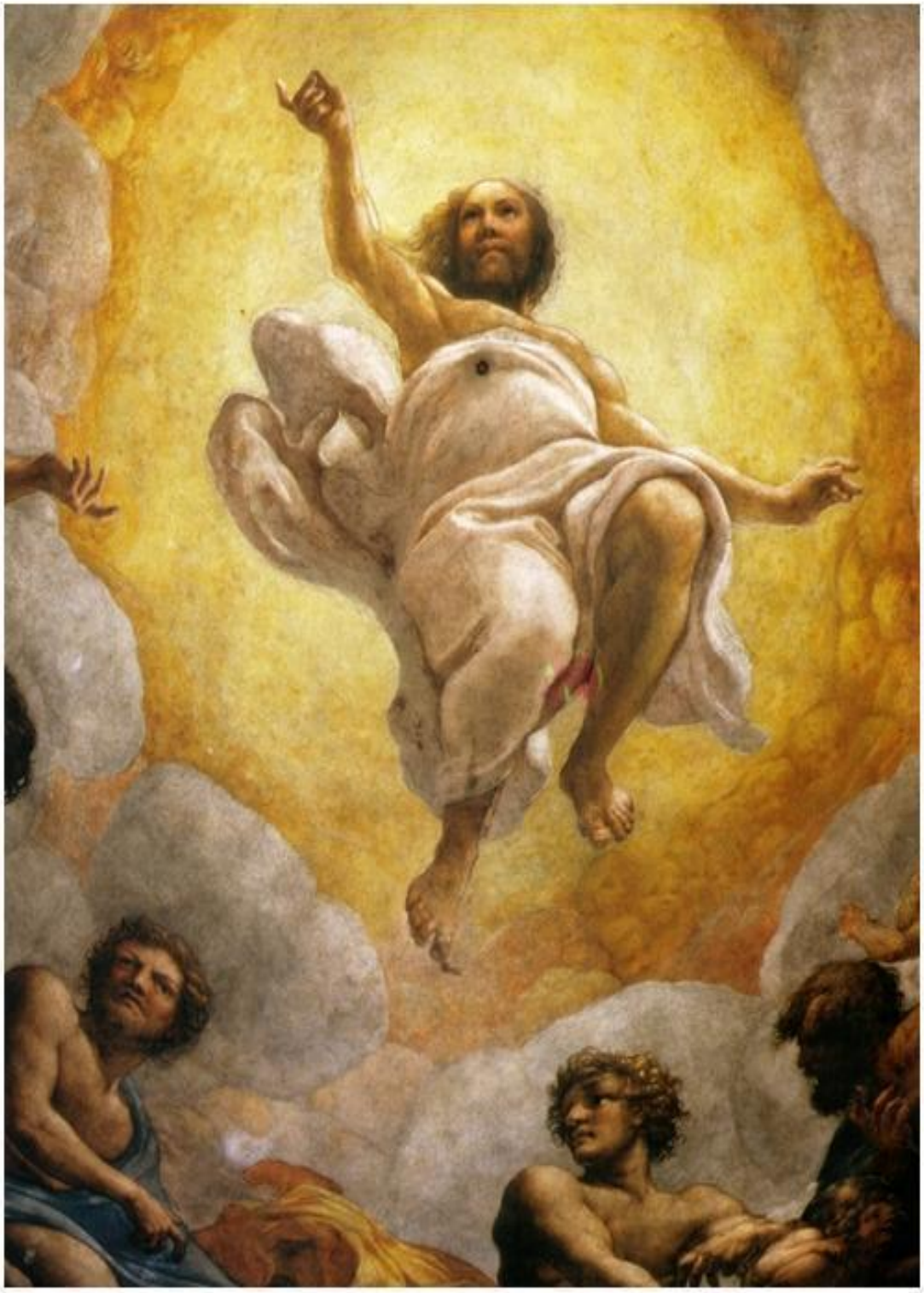

Correggio - Visione di san Giovanni a Patmos
(Viziunea Sfântului Ioan Evanghelistul) 940×875 cm, 1520-1524

- DETALIU -

Statue of John the Evangelist outside St. John's Seminary, Boston

Piero della Francesca (c. 1415-1492), St. John the Evangelist (c. 1454-1469)

Hans Memling , Ioan Evanghelistul (c. 1468), National Gallery, Londra

Jacob Pontormo - St. John the Evangelist, detail, (1519), Museo della Collegiata, Empoli

St.John the Evangelist (12th century), fresco, St.John's Chapel, Village of Pürgg, Austria

St. John the Evangelist, Chapel at Notre Dame, fresco

Andrea del Castagno - St. John the Evangelist

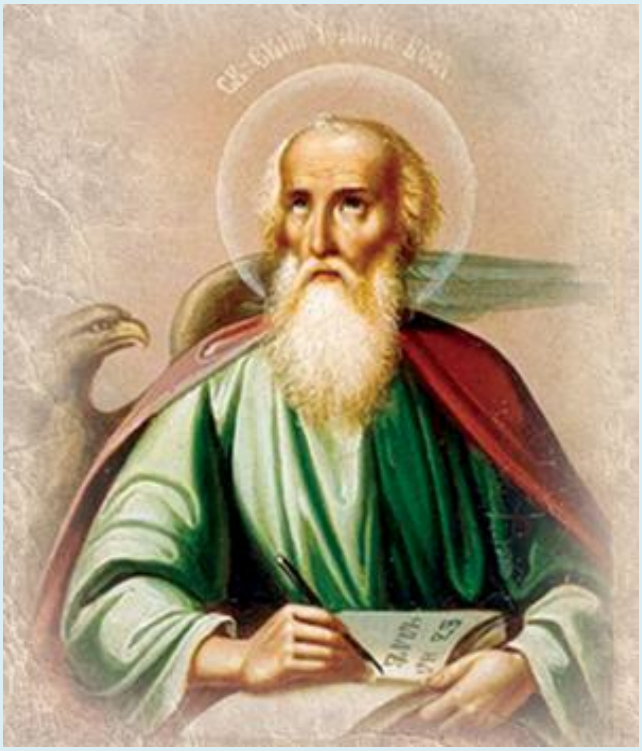

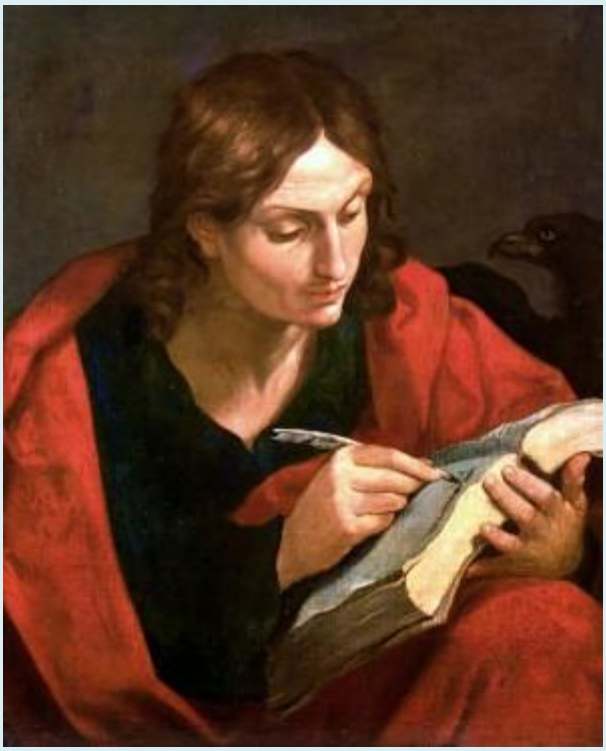

St. John the Evangelist by Guido Reni (c. 1575-1642)

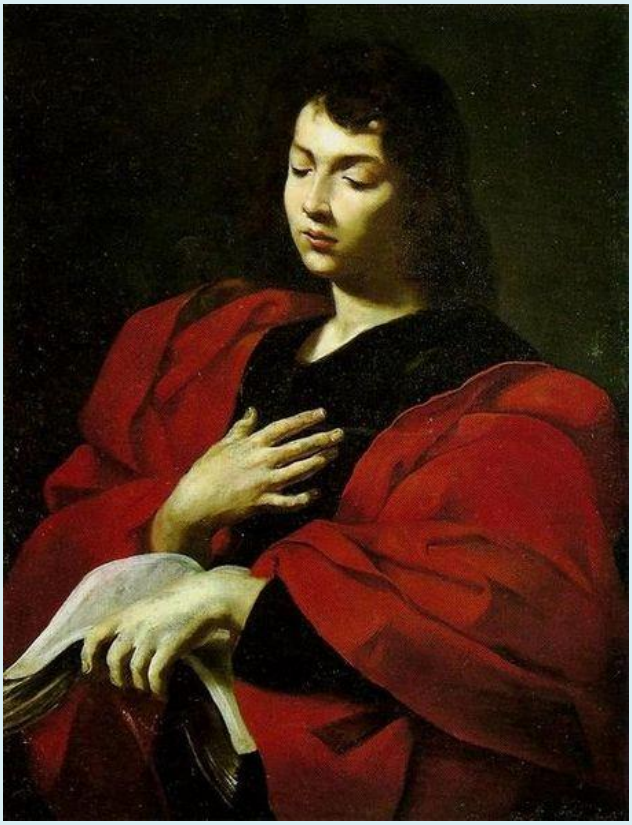

St. John the Evangelist in meditation by Simone Cantarini (1612-1648), Bologna

Francesco Furini - St John the Evangelist

St. John the Evangelist by Zampieri (1621-29)

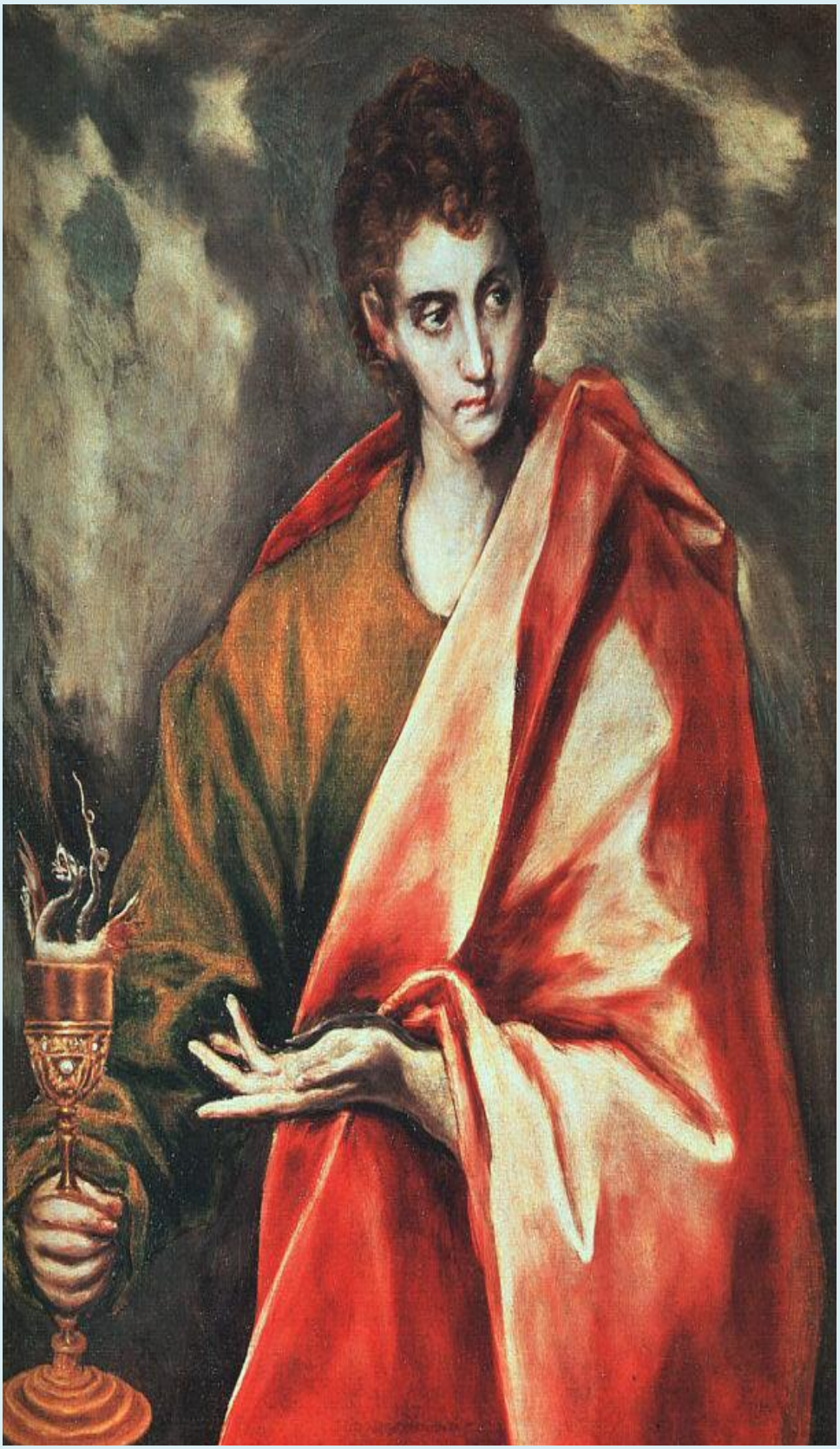

El Greco - St. John the Evangelist (1594-1604), Museo del Prado, Madrid

El Greco - Apostle St. John the Evangelist (1610-14), Museo de El Greco, Toledo

Saint John and the Poisoned Cup by Alonzo Cano, Spain (1635-1637)

Cano, Alonso - St John The Evangelist With The Poisoned Cup 1636

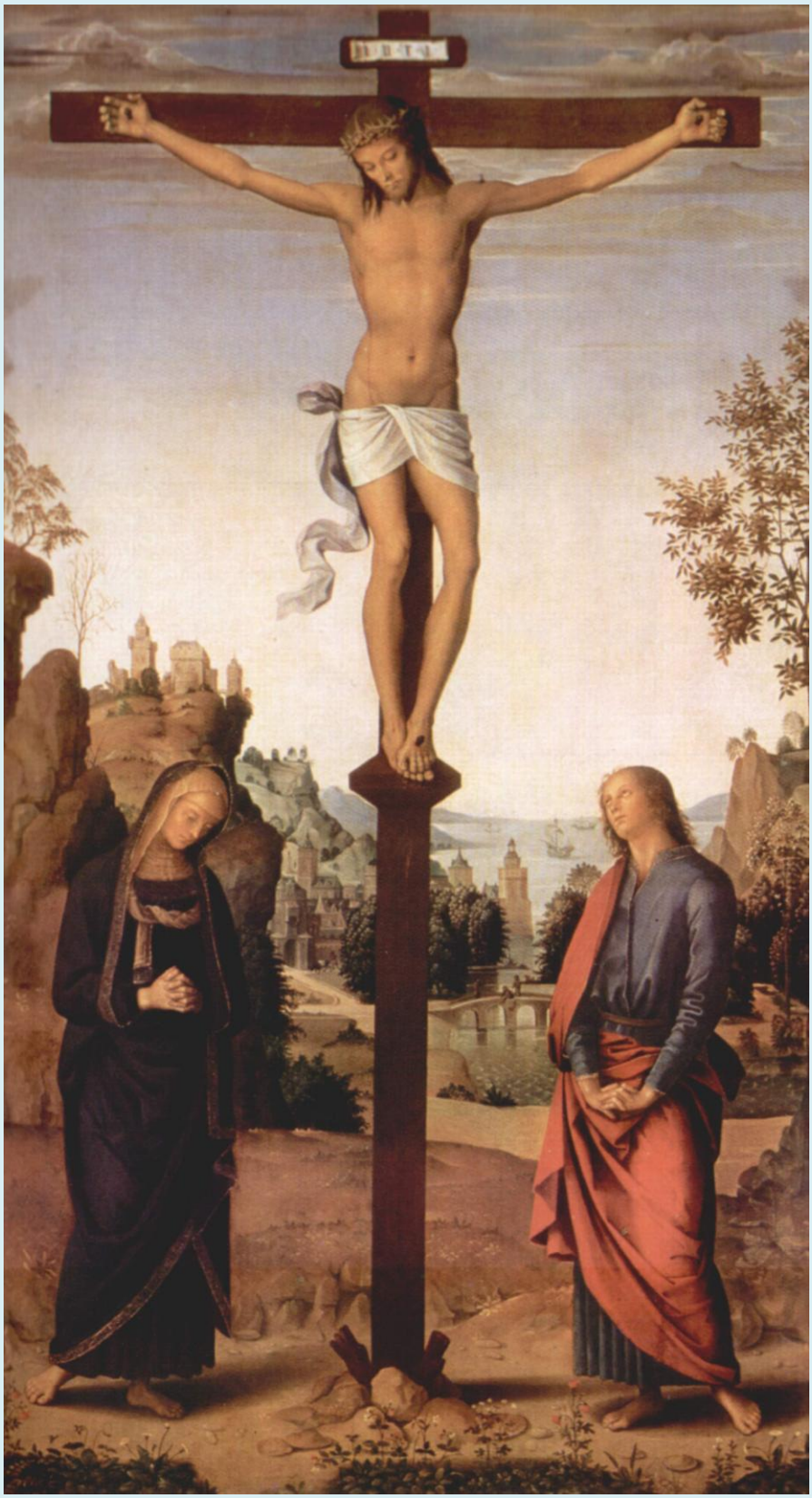

St. John at the Crucifixion of Jesus in a Stabat Mater by Pietro Perugino, Rome, ca. 1482

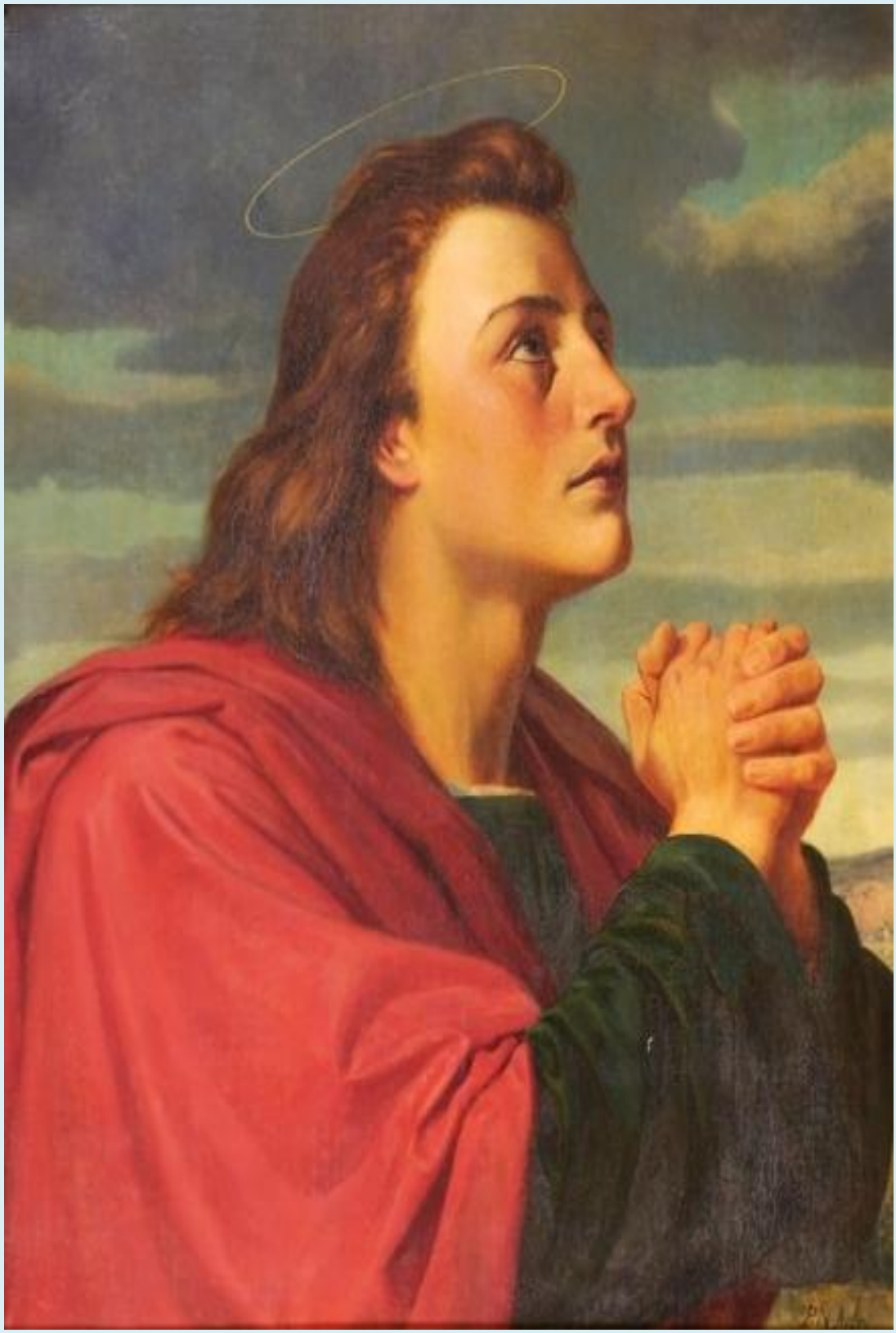

Peter Nicolai Arbo, The Apostle John (Norwegian painter, 1831-1892), Apostle John (1886)

St John - Giampetrino, after 1530

St John the Evangelist - Domenichino, between 1601 and 1641

Francisco de Zurbaran, St John the Evangelist on Patmos

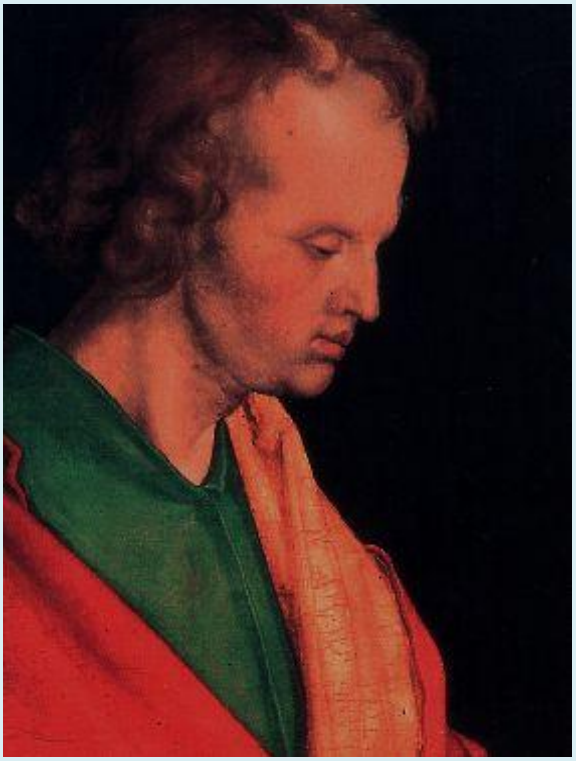

Johnnes von Dürer, Apostle John by Dürer

St. John the Evangelist on Pathmos (1646-50) - Alonso Cano (Granada; 1601-1667) - Museum of Fine Arts, Budapest;

St. John the Evangelist at Patmos (c. 1618) - Diego Rodriguez de Silva y Velázquez (Spain; 1599-1660) - National Gallery, London;

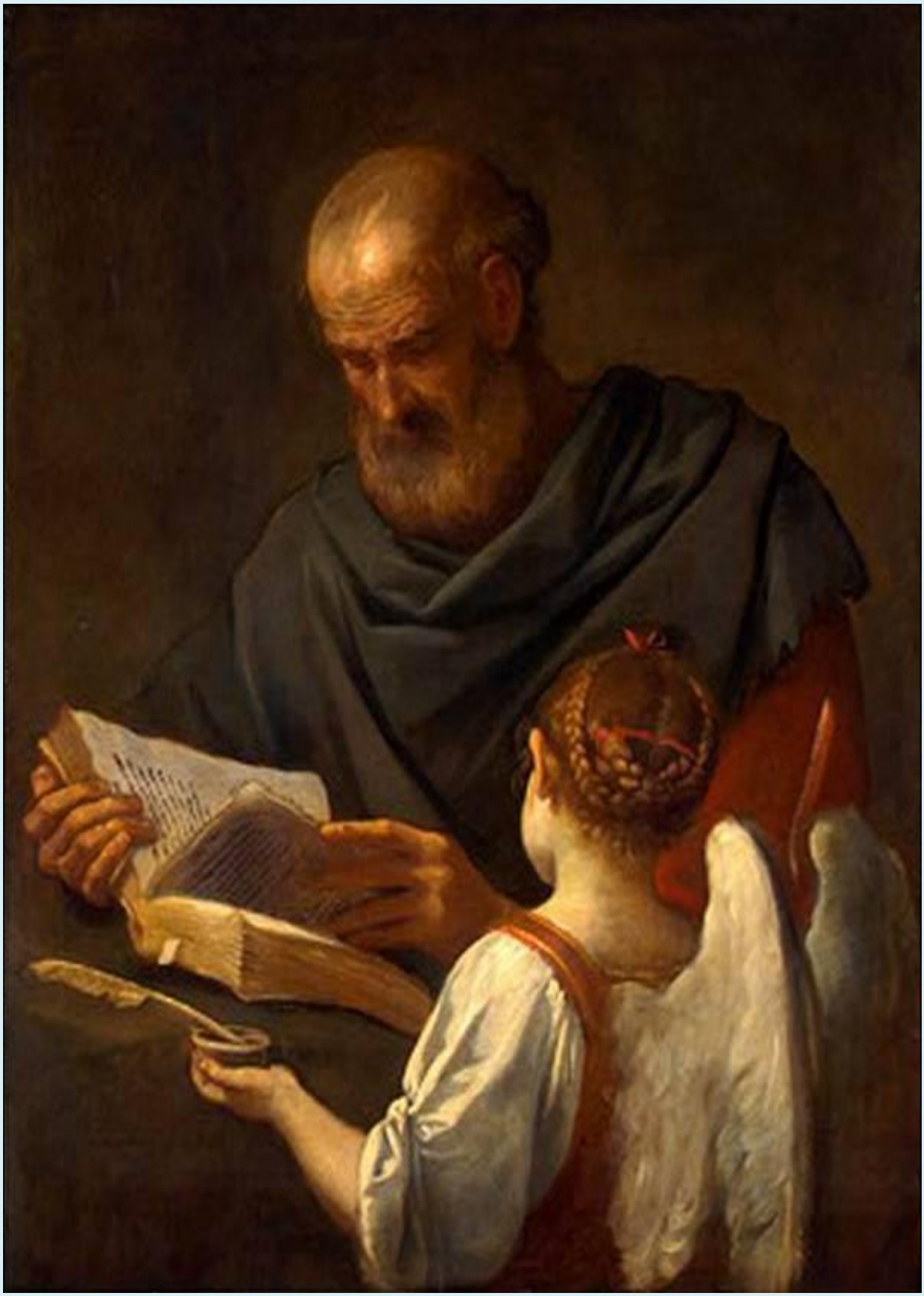

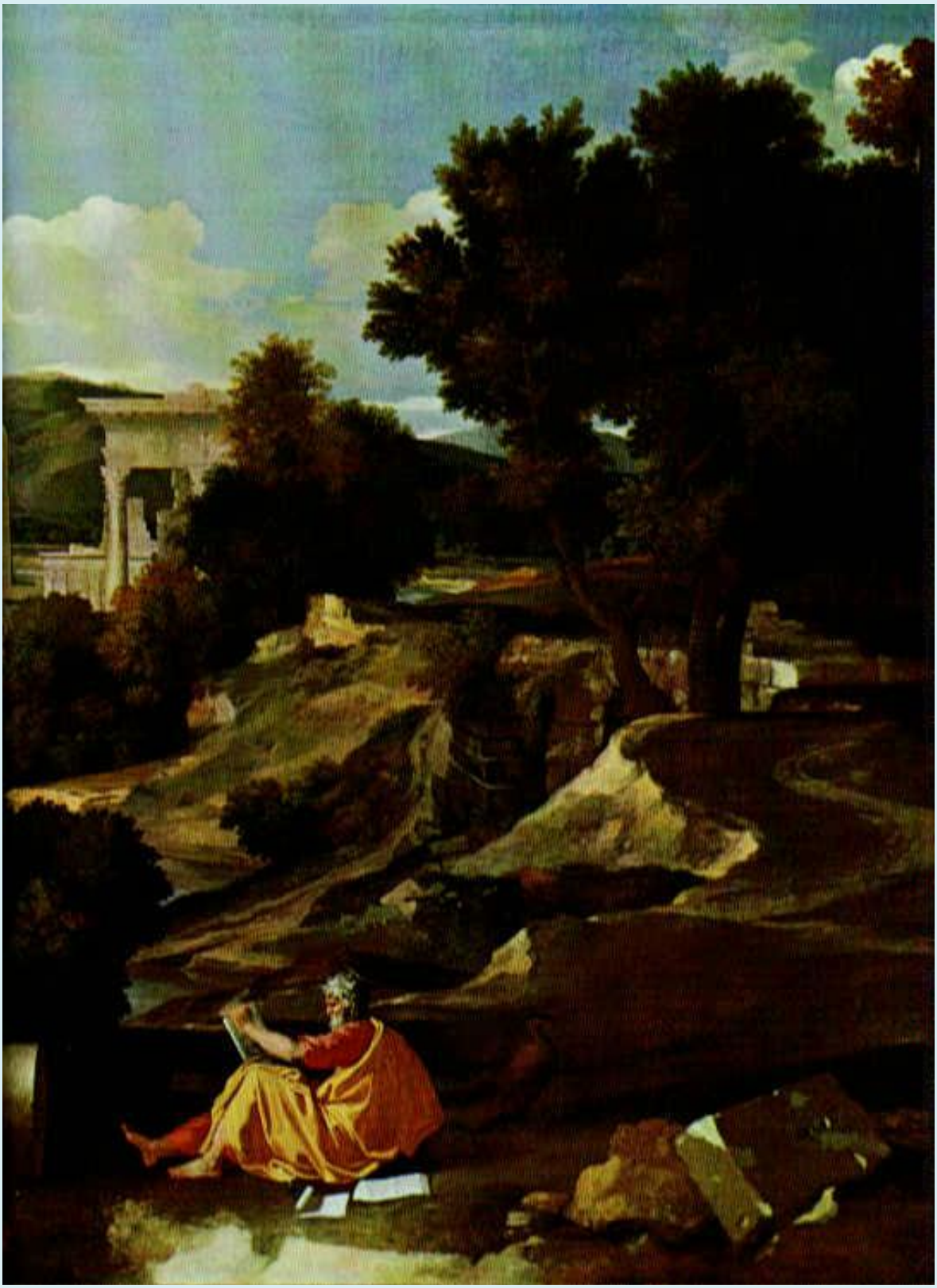

Saint John on Patmos (ca. 1644) - Nicolas Poussin (French; 1594-1665) - Pinacoteca, Vatican City

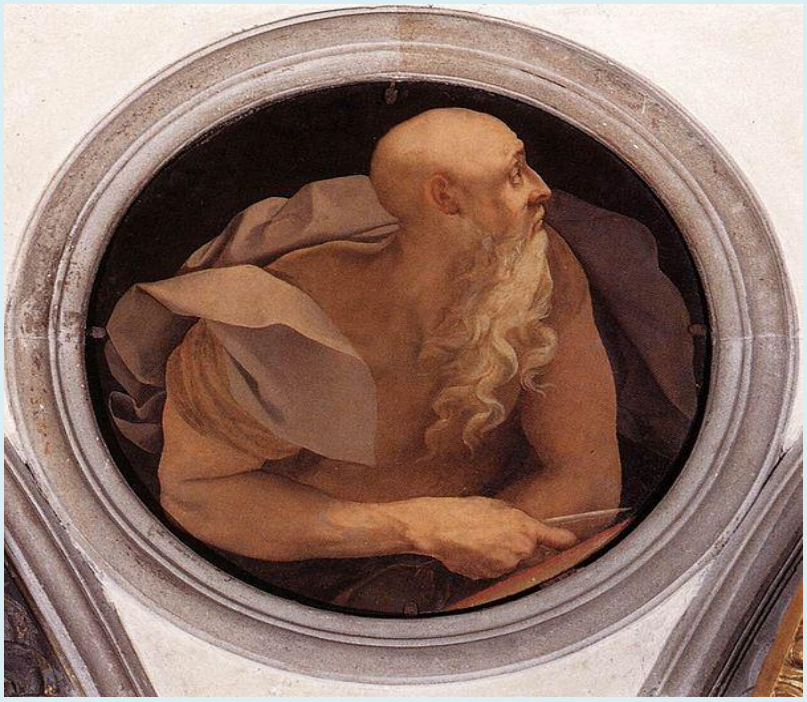

Jacob Pontormo - Tondo of St. John the Evangelist (c. 1524), Santa Felicita, Florence

St. John the Evangelist on Patmos, 1544 - Titian - All works chronologically

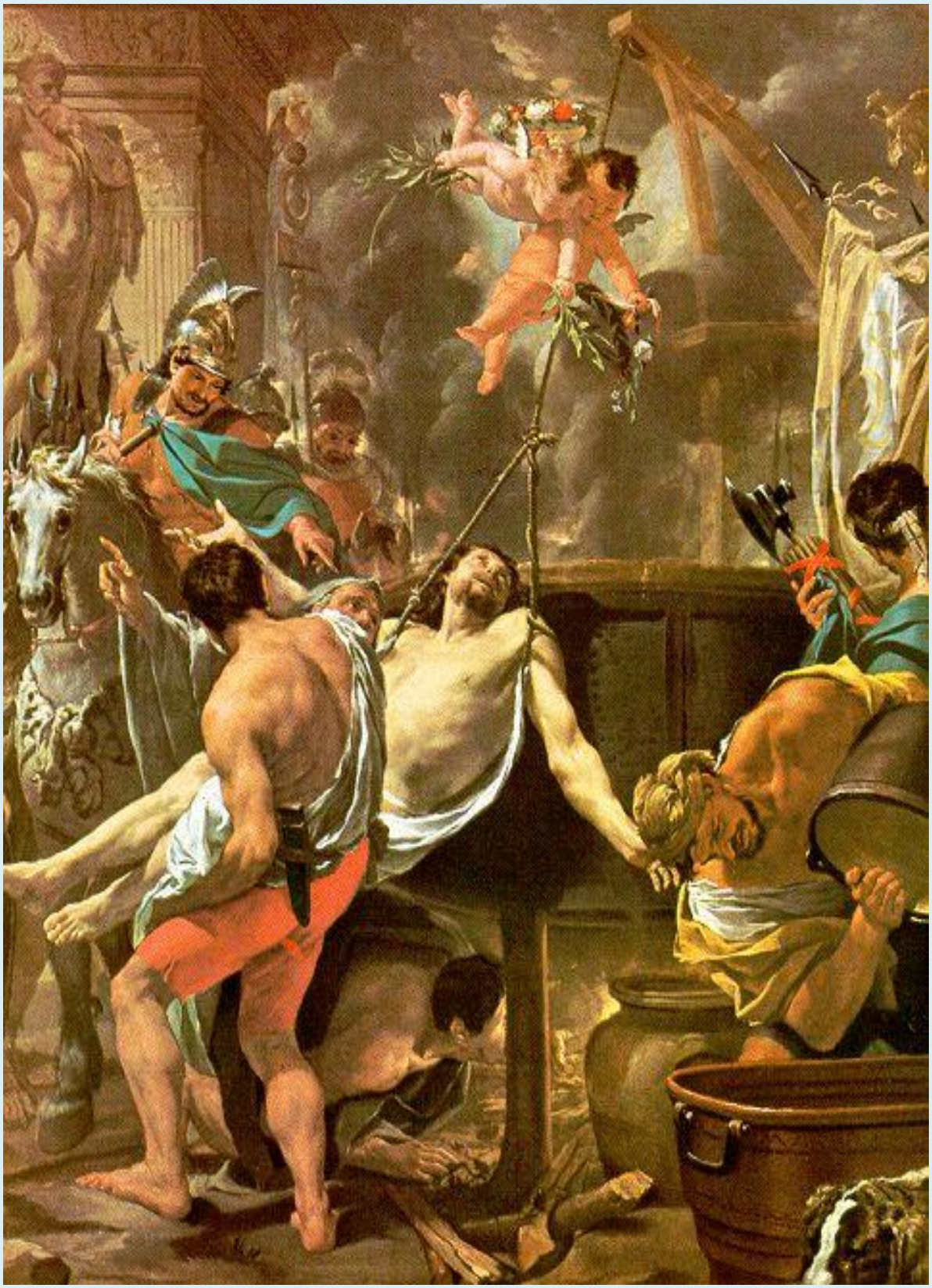

Charles Le Brun - The Martyrdom of St. John the Evangelist at the Porta Latina, 1641

Correggio, John the Evangelist, fresco in the Church of St. John the Evangelist, Lünette, Szene.

Domenico Ghirlandaio - St. John the Evangelist - Gallery: Santa Maria Novella, Florence, Italy

Filippo Lippi - St. John the Evangelist

Alberegno, Jacobello - Vision of St John The Evangelist 1360-90

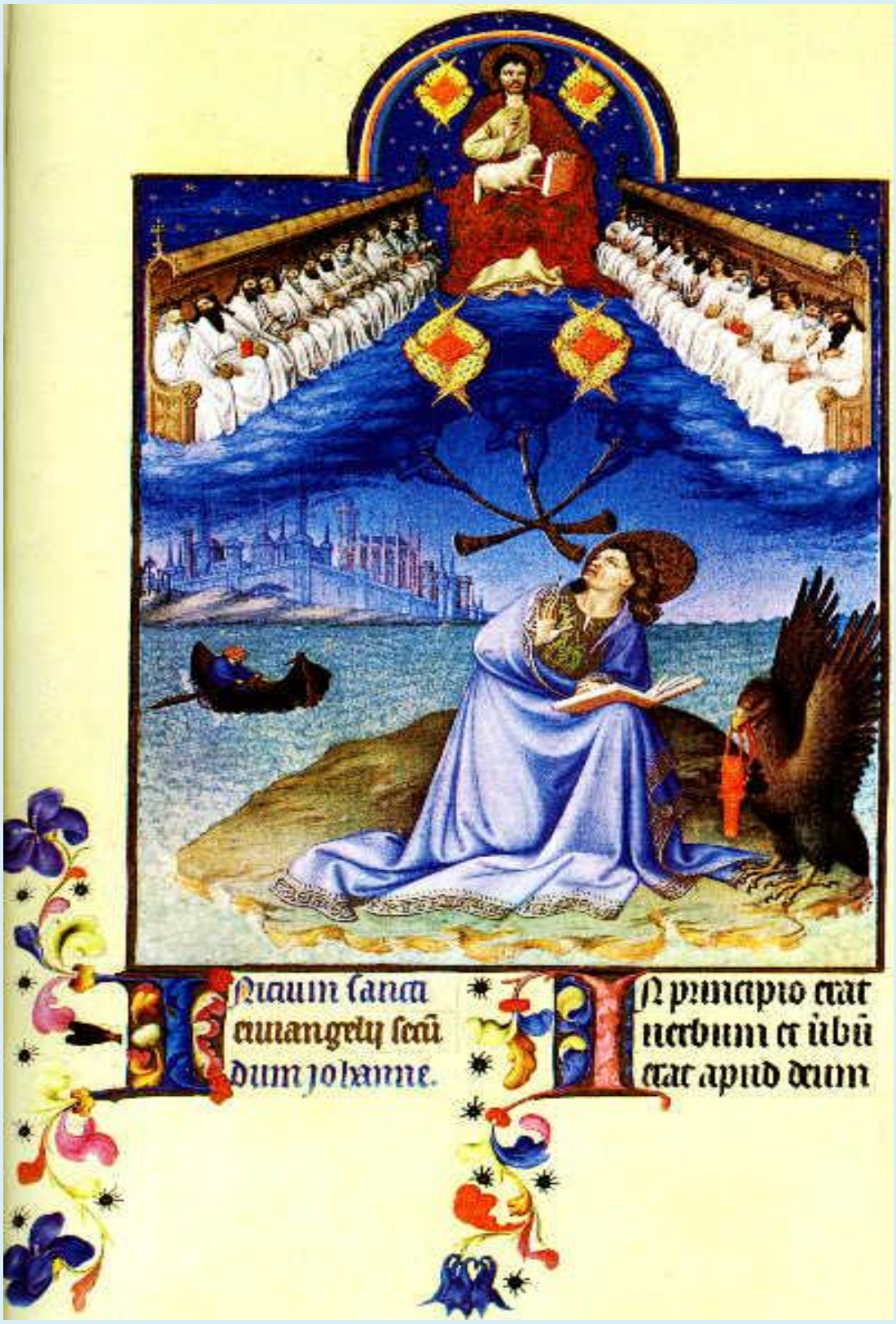

Saint John on Patmos (ca. 1413) - Les Très Riches Heures du Duc de Berry (1413-1416)

Memling, Hans St John Altarpiece (St. John the Evangelist) 1474-79

St John the Evangelist - Georg Pencz, Between 1525 and 1528

St John the Evangelist in Patmos - Master E. S., circa 1460

Four Horsemen from the Apocalypse - Albrecht Durer, circa 1497/1498

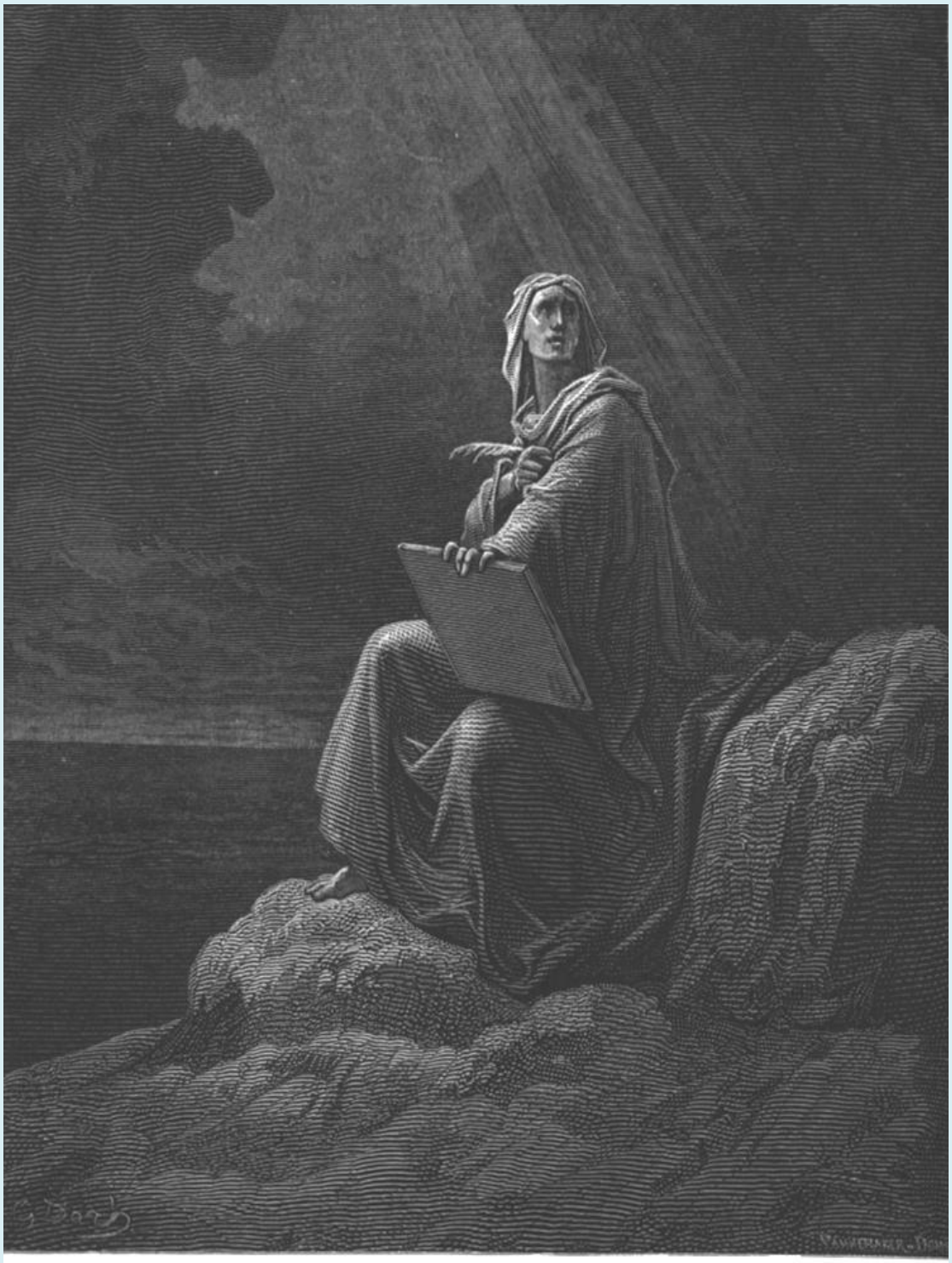

John on Patmos - woodcut illustration by French artist Gustave Doré (1832-1883) - Rev 1:9 - John on Patmos

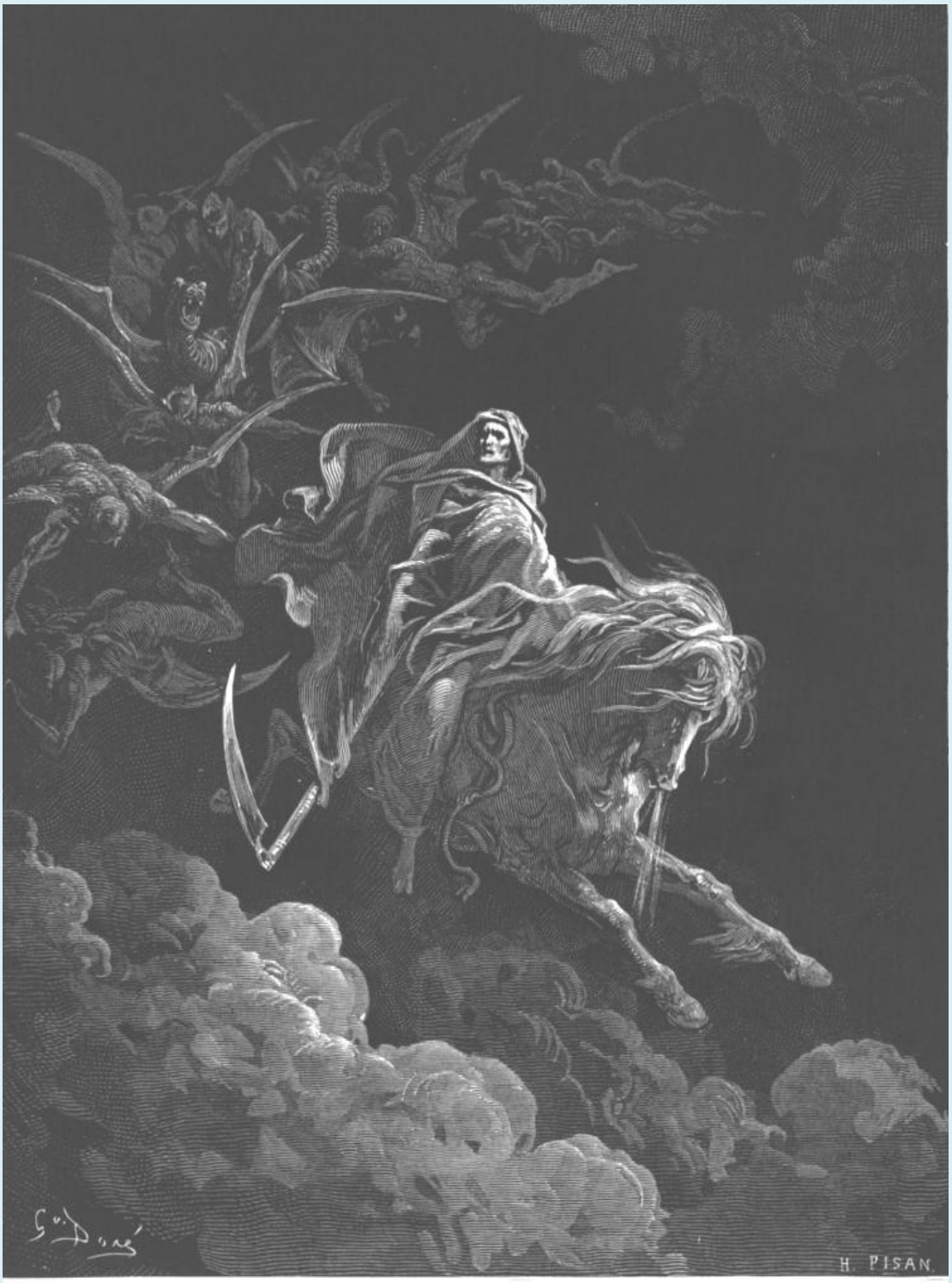

THE VISION OF DEATH

And I looked, and behold a pale horse: and his name that sat on him was Death . . . (Revelation 6: 8)

John on Patmos - woodcut illustration by French artist Gustave Doré (1832-1883) - Rev 6:8 - The Fourth Horseman

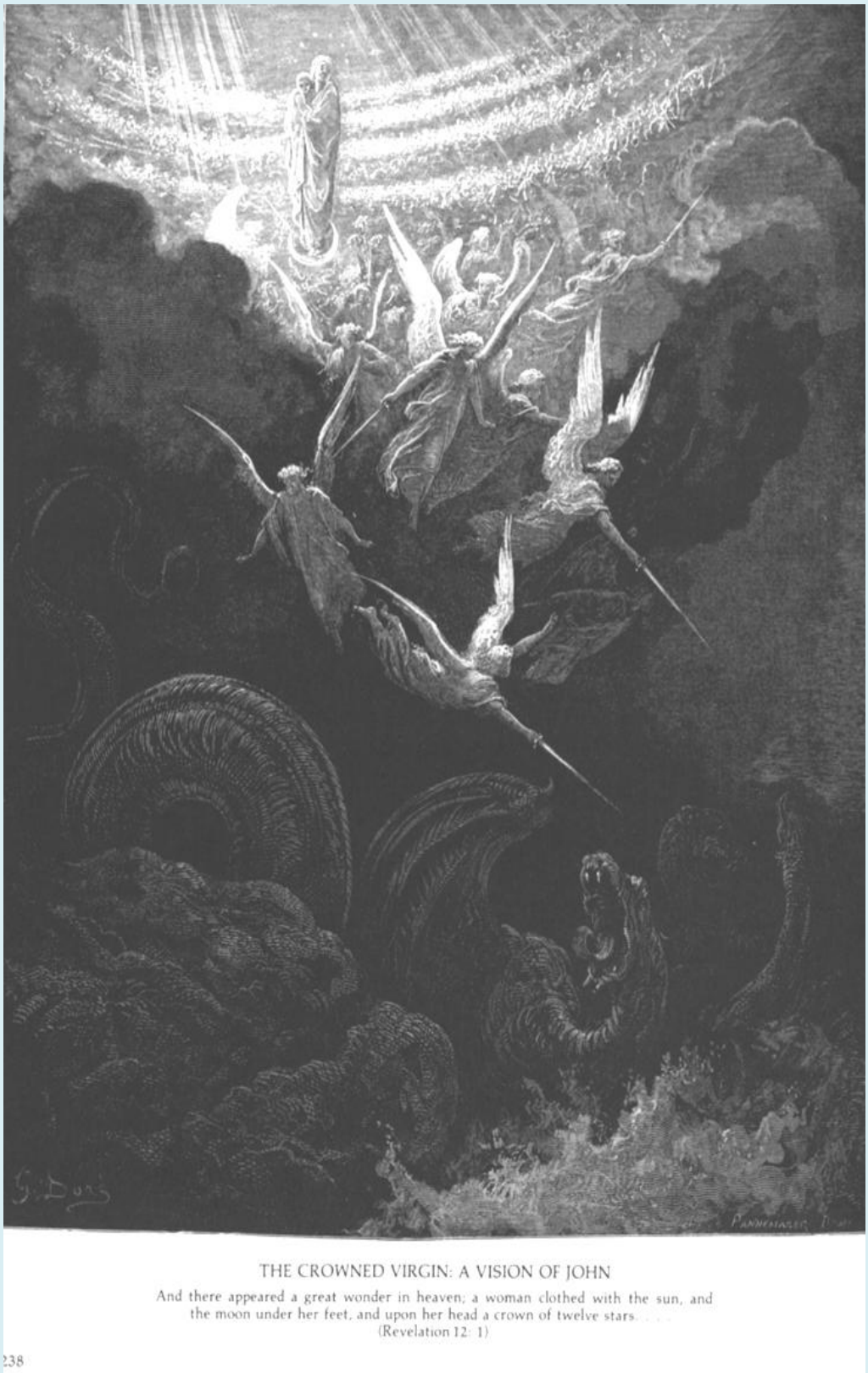

THE CROWNED VIRGIN: A VISION OF JOHN

And there appeared a great wonder in heaven; a woman clothed with the sun, and the moon under her feet, and upon her head a crown of twelve stars. . . .
(Revelation 12: 1)

238

John on Patmos - woodcut illustration by French artist Gustave Doré (1832-1883) - Rev 12:1 - The Woman & Dragon

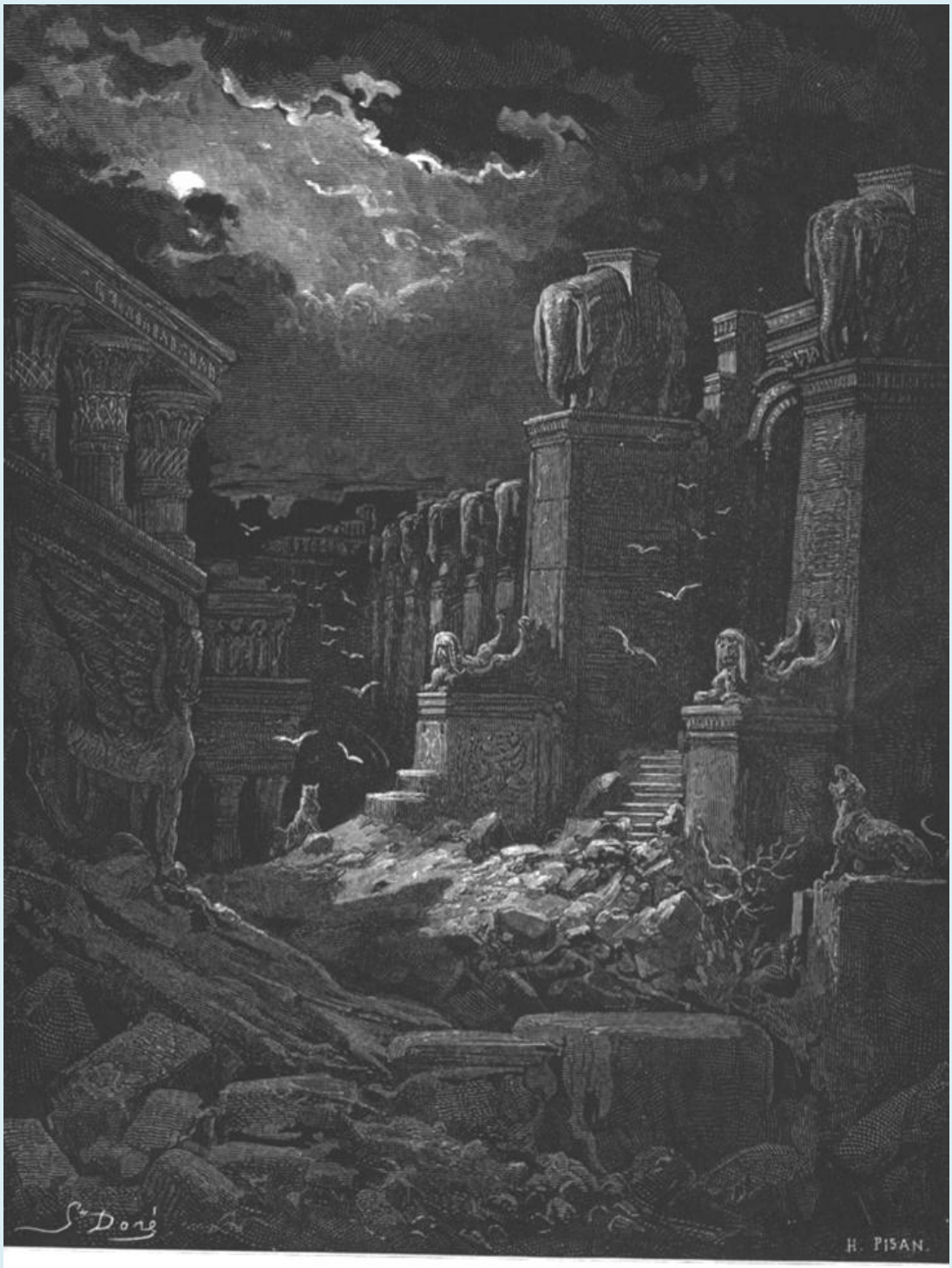

BABYLON FALLEN

For her sins have reached unto heaven, and God hath remembered her iniquities. . . . (Revelation 18: 5)

239

John on Patmos - woodcut illustration by French artist Gustave Doré (1832-1883) - Rev 18:5 - The Fall of Babylon

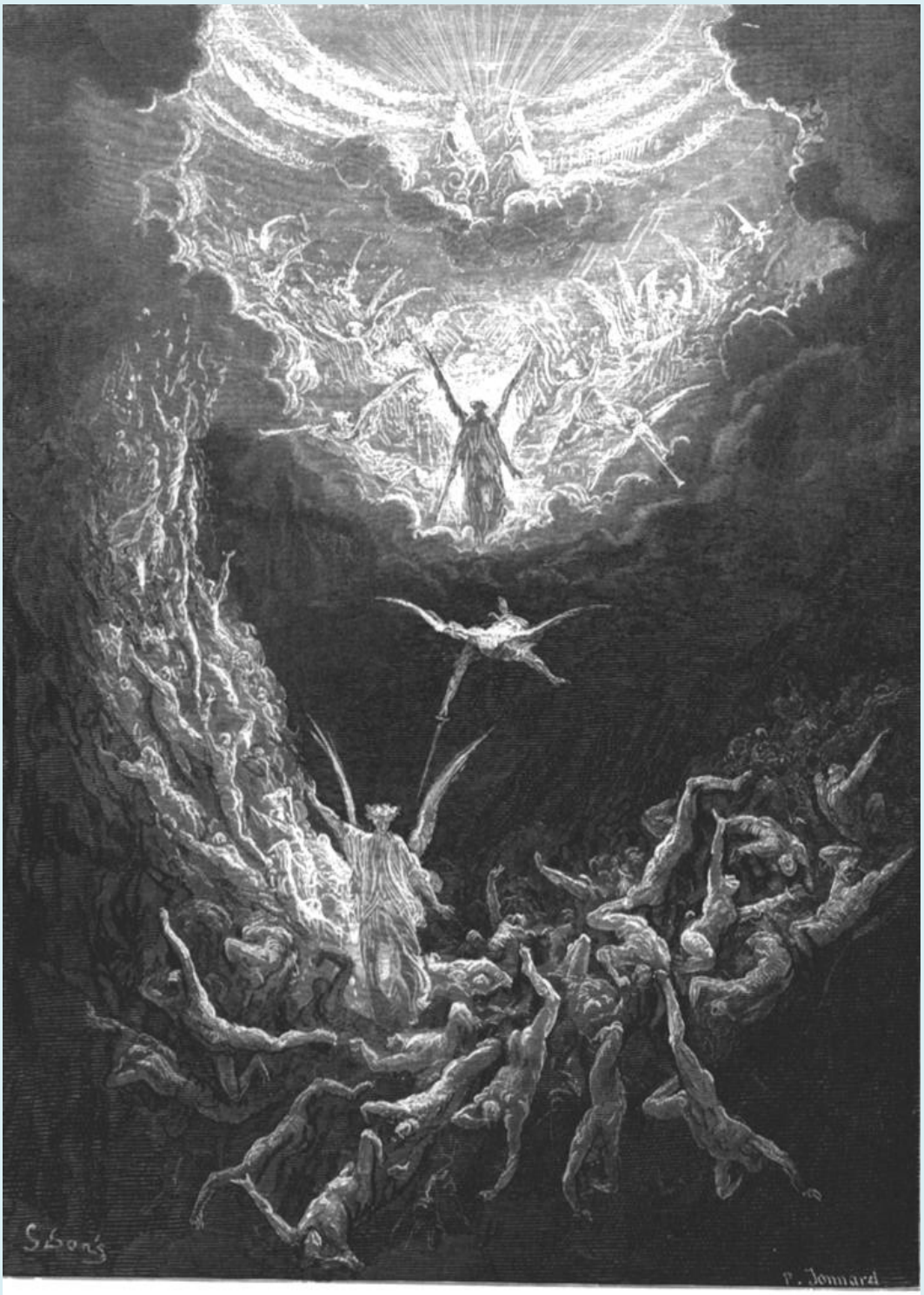

THE LAST JUDGMENT

And I saw the dead, small and great, stand before God; and the books were opened: and another book was opened, which is the book of life.... (Revelation 20: 12)

John on Patmos - woodcut illustration by French artist Gustave Doré (1832-1883) - Rev 20:12 - The Final Judgment

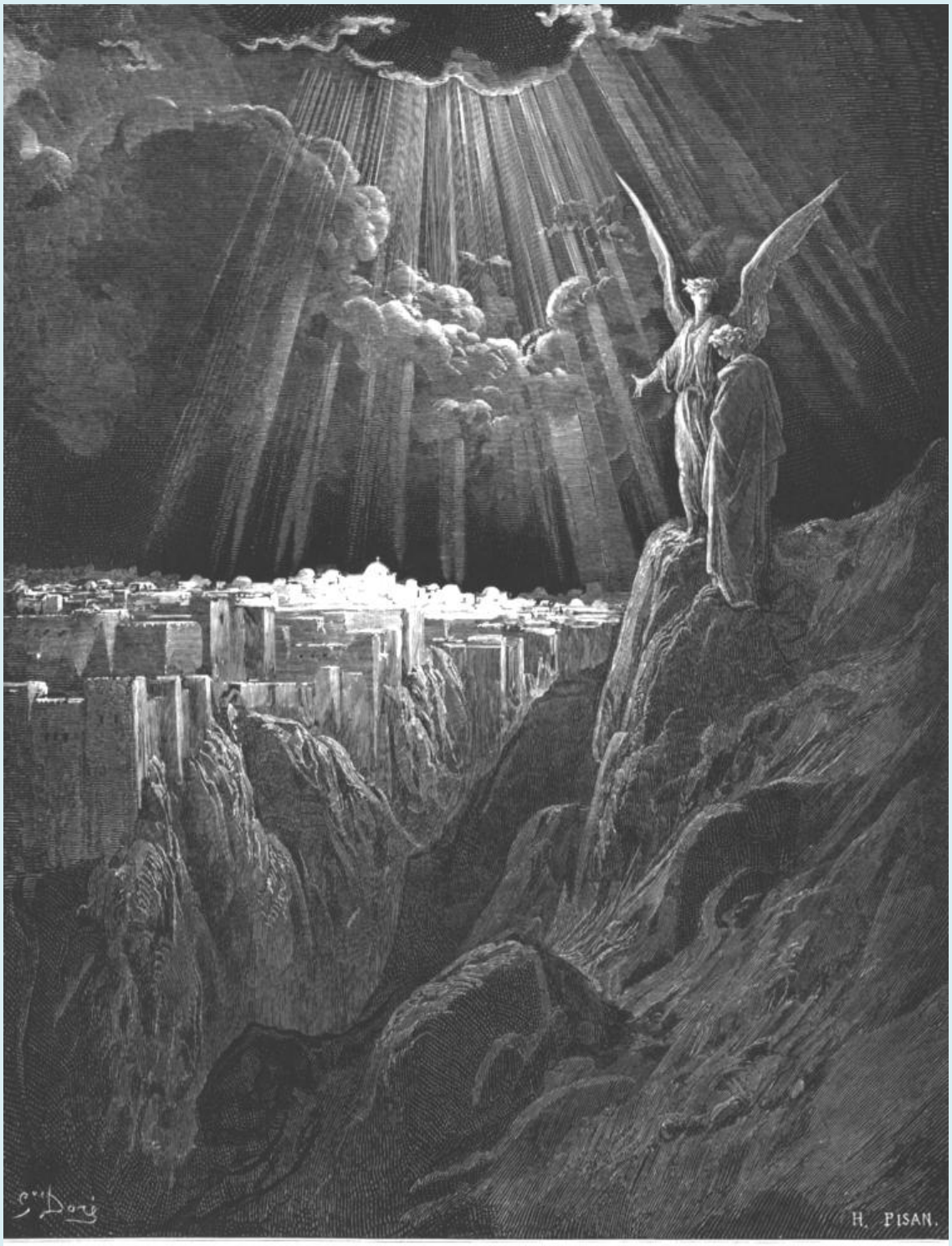

THE NEW JERUSALEM

And I John saw the holy city, new Jerusalem, coming down from God out of heaven, prepared as a bride adorned for her husband. . . . (Revelation 21: 2)

John on Patmos - woodcut illustration by French artist Gustave Doré (1832-1883) - Rev 21:2 - The New Jerusalem

Landscape with St John the Evangelist at Patmos, 1598

Giotto, di Bondone - Scenes from the Life of St John the Evangelist: 1. St John on Patmos - Renaissance (Early Italian, "Trecento") - Saints – Fresco

Giotto, di Bondone - Scenes from the Life of St John the Evangelist: 2. Raising of Drusiana - Renaissance (Early Italian, "Trecento") - Saints – Fresco

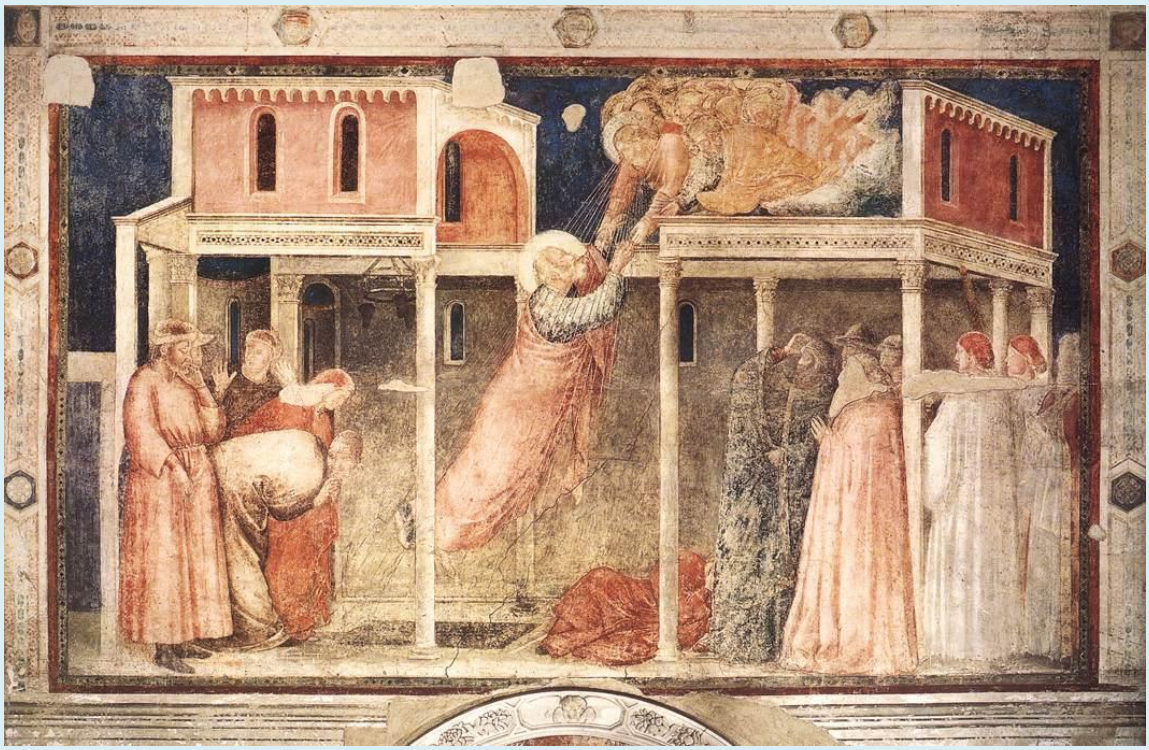

Giotto, di Bondone - Scenes from the Life of St John the Evangelist: 3. Ascension of the Evangelist - Renaissance (Early Italian, "Trecento") - Saints - Fresco

Sfântul Ioan Evanghelistul în Patmos , detaliu (1320), Santa Croce, Capela Peruzzi, Florenţa. Fresco - Giotto di Bonde

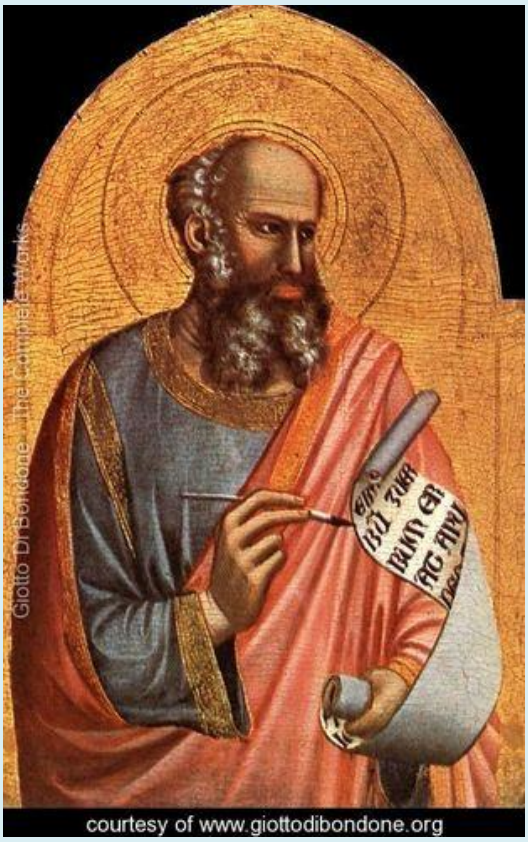

St John the Evangelist 1320-25 - Giotto Di Bondone

St. John at Patmos

Book of Hours, France, 15th century - St.John on Patmos
(ms Witttert 15 University of Liege)

Cercul de A. Rubliov, Sfântul Ioan evanghelistul - Evanghelii, primul sfert de secol 15, Evanghelii Moscova

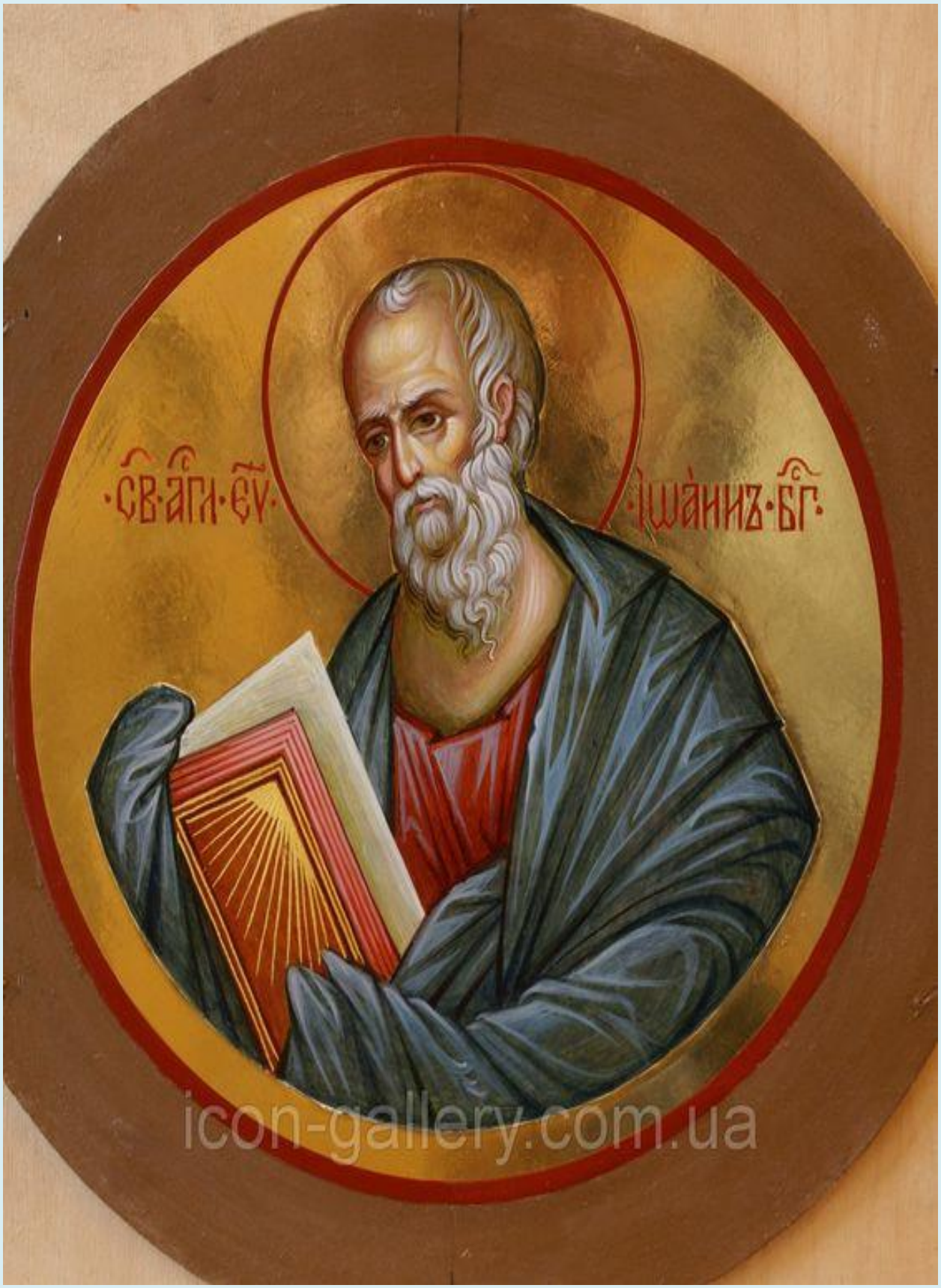

icon-gallery.com.ua

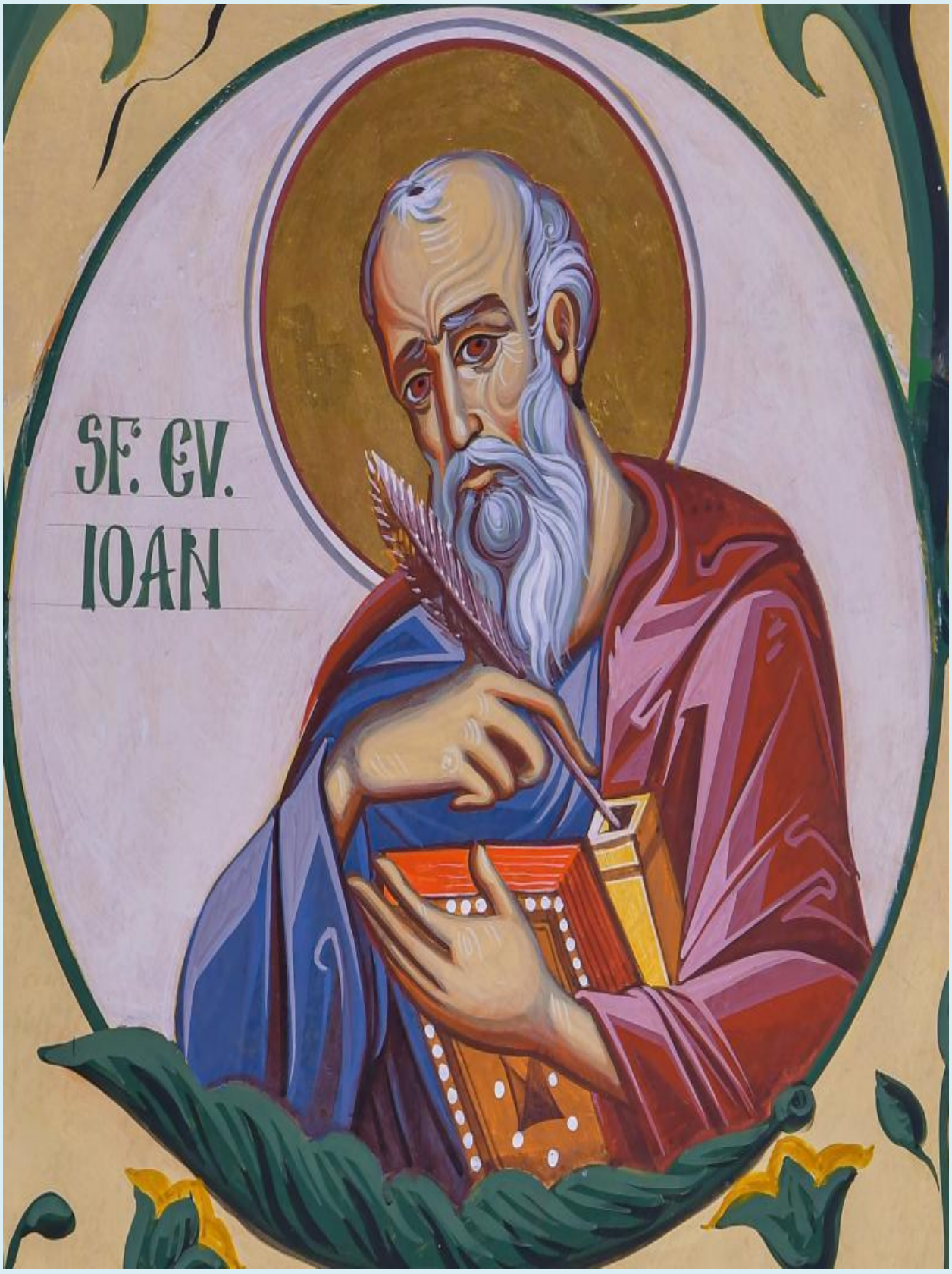
SF. EV.
IOAN

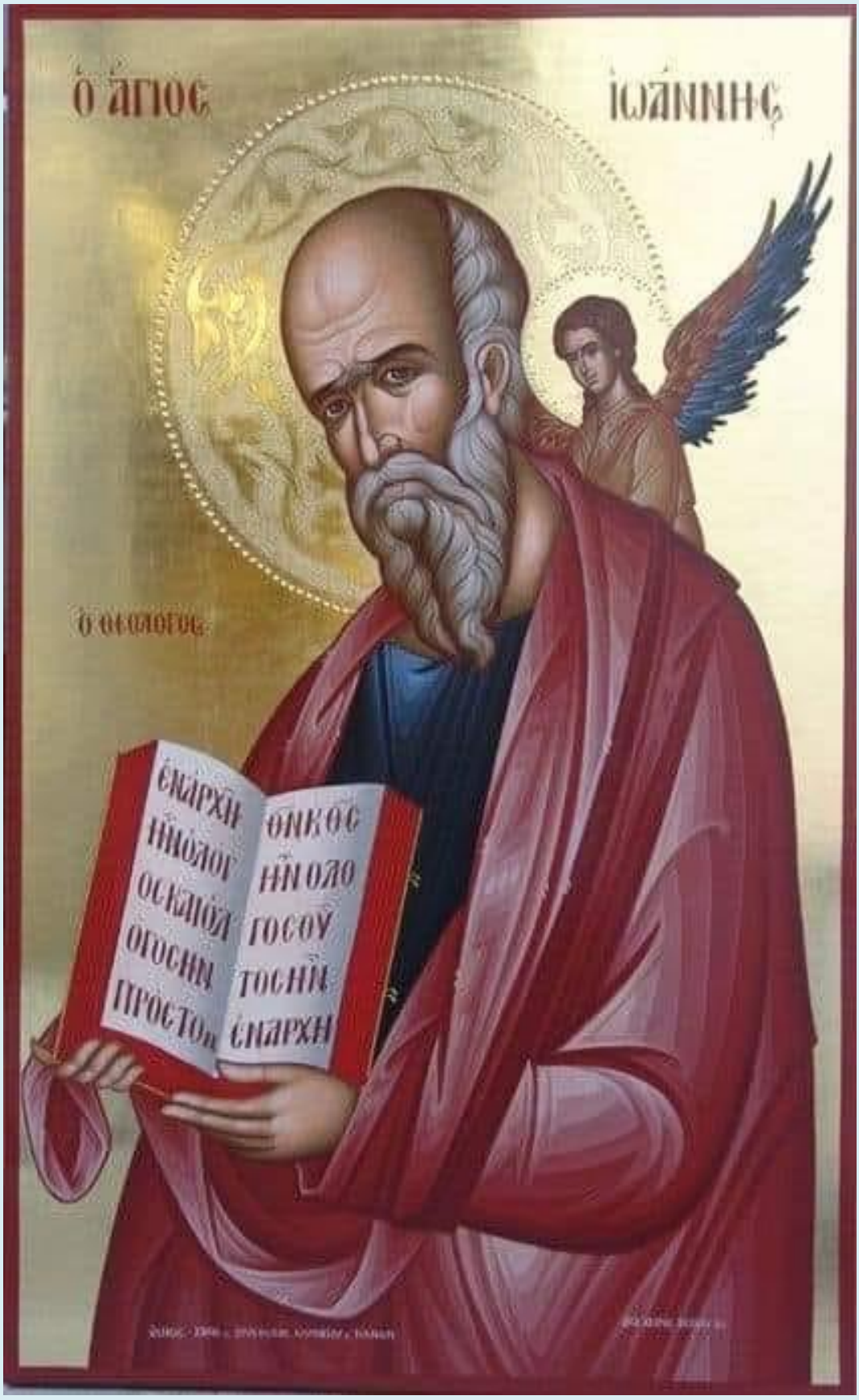
Ο ΑΓΙΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ

26 septembrie

8 mai

8 mai

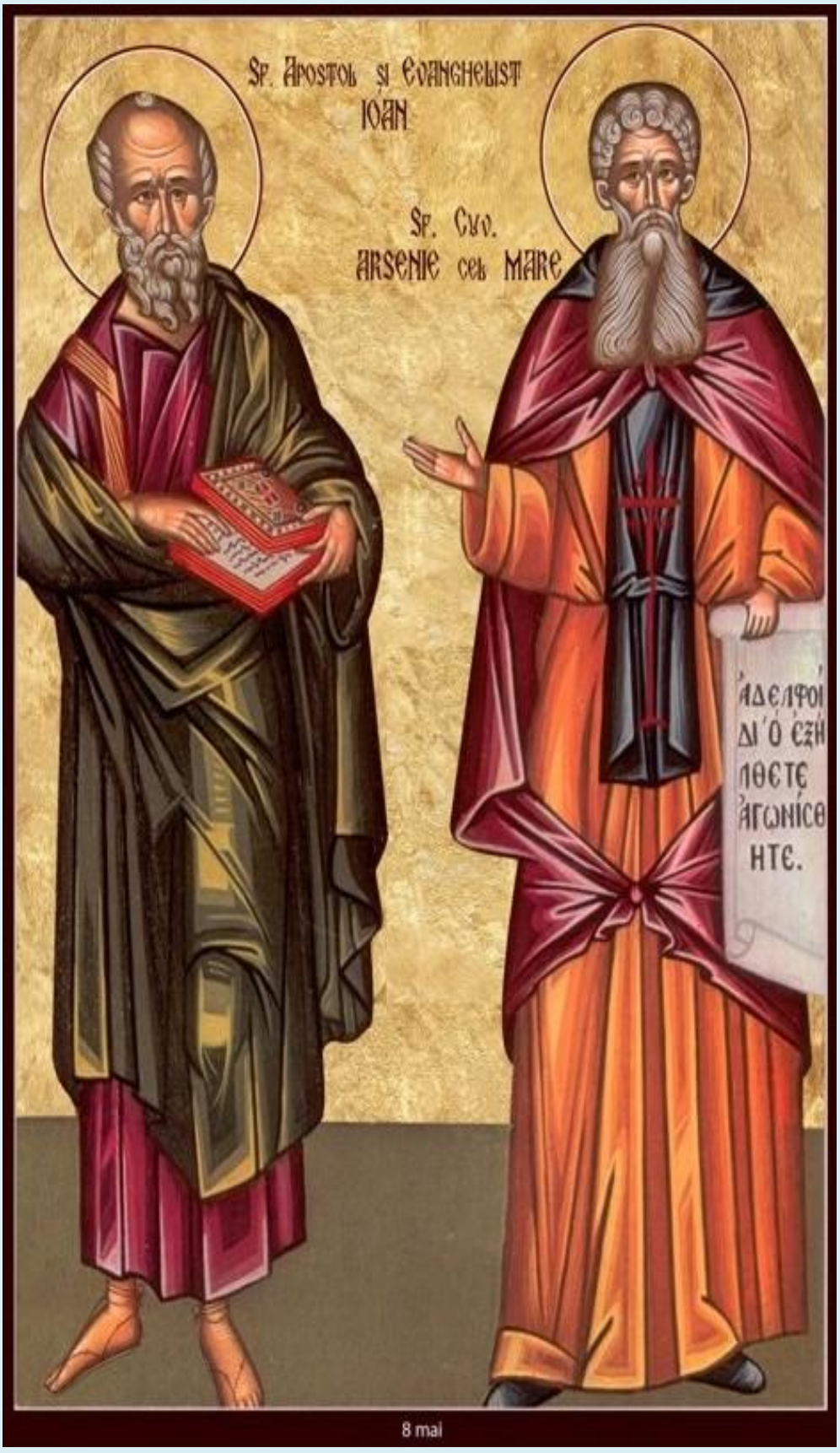
Sf. Apostol și Evanghelist
Ioan
Sf. Cuv.
Arsenie cel Mare
ἀδελφοί
δι' ὃ ἐξή
λθετε
ἀγωνίσθ
ητε.

8 mai

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΑΡΣΕΝΙΟΣ Ο ΜΕΓΑΣ 8 ΜΑΪΟΥ

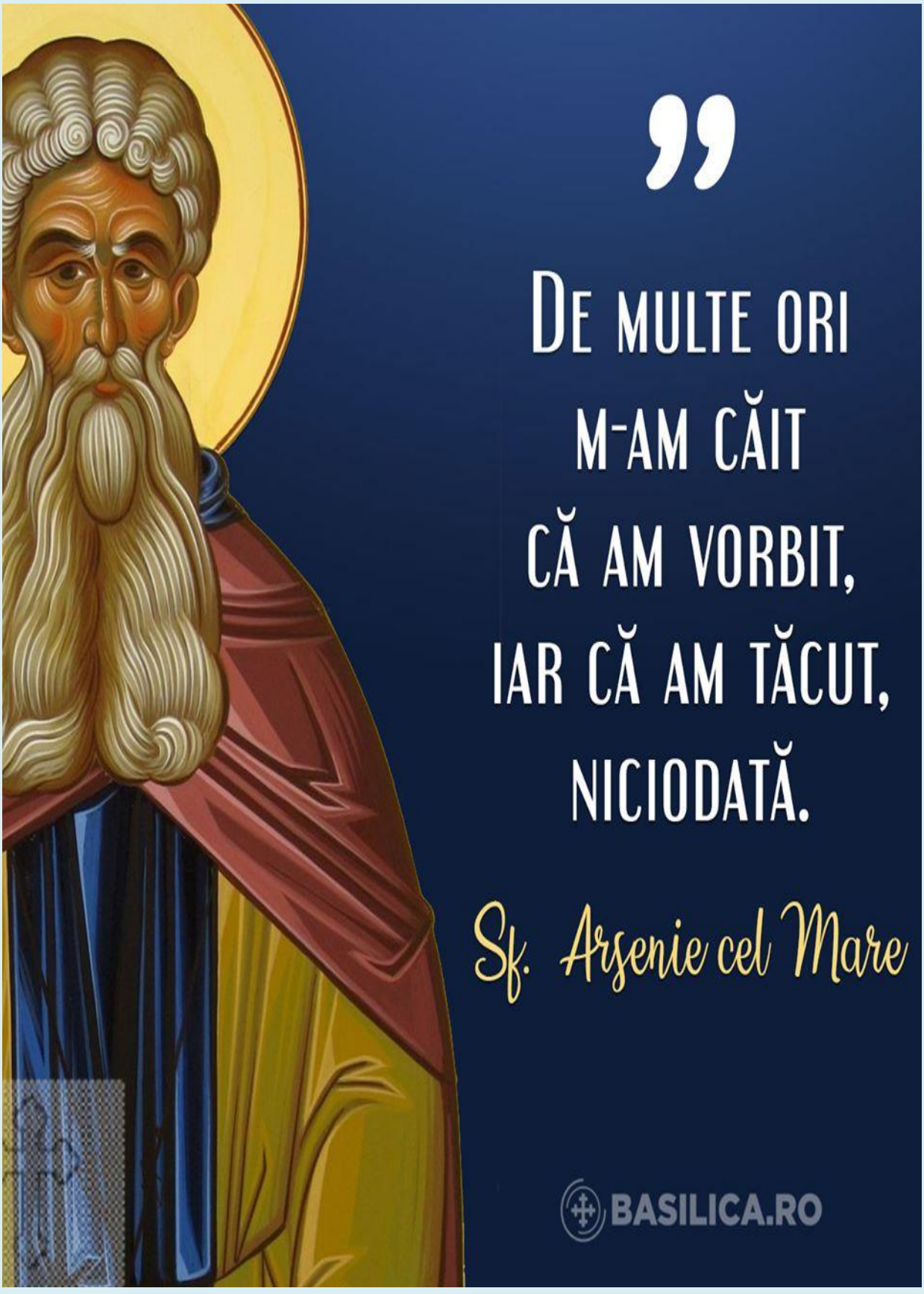
”
DE MULTE ORI
M-AM CĂIT
CĂ AM VORBIT,
IAR CĂ AM TĂCUT,
NICIODATĂ.
Sf. Arsenie cel Mare
BASILICA.RO

ὁ ἅγιος
ὁ θεολόγος
ΙΩ
www.byzarticon.gr

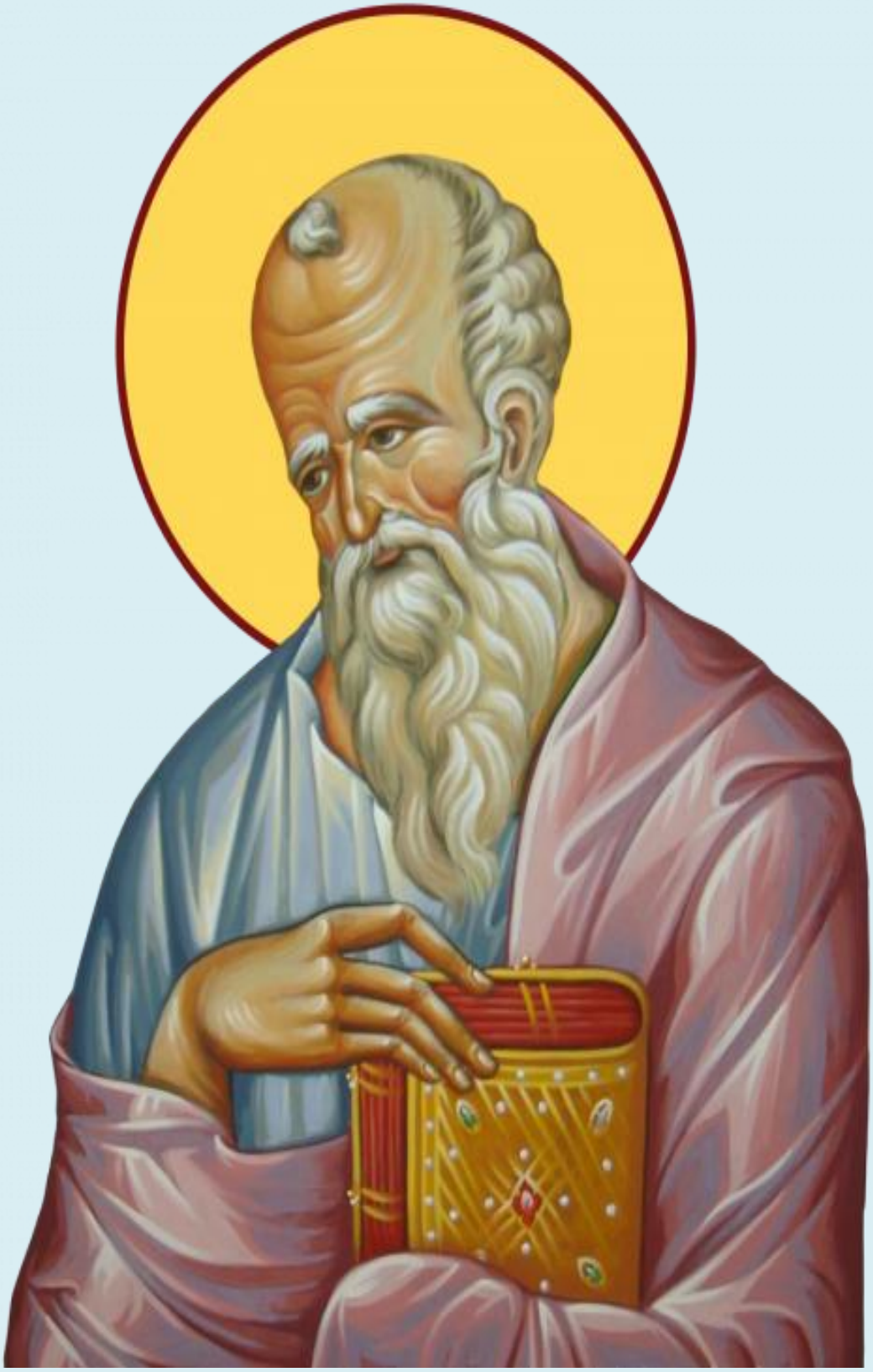

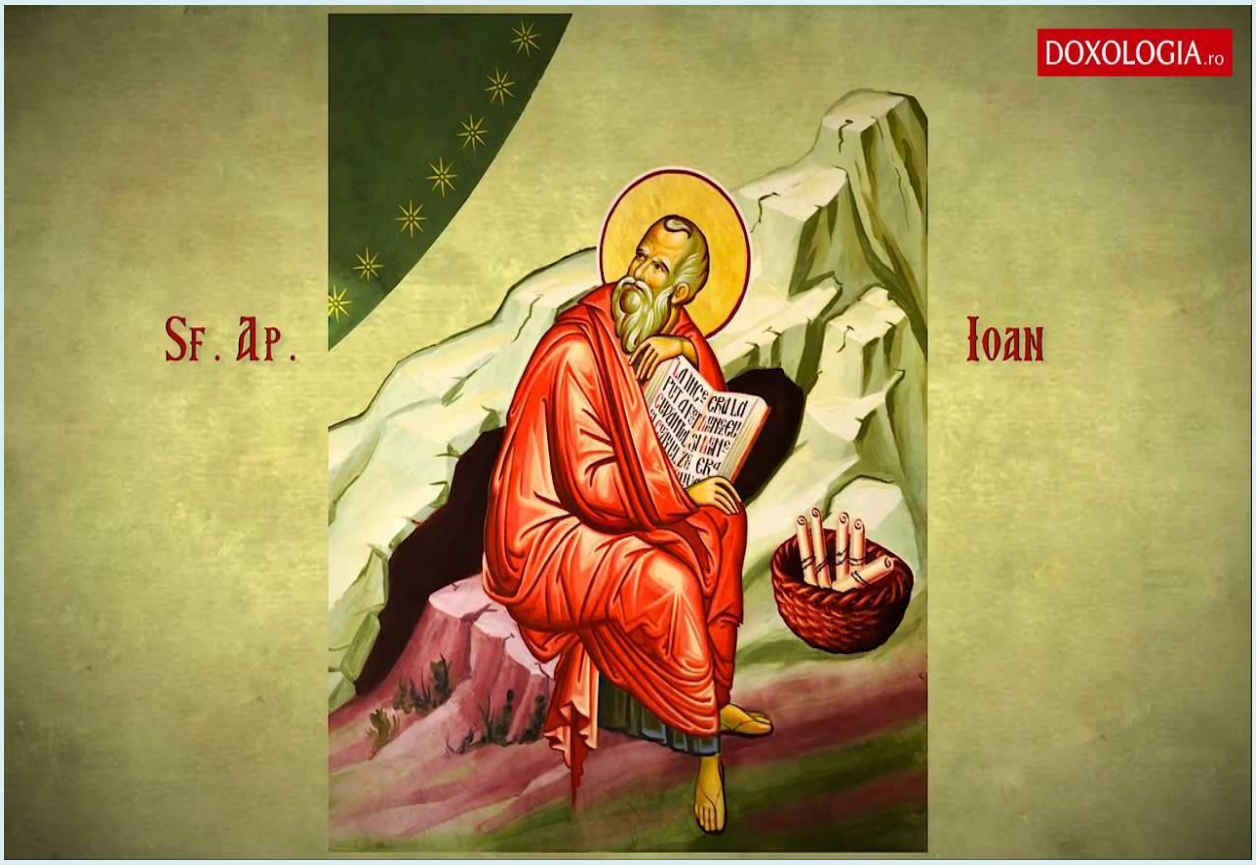
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ap.
Ioan

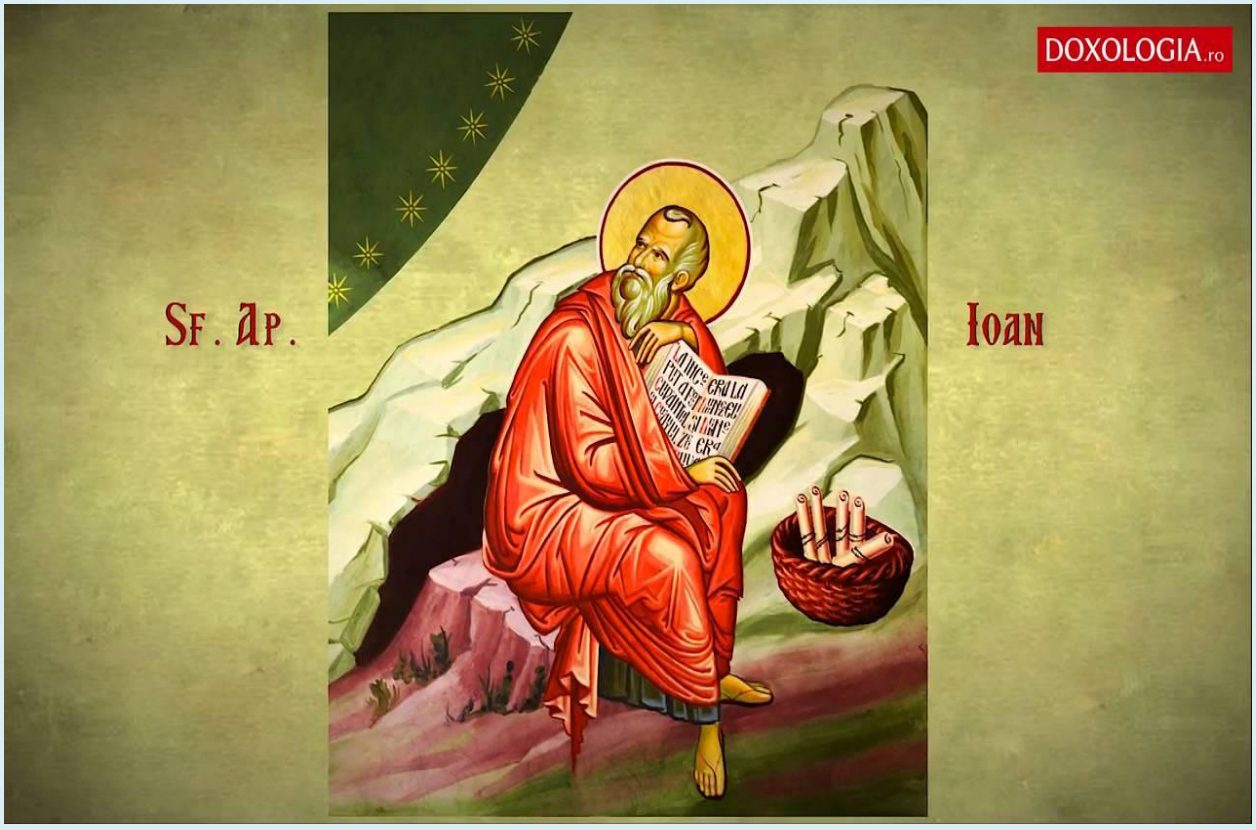
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ap.
Ioan

DOXOLOGIA.ro
Sf. Ap. Ioan

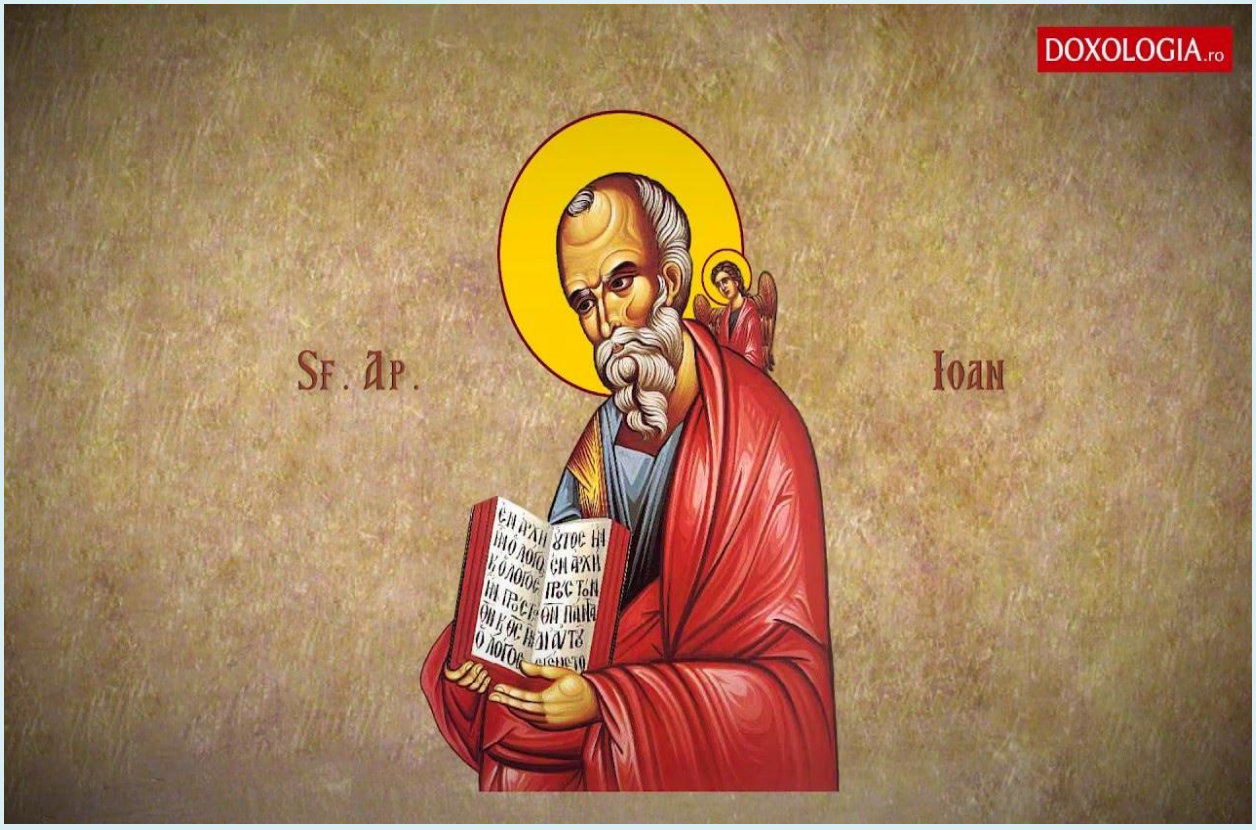
DOXOLOGIA.ro
Sf. Ap. Ioan

Sfânta Evanghelie după Ioan

utilizează cele mai multe metafore pentru Hristos

nu conține pilde

cuvântul „viață” apare de 36 de ori

conține mai multă teologie decât istorie

BASILICA.RO

BASILICA.RO
5 CITATE DESPRE ALE
Sf. Ioan Evanghelistul
CEL CE RĂMÂNE ÎN IUBIRE RĂMÂNE ÎN DUMNEZEU ȘI DUMNEZEU RĂMÂNE ÎNTRU EL.
I Ioan 4:16
CEL CE NU IUBEȘTE PE FRATELE SĂU, PE CARE L-A VĂZUT, PE DUMNEZEU PE CARE NU L-A VĂZUT, NU POATE SĂ-L IUBESCĂ.
I Ioan 4:20
DE NE IUBIM UNUL PE ALTUL, DUMNEZEU RĂMÂNE ÎNTRU NOI.
I Ioan 4:12
IUBIȚILOR, SĂ NE IUBIM UNII PE ALȚII, PENTRU CĂ DRAGOSTEA ESTE DE LA DUMNEZEU.
I Ioan 4:7
EL ȘI-A PUS SUFLETUL SĂU PENTRU NOI, ȘI NOI DATORI SUNTEM SĂ NE PUNEM SUFLETELE PENTRU FRAȚI.
I Ioan 3:16

BASILICA.RO

7 METAFORE ALE MÂNTUITORULUI DIN EVANGHELIA DUPĂ IOAN

Eu sunt:

PÂINEA VIEȚII
PÂINEA CEA VIE
IOAN 6:35, 48, 51

LUMINA
LUMII
IOAN 8:12, 9:5

UȘA
IOAN 10:9

PĂSTORUL
CEL BUN
IOAN 10:11, 14

ÎNVIEREA
ȘI VIAȚA
IOAN 11:25

CALEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA
IOAN 14:6

VIŢA CEA
ADEVĂRATĂ
IOAN 15:1

Troparul Sfântului Apostol şi Evanghelist Ioan

8 Mai - Glasul 2

Apostole al lui Hristos de Dumnezeu iubite, grăbeşte de izbăveşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către El, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptu-I; pe Care roagă-L, de Dumnezeu cuvântătorule, şi norul păgânilor cel pus asupra noastră să-l risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

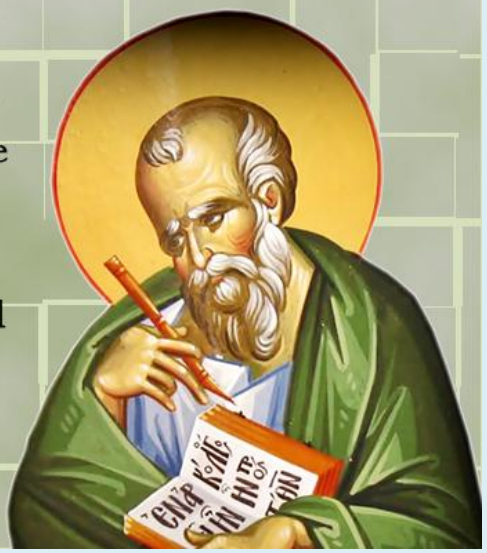

Tropar la Sărbătoarea Adormirii Sfântului Apostol şi Evanghelist Ioan

26 Septembrie - Glasul 2

Apostole iubite al lui Hristos Dumnezeu, grăbeşte de mântuieşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către Dânsul, Cel Ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptul Lui: pe Acela roagă-L, de Dumnezeu Cuvântătorule, ca norul vrăjmaşilor cel căzut asupra noastră să se risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

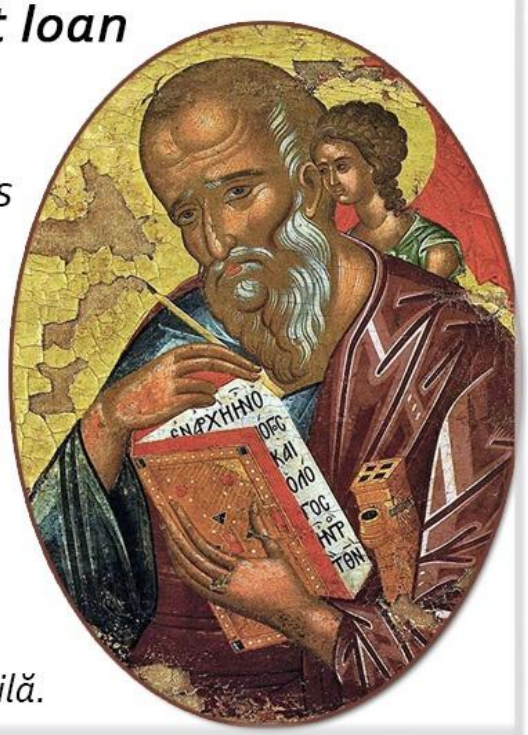

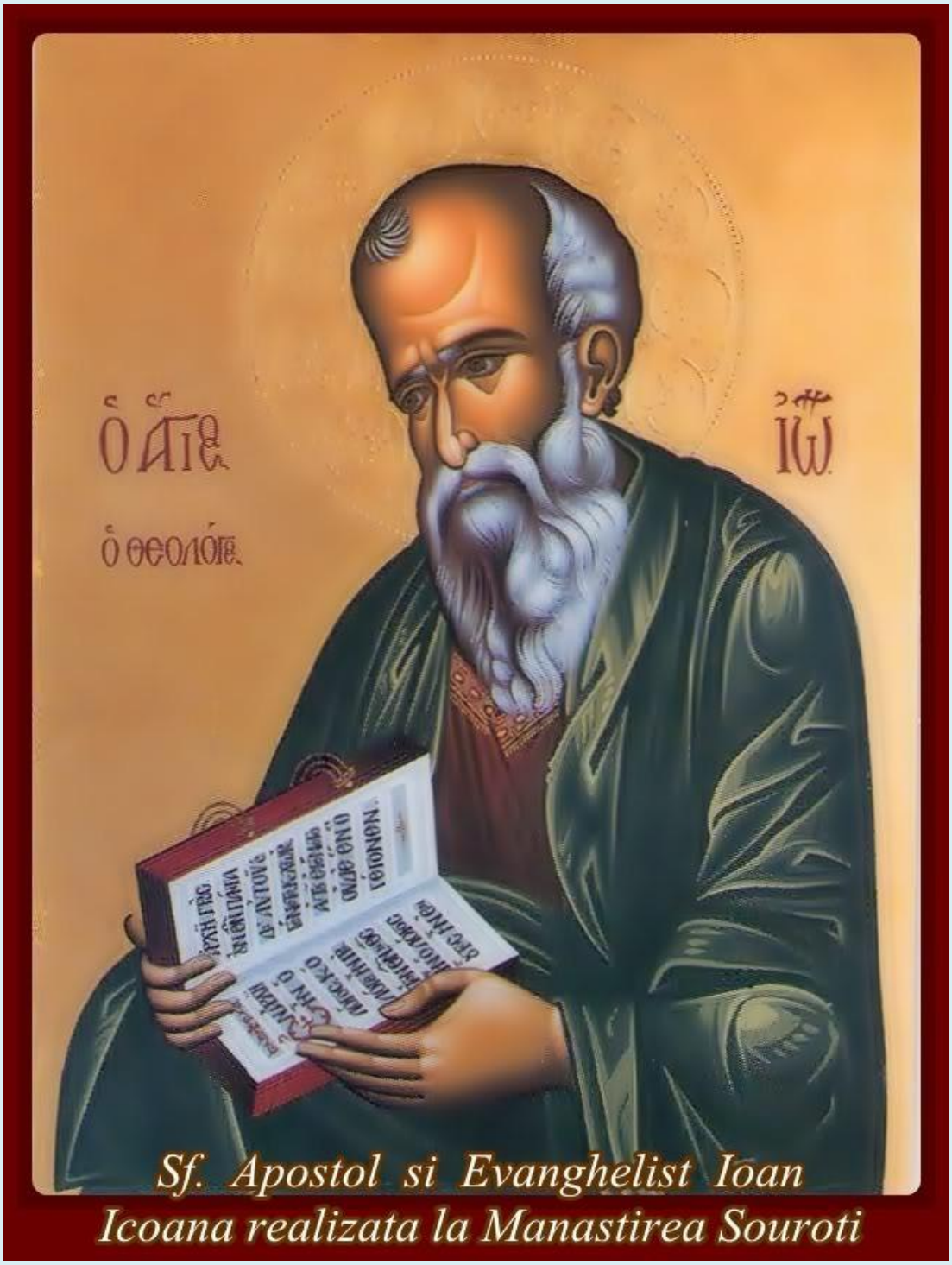

Apostole a lui Hristos, de Dumnezeu iubite, grăbeşte de izbăveşte pe poporul cel fără de răspuns. Că te primeşte când cazi către El, Cel ce te-a primit când te-ai rezemat pe pieptu-I; pe Care roagă-L de Dumnezeu cuvântătorule şi norul păgânilor cel pus asupra noastră să-l risipească, cerându-ne nouă pace şi mare milă.

Binecuvântaţi sunt cei care îndeplinesc porunca Lui de a vă iubi unul pe celălalt şi a face o lume mai bună.

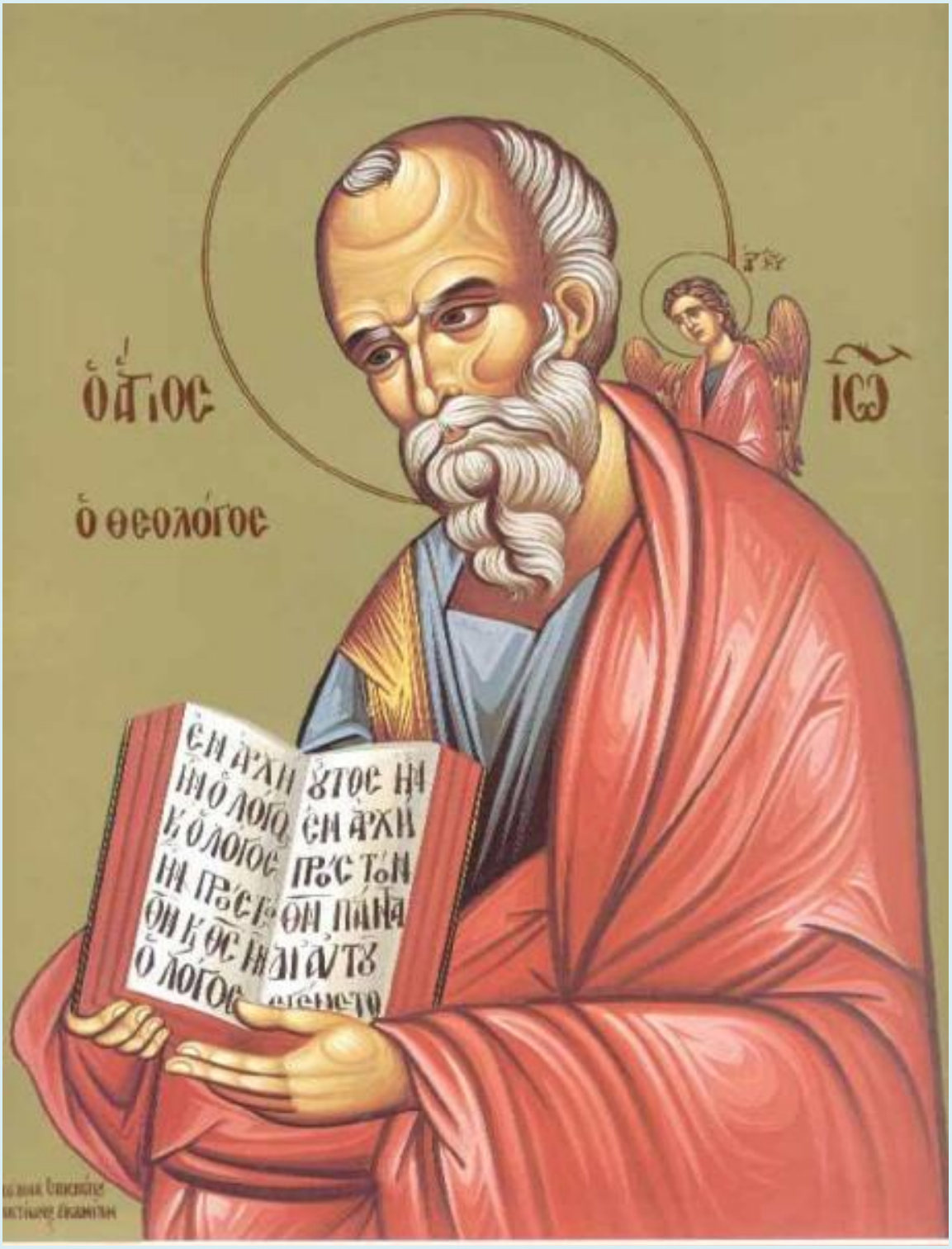

Binecuvântările lui Iisus Domnul să fie cu voi! Amin!